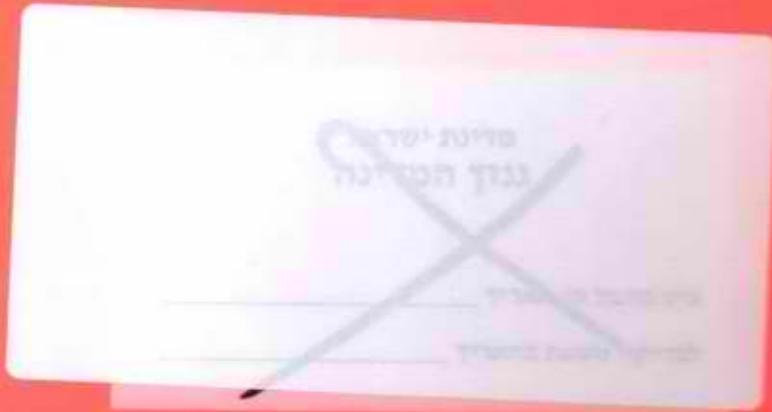

מדינת ישראל

משרדי הממשלה

113/22 - 11

משרד ר.ה"מ

קצת רה"מ - ג.מ.ו., י.מ.ו.
הן ללא טע - נוספים מן

1971.11 - 1972.6

תיק מס' 1130
113/22 - 11

מדינת ישראל
ארכיון המדינה

2

113

שם תיק: לשכת ראש-הממשלה גולדה מאיר ויצחק רבין-
תיק ללא שם

מזהה פיו: **113/22-א**

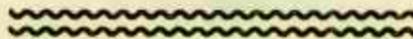
מזהה פריט: R0002s4p

כתובת: 2-111-1-1-9

תאריך הדפסה: 19/07/2020

מחלקה _____

חיל הים

„גם בטחון המדינה תלוי בים. ציודנו, מט' חרנו, נישא על גלי הים, ובלי שלטון וכוח ימי, לא יעמוד לנו צבא-היבשה והאוויר ה' חזק ביותר. אין, כמובן, לזלזל בערך צבא היבשה והאוויר... בלי חיל-יבשה, אשר יצליח להעביר המלחמה לארצות האויב, ובלי חיל-האוויר, אשר ישתלט מהרמג הראשון על שמי ארצנו וינחית מהלומותיו הראשונות על הב' סיסים הצבאיים של יריבינו — לא נעמוד. אולם בלי שלטון בים תיהפך מדינת ישראל ל„עיר נצורה“... כשם שעלינו להפריח שמ' מות הנגב — כך עלינו לכבוש מרחבי ה' ים...”

מדברי דוד בן-גוריון, בסיום קורס חובלים בחיפה, 5 פברואר 1950.

ביום ה' 9 ביוני 1977, מציין חיל הים את יום חגו. חיל-הים מופקד על הזירה הימית של מדינת ישראל. לזירה זו חשיבות מיוחדת הנובעת ממצבה הגיאופוליטי המיוחד של המדינה המוקפת, בכל גבולה היבשתי, במדינות עוינות הנמצאות עימה במצב מלחמה. מצב זה מדגיש את החיוניות של הבטחת קווי התחבורה הימיים לישראל וממנה ואת ה- צורך להגן על חופיה הארוכים של המדינה בעת רגיעה כבעת מלחמה. בעוד שמשימותיו העיקריות של חיל הים לא השתנו במהותן למעשה מאז הוקם, ערב קום המדינה, הרי בעוצמת החיל, בכליו ובזירות פעילותו חלו תמורות מפליגות. בדף זה נסקור את תולדות חיל הים ואת משימותיו כיום, ונעמוד על המאפיין את החיל, מבחינת כוח-האדם המשרת בו.

1. תולדות חיל הים

א. ימיו הראשונים של חיל הים

שורשיו של חיל הים הישראלי טמונים בפלי"ם (הפלוגה הימית של הפלמ"ח) — היחידה הימית המגויסת שמילאה את המשימות הימיות של ה„הגנה“ ובראשן הבאת מעפיר לים לארץ-ישראל תוך פריצת ההסגר שהוטל על חופי הארץ על ידי הבריטים. אנשי הפלי"ם היו בעלי ניסיון מבצעי רב. ניסיון זה הצ' טבר במהלך עשרות מבצעים בהם פילסו את דרכן של ספי

בהיסטוריה הקצרה של חיל הים הישראלי אפשר להב' חין בשלוש תקופות עיקריות: —
א. התקופה שבמוקדה עומדת מלחמת העצמאות;
ב. התקופה שבין ערב מבצע „קדש“ ועד הימים הרא' שונים שלאחר מלחמת ששת הימים. (תקופה זו נחלקת לשתי תקופות משנה, עליהן נרחיב הדיבור בהמשך).
ג. התקופה שלאחר מלחמת ששת הימים, שבמוקדה עומדים הישגיו של החיל במלחמת יום הכיפורים.

קצין חינוך ראשי
ענף הדרכה והסברה
7 יוני 1977
כ"א בסיון תשל"ז
דף מס' 23

נות מעפילים רעועות מאירופה אל חופי הארץ, תוך מאמץ לחמוק מעינם הבולשת של הבריטים, לא פעם תוך כדי מאבק עם ספינות המשמר שלהם. במבצעים אחרים ביצ"ע אנשי הפלי"ם פעולות חבלה נועזות נגד כלי שיט של הצי הבריטי שהטילו הסגר על חופי הארץ.

הפלי"ם היווה את הגרעין עליו התבססה הקמת חיל הים. בתחילה נקרא החיל בשם "השירות הימי", אשר הוקם ב־17 במאי 1948. אל אנשי הפלי"ם הצטרפו אז מגויסים שהיו בעלי נסיון, מיחידות הצי הבריטי ומצי הסוֹרֹ חר וכן מתנדבים מחוץ לארץ. הציוד שעמד אז לרשות חיל הים הצעיר, היה דל ביותר. הוא כלל ארבע ספינות מעפילים רעועות שנחשבו לגרסאות ואשר הוכשרו, תוך השקעת מחשבה רבה, תושיה וכשרון, להפלגה בים. ספינות אלו צוידו באורח מקרי בכלי נשק שנמצאו אותה עת במחסנים ואילו אחת מארבעת האניות צוידה בתותח במחשבים. למרות ציודו הדל נטל חיל הים חלק פעיל במלחמת העצמאות. תפקידו העיקריים היו סיוע בטיהור אזורי החוף, הטלת הסגר על ערי רצועת עזה והשלמת כיו תור הרצועה במסגרת המבצעים "יואב" ו"חורב", והגנה על אניות שהובילו נשק ותחמושת לישראל. כבר במלחמת העצמאות ביצעו לוחמי חיל הים מספר פעולות חבלה ימית נועזות. גולת הכותרת של מבצע חיל הים במלחמת העצמאות היתה הטבעת אנית הדגל המצרית, "האמיר פארוק" והפגיעה בשולת מוקשים בחוף עזה. זמן קצר לאחר מלחמת השחרור קיבל חיל הים תגבורת עם הצ"ט שרתון לצי הישראלי של שלוש פריגטות שנרכשו בקנדה.

למרות תוספת זו לכליו של החיל, היה חיל הים בשנתי הראשונות עדיין בעל ציוד מיושן. עיקר המאמץ אותה עת, בתוך חיל הים, הוקדש לאירגון, פתוח מערכת הדרכה ופיתוח תורות לחימה.

ב. התעצמות והתמחות — חיל הים בשנים 1967—1955

התקופה השנייה בחיל הים ראשיתה ב־1955, והיא ער־מדת בסימן המעבר למקצועיות והתמחות בחיל הכל עם רכישת כלים חדשים והכנסת שיפורים ושכלולים לכלי ה־שיט. תקופה זו מתחלקת לשתי תקופות משנה: —
 1) 1963—1955 — התעצמות והישגי "קדש".
 2) 1967—1963 — תקופת המעבר לעידן הטיל והסטי"ל.

1) 1963—1965 : התעצמות והישגי מבצע "קדש"

ב־1955 הוחלט על רכישת משחתות מחיל הים הבריטי. בהסכם הרכישה התחייבו האנגלים לספק אניות אלו, להכ־ניס בהן מערכות מודרניות של קשר, גילוי ובבקרת אש ולאמן את אנשי חיל הים בקורסים של הצי הבריטי. עם רכישת המשחתות והאימונים האישיים והיחידתיים במס־גרת צי בעל מסורת ונסיון, החלה תקופת המקצועיות בלוחמה בים. שלושה חודשים לאחר הגיען של המשחתות לארץ — החל מבצע "קדש".

עיקר חלקו של חיל הים במבצע "קדש" התרכז בהגנה על חופי הארץ ובפעולות במפרץ אילת — מתן סיוע לח־טיבה 9 שעשתה דרכה לעבר שארם־אל־שיך.

הארוע המרכזי בחזית הימית, כחלק מההגנה על חופי הארץ היה הכנעת המשחתת המצרית, "איברהים אל־אוואל". בליל ה־30—31 באוקטובר הגיעה המשחתת למפ־רץ חיפה, כנראה מתוך כוונה לפגוע בבתי הזיקוק ובמטרות אחרות בסביבת חיפה. המשחתת ירתה עשרות פגזים לעבר החוף, מבלי לגרום כל נזק של ממש, פנתה מערבה והפליגה לים הפתוח. כוחות חיל הים, ובהם שתי המשחתות היש־

ראליות החדשות, רדפו אחרי האניה המצרית וחסמו בפ־ניה את דרכי הנסיגה. התפתח קרב תותחים ימי, שנמשך כשעה. האש שירה היובי לעבר אוניותינו היתה בלתי יעילה. מטוסי סילון של חיל האוויר שלנו שהצטרפו למע־רכה תקפו את, "איברהים אל־אוואל" ברקטות. כושר ה־תימרון והתנועה של המשחתת חוסל כמעט לחלוטין. ה־משחתת הניפה דגל לבן כאות לכניעה. צוות אנשי חיל הים הישראלי עלה על, "איברהים אל־אוואל" והשתלט עליה. המשחתת נגררה לנמל, צוותה הלך בשבי והאניה עצמה הוכנסה לתהליך של תיקונים שלאחריו הוכנסה כמשחתת שלישית למערך הפעיל של חיל הים הישראלי.

אם כי לכידת המשחתת המצרית היוותה את הישגו הבולט של חיל הים במלחמה, הרי היו לחיל תפקידים נר־ספים, בעיקר בזירת מפרץ אילת. על מנת שיוכל לעמוד במשימותיו בגיזרה זו הוריד חיל הים למפרץ אילת מספר נחתות מבסיסן בחיפה, ובשל קוצר הזמן בוצע הדבר, ב־מבצע סכני מסובך ביותר, דרך היבשה. נחתות אלו צוידו וחומשו מחדש, לאחר הגיען בשלום לחוף אילת ופעלו בעומק מפרץ אילת בהגשת סיוע מהים לחטיבת 9. ניתן אף לומר שחיל הים חתם את מבצע "קדש" עת עברו במיצרי טיראן שתי הפרגטות, "מבטח" ו"מוזנק" שעשו את הדרך הארוכה סביב יבשת אפריקה.

בשנים הראשונות שלאחר מבצע "קדש", עד 1962, הרי־עמקה המקצוענות במישורים שונים של הלוחמה הימית, הועמק שיתוף הפעולה בין חיל הים לבין כוחות היבשה תוך יישוב לקחי מבצע "קדש" והוחל בחיפושים אחר כלי שיט ואמצעי לחימה המתאימים במיוחד לחיל־הים היש־ראלי ולמשימותיו. גולת הכותרת של תקופה זו היתה ב־הקמת שיטת צוללות, עליה נמנו הצוללות אח"י, "תנין" ואח"י "רהב" שתרמו לשילוב המימד התתימי בלחימה.

2) 1967—1963 : תקופת המעבר לעידן הטיל והסטי"ל

כבר בסוף שנות ה־50 החל חיל הים להערך לקראת העידן החדש, עם ראשית תהליכי תכנון ופיתוח הטיל ים־ים, "גבראל". תחילה היתה הכוונה שהטיל יופעל מעל גבי משחתות. אולם, לאחר מכן נקבע מקומו של הטיל על־גבי הסטי"ל, ספינת הטילים, שחיל הים החל להערך אז לקליטתה.

ספינות הטילים הראשונות בירה הופיעו בראשית שנות ה־60 בחילות הים הערביים והן שינו לחלוטין את מאזן הכוחות הימי בזירה, לא רק במובן הכמותי, אלא בראש וראשונה, באיכות הלחימה בים. היו אלה ספינות הטילים הסובייטיות מדגם "קומאר", המצוידות בטילי ים־ים מ־סוג "סטקס". ספינת הטילים נחנית ממהירות רבה, מכ־שר תמרון רב והיא מצוידת בכוח אש רב, המתרכז בראשי הטילים הטעונים בכמות גדולה של חומר נפץ.

הופעת הטיל והסטי"ל בזירה בישרה ראשיתו של עידן־חדש במערך הכוח הימי באזור, שבמרכזו עומדים כלי שיט קטנים ומתחכמים אשר מערכות הנשק שלהם מבר־ססות על איכות טכנולוגית גבוהה ביותר. חיל הים שנערך לקראת עידן זה הזמין בצרפת את ספינות הטילים הראי־שונות. ספינות אלו היו מיועדות להצטייד בטילי "גבראל" אשר פותחו בארץ במשך שנים מספר, ואשר כאמור, יועדו תחילה למשחתות.

כאשר פרצה מלחמת ששת הימים, ביוני 1967, היה נתון חיל הים בשלבי מעבר. מבחינת המחשבה והיכולת הטכנולוגית של אנשיו נמצא החיל כבר בעידן הטכנולוגיה החדש, אולם מבחינת הציוד וכלי הלחימה היה עדיין חיל הים מושתת על כלים ממלחמת העולם השנייה.

חרף נחיתות זו מימש חיל הים את החלטתו הנחושה להגן על חופי הארץ ולהעתיק את המערכה אל נמלי ה־

אכן, הסטי"ל מהווה תשובה הולמת ויעילה לכמה מצר"כינו העיקריים: הוא מקנה לנו כושר תימרון רב, מחירו זול יחסית וניתן להפעילו בכמויות גדולות, הוא מצוייד במיכשור אלקטרוני חדיש ומשוכלל, ויעילותו רבה. ה"סט"ל מופעל על ידי צוות קטן יחסית למשימותיו, ולב"סוף — הוא מותאם למלחמת בצי האויב, החמוש גם הוא בסטי"לים מתוצרת רוסיה.

ה"דבור", שתכליתו, כאמור, לסייר בימים ולמנוע חירות כוחות חבלה דרך החופים, אף הוא בעל תכונות דומות: הוא כלי שיט קטן, אשר להפעלתו דרוש צוות קטן יותר אף מזה של הסטי"ל. בזירה הימית שלנו מהווה שייטת ה"דבורים" גורם מרתיע ממדרגה ראשונה. כמוכון, הכנסתם לשרות של כלי שיט חדשים לא שינתה למעשה את עקרון האיזון, שעמד תמיד ביסוד תפיסת הלחימה של חיל הים, אלא מימשה אותו על בסיס חדש: איזון זה נוצר על ידי צירופם של כלי שיט שונים, המתואמים למשימות השונות הכרוכות במלחמת שטח ובמלחמה תת-ימית. ה"דבור" נועד למנוע פעילות חבלנית, הסטי"ל נועד לפגיעה בכלי שיט מרכזיים, הצוללות מאריכות את זרוע המחץ ביים עדל לאזורים הנמצאים בשליטת האויב. תקיפת נמלי האויב מסתייעת ביחידות הלוחמה הזעירה הימית, וה"כיתה בחוף מבוצעת על ידי נחתות.

כאמור, גם למשימה השלישית, אותה הזכרתי קודם, והיא המשימה של סיוע לכוחות צה"ל, אופי והיקף חד"שים. אחרי מלחמת ששת הימים, בעיקר במלחמת ההת"ש, השתלב חיל הים בצה"ל בצורה מוחלטת."

2) במלחמת יום הכיפורים

ההתעצמות, בניית הכוחות ואימונם, נסיון הלחימה העשיר וההתכונות האפורה היומיומית הנמצאת לקראת הבאות, נתנו אותותיהם במבצעי המזהירים ובהישגיו של חיל הים במלחמת יום הכיפורים, הישגים אשר עד כה מהווים את שיא פעילותו של החיל בעמידה על משמר בטחונה של ישראל. במלחמה זו התמשה הדוקטרינה הבסיסית שפיתח החיל — ראיית ההתקפה כאמצעי הה"גנה היעיל ביותר והשאיפה לכלוא ולבלום את ספינות ה"אויב בבסיסהו. להבדיל ממלחמת ששת הימים, עמדו הפעם לרשות החיל הכלים והציוד המתאימים למימוש התורות אותן אימץ לעצמו.

במלחמת יום הכיפורים נקט חיל הים ביוזמה התקפית כדי להגן על חופי הארץ והוא עמד במשימה זו בשתי הח"זיתות: ביים התיכון וביים סוף. יתרה מזאת, במהלך המל"חמה נוספו לו כמה משימות בלתי צפויות בהן עמד בהצ"לחה. היים התיכון שימש זירה לקרבות בין סטי"לים. מע"רך הכוחות המספרי נטה בכלים אלה, כבאחרים לטובת האויב. למרות זאת הצליחו ספינות הטילים של חיל היים הישראלי לפגוע במהלך הקרבות במספר ניכר של ספינות אויב בסמוך לבסיסהו, בלי שייגרם כל נזק לכלים היש"ר אליים.

בנוסף להשמדת ספינות האויב הוטלו על חיל היים ב"זירת היים התיכון תפקידים נוספים: —

- א. ריתוק כוחות אויב ופגיעה במתקניו;
- ב. אבטחת השיט לישראל.

תפקידים אלה נבעו מאופי המלחמה ובוצעו במהלכה. ספינות חיל היים הפגזו מתקנים צבאיים וכלכליים, בע"קר מאגרי נפט בחופי האויב. במקביל התנהלה, בפקוח חיל היים ובאבטחתו תנועה ערה של מטענים ורכש אל חופי ישראל וממנה, וזאת על אף ההסגר הימי שהטיל האויב על האזור עוד ביום הראשון של המלחמה.

התמונה שונה היתה בזירת יס"סוף. באותה תקופה לא החזיק חיל היים סטי"לים בזירה זו. עיקר כוחות חיל היים

מוצא של האויב. טרפדות חיל היים חדרו לנמל פורט-סעיד ופגעו בספינות טילים מצריות. אנשי הקומנדו הימי פשטו על נמל אלכסנדריה בראשית המלחמה, ולמרות שפעולתם לא הביאה לתוצאות המקוות, היה בה כדי להגביל את יוזמתו של חיל היים המצרי ולשבש את תנועותיו. גם הנס"י חיל המצרי לשגר שלוש צוללות למאריים מול חופי ישראל נחל כישלון חרוץ. הצוללות נתגלו על-ידי כוחות חיל היים, הותקפו והונסו. לפחות אחת הצוללות ניזוקה. בזירת יס"סוף גילה החיל פעילות מוגברת ופלגת טרפדות שלו הגיעה לשארם-א-שייח' ונטלה חלק בפריצת ההסגר על מצרי טי"ראן. החודשים הראשונים שלאחר מלחמת ששת הימים עמדו עדיין בסימן המעבר אל ההערכות החדשה. הפער העצום במהות ובאיכות הכלים שעמדו לרשות חיל היים שלנו, לבין אלו שנמצאו בידי האויב, גבו את מחירם הכבד בטיבוע המשחתת "אילת", על ידי טילים סובייטיים מסוג "סטיקס". אסון "אילת" המחיש את ההכרח להשלים במהירות את קליטת הנשק החדש ולהעריך כך שאם תת"חדש המלחמה, תמצא את החיל מצוייד כהלכה כדי להת"מודד עם חילות היים של האויב. אבן הצוללת "דקר" בינואר 1968 שעה שעשתה דרכה מאנגליה לישראל, היה האסון הכבד השני שפקד את חיל היים.

ג. בעידן הטיל והסטי"ל

1) לאחר מלחמת ששת הימים

בדצמבר 1967 הגיעה לחיפה ספינת הטילים הראשונה "מבטח". ספינה זו אשר חומשה בארץ פתחה את העידן החדש בחיל היים.

אופיו של עידן זה שהחל לאחר מלחמת ששת הימים, נקבע בעיקר על פי תוצאותיה של מלחמה זו, שבעקבותיה התארכו חופי ישראל פי ארבעה, וחיל היים צריך היה להעריך בשתי זירות ימיות נפרדות: זירת יס"סוף וזירת היים התיכון השונות שוני מהותי זו מזו, הן בתנאי מזג האוויר והתנהגות היים בזירות אלו והן במדינות העוינות השוכנות לחופיהן. נתונים גיאוגרפיים אלה והתפתחותה של "המלחמה שלאחר המלחמה" בשנים 1967—1970 הח"ריפו וחידדו עוד יותר את משימות הקבע של חיל-היים שהן: פגיעה באויב, הגנה על חופי הארץ וסיוע לכוחות צה"ל. בשל המציאות שהתפתחה במהלך "המלחמה של"אחר המלחמה" קיבלו המשימות של פגיעה בכוחות ה"אויב וסיוע לכוחות צה"ל עדיפות עליונה. התגברות פע"רות המחבלים והצורך להגן על חופי הארץ מפני חירות דרך היים נתנו למשימה של הגנת החופים משמעות מיר"חדת והגבירו את פעילות הבטחון השוטף של יחידות חיל היים לאורך החופים.

מיוון משימות זה העמיד את חיל היים בפני הצורך לגוון את כלי השיט בהתאם למשימות השונות, להגביר את ניידותו ואת עוצמת האש של כליו. כך סיכם מפקד חיל היים, האלוף בנימין תלם, את השתלבות חיל היים במערך הלוחם של צה"ל בשנים שבין "ששת הימים" למלחמת יום הכיפורים: —

"הלקח העיקרי שהופק בעקבות מלחמת ששת הימים היה, שעלינו לבסס את כוחו של חיל היים על כלי שיט קטנים, להתאים לכל זירה ומשימה את כלי השיט והח"י מוש ההולמים אותם, וכך להמיר את הגישה שגרסה ריכוז של אמצעי לחימה שונים ומגוונים בכלי שיט אחד גדול בגישה החדשה, העשויה לחסוך כוח אדם, להיות יעילה יותר, ולהתבסס על "הנשק הסודי" העיקרי של צה"ל — איכותו האנושית של החייל שלנו.

כך נכנסו איפוא לשירות הסטי"לים, אשר נועדו לפגוע בכלי שיט מרכזיים של האויב. כך גם נוצרה הסיירת ה"ימית שלנו המורכבת מן ה"דבורים", שמטרתם למנוע חירותו של כוח אויב דרך חופיה הארוכים הימיים של המדינה, ולקבוע אגב כך את עובדת נוכחותנו הימית.

לישראל. במקביל מיקשו המצרים את הדרך למפרץ סואץ במגמה לחסום את מעבר מיכליות הנפט הגולמי מאברודס לאילת. המיכלית, "סירוס" נפגעה ממיקוש זה וטבעה בטרם עלה בידי חיל הים לאפשר את חידוש התנועה הסדירה בקו זה.

עליונותו הברורה של חיל הים על חיילות הים של האויב ופעילות החיל גרמה לכך שבעוד שבתחילת המלחמה ניסו ספינות האויב להתמודד עם כוחות חיל הים, הרי בסופה העדיפו כלי השיט של מצרים וסוריה להשאר בגמליהם, ולהמנע מלהכנס לקרבות עם כוחותינו כדי לא לאבד כלים נוספים.

משימה אחרת שחשיבותה בלטה במלחמה האחרונה היא הבטחת השיט לישראל. עד מלחמת יום הכיפורים היתה קיימת הערכה שהמלחמות באזורנו תהיינה מלחמת מות בוק, כדוגמת מבצע "קדש" ומלחמת ששת הימים, ולפיכך לא יוחסה חשיבות רבה לכושרו של החיל למלא משימה זו. במלחמת יום הכיפורים מילא חיל הים תפקיד רב חשיבות באבטחת האספקה האזרחית והצבאית לישראל והערכה הקיימת כיום היא שחיל הים חייב להיות ערוך להבטחת השיט לישראל שכן יש להביא בחשבון שהמלחמה עלולה להיות ממושכת.

(משימה זו היא חשובה במיוחד לנוכח חעובדה שמידינת ישראל יושבת, "בקצה הרחוק" של שני הימים: הים התיכון וים סוף, כלומר על מנת להגיע לחופיו יש לחצות את הימים האלה, שלחופיהם שוכנות מדינות עוינות לכל אורכם).

משימה נוספת שחשיבותה עשויה להיות רבה, היא בתחום הפעילות הימית בזירת ים סוף. שכן, עם פתיחת תעלת סואץ לשייט נוצר מצב בו למצרים יש אפשרות להעביר כוחות תוך זמן קצר ביותר מהים התיכון לים סוף, בשל הקשר בין שני הימים באמצעות התעלה, שעה שעבור ישראל מהוים הים התיכון וים סוף שתי זירות נפרדות. לכן, השקיע חיל הים בשנים שלאחר מלחמת יום הכיפורים מאמץ רב בבניית הכוחות בים התיכון מזה, ובים סוף, מזה, ככוחות עצמאיים, בלתי תלויים זה בזה והמותאמים כל אחד לגיזרת פעילותו.

רות. המתנדבים לקומנדו הימי חייבים לעמוד לעיתים בתנאי בידוד מוחלט, כאשר הם פועלים לבדם בלב ליבו של שטח האויב, כאשר הם תלויים אך ורק בתושייתם ובארץ מץ ליבם. הכישורים הגבוהים הנדרשים מהלוחמים גורמים לכך שלמרות מספרם הרב של המתנדבים לשרות בחיל, הרי במקצועות מסוימים קיימים לעיתים בעיות בכוח אדם בשל הסלקציה הקפדנית והשמירה על איכותם הגבוהה של המשרתים בחיל.

ראוי לציין כי מסלול ההכשרה של החייל בחיל הים ארוך וממושך, בשל הצורך להכשירו כימאי, זואטר, לרוב, בהעדף רקע ימי של ממש. גם מסלולי ההכשרה למפקדים ארוכים וקשים. יחד עם זאת, מן הראוי להדגיש כי המפקד בחיל הים נהנה מעצמאות רבה. קצין זוטור בחיל הים מופקד לעיתים על כלי שיט בלב ים ונוטק להכרעות גורליות בלא יכולת להיוועץ עם זרמים בכירים יותר. זאת ועוד — החיים בכלי שיט, במחיצת החיילים חושפים את המפקד הצעיר לביקורת קפדנית של פקודיו ותובעים ממנו להפגין את סגולותיו כאדם וכמפקד כאחד.

התבססו כאן על ספינות סיור קטנות מזגם, "דבור". ה"מצרים החזיקו בזירה זו כוחות ימיים גדולים וכלי שיט רבים שנועדו לחצות את מפרץ סואץ ולסייע בכיבוש חצי האי סיני. ההתגברות על ספינות הטילים המצריות בוצעה בעיקרה על ידי לוחמי הקומנדו הימי.

במקביל עלה בידי ה"דבורים" להשיג שליטה מוחלטת במפרץ סואץ למנוע את מעבר הכוחות המצריים לסיני ולקבוע באורח חד משמעי את המהלכים הימיים באזור.

בניגוד לים התיכון טרם היו בזירת ים-סוף ספינות טוריים. דבר זה הקל על המצרים לחסום את מיצריי באב אל-מאנדב ולמנוע במשך הקרבות, תנועה ימית אזרחית

חיל הים עומד כיום בפני שורת משימות בתחום הבטחון השוטף ובתחום ההערכות לקראת מלחמה. בתחום הבטחון השוטף עיקרי משימתו של החיל כיום, לקיים את הבטחון לאורך חופי המדינה ולמנוע מעשי חדירה של חוליות מחבלים בדרך הים. משימה זו מתבצעת באמצעות סיורים בים ובאמצעות תחנות תצפית שלאורך החוף.

בתחום ההתכוננות לקראת מלחמה, מתבסס חיל הים הן על לקחי מלחמת יום הכיפורים והן על ראיית שדה הקרב במלחמה הבאה. בעיקרו של דבר, הוברר במלחמת יום הכיפורים כי תפיסת הלחימה, כפי שחיל הים ראה אותה, הוכחה ככונה, הן מנקודת הראות המבצעית (כלי מר שיטות הלחימה) והן מנקודת הראות הטכנית (כלומר האמצעים והכלים להשגת מטרות המלחמה). תפיסת לחימה זו מקנה עדיפות להשגת יעדיו של החיל בטכניקת קרב התקפית. מבחינת הכלים ימשיך חיל הים להתבסס על כלים קטנים, ניידים, בעלי עוצמת אש רבה וזאת הן מטרות עמיתים מבצעיים והן מטעמים של חסכון בכוח אדם. יחד עם זאת אין חיל הים נח כיום על זרי הדפנה שכן מפקדיו יוצאים מנקודת ההנחה שכל אמצעי טכני בו השתמשנו במלחמה האחרונה, לא יהיה טוב במלחמה הבאה, שכן במהלך מלחמת יום הכיפורים, נחשפו כלים אלה לאויב.

המשימות שיעמדו בפני חיל הים במלחמה הבאה הן, בעיקרו של דבר, אותן המשימות בפניהם עמד בעבר לא-מור: הגנה על חופי הארץ והשתלבות בלחימתם של חילות צה"ל האחרים באמצעות סיוע לכוחות ובאמצעות פעילות התקפית עצמאית.

התעצמות חיל הים כרוכה בגידול סדר הכוחות ובניוס לוחמים בעלי איכות גבוהה שישכילו לתפעל את המערכות החדשות והמתוחכמות שיופקדו בידיהם.

החיילים המתגייסים לחיל הים צריכים להיות מצויינים בתכונות שיאפשרו להם להיות לוחמים בחיל הים, ובחיל זה כל אדם הנמצא על כלי שיט הוא לוחם לכל דבר, גם אם הוא בעל מקצוע טכני ספציפי.

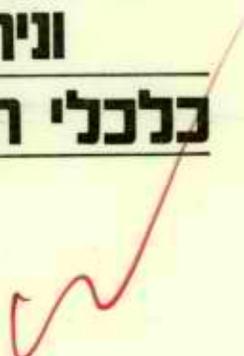
מאפייני השרות בחיל הים הם בראש וראשונה עצם ה"הימצאות זמן ממושך על גבי הים, שרות ביחידות קטנות, המנותקות לעיתים זו מזו, התמחות מקצועית-טכנית גבוהה ביותר, בגלל הטכנולוגיה המתקדמת בכלי השיט. מאפיינים אלה של השרות בחיל הים מחייבים את ה"מתגייסים אליו להיות בעלי תכונות רבות שהעיקריות כ"יניחן הן: — אהבה לים, מוטיבציה גבוהה לשרת, כושר גופני מעולה, יכולת טכנית גבוהה וכושר הסתגלות לחיות ולפעול יחד עם אנשים נוספים ביחידות קטנות, בתנאי צפיפות ולעיתים במרחק וניתוק ממושך ממסגרות אחר-

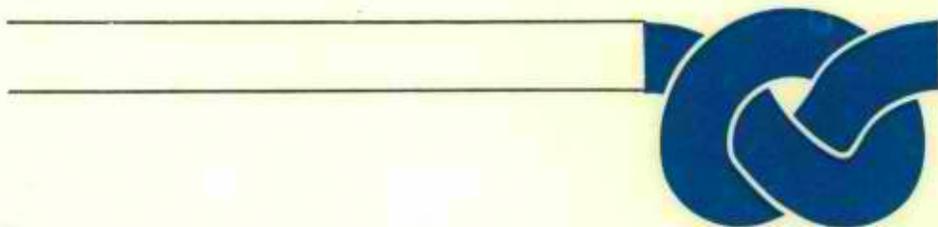
2. משימותיו של חיל הים

3. האדם בחיל הים

השוק המשותף

מידע
וניתוח
כלכלי תעשייתי

הוצאה לאור:

לפי סדר הא"ב:

איגוד התעשייה הקיבוצית.
המרכז האירופי, האוניברסיטה העברית ירושלים.
התאחדות התעשיינים בישראל.
חברת העובדים.
חשב, היחידה הבין קיבוצית להדרכה כלכלית.
משרד המסחר והתעשייה

הוצאה לאור: איגוד התעשייה הקיבוצית.
עריכה: חשב, היחידה הבין קיבוצית להדרכה כלכלית.
חברי המערכת: זהבית ויזר לוי, צ'רלס טפיירו, איתן ליב, יוסף שגיא,
קלאודיה צהר, משה קצין, אהד קריב.

תוכן העניינים:

- עמוד 3 — הגנת הצרכן
- עמוד 10 — המדיניות החקלאית המשותפת
- עמוד 11 — שעות עבודה גמישות
- עמוד 12 — עדיפויות כלליות
- עמוד 15 — לקט ידיעות בקצרה

הגנת הצרכן

(עצמת המגמות בשוק המשותף והשפעתן על היצרן הישראלי)

ההיסטוריה של הכלכלה המודרנית ידעה שינויים מהפכניים בחשיבותם של גורמים במערכת. היו תקופות שהמכונה והייצור עמדו בראש סולם החשיבות, בתקופות אחרות עמדו העובדים, תנאי-עבודתם ושכרם בראש הסולם. דומה, שתקופתנו מתאפיינת בהעלאת חשיבותו של כבוד הצרכן לראש הסולם; זאת, הן במובן הצר של הגנת-הצרכן והן במובן הרחב יותר של שמירת איכות הסביבה. גם ישראל כארצות רבות אחרות מפנה תשומת לב להגנת-הצרכן, הן בתחום המשפטי והן באמצעי-התקשורת. אירופה המערבית מקדימה אותנו לא במעט והגברת הקשרים בינינו לבין השוק המשותף, הן בתחום הייצוא והן בתחום הייבוא, מחייבת אותנו לתת דעתנו ולהפנות משאבינו גם לתחום זה.

הגדלת חופש הסחר בתוך אירופה תרמה לרווחת הצרכן, לא רק על ידי הגדלת המבחר העומד לרשותו, אלא גם על ידי הגברת התחרות בין היצרנים, שהביאה למחירי ייבוא הקרובים למחיר המקומי, לשיפור איכות המוצרים ולחיפוש טכניקות וחומרים חדשים, שיביאו להוזלתם. אך, מבחר מוצרים גדול יותר וביטול הגבולות המסחריים בין המדינות, הם גם מקור לבעיות לא מעטות. היצרן חייב להתמצא בכל הקשור במוצרי בארצות, לשם מופנה הייצוא. הצרכן, לעומתו, חייב להיות בטוח ומוגן בפני שינויים והבדלים באיכות המוצרים המתחרים ביניהם, בפני "טריקים" למיניהם, הקשורים במשקל, או בתנאי התשלום וכן להיות מוגן חוקית בעת הצורך. המימד ה"כלל שוקי", שקיבלו בעיות אלו, חייב את מוסדות השוק המשותף למצוא פתרונות בסיסיים וזאת בצד הטיפול השוטף להגנת הצרכן במסגרות הלאומיות הנפרדות.

התוכנית להגנת הצרכן

בשנת 1973 פירסמה נציבות השוק המשותף תוכנית מקיפה להגנת הצרכן האירופי ובה חמישה סעיפים:

- ★ הגנה על בריאות הצרכן ובטיחותו, על ידי פרסום תקנים למוצרי מזון, קוסמטיקה, מוצרי הדברה, מוצרי חשמל, תעשיות רכב, מוצרים רעילים ודליקים.
- ★ מניעת השימוש בנוהגים מסחריים מטעים, על ידי הקפדה על פרסומת אמינה ועל מסירת אינפורמציה מדוייקת לצרכנים, על המחיר המלא של המוצר ועל השעור הריאלי של הריבית, במקרה של מכירה בתשלומים.
- ★ יצירת אפשרות לצרכן להגן על עצמו, הן על ידי חקיקה, שתקל עליו לקבל פיצוי במקרה שהוא נפגע והן על ידי ריבוי כתובות, המוסמכות לקבל את תלונותיו ולטפל בהן.

- ★ שיפור המידע לצרכנים וחינוך לצרכנות נכונה. זאת על ידי פירסום תקנות לגבי סימון אריזות, שתציינה תכולה, נפח ומשקל, בצורה מדוייקת וברת השוואה. כן תומכים מוסדות השוק בפעולות ארגוני הצרכנים.
- ★ התייעצות מוקדמת בארגוני הצרכנים בכל הנוגע לתחיקה בריאותית, בטיחותית וחברתית.

להתפתחויות בחו"ל בתחום הגנת הצרכן יש כבר השלכות על התנהגות השלטונות והצרכנים בישראל; עתה מופנה החוד כלפי היצרן והייצואן הישראלי, החייב לעמוד בדרישות השוק המשותף לגבי התכולה, הסימון והאריזה, הפרסומת והבטיחות והוראות השימוש במוצרים.

ועדה מייעצת לצרכן

חוסר האיזון בין עוצמתו הכלכלית של היצרן ואפשרות ההגנה המוגבלת של הצרכן, הביאו בשנת 1973 להקמת ועדה מייעצת לצרכן, אשר סונפה לנציבות השוק המשותף. הוועדה מורכבת מ-25 חברים ומטרתה להשמיע את קולו של הצרכן ולהגן על זכויותיו. הוועדה מיוצגת במספר ועדות העוסקות בייעוץ לנציבות האירופית בשטחי המזון, המכסים, החקלאות והוטרינריה. במסגרת מדיניות השוק להגנת הצרכן והגברת המידע, הביעה הוועדה דעתה על מספר הצעות, שהוגשו על ידי הנציבות האירופית:

מכירות מדלת לדלת

הוועדה בדיעה, שיש לאמץ הוראה, האוסרת מכירת סחורות בני קיימא וכן שרותים לטווח ארוך, במכירה מדלת לדלת, זאת משום אפשרות של שיקול מוטעה תחת לחץ, שישפיע על הצרכן לאורך זמן. אך בהתחשב במינהג הקיים ברבות מארצות אירופה, מציעה הוועדה לפעול בשלבים. (פרוט בהמשך).

חבות היצרן על תוצרתו

נושא זה עיקרו, הגדלת אחריותם של היצרנים והמשווקים על המוצרים והנזק שהם עלולים לגרום. (פרוט בהמשך הרשימה).

אשראי לצרכן

יותר ויותר מתפשט הנוהג של מתן אשראי עבור מוצרים לתצרוכת מיידית, בגדים, נסיעות או מוצרי בידור. בעת מתן אשראי, יש לציין באופן ברור מה הן ההוצאות הריאליות בעיסקה ומה גובה תשלום האשראי. הוועדה מציעה גם "תקופת מחשבה" לצרכן, בה הוא רשאי לשנות דעתו.

פרסומת

יש להתוות כללים ברורים בנוגע לפרסומת, כדי למנוע הטעית הצרכן על ידי פרסומת מחוכמת, העלולה להגביר בלב הצרכן את בולמוס הקניה. במסגרת עבודתה מתייחסת הוועדה להצעות הנציבות בתחום הגנת-הצרכן, שהוזכרו לעיל וכן לסקרים בנושא השוואת מחירים, הנערכים על ידי הלישכה לסטטיסטיקה של השוק ומבקשת לברר, אם הפער במחירים בין הארצות תואם את

מדיניות התחרות ההוגנת של השוק. להשקפות המבוטאות בדיוני הועדה ניתן הד רב והנציבות, כמו גם מועצת השרים, מתחשבות בה בעת קבלת החלטותיהם. אחת מן הדוגמאות היא הטיפול בקביעת מחירי התוצרת החקלאית. מאחר והחלטה זו היא בחלקה מוסדית (בנוסף לכוחות השוק כגון היצע וביקוש), יש באפשרות הועדה המייעצת לצרכן להתערב ולהשפיע. במקרה זה היא העלתה מספר נימוקים לצמצום ההתייקרות, כגון: מניעת אינפלציה, האבסורד שבהעלאת מחירים למוצרים, שלגביהם קיימים עודפים, מתן סובסידיות גם לחקלאים מצליחים והקלת הנטל על משלם המיסים המממן את הסובסידיות. יש לציין, שבעוד שהועדה נכונה להתחשב בחקלאות, הרי לגבי התעשייה היא נוהגת ביד רמה.

תקנים משותפים —

הדרך האירופית להגנה על בריאות ובריאות

במטרה להגן על בריאותם ובריאותם של אזרחי הקהיליה, עוסקת נציבות השוק המשותף בהכנת תקנים רבים ובחלק מהענפים ביצירת מסגרות של "מותר ואסור". בשלב ראשון נקבע מה אסור בשימוש ולאחר מכן מה מותר. הטיפול נעשה במסגרת ענפית וכאשר תסתיים הכנת הרשימות, חייב יהיה כל יצרן המשתמש בחומר חדש, לקבל אישור לשימוש בו.

במה שנוגע למוצרי מזון, למשל, עוסקת עתה הנציבות בהכנת רשימה חיובית, של תוספות למוצרי מזון (צבעים וחומרי טעם), שמותר להשתמש בהם ובהכנת רשימה שלילית של אותן תוספות, שהשימוש בהן אסור. כאשר תסתיים הכנת הרשימות, חייב יהיה כל יצרן, המשתמש בחומר חדש, לקבל אישור לשימוש בו. כמו כן מכינה הנציבות תקנים לתכולת קקאו, שוקולד, סוכר, דבש, מוצרי בשר, אריזות מזון מ-P.V.C. ולאחרונה גם למוצרים דיאטטיים.

בתחום הקוסמטיקה פעלה הנציבות בשיטה דימה לזו שבענף המזון: היא פרסמה רשימה של 500 חומרים, שהשימוש בהם אסור ועומדת להתנות את השימוש בחומרים חדשים בהרשאה מיוחדת.

תחום "חביב" אחר על הנציבות הוא תחום המוצרים הכימיים המסוכנים. ב-1967 פרסמה הנחיה לגבי מיון, סימון ואריזה של חומרים כימיים רעילים, דליקים, מאכלים (קורוסיביים), או בעלי נטיה להתפוצצות. בנובמבר 1976 פרסמה הצעה להנחיה משלימה, המחייבת את היצרנים להודיע לנציבות על כל מוצר מסוכן חדש, שהם עומדים להכניס לשוק, ועל ההשפעות השליליות העשויות להיווצר כתוצאה מהשימוש בו, וכן על אמצעי הבטיחות שהם נוקטים.

התחומים הנזכרים כאן הם רק דוגמאות לתחומים בהם עוסקת התקינה בשוק המשותף. רשימה מלאה של התקנים האירופיים ניתן להשיג בספריית מכון התקנים הישראלי.

התקנים האירופאים

והיצרן הישראלי

תהליך התקינה האירופי, שהוא חלק ממגמה עולמית של שיתוף פעולה בנושא התקינה, מקל על היצרן—יצואן בכך, שהוא מאפשר לו לייצר מוצר אחיד למדינות רבות

שונות. יתרונות האחידות גדולים במיוחד לגבי יצרנים קטנים ובינוניים, שאינם יכולים להרשות לעצמם לפתח קווי ייצור שונים עבור מוצר אחד. כמו כן מעודדת האחידות את הצרכנים לקנות גם מוצרי יצרנים קטנים ובלתי ידועים, היות והם בטוחים באיכות המוצר. מסיבה זו יש לתהליך האחדת התקנים באירופה השלכות חיוביות על הייצואן הישראלי, שהוא בעיקרו ייצואן קטן. עם זאת, יש ליתרונות אלו מחיר גבוה: תהליך התקינה האירופי מחייב את היצרן והייצואן הישראלי להתאים את מערך הייצור שלו לדרישות התקן האירופאי. תנאי לכך הוא השגת מידע, כבר בשלבים הראשונים, של תהליך התקינה. ממשלת ישראל פועלת ישירות ובאמצעות מכון התקנים בתחומים אלה, אך פעולות אלו אינן משחררות את הייצואן הישראלי ממעקב מתמיד אחרי התפתחויות התקינה הנוגעות למוצריו.

כיצד ניתן לעקוב באופן שוטף אחרי ההתפתחויות בתחום התקינה

ההצעות לתקנים חדשים והתקנים, שאושרו על ידי מועצת השרים, מתפרסמות בפרסום הרשמי של השוק ה-Official Journal, המגיע באופן שוטף לספריית המרכז לחקר שווקים ולספריית המרכז למחקר אירופאי באוניברסיטה העברית בירושלים. בהקשר זה חשוב לזכור, כי בד בבד עם ההיגיון הקיים בהאחדת התקנים ויחד עם ההשפעה, ביוחד בטווח הארוך, של מוסדות השוק, הרי, בסופו של דבר, הקובעים האמיתיים הם המוסדות הלאומיים ובהחלטותיהם יש להתחשב. הודעות על חידושים בתקינה מתפרסמות בירחון מכון התקנים הישראלי ומר א. הדר — מנהל מחלקת התקינה ישמח לייעץ בתחום זה. לאחרונה פרסמה ספריית מכון התקנים הישראלי רשימה מעודכנת של כל התקנים והצעות התקנים, שפורסמו על ידי השוק המשותף. הרשימות מסווגות לפי ענפים, כך שהמעייין בהן יוכל למצוא בקלות את מבוקשו. המעוניינים בקבלת הרשימה יפנו לספריית מכון התקנים הישראלי בכתב, או בטלפון: 423036.

חבות יצרנים כלפי מוצריהם אמצעי להבטחת ההגנה על האינטרסים הכלכליים של הצרכן

עד לפני שנים מעטות, היה הצרכן חסר אונים, כמעט לחלוטין, במקרים בהם נגרם לו, או לרכושו נזק, כתוצאה מהשימוש במוצר. חוסר האונים נגרם בעיקר מפני, שלפי חוקי רוב המדינות, היה עליו להוכיח כי הנזק נגרם כתוצאה מהתרשלות היצרן. ברוב המקרים היתה הוכחה זו בלתי אפשרית. התחזקות תנועת הצרכנים בארצות-הברית הביאה להחמרה בדיני יצרנים, שנמצאו אשמים בהתרשלות ולחסיקה לאומית ברוב המדינות המפותחות. ההבדלים בתחיקה בין מדינות השוק יצרו אפליה בין יצרנים ועיוותו את תנאי התחרות באירופה. לכן הגישה נציבות השוק למועצת השרים, בדצמבר 1976, הצעה לתקנה אירופאית אחידה בנושא חבות היצרן (Liability Product). ההצעה, שהיא מרחקת לכת מבחינת האחריות, שהיא מטילה על היצרן, נמצאת עתה בדיון בפרלמנט האירופאי ובארגוני התעשיינים האירופאיים.

מכירה מדלת לדלת

(הוראות חדשות, או איך למנוע אכזבות)

הגורם

הפסיכולוגי

כשלקוח נכנס לחנות, יש לו זמן לבחור את המוצר שהוא מעונין בו ולבחון ביסודיות את יתרונותיה וחסרונותיה של הרכישה הפוטנציאלית. תהליך זה מתהפך לחלוטין, כאשר המוכר בא לביתו של הלקוח, או נפגש אתו מחוץ לבית-המסחר. במקרה זה יודע המוכר האגרסיבי בדיוק מה הוא רוצה וכל תחרות הוגנת נמנעת באופן מלאכותי, בעוד ללקוח אין שום אפשרות להשוות מחירים ואיכות. חתימת חוזה בתנאים אלה עלולה להוביל לתוצאות לא רצויות, אלא אם כן ננקטים אמצעי זהירות בעוד מועד. נביא רק דוגמה אחת: מישחי מצאה בתיבת הדאר מכתב בזו הלשון: "מהרי לפתוח! את עשויה לזכות בפרס, אם הכרטיס שלך נגמר במספר זוגי. זוכית! בואי לקולנוע המקומי ביום שלישי בערב, קחי את הפרס ובהודמנות זו צפי בסרט חינם". כך נטמן הפח. ה"פרס המפואר" לא היה אלא מלחיה מפלסטיק, שיכלה לקבלה אך ורק לאחר שצפתה עד הסוף בהדגמה ששיבחה את מעלותיהם של סירי לחץ. לא יקשה — כמובן — למצוא עשרות תמימים אשר יתפתו להונאה זו.

כדי לאחד את הטיפול בנושא זה, הגישה נציבות הקהיליה האירופית הצעת הוראה למועצת-השרים, שתגן על האזרח במקרה, שחזה נחתם מחוץ ל"אתר מסחרי".

המצב התחוקתי בארצות

השוק המשותף היום

בכמה ארצות קיימים כבר חוקים בענין הנדון. בבלגיה, למשל, ניתנת לצרכן אורכה של 7 ימים לביטול העסקה. כך גם בצרפת וגרמניה. בהולנד התקופה היא 8 ימים ובאנגליה — 5 ימים. בהולנד דרוש רשיון מיוחד, המעניק זכות למכור סחורות ושרותים מחוץ למקומות מסחר. תקנה זו יפה גם בדנמרק, בלגיה, גרמניה ולוקסמבורג. באיטליה ואירלנד, לעומת זאת, לא קיימת עדיין שום חקיקה בנושא זה.

תוכן ההוראה מטעם

מוסדות השוק המשותף

הצעת הנציבות היא להעניק לקונה תקופת "הרהור שני" של 7 ימים מינימום,

החל מחתימת החוזה. החוזה חייב לציין בבירור:

- ★ שם וכתובות של הצדדים החתומים.
- ★ תאור המוצר או השרות, המהווה נושא החוזה.
- ★ תאריך האספקה.
- ★ המחיר.
- ★ תנאי התשלום.

יחידת החשבון האירופית היא יחידת מטבע חישובית, הנהוגה בשוק המשותף.

1.1195	—	דולר ארה"ב	29.4.77	—	ערכה ב-:
2.8516	—	פרנק שוויצרי	2.6647	—	מרק גרמני
313.420	—	יון יפני	0.6569	—	לירה שטרלינג
1001.52	—	לירטה איטלקית.	5.6013	—	פרנק צרפתי

★ הודעה חד-משמעית בענין זכות הקונה לבטל את העסקה.
יוצא מהכלל — הביטוח. במקרה שהמבוטח קובע מועד מסויים, שבו הביטוח ייכנס לתוקף, לא יכולה להינתן לו ארכה להרהור.
הצעת הנציבות היא, שאם הקונה יחליט לבטל את החוזה, הוא יקבל את כספו בחזרה והסחורות יוחזרו למוכר על חשבונו ועל אחריותו של האחרון. אין הקונה חייב בתשלום (אף לא חלקי) לפני תום תקופת הניסיון, חוץ מפקדון שעליו להפקיד בהתאם לחוקי ארצו. אין גם לתבוע מן הקונה שום פיצוי על מימוש זכות הביטול. ההצעה מתייחסת להסכמים שמעל ל-30 דולר. אימוץ הוראות אלה על ידי מועצת השרים של השוק המשותף, יצמצם את התחבולות השונות שבמכירה מדלת לדלת.
מרבית המוצרים הישראליים אינם נמכרים במכירות מדלת לדלת. יחד עם זאת, ייצואנים הנעזרים בשיטה זו, טוב יעשו, אם יתנו דעתם להצעת הוראה זו.

עקרונות

הצעת הנציבות

- ★ יצרן אחראי לנזק הנגרם על ידי פגם במוצר שייצר, בין אם ידע, או יכול היה לדעת על פגם זה ובין אם לא. היצרן אחראי גם אם דרגת ההתקדמות המדעית והטכנולוגית בתקופה בה ייצר את המוצר לא איפשרה איבחון הפגם. עקרון זה מבטל את חובת הצרכן להוכיח, שהנזק נגרם כתוצאה מהתרשלות היצרן.
- ★ האחריות למוצר חלה על יצרן המוצר המוגמר ועל יצרני החומרים והמרכיבים הכלולים במוצר המוגמר. כאשר שמו של היצרן אינו ידוע — חלה האחריות על המשוק. במקרה של מוצרים מיובאים מחוץ לתחומי הקהילה, חלה האחריות על הייבואן.
- ★ היצרן אינו נושא באחריות למוצר, רק כאשר מכירת המוצר נעשתה בניגוד לרצונו של היצרן, או כאשר הפגם נוצר אחרי שהמוצר נמכר.
- ★ על צרכן נפגע להתלונן תוך שלוש שנים לכל היותר מיום שהוא נעשה מודע לנזק ולזהות את היצרן.
- על המדינות החברות בשוק ליישם את התקנה תוך 18 חודש מתאריך אישורה על ידי מועצת השרים.

תגובות באירופה

להצעת התקנה של הנציבות

בהצעת הנציבות קיימות נקודות בלתי ברורות. כן קיימות הסתייגויות מחוגי היצרנים והצרכנים כאחד. חוגי היצרנים מתנגדים להטלת מלוא האחריות עליהם, גם במקרים בהם ברור, שלא יכלו לדעת על פגם במוצר, לא כל שכן — למנוע אותו. חוגי הצרכנים, לעומת זאת, מתנגדים להמלצת הנציבות לגלגל את דמי הביטוח על הצרכנים, על ידי העלאת מחיר המוצר.

השלכות "חבות המוצר" באירופה

על הייצואן הישראלי

להנהגת תחיקה אחידה לגבי "חבות המוצר" בכל רחבי השוק המשותף יש יתרון

של הטווח הארוך מנקודת ראות היצרן הישראלי. כמו בתחום התקינה — כך בתחום זה — תקינה אחידה ומחייבת מקטינה את חששו של הצרכן האירופאי מפני צריכת מוצרים, המיוצרים על ידי חברה בלתי ידועה בארץ רחוקה. עם זאת מעוררת ההצעה מספר בעיות חמורות בטווח הקצר:

על פי ההצעה חלה החבות על היצרן, כאשר מדובר במוצר המיוחד בתוך תחומי השוק ועל הייבואן — כאשר מדובר בסחורה, שמקורה מחוץ לשוק. עובדה זו עלולה להביא לכך שהמשווקים באירופה יעדיפו סחורה אירופאית, כדי לפשט את הטיפול במקרה שיהיה צורך בהתדיינות משפטית.

מעקב אחר התקנה המפורטת של "חבות היצרן" חייב להעשות על ידי ציבור היצרנים, הייצואנים, חברות הביטוח והגורמים הציבוריים. את הנוסחה המדויקת של הצעת הנציבות וכן סקירה של התחיקה הקיימת היום בכל ארצות השוק ניתן למצוא במחלקה הבינלאומית בהתאחדות התעשיינים.

תחומים נוספים של הגנה על הצרכן

★ הגנה מפני ניצול לרעה של כוחות מונופוליסטיים. חוקי השוק מחייבים חברות, שהיקפן עולה על מינימום מסויים, לדווח לנציבות על כוונה לשתף פעולה ביניהן. הן רשאיות לעשות זאת רק אם קיבלו את אישורה של הנציבות. אישור זה מתקבל רק אחרי שנציבות השוק משתכנעת, ששיתוף הפעולה לא יפגע לרעה בצרכנים ושהצרכנים ייהנו מחלק מפירותיו.

★ שיפור הסימון על גבי אריזות מוצרים. הפעולה בתחום זה נגעה עד עתה למוצרי מזון. הצעת התקנה של נציבות השוק המשותף מבוססת על העקרונות הבאים:

- סימון אריזות מזון אסור שיתעה את הצרכן.
- על הסימון להבחין בין מוצרים רפואיים, לבין מוצרי מזון, בעלי תכונות רפואיות.
- התגים שעל מוצרי המזון חייבים לתת לצרכן מידע מדויק, ככל האפשר, על המוצר הנמצא באריזה.

סיכום

הצהרות נשיא השוק המשותף רוי ג'נקינס בעת היכנסו לתפקידו, בינואר 1977, יוצרות את הרושם, שפעולות הנציבות להגנת הצרכן ולהגנת הסביבה נמצאות רק בתחילתן. ניצול נכון ויעיל של האפשרויות, שפותח בפנינו הסכם הסחר החופשי עם השוק, מחייב כל יצרן למעקב מתמיד אחרי ההתפתחויות בתחום זה והסתגלות מהירה אליהן.

המדיניות החקלאית המשותפת

אחת ממטרותיו הבסיסיות של השוק המשותף היא כידוע, הבטחת תנועת מוצרים חופשית בכל רחבי השוק. בתחום התעשייה נעשה הדבר על ידי ביטול המכסים בין מדינות השוק ויצירת חומת מכסים אחידה כלפי השוק. הכמויות המשווקות ומחירם של מוצרי התעשייה נקבעים מאז ומתמיד על ידי משחק התחרות החופשית. בתחום החקלאי נזהרו מייסדי השוק מללכת בדרך זו, בשל פער גבוה בהוצאות הייצור בין המדינות החברות, שהיה עלול להביא להעלמות אזוריים חקלאיים שלמים. על כן החליטו, אמנם, מייסדי השוק על ביטול ההגבלות לתנועת מוצרים חקלאיים בין המדינות, אך שיווק מוצרי היסוד — חלב, בשר, דגנים, סוכר ושמון נעשה בכפיפות למחירי מינימום, הנקבעים אחת לשנה על ידי מועצת השוים של השוק. מטרת קביעת מחירי המינימום — הבטחת הכנסה הולמת לחקלאי השוק. בצד מחירי המינימום המובטחים, קיימת התחייבות של השלטונות, לקנות מהחקלאים כל כמות שהיא במחיר הנקבע. מאחר, שהמחירים נקבעים, בדרך כלל, בגובה הוצאות הייצור של החקלאים הפחות יעילים יוצא, שמחירי מוצרי החקלאות ברחבי השוק גבוהים, במידה רבה, ולפעמים אף פי שניים ושלושה ממחירי השוק העולמי.

כדי למנוע תחרות מצד מוצרי חקלאות מיובאים, המיוצרים, בדרך כלל, במחירים נמוכים יותר, הוטלו עליהם מכסים גבוהים. חלק מהמוצרים חייב גם בהיטלים, שמטרתם להשוות את מחיר המוצר המיובא למחיר הגבוה, השורר בתוך השוק. היטלים משווים גם על מוצרי מזון מעובד, המכילים אחד, או יותר מהמוצרים המוגנים, כדי למנוע חדירת מוצרי חקלאות זולים לקהיליה. מטרת ההיטלים המשווים המוטלים על מוצרי המזון היא ביסודה להגן על החקלאי ולא על יצרן המזון, אם כי בעקיפין הם מגינים גם עליו.

עד עתה היו הנוקים של המדיניות החקלאית המשותפת לכלכלת השוק המשותף מרובים מתועלתה. המחירים הגבוהים, שנקבעו בשוק הפנימי, גרמו לצמצום הצריכה ולהגברת הייצור וכתוצאה מכך להיווצרות עודפים. עודפים אלה נמכרו בשוק העולמי במחירי הפסד מסובסדים. נזק רב נגרם לצרכן, שהוא גם משלם המיסים האירופאי. מחד, הוא משלם מחירים גבוהים עבור מוצרי חקלאות ומאידך, חלק גדול מהמיסים שהוא משלם לממשלתו עוברים לקופה משותפת, המממנת קניית עודפים וסבסוד הייצוא החקלאי. מקצת מכספי התקציב החקלאי מועברים לקרן מיוחדת, שמטרתה לשפר את התשתית ולייעל את הייצור והשיווק של מוצרי המזון. אולם, הנזק הרב ביותר נגרם לחקלאי הארצות המתפתחות. השווקים המסורתיות שלהם באירופה נסגרו בפניהם ונוסף לכך עליהם להתחרות בשוק העולמי בסחורות אירופאיות, הנמכרות לעיתים במחירי היצף (דמפינג). גם החקלאי האירופי אינו מרוצה בסופו של חשבון, שכן, למרות המחירים הגבוהים, שהוא מקבל בעד תוצרתו, עדיין נמוכה הכנסתו, מהכנסתם הממוצעת של תושבי הערים. הגורם העיקרי המעוניין בהמשך קיום השיטה

הוא ממשלת צרפת: בשל מספר החקלאים הגדול בארץ זו, צרפת היא הנהנית העיקרית מכספי התמיכה במחירים החקלאיים. מאידך, בעת המשא ומתן על הצטרפות בריטניה לשוק המשותף, נאלצה זו לקבל את המחיר הכבד של המדיניות החקלאית (מחירי מזון גבוהים, יצירת עודפי מוצרים בבריטניה, העברות תקציביות לממשלת צרפת והחלפת ספקים מסורתיים מארצות חבר העמים בספקים אירופיים) במחיר הסיכוי לבסס את תעשייתה. הסכם השוק עם מדינות ACP (ארצות מתפתחות באוקיינוס האטלנטי A, האיים הקריביים C, ובאוקיינוס השקט — פסיפי P), הכולל פטור ממכס על מרבית מוצרי החקלאות והמזון המיוצאים, מבטיח הקלות גם בנושא ההיטלים. הקלות אלו מתבטאות, למשל, גם בכך, שמוצרי בשר המיוצאים מישראל ומארצות נוספות לשוק, חייבים בהיטל, בעוד שייצואנים של מוצרים מתחרים מארצות אפריקה פטורים ממנו.

בסיכום ניתן לקבוע כי הגורמים החברתיים הפנימיים והפוליטיים החיצוניים הם בעלי השפעה לא פחותה בנושא החקלאות, מאשר הגורמים הכלכליים הצרופים. לפיכך, יש להפנות את המאבקים והמשאבים לכל התחומים המשפיעים על קביעת המדיניות ולאזן דוקא לגורמים הכלכליים הצרופים.

שעות עבודה גמישות

ההסכם עם השוק-המשותף אינו הגורם היחיד המאלץ אותנו לייעל את הייצור ולחסוך בעלויות. אולם הסכם זה מגביר את התחרות ומעלה את הרמה, שמתחתיה אין אפשרות להתקיים. אנו נביא מדי פעם חידושים ומוחשבות על אפשרויות להגברת היעילות. נשמח — כמובן — לשמש גם מכשיר להפצת רעיונות הצצים במוחותיהם של קוראינו והיכולים לסייע בידי הרבים.

הפעם נביא מסקנות ביניים מהנסיון הבא.

למעלה מ-2,000 עובדים במפעלי סמיתקליין בפילדלפיה אדונים ללוח זמני העבודה שלהם. עובדים אלה הם חלוץ למחנה הגדל והולך ברחבי ארצות הברית. על פי שיטת שעות העבודה הגמישות, רשאים העובדים להקדים צאתם ממקום העבודה, אם צברו במשך היום, או השבוע מספיק שעות עבודה. הדבר ישים לעובדי-הייצור, מזכירות ומנהלים במפעלים קטנים וגדולים. גמישות זו, מעלה את מורל העובדים, מגבירה את הפירון, מצמצמת את ההעדרויות ומקלה על בעיות התחבורה, מצמצמת את מספר השעות הנוספות ופועלת לשביעות רצון כולם.

חששות רבים קידמו את פני הנסיון, אולם מה שהתממש היו התקוות בלבד. חלק מן העובדים ממשיך לעבוד כבעבר, האחרים — והם הרבים — ממלאים את מכסת יומם בתחום השעות, שבין 7 בבוקר ו-6 אחר הצהריים. בשעות מסוימות חייבים להיות כל העובדים במפעל; בשעות אחרות יכולים העובדים להעדר ולהסדיר את ענייניהם מחוץ למפעל, דבר המצמצם את ההעדרויות בנות יום אחד, המיועדות "לסידור עניינים".

היתרונות לעובדים נובעים מיכולתם להסדיר עניניהם, ללא הפסד שעות, או ימי עבודה ולקבוע לעצמם שעות נוחות לנסיעה לעבודה. שביעות רצונם של העובדים מתבטאת בהגברת הפריזון. מאידך, משרדי המפעלים פתוחים שעות רבות יותר. עובדים המאחרים, מחזירים את זמן האיחור — דברים החשובים למעסיקים.

פרט מעניין, בדיקה מדעית שנעשתה הוכיחה, כי לכל אדם "שעון ביולוגי", היינו יש עובדים, שיעילותם גדולה בשעות מוקדמות והם בדרך כלל מקדימים לעבודה. אחרים פוריים יותר אחר הצהריים והם המאחרים לבוא. שיטת הזמן הגמיש מאפשרת להם לתרום יותר בייצור ובשרותים, בהם הם מועסקים.

שיטה זו, עם היותה חשובה בכל מקרה, חשובה, אולי, יותר בעת שהכלכלה שלנו נחשפת והולכת בפני כלכלת השוק המשותף. במספר מפעלים לא קטן יעילות פירושה קיום המפעל — ודריכה במקום — פירושה — סגירתו. לפיכך טוב לבדוק כל רעיון היכול לייעל את המפעל. הזמן הגמיש הוא אחד מרעיונות אלה.

עדיפויות לכליות

ארצות מפותחות וגושי מדינות מעניקות למדינות שונות ובעיקר למדינות המתפתחות הקלות שונות, הן בתחום המכסים והן בתחום המכסות. ישראל משתבצת בהסכמים אלה במקרים לא מעטים, המעמידים את הייצוא שלנו במקום עדיף לעומת חלק ניכר מן המתחרים שלנו. להלן תאור קצר של תוכניות אלה ופרוט הנושאים אליהם יש לשים לב כדי לנצלן בדרך הטובה ביותר.

נורבגיה —

פטור ממכס לייצוא הישראלי

חל באחד באוקטובר 1976 נהנים מוצרי הייצוא הישראליים מפטור ממכס בנורבגיה. פטור זה חל על כל מוצרי התעשייה המיוצרים בארץ, להוציא רשימה של מוצרי טקסטיל, מתכת ורוב מוצרי הקלאות ומזון. פטור זה מוענק לייצואן הישראלי במסגרת תוכנית העדיפויות הכלליות למדינות מתפתחות, אליה הצטרפה נורבגיה לאחרונה. מטרת התוכנית לעודד את הארצות המתפתחות להגדיל את ייצור וייצוא מוצרי תעשייה. במסגרת תוכנית זו מעניקות 19 מדינות מפותחות הנחות מכס ניכרות לקבוצה של כ-100 מדינות מתפתחות. 10 מתוך 19 מדינות אלו הכירו בישראל כזכאית להנחות בעדיפויות המכס והן: אוסטרליה, אוסטרליה, יפן, ניו זילנד, פינלנד, קנדה, שבדיה, שווייץ, ארצות-הברית ועתה גם נורבגיה. 9 מדינות השוק המשותף אינן כוללות את ישראל בתוכניותיהן לארצות מתפתחות. להקלות המכס בנורבגיה משמעות מיוחדת, לאור הגדלת הייבוא הנורבגי הצפוי, עקב הצמיחה הצפויה בכלכלה הנורבגית, בעקבות ניצול בארות הנפט של הים הצפוני.

עקרונות הסכמי העדיפויות

הסכמי העדיפויות הכלליות מעניקים הנחות מכס, לרוב בשעור של 50%, לכל מוצרי התעשייה, למעט מספר יוצאים מן הכלל, בעיקר בתחום הטכסטיל וההלבשה. מוצרי החקלאות הטריים ומוצרי המזון המעובדים, לעומת זאת, אינם כלולים בהסכמים, פרט לרשימה של יוצאים מן הכלל. כדי להנות מהעדיפויות חייב המוצר המיוצא להיות מלווה בתעודת מקור, המוכיחה כי יוצר בארץ הזכאית לעדיפויות, זאת כדי לעודד את הארצות הזקוקות לעידוד ולמנוע התחרות בלתי הוגנת מצד ארצות מפותחות. בין תוכניות העדיפויות הכלליות של המדינות המפותחות השונות קיימים הבדלים בנקודות הבאות:

- ✱ רשימת המדינות הזכאיות להנות מהעדיפויות.
- ✱ רשימת המוצרים הנהנים מהעדיפויות.
- ✱ גובה העדיפויות: פטור מלא, או הנחות חלקיות.
- ✱ מתן העדיפויות במסגרת מכסות מכס, או ללא הגבלת כמות.
- ✱ דרישות כללי המקור, כלומר מה נחשב על פי ההגדרה למוצר שמקורו בארץ הנדונה.
- ✱ גמישות התוכניות: האם היא קבועה לזמן רב, או ניתנת לשינוי.

חשיבות העדיפויות

הכלליות לייצואן הישראלי

- ✱ העדיפויות הכלליות מעניקות יתרון ליצרן הישראלי, בהשוואה למתחריו מהארצות המפותחות, שאינן נהנות מהעדיפויות האלה; ארצות אירופה, ארצות הברית, דרום אפריקה ויפאן.
- ✱ חלק מהמוצרים הנהנים מההקלות מיוצר במספר קטן של ארצות מתפתחות וישראל בתוכם. לגבי מוצרים מתוחכמים בתחומי האלקטרוניקה, המתכת והאופטיקה — נהנים היצרנים הישראליים מהקלות אלו, יחד עם מספר קטן של ארצות נוספות.
- ✱ העדיפויות הכלליות מבטיחות שמירה על כושר התחרות שלנו, בהשוואה לארצות המתפתחות האחרות, הנהנות מהעדיפויות.

אינפורמציה על תוכניות

העדיפויות הכלליות

חשוב שכל יצרן יכיר היטב את העדיפויות, מהן נהנים המוצרים שהוא מייצא, או מתכוון לייצא בקרוב. חשוב גם שהיצרן הישראלי יביא אינפורמציה זו לידיעת הגורמים בחו"ל, אתם הוא מקיים משא ומתן בענייני שיווק ומכירה. הכרה טובה של תוכניות העדיפויות הכלליות, לגבי כל מוצר, משמעותה בדיקה יסודית של הנקודות הבאות:

- ✱ באלו ארצות זכאי המוצר להנחות.
- ✱ מהו גובה ההנחות בכל מדינה.
- ✱ האם ההעדפה ניתנת במסגרת מכסה, או ללא הגבלה. באם קיימת מכסה — כיצד ניתן, בכל זאת, להבטיח את קבלת ההעדפה.

מדינות המכירות בישראל כזכאית לעדיפויות

שם המדינה	שעור הנחות למוצרי התעשייה	האם קיימות מכסות
אוסטריה	50% לכל המוצרים פרט ל-55 קבוצות מוצרים הכוללות בעיקר טקסטיל והלבשה	לא קיימות
אוסטרליה	פטור ממכס על מוצרים ששעור המכס עליהם נמוך מ-12.5%. 10% הנחה מערך המוצר לגבי רוב המוצרים. הנחות גבוהות יותר לרשימת מוצרים מצומצמת.	קיימות בעיקר לטקסטיל והלבשה
ארה"ב	פטור ממכס לרשימה ארוכה של מוצרים. לא נהנים מוצרי טקסטיל, הלבשה, שעונים, אלקטרוניקה, וכן חלק ממוצרי פלדה, הנע-לה, זכוכית ועוד.	אין מכסה אפקטיבית
יפן	פטור ממכס לחלק גדול מהמוצרים. הנחות בשעור 50%—60% לקבוצות מוצרים הכוללות בעיקר טקסטיל והלבשה. לא נהנים מוצרי עור, לבידים, משי וגומי.	קיימות לגבי רוב המוצרים
נורבגיה	פטור ממכס למרבית הייצור התעשייתי פרט לרשימה של מוצרי טקסטיל ושל תעשיית הרכב. פטור לחלק ממוצרי המזון.	לא קיימות
ניו זלנד	הנחות מכס בשעורים שונים לגבי רוב המוצרים.	לא קיימות
פינלנד	פטור ממכס לגבי כל המוצרים פרט לכמה מוצרי עור, טקסטיל וחשמל.	לא קיימות
קנדה	הנחות מכס של כ-30% על כל מוצרי התעשייה, פרט למספר מוצרי טקסטיל, הנעלה ואלקטרוניקה	לא קיימות
שבדיה	פטור ממכס על כל מוצרי התעשייה פרט ל-25 קבוצות הכוללות בעיקר טקסטיל והלבשה.	לא קיימות
שוויץ	פטור מלא ממכס על כל מוצרי התעשייה. הנחות של 50% למוצרי הטקסטיל והנעלה (פרקים 50—64)	לא קיימות

- ★ מהן דרישות כללי המקור.
 - ★ מי הן הארצות המתחרות במכירת המוצר בארץ היעד.
 - ★ האם יצרני הארצות המתחרות זכאים גם הם לעדיפויות מכס, אם במסגרת תוכנית העדיפויות הכלליות ואם במסגרת הסכמי סחר חופשי, או שוק משותף.
 - ★ האם קיימת אפשרות להשפיע על המדינה המעניקה עדיפויות להכניס מוצרים נוספים, או להגדיל את שיעור ההנחה.
- את התשובות לכל השאלות האלו ניתן לקבל במרכז לדוקומנטציה וחקר שווקים של משרד המסחר והתעשייה, רח' קרליבך 9, טלפון: 03)288131. מקורות האינפורמציה בחו"ל נמצאים ברשויות המכס של כל אחת מהמדינות, שהצטרפו לתוכנית העדיפויות.

לקט ידיעות בקצרה

התעשייה האזרחית

פה אחד אישרה מועצת אירופה את רשימת הקדימויות בתחום התעשייה האזרחית בשוק המשותף. מאמץ זה ילווה בקביעת מדיניות משותפת לכל הגורמים הנוגעים לתעופה האזרחית, כדי ליצור מסגרת משותפת לתעשייה האזרחית כולל הבשוק המשותף, תוך תאום עם התעשייה האמריקאית. מסגרת זו תכלול את היצרנים והמשתמשים כאחד, בעיקר בתחום הגדרת הקריטריונים לייצור מטוסים חדשים.

רעש בעבודה

מוסדות השוק המשותף מטפלים בהכנת חוק להקטנת הרעש במקומות העבודה. חוקים בנושא זה קיימים בארצות שונות, אולם הגבלות הרעש אינן אחידות ואינן מספיקות. מתוך הבנת הנזק הנגרם על-ידי רעש מתמיד בעבודה, החליטו מוסדות השוק לטפל בנושא זה במסגרת הכוללת.

שבדיה מבטלת איסור לייבוא נעליים

באחד ביולי 1977 תבטל שבדיה את האיסור לייבוא נעלי עור ופולסטיק ובאחד בינואר 1978 — את האיסור לייבוא מגפי גומי. האיסור תקף מאז נובמבר 1975, למרות מחאות נציבות השוק. הדבר הביא לצמצום הייבוא מ-5.6 מיליון זוגות נעליים בשמונה החודשים הראשונים של 1975, ל-3.8 מיליון בתקופה המקבילה ב-1976.

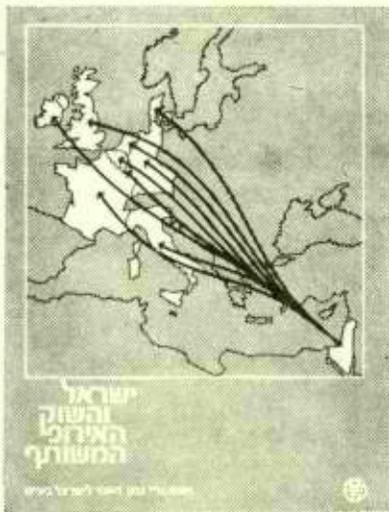

איך להגיע
ל-260,000,000 צרכנים?

מדריך בנק לאומי לשוק האירופי המשותף.

הינו הגורם הישראלי בעל הידע והנסיון הרב ביותר בעולם הפיננסיים. רק בבנק לאומי עומדת לרשותך רשת של 36 משרדים ברחבי העולם. מהם 10 באירופה: 3 בנקים מסחריים בלונדון, פריז, וציריך, שניפים ומשרדי נציגות בגינבה, בריסל, פרנקפורט, מילנו, ואנטורפן. מערך זה מאפשר לנו לתת לך, היצואן או היבואן, את מירב המידע על השוק האירופי המשותף.

260 מיליון צרכנים נהעשירים בעולם. בתחומי השוק המשותף הינם האתגר הקיים של סחורות היצוא מישראל. מי הם צרכנים אלה? כיצד להגיע אליהם? מה נוקנה הסכם הסחר עם השוק ליצוא הישראלי? בנק לאומי עונה על שאלות אלו במדריך חדש לשוק האירופי המשותף. בנק לאומי ראה לעצמו חובה להוציא מדריך זה כי הבנק, על רשת שלוחותיו,

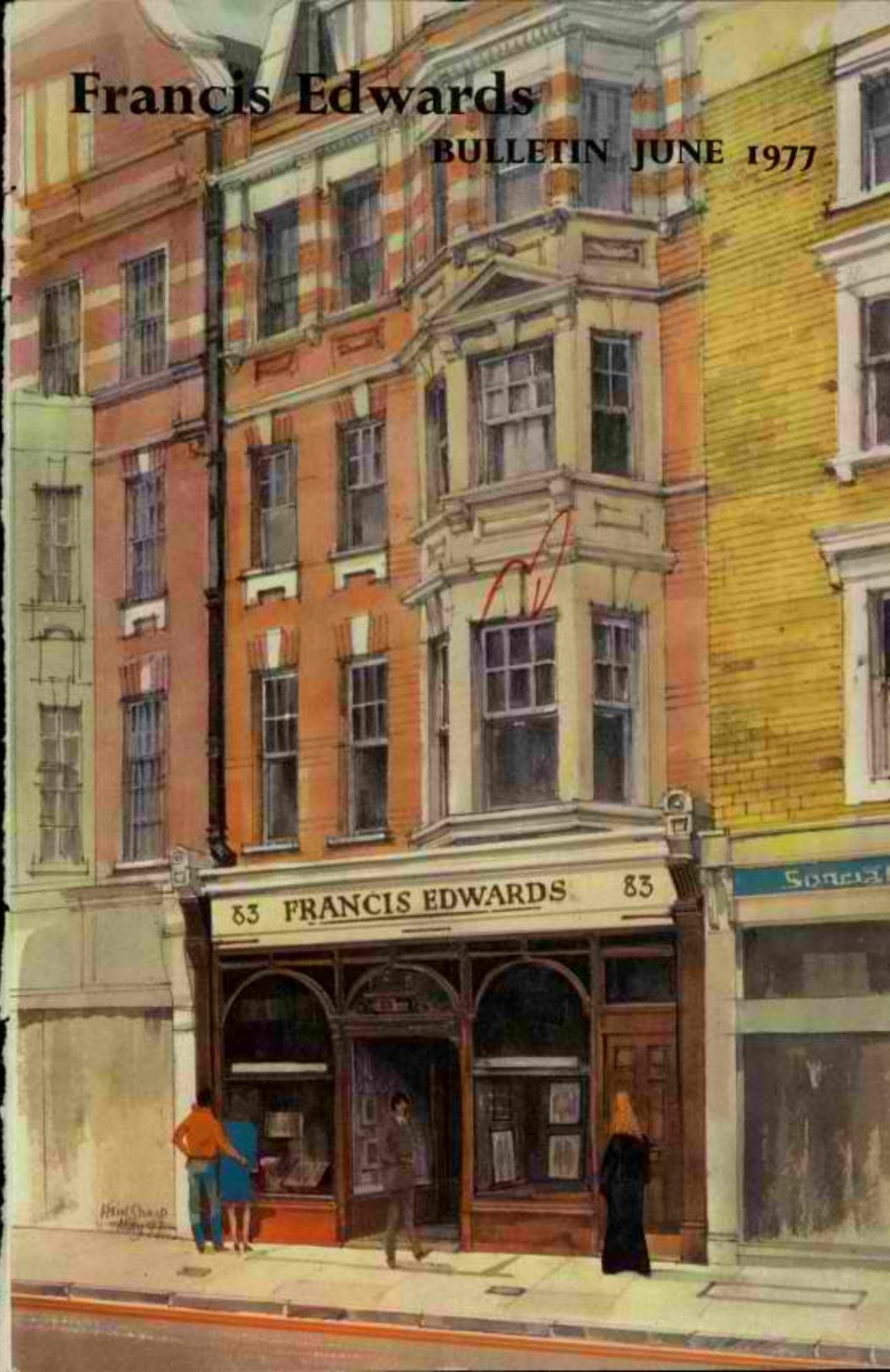

בנק לאומי
לישראל בע"מ
הבנק הצועד עם הזמן

את המדריך ניתן לקבל בפניה בכתב, למחלקת השיווק, ההנהלה המרכזית, בנק לאומי, ת.ד. 2, תל אביב.

Francis Edwards

BULLETIN JUNE 1977

BULLETIN
SPECIAL BOOK FAIR ISSUE

NOTE: The Monthly Bulletin is usually reserved for recent additions to stock. This enlarged issue, while including some new items, is mainly devoted to the representative selection from our stock of fine books maps &c. to be exhibited on our stand No. 19 at the London Book Fair. This takes place at the Europa Hotel, Grosvenor Square, London W.1. June 14-16, 11 a.m. to 8 p.m. daily.

1 A'BECKETT (G.A.) *The Comic History of England*, 2 vols., 1847-48 - *The Comic History of Rome*, [1851], FIRST EDITIONS, 30 hand coloured plates, and numerous woodcuts in the text by John Leech, together 3 vols., 8vo, full calf gilt, g.e. £120

2 ACKERMANN (R.) *The History of the Abbey Church of St. Peter's Westminster. Its Antiquities and Monuments*, 80 coloured aquatint plates, portrait, plan and coloured line engraving, 2 vols., 4to, contemporary full green straight grained morocco, gilt extra, some foxing and offsets 1812 £280

3 AINSWORTH (W. HARRISON) *Windsor Castle. An Historical Romance*, New Edition, illustrs. by George Cruikshank and Tony Johannot, 8vo, half red morocco, t.e.g., 1843 £30

4 ALEXANDER (JAMES EDWARD) *Sketches in Portugal, During the Civil War of 1834...with Observations on the present state and future prospects of Portugal*, coloured aquatint frontispiece of the Battle of Santarem, map of the Battle, vignette on title, 8vo, original cloth backed boards, paper label, slightly worn, repaired (slight foxing throughout), 1835 £25
Abbey, Travel, 143.

5 ANGELIUS (NICOLAUS *Bucinensis*) *Libri de Re Rustica...Catonis. Varro-nis. Columellae. Palladii, quae aliqua enucleatione indegebant. Addi-tis nuper commentariis Iunii Pompo. Fortunati in librum De cultu hortor-um, cum adnotationibus Philippi Beroaldi*, printer's woodcut device on last leaf, 8vo, 18th century red morocco gilt, ornament of hand holding an oak branch at head of spine, Florence, Per heredes P. Iuntae, 1521 £130

6 ANSWER (THE) of Both Houses of Parliament, Presented to His Majesty at York the ninth of May 1642. To two Messages sent to them from His Majesty, concerning Sir John Hothams Refusall to give His Majesty En-trance into His Town of Hull. With His Majesties Reply thereunto, title + 5 pp., sm. 4to, wrappers, Robert Barker &c., 1642 £20
Wing E.1219.

7 APOLLONIUS, *Rhodius*. *Argonautica, antiquis una, & optimis cum com-mentariis*, FIRST ALDINE EDITION, Greek letter, anchor device on title and last leaf, with the 3 blanks, 8vo, 19th century olive morocco gilt, g.e., VENICE, IN AEDIBUS ALDI, ET ANDREAE SOCERI, APRIL 1521 £220
Renouard p.90, No.5. A fine copy.

8 [APPERLEY (C.J.)] *Memoirs of the Life of the Late John Mytton Esqre. of Halston, Shropshire...with notices of his Hunting, Shooting, Driving, Racing, Eccentric and Extravagant Exploits*, by Nimrod, SECOND AND BEST EDITION, 18 fine coloured aquatint plates by H. Alken and T.J. Rawlins, engraved vignette title, 8vo, 19th century blind stamped morocco gilt, 1837 £375

Abbey, *Life*, 385. The second edition has 6 extra plates and 3 new plates replacing 3 in the first edition, making 9 new plates in all.

9 ARGUMENTS in support of the Establishment of Rail Roads, and to show the necessity of Legislative Sanction, 32 pp., 8vo, modern calf-backed boards, 1825 £60

Ottley 4285.

10 ARMY LIST: A List of the Officers of the Army and Royal Marines on Full and Half pay: with An Index [and a Succession of Colonels], roy. 8vo, contemporary red straight grained morocco, green morocco label, spine gilt in compartments, very slightly worn at spine, g.e., 1819 £30

11 AUDEBERT (J.B.) *Histoire Naturelle des Singes et des Makis*, FIRST EDITION, 61 fine plates of monkeys, printed in colour and finished by hand and 2 plain anatomical plates, tiny tear in blank margin of 1 plate not affecting engraved surface, a few margins a trifle dustsoiled, but a nice copy, folio, contemporary tree calf gilt, gilt key pattern border on sides with a monkey in each corner, leather label, g.e., by Bozerian l'ainé, signed at foot of spine, a little rubbed, Paris, 1798-99 £2000

Audebert's first original work; very rare. The plates were drawn and coloured after a special process of his own invention. This may well be the copy subscribed for by Bozerian, whose name appears in the list of subscribers.

12 BAILLIE (CAPT. THOMAS) *A Solemn Appeal to the Public, from an Injured Officer Captain Baillie, late Lieutenant Governor of the Royal Hospital for Seamen at Greenwich; arising out of a Series of Authentic Proceedings in the Court of King's Bench on Six Prosecutions against him, for publishing certain Libels (as it was alledged) in a Printed Book &c., mezzotint portrait, folio, contemporary red morocco gilt, gilt urn tools in compartments on spine, green morocco labels, 1779* £80

13 BARKER (W.R.) *St. Mark's; or, The Mayor's Chapel, Bristol, 18 plates, a few leaves slightly foxed, imp. 8vo, contemporary dark blue levant morocco gilt, with an elaborate decoration of a large 'rose window' within gilt borders on covers, spine tooled in compartments, wide inside borders, by L. BRUCA, t.e.g., others uncut, Bristol, 1892* £60

A FINE EXAMPLE of a 19th century binding by L. Bruca. One of 200 LARGE PAPER COPIES. This copy does not have the plate to face p.43. *The conjectural plan of the hospital buildings (not published?)*.

14 BARRETT (WILLIAM) *The History and Antiquities of the City of Bristol, folding plan of Bristol, and 30 plates (14 folding), woodcut of "Old Bridge at Bristol in 1760" in text, 4to, contemporary calf, repaired (some offsetting from plates), Bristol, Printed by William Pine, [1789]* £90

Upcott III, p.1160.

- 15 BENEDETTI (LE COMTE) *Ma Mission en Prusse, 8vo, contemporary half mottled calf, spine gilt, red morocco label, Paris, 1871* £18

Count Benedetti was French Ambassador in Berlin at the time of the Hohenzollern Candidature affair, and became the innocent "man in the middle" while Gramont and Bismark manoeuvred round him; he describes events up to and including the "Ems telegram", which eventually brought about the Franco-Prussian War.

- 16 [BERKELEY (BISHOP GEORGE)] *The Analyst; or, a Discourse Addressed to an Infidel Mathematician, FIRST EDITION, with the errata leaf at end, 8vo, new half green morocco, (a few tiny nail holes in upper portion), J. Tonson, 1734* £220

Keynes 32.

- 17 BOOK OF RUTH (THE), *11 leaves (1 blank), title, initial letters, &c. in red, 8vo, original blue morocco gilt, t.e.g., REED PALE PRESS, 1934* £200

One of 10 copies on vellum of an edition of 250, printed by the De La More Press and bound by Sangorski & Sutcliffe.

- 18 BORDONI (ANTONIO MARIA) *De' Contorni delle Ombre Ordinarie Trattato de A. Bordoni già Prof. nella C.R. Scuola Militare di Pavia ed Uno dei Quaranta della Società Italiana delle Scienze, half-title, 18 large folding engraved plates, 4to, new half calf, uncut, Milan, dall Imperiale Regia Stamperia, 1816* £35

Bordoni was Professor of Geodesy and Hydrometry at the University of Pavia.

- 19 BOSSEWELL (JOHN) *Workes of Armorie, devyded into three bookes, entitled, the Concordes of Armorie, the Armorie of Honor, and of Coates and Creastes, FIRST EDITION, title within typographical border, mostly black letter, numerous woodcut coats of arms, C4 (Book II) just shaved, sm. 4to, 17th century panelled calf, joints worn, rubbed, In aedibus Richardi Totelli, 1572* £320

S.T.C. 3393.

- 20 BOUGUER (PIERRE) *Traité du Navire, de sa Construction et de ses Mouemens, FIRST EDITION, 12 folding engraved plates, 4to, contemporary calf backed boards (some leaves browned), Paris, 1746* £200

Prior to the publication of this work, most of the problems involved in the theory of shipbuilding had been treated singly but in this volume Bouguer collected all these facts together.

- 21 BOWLES (CARINGTON) *Bowles's Post-Chaise Companion; or, Traveller's Directory through England and Wales: being an actual survey of all the Direct and Principal Cross Roads, with the Mile-Stones expressed as they stand at present, second edition, corrected and greatly improved, double page map and 100 double page road maps, each comprising 6 strips, 2 vols sm. 8vo, contemporary green morocco, crimson morocco labels, Printed for the Proprietor Carington Bowles, 1782* £180

- 22 BRITTANY: *Souvenir de la Haute Bretagne, 30 coloured lithograph plates of Breton costume, size 100 x 65 mm., 15 pp., folded into original oblong sm. 8vo green cloth gilt case, (c. 1850)* £50

Some plates signed F.S.

23 BOYDELL (JOHN) Heads of Illustrious and Celebrated Persons, generally connected with the history of Great Britain...with Biographical memoirs, by John Watkins, 28 fine full page mezzotint portraits, folio, contemporary red morocco gilt, wide elaborate decorative borders, made up of geometrical patterns, lozenges, circles, stars, &c., with "Vaughan Burlington Hall" on centre of sides gilt, inside borders, By J.H. LEAKE OF SHREWSBURY, with his ticket, edges gilt and gaufered, Boydell, 1811

£175

The frontispiece is by Bartolozzi, the other portraits by John Smith, &c., and revised by Richard Earlom, after Van Dyke, Lely, Kneller, Riley, &c. A tear in the portrait of Charles II has been skilfully repaired, and there is a repair to the lower joint of the binding.

24 BUCHANAN (ROBERTSON) Practical Essays on Mill Work and other machinery...second edition corrected with notes and additional articles, containing new researches on various mechanical subjects by Thomas Tredgold 20 engraved plates, illusts., with the advert. leaf, 2 vols., 8vo, contemporary half russia, joints repaired (slight foxing on plates), 1823

£75

25 BUC'HOZ ([PIERRE JOSEPH]) Toilette de Flore Ou Essai sur les Plantes & les Fleurs qui peuvent servir d'ornement aux Dames; contenant les différentes manières de préparer les Essences, Pommades...auquel on a ajouté différentes Recettes, pour enlever toutes sortes de Taches sur le linge &c., FIRST EDITION, sm. 8vo, contemporary calf gilt, Paris, Valade 1771

£40

From the Duveen collection, with bookplate.

26 BULLEN (FRANK T.) The Cruise of the "Cachalot" round the world after sperm whales, FIRST EDITION, folding map, 8 plates, 8vo, original cloth, 1898

£60

"I've never read anything that equals it in its deep-sea wonder and mystery; nor do I think that any book before has so completely covered the whole business of whale-fishing". - Kipling.

27 BURTON (ISABEL) The Life of Captain Sir Richd. F. Burton, portraits, illusts. and maps, 2 vols., 8vo, blue morocco gilt, gilt inside borders, by Morrell, g.e., 1893

£200

EXTRA-ILLUSTRATED with 19 portraits in colour, 1 in sepia, 33 in black and white, and 19 views.

28 CAMPBELL (T.) Gertrude of Wyoming: a Pennsylvanian Tale, and Other Poems, FIRST EDITION, with errata slip and the scarce blank leaf at end, 4to, modern half calf, 1809

£20

The scenery and incidents of the poem are connected with the desolation of Wyoming by an incursion of the Indians in 1778.

29 CASTLE (EGERTON) Schools and Masters of Fence from the Middle Ages to the Eighteenth Century with a Sketch of the Development of the Art of Fencing with the Rapier and the Small Sword and a Bibliography of the Fencing Art during that Period, engraved frontispiece, 6 plates, 141 illusts., imp. 8vo, original blue decorated cloth, very slightly worn and faded, 1885

£48

30 CATULLUS, TIBULLUS & PROPERTIUS. Opera, 4to, contemporary full red straight grained morocco, gilt roll-tooled borders on sides, spine gilt, g.e., Birmingham, John Baskerville, 1772

£175

Gaskell 44.

31 CHURCHILL (SIR WINSTON S.) A History of the English Speaking Peoples FIRST EDITION, 4 vols., 8vo, full blue morocco gilt, by Zaehnsdorf, g.e. 1956-58 £150

32 [CLARKE (W.)] Repertorium Bibliographicum; or, some account of the most celebrated British Libraries, LARGE PAPER, frontispiece and 9 portraits, a little light spotting and a few leaves misbound, 2 vols. in 1, roy. 8vo, modern half calf gilt, morocco labels, fore and lower edges uncut, 1819 £150

A fine copy from the library of the late A.N.L. Munby with his book-plate. The author was William Beckford's bookseller and gives a long account of the Fonthill Library.

33 COLUMBUS: CARRARA (U., S.J.) Columbus, Carmen Epicum...8vo, marbled boards, calf spine (lower and piece of outer margin restored, staining in text), Rome, 1715 £20

Sabin 11035. Palau 45028. FIRST EDITION. This Latin poem contains a biography of Columbus.

34 [COSTE D'ARNOBAT (P.)] Voyage au Pays de Bambouc, suivi d'Observations Interessantes sur les Castes Indiennes, sur la Hollande, et sur l'Angleterre, 8vo, tree calf gilt, red morocco label, by Kalthoerber, with his ticket, g.e., Brussels, 1789 £175

From the library of William Beckford, with 2 pages of notes by him in pencil on flyleaf. Hamilton Palace IV, 883.

35 COTES (ROGER) Harmonia Mensurarum sive Analysis et Synthesis per Rationum et Angulorum Mensuras Promotae: Accedunt alia Opuscula Mathematica...Edidit et auxit Robertus Smith, numerus diagrams and a table, 4to, contemporary calf, rebounded, Cambridge, 1722 £100

FIRST EDITION. Cotes, who issued the second edition of Newton's *Principia*, was held in the highest possible esteem by Newton. The *Harmonia* contains most of his writings, which were collected and published shortly after his death by his cousin Dr. R. Smith.

36 CRUIKSHANK (GEORGE) My Sketch Book, FIRST EDITION IN THE ORIGINAL 9 PARTS, FIRST STATE OF THE COLOURED ISSUE, with OP.10 on the bag Part 5 plate 2, and the 2 page address complaining of Mr. Kidd in Part 4, coloured title and 36 coloured plates, sm. oblong folio, original printed wrappers (spine of Part 5 slightly defective), contained in full morocco case lined with velvet, with clasp, 1833-36 £650

Cohn 181. Accompanying the work is a leaf of pencil sketches of heads skirts, &c. on both sides, signed in ink in 2 places, a sketch in pen-and-ink of an omnibus apparently protesting about cruelty to the horses, signed in ink, and an Autograph Letter signed to Mr. Lumley dated 25th Jan. 1846.

37 ----- George Cruikshank's Omnibus, FIRST EDITION, 100 steel and wood engravings, 8vo, half red morocco, tools of various characters enclosed in single line panels with fan decorations in corners on spine, by Sangorski & Sutcliffe, Tilt and Bogue, 1842 £80

Cohn 190. Bound in at the end is the front cover of Part IV and a leaf of adverts. for the bound volume.

38 CRUIKSHANK (GEORGE) *The Life of Sir John Falstaff...with a Biography of the Knight from Authentic Sources* by Robert B. Brough, 21 engraved plates, 8vo, full green morocco gilt, elaborately decorated spine, triangular cornerpieces on sides, silk endleaves, inside dentelles, by Zaehnsdorf, 1858 £120

First bound edition.

39 CRUIKSHANK (R.) *Doings in London: Or, Day and Night Scenes of the Frauds, Frolics, Manners and Depravities of the Metropolis*, 33 illustrs., 8vo, half tan calf gilt, by Zaehnsdorf, 1850 £55

40 DANIELL (WILLIAM, A.R.A.) *Illustrations of the Island of Staffa, in a Series of Views, accompanied by Topographical and Geographical Descriptions*, 9 hand-coloured aquatint plates, printed on card, oblong 4to, original boards, morocco back, printed paper label on upper cover, 1818 £200

Tooley 174. The illustrations for this work are the same as in Daniell's *Voyage round Great Britain*, plates 74-82 (Tooley 177).

41 DEMETRIUS: [Commentary on seven plays of Sophocles] *Hephaestion, Greek text, printers' devices on titles*, sm. 4to, 18th century French red morocco gilt, small ornaments within gilt panels on spine, gilt 3 line borders on sides, by DEROME LE JEUNE with his ticket, Paris, 1553 £180

42 DETAILLE (ÉDOUARD) *Types et Uniformes. L'Armée Française...Texte par Jules Richard*, 2 frontispieces, 60 fine coloured engraved plates of uniform, numerous engravings in text, 2 vols., folio, contemporary full blue morocco gilt, dentelles, slightly worn and scuffed, g.e., Paris, 1865-89 £550

Original Edition, with the 346 plates and illustrations of the highest quality, much superior to those in any of the later, more common, editions.

43 DICKENS (CHARLES) *Bleak House, FIRST EDITION*, engraved title and 39 plates by H.K. Browne, thick 8vo, half red morocco gilt, t.e.g., others uncut, 1852-53 £250

The original wrappers (1 with advert. stuck down on inside) and the majority of the adverts. bound in at end.

44 ----- *Little Dorrit, FIRST EDITION*, engraved title and 39 plates by H.K. Browne, some slightly foxed, thick 8vo, half red morocco gilt, t.e.g., others uncut, 1855-57 £300

The original wrappers and adverts. bound in at end. According to Hatton and Cleaver, Part I wants 1 slip; Part XIV wants 1 slip and 4 pp. of adverts., and the final part wants the lower wrapper. Extra to Hatton and Cleaver are 1 leaf of adverts. in Part XI and 8 pp. of adverts. in Part XVII.

45 [-----] *Oliver Twist; or, the Parish Boy's Progress. By "Boz", FIRST EDITION*, plates by George Cruikshank, slight marginal dampstain on some plates, 3 vols., 8vo, green morocco gilt, t.e.g., others uncut, 1838 £300

The FIRST ISSUE with the "Fireside" plate.

46 DICKENS (CHARLES) The Personal History of David Copperfield, FIRST EDITION, plates by H.K. Browne, slight foxing, 2 vols., 8vo, green morocco gilt, t.e.g., others uncut, 1850 £150

Wrappers and adverts. of the original parts bound in at end of both volumes.

47 ----- The Posthumous Papers of the Pickwick Club, FIRST EDITION, 43 illu. by R. Seymour, R.W. Buss and Phiz (H.K. Browne), 8vo, green morocco gilt, inside borders, g.e., 1837 £350

A FINE COPY, with vignette title showing "Veller" on the signboard and with the "Buss" plates. Upper wrapper to Part 7 bound in at end. Inserted is an AUTOGRAPH LETTER, signed by the author, 1 page, 8vo, "Office of All the Year Round", No. 26, Wellington Street, 20th February, 1863, to Dr. Elliotson: "...I hope that I may set your mind at rest... Foster and I have carefully thought over all you said to us and have endeavoured to guide ourselves by your feeling solely...It is that so long as the very restricted and private movement we had originated, shall remain in your words "not necessary", it had best be suspended and proceeded in no further. But if it should become necessary it is ready for us to resume, and we are ready to resume it at an hour's warning..."

48 [-----] Sketches by Boz: Illustrative of Every-Day Life, and Every-Day People, Both Series, plates by George Cruikshank, 3 vols., sm. 8vo, green morocco gilt, t.e.g., others uncut, 1837 £70

First Series, 2 vols., Third Edition. Second Series FIRST EDITION.

49 ----- The Strange Gentleman, a Comic Burletta, FIRST EDITION, no frontispiece, 8vo, green straight grained morocco gilt, original wrapper bound in, 1837 £60

50 -----, WILKIE COLLINS AND OTHERS. [Christmas Numbers of Household Words and All the Year Round], 18 parts in 1 vol., imp. 8vo, half red morocco gilt, t.e.g., others uncut, 1850-67 £95

The original wrappers of the parts for 1863-67 bound in at end. The other parts were issued without wrappers.

51 DUGDALE (WILLIAM) The History of Imbanking and Draining of Divers Fens and Marshes, both in foreign parts and in this kingdom, and the improvements thereby, second edition, revised and corrected, by Charles Nalson Cole, 11 fine folding plates showing drainage of Romney Marsh, Sedgemoor, and the Fens, folio, contemporary red morocco gilt, spine fully gilt in compartments, g.e., W. Bower & J. Nichols, 1772 £400

Each county or fen treated under a separate head. A fine copy in a most handsome binding.

52 DUNCAN (J.M.) Travels through part of the United States and Canada in 1818 and 1819, FIRST EDITION, 14 small maps, 2 vols., sm. 8vo, new calf spines and corners, Glasgow, 1823 £75

New York, Boston, Princeton and Yale Colleges, Philadelphia, Baltimore Washington, Hudson River, Albany, Buffalo, Niagara Falls, American Indians, St. Lawrence, Montreal, Quebec, Lake Champlain, &c.

53 DURAND (RALPH) Oxford, its Buildings and Gardens, 32 coloured plates after W.A. Wildman, a little foxing in text, 4to, red levant morocco, wide inside borders, 1909 £30

54 EBEN (FREDERIC, *Baron d'*) *The Swedish Army...Specimens of Military Uniform Adopted in the Royal Army of Sweden, 24 most beautifully coloured aquatint plates of uniform by N. Heideloff, 1 partly coloured plate of distinctions of rank, 4to, contemporary half calf, spine gilt, marbled boards, slightly worn, R. Ackermann, 1808* £2500

One of the finest and rarest publications on the Swedish Army, and one of the best examples of Ackermann's craft. The captions to the plates (some of which are heightened with gold) are in MS. and like the text are in both English and French. No title was issued with this work.

55 EDINBURGH, GLASGOW & LEITH RAILWAY, Reports by Messrs. Grainger & Miller of Edinburgh and Mr. George Stephenson of Liverpool, Civil Engineers, title, *index leaf, 18 pp., large folding engraved plan and section of the line, appendix 6 pp., 4to, original light green wrappers, sewn, uncut, January, 1831* £130

The front wrapper has an engraved illustration of a train consisting of a "Rocket" type locomotive, closed and open passenger carriages, a flat truck with a coach, a double-decked wagon with sheep below and cattle above, a goods truck with bales and lastly a flat truck with a large gun facing to the rear manned by 3 soldiers.

56 EDMUNDS (CLEMENT) *Observations upon the Five First Bookes of Caesars Commentaries, setting fourth the Practise of the Art Military, in the Time of the Roman Empire. Wherein are handled all The Chiefest points of their discipline, with the true reasons of every part together with such instructions as may be drawn from their proceedings for the better direction of our moderne warres, FIRST EDITION, 5 double-page and 2 single-page engraved plates, folio, contemporary calf, 4 line borders in gilt and blind, arms of Queen Elizabeth I in gilt on covers, decorative device in 6 panels on spine, joints repaired, Peter Short, 1600* £250

S.T.C. 7488 (B.M., Cambridge and Huntington only.) Cockle 71.

57 EGAN (PIERCE) *The Life of an Actor, FIRST EDITION, 27 finely coloured plates by T. Lane, 9 woodcuts by Thompson, 8vo, full polished tan calf gilt, 1825* £160

58 EVELYN (JOHN) *Sylva, Or A Discourse of Forest-Trees, and the Propagation of Timber in His Majesties Dominions...To which is annexed Pomona Or, An Appendix concerning Fruit-Trees in relation to Cider...Also Kalendarium Hortense; or Gard'ners Almanac, FIRST EDITION, 2 woodcuts in text, imprimatur leaf, errata leaf at end, folio, mottled calf gilt, Jo. Martyn and Ja. Allestry, 1664* £180

Wing E.3516. Keynes 40.

59 FABRE ([JEAN ANTOINE]) *Essai sur la Maniere la plus Avantageuse de Construire les Machines Hydrauliques, et en Particulier les Moulins à Bled, 6 folding plates, 4to, contemporary calf, back repaired, Paris, Alex. Jombert Jeune, 1783* £65

"Ouvrage entièrement fondé sur la théorie modifiée par l'expérience et terminé par un Traité pratique où l'on a mis les principes de la Construction à la portée des Constructeurs, auxquels on ne suppose d'autres connoissances que celles de l'Arithmétique ordinaire."

60 FALCONER (WILLIAM) *The Shipwreck, a Poem...with a Life of the Author by J.S. Clarke, 3 maritime plates and 5 vignettes by J. Fittler after N. Pocock, slight foxing, 8vo, contemporary red straight grained morocco gilt, 1804* £35

61 FAIRBAIRN (THOMAS) Relics of Ancient Architecture and other Picturesque Scenes in Glasgow, coloured title and 20 FINELY COLOURED LARGE LITHOGRAPH PLATES, with the 2 leaves of descriptive text, folio, half morocco, Miller & Buchanan, Glasgow, 1849 £200

A few small tears repaired in outer margins, but a fine clean copy.

62 FOWLER (THOMAS, Physician to the General Infirmary, Stafford) Medical Reports, of the Effects of Tobacco, Principally with Regard to its Diuretic Quality, in the Cure of Dropsies, and Dysuries: together with some observations on the use of clysters of tobacco, in the treatment of the colic, 8vo, half calf, J. Johnson, 1785 £38

In his preface Fowler states that the treatise does not attempt to discuss the medical merits of tobacco, but is a factual report of experiments carried out at the General Infirmary.

63 FRANCE: La France en Miniature, 18 finely coloured plates of costume 6 vols., 12mo, original parchment, Paris, (c.1850) £130

A most charming miniature series in fine state; each vol. covers an area and is bound in parchment with a coloured illustration on front cover within decorative gilt border. They are contained in the original box with general title on lid. Normandie - Alsace - Auvergne - Bearn - Gascogne - Bretagne.

64 FRANKLIN (BENJAMIN) Correspondance Inédite et Secrète du Docteur B. Franklin, Ministre Plénipotentiaire des États-Unis d'Amérique près la Cour de France, 1753-90...publiée, pour la première fois, en France, avec Notes, Additions, &c., FIRST EDITION IN FRENCH, portrait and facsimile of a letter in Franklin's hand, 2 vols., 8vo, contemporary calf, Paris, 1817 £30

Sabin 25497. In 3 parts: 1. Les Mémoires de sa Vie Privée; 2. Les Causes Premières de la Révolution d'Amérique; 3. L'Histoire des diverses négociations entre l'Angleterre, la France et les États-Unis.

65 [FREYGANG (FREDERIKA)] Letters from the Caucasus and Georgia; to which are added, the Account of a Journey into Persia in 1812, and an Abridged History of Persia since the time of Nadir Shah, 2 lithograph maps (1 folding), and 4 engraved plates, 8vo, contemporary half red morocco, spine richly gilt in compartments, g.e., 1823 £240

From the library of William Beckford. Hamilton Palace II, 1752.

66 GALLUCCI (GIOVANNI PAOLO) Della Fabrica, & uso di un Novo Stromento Fatto in Quattro Maniere per fare gli Horologi Solari ad ogni Latitudine Con tutte le sorti di hore, che si usano, ilquale si può usare per Horologio ancora, FIRST EDITION, many woodcuts of dials, some full page (one fore-edge shaved), 2 pp. of uncut volvelles at end, 4to, half calf, Venice, G. Perchacino, 1590 £130

67 GAME: Die Volkerkunde Alphabetisches Lotto-Spiel - The Science of Peoples - an Alphabetic Lotto-play, 12 coloured engraved cards showing figures in costume, 25 numbered and lettered wooden counters in original cloth bag, sheet of rules in German, French and English, box of separate letters all enclosed in original cardboard box, printed in colours, (c.1880) £70

The game is complete, understandable and playable. It is based on bingo or lotto.

68 [GARSULT (F.A.P. DE)] *Traité des Voitures, pour servir de supplément au Nouveau Parfait Marechal. Avec la construction d'une Berline Nouvelle, nommée l'Inversable, half-title, 19 engraved plates (13 folding), 4to, modern half blue morocco, Paris, Chez Pissot, 1756* £120

FIRST EDITION.

69 GAUDEN (JOHN) *A Discourse of Auxiliary Beauty. Or Artificiall Hansomenesse. In point of Conscience Between Two Ladies, engraved vignette on title, 8vo, new contemporary-style calf, For R. Royston, 1656* £75

Wing G.355. Upper margins cut close throughout, affecting headlines, staining in fore-margins. The work consists of a series of Objections including: "Against all painting the face as unlawful", "Jezebels sad fate urged against all painting the face", "Painting the face against the seventh Commandement forbidding all Adultery" etc.

70 GISSING (GEORGE) *The Private Papers of Henry Ryecroft, eleventh impression, 8vo, finely bound in full red morocco gilt, inner gilt dentelles, watered silk endleaves, by Ramage, slight marks where two book-plates have been removed from the endleaves, g.e., 1909* £20

71 GODWIN (WILLIAM) *Of Population, an Enquiry concerning the Power of Increase in the Numbers of Mankind, being an Answer to Mr. Malthus's Essay on that Subject, FIRST EDITION, 8vo, half calf, rebounded (no half-title), 1820* £250

It was Godwin's *Enquiry concerning Political Justice 1793* and *The Enquirer 1797* that led Malthus to write his *Essay on Population, 1798*.

72 GOLDSMITH (OLIVER) *The Vicar of Wakefield, 12 coloured plates and illusts., BY ARTHUR RACKHAM, 4to, original vellum gilt, t.e.g., others uncut, 1929* £275

Edition limited to 575 numbered copies signed by the artist.

73 GRANDVILLE (J.) *Scènes de la Vie privée et publique des Animaux. pictorial titles, numerous plates and illusts., a little light foxing, 2 vols., roy. 8vo, green diced calf gilt, red morocco labels, a trifle rubbed, g.e., Paris, 1842* £185

74 GREEN (WILLIAM) *A Description of a Series of Sixty Small Prints etched by William Green of Ambleside from Drawings made by himself, 60 plates, oblong 4to, original boards, new calf back, Printed for the Author, 1814* £75

Complete with the 2 leaves of "Proposals for Publishing" before the title.

75 GRIGNON (PIERRE CLEMENT) *Memoires de Physique sur l'Art de Fabriquer le Fer, d'en fondre & forger des canons d'artillerie, sur l'histoire naturelle, et sur divers sujets particuliers de physique et d'économie, FIRST EDITION, 13 folding engraved plates, with half-title and errata leaf, 4to, contemporary French mottled calf, gilt spine, morocco label, Paris, 1775* £300

A clean copy. Grignon (1723-1770), metallurgist and antiquary, won a prize from the Academy Royal of Biscay for his work on bellows for use in forges, and became director of the iron works at Bayard. He received an indemnity from the king for continuing his researches in antiquities.

76 GREENAWAY (KATE) Little Ann and other Poems by Jane and Ann Taylor, FIRST EDITION, PRESENTATION COPY WITH AN ORIGINAL WATERCOLOUR BY KATE GREENAWAY, coloured illu. by Kate Greenaway, 8vo, original coloured boards, cloth back and corners, George Routledge & sons, [printed 1882, published 1883] £550

With an inscription above the first coloured illustration, "Eileen Ponsoby from Kate Greenaway, 1894", also a fine watercolour illustration of a little girl in a red dress, cloak and mitt with white fur trim, signed "KG" in pencil in one corner of the illustration.

77 HANCOCK (BLYTH, teacher of the mathematics) The Astronomy of Comets, in two parts. Part 1: Containing a physical account of the Solar System ... Part 2: Containing the practical methods of calculation... exemplified in the comet which is expected to make its appearance in 1789, FIRST EDITION, engraved plate (shaved along fore-edge), 8vo, modern half green morocco (2 letters of first word of title erased, upper margin of half-title repaired), Bury St. Edmunds, 1786 £60

The B.M. copy is imperfect, lacking pp.iii & iv (title-page).

78 HARRIS (CAPTAIN W.C.) Portraits of the Game and Wild Animals of Southern Africa, delineated from Life in their native haunts, FIRST EDITION, engraved title with large coloured vignette and 30 coloured lithograph plates by F. Howard illustrating 38 animals against fine backgrounds of typical South African scenery, with descriptive text to the plates and large vignettes at the end of all 30 sections of text, large folio, contemporary half calf (slight foxing), 1840 £2750

Harris's pictures of African animals were much superior to any previous work. All are excellent except his elephant. He shows many animals that are now rare, as well as a few that are extinct, such as the Quagga. Complete with the 3 page list of subscribers.

79 HASSELL (J.) Tour of the Grand Junction, illustrated in a series of engravings; with an historical and topographical description of those parts of the counties of Middlesex, Hertfordshire, Buckinghamshire, Bedfordshire, and Northamptonshire, through which the canal passes, 24 attractively coloured views on or adjacent to the canal, 8vo, original boards, rebaked, new paper label, uncut (a little foxing in text), 1819 £295

Tooley 252. Abbey, Scenery, 30.

80 HAZLITT (WILLIAM) Literary Remains..with a notice of his life by his son, and thoughts on his genius and writing by E.L. Bulwer, Esq., M.P. and Mr. Sergeant Talfourd. M.P.. FIRST EDITION. engraved portrait frontispiece, 2 vols., 8vo, contemporary half red calf, morocco labels, t.e.g., 1836 £45

Keynes 102. Lacking the half-titles.

81 HERESBACH (CONRAD) Foure Bookes of Husbandry, Collected by M. Conradus Heresbachius, Councillour to the high and mightie Prince, the Duke of Cleue: Containing the whole art and trade of Husbandry, Graffing, and Planting, with the antiquitie, and commendation thereof. Newly Englished, and increased by Barnaby Googe, title within fine woodcut border, coat of arms on verso, woodcut initials, mostly black letter, sm. 4to, calf, rebaked, Tho. Wight, 1601 £350

S.T.C. 13200. Some slight worming in inner margins at end, occasionally affecting a few letters of text.

82 HINES (REV. G.) Life on the Plains of the Pacific. Oregon: Its History, Condition and Prospects...with Personal Adventures among the Indians during a Residence on the Plains bordering the Pacific while connected with the Oregon Mission (with) Notes of a Voyage around the World portrait, 7 pp. of adverts., 8vo, calf, joints repaired (browning in text), Buffalo, 1851 £50

The portrait did not appear in the first edition. Hines arrived in Oregon in 1840 and his narrative is useful on the early period. - Howes H.505.

83 HIORT (J.W.) A Practical Treatise on the Construction of Chimneys, containing an examination of the common mode in which they are built; with an accurate description of the newly-invented tunnel, 4 coloured folding plates, with leaf at end blank except for imprint, 8vo, half calf, 1826 £95

84 HOMASSELL (M.) Cours Theorique et Pratique sur l'Art de la Teinture en Laine, Soie, Fil, Coton, Fabrique d'Indienne en Grand et Petit Teint. Suivi de l'Art du Teinturier-Degraisseeur, du blanchiment des toiles, fils, &c. par l'acide muriatique oxigéné, plate, slightly stained throughout, 8vo, boards, calf back gilt, Paris, Mme. V. Courcier, 1818 £25

Title-page spotted and visiting card pasted over part of imprint, small rubber stamp of previous owner.

85 [HOWELL (JAMES)] Instructions for Forreine Travell. Shewing by what cours, and in what compasse of time, one may take an exact Survey of the Kingdome and States of Christendome, and arrive at the practicall knowledge of the Languages, to good purpose, FIRST EDITION, engraved title by W. Hollar, portrait of Prince Charles by Glover, 12mo, red straight grained morocco gilt, g.e. (margin of portrait shaved), T.B. for Humphrey Mosley, 1642 £120

Wing H.3082.

86 HOZIER (H.M.) The Seven Weeks' War, its Antecedents and its Incidents, 14 maps, mostly folding, 2 coloured, 2 vols., 8vo, original red cloth, slightly worn and soiled (some slight foxing), 1867 £18

87 HUARTE NAVARRO (JUAN DE DIOS) Examen de Ingenios. The Examination of mens Wits. In which, by discovering the varietie of natures, is shewed for what profession each one is apt..., printer's woodcut device on title [McKerrow 226], sm. 4to, contemporary vellum, Adam Islip for Thomas Adams, 1616 £170

S.T.C. 13895. With the bookplate of the Earl of Ilchester.

88 HUGHES (THOMAS) Tom Brown at Oxford, by the author of Tom Brown's School Days, FIRST EDITION, 3 vols., 8vo, modern half morocco, t.e.g., 1861 £75

With the half-titles.

89 HUTCHINSON (FRANCIS) An Historical Essay Concerning Witchcraft, with Observations Upon Matters of Fact, Second Edition, with considerable Additions, half-title, 8vo, contemporary panelled calf, rebacked, R. Knaplock, 1720 £120

Chapter V is an account of "The Witchcrafts at Salem, Boston, and Andover in New England".

90 HUV: Gwlad yr Aur; neu, Gydymaith yr Ymfudwr Cymreig i Australia... Gan D. ap G. ap Huv, Feddyg, hefyd, Can yr Ym fudwr, Gan Eben Fardd, *folding map of the gold fields showing the recent discoveries of Har-graves, Hunter, Clark and others, 52 pp., sm. 8vo, original printed wrappers, Caernarvon, (1852)* £75

91 INNES (LIEUT.-COL. P.R.) *The History of the Bengal European Regiment now the Royal Munster Fusiliers, and How it Helped to Win India, coloured frontispiece of colours, maps, some double-page, 8vo, original blue cloth gilt, 1885* £15

Second edition.

92 IRWIN (EYLES) *A Series of Adventures in the Course of a Voyage up the Red-Sea, on the Coasts of Arabia and Egypt; and of a Route through the Deserts of Thebais...in Letters to a Lady, 3 folding maps, 3 plates, sm. 4to, calf, J. Dodsley, 1780* £100

Also contains an *Ode to the Desert* and another to the Nile. The route taken through the Deserts of Thebais unknown before to the European traveller.

93 IVES (E., *Surgeon on Admiral Watson's ship*) *A Voyage from England to India, 1754, and an Historical Narrative of the Operations of the Squadron and Army in India, under the Command of Vice-Admiral Watson and Colonel Clive, in the years 1755-57...also a Journey from Persia to England by an unusual route, etc., 2 maps and 13 engraved plates, 4to, half calf rebounded (slight foxing), 1773* £150

The appendix contains an account of the diseases prevalent in Admiral Watson's Squadron; a description of most of the trees, shrubs and plants of India, with their real or supposed medicinal virtues; also a copy of a letter by a "late ingenious physician", on the disorders incidental to Europeans at Gombroon in the Gulph of Persia.

94 JAMES (CHARLES) *An Universal Military Dictionary in English and French: in which are explained the Terms of the Principal Sciences that are necessary for the Information of an Officer, portrait, thick 8vo, contemporary red morocco, joint repaired, T. Egerton, 1816* £45

With note in ink on flyleaf "From the library of H.R.H. the Duke of York 23rd May 1827".

95 JAMES (E.) *Account of an Expedition from Pittsburgh to the Rocky Mountains, 1819-20, by Order of the Hon. J.C. Calhoun, Secretary of War, under the Command of Major S.H. Long. Compiled from the Notes of Major Long, T. Say and other gentlemen of the party, folding map, 2 profiles on a folding plate, 3 coloured and 5 other plates (spotted), 3 vols., 8vo, original boards, rebounded with cloth, uncut, 1823* £200

Howes J.41. As usual, there is no half-title to Vol. 1. Notable government expedition, supplementing earlier discoveries of Pike and of Lewis and Clark, and pronouncing the plains region as nothing but a desert, incapable of cultivation!

96 JANE'S *Fighting Ships 1950-51* edited by Raymond V.B. Blackman, *many plates, illustrs., silhouettes, maps, oblong 4to, original cloth, 1950*

£20

Mint copy. Includes the Special Supplement on Italian Naval Construction by Lieut. Aldo Fraccaroli, at end.

97 JARDINE (SIR WILLIAM) *The Natural History of Humming-Birds, coloured vignette titles, portraits of Linnaeus and Pennant and 64 hand coloured engraved plates of birds, 2 vols. in 1, sm. 8vo, contemporary green calf gilt, fully gilt spine, red morocco label, Edinburgh, Naturalist's Library, 1834* £90

Fine Bird Books p.83. The separate issue with specially-printed title pages stating "in two volumes bound in one." One or two plates a trifle shaved, otherwise a fine copy.

98 JOHNSON (EDWARD) *Letters to Brother John on Life, Health and Disease 8vo, original cloth, Saunders and Otley, 1837* £12

99 JOHNSON (LIEUT.-COL. JOHN) *A Journey from India to England, through Persia, Georgia, Russia, Poland, and Prussia, in the year 1817, 13 plates (5 coloured), errata, 8vo, half morocco gilt, raised bands, worn, 1818* £200

A vivid picture of an overland journey covering 3800 miles. While in Persia the author visited the caves at Shapoor, Kauzeroon, Shiraz, the tomb of Hafiz, the ruins at Persepolis, Ispahan, and describes the palace of Shah Abba, Tehraun, the Royal Palace where he had an audience with the King. He also details the variety of the Persian landscape and the appearance, manners and customs of the inhabitants.

100 JONES (WILLIAM) *An Essay on the First Principles of Natural Philosophy, 3 engraved plates (2 folding), 4to, contemporary calf, Oxford, Clarendon Printing House, 1762* £220

The author was concerned with fitting the hypotheses of Descartes, and more importantly Newton, into line with contemporary religious concepts; suspecting "natural philosophy to be a much easier thing than they have made of it".

101 KNIGHT (J.H.) *Light Motor Cars and Voiturettes, frontispiece, 68 illustrations, 12 pp. of adverts. at end, sm. 8vo, original green cloth, slightly worn and faded, 1909* £50

102 KRAFFT (J.CH.) *Recueil d'Architecture Civile, contenant les Plans, Coupes et Élévations des Chateaux, Maisons de Campagne, et Habitations Rurales, Jardins Anglais, Temples, Chaumières, Klosques, Ponts, etc. situés aux Environs de Paris et dans les Départemens Voisins, avec les Decorations Interieures, et le détail de ce qui concerne l'Embellissement des Jardins, 121 fine large engraved plates including frontispiece, plates 97/98 & 119/120 on 2 double pages, plate 115 misnumbered, large folio, contemporary boards, new morocco back (some very light foxing), Paris, 1812* £350

A most comprehensive work on garden design, mostly of buildings, pavilions, follies, stone & wooden bridges, summerhouses, many lavishly decorated in oriental designs.

103 KYAN (JOHN HOWARD) *On the Elements of Light and Their Identity with those of Matter, Radiant and Fixed, 4 engraved plates (2 hand coloured), uncoloured plates spotted, roy. 8vo, decorated cloth, 1838* £28

"Light is a material compound, composed of the three simple elementary principles or uncombined constituents of which all other bodies in nature are formed...It is a ternary compound of Oxygen, Nitrogen and Hydrogen...Throughout the treatise the materiality of light caloric and all 'matter' is discussed".

104 LA BOËSSIÈRE (TEXIER DE) *Traité de l'art des armes, à l'usage des professeurs et des amateurs, FIRST EDITION, 20 folding engraved plates of fencing positions by Adam after Bodem, half-title, 8vo, half calf, repaired, Paris, 1818* £95

Thimm p.33.

105 LA FARGUE (P.C.) *Convoi-Funebre de son Altesse Royale Anne, Princesse Royale de la Grande-Bretagne, executé le 23. Fevrier 1759, dessiné exactement par P.C. La Fargue et gravé en Cuivre par Simon Fokke, 16 full page engraved plates, titles in Dutch and French, with engraved armorial vignette, The Hague, Pierre Gosse, 1761 - SWART (PIETER) Description de la Chambre et Lit de Parade sur lequel le corps de son Altesse Royale... a été exposé, 4 full page plates by P. de Swart, engraved by S. Fokke, titles in French and Dutch, The Hague, Pierre Gosse, 1759, 2 works in 1 vol., folio, contemporary Dutch boards, calf spine gilt* £550

Vinet 756 and 756bis. Lipperheide 2675-6. The 16 plates in the first work are notable for the picture they give of Delft, through the streets of which the procession passed.

106 LANDMANN (I.) *The Field Engineer's Vade-Mecum, 3 folding plates, numerous illusts., 8vo, new calf (library stamp in blind on title), 1802* £30

107 LA SERRE (JEAN PUGET DE) *The Mirrouir which Flatters not. Dedicated to their Majesties of Great Britain, FIRST ENGLISH EDITION, engraved frontispiece of Death with a mirror, with accompanying leaf "The Designe of the Frontispiece", 4 full-page engraved illusts., imprimatur leaf, 8vo, contemporary calf, neatly rebacked, E.P. for R. Thrale, 1639* £160

S.T.C. 20490.

108 LATROBE (REV. C.I.) *Journal of a Visit to South Africa, 1815-16, with some account of the Missionary Settlements of the United Brethren near the Cape of Good Hope, FIRST AND BEST EDITION, folding map and 16 plates, including 12 FINELY COLOURED AQUATINT VIEWS, 4to, half brown morocco (library stamp on verso of title), 1818* £600

A fine copy.

109 LAURIE (LT.-COL. GEORGE BRENTON) *History of the Royal Irish Rifles, portrait frontispiece, 9 coloured plates of uniform and 1 of colours, 13 plates, 15 maps, mostly coloured and folding, illusts., thick 4to, original green cloth gilt, spine slightly soiled (some slight foxing), 1914* £45

West Indies, 1793-1802; Ceylon, 1813-19; Cape of Good Hope, 1803-05; Peninsular War, 1803-13; Chapter by Sir Charles Oman.

110 LEAR (EDWARD) *Journals of a Landscape Painter in Albania, &c., map, 20 tinted lithograph plates, roy. 8vo, cloth, 1851* £200

111 LILLIPUTIAN MUSEUM, or, *Panoramic Representation of Pigmy Revels &c Part 3 (of 3), folding panorama of coloured caricatures, size 13 ft. 5 ins. x 3½ ins., folded into original cloth case, Fores, (c.1838)* £20

112 LIST (A) of the *Flag Officers and other Commissioned Officers of His Majesty's Fleet; with the Dates of their Respective Commissions, 8vo contemporary red straight grained morocco gilt, g.e., 1827* £25

113 LILLINGSTON (COL. LUKE) Reflections on Mr. Burchet's Memoirs, or Remarks on his Account of Captain Wilmot's Expedition to the West Indies (1695), (18) + 171 pp. (A2-3 misbound), 1704 - BURCHETT (J.) Mr. Burchet's justification of his Naval-Memoirs. In answer to Reflections made by Col. Lillingston, on that part which relates to Cape Francois and Port de Paix; with some short Observations on our West-India Expeditions, (14) + 166 pp., errata leaf (? lacking A1 blank), 1704 - together in 1 vol., 8vo, contemporary calf, rebacked £225

Relates to the mismanagement of one of the British Squadrons operating against France in the West Indies. Commodore Wilmot, sailing from Jamaica with 1200 troops under command of Col. Lillingston, attacked the French in St. Domingo and captured two forts, but nothing further was achieved owing to disagreement among the officers.

114 LITTLE RED RIDING HOOD, 20 wooden cubes, each of the 6 sides printed in colours, when put together make up a picture, 5 coloured plates & coloured label on box to give examples, contained in cedar box with sliding lid, (c.1860) £40

115 LOGGAN (DAVID) Oxonia Illustrata, engraved title, dedication, preface, license and index leaves, 40 double-page engraved plates, folio, contemporary polished sheep, spine gilt, edges slightly rubbed, Oxford, E Theatro Sheldoniano, 1675 £750

Wing L.2838. Madan 3035.

116 LOUTHERBOURG (P.J. DE) The Romantic and Picturesque Scenery of England and Wales...with Historical and Descriptive Accounts of the several places of which views are given, text in English and French, coloured engraved title and 18 hand coloured aquatint plates, folio, contemporary half green straight grained morocco, g.e., 1805 £750

Tooley 305.

117 LYON (CAPT. G.F.) A Narrative of Travels in Northern Africa, in the Years 1818-20, Accompanied by Geographical Notices of Soudan, and of the Course of the Niger, folding chart and 17 coloured plates, 8vo, modern boards, uncut, 1821 £150

118 MACKINNON (COL. D.) Origin and Services of the Coldstream Guards, engraved plates, 2 vols., 8vo, morocco, repaired, 1833 £25

119 MACLEAY (K.) Description of the Spar Cave, Lately Discovered in the Isle of Sky..., to which is subjoined The Mermaid, A Poem, 8vo, contemporary half polished calf gilt, green morocco label, cross patté and cinquefoil in compartments of spine, Edinburgh, 1811 £95

From the library of William Beckford, with a note by him in pencil on flyleaf. Hamilton Palace II, 2038.

120 MARTINEAU (HARRIET) Retrospect of Western Travel, FIRST EDITION, no half-titles, 3 vols., sm. 8vo, contemporary half calf, 1838 £45

Sabin 44940. "No one who wishes to form a correct and enlarged view of the character, institutions, resources, and prospects of America, should fail to peruse Miss Martineau's volumes".

121 MASSON (FREDERIC) Napoleon and the Fair Sex, portrait frontispiece, 9 plates, and 9 extra plates neatly inserted (2 coloured), 8vo, half green morocco gilt, 1894 £35

122 MANWAYRING (SIR HENRY, 1587-1653) An Abstract and Exposition of all things, Pertayning to the Practick of Navigation, MANUSCRIPT, title within a border of maritime instruments and weapons, 12 preliminary leaves, 268 numbered pages of text in the form of a dictionary, and blanks, ruled but unused, written in black by one writer in a good secretary hand within red rules, folio (335 x 255 mm.), original half calf, marbled sides, signature of Peter Le Neve Norroy on title, bookplate of Wm. Constable, (c.1620-23) £2500

This is the earliest copy known of it in manuscript, 5 of which are entitled *Nomenclator navalis*. It was compiled by Manwayring during his period of office as Lieutenant of Dover Castle and Deputy Warden of the Cinque Ports, February 1620-February 1623, and unlike the printed editions has a dedication: "to the right Honble. the Marquis of Buckingham...my most honored Lord & Patron". This dedication makes it the more probable that the last lines and flourished initials of the Preface are in the author's hand: "This, as I framed it of purpose, for yo' Lo.^{ty} vse, Soe onelie to yo' Lo^{ty} do I present it, with my most humble service. Who, for your Lo^{ty} manie truly noble favors, am ever bound in all dutie, and affection to profes, and expres myself Your" etc. This may be the presentation copy.

The printed editions of 1644 and 1670 explain their absence of dedications by the death of the Duke of Buckingham. Their text seems copied verbatim from one of the MSS., but the 1644 edition contains an allegory of *The State of a Christian compared to a Shippe under Sayle* which is not in this MS. The dictionary became the English textbook on seamanship: Capt. John Smith's *Accidence*...was printed first, 1626, but Manwayring's was the first written and circulated (cf. Manwayring (G.E.) and W.G. Perrin, *The Life and Works of Sir Henry Mainwaring Vol II*, Navy Records Soc. Vol. LVI, 1922, pp.69-82).

Sir Henry Manwayring is distinguished for his brilliant career as a notorious English pirate and later as a high ranking naval officer. Knighted by James I in 1618, he was always a staunch royalist and spent two years with Prince Charles (later King Charles II) at Jersey and The Hague where it is presumed that he taught the future King the rudiments of seamanship.

MAUND'S OWN COPY

123 MAUND (B.) *The Botanic Garden*; consisting of Highly Finished Representations of hardy Ornamental Flowering Plants, cultivated in Great Britain, 13 vols., - *The Auctarium of the Botanic Garden*; containing Miscellaneous Information, connected with the Cultivation of a Garden, and Natural History, 2 vols. in 1, - *The Floral Register*; containing Figures and Descriptions of...Plants...lately introduced, 2 vols. in 1, - *The Fruitist*; a Treatise on Orchard and Garden Fruits, 384 fine hand coloured plates and other illusts., a little foxing and browning, but in general a fine and clean set, together 18 vols. in 16, sm. 4to, LARGE PAPER, contemporary half green morocco, slightly faded and rubbed, g.e., 1825-[50] £2000

Dunthorne 198-200. Nissen 2222. *Great Flower Books* p.85. An unusually complete set, lacking only a single leaf of text in the *Auctarium*. It probably belonged to the author himself, as most of the volumes bear the inscription "Maund, Sandown, Isle of Wight". Maund's nurseries were at Bromsgrove, but he retired to Sandown.

"A delightful work, not only full of useful and practical information, but illustrated with most charming plates carefully engraved and coloured". - Dunthorne.

124 MASSINGHAM (H.J.) A Treasury of Seventeenth Century English Verse, from the death of Shakespeare to the Restoration (1616-1660), chosen and edited by H.J. Massingham, *sm. 8vo, finely bound in full green morocco gilt, with 4 white morocco roses inlaid on each cover and 1 on spine, inner dentelles decorated with small gilt roses, watered silk endleaves, slightly marked by the removal of two bookplates, g.e., 1919* £20

125 MAXWELL (RT. HON. SIR HERBERT) The Lowland Scots Regiments, their Origin, Character and Services Previous to the Great War of 1914, *coloured frontispiece of uniform, 11 coloured uniform plates, 2 other plates, thick imp. 8vo, original red cloth, slightly worn and faded, uncut, 1918* £25

126 MICHAUX (F. ANDRÉ) Histoire des Arbres Forestiers de l'Amérique Septentrionale, considérés principalement sous les rapports de leur usage dans les arts et de leur introduction dans le commerce, FIRST EDITION, *138 fine plates each in 2 states, plain and coloured, 3 vols., roy 8vo, contemporary red morocco gilt, emblematically gilt spines, silk liners, by Zezzio, g.e., Paris, 1810-13* £1600

Great Flower Books p.68. Nissen 1360 (wrongly calling for 140 plates) Apart from offsetting to most coloured plates, an exceptionally fine set of the rare original edition of this important work. It is particularly notable for its beautiful plates by P.J. and H.J. Redouté and P. Bessa.

127 MIKMAK: Bible. New Testament. Acts of the Apostles, in Mikmak, *140 pp., 12mo, contemporary calf, rebaked, Printed for the British and Foreign Bible Soc., Bath, 1863* £25

Staton & Tremaine 4206. The title and text is in Mikmak, translated by Silas Tertius Rand, and printed in phonetic characters so that persons who did not know this obscure Algonquian dialect could read to the Indians of the tribe who were largely illiterate.

128 MILLER (JOHN FREDERICK) Cimelia Physica. Figures of Rare and Curious Quadrupeds, Birds, &c., together with Several of the Most Elegant Plants...with Descriptions by George Shaw, *60 fine hand coloured engraved plates, one or two plates very slightly soiled, small tear in plate 27 not affecting illusts., slight offset from plates on text, minor repair to title, small marginal tears in G2 and 282, large folio, contemporary half morocco, spine gilt, neatly repaired, later morocco corners, 1796* £1750

Fine Bird Books p.94. Dunthorne 208. Zimmer II, p.586. A very good copy of this rare and beautiful work. These plates are amongst the most attractive coloured illustrations published in the 18th century; 41 of them show birds, including several exotic species.

129 MORRIS (SIR DANIEL, editor) A Natural History of Bournemouth and District including archaeology, topography, municipal government, climate, education, fauna, flora and geology. By the members of the Bournemouth Natural Science Society, *3 maps and 19 plates, sm. 8vo, original cloth, spine faded, Bournemouth, 1914* £12

130 MORRIS (WILLIAM) The Sundering Flood, *printed in red and black, numerous woodcut borders and initials, 8vo, original holland-backed boards, KELMSCOTT PRESS, 1897* £200

Edition limited to 300 copies on paper.

THE GLORIOUS FIRST OF JUNE

131 MOLLOY (CAPT. ANTHONY) Captain Molloy's Remarks on board the Caesar (Howe's Victory in the Channel, 1794). 29 May, to 1 Jne (1794), MANUSCRIPT in the form of a log with 13 fine coloured plans showing the position of the ships at different stages of the engagement, 36 pages, very neatly written, folio, contemporary wrappers, (c.1794-95) £280

A detailed eye-witness account of Howe's famous victory. Six French ships were captured and they suffered about 7000 casualties compared to about 1100 sustained by the Royal Navy. Molloy's ship the *Caesar* had not distinguished herself in the previous engagement. It was only by the intervention of Sir Roger Curtis that the *Caesar* was put at the head of the line. Howe's opinion was confirmed as the *Caesar* soon dropped somewhat astern. Molloy justified his behaviour by a discretionary clause in the signal code. For this Molloy was court-martialled and found guilty on all counts except cowardice. The manuscript was no doubt prepared for use in his defence.

132 MUSSET (PAUL DE) *Le Dernier Abbé*, 19 finely engraved illu. each in 3-7 states, with additional trial vignettes on proofs signed by Ad Lalauze, trial pages bound at end, and a FINE WATERCOLOUR DRAWING (size 75 x 55 mm.) signed by Ad Lalauze on a preliminary leaf, imp. 8vo, full blue morocco, 6 line gilt frame on covers with inside panels decorated with delicate floral designs, decorated floral panels within 2 line gilt borders on spine, beige morocco doublures with wide intertwined floral borders, light blue silk guards embroidered with roses and floral decorations signed by Chambolle-Duru, Paris, 1891 £200

One of only 42 copies with plates in various states printed on japon paper with extra trial leaves at end.

133 MYRIORAMA, Second Series - Italian Scenery, 24 FINELY COLOURED AQUATINT CARDS of Italian scenery by I. Clark, in original colour-printed cardboard box, inner box slightly defective, Samuel Leigh, (c.1825) £130

A myriorama is a series of cards which, if laid side-by-side in any order, will make a scene; with 24 cards it is possible to make over 500 different panoramas. Each card is 2½ x 8 ins., making up to a scene 5ft. 6 ins. x 8 ins.

134 NANCE (R. MORTON) Sailing-Ship Models. A Selection from European & American Collections, FIRST EDITION, coloured frontispiece, 124 plates, 4to, original blue cloth gilt, 1924 £75

Limited edition.

135 NAPOLEON: MÉNEVAL (BARON CLAUDE-FRANÇOIS DE) Memoirs to Serve for the History of Napoleon I from 1802 to 1815...edited by...Baron Napoleon Joseph de Méneval, translated and annotated by Robert H. Sherard, 3 portrait frontispieces, 3 vols., 8vo, half tan calf, morocco labels, emblematic tools on spine gilt, t.e.g., 1894 £45

136 NEUES SCHACHSPIEL für die Jugend, game, consisting of 20 pieces, coloured card figures on wooden bases, and folding chequer-board, contained in wooden box, sliding lid with coloured illust., (c.1880) £20

No rules are included.

137 NEW GAME of Human Life, folding sheet mounted on linen, oval playing surface with figures ALL COLOURED BY A CONTEMPORARY HAND, the directions for playing and rules entirely engraved within and on the outside corners of the oval, size 27 x 18½ ins., folded into original marbled board slip case, J. Wallis & E. Newberry, 1790 £160

138 NEW GAME of the Mount of Knowledge, coloured engraved folding playing sheet mounted on linen, size 19 ins. square, rules in MS., 6 pp., in original sm. 8vo slip case, grey boards, printed label, W. Richardson, £40

139 NEWMAN (HENRY) Marine Pocket-Dictionary of the Italian, Spanish, Portuguese, and German Languages...sm. 8vo, contemporary tree calf, morocco label (contemporary ownership inscription on title), 1799 £65

140 NIEL (J.-G.) Recherches et Observations sur les effets des Preparations d'Or du Docteur Chrestien dans le traitement de plusieurs maladies et notamment dans celui des maladies syphilitiques; par J.-G. Niel... publiées par J.-A. Chrestien, half-title, errata leaf at end, 8vo, contemporary calf-backed boards, 1826 £25

141 NORIE (J.W.) A Complete Epitome of Practical Navigation, Fourteenth edition, plates, 8vo, half calf, slightly worn, 1848 £10

142 ORME (EDWARD) A Picture of St. Petersburg represented in a Collection of Twenty interesting Views of the City, the Sledges and the People 20 MOST FINELY COLOURED AQUATINT PLATES (no engraved uncoloured frontispiece of Russian eagle), folio, contemporary half straight grained morocco gilt, 1815 £600

143 PAINE (THOMAS) Rights of Man: being an Answer to Mr. Burke's Attack on the French Revolution, portrait, vi + 98 + 119 + Appendix 4 pp., 2 parts in 1 vol., 12mo, calf, rebaked (margin of 5 leaves cut away not affecting text, some slight browning), Printed for the Booksellers, 1792 £30

Not in Sabin. Pp. 97-98 of the first part are misnumbered and have been bound after the preliminary leaves.

144 PALGRAVE (FRANCIS T.) The Golden Treasury, selected from the best songs and lyrical poems in the English Language and arranged with notes by Francis T. Palgrave, revised edition, sm. 8vo, finely bound in full red morocco gilt extra, fully gilt borders over a blue and green morocco inlay, spine in compartments with a green morocco inlay, inner gilt dentelles, watered silk endleaves, one small bookplate and a slight mark where a second has been removed, g.e., 1919 £20

145 [PAPACINO D'ANTONI (A.V.)] Examen de la Poudre, traduit de l'Italian par M. le Vicomte de Flavigny, 9 folding engraved plates (1 slightly frayed at outer margins), half-title, 8vo, contemporary calf, rebaked, Paris, 1773 £70

146 PEPYS (SAMUEL) Memoirs in the Reigns of Charles II and James II, comprising his diary from 1659-1669, deciphered by the Rev. John Smith, and a selection from his private correspondence, edited by Richard, Lord Braybrook, FIRST EDITION, 13 engraved plates, including 2 pedigrees, 2 vols., 4to, modern half calf, g.e., H. Colburn, 1825 £165

With the half-titles.

147 PERCIVAL (CAPT. R.) An Account of the Cape of Good Hope...its Geography, Productions...Inhabitants, etc., with a View of the Political & Commercial Advantages which might be derived from its Possession by Great Britain, 4to, modern half morocco gilt (short tear in BBl, slight foxing), 1804 £200

148 PETIT-RADEL (P.) Voyage Historique, Chorographique et Philosophique dans les principales villes de l'Italie, en 1811 et 1812, folding engraved map, 3 vols., 8vo, contemporary polished calf gilt, g.e., Paris, 1815 £210

From the library of William Beckford, with eleven pages of notes and quotations in French by him on flyleaves. Hamilton Palace III, 649.

149 PETRARCA (FRANCESCO, attributed to) Vite dei Pontefici ed Imperatori Romani, FIRST EDITION, 103 leaves (of 104, lacking last blank), 33 lines, roman letter, capital spaces with guide letters, some 16th century MS. annotations in margins, folio (275 x 200 mm.), 18th century vellum, FLORENCE, APUD SANCTUM JACOBUM DE RIPOLI, [NOT AFTER FEBRUARY 3] 1478-79 £1200

B.M.C. VI, 623. Hain 12809. Goff P. 420. First 2 leaves strengthened at inner margins. a few wormholes in margins of last few leaves, occasional browning and some slight staining throughout.

150 PEZAY (MARQUIS DE) Zélis au Bain, Poème en Quatre Chants, 5 full page plates, including title, and 8 engraved vignettes by Eisen, all in 2 states, coloured and black and white, the title also engraved on silk, 8vo, blue levant morocco gilt, inside borders, Paris, 1883 £65

Edition limited to 250 copies on Japon paper, of which this is one of 200 with the plates in colour.

151 PLANTS OF CEYLON: Album containing 59 skilfully executed watercolour drawings of flowers, with printed title, mounted on grey paper, a few drawings slightly soiled but generally in good condition, roy. 4to, modern full red levant morocco gilt, (c.1860) £300

The size of the drawings varies from 21 x 15 cm. to 28 x 23 cm. and one bears a watermark dated 1857. There is no evidence as to the identity of the artist or artists. The majority are highly-finished drawings, but a number appear to be field sketches, and 5 are present in both forms. They depict a variety of exotic species including 7 orchids.

152 PLAW (JOHN) Ferme Ornée, or, Rural Improvements. A series of domestic and ornamental designs, suited to parks, plantations, rides, walks rivers, farms, &c., consisting of fences, pavilions, shooting-lodges... calculated for landscape and picturesque effects, 38 aquatint plates, with the advert. leaf, 4to, half calf (slight dampstain in lower blank margins), J. Taylor, 1800 £80

153 PORTRAITS: Woodburn's Gallery of Rare Portraits...illustrative of Granger's Biographical History of England, Clarendon's History of the Rebellion, Burnet's History of his own Time, Pennant's London, &c., 200 engraved plates, some slight foxing, 4to, contemporary red straight grained morocco gilt, g.e., 1816 £45

154 PRUSSIAN ARMY UNIFORM: Manuscript Pattern Book and List of the Prussian Army. Royal and Grenadier Guards, Musketeers and Fusiliers, Engineers, Artillery, Garrisons, Gens d'Armes, Garde du Corps, Cuirassiers, Dragoons, Hussars, Jager Corps, Cadets &c., on approx. 108 pages and additional pages ruled and tabulated for other entries, 213 watercolour drawings of Uniform tunics, [Berlin, c.1778] £700

There are mostly 2 drawings for each regiment; these show colour of tunic, facings, position of buttons and braiding, &c., each approx. 60 x 35 mm. Beneath the drawings are 5 columns giving details of foundation of regiment, commander, company establishment and total strength, where stationed.

155 QUINTILIANUS (MARCUS FABIVS) *Institutiones Oratoriae* [edited by Omnibonus Leonicensis], 202 leaves (last blank), 39 lines, roman letter, capital spaces, some early MS. annotations in margins, small stain in fore-margin of a3, VENICE, PRINTER OF THE 1480 VALLA, (c.1480) - *Declamationes* [edited by Jacobus Gracolarius], FIRST EDITION, 123 leaves (of 124, lacking last blank), 35 lines, roman letter, capital spaces, a few small wormholes at end, small burn hole in lower fore-margin of last 21 leaves, repaired on each leaf, VENICE, LUCAS DOMINICI F., VENETUS, 2 AUGUST 1481, 2 works in 1 vol., folio, buckram, morocco back £1150

B.M.C. VII, 1137; V, 280. Hain 13644, 13657. Goff Q.28, 19.

156 RANDOLPH (D.M.) *A Treatise on Wheel Carriages, or Considerations, Comments and Certain Conclusions, respecting their Principles and Construction*, 4 plates and text figures, half-title, leaf "to the reader", 8vo, half red morocco, t.e.g., 1810 £42

157 RAYLEIGH (LORD) & PROFESSOR WILLIAM RAMSAY. *Argon*. A new Constituent of the Atmosphere, FIRST EDITION, 4to, original green cloth, Washington, 1896 £60

From *Smithsonian Contributions to Knowledge*, Vol. 29 (No. 1033).

158 RENNIE (JOHN) Report concerning the Different Lines surveyed by Messrs. John Ainslie & Robert Whitworth Jun., for a Canal proposed to be made between the Cities of Edinburgh and Glasgow, and intended to communicate with the Firth of Forth at Leith and the River Clyde at the Broome Law: with an account of a Running Level taken for a new Line by Linlithgow and Falkirk - Report concerning the Practicability and Expence of the Lines...&c., 12 + 27 pp. + large folding map, 2 parts in 1 vol., 4to, original grey wrappers, uncut, 1797-98 £100

159 REPTON (H.) *Sketches and Hints on Landscape Gardening*. Collected from Designs and Observations now in the Possession of the Different Noblemen and Gentlemen, for whose use they were originally made, 16 aquatint plates, of which 10 are coloured by hand, 4 are double-page, and 14 have 1 or 2 overslips, oblong folio, contemporary half calf, rebounded and repaired, Printed by W. Bulmer, [1794] £1500

Abbey, *Scenery*, 388. Tooley 400.

160 ROBERTSON (HENRY) *A General View of the Natural History of the Atmosphere, and of its Connection with the Sciences of Medicine and Agriculture; including an Essay on the Causes of Epidemical Diseases*, 2 vols 8vo, half calf, morocco labels, Edinburgh, 1808 £50

161 ROBSON (G.F.) Scenery of the Grampian Mountains, hand coloured engraved map and 41 hand coloured aquatint plates by Henry Morton after Robson, some slight offsetting on text and plates, folio, contemporary straight grained blue morocco gilt, slightly rubbed, g.e., 1819 £700

Abbey, Scenery, 506.

162 ROME: Costume di Roma e dei Contorni, coloured engraved title and 30 coloured plates on continuous strip folded into 12mo cloth cover in slip case, repaired, Rome, 1846 £60

THE FIRST AMERICAN FEMALE SAINT

163 [ROSE DE LIMA (SAINT)] La Rosa Peruana, ovvero vita della Sposa Christo Suor Rosa di Santa Maria, Nativa della Citta' di Lima...descritta da Fr. Serafino Bertolino...title + 6 unnumbered leaves + 543 pp., sm 4to, boards, rebacked (title-page mounted, outer margin slightly trimmed browning in text and some marginal worming), Venice, 1711 £30

A brief title is given by Palau 28497, but no collation.

164 ROTHSCHILD (BARON FERDINAND DE) Livre d'Or. Edited by James Pope-Hennessy, numerous facsimiles, 4to, original cloth, morocco back a trifle faded, Cambridge, Roxburghe Club, 1957 £300

No. 223 of the Club's publications. A late 19th-century Album Amicorum, containing verses, aphorisms, drawings etc. signed by 57 well-known figures of the day between 1873 and 1896. Contributors include Queen Victoria and other royal personages, Gladstone, Disraeli, Trollope, Browning, W.S. Gilbert, Sir Arthur Sullivan, Charles Gounod, Guy de Maupassant, T.H. Huxley and many others.

165 ROWLANDSON (THOMAS) Loyal Volunteers of London and Environs, Infantry and Cavalry in their respective Uniforms, coloured engraved title & 86 FINELY COLOURED AQUATINT PLATES HEIGHTENED WITH GOLD AND SILVER, 4to, full red morocco gilt extra, by Bayntun, hinges very neatly repaired, Ackermann, (1798-99) £2200

One of the finest books of the great aquatint period. Rowlandson's supreme artistry coupled with the gold and silver of the buckles, epaulettes and buttons convey superbly the glistening uniform of the period. An extra plate of drill with 2 coloured figures also heightened with gold is inserted at end. Apart from a few slight marks a fine clean copy.

166 SACCO (LUIGI) Trattato di Vaccinazione con Osservazioni sul Giavardo e Vajuolo Pecorino, portrait and 4 large folding coloured plates, 4to, original red boards, slightly worn, Milan, 1809 £90

167 SALLUST & FLORUS. C. Crispus Sallustius et L. Annaeus Florus [Histories], 4to, contemporary full red morocco gilt, roll-tooled border on sides, grecian urn ornaments in compartments of spine, joints slightly rubbed, g.e., Birmingham, John Baskerville, 1773 £175

Gaskell 51. With sub-title to the Sallust before title. Slight foxing at beginning and end, light dampstain affecting corners of title.

168 [SAURIN (B.-J., fils)] Lettre Critique de Monsieur***à Monsieur*** sur le Traité de Mathématique du P.C. [Père Castel], folding engraved plate, sm. 4to, half calf (title and last leaf soiled), Paris, 1730 £12

169 SAUNDERS (JOHN CUNNINGHAM) A Treatise on some Practical Points Relating to the Diseases of the Eye, to which is added a Short Account of the Author's Life and his Method of Curing Cataract, by J.R. Farre, frontispiece portrait (foxed) and 8 engraved plates (7 coloured), a few leaves spotted, some worming slightly affecting text on last 3 leaves & plate, roy. 8vo, original boards, slightly worn, repaired, uncut, 1811

£50

170 SAVERY (THOMAS) The Miners Friend; or an Engine to raise Water by Fire, described. And of the manner of Fixing it in Mines. With an account of the several other uses it is applicable unto; and an Answer to the Objections made against it, FIRST EDITION, fine folding plate of the steam pump, short tear skilfully repaired, 8vo, fine copy, rebound in modern old style panelled calf, S. Crouch, 1702

£800

Hanson 156. See Dibner, *Heralds of Science*, p.177. Captain Savery, a military engineer and surveyor to the waterworks at Hampton Court, lodged a patent for his steam pump in 1698. The engine consisted of 2 receivers in which steam was condensed, forming a vacuum and thus raising the water by suction. The engine was demonstrated to William III at the Royal Society in 1698 and then went into commercial production in an improved form. However, with a lift of only 24 feet, its use in mines, then seriously affected by the limits of pumping, was unsuccessful. The pump was used extensively for domestic and some industrial purposes, and was not quickly eclipsed by the Newcomen engine, as is often supposed, but continued in use, in various forms, for over 50 years. This copy inscribed "For Dr. Beauford". John Beauford M.D. 1666-1750, was a native of Cornwall and this copy may well have been presented to him by Savery, in the hope that his influence might have secured the introduction of the pump into the Cornish tin mines.

171 SCHALDACH (WILLIAM J.) Fish by Schaldach: Collected Etchings and Water Colors of Trout, Salmon and other Game Fish, 60 reproductions, of which 7 are in colour, 4to, cloth, 1937

£40

Limited to 1560 numbered copies.

172 SCIAMA (ANDRE) Paris et Sonnets, 29 coloured plates by Henriot, consisting of 2 titles, frontispiece, and text with coloured borders, 8vo, pink levant morocco gilt with border of flowers on sides, inside borders, silk endleaves, spine slightly faded, Paris, 1897

£65

Limited to 300 copies.

173 SCIENCE IN SPORT or the Pleasures of Natural Philosophy: A New and Instructive Pastime, folding sheet mounted on linen, size 21½ x 17 ins., with playing route of fine engravings surrounding the engraved introductory observations and laws of the game, centrepiece of Niagara Falls with 4 portraits of scientists, folded into original slip case, grey boards, John Wallis, 1805

£90

174 SCOTT (SIR WALTER) Waverley; or, Tis Sixty Years since, FIRST EDITION, 3 vols., 12mo, contemporary half vellum gilt, marbled boards, slightly soiled, 2 joints slightly damaged, Edinburgh, 1814

£240

With the half-titles and final imprint leaves to all three vols., signature "Lady Fitzroy Somerset" on the title-page of each vol. Lady Somerset was the niece of the Duke of Wellington; on 4th August 1814 she married Lord Fitzroy Somerset, Military Secretary to the Duke of Wellington during the Peninsular War; he later became Lord Raglan, British commander-in-chief during the Crimean War.

175 SEA (MR.) Mémoire sur la Fortification Permanente pour servir à la Construction d'un Front de Fortification sur le Terrain, 3 folding engraved plates, 4to, contemporary half calf, St. Petersburg, 1811 £30

176 SHABEENY (EL HAGE ABD SALAM) An Account of Timbuctoo and Housa... to which is added, Letters Descriptive of Travels through West and South Barbary, and across the Mountains of Atlas... by James Grey Jackson, 2 engraved folding maps, 8vo, contemporary half light brown morocco gilt, spine richly gilt in compartments, g.e., 1820 £300

From the library of William Beckford, with 3 pages of notes by him in pencil on flyleaves. Hamilton Palace III, 1938.

177 SHAKESPEARE (WILLIAM) The Dramatick Writings of Will. Shakespere, engraved plates, 20 vols., sm. 8vo, contemporary red straight grained morocco gilt, spines gilt in compartments, BY C. KALTHOEBER, with his ticket on endpaper of Vol. 1, g.e., J. Bell, 1783-88 £350

Sets bound entirely by Kalthoeber are rare.

178 SIMPSON (WILLIAM) The Seat of War in the East, 81 fine tinted lithograph plates (including titles), some partly coloured, engraved dedication, 2 vols. in 1, folio, contemporary red morocco, wide borders on sides gilt, inside borders gilt (some very slight foxing and a few plate numbers cropped), 1855-56 £400

Abbey, Travel, 237.

179 SMITH'S New Pocket Companion to the Roads of England and Wales and Part of Scotland... Comprehending the Routes from London to every considerable Town in England and Wales [etc.], engraved title, folding general map (torn) and 43 engraved plates, sm. 8vo, original green roan, repaired, 1832 £35

180 SNODGRASS (MAJOR J.J.) Narrative of the Burmese War, Detailing the Operations of Major-General Sir Archibald Campbell's Army, engraved folding map and 2 woodcuts, 1827 - Brief Narrative of an Embassy from the Governor-General of India to the King of Ava, in 1826-27, together in 1 vol., 8vo, contemporary half red straight grained morocco, spine gilt in compartments, g.e., 1827 £190

From the library of William Beckford, with 2 pages of notes by him in pencil on flyleaf. Hamilton Palace III, 2078.

181 [STAFFORD (ELIZABETH, Marchioness of)] Views in Orkney and on the North Eastern Coast of Scotland, 31 etched plates on 28 leaves, vignette map on title, 12 vignettes by Lady Stafford, folio, full maroon morocco, sides elaborately decorated with gilt flowers, leaves &c., fully gilt back, [Privately printed for Elizabeth Duchess of Sutherland], 1807 £300

182 STEPHENSON (ROWLAND MACDONALD) Railways: an Introductory Sketch, with Suggestions, in Reference to their Extension to British Colonies. Part 1, many illu. of rolling stock, stations, rails, tunnels, bridges, signals, etc., sm. 8vo, half calf, 1850 £20

Stephenson first projected the Bengal railway system and was as important to Indian railways as his more famous namesake was to Britain. A second part by E.D. Chattaway on railway capital and dividends was published 1855-56.

183 STERNE (LAURENCE) Letters to his most Intimate Friends, with a Fragment in the Manner of Rabelais, to which are prefixed, memoirs of his life and family, written by Himself. And published by his daughter Mrs. Medalle, FIRST EDITION, portrait, sm. 8vo, contemporary boards, calf spines gilt, T. Becket, 1775 £120

Rothschild Library, 1974. A fine copy.

184 STEVENSON (ALAN) Account of the Skerryvore Lighthouse, with notes on the Illumination of Lighthouses, frontispiece and 34 engraved plates (the frontispiece a duplicate on India paper of the lighthouse), 4to, original cloth gilt, spine faded (a little foxing), Edinburgh, 1848 £140

The construction of this famous lighthouse included many innovations by Stevenson, the Skerryvore lighthouse tower being the finest example for mass combined with elegance of outline of any existing rock tower. Stevenson designed prismatic rings which were used for the first time in this lighthouse.

185 STONHOUSE (JAMES, Physician to the Northampton Infirmary) Friendly Advice to a Patient: calculated more particularly for the use of the sick, belonging to the Infirmarys, as well the out-patients, as those within the House; tho' the greatest Part of it is suitable and of equal Service to Every Sick Person - Spiritual Directions for the Uninstructed not less proper for the Use of Infirmary Patients, than for the Uninstructed in all Conditions, 2 pp. of adverts., 2 works in 1 vol., sm. 8vo, contemporary blue morocco, gilt floral border and back, repaired, Charles Rivington, (c.1748) £32

Preface dated 1748.

186 STUART (CHARLES B.) The Naval Dry Docks of the United States, 24 engraved plates, 4to, original cloth, New York, 1870 £45

187 [SURTEES (R.S.)] Jorrocks's Jaunts and Jollities; being the Hunting Racing, Shooting, Driving, Sailing, Eating, Eccentric and Extravagant Exploits of that Renowned Sporting Citizen, Mr. John Jorrocks, SECOND AND BEST EDITION, 15 finely coloured etched plates by Henry Alken, including engraved title, 1 imprint shaved, 8vo, contemporary red levant morocco gilt, by Rivière, R. Ackermann, 1843 £500

FIRST EDITION with the Alken plates.

188 SUZANNE (P.H.) Éléments Théoriques et Pratiques de la Manoeuvre des Vaisseaux, 11 folding plates at end, folding table, 8vo, quarter calf gilt, neatly repaired, Paris, 1806 £65

189 THOMAS AQUINAS. Quaestiones de Duodecim Quodlibet, 231 leaves (of 232, lacking 1st blank), 34 lines and head-line, gothic letter, the 1st initial of each of the 12 Quaestiones painted ornately in green, brown and yellow, mostly on a green or yellow ground, other initials woodcut, some painted, rubricated throughout, signatures supplied in contemporary red ink, folio (292 x 207 mm.) contemporary blind-stamped pigskin over wooden boards, very worn, rebaked, ULM, JOHANN ZAINER, 1475 £1500

B.M.C. II, 524. Hain 1403. Goff T.185. With the engraved bookplate of the Franciscus Praepositus S. Salvatoris Pollingae, 1744, on 1st leaf. Slight worming in inner blank margins of 1st 3 leaves: Johann Zainer was the first printer at Ulm; his first dated book appeared in 1473.

190 THOMAS AQUINAS. *Super Tertium Sententiarum*, FIRST EDITION, 403 leaves (lacking 1st blank, and without the insertion of 2 leaves after cl described in B.M.C.), 40 lines, double columns, gothic letter, capitals supplied in red, rubricated throughout, folio (288 x 210 mm.), near-contemporary blind-stamped calf, clasps, metal corner-pieces and central bosses, WITH A FIVE-LINK CHAIN riveted through top edge of lower cover, joints slightly worn and repaired, cracks in spine, COLOGNE, JOHANN KOELHOFF [THE ELDER], 1476 £1800

B.M.C. I, 220. Hain 1479. Goff T.166. Hole in first 4 leaves repaired and affecting a few words of text, blank upper corner of 1st leaf torn away and repaired, margin of last leaf also repaired, slight dampstaining affecting margins of last few leaves.

191 THOMSON (THOMAS) *History of the Royal Society from its Institution to the End of the Eighteenth Century*, 4to, new half calf, 1812 £42

192 TRAVERS (MORRIS W.) *The Experimental Study of Gases*, an account of the experimental methods involved in the determination of the properties of gases..., FIRST EDITION, diagrams, 8vo, cloth, 1901 £15

The introduction is by Prof. William Ramsay; together Ramsay and Travers had isolated helium and krypton in the late 1890s.

193 TURNER (CAPT. S.) *An Account of an Embassy to the Court of the Teshoo Lama, in Tibet; containing a narrative of a Journey through Bootan, and Part of Tibet, to which are added, views taken on the spot by Lieut. Samuel Davis; and Observations Botanical, Mineralogical, and Medical, by Mr. Robert Saunders*, FIRST EDITION, folding map and 13 engraved plates, 4to, half red morocco, 1800 £180

194 UPTON (NICHOLAS) *De Studio Militari Libri Quatuor*. Johan de Bado Aureo, *Tractatus de Armis*. Henrici Spelmanni, *Aspilogia*, portrait and plates, sm. folio, 18th century russia gilt, slightly rubbed, g.e., Typis Rogeri Norton, 1654 £90

Wing U.124. "A very valuable work" - Lowndes. Fine copy with brilliant impressions of the engravings. The plates include a fine portrait of Spelman, many fine engravings throughout the text, including a portrait of John Talbot, Earl of Shrewsbury and many coats of arms, head-pieces by Hollar, and two double-page plates of Ceremonies of creating knights. The work is edited by Sir Edward Bysshe from the manuscripts of Sir Robert Cotton and Matthew Hale. Upton, c.1400-1457, was precentor of Salisbury, and a writer on heraldry and the art of war.

195 VACCA BERLINGHIERI (FRANCESCO) *Pensieri intorno a vari soggetti di Medicina fisica, e chirurgica*, Lucca, 1778 - FONTANA (NICCOLA) *Osservazioni intorno alle Malattie che Attaccano gli Europei ne' climi caldi e nelle Navigazioni...fatte nel suo viaggio alle Indie Orientali*, 1776-81, engraving on title, Livorno, 1781, together 2 works in 1 vol., 8vo, half calf £45

196 VAN LAAR (G.) *Magazijn van Tuin-Sieraaden*. Of Verzameling van Modellen van aanleg en sieraad, voor groote en kleine Lust-Hoven, voornamelijk van Dezulke die, met weinig kosten, te Maaken zijn, 190 engraved plates, thick 4to, contemporary half calf, rebounded, old spine laid down Amsterdam, Jacobus de Ruyter, [1802] £400

The plates are designs for ornamental gardens and buildings, pavilions outdoor furniture, &c.

197 VARGAS Y PONCE (JOSE DE) *Importancia de la Historia de la Marina Española*...half-title, sm. 4to, 19th Century red morocco gilt, g.e., by Hayday, Madrid, 1807 £30

Palau 352523. Sabin B.M.98612.

198 W.(C.M.) *Geology Familiarly Illustrated*, folding coloured panorama, size 10ft. 7½ ins. x 5¼ ins., folded into original oblong sm. 8vo cover, 1859 £60

199 WALTON (IZAAK) *The Compleat Angler, or, The Contemplative Man's Recreation*, 12 coloured plates and other illusts. by ARTHUR RACKHAM, 4to, original vellum gilt, t.e.g., others uncut, 1931 £275

Edition limited to 775 numbered copies signed by the artist.

200 ----- *The Complete Angler*...edited by John Major, 6 original etchings, 2 portraits and 74 wood engravings, 1889 - JACKSON (JOHN) *The Practical Fly-Fisher*, more particularly for Grayling or Umber, 10 hand coloured plates representing 120 flies, natural and artificial, 1889, 2 works in 1 vol., 8vo, maroon morocco gilt, red and line on upper cover, by Zaehnsdorf £90

201 WATSON (WILLIAM) *Experiments to illustrate the Nature and Properties of Electricity*, Second edition, C. Davis, 1746 - *A Sequel to the Experiments and Observations tending to illustrate the Nature and Properties of Electricity*, folding plate, Dublin, George Faulkner, 1746, together 2 vols. in 1, 8vo, half calf £55

202 WELD (C.R.) *A History of the Royal Society, with Memoirs of the Presidents*, illusts., 2 vols., 8vo, original cloth, spines slightly faded, 1848 £30

203 [WILDE (OSCAR)] *The Importance of Being Earnest*, FIRST EDITION, 8vo original pink cloth gilt designed by C. Shannon, 1899 £60

One of 1000 numbered copies.

204 [WILSON (WILLIAM)] *A Missionary Voyage to the Southern Pacific Ocean, 1796-98*, in the ship *Duff* commanded by Captain James Wilson...with a preliminary discourse on the geography and history of the South Sea Islands; and an appendix...of the natural and civil state of Otaheite, 7 charts (5 folding), 6 engraved plates, 4to, contemporary calf, 3 line gilt borders on sides, spine tooled in gilt, joints a little weak (plates slightly foxed), T. Chapman, 1799 £150

205 WRIGHT (EDWARD) *Certain Errors in Navigation Detected and Corrected* by Edw. Wright. With many additions that were not in the former edition as appeareth in the next pages, Second Edition, with the supplement, 16 pp. "An Addition touching the variation of the Compas" and 1 p. errata, fine engraved title with world map, neatly restored, many engravings of instruments, diagrams, &c. in text, thick sm. 4to, new panelled calf in antique style, Felix Kingston, 1610 £1000

One of the most important books in the history of navigation; for the first time basing the science on sound mathematical principles.

Wright's *Draught of the Meridian Parallels* was the first accurate attempt at a chart on what is now known as Mercator's projection, and the first to be used extensively by seamen. Mercator's original projection was not accurate enough for navigational use. This table was pirated by Hondius so this work was published to claim it publicly.

206 [YOUNG (WILLIAM)] *Manoeuvres for a Battalion of Infantry, upon fixed Principles, including the late General Wolf's, 17 copper-plates, coloured (lower portion of last plate missing), 20 + 4 pp., 8vo, modern half calf, Printed for J. Millan, 1766* £30

Staton & Tremaine 306.

207 YULE (CAPT. HENRY) *A Narrative of the Mission sent by the Governor-General of India to the Court of Ava in 1855, with notices of the Country, Government, and people, large folding map in pocket, 29 lithograph plates (some coloured or tinted), and illusts., 4to, original pictorial cloth gilt, 1858* £120

A fine copy.

MAPS

208 ADRICHOM (C.) *Situs Terrae Promissionis, 19½ x 14½ ins., copper-plate, Amsterdam, Hondius, (1630)* £210

209 CORONELLI. *La Louisiana Parte Settentrionale, 16½ x 10 ins., Venice, (1696)* £360

Rare map of the Great Lakes.

210 F[INE] (ORONCE) *Totius Galliae Descriptio, 19 x 14 ins., Venice, Dominicus Zenoi, 1563* £600

Tooley 209.

211 HONDIUS (JUDCO) *Asia, 22 x 16 ins., coloured, [Amsterdam, 1620]* £750

Decorative map with side borders of double costume figures and top border of plans of principal towns.

212 ORTELIUS (A.) *Asiae nova descriptio, 19 x 14½ ins., Antwerp, [1575]* £240

Including Japan, East Indies and Philippines.

213 PROBST (I.M.) *Amerique Septentrionale, 19 x 19 ins., original colour, Augsburg, 1782* £240

Based on Popple's map.

214 SANSON. *Mappemonde, 35½ x 21 ins., finely coloured, Paris, Jaillot 1691* £450

Dedicated to the Dauphin with his arms. World in two hemispheres.

215 SEXEN (J.) *A New Map of the World, 21 x 16½ ins., coloured, [London 1719]* £450

Decorative map of World in two hemispheres with 4 smaller polar projections and allegorical title-piece of the 4 continents.

ADDENDA

216 ANSTIS (JOHN) *Observations Introductory to an Historical Essay, Upon the Knighthood of the Bath, advert. leaf, 4to, contemporary sprinkled calf, rebounded, arms of 2nd Duke of Sutherland in gilt on upper cover, J. Woodman, 1725* £30

217 ASCHAM (ANTONY) Of the Confusions and Revolutions of Governments. Wherein is examined, How farre a man may lawfully conforme to the Powers and Commands of those who with various successes hold Kingdomes divided by Civill or Forraigne Warrs, FIRST EDITION, 8vo, contemporary sheep, rebaked, armorial stamp in blind on covers, W. Wilson, 1649 £65

Wing A.3922.

218 BACON (SIR FRANCIS, *Lord Verulam*) of the Advancement and Proficiencie of Learning or the Partitions of Sciences. IX Bookes...Interpreted by Gilbert Wats, FIRST ENGLISH EDITION, Second Issue, engraved frontispiece portrait and title by W. Marshall, folio, contemporary calf, rubbed, Leon Lichfield, 1640 £200

S.T.C. 1167. Gibson 141b. Outer margin of portrait strengthened, repair to lower fore-corner of title.

219 BASSET (JOHN) Observations on Cornish Mining, as it is likely to be affected by the Present Tarriff proposed by Sir R. Peel, 20 pp., 8vo, wrappers, 1842 £20

220 [CARTARI (VINCENZO)] The Fountaine of Ancient Fiction. Wherein is lively depicted the Images and Statues of the gods of the Ancients, with their proper and perticular expositions. Done out of Italian into English, by Richard Linche, FIRST ENGLISH EDITION, printer's woodcut device on title [McKerrow 226], lacking A1 (probably blank), sm. 4to, 19th century morocco, g.e., Adam Islip, 1599 £420

S.T.C. 4691. Pforzheimer 133.

221 CLARKE (EDWARD DANIEL) The Gas Blow-Pipe, or Art of Fusion by Burning the Gaseous Constituents of Water: Giving the History of the Philosophical Apparatus so denominated; the Proofs of Analogy in its Operations to the nature of Volcanoes; together with An Appendix, containing an account of Experiments with this Blow-Pipe, FIRST EDITION, engraved frontispiece of the Blow-Pipe in operation, diagram, 8vo, original boards, cloth back, paper label on upper cover, slightly worn, uncut, 1819 £130

"From the Author" inscribed on front free endpaper.

222 DAVEY (F. HAMILTON) Flora of Cornwall, being an account of the Flowering Plants and Ferns found in the county of Cornwall including the Scilly Isles, folding map (torn) and 6 portraits, inscriptions by a former owner on flyleaf and title, original cloth, faded, Penryn, 1909 - Supplement, by E. Thurston and C.C. Vigurs, portrait, original boards, Truro, 1922, together 2 vols., 8vo £40

Very scarce, particularly with the supplement.

223 DECHALES (C.F.M.) L'Art De Fortifier, De Defendre, et D'Attaquer les Places, suivant les Methodes Françoises, Hollandoises, Italiennes & Espagnoles, Le tout enrichy de Figures en taille douce, 71 engraved plates, sm. 8vo, contemporary calf, spine gilt, slightly worn (small ink stain on title), Paris, 1684 £35

224 EUCLID: Euclide's Elements: The Whole Fifteen Books compendiously Demonstrated by Mr. Isaac Barrow...And Translated out of the Latin, title in red and black, woodcut diagrams throughout, 8vo, calf, antique style, 1660 £55

Wing E.3397. First Edition of Barrow's translation.

225 GREW (NEHEMIAH) *Musaeum Regalis Societatis. Or a Catalogue & Description of the Natural and Artificial Rarities Belonging to the Royal Society...Whereunto is Subjoynd the Comparative Anatomy of Stomachs and Guts, FIRST EDITION, engraved frontispiece portrait and 31 plates (1 folding and torn at fold), 2 parts in 1 vol., folio, contemporary sprinkled calf, rubbed, W. Rawlins, for the Author, 1681* £160

Wing G.1952.

226 HENRY, *the Minstrel, commonly called Blind Harry. The Acts and Deeds of the Most Famous and Valiant Champion Sir William Wallace, knight of Ellerslie. Written by Blind Harry in the year 1361. Together with Arnaldi Blair Relaciones, black letter, 4to, 19th century dark blue morocco gilt, rubbed, g.e., Edinburgh, 1757* £25

227 JAMES (WILLIAM) *The Naval History of Great Britain, from the Declaration of War by France in 1793, to the Accession of George IV...A New Edition, with...an Account of the Burmese War and the Battle of Navarino by Captain Chamier, R.N., frontispiece portraits, portrait plates, battle plans in text, folding table, 6 vols., 8vo, half blue calf, spines gilt, faded, repaired (occasional foxing, ex-library copy), 1837* £75

Generally considered to be the best edition.

228 JOHN CHRYSOSTOM (SAINT) *An Exposition upon the Epistle of S. Paule The Apostle to the Ephesians, title within woodcut border, mostly black letter, woodcut initials, with the leaf of dedication to the Countess of Oxford, sm. 4to, half calf, rubbed, rebounded, Henry Binneman and Ralph Newberie, 1581* £120

S.T.C. 14632a.

229 MACHIAVEL (NICOLAS) *L'Art de la Guerre, printer's device on title, 7 folding plates, sm. 8vo, contemporary calf, spine gilt (some slight staining, signature on title), Henry Desbordes, Amsterdam, 1693* £20

230 MARTYN (THOMAS) *The English Entomologist, exhibiting all the Coleopterous Insects found in England, including upwards of 500 different Species, 42 hand coloured engraved plates, without the 2 plates of medals sometimes found, a little light browning and title slightly dust-soiled, 4to, half roan, slightly worn, sprinkled edges, 1792* £400

Nissen 2725.

231 WARNER (OLIVER) *Sailing Ships, 12 coloured plates, 12 other illustr. folio, cloth backed wrappers, slightly soiled, ex-library copy, 1958* £15

When ordering please quote "Bulletin No. 64"

FRANCIS EDWARDS LIMITED

83 Marylebone High Street London W1M 4AL

Telephone: 01-935 9221 (24 Hour Service) Cables: Finality London

This Bulletin, containing recent additions to our stock, is issued as an Extra Series to our usual catalogues.

ישראל

EMBASSY OF ISRAEL

OFFICE OF THE ECONOMIC MINISTER

641 LEXINGTON AVENUE
NEW YORK, N. Y. 10022

CABLE ADDRESS: MEMISKAL, NEW YORK

(212) 486-8551

סודי

י' באדר תשל"ז
28 בפברואר 1977

אל: מר א' מזרחי, מנהל לשכת ראש הממשלה, ירושלים

מאת: הציר הכלכלי, ניו-יורק

הנדון: משאל לו הריס

... אני מצ"ב חומר מהמשאל האחרון שעשה לו הריס -

- (א) סיכום שפורסם ברבים,
 - (ב) טבלאות סיכום לשאלות הנוגעות לישראל, לחרם הערבי ולבעיות האנרגיה,
 - (ג) תדפיס פירוט התשובות תוך חלוקת התשובות לפי סוגים.
- יש לשים לב כי על פי הסיכומים -
- (א) ירד האימון בנכונות ממשלת ישראל לעשות שלום, אם כי האימון בה גדול יותר מהאימון בנכונות הערבים לעשות שלום,
 - (ב) ירדה התמיכה במכירת נשק למזרח התיכון,
 - (ג) ירדה ההסכמה לעמדת ישראל שאין להכיר בפלשתינאים כל עוד הפלשתינאים לא יכירו בזכות ישראל לקיום.
 - (ד) מרבית הנשאלים מכירים בזכותה של ישראל להחזיק בירושלים.
- אני מניח שראש הממשלה ירצה לראות את לו בעת ביקורו כאן, ואני מקווה שהסדיר את הביקור.

בברכה

זאב שר

For Release: February 3, 1977

By Louis Harris

A 65-22% majority of the American people do not feel that a total settlement between the Arabs and Israel can be worked out, according to a Harris Survey of 1,459 adults.

During the past year, Americans have become less confident that the government of either Egypt or Israel "is reasonable and will really work for a peace settlement in the Middle East."

At the same time, a decisive 66-17% majority feels that "the only way to get a peace settlement between the Arabs and Israel is to have them sit down together and hammer out a peace settlement themselves." A 47-26% plurality does not believe that "if the Russians and Americans can agree on a settlement in the Middle East, they should impose it on the Arabs and Israelis." In 1974, a 41-33% plurality favored such intervention.

The public is slightly more optimistic about the prospects of separate agreements being worked out between Israel and the various Arab countries:

--In the case of Israel and Egypt, 17% feel it is "very likely" that a peace settlement can be worked out, and 36% feel it is "only somewhat likely." This total percentage of Americans who have some optimism about an Israeli-Egyptian agreement (53%) is considerably below the 64% who felt the same way a year ago.

--A 55% majority is convinced that some kind of settlement between Israel and Jordan might take place, although only 13% think such an accord is "very likely." A year ago, 60% felt similarly.

--In the case of Israel and Syria, not more than 46% of the public think an agreement is possible between these two longstanding adversaries, with only 9% saying it is "very likely."

--Only 43% see any chance for getting Israel and the Palestinian Liberation Organization together to work out their differences, with a small 7% viewing this prospect as "very likely."

A major reason the American people are pessimistic about the chances of a Middle East settlement is that they don't believe the governments of the countries involved are really trying hard enough:

--Among all the Arab leaders, President Sadat of Egypt is seen as being most reasonable and anxious for peace. But only a 37-21% plurality thinks he will "really work for a just settlement in the Middle East." A year ago, a much higher 52-13% majority felt that way.

--A higher 47% believe the current leadership of Israel is reasonable and peace-seeking, with 14% disagreeing and a high 39% who simply are not sure. These latest results are far below those of a year ago, when a 60-10% majority felt Israeli leadership was reasonable.

--Confidence in the peace-making potential of other Arab nations is mixed. A 34-23% plurality are hopeful about the peace-making potential of the Saudi Arabian leadership, and 28-20% feel the same about the leaders of Jordan. However, 29-20% doubt Syria really wants to make peace, and 28-17% share the same view about Libya.

Apparently, the American people are worried about another war in the Middle East and are doubtful about the chances for peace there anytime soon. But sentiment is still distinctly on the side of Israel in this conflict: A 59-19% majority still feels it is "right for the U.S. to send Israel the military supplies it needs."

TABLES

Recently, the Harris Survey asked the cross section: "How would you rate the chances of working out a total peace settlement in the Middle East--excellent, pretty good, only fair, or poor?"

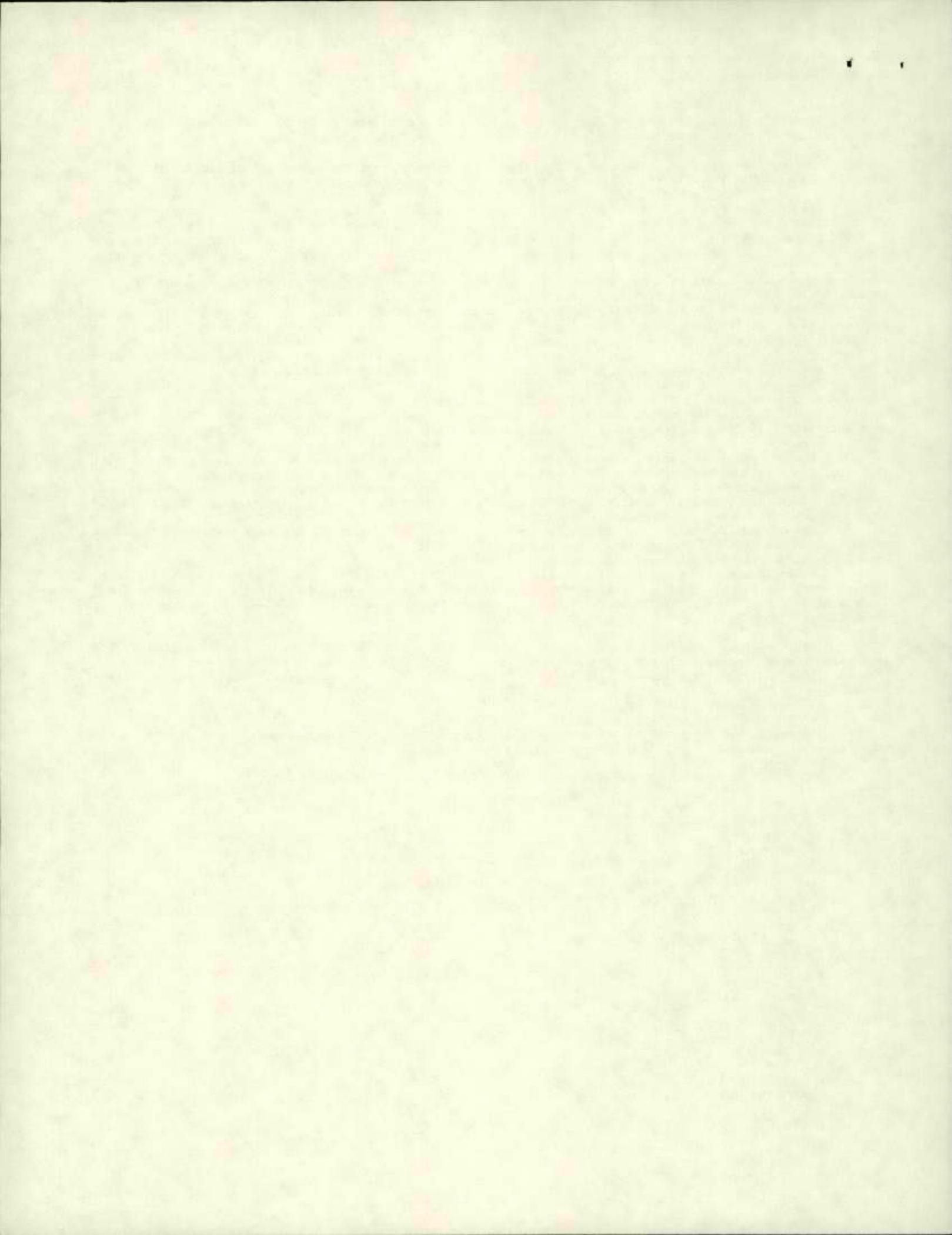
CHANCES OF WORKING OUT A TOTAL PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST

	1977	1976	1974
	%	%	%
Positive	22	17	18
Negative	65	74	73
Not sure	13	9	9

LIKELIHOOD OF PEACE SETTLEMENTS BETWEEN ISRAEL AND NEIGHBORS

"Do you think it is very likely, only somewhat likely, or unlikely for (READ LIST)?"

Settlement between:	Very likely	Only somewhat likely	Unlikely	Not Sure
	%	%	%	%
Israel and Egypt				
1977	17	36	23	24
1976	23	41	19	17
Israel and Jordan				
1977	13	42	18	27
1976	16	44	19	21
Israel and Syria				
1977	9	37	25	29
1976	10	40	26	24
Israel and PLO				
1977	7	36	35	22
1976	5	32	44	19

TABLES (cont'd)

"Now I'd like to read off some countries in the Middle East. For each, I'd like you to tell me if you feel it has leadership that is reasonable and that will really work for a just peace settlement in the Middle East, or if it has unreasonable leadership that probably will make it impossible to work out a peace settlement. (READ LIST)."

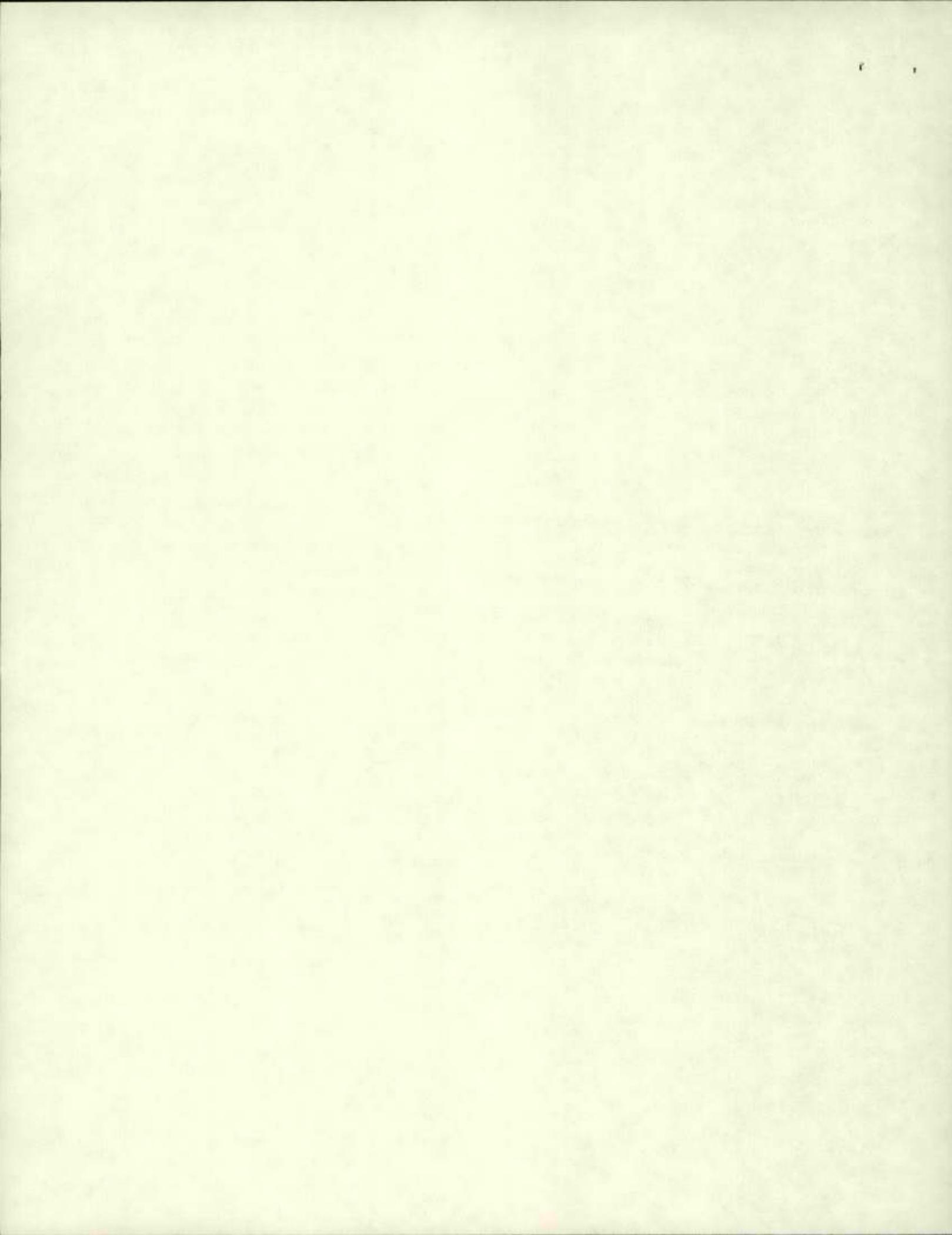
MIDDLE EASTERN LEADERSHIP AND PEACE

	<u>Reasonable</u>	<u>Unreasonable</u>	<u>Not sure</u>
	<u>%</u>	<u>%</u>	<u>%</u>
Israel			
1977	47	14	39
1976	60	10	30
Egypt			
1977	37	21	42
1976	52	13	35
Saudi Arabia			
1977	34	23	43
1976	33	20	47
Jordan			
1977	28	20	52
1976	31	16	53
Syria			
1977	20	29	51
1976	21	26	53
Libya			
1977	17	28	55
1976	16	22	62

Copyright 1977 By the Chicago Tribune.

World Rights Reserved.

77: 10

P6d. Would you favor or oppose a federal law here in the United States which would make any U.S. company found guilty of cooperating with the Arab boycott subject to a fine or imprisonment of its officers or both?

- NEW -

	Total Public
Favor.....	(41) 42 -1
Oppose.....	29 -2
Not sure.....	29 -3

"IN THE LATEST WAR"

() = OLD RESPONSE CATEGORY "NO STRONG FEELINGS"

P6e. In the conflict between the Arabs and Israel, which side do you sympathize with more the Arabs or the Israelis?

	2/28P	2530C	7567	7586	7584	7583	2437	10/73	7/71	2/74	2043	2036	1737	
	7/76	1/76	11/75	10/75	8/75	3/75	12/74							
Arabs.....	(42) 3 -1	6	6	5	4	6	5	7	4	7	7	6	6	1
Israelis.....	43 -2	41	52	42	35	41	46	52	39	44	46	47	46	41
Both (vol.).....	9 -3	7	7	8	7	7	6	6	(30) NA	7	(26)	(25)	(40)	
Neither (vol.).....	26 -4	29	23	30	36	33	27	24	16	22	17	11A	11A	NA
Not sure.....	19 -5	17	12	15	18	13	16	11	11	27	23	21	22	18

P6f. How much do you feel the increase in the price of gasoline here in the United States has been due to the Arab oil-producing countries raising their prices -- a great deal, only some, or hardly at all?

	2/76	2530C	2437	
		1/76	12/74	
Great deal.....	(43) -1	52	46	30
Only some.....	-2	31	35	38
Hardly at all.....	-3	6	14	27
Not sure.....	-4	19	5	5

P6g. Let me read you some statements some people have made about the Arab countries and oil. For each, tell me if you tend to agree or disagree. (READ STATEMENTS AND RECORD BELOW FOR EACH)

- SEE NEXT PAGE FOR TREND - Agree Disagree Not sure

1. We need Arab oil for our gasoline shortage here at home, so we had better find ways to get along with the Arabs, even if that means supporting Israel less..... (44) (-1) (-2) (-3)
2. If we yield to Arab restrictions over oil, we will soon find the Arabs dictating much of U.S. foreign policy, and that is wrong..... (45) (-1) (-2) (-3)
3. As long as American oil companies are operating in Arab countries, those companies will look after our interests..... (46) (-1) (-2) (-3)
4. The Arabs are getting rich on the dollars we are paying them for their oil, and as a result we and the rest of the world are suffering bad inflation and hardship, which is wrong..... (47) (-1) (-2) (-3)
5. It is a mistake to blame the Arabs alone for the high price of oil, since other non-Arab producing countries have led the drive for higher prices and Saudi Arabia has tried to keep the price of oil down..... (48) (6) (-1) 22 (-2) 27 (-3)

NEW

TREND

9b. Let me read you some statements some people have made about the Arab countries and oil. For each, tell me if you tend to agree or disagree. (READ STATEMENTS AND RECORD BELOW FOR EACH ONE)

	7637 P 12/76			2530 C 1/76			7580 MAR 75			2437 DEC '74			JAN '74			OCT 73		
	A	D	NS	Agree	Dis- agree	NS	A	D	NS	A	D	NS	A	D	NS	A	D	NS
1. We need Arab oil for our gasoline shortage here home, so we had better find ways to get along with the Arabs, even if that means supporting Israel less.....	27	60	16	23	65	12	26	61	13	20	68	12	23	61	16	26	50	24
2. If we yield to Arab restrictions over oil now, we will soon find the Arabs dictating much of U.S. foreign policy, and that is wrong.....	79	14	15	77	13	10	79	11	9	76	13	11	68	19	13	58	20	22
3. As long as American oil companies are operating in Arab countries, those oil companies will look after our interests.....	25	52	22	29	54	17	-	-	-	28	56	17	-	-	-	-	-	-
4. The Arabs are getting rich on the dollars we are paying them for their oil, and as a result we and the rest of the world are suffering bad inflation and hardship, which is wrong.....	73	12	15	74	16	10	78	12	10	75	14	11	-	-	-	-	-	-
5. It is wrong for the Arab oil countries to have so much power, and it would be good if some country or group of countries took over their oil fields by force and internationalized the oil at lower prices.....	-	-	-	22	63	15	26	54	20	25	59	17	-	-	-	-	-	-

P6h. How would you rate the chances of working out a total peace settlement in the Middle East between the Arabs and Israel -- excellent, pretty good, only fair or poor?

	12/76	2530 1/76	7530 3/75	2437 12/74
Excellent.....(49) (-1)	22	2	2	2
Pretty good..... (-2)	20	17	17	16
Only fair..... (-3)	65	71	53	54
Poor..... (-4)	25	32	29	31
Not sure..... (-5)	13	9	14	8

P6i. If there were another war in the Middle East between the Arabs and Israel, which side do you think would win?

	12/76	2530 1/76	2437 12/74
Arabs.....(50) (-1)	16	18	20
Israel..... (-2)	33	37	35
Neither (vol.)... (-3)	20	16	15
Not sure..... (-4)	30	29	30

P6j. As you know, the U.S. has sent planes, tanks, artillery, and other weapons to arm Israel. In the past, the Russians armed Egypt and Syria. Do you think the U.S. is right or wrong to send Israel the military supplies it needs?

	12/76	2530 1/76	7530 3/75	2437 12/74
Right.....(51) (-1)	59	65*	64*	65*
Wrong..... (-2)	29	23	18	21
Not sure..... (-3)	22	12	18	14

*QUESTION INCLUDED PHRASE "IF RUSSIANS ARM EGYPT + SYRIA"

P6k. Do you think it is very likely, only somewhat likely, or unlikely for (READ LIST)? (RECORD BELOW FOR EACH ITEM)

P6L. How much do you think Israel really wants to see (READ FIRST ITEM) -- very much, only somewhat, or hardly at all? (RECORD BELOW FOR EACH ITEM)

SEE NEXT PAGE FOR TREND

	P6k.				P6L.				
	Very Likely	Some-what Likely	Not Unlikely	Sure	Very Much	Some-what	Hardly At All	Not Sure	
1. Israel and the Palestine Liberation Organization (PLO) to work out a peace settlement.....(52)	-1	-2	-3	-4	(56)	-1	-2	-3	-4
2. Israel and Jordan to work out a peace settlement.....(53)	-1	-2	-3	-4	(57)	-1	-2	-3	-4
3. Israel and Egypt to work out a peace settlement.....(54)	-1	-2	-3	-4	(58)	-1	-2	-3	-4
4. Israel and Syria to work out a peace settlement.....(55)	-1	-2	-3	-4	(59)	-1	-2	-3	-4

7689 P 12/76

2530 C
1/76

	P6k.				2530 C 1/76			
	Very Likely	Only Some-what Likely	Unlikely	Not Sure	VERY LIKELY	SOME WHAT	UN-LIKELY	NS
1. Israel and the Palestine Liberation Organization (PLO) to work out a peace settlement.....	7	36	35	22	5	32	44	19
2. Israel and Jordan to work out a peace settlement.....	13	42	18	27	16	44	19	21
3. Israel and Egypt to work out a peace settlement.....	17	36	23	24	23	41	19	17
4. Israel and Syria to work out a peace settlement.....	9	37	25	29	10	40	26	24

7689 P_{6L}. 12/76

2530 C
1/76

	P6L.				2530 C 1/76			
	Very Much	Only Some-what	Hardly At All	Not Sure	VERY MUCH	SOME WHAT	HARDLY	NS
1. Israel and the Palestine Liberation Organization (PLO) to work out a peace settlement.....	26	29 20	18	27	29	27	20	23
2. Israel and Jordan to work out a peace settlement.....	33	31	9	27	41	30	7	22
3. Israel and Egypt to work out a peace settlement.....	34	28	10	28	45	26	8	21
4. Israel and Syria to work out a peace settlement.....	31	29	12	28	37	29	9	25

P6m. Now I'd like to read off some countries in the Middle East. For each, I'd like you to tell me if you feel it has leadership which is reasonable and which will really work for a just peace settlement in the Middle East, or if it has unreasonable leadership that probably will make it impossible to work out a peace settlement. (READ LIST AND RECORD BELOW FOR EACH COUNTRY)

	Reasonable	Unreasonable	Not Sure	2530c 1/76			2437 12/74		
				REAS	UN-REAS	NS	REAS	UN-REAS	NS
1. Egypt.....	(60) <u>37</u> -1	<u>21</u> -2	<u>42</u> -3	52	13	35	45	20	35
2. Syria.....	(61) <u>20</u> -1	<u>27</u> -2	<u>63</u> -3	21	26	53	22	29	49
3. Israel.....	(62) <u>47</u> -1	<u>17</u> -2	<u>33</u> -3	60	10	31	57	13	31
4. Saudi Arabia	(63) <u>34</u> -1	<u>23</u> -2	<u>73</u> -3	33	20	47	29	26	44
5. Iran.....	(64) <u>26</u> -1	<u>22</u> -2	<u>52</u> -3	29	15	55	29	18	53
6. Jordan.....	(65) <u>22</u> -1	<u>20</u> -2	<u>52</u> -3	31	16	53	36	17	47
7. Libya.....	(66) <u>17</u> -1	<u>22</u> -2	<u>55</u> -3	16	22	63	19	23	58

P6n. Now let me read you some statements about a possible peace settlement in the Middle East. For each, tell me if you tend to agree or disagree. (READ STATEMENTS AND RECORD BELCOW)

- SEE NEXT PAGE FOR TREND -

Agree Disagree Not Sure

NEW ①	The only way to get a peace settlement between the Arabs and Israel is to have them sit down together and hammer out a peace settlement themselves.....	(67) <u>66</u> -1	<u>17</u> -2	<u>17</u> -3
2.	Israel is right not to agree to sit down with the PLO until the PLO recognizes Israel's right to exist as a state.....	(68) ___-1	___-2	___-3
3.	Israel should just give up the occupied Palestinian Arab territory and let the PLO rule it.....	(69) ___-1	___-2	___-3
4.	If the Russians and Americans can agree on a settlement in the Middle East, they should impose it on both the Arabs and the Israelis.....	(70) ___-1	___-2	___-3
NEW ⑤	The new Carter administration should use Henry Kissinger as a special negotiator between the Arabs and Israel to help get a peace settlement.....	(71) <u>43</u> -1	<u>32</u> -2	<u>25</u> -3
6.	If the Israelis can get a peace settlement with Syria by just pulling back a few miles from where they are in the Golan Heights, but not giving up control of their side of the Heights, then Israel should do it.....	(72) ___-1	___-2	___-3
7.	There can be no peace in the Middle East until the Jews in Israel abandon Zionism.....	(73) ___-1	___-2	___-3
8.	The Arabs will press on until they have destroyed the state of Israel and that is wrong.....	(74) ___-1	___-2	___-3
9.	By refusing to come up with a plan to give back parts of the West Bank to let the Palestinians have a homeland, Israel makes peace impossible in the Middle East.....	(75) ___-1	___-2	___-3
10.	Israel has helped develop occupied Arab territory and will work out a fair way for Arabs to rule themselves in their own territory.....	(76) ___-1	___-2	___-3
11.	If the PLO says it will recognize the right of Israel to exist as a Jewish state, then Israel should work out a settlement with the PLO.....	(77) ___-1	___-2	___-3
12.	Because Israel has built up Jerusalem, and has recognized both Arab and Christian rights in the Holy City, including free access to their holy places, it should keep control of Jerusalem in any final peace settlement.....	(78) ___-1	___-2	___-3
NEW ⑬	Egypt should get back most of the Sinai Desert now occupied by Israel in any peace settlement.....	(79) <u>31</u> -1	<u>23</u> -2	<u>46</u> -3
NEW ⑭	The Arabs talk about wanting peace mainly because they know the Israelis are unlikely to make peace until they have their national election next October.....	(80) <u>29</u> -1	<u>18</u> -2	<u>53</u> -3

6n. Now let me read you some statements about a possible peace settlement in the Middle East. For each, tell me if you tend to agree or disagree. (READ STATEMENTS AND RECORD BELOW)

25300 1/76 2437 12/74

	Agree Disagree Not Sure			25300 1/76			2437 12/74			
	AGR	DIS	NS	AGR	DIS	NS	AGR	DIS	NS	
1. The only way to get a peace settlement between the Arabs and Israel is to have them sit down together and hammer out a peace settlement themselves.....	(67)	65-1	17-2	17-3	-	-	-	-	-	-
2. Israel is right not to agree to sit down with the PLO until the PLO recognizes Israel's right to exist as a state.....	(68)	51-1	17-2	30-3	73	14	12	-	-	-
3. Israel should just give up the occupied Palestinian Arab territory and let the PLO rule it.....	(69)	17-1	48-2	38-3	13	65	21	11	54	35
4. If the Russians and Americans can agree on a settlement in the Middle East, they should impose it on both the Arabs and the Israelis.....	(70)	26-1	47-2	27-3	37	50	12	41	33	26
5. The new Carter administration should use Henry Kissinger as a special negotiator between the Arabs and Israel to help get a peace settlement.....	(71)	41-1	32-2	26-3	-	-	-	-	-	-
6. If the Israelis can get a peace settlement with Syria by just pulling back a few miles from where they are in the Golan Heights, but not giving up control of their side of the Heights, then Israel should do it.....	(72)	47-1	16-2	35-3	60	19	21	-	-	-
7. There can be no peace in the Middle East until the Jews in Israel abandon Zionism.....	(73)	14-1	44-2	42-3	16	46	38	15	46	39
8. The Arabs will press on until they have destroyed the state of Israel and that is wrong.....	(74)	49-1	21-2	30-3	58	19	23	59	17	25
9. By refusing to come up with a plan to give back parts of the West Bank to let the Palestinians have a homeland, Israel makes peace impossible in the Middle East.....	(75)	32-1	28-2	40-3	32	30	39	-	-	-
10. Israel has helped develop occupied Arab territory and will work out a fair way for Arabs to rule themselves in their own territory.....	(76)	46-1	15-2	39-3	47	20	33	45	22	33
1. If the PLO says it will recognize the right of Israel to exist as a Jewish state, then Israel should work out a settlement with the PLO.....	(77)	62-1	8-2	30-3	59	11	30	-	-	-
2. Because Israel has built up Jerusalem, and has recognized both Arab and Christian rights in the Holy City, including free access to their holy places, it should keep control of Jerusalem in any final peace settlement.....	(78)	52-1	10-2	38-3	61	12	27	-	-	-
3. Egypt should get back most of the Sinai Desert now occupied by Israel in any peace settlement.....	(79)	27-1	22-2	49-3	-	-	-	-	-	-
4. The Arabs talk about wanting peace mainly because they know the Israelis are unlikely to make peace until they have their national election next October.....	(80)	29-1	18-2	53-3	-	-	-	-	-	-

TABLE Q34A

Q. P08 - IN THE CONFLICT BETWEEN THE ARABS AND ISRAEL, WHICH SIDE DO YOU SYMPATHIZE WITH MORE? (COL 542)

	REGION		AREA				AGE		EDUCATION				TYPE OF WORK SKIL-				UNION MBR			
	TOTAL	MID- EAST	SO- WEST	CI- WEST	SUB- TOWNS	RURAL	18-29	30-49	50 AND OVER	8TH GRADE	HIGH SCH	COL- LEGE	PROF	EXEC	LABOR	WHITE COLLAR				
TOTAL ANS	14749	4348	4503	3698	2000	4807	3871	2369	3642	4328	4910	5455	2078	6819	5822	2956	1970	3892	1330	3956
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
ARABS	794	192	251	168	183	318	164	101	211	294	146	354	67	406	321	168	86	241	49	269
	5%	4%	6%	4%	9%	7%	4%	4%	6%	7%	3%	6%	3%	6%	6%	6%	4%	6%	4%	7%
ISRAELIS	6372	2059	1741	1639	933	1787	2052	1006	1527	1725	2242	2386	710	2746	2086	1462	1085	1483	602	1582
	43%	48%	39%	42%	47%	37%	54%	42%	42%	39%	46%	44%	34%	41%	36%	49%	55%	38%	45%	40%
BOTH	1299	358	501	211	185	401	434	234	186	175	595	475	100	439	716	353	155	315	112	309
	9%	8%	11%	6%	9%	8%	11%	10%	5%	4%	12%	9%	5%	6%	12%	12%	8%	8%	10%	8%
NEITHER	3692	1195	1463	762	972	1481	902	608	901	1282	1206	1315	468	2001	1423	800	416	1009	381	1157
	26%	27%	32%	20%	24%	30%	23%	26%	25%	30%	26%	24%	23%	29%	24%	27%	21%	26%	29%	29%
NOT RE	2456	566	547	1118	227	880	319	420	817	852	691	925	733	1227	476	173	208	844	166	637
	17%	13%	12%	29%	11%	18%	8%	18%	22%	20%	13%	17%	35%	18%	8%	6%	12%	22%	12%	16%

TABL 0543

Q.605 - IN THE CONFLICT BETWEEN THE ARABS AND ISRAEL, WHICH SIDE DO YOU SYMPATHIZE WITH MORE? (COL 542)

	* SEX *		* RACE *			* INCOME *				* POL PHLSOPHY *			* POLIT PARTY *			* VOTED *			* RELIGION *		
	MI-	BL-	WH-	UNDR	\$5M-	\$10M	\$15M	SER-	CON-	MID-	LI-	DEM-	PUB-	RE-	IN-	FOKD	CARTER	OTHER	CATH	TES-	JEW-
	TOTAL	MEN	MEN	ACK	ITE	\$5M	9999	999	OVER	TIVE	ROAD	AL	CRAT	CAN	DENT				OLIC	TANT	ISH
TOTAL ALL	14749	6896	7853	1408	12436	2378	3400	3040	5303	4301	6239	2459	6274	3303	4202	4301	5465	253	3211	7334	731
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
ARAB	774	356	430	162	612	119	161	171	290	175	331	222	310	179	239	156	317	20	196	308	-
	5%	5%	6%	11%	5%	5%	5%	6%	5%	4%	5%	9%	5%	5%	6%	4%	6%	8%	6%	4%	-
ISRAELLIS	6372	3258	3114	348	5780	874	1389	1361	2541	2161	2699	1104	2635	1573	1867	2292	2432	142	1267	3396	694
	43%	47%	40%	24%	47%	37%	40%	44%	48%	51%	44%	45%	43%	48%	44%	53%	44%	57%	40%	46%	95%
BOTH	1255	599	696	82	1116	117	257	177	657	362	508	281	591	213	372	343	619	11	346	625	7
	9%	9%	8%	6%	9%	5%	8%	6%	12%	8%	8%	11%	9%	6%	9%	8%	11%	4%	11%	9%	1%
NEITHER	5832	1816	2076	499	3138	503	1051	855	1304	1078	1743	559	1530	858	1204	1049	1344	39	972	1758	30
	26%	26%	26%	33%	25%	21%	31%	28%	25%	25%	28%	23%	24%	26%	29%	24%	25%	15%	30%	24%	4%
NOT SURE	2436	867	1069	377	1790	765	542	476	511	525	958	293	1208	480	520	461	793	41	430	1247	-
	17%	13%	20%	26%	14%	32%	16%	14%	10%	12%	15%	12%	19%	15%	12%	11%	14%	16%	13%	17%	-

TABLE 035A

Q.26F - HOW MUCH DO YOU FEEL THE INCREASE IN THE PRICE OF GASOLINE HERE IN THE UNITED STATES HAS BEEN DUE TO THE ARAB OIL-PRODUCING COUNTRIES RAISING THEIR PRICES? (COL 543)

	REGION		AREA				AGE		EDUCATION				TYPE OF WORK SKILL-							
	TOTAL	EAST WEST	MID- SOUTH	SI- WEST	CI- TIES	SUB- URBS	TOWNS	RURAL	18-29	30-49	50 AND OVER	8TH GRADE	HIGH SCH	COL- LEGE	PROF EXEC	LABOR	WHITE COLLAR	UNION MBR		
TOTAL AVG	14674 100%	4316 100%	4405 100%	3879 100%	1992 100%	4050 100%	3061 100%	2347 100%	3616 100%	4317 100%	4874 100%	5427 100%	2071 100%	6800 100%	5773 100%	2937 100%	1960 100%	3881 100%	1330 100%	3917 100%
WAS AT DEAL	7643 52%	2330 54%	2320 52%	1931 50%	1062 54%	2239 46%	2304 62%	1235 53%	1785 49%	2097 49%	2766 57%	2742 51%	938 45%	3350 49%	3325 57%	1781 60%	1188 60%	1860 48%	676 51%	1980 52%
ONLY SOME	4583 31%	1400 32%	1532 34%	1010 26%	641 32%	1588 33%	1126 29%	636 27%	1233 34%	1575 36%	1387 28%	1621 30%	500 24%	2258 33%	1825 32%	883 30%	565 30%	1308 34%	420 32%	1454 37%
NOT AT ALL	690 5%	222 5%	269 6%	238 6%	161 6%	352 7%	162 4%	160 7%	216 6%	201 5%	340 7%	349 6%	78 4%	476 7%	336 6%	135 5%	58 3%	274 7%	95 7%	250 6%
NOT SURE	1558 11%	366 8%	364 8%	700 18%	138 6%	671 14%	189 5%	316 13%	382 11%	444 10%	381 8%	715 13%	559 27%	716 11%	287 5%	138 5%	128 7%	439 11%	139 10%	213 5%

TABLE 0033

Q.POP - HOW MUCH DO YOU FEEL THE INCREASE IN THE PRICE OF GASOLINE HERE IN THE UNITED STATES HAS BEEN DUE TO THE ARAB OIL-PRODUCING COUNTRIES RAISING THEIR PRICES? (COL 543)

	-- SEX --		* RACE --*				* INCOME -----*				* POL PHLSOPHY*				*----- VOTED -----*			*-- RELIGION --*			
	TOTAL	MEN	WH- ACK	WH- ITE	UNDR \$5M	\$5M- 9999	\$10M -14, & 999	\$15M & OVER	CON- VA-	MID- OF	LI- BER-	DEM- O-	PUB- LI-	DE- PEN-	FORD	CARTER	OTHER	* WHITE *			
																		CATH	TES-	JEW-	
TOTAL ANS	14674	6854	7820	14571	2372	2360	3400	3018	5268	4201	6202	2449	6234	3303	4175	4291	5426	253	3191	7298	731
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
GREAT DEAL	7643	3735	3908	496	6776	944	1773	1443	3139	2425	3454	1216	3061	1801	2327	2535	2884	105	1874	3772	513
	52%	55%	50%	34%	54%	40%	52%	48%	59%	57%	56%	50%	49%	54%	55%	59%	54%	42%	58%	51%	71%
ONLY SOME	4533	2139	2444	463	3916	667	1053	1210	1506	1241	1933	898	1956	988	1367	1272	1636	94	889	2459	200
	31%	31%	31%	32%	32%	28%	31%	40%	29%	29%	31%	37%	31%	30%	33%	30%	30%	37%	28%	34%	27%
HARDLY AT ALL	890	505	365	130	703	118	221	184	356	227	341	155	408	152	281	172	402	33	244	331	10
	6%	7%	5%	9%	6%	5%	7%	6%	7%	5%	5%	6%	7%	5%	7%	4%	7%	13%	8%	5%	2%
NOT SURE	1598	475	1033	360	977	631	353	173	267	388	474	180	809	362	200	312	504	21	184	716	-
	11%	7%	14%	25%	8%	27%	10%	6%	5%	9%	8%	7%	13%	11%	5%	7%	9%	8%	6%	10%	-

TABLE 0564

Q. P60 - DO YOU AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENTS MADE ABOUT THE ARAB COUNTRIES AND OIL? (COL 544-548)

	REGION		AREA				AGE		EDUCATION				TYPE OF WORK							
	TOTAL	MID- EAST	SO- WEST	CI- WEST	SUB- TIES	URBS TOWNS	RURAL	18-29	30-49	50 AND OVER	8TH GRADE	HIGH SCH	COL- LEGE	PROF EXEC	SKIL- LEO LABOR	WHITE COLLAR	UNION MBR			
1-IF YOU AGREE WITH THE STATEMENT THAT THE ARAB COUNTRIES SHOULD BE ALLOWED TO EXPORT OIL FREELY TO ALL COUNTRIES	14744 100%	4348 100%	4503 100%	3883 100%	2010 100%	4862 100%	3871 100%	2369 100%	3642 100%	4313 100%	4910 100%	5455 100%	2078 100%	6804 100%	5832 100%	2966 100%	1970 100%	3892 100%	1330 100%	3966 100%
NEVER	3533 24%	1121 26%	1037 23%	907 23%	468 23%	1061 22%	877 23%	606 26%	989 27%	1127 26%	966 20%	1430 26%	351 17%	1873 28%	1309 22%	732 25%	461 23%	797 20%	287 22%	988 25%
DISAGREE	8763 60%	2611 60%	2881 64%	2067 53%	1229 61%	2776 57%	2621 68%	1420 60%	1971 54%	2557 59%	3214 65%	2900 54%	963 46%	3775 55%	4020 69%	1962 66%	1245 63%	2334 60%	822 62%	2392 60%
NOT SURE	2423 16%	616 14%	565 13%	909 23%	313 16%	1025 21%	373 10%	343 14%	682 19%	629 15%	730 15%	1055 19%	764 37%	1156 17%	503 9%	272 9%	264 13%	761 20%	221 17%	586 15%
2-IF YOU AGREE WITH THE STATEMENT THAT THE ARAB COUNTRIES SHOULD BE ALLOWED TO EXPORT OIL FREELY TO ALL COUNTRIES	14734 100%	4348 100%	4503 100%	3883 100%	2000 100%	4862 100%	3861 100%	2369 100%	3642 100%	4313 100%	4910 100%	5455 100%	2078 100%	6804 100%	5822 100%	2966 100%	1960 100%	3892 100%	1330 100%	3966 100%
NEVER	10381 71%	3201 74%	3524 78%	2648 68%	1508 75%	3390 70%	3064 79%	1664 70%	2763 76%	3223 75%	3830 78%	3800 70%	1111 53%	5110 75%	4630 80%	2415 81%	1550 79%	2751 71%	938 71%	2932 75%
DISAGREE	1591 11%	629 14%	472 10%	334 9%	256 13%	563 12%	522 14%	403 17%	203 6%	448 10%	514 10%	719 13%	176 8%	686 10%	829 14%	436 15%	172 9%	434 11%	205 15%	322 13%
NOT SURE	2162 15%	518 12%	507 11%	901 23%	236 12%	909 19%	275 7%	302 13%	676 19%	642 15%	566 12%	936 17%	791 38%	1008 15%	363 6%	115 4%	238 12%	707 18%	187 14%	462 12%

TABLE Q36A
CONTINUED -1

Q.P66 - DO YOU AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENTS MADE ABOUT THE ARAB COUNTRIES AND OIL? (COL 544-548)

	REGION		AREA				AGE		EDUCATION				TYPE OF WORK							
	TOTAL	EAST	MID- WEST	SO- UTH WEST	CI- TIES	SUB- URB	TOWNS	RURAL	18-29	30-49	50 AND OVER	8TH GRADE	HIGH SCH	COL- LEGE	PROF	EXEC	SKIL- LED LABOR	WHITE COLLAR	UNION MBR	
3- LONG AS ARAB OIL COUNTRIES OPERATING IN ARAB COUNTRIES THAT WE WILL LOSE AFTER OIL RESERVE	14754 100%	4348 100%	4503 100%	3883 100%	2000 100%	4862 100%	3861 100%	2369 100%	3642 100%	4313 100%	4910 100%	5455 100%	2078 100%	6804 100%	5822 100%	2966 100%	1960 100%	3892 100%	1330 100%	3966 100%
W/YES	3788 26%	1242 29%	1081 24%	960 25%	505 25%	1228 25%	987 26%	596 25%	977 27%	1274 30%	1090 22%	1395 26%	405 19%	2106 31%	1277 22%	729 25%	413 21%	1044 27%	334 25%	1115 28%
BE/AGREE	7591 52%	2317 53%	2407 53%	1750 45%	1109 55%	2434 50%	2247 58%	1196 50%	1714 47%	2089 48%	2844 58%	2649 49%	792 38%	3166 47%	3003 62%	1860 62%	1092 56%	1697 49%	724 54%	2041 51%
NOT SURE	3355 23%	789 18%	1015 23%	1165 30%	386 19%	1200 25%	627 16%	577 24%	951 26%	950 22%	976 20%	1411 26%	891 42%	1532 23%	942 16%	397 13%	455 23%	951 24%	272 20%	810 20%
4- WE ARE GETTING RIKER DOLLARS WE PAY FOR OIL/W/AS EXACT WE L REST OF OIL AND THE SUP- PLY TO HAD INFLATN AND DEPR	14716 100%	4341 100%	4503 100%	3872 100%	2000 100%	4862 100%	3854 100%	2358 100%	3642 100%	4302 100%	4910 100%	5448 100%	2078 100%	6804 100%	5804 100%	2959 100%	1960 100%	3892 100%	1330 100%	3966 100%
W/YES	10766 73%	3329 77%	3275 73%	2717 70%	1445 72%	3486 72%	2952 77%	1675 71%	2553 73%	3336 78%	3569 73%	3833 70%	1369 66%	5205 76%	4162 72%	2128 72%	1411 72%	2894 74%	930 70%	3164 80%
DISAGREE	1795 12%	465 11%	682 15%	347 9%	301 15%	603 12%	541 14%	328 14%	323 9%	436 10%	673 14%	677 12%	101 5%	540 8%	1154 20%	606 20%	301 15%	271 7%	212 16%	355 9%
NOT SURE	2155 15%	547 13%	546 12%	808 21%	254 13%	773 16%	361 9%	355 15%	666 18%	530 12%	668 14%	938 17%	608 29%	1059 16%	488 8%	225 8%	248 13%	727 19%	180 14%	447 11%

TABLE 0904
CONTINUED -2

Q.266 - DO YOU AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENTS MADE ABOUT THE ARAB COUNTRIES AND OIL? (COL 544-548)

	REGION			AREA				AGE		EDUCATION				TYPE OF WORK						
	TOTAL	EAST	WEST	MID- WEST	SO- UTH	CI- TIES	SUB- URBS	TOWNS	RURAL	18-29	30-49	50 AND OVER	8TH GRADE	HIGH SCH	COL- LEGE	PROF	EXEC	LABOR	WHITE COLLAR	UNION MBF
5-NEED TO BLAME A WJS ALONE FOR HIGH PRICE OF OIL DUE TO OIL-ARAB COUNTRIES WANT TO DRIVE FOR HIGHER PRICES	14734 100%	4346 100%	4503 100%	3683 100%	2000 100%	4862 100%	3861 100%	2369 100%	3642 100%	4313 100%	4910 100%	5455 100%	2078 100%	6804 100%	5022 100%	2966 100%	1960 100%	3892 100%	1330 100%	3766 100%
WIFE	7559 51%	2220 51%	2415 54%	1741 45%	1183 59%	2423 50%	2279 59%	1189 50%	1668 46%	2248 52%	2628 54%	2664 49%	585 28%	3519 52%	3444 59%	1800 61%	1020 52%	1875 48%	773 58%	2283 58%
WIFE IS	3209 22%	1163 27%	928 21%	825 21%	373 19%	1073 22%	822 21%	565 24%	829 23%	1045 24%	1099 22%	1126 21%	437 21%	1534 23%	1299 22%	653 22%	505 26%	963 25%	235 18%	607 20%
WIFE IS	3386 26%	965 22%	1160 26%	1517 34%	446 22%	1366 28%	760 20%	615 26%	1145 31%	1020 24%	1183 24%	1665 31%	1056 51%	1751 26%	1079 19%	513 17%	435 22%	1059 27%	322 24%	876 22%

TABLE 0366

Q.P08 - DO YOU AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENTS MADE ABOUT THE ARAB COUNTRIES AND OIL? (COL 544-548)

	-- SEX --		* RACE --*			*----- INCOME -----*				*POL PHLSOPHY*				* POLIT PARTY*				*----- VOTED -----*			*-- RELIGION --*		
	WM-	BL-	WH-	UNDR	15M-	15M	SER-	DLE	LI-	DEM-	PUB-	DE-	FORD	CARTER	OTHER	OLIC	TANT	ISH					
	TOTAL	MEM	HEN	ACK	ITE	35M	9999	999	OVER	TIVE	ROAD	AL	CRAT	CAN	DENT								
1- NEED ARAB OIL FOR ECONOMY SHARPLY REDUCED BY THE MIDDLE EAST ALONG WITH THE OIL THAT IS BEING SUPPORTING ISRAEL LESS	14744	6906	7338	1458	12431	2363	3400	3040	5313	4301	6239	2459	6284	3288	4202	4301	5475	253	3211	7319	731		
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%		
	3933	1759	1774	460	2934	466	868	723	1285	1074	1565	506	1438	930	935	1077	1306	56	907	1709	68		
	24%	25%	23%	31%	24%	20%	26%	24%	24%	25%	29%	21%	23%	28%	22%	25%	24%	22%	28%	23%	9%		
DISAGREE	6785	4369	4419	561	7739	1094	1851	2001	3548	2616	3758	1667	3821	1893	2642	2722	3455	197	1870	4447	654		
	60%	63%	50%	38%	62%	46%	54%	66%	67%	61%	60%	68%	61%	58%	63%	63%	63%	78%	58%	61%	89%		
DISAGREE	2423	778	1695	447	1758	803	681	316	480	611	918	286	1025	465	625	502	714	-	434	1163	9		
	16%	11%	21%	30%	14%	34%	20%	10%	9%	14%	15%	12%	16%	14%	15%	12%	13%	-	14%	16%	1%		
2- I WOULD DO ARAB COUNTRIES BY MIDDLE EAST ALONG WITH THE OIL THAT IS BEING SUPPORTING ISRAEL	14734	6896	7338	1463	12421	2363	3400	3040	5303	4301	6229	2459	6284	3288	4192	4291	5475	253	3211	7319	721		
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%		
	10861	5235	5646	620	9592	1374	2407	2314	4285	3384	4734	1890	4646	2438	3214	3405	4184	203	2352	5661	616		
	74%	76%	72%	56%	77%	58%	71%	76%	81%	79%	76%	77%	74%	74%	77%	79%	76%	80%	73%	77%	85%		
DISAGREE	1691	1005	686	190	1349	181	447	353	670	448	734	288	625	377	560	417	638	39	497	670	53		
	11%	15%	9%	13%	11%	8%	13%	12%	13%	10%	12%	12%	10%	11%	13%	10%	12%	15%	15%	9%	7%		
DISAGREE	2162	696	1506	456	1480	808	546	373	348	469	761	281	1013	473	418	469	653	11	362	988	52		
	15%	10%	19%	31%	12%	34%	16%	12%	7%	11%	12%	11%	16%	14%	10%	11%	12%	4%	11%	13%	7%		

TABLE 0008
CONTINUED -2

Q.P00 - DO YOU AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENTS MADE ABOUT THE ARAB COUNTRIES AND OIL? (COL 544-548)

	-- SEX --		* RACE --*			* INCOME -----*				* POL PHLSOPHY*			* POLIT PARTY*			* VOTED -----*			* RELIGION --*			
	NO-	BL-	WH-	UNDR	\$5M-	\$10M	\$15M	SER-	CON-	MID-	RE-	IN-	DEM-	PUB-	DE-	FORD	CARTER	OTHER	* WHITE *	CATH	TES-	JEW-
TOTAL	MEN	MEN	ACK	ITE	\$5M 9999	-14, 999	& OVER	VA-	OF	BER-	U-	LI-	PEN-	FORD	CARTER	OTHER	OLIC	TANT	ISH			
5- MISTAKE TO BLAME	14734	6896	7838	1468	12421	2363	3400	3040	5303	4301	6229	2459	6284	3288	4192	4291	5475	293	3211	7319	721	
6- GRS ALONE FOR	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
7- HIGH PRICE OF OIL																						
8- OIL-ARAB																						
9- OIL COUNTRIES																						
10- OIL DRIVE FOR																						
11- HIGH PRICES																						
AGREY	7559	3910	3649	661	6621	843	1607	1641	3191	2177	3304	1452	3160	1705	2289	2421	2945	133	1700	3887	340	
	51%	57%	47%	45%	53%	36%	47%	54%	60%	51%	53%	59%	50%	52%	55%	56%	54%	53%	53%	55%	47%	
MILITARY	5289	1703	1586	281	2825	443	841	608	1178	1128	1423	477	1521	689	916	954	1262	100	840	1477	298	
	28%	25%	26%	19%	23%	19%	25%	23%	22%	26%	23%	19%	24%	21%	22%	22%	23%	40%	26%	20%	41%	
NOT OIL	3866	1283	2603	528	2975	1077	952	711	934	996	1502	530	1603	894	987	916	1268	20	671	1955	83	
	26%	19%	33%	36%	24%	46%	28%	23%	18%	23%	24%	22%	26%	27%	24%	21%	23%	8%	21%	27%	12%	

TABLE DATA

Q.68H - HOW WOULD YOU RATE THE CHANCES OF WORKING OUT A TOTAL PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST BETWEEN THE ARABS AND ISRAEL? (COL 549)

	REGION			AREA					AGE		EDUCATION				TYPE OF WORK SKILL					
	TOTAL	EAST	MID- WEST	SO- UTH	CI- WEST	SUB- TIES	URBS	TOWNS	RURAL	18-29	30-49	50 AND OVER	8TH GRADE	HIGH SCH	COL- LEGE	PROF	EXEC	LABOR	WHITE COLLAR	UNION- MBR
TOTAL ANS	14769	4348	4481	3910	2010	4089	3861	2369	3530	4328	4910	5455	2078	6809	5832	2956	1970	3892	1330	3966
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
EXCELLENT	347	91	70	122	64	120	130	26	63	44	170	133	40	139	168	97	71	58	7	70
	2%	2%	2%	3%	3%	2%	4%	1%	2%	1%	3%	2%	2%	2%	3%	3%	4%	1%	1%	2%
PRETTY GOOD	2916	1083	781	650	402	917	895	407	697	819	993	1095	414	1307	1195	613	454	759	354	748
	20%	25%	17%	17%	20%	19%	23%	17%	19%	19%	20%	20%	20%	19%	20%	21%	23%	20%	27%	19%
ONLY OK	5936	1783	2073	1343	717	1615	1600	657	1464	1895	2033	1989	522	2040	2536	1342	897	1417	562	1680
	41%	41%	47%	34%	36%	37%	42%	28%	40%	44%	41%	36%	25%	42%	43%	45%	46%	36%	42%	42%
POOR	3620	897	1016	1039	608	1172	795	720	933	1048	1221	1342	408	1627	1585	765	406	1038	291	1049
	25%	21%	23%	27%	33%	24%	21%	30%	26%	24%	25%	25%	20%	24%	27%	26%	21%	27%	22%	26%
NOT AT ALL	1930	494	521	456	139	865	233	359	473	522	493	896	694	888	348	134	142	620	116	414
	13%	11%	12%	12%	7%	18%	6%	15%	13%	12%	10%	16%	33%	13%	6%	5%	7%	16%	9%	11%
----- POSITIVE	3263	1174	851	772	466	1037	1033	433	760	863	1163	1228	454	1446	1363	710	525	817	361	818
	22%	27%	19%	20%	23%	21%	27%	18%	21%	20%	24%	23%	22%	21%	23%	24%	27%	21%	27%	21%
----- NEGATIVE	9506	2680	3109	2362	1383	2987	2595	1577	2597	2943	3254	3331	930	4475	4121	2107	1303	2455	853	2725
	65%	62%	69%	61%	69%	61%	67%	67%	66%	68%	66%	61%	45%	60%	71%	71%	66%	63%	64%	69%

LOUIS HARRIS & ASSOC., JANUARY 11, 1977

Q.16H - HOW WOULD YOU RATE THE CHANCES OF WORKING OUT A TOTAL PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST BETWEEN THE ARABS AND ISRAEL? (COL 549)

	SEX		RACE		INCOME					POL PHL SOPHY				POLIT PARTY				VOTED			RELIGION		
	MALE	FEMALE	WH	BL	55K-64K	65K-74K	75K-84K	85K-94K	95K-104K	CON	MID	LIB	DEM	REP	IND	FORD	CARTER	OTHER	CATH	TEST	JEW		
TOTAL	14749	6908	7341	1490	12424	2390	3400	3018	5313	4303	6239	2447	6296	3281	4202	4289	5487	253	3211	7312	731		
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%		
EXCELLENT	547	215	132	52	241	60	55	45	177	95	196	36	117	118	70	126	100	-	43	133	41		
	2%	3%	2%	4%	2%	3%	2%	1%	3%	2%	3%	1%	2%	4%	2%	3%	2%	-	1%	2%	6%		
PRETTY GOOD	2916	1377	1539	214	2550	439	655	601	1147	858	1190	532	1128	795	882	918	1116	59	859	1310	173		
	20%	20%	20%	14%	21%	18%	19%	20%	22%	20%	19%	22%	18%	24%	21%	21%	20%	23%	27%	16%	24%		
ONLY FAIR	5936	2853	3083	376	3355	572	1300	1327	2359	1729	2707	908	2427	1510	1693	2000	2120	104	1434	3198	249		
	40%	41%	39%	29%	43%	24%	41%	44%	44%	42%	43%	37%	39%	46%	40%	47%	39%	41%	45%	44%	34%		
POOR	3620	1744	1876	343	162	513	866	780	1350	1019	1569	687	1698	561	1111	930	1558	73	650	1856	249		
	25%	25%	24%	23%	29%	21%	25%	29%	24%	24%	29%	28%	27%	17%	26%	22%	28%	29%	20%	25%	34%		
NOT SURE	1930	719	1211	495	116	806	444	285	280	542	577	284	926	297	446	315	585	17	225	810	19		
	13%	10%	16%	33%	9%	34%	13%	9%	5%	13%	9%	12%	15%	9%	11%	7%	11%	7%	7%	11%	3%		
-----POSITIVE	3263	1592	1671	266	2791	499	710	646	1324	953	1306	568	1245	913	952	1044	1216	59	902	1448	214		
	22%	23%	21%	18%	22%	21%	21%	21%	25%	22%	22%	23%	20%	28%	23%	24%	22%	23%	26%	20%	29%		
-----NEGATIVE	9556	4597	4959	719	8517	1085	2246	2067	3709	2808	4276	1595	4125	2071	2604	2930	3686	177	2084	5054	498		
	65%	67%	63%	69%	69%	42%	66%	69%	70%	63%	69%	65%	66%	63%	67%	68%	67%	70%	65%	69%	68%		

TABLE U30A

Q.F01 - IF THERE WERE ANOTHER WAR IN THE MIDDLE EAST BETWEEN THE ARABS AND ISRAEL,
WHICH SIDE DO YOU THINK WOULD WIN? (COL 550)

	REGION				AREA				AGE		EDUCATION				TYPE OF WORK					
	TOTAL	EAST	MID- WEST	SO- UTH WEST	CI- TIES	SUB- URBS	TOWNS	RURAL	18-29	30-49	50 AND OVER	GRADE	BTH SCH	HIGH LEGE	COL- PROF	EXEC	LABOR	WHITE COLLAR	UNION MEM	
TOTAL ANS	14731	4340	4481	3900	2010	4879	3853	2369	3630	4318	4902	5455	2078	6801	5822	2946	1962	3892	1330	3958
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
ATLANTA	2328	689	645	584	410	743	702	227	656	950	796	562	190	1127	1011	463	248	653	299	735
	16%	16%	14%	15%	20%	15%	18%	10%	18%	22%	16%	11%	9%	17%	17%	16%	13%	17%	22%	19%
ISRAELI	4980	1522	1480	1263	715	1538	1481	762	1199	1200	1724	2037	542	2120	2297	1282	626	977	471	1264
	34%	35%	34%	32%	36%	32%	39%	32%	33%	28%	36%	37%	26%	31%	40%	43%	42%	25%	36%	31%
MILWAUKEE	2704	903	1179	598	224	1022	864	522	696	664	1049	1181	419	1205	1280	576	434	693	281	812
	19%	21%	26%	15%	11%	21%	22%	22%	14%	15%	21%	22%	20%	18%	22%	20%	22%	18%	21%	21%
WILSON	4519	1226	1177	1459	661	1576	806	658	1279	1504	1333	1655	927	2349	1234	623	454	1559	279	1147
	31%	28%	27%	36%	32%	32%	21%	36%	32%	35%	27%	30%	45%	34%	21%	21%	23%	40%	21%	29%

TABLE 0518

Q.P.61 - IF THERE WERE ANOTHER WAR IN THE MIDDLE EAST BETWEEN THE ARABS AND ISRAEL,
WHICH SIDE DO YOU THINK WOULD WIN? (COL 550)

	-- SEX --		* RACE --*			* INCOME -----*				* POL PHLSOPHY*		* POLIT PARTY*			*----- VOTED -----*			*-- RELIGION --*			
	NO-	BL-	WH-	UNDR	\$5M-	\$10M	\$15M	SER-	CON-	MID-	DEM-	RE-	IN-	FORD	CARTER	OTHER	* WHITE *	PRO-	CATH	JES-	JEW-
TOTAL	MEN	WOMEN	ACK	ITE	9999	999	OVER	TIVE	ROAD	AL	CRAT	CAN	DENT								
TOTAL ALL	14731	6890	7841	1480	12416	2390	3400	3018	5295	4303	6221	2447	6288	3281	4192	4289	5479	253	3203	7312	731
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
Age 15	2323	1087	1241	195	2064	264	500	557	964	731	980	446	1035	444	688	714	814	58	638	1107	49
	16%	16%	16%	13%	17%	11%	15%	18%	18%	17%	16%	18%	16%	14%	16%	17%	15%	23%	21%	15%	7%
ES- P/L	4900	2882	2998	363	4391	793	1052	971	2095	1658	2014	893	2168	1140	1457	1558	2146	104	866	2527	574
	33%	42%	27%	25%	35%	29%	31%	32%	40%	39%	32%	37%	35%	34%	35%	36%	39%	41%	27%	35%	78%
NOT SURE	2904	1253	1651	280	2392	372	723	492	1103	737	1425	427	1060	804	827	1044	973	41	680	1348	63
	20%	18%	21%	19%	19%	16%	21%	16%	21%	17%	23%	17%	17%	25%	20%	24%	18%	16%	21%	19%	9%
NOT SURE	4519	1688	2651	642	3569	1051	1125	998	1130	1177	1802	681	2025	893	1220	973	1546	50	971	2280	45
	31%	24%	30%	43%	29%	44%	33%	34%	21%	27%	29%	28%	32%	27%	29%	23%	28%	20%	31%	31%	6%

TABLE Q-9A

Q.P6J - DO YOU THINK THE UNITED STATES IS RIGHT TO SEND ISRAEL THE MILITARY SUPPLIES IT NEEDS? (COL 551)

	REGION				AREA					AGE			EDUCATION			TYPE OF WORK SKIL-				
	TOTAL	EAST	MID- WEST	SO- UTH WEST	CI- TIES	SUB- URBNS	TURNS	RURAL	18-29	30-49	50 AND OVER	8TH GRADE	HIGH SCH	COL- LEGE	PROF	EXEC	LABOR	WHITE COLLAR	UNION MBR	
TOTAL AND	14684	4348	4463	3871	2002	4859	3853	2353	3619	4308	4883	5437	2078	6781	5795	2948	1970	3874	1319	3949
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
RIGHT	4037	2888	2260	2184	1305	2805	2655	1142	2015	2456	2976	3177	957	3921	3729	1962	1306	2092	904	2314
	27%	67%	51%	56%	65%	57%	69%	49%	55%	57%	61%	58%	46%	58%	65%	67%	66%	54%	69%	59%
WRONG	2862	658	1298	541	405	906	672	604	680	996	869	967	309	1373	1180	536	365	744	175	840
	19%	15%	29%	14%	20%	19%	17%	26%	19%	23%	18%	18%	15%	20%	20%	18%	19%	19%	13%	21%
NOT SURE	3185	802	945	1146	292	1148	526	587	924	856	1018	1293	812	1487	386	450	299	1038	240	795
	22%	18%	21%	30%	15%	24%	14%	25%	26%	20%	21%	24%	39%	22%	15%	15%	15%	27%	18%	20%

TABLE Q310

Q.P63 - DO YOU THINK THE UNITED STATES IS RIGHT TO SEND ISRAEL THE MILITARY SUPPLIES IT NEEDS? (COL 551)

	-- SEX --		* RACE --*			*---- INCOME -----*				*POL PHLSOPHY*			* POLIT PARTY*			*---- VOTED -----*			*-- RELIGION --*					
	TOTAL	MEN	WH-	BL-	WH-	UNDR	\$5M-	-14,	\$	SER-	CON-	MID-	VA-	OF	BER-	O-	LI-	PEN-	FORD	CARTER	OTHER	* WHITE *		
																						CATH	PRO-	JEW-
TOTAL	14664	6832	7302	1480	12359	2390	3362	3010	5305	4285	6211	2428	6268	3263	4191	4263	5479	253	3203	7266	731			
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%		
RE- M	6637	4591	4046	668	7587	1250	1928	1700	3396	2727	3805	1467	3713	2039	2463	2877	3311	127	1810	4450	691			
	59%	67%	52%	45%	61%	52%	57%	56%	64%	64%	61%	61%	59%	63%	58%	67%	60%	50%	57%	61%	93%			
W- M	2862	1132	1730	368	2414	356	702	587	1123	696	1172	610	1105	594	949	708	1096	104	688	1390	31			
	19%	16%	22%	25%	20%	15%	21%	20%	21%	16%	19%	25%	18%	18%	23%	17%	20%	41%	21%	19%	4%			
NON- M	3105	1159	2026	444	2358	784	732	723	786	862	1234	351	1450	630	779	678	1072	22	705	1458	19			
	22%	17%	26%	30%	19%	33%	22%	24%	15%	20%	20%	14%	23%	19%	19%	16%	20%	9%	22%	20%	3%			

TABLE Q43A

V.P&K - DO YOU THINK IT IS VERY LIKELY THAT A PEACE SETTLEMENT CAN BE WORK OUT WITH ISRAEL AND.....(COL 552-555)

	TOTAL	REGION		AREA				AGE		EDUCATION				TYPE OF WORK SKIL-				UNION MBR		
		EAST	WEST	MID- WEST	SO-UTH	CI-TIES	SUB-URBS	18-29	30-49	50 AND OVER	6TH GRADE	HIGH SCH	COL-LEGE	PROF	EXEC	LABOR	WHITE COLLAR			
1-PEACE LIKE LIKELY	14750	4348	4482	3910	2010	4889	3850	2369	3642	4328	4899	5467	2090	6809	5821	2945	1970	3892	1330	3960
100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
VERY LIKELY	1077	339	314	218	206	359	249	238	231	276	274	518	156	551	370	234	147	253	91	293
7%	7%	8%	7%	6%	10%	7%	6%	10%	6%	6%	6%	9%	7%	8%	6%	8%	7%	7%	7%	7%
ONLY SOMEWHAT	5352	1571	1709	1274	798	1407	1712	834	1399	1716	1989	1619	587	2542	2204	1036	764	1508	488	1391
36%	36%	36%	33%	40%	29%	44%	35%	38%	38%	40%	41%	30%	28%	37%	38%	35%	39%	39%	37%	35%
UNLIKELY	5131	1516	1632	1229	754	1830	1420	807	1074	1429	1730	1963	439	2054	2627	1449	795	1171	441	1485
35%	35%	36%	31%	36%	37%	37%	34%	29%	29%	33%	35%	36%	21%	30%	45%	49%	40%	30%	33%	37%
NOT SURE	3190	922	827	1185	252	1293	489	490	933	907	906	1367	908	1662	620	226	264	960	310	797
22%	22%	21%	18%	30%	13%	26%	12%	21%	26%	21%	18%	25%	43%	24%	11%	8%	13%	25%	23%	20%
2-PEACE LIKE UNLIKELY	14750	4348	4482	3910	2010	4889	3850	2369	3642	4328	4899	5467	2090	6809	5821	2945	1970	3892	1330	3960
100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
VERY LIKELY	1916	529	661	376	350	648	577	313	378	447	718	733	132	736	1029	516	352	358	218	497
13%	13%	15%	10%	17%	13%	15%	13%	13%	10%	10%	15%	13%	6%	11%	18%	18%	18%	9%	16%	13%
ONLY SOMEWHAT	6208	2196	1948	1256	868	1648	2076	1062	1482	1968	2258	2042	556	2720	2992	1603	1019	1502	535	1746
42%	42%	43%	32%	43%	34%	54%	49%	41%	41%	45%	46%	37%	27%	40%	51%	54%	52%	39%	40%	44%
UNLIKELY	2711	546	679	898	368	1052	615	371	673	764	837	1091	403	1280	1017	519	318	831	205	733
18%	18%	20%	23%	19%	22%	16%	16%	16%	18%	18%	17%	20%	19%	19%	17%	18%	16%	21%	15%	18%
NOT SURE	3855	1077	944	1380	404	1541	582	623	1109	1149	1066	1601	999	2073	783	307	285	1201	372	980
26%	26%	25%	22%	35%	20%	32%	15%	26%	30%	27%	22%	29%	48%	30%	13%	10%	14%	31%	28%	25%
3-PEACE LIKE UNLIKELY	14750	4348	4482	3910	2010	4889	3850	2369	3642	4328	4899	5467	2090	6809	5821	2945	1970	3892	1330	3960
100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
VERY LIKELY	2448	770	805	472	401	818	767	375	488	558	969	912	155	946	1337	722	389	559	240	711
17%	17%	18%	12%	20%	17%	20%	16%	16%	13%	13%	20%	17%	7%	14%	23%	25%	20%	14%	18%	18%
ONLY SOMEWHAT	5302	1680	1536	1177	709	1357	1721	865	1339	1674	1888	1721	532	2390	2360	1139	903	1302	493	1474
36%	36%	42%	34%	30%	35%	28%	45%	37%	37%	39%	39%	31%	25%	35%	41%	39%	46%	33%	37%	37%
UNLIKELY	3363	756	1165	912	510	1250	831	430	782	1037	1008	1289	435	1560	1348	800	371	696	242	885
23%	23%	17%	26%	23%	25%	26%	22%	20%	21%	24%	21%	24%	21%	23%	23%	27%	19%	23%	18%	22%
NOT SURE	3657	942	976	1349	390	1464	531	629	1033	1059	1034	1545	968	1913	776	284	307	1135	355	896
25%	25%	22%	22%	35%	19%	30%	14%	27%	28%	24%	21%	28%	46%	28%	13%	10%	16%	29%	27%	23%

TABLE Q40A
CONTINUED -1

Q. FOR - DO YOU THINK IT IS VERY LIKELY THAT A PEACE SETTLEMENT CAN BE WORK OUT WITH ISRAEL AND.....(COL 552-555)

	----- REGION -----		*----- AREA -----*				*----- AGE -----*		*-- EDUCATION --*				*---- TYPE OF WORK ----*							
	TOTAL	EAST	MID- WEST	SO- UTH WEST	CI- TIES	SUB- URBS	TOWNS	RURAL	18-29	30-49	50 AND OVER	8TH GRADE	HIGH SCH	COL- LEGE	PROF	EXEC	SKIL- LED LABOR	WHITE COLLAR	UNION MBR	
4-SY-1A	14741	4398	4473	3910	2010	4800	3850	2369	3642	4319	4899	5467	2090	6809	5812	2936	1970	3892	1330	3966
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
VERY LIKELY	1354	441	494	254	205	485	425	207	277	275	576	534	129	520	735	422	168	308	134	399
	9%	10%	11%	6%	10%	10%	11%	9%	8%	6%	12%	10%	6%	8%	13%	14%	9%	8%	10%	10%
ONLY SOMEWHAT	9452	1855	1854	1156	787	1425	1795	847	1384	1750	1945	1748	540	2410	2482	1186	909	1387	470	1507
	37%	43%	37%	30%	39%	29%	47%	36%	38%	41%	40%	32%	26%	35%	43%	40%	46%	36%	35%	38%
PROBABLY	3691	871	1209	1096	555	1310	964	605	812	1059	1187	1426	399	1596	1696	896	540	903	300	945
	25%	20%	27%	27%	28%	27%	25%	26%	22%	25%	24%	26%	19%	23%	29%	31%	27%	23%	23%	24%
NOT SURE	4704	1181	1116	1444	463	1660	665	710	1169	1235	1191	1759	1022	2203	899	432	353	1294	426	1115
	29%	27%	25%	37%	23%	34%	17%	30%	32%	29%	24%	32%	49%	34%	15%	15%	18%	33%	32%	28%

TABLE 1408

Q.60K - DO YOU THINK IT IS VERY LIKELY THAT A PEACE SETTLEMENT CAN BE WORK OUT WITH ISRAEL AND.....(COL 552-555)

	-- SEX --		* RACE --*			*----- INCOME -----*				*POL PHLSOPHY*			* POLIT PARTY*				*----- VOTED -----*			*-- RELIGION --*			
	REN	WOM	WH-	BL-	OTH-	55M	35M	14,	15M	CON-	MID-	LI-	DEM-	RE-	PUB-	IN-	FOR-	CAR-	OTH-	* WHITE *	CATH	JEW-	OTH-
	TOTAL	REN	ACK	ITE	55M	9999	999	OVER	TIVE	ROAD	AL	CRAT	CAN	DENT	FOR-	CAR-	OTH-	ULIC	TANT	ISH			
1-PALESTINE LIBERATION ORGANIZATION	14750	6908	7842	14801	12425	2390	3400	3030	5302	4303	6228	2459	6296	3282	4202	4290	5487	253	3211	7324	731		
VERY LIKELY	1077	512	505	66	578	165	228	197	446	309	510	157	428	347	235	322	350	7	275	526	72		
ONLY SOMEWHAT	5522	2421	2931	394	4759	743	1113	1149	2198	1475	2495	916	2125	1363	1583	1677	1997	81	1520	2626	218		
UNLIKELY	5131	2884	2247	345	4535	455	1116	1139	2203	1623	2058	1000	2186	1092	1568	1571	2043	144	907	2742	412		
NOT SURE	3190	1091	2099	739	2153	1027	943	545	455	896	1165	386	1557	480	816	620	1057	21	509	1430	29		
2-JEWISH	14750	6908	7842	14801	12425	2390	3400	3030	5302	4303	6228	2459	6296	3282	4202	4290	5487	253	3211	7324	731		
VERY LIKELY	1916	1056	860	91	1747	160	405	321	947	510	877	351	770	565	499	647	759	66	424	943	205		
ONLY SOMEWHAT	6268	3113	3159	317	5747	666	1288	1355	2791	1928	2712	1158	2372	1589	1992	2150	2318	124	1732	3128	376		
UNLIKELY	2711	1399	1312	292	2221	415	629	641	884	827	1158	434	1297	450	744	752	1007	53	444	1397	108		
NOT SURE	3655	1340	2515	780	2710	1149	1078	713	680	1038	1481	516	1857	678	967	761	1393	10	611	1856	42		
3-EGYPT	14750	6908	7842	14801	12425	2390	3400	3030	5302	4303	6228	2459	6296	3282	4202	4290	5487	253	3211	7324	731		
VERY LIKELY	2448	1415	1033	105	2246	184	534	394	1258	740	1067	453	1102	636	673	870	1018	22	599	1206	205		
ONLY SOMEWHAT	5502	2591	2711	321	4816	590	1083	1201	2225	1577	2405	902	1903	1414	1682	1799	1894	100	1455	2623	301		
UNLIKELY	3343	1712	1631	276	2632	510	761	766	1200	938	1398	646	1555	569	937	882	1338	114	602	1772	179		
NOT SURE	3657	1190	2467	778	2531	1106	1022	669	619	1048	1358	458	1736	653	910	739	1237	17	555	1723	46		

TABLE 0+08
CONTINUED -1

..P6K - DO YOU THINK IT IS VERY LIKELY THAT A PEACE SETTLEMENT CAN BE WORK OUT WITH ISRAEL AND.....(COL 552-555)

	* SEX *		* RACE *				* INCOME *				* POL PHL SOPHY *				* POLIT PARTY *			* VOTED *			* RELIGION *		
	WO- MEN	BL- MEN	WH- ACK	UNDR ITE	\$5M- 35M	-14, 9999	\$10M -14, 999	\$15M & OVER	CON- SER-	MID- OLE	LI- BER-	DEM- O-	PUB- LI-	RE- CAN	IN- DENT	FORD	CARTER	OTHER	* WHITE *	CATH	TES-	JEW-	
4-CYRIA	14741	6906	7833	14801	2416	2390	3400	3030	5293	4303	6219	2459	6296	3273	4202	4231	5487	253	3211	7315	731		
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%		
VERY LIKELY	1394	801	593	81	1240	122	309	290	603	448	605	222	558	410	389	470	559	11	339	719	72		
	9%	12%	8%	1%	10%	5%	9%	10%	11%	10%	10%	9%	9%	13%	9%	11%	10%	1%	11%	10%	10%		
ONLY SOMEWHAT	5452	2657	2795	317	4939	665	1119	1142	2331	1537	2506	1033	2148	1380	1668	1817	1972	122	1417	2864	266		
	37%	38%	36%	2%	40%	28%	33%	38%	44%	36%	40%	42%	34%	42%	40%	42%	36%	4%	44%	39%	36%		
NOT LIKELY	3691	1975	1716	284	3203	453	787	858	1489	1106	1547	625	1617	698	1097	1139	1456	92	685	1788	309		
	25%	29%	22%	1%	26%	19%	23%	26%	28%	26%	25%	25%	26%	21%	26%	27%	27%	3%	21%	24%	42%		
NOT AT ALL	4204	1475	2729	798	3034	1150	1185	740	870	1212	1561	579	1973	777	1048	855	1500	26	770	1944	84		
	29%	21%	35%	5%	24%	48%	35%	24%	16%	28%	25%	24%	31%	24%	25%	20%	27%	11%	24%	27%	11%		

TABLE 041A

Q.P61 - HOW MUCH DO YOU THINK ISRAEL REALLY WANTS TO SEE A PEACE SETTLEMENT
 WORK OUT WITH THEMSELVES AND.....(COL 556-559)

	REGION										AREA				AGE			EDUCATION				TYPE OF WORK SKIL-		
	TOTAL	EAST	MID- WEST	SU- UTH	WEST	CI- TIES	SUB- URB	TOWNS	RURAL	18-29	30-49	50 AND OVER	BTH GRADE	HIGH SCH	COL- LEGE	PROF	EXEC	LABOR	WHITE COLLAR	UNION MBR				
1-PALU... LIBERA- TION ORGANIZATION	14500	4311	4421	3861	1987	4808	3834	2347	3591	4232	4876	5416	2052	6725	5773	2897	1970	3856	1330	3880				
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%				
VERY MUCH	3811	937	1023	1118	713	1040	1253	614	904	888	1378	1545	466	1620	1725	914	653	980	371	1053				
	26%	22%	23%	29%	36%	22%	33%	26%	25%	21%	28%	29%	23%	24%	30%	32%	33%	25%	26%	27%				
ONLY SOMEWHAT	4270	1507	1439	745	589	1240	1244	715	1071	1459	1397	1386	319	2141	1780	862	596	1092	364	1149				
	29%	35%	32%	19%	30%	26%	32%	30%	30%	34%	29%	26%	16%	32%	31%	30%	30%	28%	27%	30%				
NOT AT ALL	2654	609	1319	564	370	1003	731	484	424	733	929	971	276	999	1367	779	329	647	231	600				
	18%	14%	29%	15%	19%	21%	19%	21%	12%	17%	19%	18%	13%	15%	24%	27%	17%	17%	17%	17%				
DO NOT KNOW	3057	1158	950	1434	315	1525	606	534	1192	1152	1172	1514	991	1965	901	342	392	1137	364	1012				
	21%	27%	21%	37%	16%	32%	16%	23%	33%	27%	24%	28%	48%	29%	16%	12%	20%	29%	27%	26%				
2-J... ..	14500	4311	4421	3861	1987	4808	3834	2347	3591	4232	4876	5416	2052	6725	5773	2897	1970	3845	1330	3880				
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%				
VERY MUCH	4812	1398	1465	1166	805	1455	1606	749	1005	1147	1335	1824	429	2068	2309	1231	660	1231	464	1308				
	33%	32%	33%	30%	41%	30%	42%	32%	28%	27%	38%	34%	21%	31%	40%	42%	44%	32%	35%	34%				
ONLY SOMEWHAT	4911	1474	1551	893	593	1345	1326	721	1119	1548	1460	1484	389	2034	2077	1043	631	1048	365	1218				
	34%	34%	35%	23%	30%	28%	35%	31%	31%	37%	30%	27%	19%	30%	36%	36%	33%	27%	27%	31%				
NOT AT ALL	1334	289	467	330	240	539	322	255	218	399	374	552	243	572	509	293	83	368	147	355				
	9%	7%	11%	9%	12%	11%	8%	11%	6%	9%	8%	10%	12%	9%	9%	10%	4%	10%	11%	9%				
DO NOT KNOW	3320	1150	957	1464	349	1469	580	622	1249	1138	1207	1556	991	2051	878	328	376	1198	354	999				
	23%	27%	22%	38%	18%	31%	15%	27%	35%	27%	25%	29%	48%	30%	15%	11%	19%	31%	27%	26%				
3-EL... ..	14558	4350	4421	3550	1987	4797	3834	2336	3591	4232	4854	5416	2041	6714	5773	2897	1970	3845	1330	3869				
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%				
VERY MUCH	4958	1459	1433	1209	887	1541	1708	690	1049	1209	1874	1996	475	2203	2290	1224	846	1259	539	1429				
	34%	34%	32%	31%	45%	32%	45%	30%	29%	29%	39%	35%	23%	33%	40%	42%	43%	33%	41%	37%				
ONLY SOMEWHAT	4021	1400	1367	753	501	1073	1150	752	1046	1315	1335	1352	300	1828	1893	946	633	921	307	1002				
	28%	33%	31%	20%	25%	22%	30%	32%	29%	31%	28%	25%	15%	27%	33%	33%	32%	24%	23%	26%				
NOT AT ALL	1522	296	572	396	258	572	401	284	265	500	420	593	263	610	639	374	91	466	121	372				
	10%	7%	13%	10%	13%	12%	10%	12%	7%	12%	9%	11%	13%	9%	11%	13%	5%	12%	9%	10%				
DO NOT KNOW	4027	1145	1049	1492	341	1611	575	610	1231	1208	1225	1575	1003	2073	951	353	400	1199	363	1066				
	28%	27%	24%	39%	17%	34%	15%	26%	34%	29%	25%	29%	49%	31%	16%	12%	20%	31%	27%	28%				

TABLE Q-14
CONTINUED -1

Q.P&L - HOW MUCH DO YOU THINK ISRAEL REALLY WANTS TO SEE A PEACE SETTLEMENT
WORK OUT WITH THEMSELVES AND.....(COL 556-559)

	REGION				AREA				AGE			EDUCATION				TYPE OF WORK SKIL-				
	TOTAL	EAST	MID- WEST	SO- UTH	WEST	CI- TIES	SUB- URBS	TOWNS	RURAL	18-29	30-49	50 AND OVER	BTH GRADE	HIGH SCH	COL- LEGE	PROF	EXEC	LABOR	WHITE COLLAR	UNION MBR
4-SYRIA	14549 100%	4300 100%	4412 100%	3650 100%	1987 100%	4788 100%	3834 100%	2336 100%	3591 100%	4223 100%	4854 100%	5416 100%	2041 100%	6714 100%	5764 100%	2888 100%	1970 100%	3845 100%	1330 100%	3859 100%
VERY MUCH	4464 31%	1311 30%	1232 28%	1133 29%	788 40%	1342 28%	1547 40%	646 28%	929 26%	1072 25%	1746 36%	1637 30%	432 21%	1971 29%	2041 35%	1097 38%	769 33%	1178 31%	460 35%	1279 33%
ONLY SOMEWHAT	4156 29%	1382 32%	1407 32%	792 21%	577 29%	1116 23%	1239 32%	736 32%	1067 30%	1394 33%	1371 28%	1374 25%	321 16%	1915 29%	1922 33%	936 32%	635 32%	991 26%	303 23%	1048 27%
NOT AT ALL	1656 12%	334 8%	706 16%	376 10%	280 14%	650 14%	420 11%	323 14%	303 8%	534 13%	460 9%	693 13%	239 12%	633 9%	810 14%	419 15%	208 11%	446 12%	175 13%	436 11%
FOR SOME	4231 29%	1273 30%	1067 24%	1549 40%	342 17%	1680 35%	628 16%	631 27%	1292 36%	1223 29%	1277 26%	1712 32%	1053 52%	2195 33%	983 17%	436 15%	378 19%	1230 32%	392 29%	1106 29%

TABLE 0419

Q-96L - HOW MUCH DO YOU THINK ISRAEL REALLY WANTS TO SEE A PEACE SETTLEMENT
WORK OUT WITH THEMSELVES AND.....(COL 556-559)

	-- SEX --		* RACE --*			*----- INCOME -----*				*POL PHLSOPHY*		* POLIT PARTY*				*----- VOTED -----*			*-- RELIGION --*					
	TOTAL	MEN	WH- MEN	BL- ACK	WH- ITE	UNDR \$5K	\$5M- 9999	-14, 999	\$15M & OVER	CON- TIVE	MID- ROAD	SER- VA-	DLE DF	L1- BER-	DEM- O-	PUB- LI-	DE- PEN-	FORD	CARTER	OTHER	* WHITE *	CATH OLIC	YES- TAIT	JEW- ISH
1-PALESTINE LIBERA- TION ORGANIZATION	14580	6842	7738	14381	2307	2340	3359	2991	5262	4248	6184	2420	6201	3278	4131	4238	5437	234	3155	7266	731	100%	100%	100%
VERY MUCH	3811	1994	1857	455	3432	496	854	776	1595	1276	1602	648	1557	948	1120	1516	1478	66	752	1979	413	26%	29%	56%
ONLY SOMEWHAT	4270	1929	2341	276	3829	446	949	970	1723	1096	2076	698	1796	1017	1217	1269	1632	90	1196	2145	142	27%	30%	19%
HARDLY AT ALL	2642	1433	1209	198	2279	291	508	542	1155	848	1025	555	1061	638	774	917	1037	47	528	1345	135	16%	19%	10%
NOT SURE	3067	1526	2331	729	2767	1107	1048	703	788	1028	1481	519	1787	675	1020	736	1290	31	679	1797	41	23%	25%	6%
2-JEWISH	14580	6842	7738	14381	2307	2340	3359	2991	5262	4248	6184	2420	6201	3278	4131	4249	5426	234	3155	7266	731	100%	100%	100%
VERY MUCH	4335	2499	2396	258	4338	521	1046	954	2145	1570	2086	807	1982	1206	1441	1655	1874	84	1048	2339	531	30%	33%	73%
ONLY SOMEWHAT	4511	2239	2272	271	4110	483	930	992	1890	1261	2078	814	1851	1051	1345	1496	1761	109	1156	2346	162	31%	32%	22%
HARDLY AT ALL	1334	618	716	156	1052	232	317	283	428	385	509	262	576	310	329	342	446	21	315	617	21	9%	10%	3%
NOT SURE	3920	1526	2394	753	2807	1104	1066	752	799	1032	1511	537	1792	711	1016	746	1345	20	636	1914	17	27%	29%	2%
3-CHRIST	14580	6842	7716	14381	2296	2329	3359	2991	5251	4248	6173	2420	6190	3278	4131	4238	5426	234	3144	7266	731	100%	100%	100%
VERY MUCH	4988	2606	2362	287	4520	550	1140	922	2207	1607	2124	868	2118	1118	1539	1653	1996	69	1075	2506	510	34%	34%	70%
ONLY SOMEWHAT	4021	1912	2109	234	3841	425	810	986	1642	1113	1949	632	1532	1096	1171	1391	1485	99	1069	2086	152	29%	34%	21%
HARDLY AT ALL	1522	798	724	154	1252	229	339	338	532	431	570	348	721	315	372	410	575	46	314	777	30	10%	11%	4%
NOT SURE	4027	1526	2501	763	2885	1125	1070	745	870	1097	1530	572	1819	749	1049	784	1370	20	686	1897	39	26%	26%	5%

TABLE Q419
CONTINUED -1

Q.P6L - HOW MUCH DO YOU THINK ISRAEL REALLY WANTS TO SEE A PEACE SETTLEMENT
WORK OUT WITH THEMSELVES AND.....(COL 556-559)

TOTAL	*-- SEX --*		* RACE --*			*----- INCOME -----*				*POL PHLSOPHY*				*----- VOTED -----*			*-- RELIGION --*				
	WO-	BL-	WH-	UNDR	\$5M-	\$10K	\$15M	SER-	CON-	MID-	DEM-	PUB-	DE-	FORD	CARTER	OTHER	* WHITE *	CATH	TE S-	JEW-	
	MEN	MEN	ACK	ITE	\$5M	-14,	&	VA-	OF	BER-	O-	LI-	PER-								
4-50-14	14549	6842	7707	14381	2287	2329	3359	2991	5242	4248	6164	2420	6190	3269	4131	4229	5426	234	3144	7257	731
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
NOT MUCH	4464	2319	2145	265	4014	522	990	869	1919	1464	1955	724	1897	972	1407	1397	1824	34	932	2265	478
	31%	34%	28%	1%	33%	22%	29%	30%	37%	34%	32%	30%	31%	30%	34%	33%	34%	15%	30%	31%	66%
ONLY SOMEWHAT	4158	1935	2173	229	3783	452	858	967	1678	1073	1463	739	1619	1076	1204	1423	1534	134	1123	2108	181
	29%	29%	28%	1%	31%	19%	26%	33%	32%	25%	32%	31%	26%	33%	29%	34%	28%	57%	36%	29%	25%
NOT AT ALL	1693	712	784	149	1426	198	391	357	688	538	657	341	729	420	442	563	601	35	325	875	31
	12%	13%	10%	1%	12%	9%	12%	12%	13%	13%	11%	14%	12%	13%	11%	13%	11%	15%	10%	12%	4%
NOT MORE	4231	1626	2605	795	3064	1157	1120	758	957	1173	1589	616	1945	801	1078	846	1467	31	764	2009	41
	29%	24%	34%	5%	25%	50%	33%	25%	13%	28%	26%	25%	31%	25%	26%	20%	27%	13%	24%	28%	6%

TABLE 092A

Q.608 - DO YOU FEEL THE FOLLOWING COUNTRIES HAS LEADERSHIP WHICH IS REASONABLE AND WILL REALLY WORK FOR A JUST PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST? (COL 560-565)

	TOTAL	REGION		AREA				AGE		EDUCATION				TYPE OF WORK				UNION MBR		
		EAST	WEST	MID- WEST	SO- UTH	CI- WEST	SUB- URBS	TOWNS	RURAL	18-29	30-49	50 AND OVER	8TH GRADE	HIGH SCH	COL- LEGE	PROF	EXEC		LABOR	WHITE COLLAR
1-FOUNT	14697	4307	4503	3877	2010	4863	3853	2339	3642	4304	4882	5455	2079	6793	5795	2945	1959	3892	1330	3957
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
REASONABLE	5369	1619	1797	1062	891	1649	1583	896	1241	1557	1997	1815	310	2226	2823	1400	750	1296	513	1533
	37%	38%	40%	27%	44%	34%	41%	38%	34%	36%	41%	33%	15%	33%	49%	40%	35%	33%	39%	39%
UNREASONABLE	3073	904	935	694	480	1135	1006	424	508	891	950	1204	411	1228	1414	724	440	759	364	717
	21%	22%	21%	16%	24%	23%	26%	18%	14%	21%	19%	22%	20%	18%	24%	25%	22%	20%	27%	18%
NOT SURE	6255	1784	1771	2121	639	2079	1264	1019	1893	1856	1935	2436	1358	3339	1598	821	763	1837	453	1707
	43%	40%	39%	55%	32%	43%	33%	44%	52%	43%	40%	45%	65%	49%	27%	26%	39%	47%	34%	43%
2-5YRS	14688	4307	4494	3877	2010	4863	3853	2330	3642	4295	4832	5455	2079	6784	5795	2945	1950	3892	1330	3957
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
REASONABLE	2938	777	1161	533	517	895	744	636	713	891	1144	953	212	1294	1472	782	380	797	276	816
	20%	18%	26%	14%	26%	18%	19%	27%	20%	21%	23%	17%	10%	19%	25%	27%	19%	20%	21%	21%
UNREASONABLE	4188	1490	1220	901	577	1516	1536	504	632	1139	1393	1628	382	1598	2188	1092	681	916	493	1034
	29%	35%	27%	23%	29%	31%	40%	22%	17%	27%	29%	30%	18%	24%	38%	37%	35%	24%	37%	26%
NOT SURE	7512	2040	2113	2443	916	2452	1573	1190	2297	2265	2345	2874	1485	3892	2135	1071	889	2179	561	2107
	51%	47%	47%	63%	48%	50%	41%	51%	63%	53%	48%	53%	71%	57%	37%	36%	46%	56%	42%	53%
3-15 YRS	14688	4307	4503	3868	2010	4863	3853	2339	3633	4304	4873	5455	2079	6793	5786	2936	1959	3892	1330	3957
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
REASONABLE	6942	2176	2149	1548	1069	2109	2185	1041	1607	1975	2489	2469	530	2872	3519	1744	1025	1623	758	1927
	47%	51%	46%	40%	53%	43%	57%	45%	44%	46%	51%	45%	25%	42%	61%	59%	52%	42%	57%	49%
UNREASONABLE	2106	622	758	421	305	872	603	343	288	654	665	768	241	886	970	439	330	594	186	480
	14%	14%	17%	11%	15%	18%	16%	15%	8%	15%	14%	14%	12%	13%	17%	15%	17%	15%	14%	12%
NOT SURE	5640	1509	1596	1699	636	1882	1065	955	1738	1675	1719	2218	1308	3035	1297	753	604	1675	386	1550
	38%	35%	35%	49%	32%	39%	28%	41%	48%	39%	35%	41%	63%	45%	22%	26%	31%	43%	29%	39%

TABLE 0-24
CONTINUED -1

Q.264 - DO YOU FEEL THE FOLLOWING COUNTRIES HAS LEADERSHIP WHICH IS REASONABLE AND WILL REALLY WORK FOR A JUST PEACE SETTLEMENT (IN THE MIDDLE EAST? (COL 560-566)

	TOTAL	MID- EAST		SO- UTH WEST		CI- SUB- TIES URBS		AREA		AGE		EDUCATION				TYPE OF WORK SKIL-				
		PAST WEST	WEST	UTH WEST	WEST	TIES	URBS	TOWNS	RURAL	18-29	30-49	50 AND OVER	8TH GRADE	HIGH SCH	COL- LEGE	PROF	EXEC	LABOR	WHITE COLLAR	UNION MBR
4-Saudi Arabia	14076 100%	4307 100%	4491 100%	3868 100%	2010 100%	4863 100%	3853 100%	2339 100%	3621 100%	4304 100%	4873 100%	5443 100%	2067 100%	6793 100%	5786 100%	2936 100%	1959 100%	3892 100%	1330 100%	3957 100%
RESPONDIBLE	4031 29%	1361 32%	1772 39%	987 26%	811 40%	1565 33%	1423 37%	786 34%	1137 31%	1322 31%	1864 38%	1745 32%	210 10%	1699 20%	2815 49%	1357 46%	762 40%	1075 28%	513 39%	1297 33%
UNRESPONDIBLE	3316 23%	1067 25%	930 21%	795 21%	906 25%	1133 23%	1154 30%	455 19%	574 16%	987 23%	1114 23%	1187 22%	358 17%	1517 22%	1422 25%	698 24%	489 25%	938 24%	332 25%	874 22%
NO SAID	6429 45%	1854 43%	1769 40%	2085 54%	693 54%	2145 44%	1276 33%	1098 47%	1910 53%	1995 46%	1895 39%	2511 46%	1499 73%	3381 50%	1549 27%	881 30%	688 35%	1879 48%	485 36%	1721 45%
5-1981	14062 100%	4283 100%	4492 100%	3877 100%	2010 100%	4863 100%	3829 100%	2328 100%	3642 100%	4293 100%	4869 100%	5444 100%	2079 100%	6780 100%	5773 100%	2934 100%	1959 100%	3892 100%	1330 100%	3933 100%
RESPONDIBLE	3641 26%	1020 24%	1413 31%	723 19%	689 34%	1108 23%	1225 32%	683 29%	825 23%	1053 25%	1621 33%	1167 21%	149 7%	1444 21%	2227 39%	1070 36%	654 33%	893 23%	352 26%	954 24%
UNRESPONDIBLE	3085 22%	970 23%	957 21%	821 21%	556 28%	1142 24%	1076 28%	440 19%	627 17%	934 22%	1015 21%	1308 24%	384 18%	1338 20%	1554 27%	817 28%	463 24%	828 21%	322 24%	831 21%
NO SAID	7336 51%	2293 54%	2142 48%	2332 60%	769 38%	2613 54%	1528 40%	1205 52%	2190 60%	2306 54%	2233 46%	2469 55%	1546 74%	3998 59%	1992 35%	1047 36%	842 43%	2171 56%	656 49%	2143 54%
6-1981	14080 100%	4296 100%	4503 100%	3677 100%	2010 100%	4863 100%	3853 100%	2328 100%	3642 100%	4293 100%	4882 100%	5455 100%	2079 100%	6793 100%	5784 100%	2934 100%	1959 100%	3892 100%	1330 100%	3957 100%
RESPONDIBLE	4119 29%	1134 26%	1502 33%	739 20%	694 35%	1227 25%	1263 33%	674 29%	955 26%	1087 25%	1734 36%	1289 24%	195 9%	1670 25%	2244 39%	1108 38%	636 32%	999 26%	399 30%	1120 28%
UNRESPONDIBLE	2447 17%	976 23%	869 19%	633 16%	469 23%	1057 22%	1086 28%	385 17%	419 12%	822 19%	853 17%	1253 23%	354 17%	1124 17%	1449 25%	789 27%	447 23%	610 16%	331 25%	681 17%
NO SAID	7520 52%	2166 51%	2132 47%	2455 63%	847 42%	2579 53%	1504 39%	1269 55%	2268 62%	2384 56%	2295 47%	2913 53%	1530 74%	3999 59%	2091 36%	1037 35%	876 45%	2283 59%	600 45%	2156 54%

TABLE 0624
CLASS 062-2

Q.66M - DO YOU FEEL THE FOLLOWING COUNTRIES HAS LEADERSHIP WHICH IS REASONABLE AND WILL REALLY WORK FOR A JUST PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST? (COL 560-566)

	REGION				AREA				AGE			EDUCATION				TYPE OF WORK				
	TOTAL	EAST	MID- WEST	SO- UTH	CI- WEST	SUB- URBS	TOWNS	RURAL	18-29	30-49	50 AND OVER	8TH GRADE	HIGH SCH	COL- LEGE	PROF	EXEC	LABOR	SKIL- LED WHITE COLLAR	UNION MEM	
7-11-77	14397	4307	4503	3877	2013	4603	3853	2339	3642	4304	4882	5455	2079	6793	5795	2945	1959	3892	1330	3957
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
4-10-81	2467	719	931	438	579	733	706	414	614	863	893	711	145	1216	1106	535	269	763	255	730
	17%	17%	21%	11%	19%	19%	18%	18%	17%	20%	18%	13%	7%	18%	19%	18%	14%	20%	19%	18%
10-14-81	4045	1199	1269	868	709	1474	1398	585	538	1016	1406	1595	376	1309	2330	1175	719	792	406	932
	28%	29%	28%	22%	35%	30%	36%	25%	16%	24%	29%	29%	18%	19%	40%	40%	37%	20%	31%	25%
10-14-81	6169	2609	2303	2571	922	2656	1749	1340	2440	2425	2583	3149	1558	4268	2359	1235	971	2337	669	2245
	56%	55%	51%	66%	46%	55%	45%	57%	67%	56%	53%	50%	75%	63%	41%	42%	50%	60%	50%	57%

TABLE 0420

Q.P68 - DO YOU FEEL THE FOLLOWING COUNTRIES HAS LEADERSHIP WHICH IS REASONABLE AND WILL REALLY WORK FOR A JUST PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST? (COL 560-566)

	-- SEX --		* RACE --*			*----- INCOME -----*				*POL PHLSOPHY*				* POLIT PARTY*				*----- VOTED -----*			*-- RELIGION --*		
	WH-	BL-	WH-	UNDR	55M-	10M	15M	SER-	MID-	LI-	DEM-	PE-	IM-	FORD	CARTER	OTHER	* WHITE *	CATH	PRO-	JEW-			
	TOTAL	MEN	WOM	ACK	ITE	35M	9999	999	OVER	TIVE	ROAD	AL	CRAT	CAN	DENT								
1-60Y-T	14697	6597	7800	1480	12383	2364	3400	3020	5285	4295	6226	2442	6265	3280	4182	4301	5446	253	3198	7304	720		
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%		
REASONABLE	5369	3039	2330	330	4674	480	1050	1130	2538	1564	2442	972	2024	1169	1968	1841	2077	94	1348	2597	370		
	37%	44%	30%	22%	39%	20%	31%	37%	48%	36%	39%	40%	32%	36%	47%	43%	38%	37%	42%	36%	51%		
UNREASONABLE	3073	1631	1492	255	2616	432	684	679	1125	937	1174	679	1527	740	612	929	1144	75	682	1453	268		
	21%	24%	18%	17%	21%	19%	20%	22%	21%	22%	19%	28%	24%	23%	15%	22%	21%	30%	21%	20%	37%		
NOT SURE	6255	2827	4028	895	4993	1452	1666	1211	1622	1794	2610	791	2714	1371	1602	1531	2225	84	1168	3254	52		
	43%	32%	52%	60%	40%	61%	49%	40%	31%	42%	42%	32%	43%	42%	38%	36%	41%	33%	37%	45%	11%		
2-65-74	14683	6897	7791	1480	12374	2364	3400	3020	5276	4295	6226	2433	6265	3280	4173	4301	5446	253	3189	7304	720		
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%		
REASONABLE	2988	1660	1328	177	2712	246	633	729	1278	691	1327	561	1119	753	1019	996	1127	39	804	1587	93		
	20%	24%	17%	12%	22%	10%	19%	24%	24%	21%	21%	23%	18%	23%	24%	23%	21%	15%	25%	22%	13%		
UNREASONABLE	4186	2357	1831	314	2665	518	751	922	1815	1183	1747	872	1935	952	1081	1285	1759	95	889	1822	503		
	29%	34%	24%	21%	30%	22%	22%	31%	34%	28%	28%	36%	31%	29%	26%	30%	32%	38%	28%	25%	70%		
NOT SURE	7512	2860	4032	989	5997	1600	2016	1369	2103	2221	3192	1000	3211	1575	2073	2020	2560	119	1496	3895	124		
	51%	42%	52%	67%	48%	66%	59%	45%	41%	52%	51%	41%	51%	46%	50%	47%	47%	47%	47%	53%	17%		
3-75-84	14689	6888	7800	1480	12374	2364	3400	3020	5276	4295	6217	2442	6256	3280	4182	4301	5437	253	3198	7295	720		
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%		
REASONABLE	6942	3762	3180	418	6301	712	1490	1392	3090	2185	3039	1219	2824	1582	2286	2319	2741	143	1697	3432	569		
	47%	55%	41%	28%	51%	30%	44%	46%	59%	51%	49%	50%	45%	48%	55%	54%	50%	57%	53%	47%	79%		
UNREASONABLE	2106	1089	1017	205	1748	257	389	561	834	605	746	515	1005	521	420	637	721	52	501	939	121		
	14%	16%	13%	14%	14%	11%	11%	19%	16%	14%	12%	21%	16%	16%	10%	15%	13%	21%	16%	13%	17%		
NOT SURE	5640	2037	3603	857	4325	1395	1521	1067	1352	1505	2432	708	2427	1177	1476	1345	1975	58	1000	2924	30		
	38%	30%	46%	58%	35%	59%	45%	35%	26%	35%	39%	29%	39%	36%	35%	31%	36%	23%	31%	40%	4%		

TABLE 0403
CONTINUED -1

Q.P.68 - DO YOU FEEL THE FOLLOWING COUNTRIES HAS LEADERSHIP WHICH IS REASONABLE AND WILL REALLY WORK FOR A JUST PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST? (COL 560-566)

	*-- SEX -- * RACE -- *----- INCOME -----* *POL PHLSPHY* * POLIT PARTY* *----- VOTED -----* *-- RELIGION --*																				
									CON- MID-				RE- IN-				* WHITE *				
	TOTAL	WD- MEN	BL- WOM	WH- ACK	WH- ITE	UNDR \$5M	\$5K- 9999	\$10K -14, 999	\$15K & OVER	SER- VA- TIVE	DLE OF ROAD	LI- BER- AL	DEM- O- CRAT	PUB- LI- CAN	DE- PEN- DENT	FORD	CARTER	OTHER	CATH- GLIC	TES- TANT	JEW- ISH
4-SAUDI ARABIA	14676	6888	7788	14801	2362	2364	3400	3008	5276	4295	6217	2430	6256	3268	4182	4289	5437	253	3198	7283	720
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
REASONABLE	4931	2822	2109	298	4517	394	944	978	2443	1548	2100	1003	1999	1078	1702	1700	2035	87	1258	2387	295
	34%	41%	27%	20%	37%	17%	28%	33%	46%	36%	34%	41%	32%	33%	41%	40%	37%	34%	39%	33%	42%
UNREASONABLE	1316	1752	1564	271	2819	421	846	790	1256	938	1344	668	1563	825	731	1048	1232	98	709	1608	366
	2%	25%	20%	18%	23%	18%	20%	26%	24%	22%	22%	27%	25%	25%	17%	24%	23%	39%	22%	22%	43%
NOT SURE	6429	2314	4115	911	5024	1549	1760	1240	1577	1809	2773	759	2694	1365	1749	1541	2170	68	1231	3286	115
	44%	34%	53%	62%	41%	66%	52%	41%	30%	42%	45%	31%	43%	42%	42%	36%	40%	27%	38%	45%	16%
5-IRAQ	14662	6873	7789	14801	2348	2364	3389	3009	5272	4295	6215	2431	6241	3280	4171	4301	5422	242	3174	7293	720
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
REASONABLE	3641	2132	1709	255	3465	322	634	827	1912	1097	1692	834	1550	851	1320	1210	1628	44	975	1756	279
	26%	31%	22%	17%	28%	14%	19%	27%	36%	26%	27%	34%	25%	26%	32%	28%	30%	18%	31%	24%	39%
UNREASONABLE	3285	1934	1351	229	2855	442	866	710	1341	1026	1351	627	1505	800	831	1106	1200	76	654	1671	291
	22%	28%	17%	15%	23%	19%	20%	24%	25%	24%	22%	26%	24%	24%	20%	26%	22%	31%	21%	23%	40%
NOT SURE	7536	2807	4729	996	6008	1600	2089	1472	2019	2172	3172	970	3186	1629	2020	1985	2594	122	1545	3866	150
	51%	41%	61%	67%	49%	68%	62%	49%	38%	51%	51%	40%	51%	50%	48%	46%	49%	50%	49%	53%	21%
6-INDONESIA	14666	6885	7800	14801	2372	2364	3389	3020	5285	4295	6226	2431	6254	3280	4182	4301	5446	242	3198	7293	720
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
REASONABLE	4119	2257	1862	220	3759	347	776	888	1945	1231	1631	993	1656	953	1382	1294	1705	80	1090	1960	283
	26%	33%	24%	15%	30%	15%	23%	29%	37%	29%	26%	41%	26%	29%	33%	30%	31%	33%	34%	27%	39%
UNREASONABLE	2947	1705	1242	285	2502	355	559	691	1228	960	1271	497	1383	748	687	1073	1062	50	583	1422	267
	20%	25%	16%	19%	20%	15%	16%	23%	23%	22%	20%	20%	22%	23%	16%	25%	20%	21%	18%	19%	37%
NOT SURE	7520	2924	4696	975	6111	1662	2054	1441	2112	2104	3324	941	3215	1579	2113	1934	2679	112	1525	3911	170
	52%	42%	60%	66%	49%	70%	61%	48%	40%	49%	53%	39%	51%	48%	51%	45%	49%	46%	48%	54%	24%

TABLE 0423
CONTINUED -2

Q.P6M - DO YOU FEEL THE FOLLOWING COUNTRIES HAS LEADERSHIP WHICH IS REASONABLE AND
WILL REALLY WORK FOR A JUST PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST? (COL 560-565)

	* SEX *		* RACE *			INCOME				* POL PHLSOPHY *				* POLIT PARTY *			* VOTED *			* RELIGION *		
	WO-	BL-	WH-	UNDR	\$5M-	\$10M	\$15M	SEK-	CON-	MID-	LI-	DEM-	RE-	IN-	FORD	CARTER	OTHER	* WHITE *	CATH	TES-	JEW-	
	MEN	WOMEN	ACK	ITE	999	999	999	OVER	YIVE	ROAD	AL	CRAT	CAN	DENT				ULIC	TANT	ISH		
7-LIBYA	14697	6897	7800	14301	2383	2364	3400	3020	5285	4295	6226	2442	6265	3260	4182	4301	5446	253	3198	7304	720	
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	
REASONABLE	2467	1306	1161	220	2166	189	532	694	977	752	1014	500	1029	512	840	619	975	47	657	1156	103	
	17%	19%	15%	1%	17%	8%	16%	23%	18%	15%	16%	20%	16%	16%	20%	14%	18%	19%	21%	16%	14%	
UNREASONABLE	4045	2426	1619	240	3564	455	742	777	1870	1244	1616	875	1756	1023	1115	1504	1560	50	877	1884	426	
	28%	35%	21%	17%	29%	19%	22%	26%	35%	29%	26%	36%	28%	31%	27%	35%	29%	20%	27%	26%	59%	
NOT SURE	6189	3165	3070	1003	6453	1720	2126	1549	2438	2299	3596	1057	3480	1745	2227	2178	2911	156	1664	4264	191	
	58%	46%	64%	68%	54%	73%	63%	51%	46%	54%	58%	44%	56%	53%	53%	51%	53%	62%	52%	58%	27%	

TABLE 041A

CAPEN - DO YOU AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENTS ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST? (COL 567-580)

	----- REGION -----		*----- AREA -----*				*----- AGE -----*		** EDUCATION **				*----- TYPE OF WORK -----*							
	TOTAL	EAST	MID- WEST	SO- WTH WEST	CI- TIES	SUB- URBS	TOWNS	RURAL	18-29	30-49	50 AND OVER	8TH GRADE	HIGH SCH	COL- LEGE	PROF	EXEC	LABOR	LEO WHITE COLLAR	UNION MBR	
1- ONLY WAY TO GET PEACE SETTLEMENT IS TO BRING ALL THE PARTIES TO THE TABLE	14745	4548	4503	3884	2010	4853	3871	2369	3642	4313	4910	5466	2079	6804	5832	2966	1970	3892	1330	3956
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
2- IF WE DO NOT GET TO THE TABLE BY 1977, WE WILL NEVER GET TO THE TABLE	9756	3149	3021	2328	1258	3195	2570	1569	2422	2914	3170	3654	1225	4872	3659	1911	1152	2789	986	2725
	66%	72%	67%	60%	63%	66%	66%	66%	67%	68%	65%	67%	59%	72%	63%	64%	58%	72%	74%	69%
3- IF WE DO NOT GET TO THE TABLE BY 1977, WE WILL NEVER GET TO THE TABLE	2573	677	834	575	487	788	898	427	460	656	1063	835	176	768	1608	823	478	463	249	618
	17%	16%	19%	15%	24%	16%	23%	18%	13%	15%	22%	15%	8%	11%	28%	28%	24%	12%	19%	16%
4- IF WE DO NOT GET TO THE TABLE BY 1977, WE WILL NEVER GET TO THE TABLE	2416	522	643	981	265	880	403	373	760	743	677	977	678	1164	565	232	340	640	95	623
	16%	12%	14%	25%	13%	18%	10%	16%	21%	17%	14%	18%	33%	17%	10%	8%	17%	16%	7%	16%
5- IF WE DO NOT GET TO THE TABLE BY 1977, WE WILL NEVER GET TO THE TABLE	14718	4321	4503	3884	2010	4853	3861	2362	3642	4303	4903	5456	2079	6777	5832	2966	1970	3892	1330	3949
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
6- IF WE DO NOT GET TO THE TABLE BY 1977, WE WILL NEVER GET TO THE TABLE	8402	2462	2753	1881	1306	2706	2609	1147	1940	2502	2902	2970	673	3790	3909	2013	1297	2065	822	2296
	57%	57%	61%	48%	65%	56%	68%	49%	53%	58%	59%	54%	32%	56%	67%	68%	66%	53%	62%	58%
7- IF WE DO NOT GET TO THE TABLE BY 1977, WE WILL NEVER GET TO THE TABLE	1881	639	556	376	310	650	537	347	347	622	650	609	159	843	879	511	234	451	159	536
	13%	15%	12%	10%	15%	13%	14%	15%	10%	14%	13%	11%	8%	12%	15%	17%	12%	12%	12%	14%
8- IF WE DO NOT GET TO THE TABLE BY 1977, WE WILL NEVER GET TO THE TABLE	4455	1220	1194	1627	394	1497	715	868	1355	1179	1351	1877	1247	2144	1044	442	439	1376	349	1117
	30%	28%	27%	42%	20%	31%	19%	37%	37%	27%	28%	34%	60%	32%	18%	15%	22%	35%	26%	28%

TABLE 0434
CENT. 0434-1
DO YOU AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENTS ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST? (COL 567-580)

	REGION		AREA				AGE		EDUCATION				TYPE OF WORK SKILL				UNION MBR			
	TOTAL	MID- EAST	SO- WEST	CI- WEST	SUB- TOWNS	RURAL	18-29	30-49	50 AND OVER	BTH GRADE	HIGH SCH	COL- LEGE	PROF EXEC	LABOR	WHITE COLLAR					
SHOULD BE OCCUPIED PERMANENTLY	14717	4338	4492	3884	2003	4863	3861	2369	3624	4313	4892	5456	2079	6783	5825	2966	1959	3885	1330	3949
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
SHOULD BE OCCUPIED TEMPORARILY	4027	755	629	406	241	908	519	250	350	575	678	774	160	880	987	470	248	541	141	678
	14%	17%	14%	10%	12%	19%	13%	11%	10%	13%	14%	14%	8%	13%	17%	16%	13%	14%	11%	17%
SHOULD BE OCCUPIED PERMANENTLY	6991	1933	2283	1658	1132	1981	2174	1202	1634	2234	2489	2222	559	3026	3386	1817	1073	1510	719	1808
	48%	45%	50%	43%	57%	41%	56%	51%	45%	52%	51%	41%	27%	45%	56%	61%	55%	39%	54%	46%
SHOULD BE OCCUPIED TEMPORARILY	3694	1650	1529	1620	635	1974	1168	917	1640	1504	1725	2460	1360	2817	1452	679	638	1834	470	1375
	25%	38%	36%	47%	31%	41%	30%	39%	45%	35%	35%	45%	65%	42%	25%	23%	33%	47%	35%	35%
SHOULD BE OCCUPIED PERMANENTLY	14730	4338	4503	3884	2010	4863	3861	2369	3642	4313	4910	5456	2079	6794	5832	2966	1970	3892	1330	3956
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
SHOULD BE OCCUPIED TEMPORARILY	3889	1345	1000	588	552	1398	826	633	1028	1188	1200	1469	473	2092	1320	567	479	1238	343	1176
	26%	31%	22%	25%	27%	29%	21%	27%	28%	28%	24%	27%	23%	31%	23%	19%	24%	32%	26%	30%
SHOULD BE OCCUPIED PERMANENTLY	6982	1899	2455	1495	1133	2111	2266	1113	1492	2047	2577	2349	588	2690	3674	2018	973	1464	727	1812
	47%	44%	55%	38%	56%	43%	59%	47%	41%	47%	52%	43%	28%	40%	63%	68%	49%	36%	55%	46%
SHOULD BE OCCUPIED TEMPORARILY	3368	1094	1048	1401	325	1354	769	623	1122	1078	1133	1638	1018	2012	838	381	518	1190	260	968
	23%	25%	23%	36%	16%	28%	20%	26%	31%	25%	23%	30%	49%	30%	14%	13%	26%	31%	20%	24%

TABLE 0400

Q156A - DO YOU AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENTS ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST? (COL 567-580)

	** SEX **		* RACE *				* INCOME *				* PUL PHLSOPHY *				* POLIT PARTY *				* VOTED *			* RELIGION **		
	VO-	BL-	WH-	UNDR	\$5M-	\$10M	\$15M	55R-	DL-	LI-	DEM-	PU-	DE-	RE-	IN-	FORD	CARTER	OTHER	* WHITE *	CATH	JEW-			
	10-	11-	12-	13-	14-	15-	16-	17-	18-	19-	20-	21-	22-	23-	24-	25-	26-	27-	28-	29-	30-			
TOTAL	14748	6918	7827	14801	2431	2364	3400	3040	5313	4313	6239	2459	6296	3288	4191	4301	5487	253	3211	7319	731			
1- I WOULD NOT AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENT ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%			
2- I WOULD AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENT ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST	9754	6673	5083	957	6389	1327	2391	2151	3474	3019	4116	1652	4057	2238	2816	2931	3592	177	2288	4950	468			
3- I WOULD AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENT ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST	66%	66%	65%	65%	67%	56%	70%	71%	65%	70%	66%	67%	64%	68%	67%	68%	65%	70%	71%	68%	64%			
4- I WOULD AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENT ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST	2573	1330	1223	141	2328	318	376	498	1303	669	1158	522	1156	616	706	841	1119	55	600	1189	200			
5- I WOULD AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENT ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST	17%	20%	16%	10%	19%	13%	11%	16%	25%	16%	19%	21%	18%	19%	17%	20%	23%	22%	19%	16%	27%			
6- I WOULD AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENT ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST	2418	695	1521	382	1714	719	631	391	536	625	965	285	1083	434	669	529	776	21	323	1180	63			
7- I WOULD AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENT ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST	16%	13%	19%	26%	14%	30%	19%	13%	10%	14%	15%	12%	17%	13%	16%	12%	14%	8%	10%	16%	9%			
8- I WOULD AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENT ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST	14718	6698	7820	14801	2414	2364	3400	3023	5313	4313	6212	2459	6276	3281	4191	4301	5467	253	3211	7312	731			
9- I WOULD AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENT ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%			
10- I WOULD AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENT ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST	8402	4423	3979	613	7490	941	1765	1855	3454	2570	3810	1468	3508	1977	2534	2812	3155	188	1929	4181	681			
11- I WOULD AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENT ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST	57%	64%	51%	41%	60%	40%	52%	61%	65%	60%	61%	60%	56%	60%	60%	65%	58%	74%	60%	57%	93%			
12- I WOULD AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENT ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST	1881	868	1013	155	1603	213	380	316	906	472	770	430	821	480	490	615	697	11	471	887	60			
13- I WOULD AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENT ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST	13%	13%	13%	10%	13%	9%	11%	10%	17%	11%	12%	17%	13%	15%	12%	14%	13%	4%	15%	12%	5%			
14- I WOULD AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENT ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST	4433	1637	2028	712	3321	1210	1255	852	953	1271	1632	561	1947	824	1167	874	1619	54	811	2244	10			
15- I WOULD AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENT ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST	30%	23%	36%	48%	27%	51%	37%	28%	18%	29%	26%	23%	31%	25%	28%	20%	30%	21%	25%	31%	1%			

TABLE 0418
CONTINUED -1

Q.307 - DO YOU AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENTS ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST? (COL 567-580)

	* SEX *		* RACE *				* INCOME *				* POL PHLSOPHY *				* POLIT PARTY *			* VOTED *			* RELIGION *			
	WJ-	BL-	WH-	UNDR	\$5M-	\$15M-	CON-	MID-	SEK-	OLE	LI-	DEM-	RE-	IN-	KE-	PUB-	DE-	FORD	CARTER	OTHER	* WHITE *	CATH	TES-	JEW-
	MEN	MEN	ACK	ITE	\$5M- 9999	14, & 999 OVER	VA-	OF	BER-	AL	CRAT	CAN	DENT	FORD	CARTER	OTHER	OLIC	TANT	ISH					
3-1-1 WEL SHOULD BE UP OCCUPIED BY ISRAELI ARAB MILITARY POW -20-17	14717	6908	7809	14801	2403	2364	3393	3030	5302	4302	6229	2452	6279	3277	4191	4290	5470	253	3193	7319	731			
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
AGRE	2027	1048	979	259	1638	236	473	416	793	534	784	544	916	412	588	572	824	16	574	860	18			
	14%	15%	13%	18%	13%	10%	14%	14%	15%	12%	13%	22%	15%	13%	14%	13%	15%	6%	18%	12%	3%			
NOT AGREE	6541	3769	3222	448	6281	768	1391	1927	3002	2116	3213	1162	2887	1632	2120	2288	2665	168	1355	3623	673			
	44%	54%	41%	30%	51%	32%	41%	50%	57%	49%	52%	47%	46%	50%	51%	53%	49%	64%	42%	50%	92%			
NOT SURE	5699	2091	3608	783	4484	1360	1929	1087	1502	1652	2232	746	2476	1233	1483	1430	1981	69	1264	2836	39			
	39%	30%	46%	52%	36%	58%	45%	36%	28%	38%	36%	30%	39%	38%	35%	33%	36%	27%	40%	39%	5%			
4-1-1 ISRAELI ARAB MILITARY POW SHOULD BE SET- TLED IN MIDDLE EAST THEY SHOULD BE MILITARY POW -20-17	14735	6508	7827	14801	2421	2364	3400	3030	5313	4313	6229	2459	6286	3288	4191	4301	5477	253	3211	7319	731			
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
AGRE	3885	2057	1828	584	3159	666	860	798	1350	1048	1711	731	1777	734	1129	1088	1374	74	878	1870	165			
	26%	30%	23%	39%	25%	28%	25%	26%	25%	24%	27%	30%	28%	22%	27%	23%	25%	29%	27%	26%	23%			
NOT AGREE	6982	3641	3341	335	6321	704	1446	1521	3078	2142	3116	1233	2685	1780	2170	2415	2799	169	1550	3621	427			
	47%	53%	46%	23%	51%	30%	43%	50%	58%	50%	50%	50%	43%	54%	52%	56%	51%	67%	48%	49%	58%			
NOT SURE	3138	1210	2658	561	2941	994	1094	711	885	1123	1402	495	1824	774	892	878	1304	10	783	1828	139			
	26%	18%	34%	38%	24%	42%	32%	23%	17%	26%	23%	20%	29%	24%	21%	20%	24%	4%	24%	25%	19%			

TABLE 094A

Q.PON - DO YOU AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENTS ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST? (COL 567-580)

	REGION		AREA				AGE		EDUCATION				TYPE OF WORK							
	TOTAL	EAST	MID- WEST	SU- UTH WEST	CI- WEST TIES	SUB- URB	TOWNS	RURAL	18-29	30-49	50 AND OVER	8TH GRADE	HIGH SCH	COL- LEGE	PROF EXEC	LABOR	SKILL- LED WHITE COLLAR	UNION MBR		
3- CENTER ADMIN SHLD BE MISSING AS MAY NEGOTIATOR FOR ARAB/ISRAEL PEACE SETTLEMENT	14735	4338	4503	3634	2010	4863	3861	2369	3642	4313	4910	5456	2079	6794	5832	2966	1970	3892	1330	3956
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
AGREE	6039	1943	1838	1375	883	1926	1723	946	1444	1751	2065	2195	722	2664	2633	1252	861	1511	585	1425
	41%	45%	41%	35%	44%	40%	45%	40%	40%	41%	42%	40%	35%	40%	45%	42%	44%	39%	44%	36%
DISAGREE	4011	1319	1510	1271	611	1474	1382	721	1234	1378	1671	1744	408	2285	2068	1106	685	1257	430	1506
	27%	30%	30%	33%	30%	30%	36%	30%	34%	32%	34%	32%	20%	34%	36%	37%	35%	32%	32%	40%
NOT SURE	3005	1076	1055	1238	515	1463	756	702	964	1184	1174	1517	949	1825	1111	610	424	1124	315	945
	20%	25%	23%	32%	26%	30%	20%	30%	26%	27%	24%	28%	46%	27%	19%	21%	22%	29%	24%	24%
4- IT IS NOT A PEACE SETTLEMENT UNLESS IT PULLS MILITARY FORCES OUT OF MIDDLE EAST AND BRINGS PEACE TO MIDDLE EAST	14691	4314	4433	3634	2010	4855	3853	2357	3626	4297	4894	5444	2087	6770	5824	2958	1970	3884	1330	3948
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
AGREE	7268	2229	2557	1457	1025	2528	2096	1064	1580	2165	2493	2601	580	3194	3484	1728	995	1803	748	2032
	49%	52%	57%	38%	51%	52%	54%	45%	44%	50%	51%	48%	28%	47%	60%	58%	51%	47%	56%	51%
DISAGREE	2278	649	620	658	351	654	638	448	538	712	809	739	250	1052	965	483	352	508	257	614
	15%	15%	14%	17%	17%	13%	17%	19%	15%	17%	17%	14%	12%	16%	17%	16%	18%	13%	19%	16%
NOT SURE	5145	1436	1306	1709	634	1673	1119	845	1508	1420	1592	2104	1237	2524	1375	747	623	1568	325	1302
	35%	33%	29%	46%	32%	34%	29%	36%	42%	33%	33%	39%	60%	37%	24%	25%	32%	40%	24%	33%

TABLE 664A
CONTINUED -1

QUESTION - DO YOU AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENTS ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST? (COL 567-580)

	TOTAL	REGION		AREA				AGE		EDUCATION				TYPE OF WORK SKILL-				UNION MBR		
		EAST	WEST	MID- WEST	SO- UTH	CI- TIES	SUB- URBS	TOWNS	RURAL	18-29	30-49	50 AND OVER	8TH GRADE	HIGH SCH	COL- LEGE	PROF	EXEC		LABOR	WHITE COLLAR
7-TH I CAN BE NO PLACE IN MIDDLE EAST UNTIL JEWS IN ISRAEL ABANDON THEIR	14724 100%	4338 100%	4503 100%	3673 100%	2010 100%	4852 100%	3061 100%	2369 100%	3642 100%	4313 100%	4910 100%	5445 100%	2068 100%	6794 100%	5832 100%	2966 100%	1970 100%	3892 100%	1330 100%	3956 100%
8-TH I CAN BE NO PLACE IN MIDDLE EAST UNTIL JEWS IN ISRAEL ABANDON THEIR	2094 14%	585 13%	674 15%	526 14%	309 15%	853 18%	413 11%	387 16%	441 12%	641 15%	759 15%	675 12%	235 11%	889 13%	970 17%	537 18%	218 11%	495 13%	163 12%	537 14%
9-TH I CAN BE NO PLACE IN MIDDLE EAST UNTIL JEWS IN ISRAEL ABANDON THEIR	6324 44%	2023 47%	2079 46%	1391 39%	1071 53%	1965 40%	2380 62%	940 40%	1239 34%	1851 43%	2310 47%	2354 43%	507 25%	2632 39%	3365 58%	1738 59%	1010 51%	1591 41%	727 59%	1696 43%
10-TH I CAN BE NO PLACE IN MIDDLE EAST UNTIL JEWS IN ISRAEL ABANDON THEIR	8106 55%	1730 40%	1750 39%	1996 52%	630 31%	2034 42%	1068 28%	1042 44%	1962 54%	1821 42%	1841 37%	2416 44%	1326 64%	3273 48%	1477 26%	691 23%	742 38%	1806 46%	440 33%	1723 44%
11-TH I CAN BE NO PLACE IN MIDDLE EAST UNTIL JEWS IN ISRAEL ABANDON THEIR	14707 100%	4333 100%	4503 100%	3663 100%	2010 100%	4853 100%	3061 100%	2348 100%	3642 100%	4292 100%	4910 100%	5446 100%	2079 100%	6764 100%	5811 100%	2966 100%	1970 100%	3882 100%	1330 100%	3956 100%
12-TH I CAN BE NO PLACE IN MIDDLE EAST UNTIL JEWS IN ISRAEL ABANDON THEIR	6975 47%	2241 52%	2235 50%	1519 39%	960 49%	2385 49%	1960 51%	977 42%	1653 45%	2173 51%	2334 48%	2431 45%	786 38%	3247 48%	2912 50%	1493 50%	960 49%	1847 48%	693 52%	1957 49%
13-TH I CAN BE NO PLACE IN MIDDLE EAST UNTIL JEWS IN ISRAEL ABANDON THEIR	3121 21%	770 14%	911 20%	619 21%	621 31%	818 17%	1112 29%	566 24%	625 17%	762 18%	1110 23%	1240 23%	214 10%	1195 18%	1712 29%	955 32%	454 23%	635 16%	310 23%	785 20%
14-TH I CAN BE NO PLACE IN MIDDLE EAST UNTIL JEWS IN ISRAEL ABANDON THEIR	4606 31%	1317 30%	1357 30%	1525 39%	409 20%	1650 34%	789 20%	805 34%	1364 37%	1357 32%	1466 30%	1775 33%	1079 52%	2342 35%	1187 20%	518 17%	556 28%	1400 36%	327 25%	1214 31%

TABLE 0448

Q.PEN - DO YOU AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENTS ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST? (COL 567-500)

	-- SEX --		* RACE --*		*----- INCOME -----*				*POL PHL SOPHY*		* POLIT PARTY*			*----- VOTED -----*			*-- RELIGION --*				
	WO- MEN	BL- MEN	WH- ACK	NH- ITE	UNDR \$5K	\$5K- 9999	-14, & 999	\$10K OVER	\$15K & OVER	*POL CON- TIVE	MID- DLE	LI- BER- AL	DEM- O- CRAT	RE- PUB- CAN	IN- DE- DENT	FORD	CARTER	OTHER	* WHITE PRO- CATH	TES- OLIC	JEW- TANT
5-CARTER ADMIN SHLD BE RISKINGER AS NEGOTIATOR W/ ARABS/ISRAEL UNLESS GET PEACE SETTLEMENT	14733	6908	7827	1480	12421	2364	3400	3030	5313	4313	6229	2459	6286	3288	4191	4301	5477	253	3211	7319	731
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
AGREE	6033	2910	3129	565	5233	836	1408	1104	2446	1951	2645	944	2436	1694	1590	2113	2006	73	1543	2839	352
	41%	42%	40%	38%	42%	39%	41%	36%	45%	45%	42%	38%	39%	52%	38%	49%	37%	29%	48%	39%	50%
DISAGREE	4611	2559	2252	268	4235	485	1012	1169	1900	1448	2000	978	2180	875	1538	1313	2148	132	931	2827	259
	31%	37%	29%	18%	34%	21%	30%	39%	36%	34%	32%	40%	35%	27%	37%	31%	39%	52%	29%	36%	34%
NOT SURE	3685	1439	2446	647	2951	1043	980	737	967	914	1586	537	1670	719	1063	875	1323	48	737	1853	119
	25%	21%	31%	44%	24%	44%	29%	24%	18%	21%	25%	22%	27%	22%	25%	20%	24%	19%	23%	25%	16%
6-IF ISRAELIS GET PEACE SETTLEMENT W/ ARABS BY PULLING OUT OF THE S. IN- TERESTS IN THE MIDDLE EAST GIVE UP THE S. IN- TERESTS THEY WOULD THEN DO IT	14691	6930	7791	1460	12377	2352	3400	3022	5305	4313	6205	2459	6286	3288	4147	4293	5469	253	3203	7303	731
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
AGREE	7768	3920	3348	634	6354	874	1550	1531	3054	2167	3288	1411	2955	1644	2306	2383	2839	141	1832	3599	276
	49%	57%	43%	43%	51%	37%	46%	51%	58%	50%	53%	57%	47%	50%	56%	56%	52%	56%	57%	49%	38%
DISAGREE	2276	1210	1066	88	2093	267	461	499	979	677	938	389	980	543	604	679	664	53	516	1168	266
	16%	18%	14%	6%	17%	11%	14%	17%	18%	16%	15%	16%	16%	17%	15%	16%	16%	21%	16%	16%	36%
NOT SURE	5145	1770	3375	758	3930	1211	1389	992	1272	1469	1979	659	2351	1101	1237	1231	1766	59	855	2536	187
	35%	26%	43%	51%	32%	51%	41%	33%	24%	34%	32%	27%	37%	33%	30%	29%	32%	23%	27%	35%	26%

TABLE Q44B
CONTINUED -1

Q.PEN - DO YOU AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENTS ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST? (COL 567-580)

	-- SEX --		* RACE --*		*----- INCOME -----*					*POL PHLSOPHY*				*----- VOTED -----*			*-- RELIGION --*				
	MO-	BL-	WH-	UNDK	\$5M-	\$10M	\$15M	OVER	CON-	MID-	LI-	DEM-	RE-	IN-	FORD-	CARTER-	OTHER-	* WHITE *	CATH-	OTH-	JEW-
	REN	REN	ACK	ITE	\$5M	9999	999	OVER	TIVE	ROAD	AL	CRAT	CAN	DENT	FORD-	CARTER-	OTHER-	BLIC	TANT	ISH	
7- THERE CAN BE NO PEACE IN MIDDLE EAST UNTIL JEWS IN ISRAEL ABANDON THEIR STATE	14724	6908	7816	1430	12421	2353	3400	3030	9313	4313	6229	2459	6286	3288	4180	4301	5477	253	3211	7319	731
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
WHITE	2094	1222	872	241	1739	281	416	435	829	554	888	440	835	408	679	577	812	30	486	1032	39
	14%	18%	11%	16%	14%	12%	12%	14%	16%	13%	14%	18%	13%	12%	16%	13%	15%	12%	15%	14%	5%
DISAGREE	6529	3233	3291	417	5886	687	1271	1396	2981	2038	2853	1215	2648	1616	1973	2313	2489	153	1569	3177	606
	44%	47%	42%	28%	47%	29%	37%	46%	56%	47%	46%	49%	42%	49%	47%	54%	45%	60%	49%	43%	83%
NOT SURE	6106	2453	3653	822	4798	1385	1713	1199	1503	1721	2488	804	2803	1264	1528	1411	2176	70	1156	3110	86
	41%	36%	47%	56%	39%	59%	50%	43%	20%	40%	40%	33%	45%	38%	37%	35%	40%	28%	36%	42%	12%
8- ALL WILL PRESS UNTIL THEY HAVE DESTROYED ISRAEL / THAT IS WRONG	14704	6677	7827	1430	12400	2353	3400	3030	9313	4313	6219	2438	6265	3278	4191	4291	5456	253	3211	7309	731
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
WHITE	6973	3320	3699	462	6210	779	1631	1565	2740	2168	3104	1166	2984	1521	2092	2093	2674	148	1643	3451	553
	47%	48%	47%	33%	50%	33%	48%	52%	52%	50%	50%	47%	48%	46%	50%	49%	49%	58%	51%	47%	76%
DISAGREE	3121	1380	1291	267	2708	355	644	539	1491	792	1376	657	1263	742	968	968	1242	94	684	1628	110
	21%	27%	16%	18%	22%	15%	19%	18%	28%	18%	22%	27%	20%	23%	23%	23%	23%	37%	21%	22%	15%
NOT SURE	4608	1677	2931	731	3482	1219	1125	926	1062	1353	1739	635	2018	1015	1131	1210	1540	11	884	2230	68
	31%	24%	37%	49%	28%	52%	33%	31%	20%	31%	28%	26%	32%	31%	27%	28%	28%	4%	28%	31%	9%

TABLE ENDA

Q.P. 1 - DO YOU AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENTS ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST? (COL 567-580)

	----- REGION -----		*----- AREA -----*					*----- AGE -----*		*----- EDUCATION -----*				*----- TYPE OF WORK -----*						
	TOTAL	MID- EAST	SO- WEST	CI- WEST	SUB- TIES	URBS	TOWNS	RURAL	18-29	30-49	50 AND OVER	8TH GRADE	HIGH SCH	COL- LEGE	PROF	EXEC	LABOR	WHITE COLLAR	UNION MER	
9- DO NOT AGREE TO A PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST	14718	4338	4503	3867	2010	4863	3861	2352	3642	4313	4910	5439	2079	6787	5822	2966	1970	3875	1330	3956
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
	4675	1361	1055	1055	605	1735	1340	793	1008	1500	1792	1575	215	2310	2351	1206	678	1166	470	1464
	32%	31%	24%	27%	30%	36%	35%	34%	28%	35%	36%	29%	10%	34%	40%	41%	34%	30%	35%	37%
10- I AGREE TO A PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST	3974	1267	1070	956	681	1223	1334	510	857	1164	1324	1449	443	1486	2015	1062	556	942	349	977
	27%	29%	24%	25%	34%	25%	36%	22%	24%	27%	27%	27%	21%	22%	35%	36%	28%	24%	26%	25%
	5866	1710	1578	1006	724	1905	1137	1049	1777	1649	1794	2415	1421	2991	1456	698	736	1767	511	1535
	40%	39%	39%	40%	36%	39%	29%	42%	49%	38%	37%	44%	66%	44%	25%	24%	37%	46%	36%	39%
10- I AGREE TO A PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST	14709	4329	4503	3867	2010	4850	3861	2352	3642	4313	4877	5439	2066	6707	5822	2966	1957	3875	1330	3956
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
	6762	2138	2008	1514	1102	2107	2180	1038	1437	1951	2291	2493	657	3061	3014	1610	1015	1787	629	1847
	46%	49%	45%	39%	55%	43%	56%	44%	39%	45%	47%	46%	32%	45%	52%	54%	52%	46%	47%	47%
	2186	545	864	431	346	893	603	343	347	692	647	828	192	760	1234	613	262	475	239	626
	15%	13%	19%	11%	17%	18%	16%	15%	10%	16%	13%	15%	9%	11%	21%	21%	13%	12%	18%	16%
	5757	1642	1631	1922	562	1850	1078	971	1856	1670	1959	2118	1217	2966	1574	743	680	1613	462	1485
	39%	38%	36%	50%	28%	38%	28%	41%	51%	39%	40%	39%	59%	44%	27%	25%	35%	42%	35%	37%

TABLE 045A
 CONTINUED -1

11-10 - DO YOU AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENTS ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST? (COL 567-580)

	REGION		AREA				AGE		EDUCATION				TYPE OF WORK							
	TOTAL	EAST	MID- WEST	SE- UTH WEST	CI- TIES	SUB- URBS	TOWNS	RURAL	18-29	30-49	50 AND OVER	8TH GRADE	HIGH SCH	COL- LEGE	PROF	EXEC	LABOR	WHITE COLLAR	UNION MEM	
11-10-1 PEACE SETTLEMENT WILL BE REACHED AND A STATE WILL EXIST	14688	4318	4493	3867	2010	4853	3850	2352	3633	4304	4899	5429	2079	6767	5812	2956	1961	3875	1319	3956
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
NET SURV	6958	2625	3089	1861	1381	2940	2604	1411	2001	2824	3052	3053	695	4025	4217	2193	1249	2380	806	2559
	61%	61%	69%	48%	69%	61%	68%	60%	55%	66%	62%	56%	33%	59%	73%	74%	64%	61%	61%	65%
UNEMPLOYED	1111	414	251	259	211	373	362	161	215	333	340	429	171	452	436	214	177	227	190	293
	8%	10%	8%	7%	10%	8%	9%	7%	6%	6%	7%	8%	8%	7%	6%	7%	9%	6%	14%	7%
NET SURV	4621	1279	1173	1751	418	1540	884	780	1417	1147	1507	1947	1213	2290	1107	549	535	1268	323	1104
	31%	30%	26%	45%	21%	32%	23%	33%	39%	27%	31%	36%	58%	34%	19%	19%	27%	33%	24%	28%
12-1-1 PEACE SETTLEMENT WILL BE REACHED AND A STATE WILL EXIST	14688	4327	4503	3849	2010	4853	3850	2344	3632	4313	4891	5429	2074	6758	5822	2968	1970	3865	1311	3946
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
NET SURV	6374	2505	2910	2140	1224	2657	2334	1309	2079	2571	2829	2952	869	3819	3661	1811	1307	2214	773	2296
	57%	58%	56%	56%	61%	55%	61%	56%	57%	60%	58%	54%	42%	57%	63%	61%	66%	57%	59%	58%
UNEMPLOYED	1459	332	369	276	262	549	499	232	179	431	474	545	165	388	906	526	167	291	101	311
	10%	8%	13%	7%	13%	11%	13%	10%	5%	10%	10%	10%	8%	6%	16%	18%	8%	8%	8%	8%
NET SURV	4661	1490	1404	1433	524	1657	1017	803	1374	1311	1588	1932	1045	2551	1255	629	496	1360	432	1339
	32%	34%	31%	37%	26%	34%	26%	34%	38%	30%	32%	36%	50%	38%	22%	21%	25%	35%	33%	34%

TABLE 0458

... - DO YOU AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENTS ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST? (COL 567-580)

- SEX - * RACE -* *----- INCOME -----* *POL PHLSPHY* * PULIT PARTY* *----- VOTED -----* *-- RELIGION --*

CON- MID- RE- IN- * WHITE *

SER- DLE LI- DEM- PUB- DE- PRG-

WD- BL- WH- UNDR \$5M- \$5M- \$14, & VA- OF BER- O- LI- PEN- CATH TES- JEW-

TOTAL MEN MEN ACK ITE \$M 9999 999 OVER TIVE ROAD AL CRAT CAN DENT FORD CARTER OTHER OLIC TANT 15H

9-11 REFUSING TO
GIVE UP / PLAN TO
GIVE UP PARTS OF
WEST BANK / LET PALE-
STINE INDEPENDENCE
LEAVE ISRAEL MAKES
IT IMPOSSIBLE
TO END THE EAST

14718 6891 7827 148012404 2364 3393 3030 5313 4313 6222 2449 6279 3278 4191 4291 5477 253 3211 7302 731

100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100%

ALL 4873 2518 2358 627 4214 463 1057 950 2156 1325 2137 1013 2135 1088 1406 1389 1969 108 1142 2424 157

33% 37% 36% 29% 34% 20% 31% 31% 41% 31% 36% 41% 34% 33% 39% 32% 36% 43% 36% 33% 21%

DIAGNOSE 3974 2191 1783 258 3556 518 742 852 1737 1308 1710 694 1646 923 1175 1382 1554 104 856 1859 534

27% 32% 23% 17% 29% 22% 22% 28% 33% 30% 27% 28% 26% 28% 28% 32% 28% 41% 27% 25% 73%

NOT SURE 5058 2182 3686 793 4634 1383 1594 1228 1420 1660 2375 742 2498 1267 1610 1520 1954 41 1213 3019 40

40% 32% 47% 54% 37% 59% 47% 41% 27% 39% 38% 30% 40% 39% 38% 35% 36% 16% 38% 41% 5%

10-1 ISRAEL HELPED
THEY COULD OCCUPIED
THE WEST BANK
WITHOUT FAIR WAY
LEADS TO PEACE
IN THE MIDDLE EAST

14703 6678 7627 148012391 2364 3380 3030 5313 4313 6222 2436 6266 3278 4191 4291 5469 253 3198 7302 731

100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100% 100%

ALL 6762 3513 3249 658 6107 606 1504 1415 2813 1984 3017 1151 2773 1553 2117 2136 2660 131 1581 3357 604

46% 51% 62% 31% 49% 34% 44% 47% 53% 46% 48% 47% 44% 47% 51% 50% 49% 52% 49% 46% 83%

DIAGNOSE 2156 1268 918 230 1776 277 403 468 967 599 923 531 930 511 666 661 849 74 470 982 44

15% 18% 12% 16% 14% 12% 12% 15% 18% 14% 15% 22% 15% 16% 16% 15% 16% 29% 15% 13% 6%

NOT SURE 5787 2897 3660 792 4508 1281 1473 1147 1533 1730 2282 754 2563 1214 1408 1494 1955 48 1147 2963 79

39% 30% 47% 54% 36% 54% 44% 33% 29% 40% 37% 31% 41% 37% 34% 35% 35% 19% 36% 41% 11%

12-1-77
 CON-1000-1

Q.10 - DO YOU AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENTS ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST? (COL 567-580)

	-- SEX --		* RACE --*		*----- INCOME -----*				*POL PHLSOPHY*			* POLIT PARTY*			*---- VOTED -----*			*-- RELIGION --*			
	WD- MEN	BL- MEN	WH- ACK	NH- ITE	UNDR \$5M	\$5M- 9999	\$10M -14, &	\$15M &	SER- 999 OVER	CON- VA-	MID- OF	LI- BER-	DEM- O-	PUB- LI-	IN- PEN-	FORD	CARTER	OTHER	* WHITE *	PRO- CATH	JEW- TANT
11-1-77 DO YOU SAY WILL BE A FIGHT OF TO EXIST WITH PEACE SETTLEMENT	14688	6881	7807	14801	2374	2364	3382	3021	5203	4313	6212	2449	6259	3278	4181	4272	5477	253	3191	7292	731
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
	6956	4570	4386	711	7917	1031	1943	1844	3834	2487	4111	1774	3686	2116	2749	2902	3432	182	2174	4530	436
	61%	66%	56%	48%	64%	44%	57%	61%	72%	58%	66%	72%	59%	65%	66%	68%	63%	72%	68%	62%	60%
	1111	630	431	82	950	161	159	218	502	435	378	165	464	269	334	355	419	23	300	414	168
	8%	9%	6%	6%	8%	7%	5%	7%	9%	10%	6%	7%	7%	8%	8%	8%	8%	9%	9%	6%	20%
	4621	1631	2940	687	3507	1172	1280	959	967	1391	1723	510	2109	893	1098	1015	1626	48	717	2348	145
	31%	24%	36%	46%	28%	50%	38%	32%	18%	32%	28%	21%	34%	27%	26%	24%	30%	19%	22%	32%	20%
12-1-77 DO YOU SAY WILL BE A FIGHT OF TO EXIST WITH PEACE SETTLEMENT	14688	6873	7816	14801	2375	2364	3372	3022	5313	4305	6212	2449	6250	3278	4191	4271	5459	253	3200	7264	731
	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%	100%
	8179	4196	4183	614	7407	990	1940	1777	3369	2638	3801	1445	3726	1977	2324	2607	3239	185	1718	4466	619
	57%	61%	54%	41%	60%	42%	58%	59%	63%	61%	61%	59%	60%	60%	55%	61%	59%	73%	54%	61%	85%
	1459	724	735	31	1244	147	318	286	668	419	563	349	430	309	595	522	502	13	489	527	59
	10%	11%	9%	3%	10%	6%	9%	9%	13%	10%	9%	14%	7%	9%	14%	12%	9%	5%	15%	7%	8%
	4631	1453	2896	765	3724	1227	1114	959	1276	1248	1848	655	2094	992	1272	1162	1718	55	993	2291	57
	33%	28%	37%	53%	30%	52%	33%	32%	24%	29%	30%	27%	34%	30%	30%	27%	31%	22%	31%	31%	8%

TABL 090A

Q.1011 - DO YOU AGREE WITH THE FOLLOWING STATEMENTS ABOUT A POSSIBLE PEACE SETTLEMENT IN THE MIDDLE EAST? (COL 567-580)

	----- REGION -----		*----- AREA -----*				*----- AGE -----*		*-- EDUCATION --*				*---- TYPE OF WORK ----*							
	TOTAL	EAST	MID- WEST	SO- UTH WEST	CI- TIES	SUB- URBNS	TOWNS	RURAL	18-29	30-49	50 AND OVER	8TH GRADE	HIGH SCH	COL- LEGE	PROF EXEC	SKIL- LED LABOR	WHITE COLLAR	UNION MBR		
13- EGYPT SHLD GET BK WEST BRITAIN DE- SINCE NOW OCCUPIED BY ISRAELI IN ANY PEACE SETTLEMENT	14688 100%	4327 100%	4503 100%	3848 100%	2010 100%	4863 100%	3850 100%	2352 100%	3623 100%	4313 100%	4890 100%	5429 100%	2079 100%	6766 100%	5813 100%	2957 100%	1970 100%	3665 100%	1319 100%	3946 100%
ALL	4330 29%	1328 31%	1570 35%	799 21%	633 31%	1600 33%	1190 31%	727 31%	813 22%	1245 29%	1647 34%	1429 26%	286 14%	1769 26%	2275 39%	1138 36%	511 26%	1109 29%	431 33%	1305 33%
14- ISRAELI TAKE OUT THEIR FORCE MAIN - BY FORCE THEY - BY ISRAELI UN- LIKELY TO MAKE PEACE UNTIL HAVE TOTAL DEFECTION AT 1968	14709 100%	4336 100%	4494 100%	3667 100%	2010 100%	4863 100%	3661 100%	2352 100%	3633 100%	4304 100%	4910 100%	5439 100%	2079 100%	6778 100%	5622 100%	2966 100%	1970 100%	3875 100%	1330 100%	3956 100%
ALL	4267 29%	1309 30%	1173 26%	1161 30%	624 31%	1369 28%	1169 30%	636 27%	1093 30%	1507 35%	1271 26%	1461 27%	388 19%	2158 32%	1711 29%	813 27%	493 25%	1164 30%	510 38%	1286 33%
15- ISRAELI TAKE OUT UNTIL HAVE TOTAL DEFECTION AT 1968	2554 18%	614 14%	1087 24%	472 12%	421 21%	825 17%	938 24%	449 19%	382 11%	640 15%	1145 23%	800 15%	171 8%	765 11%	1647 28%	899 30%	486 25%	514 13%	153 12%	540 14%
NOT TO 1	7848 53%	2415 56%	2234 50%	2234 58%	965 48%	2669 55%	1754 45%	1267 54%	2158 59%	2157 50%	2494 51%	3178 58%	1520 73%	3855 57%	2464 42%	1254 42%	991 50%	2197 57%	667 50%	2130 54%

מדינת ישראל

אני מודת
לכם על כל
בזכותי גמול
ענין בראש

בברכה

מאת

משרד החוץ

10/21
results not published
10/21

Approved to the June C/75-10

THE MIDDLE EAST: FROM THE LAST WAR TO THE NEXT ONE

2/19
William E. Griffith

(Prepared for publication in Politique Etrangere)

Center for International Studies
Massachusetts Institute of Technology
Cambridge, Massachusetts

April 15, 1975

Although for some time after the October 1973 Middle Eastern war the endemic Arab-Israeli dispute¹ seemed closer to settlement than ever before, by mid-1975 another war, and another oil limitation, looked more likely. Only the United States could avert them, but it seemed unlikely that it would. Unlikely, like the Arabs and the Israelis, to learn from history, Washington will probably be condemned to repeat it.

The Changed Arab World

The war brought two main changes in the Arab East, and particularly in Egypt, which initially made prospects for settlement more promising. On the one hand, the initial Arab military victories and their successful use of the

¹ This paper is an extensively revised and updated version of my "The Next Middle East Crisis--Time Again Runs Out for the U.S.," M.I.T./Center for International Studies Paper, C/75-8. It is largely based on travels in the Arab world, the Indian subcontinent, and Israel in July and August 1974, a brief stay in Jerusalem, Amman, and Cairo in December 1974 and January 1975, and conversations in Europe, Ankara, and Tehran in March 1975. For background, see my "The Fourth Middle East War, the Energy Crisis and U.S. Policy," *Orbis*, vol. 17, no. 4 (Winter 1974), pp. 1161-1188, which also appeared as "La quatrième guerre du Proche-Orient, la crise de l'énergie et la politique américaine," *Politique Etrangère*, vol. 39, no. 1 (1974), pp. 5-38. Cf. Nadav Safran, "Engagement in the Middle East," *Foreign Affairs*, vol. 53, no. 1 (October 1974), pp. 45-64; Fouad Ajami, "Middle East Ghosts," *Foreign Policy*, no. 14 (Spring 1974), pp. 91-110 and Lucius D. Battle, "Peace Inshallah," *ibid.*, pp. 111-125; the chapter by Arnold Hottinger in William E. Griffith, ed., *The World and the Great Power Triangles* (Cambridge, Mass.: The M.I.T. Press, 1975) and Lawrence Whetten, *The Canal War* (Cambridge, Mass.: The M.I.T. Press, 1974). See also the regular coverage of Middle Eastern affairs by Arnold Hottinger in the *Neue Zürcher Zeitung* and by Eric Rouleau in *Le Monde*.

I am grateful to Hobart Lewis and Edward Thompson, Jr., of *The Reader's Digest*, which sponsored my 1974 summer trip. I am also grateful to Professor Nazli Choucri of M.I.T. and Professors A.J. Meyer and Nadav Safran of Harvard for discussions and comments, to the Iranian Institute of Political and Economic Research for my participation in their March 1975 conference on the Indian Ocean and the Persian Gulf, and to all those with whom I have talked in the Middle East and South Asia, whose number and often whose positions lead me not to list them by name.

oil weapon, despite their subsequent near-total military defeat, brought them political victory, which overcame the humiliation of their previous total defeats and could enable them to obtain through the United States their minimum aims: near-total Israeli evacuation of the post-1967 occupied Arab territories. On the other, the massive 1975 U.S. arms airlift to Israel convinced them that they could not destroy Israel in the foreseeable future. Moreover, because most Arabs believed that Nasser's radical "Arab socialism" and the Soviet model of economic development had failed, they saw a settlement as one prerequisite (and Arab oil money and Western technology as the others) for their new long-term priority: the economic and social development of the Arab world.

Underneath these more moderate tendencies, however, was a stronger, deeper, perhaps more long-lasting current in the Arab world: the revival of Islam and its symbiosis with pan-Arabism into a new, proud synthesis, armed with the Arab oil weapon: the delayed but looming victory of Islam over the declining Christian West and the despised (and since 1973 no longer so feared) Jewish Israel. Only the study of history can convey the depth of the centuries-long Islamic and especially Arab humiliation, of the resentment of the underdeveloped but once imperial Arabs of Western colonialism, and the post-1973 revived Arab pride and determination now finally to defeat the challenge to it by the West and its "extension" Israel. That the "Arab unity" it presupposed was, judging by history, probably ephemeral, was likely. That this determination was fuelled by the oil weapon was clear. That this weapon, as more thoughtful Arabs realized, would be only temporarily effective was also true, but likely irrelevant. For passion has historically played such a role in Arab culture that one would be ill-advised to expect only, or indefinitely,

cool calculation with respect to what most Arabs see--however incorrectly--as their looming final victory. And victory, above all, over Israel. For as Arnold Hottinger has perceptively written, "as long as Israel exists and proves her strength, the neighboring Arabs feel challenged by this fact and therefore insecure."²

Recent Arab politics have centered on a new alliance between post-Nasser Egypt, the most populous and powerful, and Saudi Arabia, the wealthiest of Arab countries. Iran and Algeria are their benevolent regional allies, and the U.S., more than the Soviet Union, their principal great power associate. This new alliance reflected the recent victory of the traditionalist, Islamic, relatively pro-western over the radical, pro-Soviet forces in the Arab world. In my judgment, Cairo and Riyadh have since 1973 been prepared to trade de facto recognition and international guarantees of Israel for evacuation of all the Israeli-occupied Arab territories. They have been threatened by what remains of Arab radicalism and by Palestinian opposition to any recognition of Israel.

By 1975, however, rising Arab financial and military power again tempted the Arabs to raise their demands on Israel. The Cairo-Riyadh axis thus lives on borrowed time: unless it achieves its minimum aims--Israeli withdrawal from all the occupied territories, and given its perception of Israeli intransigence and U.S. delay in pressing Israel, if not unwillingness to do so, it will probably return to confrontation politics: war and/or oil limitation. Or its leaders will change--as occurred, for example in March 1975 as a result of King Faisal's assassination in Riyadh. It remains to be seen whether, and if so how soon, his de facto successor, Prince Fahad, can recover Faisal's

² Arnold Hottinger, "The Depth of Arab Radicalism," Foreign Affairs, vol. 51, no. 3 (April 1973), pp. 491-504, at p. 492.

authority. Moreover, the January and March 1975 demonstrations in Egypt, although primarily economic in cause and character, showed that President Sadat, also, was under rising pressure. And Middle Eastern history also teaches that violence all too often, and unpredictably, determines the course of events.

The 1973 War

In October 1973 President Sadat correctly calculated that by war, Arab oil limitation, and manipulation of Soviet-U.S. detente he could unfreeze the diplomatic deadlock, begin to recover the Israeli-occupied territories, and move the U.S. into an active mediating position between Israel and the Arabs. His strategy was initially successful. He profited greatly from detente, while Israel became its orphan. Most Egyptians, indeed most Arabs, had always hoped that Washington would "come to its senses" and abandon its total support of Israel. When immediately after the 1973 war they felt that it had, they were overjoyed. The Soviets were increasingly unpopular in Egypt before the 1973 war, because they would not fight with Egypt against the Israelis and because they made too obvious their contempt for Egyptians. (This is why Sadat expelled the Soviet military advisors in August 1972.) When after 1973 Sadat moved away from the Soviets toward the Americans, Moscow's cutting off arms and economic aid to force him again back away from Washington only redoubled Egyptian fury³ against the Soviets, as demonstrated in December 1974 by Brezhnev's "postponement" of his visit to Egypt,⁴ because Sadat refused to

³ See Sadat's interview in An Anwar (Beirut), summarized in The New York Times, Jan. 9, 1975.

⁴ Dev Murarka from Moscow in The Christian Science Monitor, Dec. 19, 1974.

allow him, in return for resumption of Soviet arms shipments, to recoup his 1972 political and military losses in Egypt. Egyptian euphoria in 1974 about the U.S. had by mid-1975 again declined, particularly after the March 1975 failure of the Kissinger mission, which again made many Arabs feel that Washington, for domestic political reasons, cannot fulfill Egyptian, and Arab, political and economic expectations. Yet Sadat still remained convinced that only the U.S. could get Israel to evacuate the occupied territories.

The Arab Oil Weapon

The 1973 Arab oil production limitation did not, and could not, decisively damage the U.S. economy. (On the contrary, the U.S. as a result of OPEC's quadrupling oil prices greatly improved its economic position vis-a-vis the far worse affected Western Europe and Japan.) But the U.S. did not realize how dangerous continuation of oil limitation would be, because of its disastrous effect on Western Europe and Japan, from which Moscow would be the main winner. The oil weapon's success was thus one of the causes of the post-1973 change in U.S. Middle Eastern policy, to the Arabs' benefit.

U.S. concern over renewed oil limitation was matched by Arab confidence deriving from it. Moreover, although Iran and Venezuela, not the Arabs, were the principal movers in quadrupling oil prices, the Arab states profited greatly from this, militarily and politically as well as financially. Western Europe and Japan, economic giants but still political and military dwarfs, became politically pro-Arab during the 1973 war and economically even more so thereafter. They competed for Arab money, sold the Arabs arms, and in 1975 were essentially still sitting like a passenger on a ship watching an approaching hurricane, while their economic fate hung in the balance, dependent on Israeli and Arab restraint (cold comfort!) and American foreign policy and

domestic politics.

The Palestinians

Whatever else the fedayin of the Palestine Liberation Organization (PLO) have done, for better or for worse, like so many other "national liberation movements" they have created a nation. For the great majority of Palestinian Arabs, including those under Israeli occupation, now feel that they are a nation and must become a state--and this is the definition of a nation today and a state tomorrow.⁵ Nor is this surprising: the Palestinians are the most educated and most frustrated of the Arabs. That the fedayin have used terrorism, considering the precedents of the IRA and the FLN, has been deplorable but predictable. Their financial support by the Arab Gulf oil states was not only "blackmail." It also was favored by the large number of educated Palestinian Arabs working, and often influential, in Kuwait and the Gulf sheikhdoms. Globally, the fedayin profited from Israel's reversed image after 1967, from the harassed underdog to the triumphant conqueror and occupier, and from the Arab need for an ersatz source of pride, guerrilla terrorism, to overcome their 1967 humiliation.

The main force in the fedayin has been Fatah, much more a nationalist rather than a socially revolutionary movement. (The Habash and Hawatmeh "Marxist" fedayin groups are small, their leaders often Christian secular Arab "assimilationists" rather than Muslim, and anathema to the Gulf rulers who finance the PLO.) The maximum aim of the PLO remains a "secular, bi-national

⁵ Harold Isaacs, "Nationality: 'End of the Road'?" Foreign Affairs, vol. 53, no. 3 (April 1975), pp. 432-450.

Palestinian state"--i.e. an Arab majority dominating a Jewish minority, which would probably only have, as Walter Laqueur put it, the right to its own cemeteries. More important, however, than what the fedayin would like is what they think that they can get in the near future. In my view, after the October 1973 war Arafat and his principal associates (contrary to Habash⁶ and Hawatmeh) were reluctantly prepared to accept a West-Bank/Gaza Palestinian state. But their initial readiness to compromise, largely under Egyptian pressure, predictably again declined, due to increasing Arab oil money and arms, Arafat's triumphant debut at the U.S. General Assembly, what the Arabs have seen as continuing Israeli intransigence, and, quite likely, the late King Faisal's unwillingness to continue pressure on them. In short, the usual pattern recurred: the longer time went on, the easier it was for the Arab states to assure Arab unity and their rulers' security by agreeing on maximum demands--in this case, Palestinian--rather than minimal ones. Conversely, the Arab recognition at the Rabat summit conference of the PLO as the sole representative of the Palestinians with the right to fix Palestinian demands, Arafat's U.N. appearance, and above all the continuing fedayin raids within Israel produced an overwhelming Israeli consensus against dealing with the PLO at all--thus further increasing Arab, and PLO, intransigence.⁷

⁶ See the interview with him by Eric Rouleau in Le Monde, Feb. 6, 1975.

⁷ See the authoritative analysis by Arnold Hottinger, "Die Friedenssuche im Nahen Osten vor der Klippe der Palästinenser," Europa Archiv, vol. 30, no. 1 (Jan. 10, 1975), pp. 1-6. See also Eric Rouleau, "The Palestinian Quest," Foreign Affairs, vol. 53, no. 2 (January 1975), pp. 264-284; Moshe Ma'oz, Soviet and Chinese Relations with the Palestinian Guerrilla Organizations, Jerusalem Papers on Peace Problems, no. 4 (Jerusalem; Leonard Davis Institute for International Relations, The Hebrew University, March 1974.)

The Israeli Psychological Crisis

After the 1973 war much of the Israeli elite felt isolated, cornered, and desperate. Their initial defeats in October 1973 destroyed the myths which had long given most Israelis security, confidence and pride: that the Israeli occupation of the occupied territories would stop the Arabs from renewing the attack and thus insure peace; that therefore the Israelis, following the ein brera maxim ("there is no way but force") could afford to maintain the status quo until the Arabs finally gave in; that Israeli generals, soldiers, intelligence, fortifications, and weapons were invincible; that the Palestinians in the occupied territories would eventually become reconciled to Israeli rule; that the Arab "oil weapon" was a myth, or at least ineffective; and the U.S. would give Israel unquestioning political and military support and deter Soviet and other international pressure and another Arab attack.⁸

The U.S. blocking victorious Israel's total destruction of the Egyptian army and its move thereafter away from total support of Israel to a mediating role between Israel and the Arabs destroyed the Israeli conviction that they could always count on near-total U.S. support. The initial Israeli defeats and the very large Israeli losses of tanks and airplanes during the 1973 war made clear that Israel may need massive U.S. arms supplies not only before another

⁸ See the penetrating analysis of Amnon Kapeliouk (of Al Hamishmar), Israël: la fin des mythes (Paris: Albin Michel, 1975), chapter 6. See also Stanley Hoffmann, "A New Policy for Israel," Foreign Affairs, vol. 53, no. 3 (April 1975), pp. 405-432 and Richard Ullman, "After Rabat: Middle East Risks and American Roles," Foreign Affairs, vol. 53, no. 2 (January 1975), pp. 284-297. For the Israeli case for retaining Sharm al-Sheikh, despite the Egyptian blockade, during the 1973 war, of the straits of Bab al-Mandeb at the entrance to the Red Sea, see Mordechai Abir, Sharm al-Sheikh--Bab al-Mandeb: The Strategic Balance and Israel's Southern Approaches, Jerusalem Papers on Peace Problems, no. 5 (Jerusalem: Leonard Davis Institute for International Relations, The Hebrew University, March 1974.)

war but during it as well, and also massive, continuing U.S. budgetary support. Subsequent developments in Lisbon and Bonn made it uncertain that the U.S. could again so easily use Portuguese and West German bases for arms resupply of Israel in another Middle Eastern war. Finally, U.S. Congressional reluctance to continue arms aid to Cambodia and South Vietnam, the military disasters there, and unsuccessful U.S. pressure on Israel to sign a second disengagement with Egypt further intensified the Israeli sense of isolation and insecurity. In sum, in Jerusalem's view Israel had become far more dependent on, but could much less rely on, U.S. support.

Many Israelis now feel faced with the collapse of what from 1967 until 1973 they had thought that they had achieved, the ultimate goal of Zionism: a Jewish people living securely in a normal, powerful, and independent state. Instead, millennial Jewish feelings of insecurity again welled up. There is in my view hardly any prospect of the destruction of Israel in the near future, because the U.S., despite rising and understandable Israeli fears to the contrary, would prevent it. Yet after October 1973 most Israelis believed not only that even after a settlement--indeed, all the more so if Israel were to evacuate all the occupied territories to get one--the Arabs would still want to destroy Israel (and with respect at least to its Zionist character they indeed long will) and that they might well do so. In sum, greater Israel's fear for its security prevents it from making the only concessions--evacuation of the conquered territories--which could in my view bring settlement, effective guarantees of it, and therefore Israeli security. (Israeli security can no longer be guaranteed by retention of the occupied territories, as the October 1973 war showed. Arab SCUD missiles can now reach Tel Aviv and Jerusalem. The

alarmingly increased amount of talk one now hears in Israel of Israeli atomic weapons is probably a road to Masada and catastrophe.)

Thus the usual Arab-Israeli vicious circle is recurring. The Arabs demand that Israel agree to evacuate all the conquered territories before they will make peace and Israel demands peace and security guarantees before evacuating even most of the conquered territories. There is no realistic possibility that Israel and the Arab states, left to their own devices, can or will reach a compromise settlement. A settlement can only be imposed and only the U.S. can impose it.

The Great Powers

The main effects of the October 1973 war upon the great powers were three. First, the war and the energy crisis strengthened the economic position of the United States (and Canada and Australia) vis-à-vis Western Europe and Japan. Second, U.S. influence in the Middle East greatly increased and that of the Soviet Union greatly declined.

Soviet influence in Egypt is minimal. Although the Soviet Union is still more influential in Syria than is the U.S., President Assad, in spite of massive post-war Soviet arms aid, now relies less exclusively on Moscow. The Soviet position in Iraq is also potentially threatened. Although still close to the Soviets, Iraq now sells much of its nationalized oil abroad for western currency. It began some time ago to welcome western, and particularly American businessmen. President Sadat has been trying to wean Baghdad away from Moscow. Most importantly, the March 1975 Iranian-Iraqi argument, by ending the Iranian-supported Kurdish rebellion, will reduce Iraq's need for Soviet arms and fear of an Iranian military threat, and thus probably--pourvu que ca dure--lower somewhat the Soviet presence in Iraq.⁹

⁹ See Juan de Onis from Baghdad, "Iraqi Victory over Kurds Seen as Setback to

South Yemen (Aden) remains close to Moscow, but the rebellion which it has sponsored, and which Moscow continues to aid, in the Dhufar province of western Oman, is doing badly--in part because the Iranian commandos and helicopters which the Shah sent there two years ago, and which he and King Hussain have reinforced since, have helped to push the rebels back toward the South Yemen border. The rebellion will probably do worse because of the Iran-Iraq agreement. (Whether the Arabs will succeed in replacing the Iranian forces by Arab ones, and also whether Saudi and Kuweiti money can buy off Aden from continuing to support the Dhufar rebellion, and Iraq will cease to support it as well, remain unclear.¹⁰)

Third, U.S. gains and Soviet losses in the Middle East are probably temporary. If, as is likely, there will be no Arab-Israeli settlement, another war will come, the Arabs will limit oil production, the U.S. will lose much of its gains in the Arab world, and the Soviet Union will return to Egypt, reconsolidate its position in Syria, and recover most of its losses--until the

Soviets," The New York Times, April 6, 1975: for the earlier situation, see A.H. [Arnold Hottinger] from Tehran, "Bagdads politische Isolierung," Neue Zürcher Zeitung, Oct. 2, 1974. I am grateful to my friend Professor Phebe Marr of the University of Tennessee at Knoxville for conversations on Iraqi affairs.

¹⁰ This was my impression in Muscat in August 1974. Cf. A.H. [Arnold Hottinger], "Zurückgesteckte Ziele der Rebellion von Dhofar," Neue Zürcher Zeitung, Aug. 28, 1974; Eric Pace from Ruwi, Oman, "Iran Said to Vow Defense of Oman," The New York Times, Feb. 3, 1975; Jim Hoagland, "Iran Is Sending New Troops to Oman," The Washington Post, Oct. 14, 1974; The Economist, March 22, 1975, p. 55.

Arabs again need the Soviets less or succeed in influencing the U.S. to get the Israelis out of the occupied territories.

The main problem for the U.S. and the other OECD countries after the next Arab-Israeli war will be how to end the OAPEC oil limitation which the war will precipitate. This will be more difficult than in 1973-1974, for two principal reasons. First, the Israelis are likely to start the next war and as in 1973 to be prevented from totally defeating the Arabs only by the U.S. (under Soviet pressure). Second, the Arabs, their newly-won pride once again hard hit, but aware that the OECD countries depend more on their oil than ever before, will pose harder conditions for resuming oil production--as a minimum, as in 1973, the immediate, total Israeli evacuation of all their conquests in 1967 and thereafter.

Although, probably temporarily, pushed back in the Middle East, the Soviets have not given up their intention to expand their influence there, nor will they. Russian imperial tradition, communist ideology, and rising Soviet need for Arab oil¹¹ and desire to exploit Western and Japanese dependence on it will continue to make Moscow believe that its recent Middle Eastern losses will be only temporary--as they may well be--and determined to reverse them. Moreover, the Soviets count on long-term radicalization in the area. (This calculation may well be justified but Arab radicalism is likely to be Islamic rather than Marxist.) Thus the Soviets will continue to support Iraq, South Yemen, and even Qhadhdhafi's unpredictable Libya, and to wait--with considerable

¹¹ Marianna Slocum, "Soviet Energy: An Internal Assessment," M.I.T. Technology Review, vol. 77, no. 1 (Oct.-Nov. 1974), pp. 17-33.

reason--for better days. Meanwhile, settlement or not, Moscow will continue arms aid to the area, for arms aid has always been Moscow's major instrument of influence in the underdeveloped world. The Soviets now probably feel that they have little alternative but to accept a settlement favorable to the Arabs, for it would be counterproductive in most of the Arab world to oppose it, and they prefer it to another war and the consequent risk to Soviet-American detente. But if there is no settlement they will also profit, and the U.S. lose. And even after a settlement they will probably keep their hand in with the more radical Arabs, including the radical fedayin. In sum, in the Middle East Moscow continues to give higher priority than does Washington to changing the status quo.

Although the brief October 1973 superpower confrontation showed the barrier that detente places against its escalation to military confrontation, it also demonstrated that struggle for influence, not collaboration for stability, will remain the primary characteristic of superpower politics in the Middle East, and that it will occur within the context of, and be significantly determined by, the worldwide Soviet-U.S. balance of power.¹²

¹² See the penetrating analysis by Galia Golan, "Soviet Aims and the Middle Eastern War," Survival, vol. 16, no. 3 (May/June 1974), pp. 106-114, a shorter version of her The Soviet Union and the Arab-Israeli War of October 1973, Jerusalem Papers on Peace Problems, no. 7 (Jerusalem: Leonard Davis Institute for International Relations, The Hebrew University, June 1974). Cf. Abraham S. Becker, "The Superpowers in the Arab-Israeli Conflict, 1970-1973," RAND P-5167, Dec. 1973, Coral Bell, "The October Middle East War," International Affairs, vol. 50, no. 4 (October 1974), pp. 531-543, and the (in my opinion quite mistaken) article by Edward N. Luttwak and Walter Laqueur, "Kissinger and the Yom Kippur War," Commentary, vol. 58, no. 3 (Sept. 1974), pp. 33-40.

The Rise of Iran

Like any medium power, Iran aims to maximize its own independence, security, and power. Unlike many, it has a proud imperial tradition and an overpoweringly strong neighbor, Russia, which has historically tried to expand its influence, and in the past its boundaries, to Iran's disadvantage. Iran, therefore preferably needs a primary alliance with a very strong and distant opponent of Russia, plus, to maximize its independence from such a protector, "correct" relations with Russia itself. When Moscow tried again to pressure Iran in 1945-1946, the Shah felt compelled to surrender such a balancing policy for alliance with the U.S. In the early 1960s Soviet-U.S. detente, the Sino-Soviet split, the Shah's perceived resentment at, and desire to limit, U.S. pressure, declining U.S. need for land-based missiles along Russia's southern boundary (because of Polaris deployment), and rising Iranian military and financial power enabled him, while keeping his main American connection, to improve his relations with Moscow as well and thus gradually regain the traditional, preferred Iran foreign policy posture outlined above.

By 1975 Iran's power, prestige, and freedom of action had further increased. Soviet and radical Arab influence in the Middle East had declined. The Shah's enemy Nasser had been replaced by his friend and ally Sadat, to whom he was giving massive financial aid.¹³ Iran had successfully replaced the departing British as the hegemonic power in the Gulf. The Shah has declared that he intends to make Iran by 1985 "the Japan of West Asia"--a fully industrialized,

¹³ Henry Tanner from Cairo, "Shah Gives Sadat Strong Backing for Arab Cause," The New York Times, January 13, 1975.

developed country, with major military and naval forces and with U.S.-trained personnel to man them. In the meantime, he wants to be treated as an emerging power with this future before it--as the equivalent, already, of a major West European state.

Saudi Arabia and the Gulf sheikhdoms see the rise of Iranian influence as a long-range danger but as a short-term disagreeable necessity. After 1973 Iran's massive oil revenues enabled rapid military buildup plus economic development. The Shah's March 1975 agreement with Iraq,¹⁴ as long as it lasts, will probably stop Iraqi sponsorship of subversive activity in Iranian Khuzistan ("Arabistan"), the Gulf, Pakistan, and Oman, and contribute to lower Soviet presence in Iraq. The assassination the same month of King Faisal plus the failure of Secretary Kissinger's disengagement mission, which complicated Sadat's position, further improved Iran's position vis-à-vis its two principal regional allies, Egypt and Saudi Arabia.

The Shah is expanding his influence to the east as well as to the south and west. He is aiding Pakistan, whose main protector he has become, and he is also "buying up" such potential opponents as India and Afghanistan. He has loaned India \$300 million, at concessionary interest rates, to buy his oil, and he has offered a \$1.5 billion dollar long-term credit to Afghanistan. In return, he expects that New Delhi and Kabul will become less dependent on the Soviets; that New Delhi will not object to his plans for an Indian Ocean navy (within five years it will be the third in the area, next to the Soviet and American, and Iran will become a major Indian Ocean power); and that Kabul

¹⁴ Text of Algiers Communique: The New York Times, March 8, 1975.

will no longer support, with Soviet arms, the tribal violence in the Pathan and Baluchi areas of Pakistan. (Iran has substantial Baluch- and Arab-speaking minorities, which explains in large part the Shah's concern about Afghan and Iraqi attempts to subvert them.) In sum, the Shah has transformed initial polarization (Iran-Pakistan vs. India-Afghanistan) into a more complex checks-and-balance system, with Tehran its center and pivot and Moscow the main loser thereby.

For although the Shah retains correct relations with the Soviets, like any Iranian ruler he remains profoundly suspicious of them. He therefore keeps his alliance with the U.S. and develops his economic links with Western Europe, especially with West Germany. (A Washington-Bonn-Tehran economic triangle already exists.) Moreover, aware that the Arabs may turn against him, he retains good, if informal and perhaps now less close, relations with Israel, despite his recently more pro-Arab public stance. In short, the Shah now practices the "de facto nonalignment within the pro-Western alliance that characterizes Iran's contemporary foreign policy posture."¹⁵ Although internal Iranian politics remain autocratic, characterized by mistrust and manipulation from above, and extremely dependent on the life of one man, the Shah, the golden salve of oil revenues, purposeful capital recycling for political as well as economic gains, and the nationalistic dividends of this new Persian Empire will probably in the near future keep Iran stable.

¹⁵ Shahram Chubin and Sepehr Zabih, The Foreign Relations of Iran (Berkeley: University of California Press, 1974), p. 7.

The stretching out of Iranian influence to the West, East, and South make it useful to see the Middle East not only as a semi-closed area but also as a part of a larger region stretching from Libya to Bangla Desh, with Iran in its center and as its pivot. Globally, the rise of Iran is a defeat for Russia, Iran's traditional enemy, and a victory for the United States, Iran's major ally, for whom Iran is becoming increasingly central in the whole area.¹⁶

Western Policy Problems

What, then, should the U.S., and Western Europe and Japan, do to avoid another war and oil limitation in the Middle East? Only the U.S. can prevent them, if anyone can. Western Europe and Japan can only try to influence U.S. policy. Secretary Kissinger's policy of "small-step" disengagement agreements and even-

¹⁶ Shahram Chubin, "Iran: Between the Arab West and the Asian East," Survival, vol. 16, no. 4, July/August 1974, pp. 172-183; Rouhollah K. Ramazani, "Emerging Patterns of Regional Relations in Iranian Foreign Policy," Orbis, Winter 1974-5; Udo Steinbach, "Iran's Foreign Policy Renaissance," Aussenpolitik (English ed.), vol. 25, no. 3 (1974), pp. 316-330; R.M. Burrell, "Iranian Foreign Policy during the Last Decade," Journal of the Royal Central Asian Society, vol. 61 (N.S. vol. 5), pt. 1 (Feb. 1974), pp. 7-15; A.H. [Arnold Hottinger], "Persien auf dem Weg zu regionaler Hegemonie," Neue Zürcher Zeitung, Nov. 21, 1974. For background: Shahram Chubin and Sepehr Zabih, The Foreign Relations of Iran (Berkeley: University of California Press, 1974); Rouhollah K. Ramazani, The Persian Gulf, Iran's Role (Charlottesville, Va.: The University Press of Virginia, 1972); R.M. Burrell and Alvin J. Cottrell, Iran, Afghanistan Pakistan: Tensions and Dilemmas, The Washington Papers, no. 20 (New York: The Library Press, 1974); W.A.C. Adie, Oil, Politics and Seapower: The Indian Ocean Vortex, National Strategy Information Center, Strategy Paper no. 24 (New York: Crane Russak, 1975); Oles M. Smolansky, "Soviet Policy in the Persian Gulf," in Michael McCwire, ed., Soviet Naval Policy (New York: Praeger, 1975), pp. 278-287; Geoffrey Jukes, "Soviet Policy in the Indian Ocean," *ibid*, pp. 307-319; R.M. Burrell, The Persian Gulf, The Washington Papers, no. 1 (New York: The Library Press, 1972); Dieter Braun, Neue Konstellationen zwischen dem indischen Subkontinent und Westasien (Ebenhausen/Isar: Stiftung Wissenschaft und Politik, SWP-S226, May 1974); "Promise of Substantial Aid from Iran Buys Military Regime in Afghanistan," The New York Times, Feb. 3, 1975; James Bill, The Politics of Iran: Groups, Classes and Modernization (Columbus: Merrill, 1972); Marvin Zonis, The Political Elite of Iran (Princeton: Princeton University Press, 1971).

handedness between Israel and the Arabs, which initially seemed so successful, temporarily reached a dead end with his failure in March 1975 to negotiate a second Israeli-Egyptian disengagement agreement--due primarily, I would judge, to what at least President Ford and Secretary Kissinger saw as Israeli intransigence.¹⁷

In any case, there is a time-bomb ticking underneath his policy.

Partial disengagement agreements and Geneva conferences cannot hold off war indefinitely. A new Geneva conference will probably rapidly deadlock, on the PLO issue, or some other. Sooner or later the moment of truth will again arrive. Then, unless the U.S. imposes a settlement, the Arabs or the Israelis will precipitate another war and thereafter the Arabs another oil limitation.

Forecasting the future in the Middle East is a risky and unproductive pastime. Accidents, personalities, miscalculations, and emotions make any "rational actor" model faulty indeed. Even if one were to use it, however, the prospects for peace have recently dimmed again. The West Bank, the Golan, and East Jerusalem remain intractable issues and compromise thus seems less likely than war. The Arab-initiated attack in 1973 showed that Egypt and Syria will not indefinitely tolerate Israeli occupation of the Israeli-occupied territories. (Thus, the "hawkish" Israeli theory, that if only the Arabs are totally defeated often enough they will give up, was cast into the "rubbish heap of history.") The Arabs correctly believe that the next few years, before enough energy sub-

¹⁷ See the retrospective analysis by Bernard Gwertzman in The New York Times, April 7, 1975, p. 12.

Does the recent recession-engendered surplus of supply over demand of petroleum¹⁸ forecast a rapid decline in the efficacy of the OAPEC oil weapon? In the long run--say five to ten years--this is quite likely, because present high oil prices favor increased oil exploration and production of petroleum substitutes. But the less populous Arab oil states, who cannot domestically absorb all their oil revenues (Saudi Arabia, Kuwait, Abu Dhabi) have so cut their production (Saudi Arabia by one-third, from 9 to 6.5 mbd--a clear indication that it will not unilaterally cut the price) that OPEC's present price level, despite some minor cuts, seems generally assured.¹⁹ U.S. imports of OAPEC oil continue to rise.²⁰ Washington has talked a lot about substitute energy sources but done little or nothing. Because the Arabs understand that the effectiveness of their weapon is of relatively short duration, they are therefore likely to use it within the context of a new Arab-Israeli war, while it still will be effective against the OECD states and thereby vis-a-vis the United States.

A long-range planner, therefore, should think about what to do after the next Israeli-Arab war. Let us assume that it ends with a more rapid and probably more complete Israeli victory than the last one, and that it also triggers OAPEC oil limitation. Let us therefore consider what renewed oil limitation would be like and how it might end.

¹⁸ William D. Smith, "Economic Slowdown Produces World Oil Surplus," The New York Times, December 19, 1974.

¹⁹ Edward Cowen, "Saudis' Shock Absorbers on Oil Prices," *ibid.*, March 11, 1975.

²⁰ Michael C. Jensen in *ibid.*, Dec. 19, 1974. See in general "Some Chicken," The Economist, February 22, 1975.

The next Arab oil limitation would be at least as effective as the one in 1973, and probably more so, for several reasons. First, all the OECD countries, including the U.S., despite their so far quite inadequate efforts to prevent it, are still becoming more, not less dependent on Arab oil. Second, the quadrupled price of oil has caused massive OECD capital transfers to the OPEC countries. The balances of payments of most OECD countries (and almost all underdeveloped ones) have therefore turned sharply negative. Third, the problem of recycling--external reinvestment of oil-generated OPEC capital, primarily in OECD countries--although less serious than was first feared, is far from solved. Saudi Arabia, the greatest beneficiary of the oil price bonanza, more out of conservatism than political purpose, still keeps much of its money on short-term demand deposits in the New York banks, thus limiting OECD long-term investment capital availability. (Iran and Kuwait have recycled more effectively.) These funds could be rapidly withdrawn, for political reasons. Fourth, the 1973 war showed, contrary to western expectations, that the Arabs were more united than ever before. Fifth, the Arabs know that while the U.S. is not directly vulnerable to oil limitation, it is indirectly via Western Europe and Japan. Thus the Arabs are confident that they have an irresistible weapon, oil, to force the U.S. to put pressure on Israel to evacuate the occupied territories.

The Arab oil states do have to weigh the possibility of U.S. military intervention²¹ in the Persian Gulf to break a renewed oil limitation. The

²¹ See the proposals for it by Robert W. Tucker, "Oil: The Issue of American Intervention," Commentary, vol. 59, no. 1 (Jan. 1975), pp. 21-31; Daniel Yergin, "The Economic Political Military Solution," The New York Times Magazine, Feb. 16, 1975, pp. 10-11, 26-36; Miles Ignotus (pseud.), "Seizing Arab Oil," Harper's, vol. 220, no. 1498 (March 1975), pp. 45-62.

statements by President Ford and Secretary Kissinger that this is possible, if the West and Japan were faced with economic "strangulation,"²² have given some Arabs pause. But it is questionable whether the U.S. would intervene militarily there if the OAPEC demand were, as it probably would be, only the Israeli evacuation of all the occupied territories, (rather than, say, a future Arab demand that Israel give up territory within its 1967 boundaries.) The U.S. is practically committed to the former. The West European and the Japanese clearly are, and would probably oppose a U.S. military intervention, one of whose effects would be to postpone or prevent it. Arab sabotage of the oil fields would probably cut off oil supplies for a dangerously long period (as anyone knows who has studied the problems of extinguishing oil well fires.) Not only would the Soviets be invited back into the Arab world, and the U.S. lose all its recent gains there, but the U.S. would also be indefinitely confronted with endemic, Soviet-supported Arab sabotage and guerrilla warfare-- in short, with another Vietnam, but, as Che Guevara put it, "two or three."

What, then, should the West, and especially the U.S., do? Should the U.S. impose Israeli evacuation of the occupied territories in return for guarantees, should it invade one or more OAPEC countries, or would some compromise be possible? At this point, a long-range planner is confronted with the unpredictability of American domestic politics, which would, as so often in the past, again be a major if not the primary factor in the decision. The only

²² See Secretary Kissinger's interview with Business Week, Jan. 13, 1975; text also in Department of State Bulletin, vol. 72, no. 1837 (Jan. 27, 1975, p. 101)

point that one can make with some assurance is that the resultant domestic U.S. political controversy would be particularly polarizing and poisonous. Its outcome is in my view impossible to predict.

In any case, Washington should prepare now for the next crunch in the Middle East. It should pursue its attempts to establish a coordinated OECD policy vis-a-vis oil limitation, to build up oil reserves, to set up a firm oil-sharing policy, and get OECD agreement to cushion the effect of rapid, politically-motivated Arab deposit and investment transfers. It can hardly do this without coordinating its Middle Eastern policies better with Western Europe and Japan, i.e. without further modifying its support of Israel. Its failure to do so in 1973 contributed to the war and to the greatest NATO crisis since its formation. (One of the many advantages that Moscow will gain from another Middle Eastern war and OAPEC oil limitation will be another NATO crisis.) Most importantly, Washington should, after full consultation with its allies, frame and announce its own policy for an over-all Middle Eastern settlement. This should provide for the Arabs near-total withdrawal by the Israelis from the occupied territories, including East Jerusalem, the West Bank, the Golan Heights, and Sharm el-Sheikh. (Israel should be given minor territorial adjustments in the Latrun silent area and be allowed to extend its sector of Jerusalem so as to give it access to the Wailing Wall.) In return, the settlement should provide for the Israelis as close to iron-clad political and military guarantees of Israeli (as of Arab) security thereafter as can be devised, including formal U.S. as well as (hopefully Soviet) and U.N. participation in them. (That Israel will condier these guarantees insufficient should not predetermine what the U.S. would consider to be adequate guarantees.)

The recent Indo-China debacle makes it even less likely that Israel will regard such U.S. guarantees as trustworthy. This Israeli view is understandable and from Israel's viewpoint perhaps correct. It is the most important immediate reason why the U.S. must try rapidly and hard to restore its damaged international credibility. But in the last analysis the U.S. must act according to its own, not Israel's estimate, of the reliability of its own guarantees and the nature and extent of its own vital national interests.

There will be much U.S. Congressional and public U.S. opposition to a U.S. commitment to guarantee Israel, and it will be fuelled by Israeli opposition as well, for Jerusalem will prefer, now more than ever, territory to guarantees.²³ But in my view it should be made, for the alternative is at best recurrent wars and oil limitations or at worst the destruction of Israel. Either or both is so contrary to U.S. interests and commitments that a firm U.S. policy to prevent them is worthwhile.

How can the U.S. get such a plan for settlement adopted? As to Israeli evacuation of the occupied territories, it should privately make clear to Israel that it will suspend arms aid and private U.S. contributions unless and until Israel agrees to the above plan. Washington must be prepared to ride out all opposition, Israel-inspired and otherwise,²⁴ to this course. The plan must be implemented step by step: evacuation and guarantees should be gradual and according to a fixed timetable. The U.S. must also make clear that unless the Arabs

²³ Theodore Draper, "The United States and Israel," Commentary, vol. 59, no. 4 (April 1975), pp. 29-46.

²⁴ See "American Jews and Israel," Time, March 10, 1975.

recognize Israel's independence and security, within the 1967 boundaries, they will not get back the occupied territories; and, moreover, that the U.S. will undertake whatever measures are necessary, including military force, to break an OAPEC oil limitation, before or after a settlement, or an Arab attack against Israel after it, in order to force Israeli territorial concessions over and beyond the 1967 frontiers.

The U.S. should make public, now, the terms of its plan for settlement. It must place a time limit on its step-by-step implementation. It must obtain Israeli and Arab acceptance of it. If this plan is implemented, war and oil limitation can be avoided, Soviet influence kept low in the Middle East, and peace and security brought to that area and increased in the world. If it is not, and war and oil limitation come again, the U.S. and its allies will lose, and so will Israel and the Arabs. Only the Soviets will win.

What are the prospects? Bad, and getting worse. Israeli and Arab intransigency is increasing. The Soviet Union cannot, and probably would not, exercise major restraining influence on the Arabs. Western Europe and Japan can and will do little. Domestic U.S. public opinion has become more anti-Arab and, in part as a result, more pro-Israeli.²⁵

The U.S. 1976 presidential elections loom ahead. The Ford Administration is weak. U.S. foreign policy has suffered a series of setbacks, in Indo-China, Portugal, and the Middle East. U.S. influence on Israel will therefore decline further. Finally, the next U.S. President will probably be a Democrat, and

²⁵ See the important and revealing analysis by a leading U.S. public opinion analyst, Louis Harris, "Oil or Israel?", The New York Times Magazine, April 6, 1975, pp. 20-22, 34-37.

therefore more amenable to Israeli influence. Facilis descensus Averno--
and nowhere more than in the Middle East.

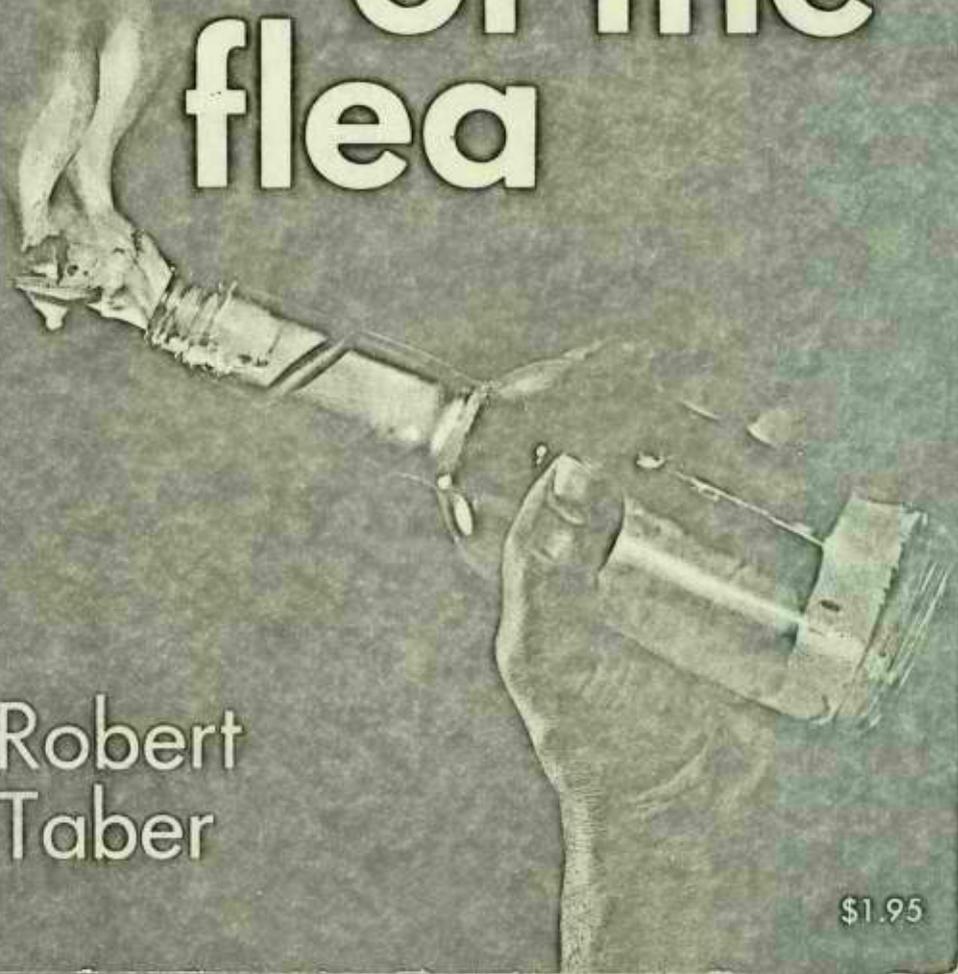
And after the next war? Logically, rationally--futile words?--Israel might then be more amenable to compromise, the Arabs might more clearly see the approaching ineffectiveness of their oil weapon, the Soviet Union the intractability of the Arab world, and the United States the necessity of imposing a settlement. One must hope so. Henry Kissinger recently remarked that a historian must be a pessimist, a statesman an optimist. Still, the historian cannot help but be reminded, viewing the Middle East, past, present, and future, of Edward Gibbon's gloomy verdict, "History, Sir, is indeed the record of the crimes, follies, and misfortunes of mankind."

HOW GUERRILLA FIGHTERS
COULD WIN THE WORLD!

the war of the flea

Robert
Taber

\$1.95

"The guerrilla fights the war of the flea, and his military enemy suffers the dog's disadvantages: too much to defend, too small, ubiquitous, and agile an enemy to come to grips with."

Here, in a sentence, is the essence of Robert Taber's brilliant analysis of the new kind of war that confronts the West today. It is the war of the third world of emerging peoples—of Africa, of Asia, of Latin America.

The "War of the Flea" is the war of popular resistance that drove the British out of Cyprus and Israel, the French out of Indo China and Algeria—and is plaguing the United States, both in South-East Asia, and at home.

The author's knowledge of his subject is more than theoretical. As a CBS News correspondent, he covered revolutions on two continents. He asserts that guerrillas cannot be overcome by military means... and proceeds to show, with careful documentation, why it is impossible.

This is a book that is so authoritative that its entire first printing was bought out by various branches of the U.S. armed services.

CITADEL PRESS, INC., PUBLISHERS
A SUBSIDIARY OF LYLE STUART, INC.
222 PARK AVENUE SOUTH
NEW YORK, N.Y. 10003

Cover design by Nick Frank
ISBN 0-8065-0225-8

defiance of the Yankee Colossus and sympathetic to the plight of beleaguered Cuba, have since been alienated by his alliance with Moscow and his involvement in Cold War politics – the missile crisis of October 1962, being taken as the chilling object lesson of that involvement. The fate of the Cuban middle class, on an island grown grey and austere since the first heady triumphs of the revolution, has also been a disillusionment to middle-class Latin Americans.

The revolutionary base and the revolutionary ferment of Latin America nevertheless exist as potent realities. The seeds of popular insurrection have been sown broadcast. Its techniques are readily available to all. And although large-scale revolution may not be imminent, it seems safe to predict that within the next decade the United States is certain to face grave challenges to its leadership, its diversified economic interests, and perhaps even its security in the Western hemisphere. Need one add: *and* in the rest of the undeveloped world?

Central America could become an American Vietnam tomorrow. Brazil could become an American Congo. Venezuela, with its great petroleum wealth, an American Algeria. And the Andes, to quote Fidel Castro, a greater Sierra Maestra.

What is to stop it?

civil population in the northern mountains, the terrorism practised against civilians, their dependence on foreign bases and supplies, and their premature decision in 1948 to hold ground and to expose large formations to a numerically, technologically, logistically, and organizationally superior army cost them a series of defeats from which there was no recovery.

Their loss was twofold. They were defeated militarily. And the Greek army's success spelled defeat for the revolutionary movement politically, as well.

In the Greek context, the revolutionary principle bears repetition: the object of the guerrilla is not to win battles, but to avoid defeat, not to end the war, but to prolong it, until political victory, more important than any battlefield victory, has been won. In sacrificing the advantages of guerrilla tactics for military strategy based on territorial investment, the Greek communists opposed strength with weakness. In risking a military confrontation, they gambled not only their available manpower, but something more important — their political prestige as a revolutionary force able to defy (by skilful evasion and superior tactics) the military colossus. And in losing the gamble, they lost the essential momentum, the high sense of popular anticipation, the bandwagon effect, on which the success of any political movement depends.

Revolution is by definition a mass phenomenon. Greece, Malaya, the Philippines all illustrate the axiom that without mass participation, or at least popular support, there can be no revolution. The Huks lost it, the Chinese in Malaya never had it, the Greek communists threw it away.

10 Sun Tzu on The Art of War. Principles of guerrilla strategy and tactics. Terrain as a determining factor. Guerrilla war in urban areas. The character of the guerrilla.

All warfare is based on deception.

Therefore, when capable, feign incapacity; when active, inactivity. When near, make it appear that you are far away; when far away, that you are near.

Offer the enemy a bait to lure him; feign disorder and strike him.

When he concentrates, prepare against him; where he is strong, avoid him.

Anger his general and confuse him.

Pretend inferiority and encourage his arrogance.

Keep him under a strain and wear him down.

When he is united, divide him.

Attack where he is unprepared; sally out when he does not expect you.

These are the strategist's keys to victory.

The quotation above is taken from Sun Tzu's essays on *The Art of War*, the oldest known writing on the subject, pre-dating the Christian era by several centuries. The striking resemblance to the military axioms of Mao Tse-tung is no coincidence. Mao has studied Sun Tzu thoroughly and acknowledges his debt; many of the Chinese guerrilla leader's dicta are, in fact, mere paraphrases of those of *The Art of War*.

Sun Tzu is quoted here to make a point. It is that 'modern warfare' is, in its most common usage, a cant phrase, indicative of the confusion of journalists and politicians who mistake technology for science. For despite the impressive technological innovations of the twentieth century, the principles of warfare are not modern but ancient; they were well established when Caesar marched out on his first campaign. And what is true of war in general is even more true, if possible, of guerrilla warfare in particular.

Aircraft and artillery provide weapons of far greater range than the longbow; explosives formidably multiply the striking power of the arrow; tanks are better than shields; trucks and helicopters offer (but not always) swifter and more dependable transportation

than mules and camels. The problems of generalship remain the same. The variable factors of terrain, weather, space, time, population, and, above all, of morale and strategy still determine the outcome of battles and campaigns.

If there is anything new about guerrilla war – of which Sun Tzu surprisingly anticipates by two thousand years virtually all questions of a military nature – it is only in its modern, political application. To put it another way, the specifically modern aspect of guerrilla warfare is in its use as a tool of political revolution – the single sure method by which an unarmed population can overcome mechanized armies, or, failing to overcome them, can stalemate them and make them irrelevant.

To understand how this comes about does not require a study of military tactics so much as of the political problems to which military methods – guerrilla methods – may provide a solution.*

The guerrilla is a political insurgent, the conscious agent of revolution; his military role, while vital, is only incidental to his political mission. His insurgency is dedicated to a single purpose: the overthrow of the government and the destruction of the existing political or social or, it may be, economic system.

In the process of accomplishing his goal, he may have to defeat – and he will certainly have to engage and out-manoeuvre – organized, professional military forces. If so, however, his manoeuvres, except where immediate survival is at stake, will be undertaken primarily for their political effect. Each battle will be a lesson, designed to demonstrate the impotence of the army and so to discredit the government that employs it. Each campaign will be a text, intended to raise the level of revolutionary awareness and anticipation of the popular majority whose attitude will determine the outcome of the struggle.

Guerrilla actions will have certain obvious military objectives: to obtain weapons, ammunition and supplies, to inflict casualties, to force the enemy to overextend his lines so that his communications may be disrupted and small units picked off, one at a time, by locally superior rebel forces.

But psychological and political objectives will be paramount. Local military success will serve no purpose if the guerrilla campaign does not also weaken the morale of the government and its soldiers, strain the financial resources of the regime, and increase political pressure on it by creating widespread apprehension and dissatisfaction with the progress of a war in which there is no progress – and no end in sight.

Obviously, none of this can occur except in the presence of certain distinct social and political conditions, which combine to

produce a potentially revolutionary situation. Successful insurgency presupposes the existence of valid popular grievances, sharp social divisions, an unsound or stagnant economy, an oppressive government. These factors obtaining, revolution will still be far off, unless there exists or comes into existence the nucleus of a revolutionary organization, capable of articulating and exploiting popular dissatisfaction with the *status quo*.

Ordinarily, however, revolutionary situations produce their own revolutionary leadership. Coming from the most unstable social sectors, it can be expected to include the most radical, most frustrated and ambitious elements of the political 'out' parties, the more idealistic and least successful members of the middle class, and those most outraged by the *unaccustomed* pinch of oppression. (The long-tyrannized peasant, for example, is seldom as revolutionary as the relatively fortunate student or worker who has been led to believe that he has rights, and finds, in a change of political climate, that he is deprived of them.)

In the potentially revolutionary situation, spontaneous insurrections may be expected: they are likely to arise out of almost any sort of social conflict – a strike, an election campaign, a dispute over land or wages or prices or rents or schools or any one of a score of other social 'problems'. Often they will come in reaction to some act of repression or of real or fancied injustice on the part of the governing authorities as, for example, when the efforts of the police to curb a popular demonstration turn the demonstration into a riot.

In other circumstances, disorder may be deliberately created. In Cuba, Algeria, Cyprus, as examples that come readily to mind, the war of the flea was initiated by the deliberate acts of the revolutionary nucleus, proclaiming its defiance of authority and banking on popular support in an open declaration of revolutionary war.

The means are not important. The important element is the leadership itself. Bandits are not revolutionaries, looters are not guerrillas. In order to attract a following, the revolutionary leaders must stand on firm moral ground; they must have some greater purpose than the furtherance of personal ambition. This in turn implies an ideology or a clear 'cause' to explain their decisions and the reasons of their insurgency. They cannot be mere opportunists.

When conflict occurs, whether spontaneous or induced, the revolutionary leaders must be capable of explaining and rationalizing its confused and often apparently accidental character. Isolated acts of defiance must be given coherence within a revolutionary frame of reference. The leadership must be prepared to make the most of every opportunity to accelerate the process of social

ferment and political disruption. The first task of the revolutionary cadres must be to relate each incident and each phase of the conflict to a great 'cause', so that revolutionary violence is seen as the natural and moral means to a desired end, and the masses of the people are increasingly involved. The struggle cannot be allowed to seem meaningless or chaotic. It must be given a progressive character in all its phases; it must arouse great expectations and appear crucial at every stage, so that no one can stand outside of it.

The precise 'cause' itself is not of great consequence: one is often as good as another. In Cuba, for example, the corruption of the Batista regime and its illegitimacy were seemingly sufficient 'causes' for the well-to-do middle class – so long as its members individually did not take any great personal risk, but merely sympathized with and abetted the active revolutionaries. When the sons of the middle class were imprisoned or killed or tortured for their activities, oppression became the more urgent 'cause'.

Economic nationalism was the real 'cause' of the rich and ambitious industrialists and entrepreneurs who opposed Batista. Political ambition, which could not be avowed, and a sense of social injustice, which could, were the 'causes' that drove the frustrated youths of the poor white-collar class to become the cadres and greatest zealots of the revolution. And on the other hand, the landless *campesinos*, the economically deprived *macheteros* of the great sugar plantations, the squatters of the Sierra Maestra were driven by actual hunger, by real oppression, and by a longing for the security of land of their own under a just social system – motivations that transcended any question of moral or political 'causes'.

The nominal causes varied according to the local situation. The constant, consistent appeal of the revolutionary leadership was broader, being based on a democratic, egalitarian ideology linked to notions of social justice long accepted in Cuba (there was nothing new about Castro's brand of 'humanism', it was written into the Cuban constitution), and a clear political goal – the overthrow of the Batista regime and the complete destruction of or severance from everything that supported it.

The overthrow of Batista was presented as a panacea, the remedy of all existing evils. As a 'cause', it related and made understandable each isolated political development: the assassination of a policeman, the martyrdom of a terrorist, the suspension of civil liberties or a public demonstration demanding their restoration, any disruption of the ordinary routine, anything that helped to undermine the regime, was held up as a skirmish or a battle in a great crusade.

This state of mind prevailing, the process of cutting away Batista's support and increasing the pressure against him both inside and outside of the country continued according to a pattern that we have already examined in detail in earlier chapters.

The Cuban example provides as well as any other the recipe for successful insurgency. The prerequisites are the following:

1. An unstable political situation, marked by sharp social divisions and usually, but not always, by a foundering or stagnant economy.
2. A political objective, based on firm moral and ideological grounds, that can be understood and accepted by the majority as the overriding 'cause' of the insurgency, desirable in itself and worthy of any sacrifice.
3. An oppressive government, with which no political compromise is possible.
4. Some form of revolutionary political organization, capable of providing dedicated and consistent leadership towards the accepted goal.

There is one final requirement: the clear possibility or even the probability of success. Until people believe that a government *can* be overthrown – and it must be the first act of the insurgency to demonstrate this possibility by successful defiance of military force – the attempt will not be made, the revolutionary following will not be found.

The specific techniques or tactics of guerrilla warfare are not, except in unimportant detail, to be learned from texts. They relate always to the specific local situation and are supremely expedient: the guerrilla is, above all, an improviser. The nature of his improvisation depends, naturally, on immediate and long-range objectives, the terrain, the relative strength of his forces and those of the enemy, the material means at his disposal, and similar factors.

Since the guerrilla's numerical strength and arms are inferior to those of his enemy (or he would not be a guerrilla), and since his most immediate concern is mere survival, the basis of all guerrilla tactics is, obviously, evasion. Successful evasion means the ability to avoid confrontation except at one's own choosing yet always to be able to achieve the *local* superiority to strike with effect.

'If I am able to determine the enemy's disposition while at the same time I conceal my own,' writes Sun Tzu, 'then I can concentrate and he must divide. And if I concentrate while he divides, I can use my entire strength to attack a fraction of his.'

And again:

'The enemy must not know where I intend to give battle. For if he does not know where I intend to give battle, he must prepare in a great many places. And when he prepares in a great many places, those I have to fight in any one place will be few. . . . *And when he prepares everywhere, he will be weak everywhere.*'

The foregoing explains, as well as anything that has ever been written, how it is possible for a relative handful of armed men to oppose a vastly superior army. The secrets of success are, first, superior intelligence, and, second, terrain. Guerrillas, representing a popular cause, have the tremendous advantage of an intelligence service that encompasses virtually the entire population. The population hides them, and at the same time it reveals, from day to day and hour to hour, the disposition and strength of the enemy.

'We always know where the soldiers are,' Fidel Castro told me when I first interviewed him in the Sierra Maestra, early in 1957, 'but they never know where we are. We can come and go as we like, moving through their lines, but they can never find us unless we wish them to, and then it is only on our terms.*'

At the time, Castro had perhaps one hundred guerrillas at his disposal; in theory, he was 'surrounded' by some five thousand Batista soldiers. But in the wild and trackless terrain of the Sierra Maestra, roaming over some five thousand square miles of mountains and dense forest among a rural populace surely sympathetic to him and hostile to Batista, his being 'surrounded' was an irrelevance. The ocean is surrounded, but the fish do not care.

Where a choice of ground is possible, the terrain for guerrilla operations should be carefully selected. The ideal will be found in a country that is more rural than urban, mountainous rather than flat, thickly forested rather than bare, with extensive railway lines, bad roads, and an economy that is preponderantly agricultural rather than industrial. The relative dispersion or concentration of the population is also of great importance: a region with a widely scattered rural population, living in small hamlets and isolated farm dwellings is much more vulnerable than one of tightly knit, large country towns separated by wide areas of open farmland.

The terrain should afford both natural concealment and obstacles to hinder the movement of military transport — mountains and swamps where tanks and trucks cannot go, woods and thick brush that provide cover from aerial observation and attack, forests from which to strike quickly and safely at enemy rail and highway communications and in which to ambush small military units.

* Robert Taber, *M—26: The Biography of a Revolution*.

There should be sufficient space to manoeuvre freely, without the danger of being caught in a closing spiral of encirclement. The greater the area of operations, the more difficult it will be for the army to locate the guerrillas and the more the government will have to disperse its troops and extend its lines of supply and communication.

Yet the guerrillas cannot choose the remotest and most rugged areas in which they would be safest. They must remain constantly in contact with a rural population from which to recruit, to draw supplies, and to obtain reliable couriers who will carry messages and directions to and from the revolutionary underground in the towns and cities.

This necessity indicates the choice of an area with a dispersed rather than concentrated rural population. Such an area will usually afford the natural concealment and natural obstacles to army operations found in desolate areas, and will provide a further advantage: it will not be economic for the government to garrison.

Large rural towns can be garrisoned; tiny hamlets cannot. Where there are many of them, only a few soldiers can be assigned to each, and to create such rural outposts is worse than useless, since each individual post can easily be overwhelmed, its soldiers captured or killed, their arms and ammunition seized, and another propaganda victory thus scored by the insurgents.

Since there will be no great government stake in any given hamlet, farm, or village, in economic or strategic terms, the natural decision of the army will be to withdraw to safer ground. Yet each such withdrawal will widen the area of guerrilla control and feed the insurgency, providing it with more supplies, more recruits, more room in which to manoeuvre.

There is another consideration: the possession of populated areas will usually provide almost as much safety for the insurgents as would the remote areas in which they cannot be located or attacked. Political considerations, if not those of humanity, will usually offer some safeguard against bombing or artillery attacks, since the government cannot afford to kill civilians indiscriminately.*

The danger of being isolated far from populated areas has been demonstrated by the experience of guerrillas in Malaya and the Philippines. In both instances, the military succeeded in isolating the insurgents, cutting them off from the source of their strength, with results fatal to the insurgency. On the other hand, the possibility of fighting a successful guerrilla war on a small island with little room to manoeuvre and no real wilderness sanctuary has been

* Clearly this does not always hold. Consider Vietnam.

proven by the Cypriot fighters of EOKA. When pressed, the small guerrilla bands commanded by Grivas in the hills of Cyprus would filter back into the towns. The known fugitives who could not do so lived like foxes in earthen dugouts, so well camouflaged that British soldiers often walked above their heads without discovering them. Others sallied forth on night forays from hiding places under the floors of homes where they had lain all day, their presence unsuspected. They were, in the most literal sense, 'underground'.

Even in well policed, large cities, a sympathetic population can protect active insurgents. The Draconian methods used by the French in Algiers virtually stamped out the F.L.N. underground there, but only because the Moslems of the Casbah were already separated, racially and physically, from the French population. Soldiers, especially foreigners, can suppress urban rebellion (as in Budapest) by treating the entire metropolis as a city under wartime siege, controlling all movements, and ruthlessly killing the inhabitants of any quarter where resistance is offered. Gradually an urban population can be starved and terrorized into submission. But such methods scarcely apply to the civil war situation in which there is no sure way of knowing friend from foe.

Terrain and local conditions ultimately decide the size and organization of the guerrilla band. In Cuba's Sierra Maestra, 'columns' of one hundred to one hundred and twenty men proved best, such a force being competent to deal with any military group that might penetrate its base area. Greater numbers were unwieldy on the march and difficult to supply, given the resources of a very thinly populated region with a marginal agricultural economy.

In more densely populated, more prosperous rural areas, a platoon of thirty to forty men would occupy a hamlet or small village and its environs; guard posts were established along the margins of the entire 'territorio libre', and the zone was administered as a state within a state.

In suburban areas, on the other hand, concealment was the determining factor, and the guerrillas who worked close to the larger towns, interdicting the highways and cutting communications and power lines, operated in squads of three to eight men, striking from ambush and then quickly hiding in the brush or, at times, in the homes of residents. Raids on suburban military posts and outlying industrial establishments were often made by commandos living within the town, who would assemble for a night action and then quickly disperse to their homes, to resume their normal daytime occupations

With respect to the conditions that prevail in most of the Latin American republics, Che Guevara considers that a nucleus of *thirty to fifty* armed men is sufficient to initiate a guerrilla insurgency with good assurance of success. If the nucleus, organized and armed in strictest secrecy, exceeds one hundred and fifty, it should be divided, and the action begun in two regions well apart. When an active guerrilla column grows beyond one hundred or so, it should again be divided, and action begun on a new front. There is a positive as well as a negative reason for this division: the guerrillas are missionaries; their task is not merely to oppose the army but to spread rebellion among the people; and the wider their area of contact with the population, the better for their cause.

The guerrilla nucleus initiates the conflict, if possible, on the edge of a wilderness sanctuary, in a thinly populated agricultural area with a marginal economy, within easy striking distance of strategic targets - railway lines that can be cut, communications that can be disrupted, mining or industrial plants that can be sabotaged, small military or police posts from which arms can be seized. At the same time, urban insurrection of a hit-and-run rather than sustained character is created by the revolutionary underground, so as to give the insurgency a general, national complexion for maximum propaganda effect. It is not enough to rebel: the rebellion must be the object of national attention, too shocking in its initial effects to be ignored by even a controlled press, or quickly explained away, as has been the case with many abortive provincial insurrections, by a government safe in an untroubled capital, far from the scene of battle.

When the first excitement has died away and order has been restored in the towns where uprisings have occurred, the guerrillas can expect the army to bring the battle to them; they will not have to seek it. The government will order a 'bandit suppression' campaign. Troops will be dispatched by motor convoy or airlift to the region of reported guerrilla activity; spotter planes will skim the treetops seeking the insurgents; soldiers will occupy the villages and patrol the roads; foot columns will penetrate deeply into rebel territory, trying to make contact. Helicopters may be used to ferry troops to strategic encampments deep in the forest or mountains from which patrols can fan out in search of the rebels. If the military commander knows what he is about, he may adopt some variation of the French 'oil slick' technique, gridding the region on his map and attempting to clear it a square at a time, driving the guerrillas slowly toward a prepared 'killing zone' (or zones) where their only apparent route of escape will bring them

into the open – much as tigers are driven by beaters into the guns of the hunters.

The 'oil slick' method is theoretically sound, but in practice it is far from foolproof. Since it is a rare government that can admit serious concern over the activities of a small band of guerrillas, the chances are that the military force sent on the suppression campaign will be far from adequate for a task in which a ratio of ten to one is prescribed and five hundred soldiers to each guerrilla would not be at all excessive.*

Regardless of the number of troops involved, the guerrillas will fight according to certain principles. They will not seek to hold ground or to contend with a stronger force, but only to confuse and exhaust it and to inflict casualties on it, without taking casualties in return. The key to this kind of action is the well placed ambush. 'Generally,' writes Sun Tzu, 'he who occupies the field of battle first and awaits his enemy is at ease; he who comes later to the fight and rushes into battle is weary.'

The guerrillas will not give battle until the terrain favours them. Their effort will be to lure the enemy into situations in which numbers are of little account, because the way is too steep and the passage too narrow for more than a few to proceed at a time. When fighting begins, it will be on ground of the rebels' own choosing – preferably from commanding heights with dense cover and limited visibility, where a few determined men can hold up an army.

Ambushes will be prepared in such a manner that a small portion of the advancing military column – its vanguard – will be separated from the rest when firing commences. The fire of the main body of the guerrillas will be concentrated on this vanguard. The object of the ambush must be the complete destruction of the advance group and seizure of its arms and ammunition, the latter task being accomplished while a small guerrilla rear guard delays the rest of the military column.

In this connexion, Che Guevara writes:

When the force of the guerrilla band is small and it is desired above all to detain and slow down the advance of an invading column, groups of snipers, from two to ten in number, should be distributed all around the column at each of the four cardinal points. In this

* In Cuba, in 1961, more than 60,000 Castro militia were used to suppress an insurgency in the Escambray mountains, supplied by CIA airdrops, involving not more than 600 anti-Castro guerrillas with little or no popular support. The ratio of troops to insurgents was thus 100 to 1 or better; the cleanup nevertheless required nearly three months to accomplish.

This is not hearsay; the author was there.

situation, combat can be begun, for example, on the right flank; when the enemy centres his action on that flank and fires on it, shooting will begin at that moment from the left flank; at another moment from the rear guard or from the vanguard, and so forth.

With a very small expenditure of ammunition it is possible to hold the enemy in check indefinitely.

While the column is delayed, the main body of the guerrilla force quickly gathers its military booty and moves on towards the next prepared position, or circles around and steps out in a new direction. The snipers withdraw and rejoin the main force before the troops have recovered sufficiently to launch a counter-attack, all of this occurring within a matter of a few minutes.

The process is repeated again and again. When it has been determined that a military column is sufficiently isolated that the arrival of reinforcements can be delayed for some hours or days, the guerrillas may even attempt an encirclement, or may create the appearance of an encirclement by stationing squads of snipers on commanding ground in such a way as to bring the troops under fire in whichever direction they attempt to move. If the troops launch a determined assault, the guerrillas have only to give way, circle around, regroup, and again withdraw.

The superior mobility and small size of the guerrilla force are its main assets. The danger that they themselves may be encircled is usually more apparent than real.

Night, as Guevara has noted, is the best ally of the guerrilla fighter. Although the Cubans used the phrase, 'encirclement face', to describe the look of someone who was frightened, Castro's guerrillas never suffered a single casualty through encirclement, and Guevara considers it no real problem for a guerrilla force. His prescription: take adequate measures to impede the advance of the enemy until nightfall and then exfiltrate – a relatively simple matter for a small group of men in country well known to them, where the cover is good.

In the first months of the insurgency, when the army is on the offensive, the tactics of ambush and evasion are standard and sufficient. The activities of the army itself are enough to advertise the rebel cause. Mounting military casualties cannot be kept secret. The high cost of the anti-guerrilla campaign will be an embarrassment to the government, which will be hard put to explain what it is doing – and failing to do. And each encounter will strengthen the guerrillas while weakening the morale of their military opponents.

'The guerrilla soldier ought always to have in mind,' writes Guevara, 'that his source of supply of arms is the enemy and that, except in special circumstances, he ought not to engage in a battle that will not lead to the capture of such equipment.'

The enemy vanguard is made a special target of guerrilla fire for a sound psychological reason: to induce the fear, or at any rate the excessive caution, that will paralyse the will and retard the free movement of the enemy. When the soldiers in the first rank invariably are killed, few will wish to be in the vanguard, and without a vanguard there is no movement. (Such reasoning may not always apply to professional troops. Professional officers are trained to accept casualties as the price of battle. Nevertheless it has been a constant complaint of American military advisers in South Vietnam that the Vietnamese field commanders commonly refuse to advance against strong guerrilla positions without artillery support and preparatory air strikes that give the Viet Cong guerrillas time to retire from the field.)

The insurgency continuing, the military may be expected sooner or later to give up the futile pursuit of the guerrilla force and leave it to its wilderness sanctuary, if for no other reason than the political. As has been remarked before, few governments can long sustain the political embarrassment of an expensive and well-publicized campaign in which there is no progress to report. Within a matter of weeks or months, the government will be forced to announce a victory, having failed to produce one. The public outside of the war zone will be informed that the insurrection has been suppressed, the bodies of a few civilian casualties may even be displayed by way of evidence, and the troops will be withdrawn to posts and garrisons in more settled territory, falling back on a strategy of *containment* of the insurrection.

If the insurgency is to succeed, the guerrillas must, of course, refuse to be contained. They will now assume the offensive, taking advantage of their new freedom to organize night raids on the small military outposts that ring their free zone, and using the attacks on such outposts as bait to lure military reinforcements into ambush on the roads.

As successful action provides more arms, new guerrilla units are organized, and new zones of operations opened. Guerrillas filtering through the army lines attack isolated military and police units in the villages on the periphery of their free zone, forcing the army to pull back to reinforce these points. With still more room in which to manoeuvre, rebels occupy the outlying farms, move into

small hamlets that cannot be defended economically. Efforts will now be made to discourage, although not absolutely to prevent, military convoys from entering certain zones. The roads will be mined, tank traps dug, defences in depth constructed so that the troops will have to fight their way into rebel territory through a series of ambushes, the guerrillas at each stage offering light resistance and then falling back on the next position.

As rebel strength grows, the army is confronted with a difficult dilemma. Having superior numbers and heavier arms, it will still be able to enter the rebel zones in strength, but only at the cost of some casualties, and with no advantage, since the ground gained will have no strategic or economic value commensurate with the cost of occupying it. If the troops should remain in force, the guerrillas would simply transfer their operations to another zone: the army cannot be everywhere. Yet if the troops do *not* remain, the territory is, in effect, ceded to the insurgents, who proceed to turn its agricultural economy and its rural population to their own purpose. This is the dilemma of the military commander.

It is, of course, sharpened by political problems. Large chunks of the agricultural economy cannot be surrendered to the insurgents without political consequences. Those whose fortunes are affected - traders, absentee landowners, and the like - will be certain to put pressure on the government to *do* something. They may seek political alternatives. The general public will be excited and divided by the deterioration of the government's position, as it becomes more apparent. The more radical elements of urban society will be emboldened; revolutionary sentiment, stirred up by the underground, will grow stronger and more widespread, and the government will grow progressively more fearful and repressive.

In such circumstances, and considering that no army can occupy *all* of the national territory, the logical and natural course of the regime will be the gradual withdrawal of troops from the countryside to the large centres of population. The rural areas thus will be slowly and reluctantly surrendered to the insurgents. With expanded resources of manpower and material, the insurgency will continue to grow. As it gains strength, guerrilla bands will become guerrilla armies. The larger villages will be captured. The railway bridges will be blown and the highways cut. One by one the towns and then the cities will be isolated, their vital supplies restricted, civilian transport reduced to a trickle. Military convoys may still come and go, but not without peril, and not with any important effect, in a country most of which will already be in the hands of the revolution.

South
Korea
+
So. Viet
Nam

The pattern described above is observable. It has already happened in the Western hemisphere and in Southeast Asia. Certainly it is not the only pattern that revolutionary warfare can follow. Is the United States itself immune? The complexity of modern, urban, heavily industrialized societies makes them extremely vulnerable to wide-scale sabotage, a fact that has not gone unremarked by the extremists of the small but fanatical Black Nationalist movement in the United States. The extent of their commitment may be judged by the February 1965 disclosure of a bizarre plot, said to have been hatched by members of the Black Nationalist Revolutionary Action Movement, to blow up the Statue of Liberty in New York, the Liberty Bell in Philadelphia, and the Washington Monument. In an article in *Esquire* published just four months earlier (October 1964) entitled 'The Red Chinese American Negro', the Negro journalist William Worthy reported:

With an eye on expected financial and material support from Asia and Africa, RAM has proclaimed the necessity to utilize 'the three basic principal powers' held by Negroes:

1. The power to stop the machinery of government.
2. The power to hurt the economy.
3. The power of unleashing violence.'

The details were clearly spelled out elsewhere by a Negro leader who has since been linked to RAM. Writing in the monthly newsletter, *The Crusader*, Robert Williams, a former chapter president of the National Association for the Advancement of Coloured People who fled to Cuba after a racial incident in Monroe, North Carolina, in 1961, pictured the coming black revolution in the United States in the following terms:

When massive violence comes, the U.S.A. will become a bedlam of confusion and chaos... The factory... telephone... and radio workers will be afraid to report to their jobs. All transportation will grind to a complete standstill... Essential pipelines will be severed and blown up and all manner of sabotage will occur... A clash will occur inside the Army Forces. At U.S. military bases around the world local revolutionaries will side with Afro G.I.'s...

The new concept of revolution defies military science and tactics. The new concept is lightning campaigns conducted in highly sensitive urban communities, with the paralysis reaching the small communities and spreading to the farm areas. The old method of guerrilla warfare, as carried out from the hills and countryside, would be ineffective in a powerful country like the U.S.A. Any such force would be wiped out in an hour.

The new concept is to huddle as close to the enemy as possible so as to neutralize his modern and fierce weapons. The new concept...

dislocates the organs of harmony and order and reduces central power to the level of a helpless, sprawling octopus. During the hours of day sporadic rioting takes place and massive sniping. Night brings all-out warfare, organized fighting, and unlimited terror against the oppressor and his forces. Such a campaign will bring about an end to oppression and social injustice in the U.S.A. in less than ninety days...

Williams quotes from an interview which he claims to have had with one 'Mr Lumumba' (a pseudonym adopted in honour of the murdered Congolese premier, Patrice Lumumba), a purported underground leader with a plan for guerrilla warfare in the United States:

The United States is very vulnerable, economically and physically. Black youth with the right orientation can stop this entire country. Small bands can damage the eight major dams that supply most of the electricity. Electricity means mass communications.

Gasoline can be poured into the sewer systems in major urban areas and then ignited. This would burn out communication lines in an entire city.

What would emerge from this chaos? Most likely, guerrilla warfare. I don't think the entire white community will fight... But the entire black community will be fighting.

We call the whites 'cream puffs'. We feel that when TV stops, when the telephone no longer rings, their world will almost come to an end. Like during a major air raid, they will stay in the house. They'll sit and wait for television to come on.

There is much exaggeration in all this. Yet the black nationalists have a point: where the will to resist authority exists on a wide scale, the means can be found; nor are urban, industrial societies, however well policed, guerrilla-proof.

The guerrilla succeeds because he survives. He flourishes because his methods are progressive. With a pistol, a machete, or, for that matter, a bow and arrow, he can capture a rifle. With twenty rifles he can capture a machine gun, and with twenty rifles and a machine gun he can capture a military patrol or destroy a convoy that carries five machine guns and fifty thousand rounds of ammunition. With a dozen shovels and a few gallons of gasoline he can destroy a tank, and with its weapons he can shoot down an aeroplane or a helicopter that also carries weapons.

Artillery is useless against him because it never catches up with him. A five-hundred-pound aerial bomb will dig a crater ten feet deep and fifteen feet wide, but it will not disturb a guerrilla in a slit trench ten yards away. A dozen aircraft dropping napalm can splash liquid fire over a hundred acres of woodland, but it will have

no effect unless the guerrillas happen to be in that hundred acres, out of the thousands through which they roam.

Once the war of the flea has reached settled rural regions, even these limited means become ineffective, because aircraft cannot attack guerrillas without killing the civilians whose support the government must win – and they all look alike from the air. Great faith was placed in helicopters, but even these have their limitations. Hovering close to the treetops, they are vulnerable to machine gun and anti-aircraft fire; used as troop carriers, they are easily ambushed; the clearings where they must land can be mined, and there are many other ways of setting traps for them. Even concentrated rifle fire, directed at their directional rotors, can bring them down.

United States military handbooks on irregular warfare techniques discuss various biological and chemical weapons that can be employed against guerrillas. These are recommended especially for situations in which guerrillas have mingled with an innocent civilian population that cannot – or ought not to – be killed.

The object of the so-called biologicals is to induce temporarily incapacitating viral diseases that will reduce the ability of guerrillas to resist attack, so that infantry can rush into a target area and quickly kill or capture them without harming non-combatants – a device, so to speak, for separating the sheep from the goats.

Various non-lethal gases – carried, like the biologicals, in artillery shells or aerial bombs, or sprayed by low-flying planes or helicopters – have been designed for the same purpose, to sicken all within a given target area and so reduce resistance to infantrymen on their arrival, without unnecessary bloodshed.

The concept is certainly humane and logical. In practice it has proved faulty. On the three occasions in which non-lethal gas (a mixture of vomiting gas and tear gas, of the type used to control rioters) was used in South Vietnam during early 1965, the practical results were nil. Twice the gas simply blew away, without any effect. On the third occasion, it sickened a few residents of the target area, but the infantrymen who soon arrived found no guerrillas in the area.

The propaganda effects, on the other hand, were tremendous – and adverse in the extreme. When Washington casually announced in March 1965, that *gas* had been used in Vietnam, the political repercussions were heard around the world within twenty-four hours. The Asian press – especially the Japanese, forever scarred by the Hiroshima and Nagasaki bombs – was loud in indignation.

London and Paris made diplomatic inquiries. And much of the United States press itself sternly condemned the use of even the most harmless gas as a serious breach of all civilized conventions of warfare, that could lead to who knew what barbarity.

Considering the great effect of the Chinese charges of 'germ warfare' against the Americans during the Korean war, and the fresh outcry against gas, it is doubtful that guerrillas will have much to fear from either gas or biological warfare in the near future, especially since the practical military value remains unproven. Other weapons of modern military technology are more frightening. White phosphorous is invariably crippling if not fatal because it burns through to the bone; it will penetrate steel, and nothing extinguishes it but total immersion.

A new, one-thousand-pound parcel bomb opens in the air to strew a hundred anti-personnel bombs over as many yards – a weapon far more effective against guerrillas than the concentrated detonation of a single high-explosive missile.

New amphibious gun carriers can penetrate the deepest swamps and marshes. Infra-red and heat-sensitive sniperscopes detect guerrillas in the dark. A later model operates by magnifying the light of the stars. Mobile radar units can spot infiltrators on the ground at a thousand yards. Silent weapons make the trained guerrilla-hunter patrol even harder to detect than guerrillas themselves.

Yet when all is said and done, even the counter-insurgency experts admit that technology alone can never defeat guerrillas: it can only make their task more difficult and dangerous.

The crux of the struggle is the social and political climate. The flea survives by hopping and hiding; he prevails because he multiplies far faster than he can be caught and exterminated.

The needs of the guerrilla are few: his rifle, a blanket, a square of some impermeable material to shelter him from the rain, a knife, a compass, stout boots – the minimum of ordinary camping equipment. Personal qualifications are greater. Physically, the guerrilla must be strong, with iron legs and sound lungs; temperamentally, he must be a cheerful stoic and an ascetic; he must like the hard life he leads. But what is indispensable is ideological armour. Above all, the revolutionary activist must stand on solid moral ground, if he is to be more than a political bandit.

One is led to believe, as in the case of the Viet Cong, for example, that guerrillas dominate unprotected rural people by threats and terror: it is a convenient thing for country people to say when

confronted by government soldiers who ask them why they have sheltered guerrillas.

In general, it is not true. There are judicious uses of terror, no doubt, but no guerrilla can afford to use it against the people on whose support and confidence he depends for his life as well as for his political existence. People are quick to detect the difference between opportunism and dedication, and it is the latter that they respect and follow.

To be successful, the guerrilla must be loved and admired. To attract followers, he must represent not merely success, but absolute virtue, so that his enemy will represent absolute evil. If the soldiers are idle, drunken, and licentious, the guerrilla must be vigorous, sober, and moral. If enemies are to be disposed of, it must be for moral reasons: they must be traitors, murderers, rapists. The revolution must show that its justice is sure and swift. By contrast, its enemies must be revealed as venal, weak, and vacillating.

The successful guerrilla leader must be fair in his dealings, paying for the goods he takes, and respecting personal property and individual rights, even those of persons not partisan to his cause, in the realisation that the society in which he works is an intricate and interlocking machinery and that he requires all the support he can get. Even where the war is at bottom a class struggle - and this is not always the case - class rivalries should be softened rather than sharpened, subordinated to a transcendental, national cause. Those in doubt, even the adherents and servants of the regime, must be given a clear moral choice. They must be told, in effect: It is still not too late to join forces with virtue, and to have a share in the bright future, more secure and certain than the property or the position you value now.

Revolutionary propaganda must be essentially *true* in order to be believed. This is simple expedience. If it is not believed, people cannot be induced to act on it, and there will be no revolution. Guerrilla leaders do not inspire the spirit of sacrifice and revolutionary will that creates popular insurrection by promises alone, or by guns alone. A high degree of selfless dedication and high purpose is required. Whether the primary cause of revolution is nationalism, or social justice, or the anticipation of material progress, the decision to fight and to sacrifice is a social and a moral decision. Insurgency is thus a matter not of manipulation but of inspiration.

I am aware that such conclusions are not compatible with the picture of guerrilla operations and guerrilla motivation drawn by the counter-insurgency theorists who are so much in vogue today.

But the counter-insurgency experts have yet to win a war. At this writing, they are certainly losing one.

Their picture is distorted because their premises are false and their observation faulty. They assume - perhaps their commitments require them to assume - that politics is mainly a manipulative science and insurgency mainly a politico-military technique to be countered by some other technique; whereas both are forms of social behaviour, the latter being the mode of popular resistance to unpopular governments.

✓
✓
✓
Mao did this in China

✓
✓
✓
IRA against Northern Ireland Protestant Govt.

11 Guerrilla movements in the Third World.

The revolutionary base. Outlook for the United States.

In the consideration of the various historical, theoretical, and practical aspects of guerrilla warfare, two things become clear.

The first is that the war of the flea, as it is seen today, is not merely popular war, but the war of the world's *have-nots*, the natural weapon lending itself to the situation of subjugated and exploited peoples everywhere. In short, it is a revolutionary weapon.

The second is that the United States, by reason of its position of commanding wealth and power, is cast – like it or not – in a counter-revolutionary role. As the world's greatest economic and military power, greatest banker, financier, investor, mercantilist, industrialist, and principal practitioner and guardian of the system of capitalistic free enterprise (of which liberal democracy and constitutional government are considered to be part and parcel), the United States is naturally and necessarily allied with bankers, landlords, and investors everywhere. Despite American tradition and cant, American foreign policy, favouring the peaceful *status quo* and quiet social evolution as against radical revolution, is anti-popular wherever popular movements run counter to vested economic interest. If at times we seem to oppose vested interest, it is hard to avoid the conclusion that it is expediently in favour of greater economic opportunity – ours.

Cold War considerations stiffen this position. On the one hand, the United States opposes communism in defence of property and free enterprise; on the other, it opposes it as the agency of Soviet or of Chinese expansionism, viewing the Chinese and the Russian blocs both as rival politico-economic systems and as potential military threats.

Since most of the revolutionary movements now arising in the world are, if not communist by definition or Marxist-Leninist in ideology, at least socialistically inclined (hence apparent threats to the enterprise system) it is not surprising to find the United States in opposition to them – the war in Vietnam, intervention in the

Congo, and the armed occupation of the Dominican Republic being dramatic contemporary examples. Even where the revolutionary objective is not socialism, but merely a position of economic independence and of political non-alignment, the United States, seeking to secure its investments and to expand its influence and markets, scarcely welcomes revolution.

The result: United States interest and policy versus the rising revolution of the submerged masses of the underdeveloped areas of the world. The logical development of the situation suggests further extensions of what is now occurring in South Vietnam: the confrontation of American wealth, influence, industrial power, and in the show-down, American arms, with guerrilla movements in every major area of United States interest.

The study of guerrilla movements of the post-war era leads to the conclusion that the United States is slowly moving into a worldwide conflict which it cannot win.

The reasons are not mysterious.

As we have seen, guerrilla war is popular war in one form or another. It is the struggle of nations against foreign invaders, or rebellious segments of a society against the ruling classes of that society, of exploited against exploiters, of the governed against the governors.

In Cyprus, as an example that we have already examined, a superficial judgement would have suggested that Grivas blackmailed the British out of the island, rather than forced their withdrawal. So, in a sense, he did. But let us not be misled. The fact is that he and his handful of terrorists could not have done it without the active or passive support of the great majority of Cypriots. EOKA was an expression of the popular will, and, this being so, the British could have remained only by making war on the entire population. Since it did not suit their political and economic objectives to do so, they got out. So in Israel. So in Ireland.

Other examples are even more clear. Batista could not make war on the *fidelistas* without making war on the Cuban people. In the end, his resources proved inadequate to the task, and his regime collapsed.

The French, seeking to retain their interest in Indo-China and again in Algeria, took arms against terrorists and found themselves, in both instances, fighting losing battles against a rising tide of popular insurrection. In theory, they might have subjugated Algeria (as they had done more than a century earlier) by spending more money, employing vastly more military manpower, and adopting sterner methods. But were these means really available to them in

1962? For reasons relating to the economy and internal situation of France and to the international situation as well, they were not. Even had the means and the will existed, it remains in question whether the game would have been worth the candle.

The last is the decisive question in all such contests between military power and popular insurrection in the modern era. It is the question that confronts the United States today, or will tomorrow.

The purpose of maintaining a colony is to exploit it, economically or for some political end. The purpose of supporting one political or economic system against another is to derive some benefit from it. The purpose of governing within a state is to enjoy the fruits of political authority, whatever they may be.

Yet in the modern era it is not possible to colonize or to govern profitably or to keep a subservient native government in power – in other words, to exploit – without the consent of the exploited. To kill them is self-defeating. To enslave them is, in the light of modern political and economic realities, impractical where it is not impossible. Hence the guaranteed success of any determined popular liberation movement once afoot.

This is the dilemma that will confront American policy-makers wherever they come to grips with anti-American guerrilla movements.

In the United States of the last century, the government was able to crush the rebellious North American Indian tribes – because the Indians had no political or economic leverage. They were an inconsequential minority, alien in every way to the burgeoning white population, and what was wanted was their lands – not their labour, their trade, or their good will. Consequently, they could be exterminated wholesale at no appreciable cost. Indeed, it was economically and politically desirable that this be done – and it was done.

Conditions have changed in the world. What is wanted today is manpower and its products. The raw materials of the undeveloped areas are of no use to the industrial powers – the copper of Chile and the petroleum of Venezuela, for example, are of no use to the United States – without the human effort that makes them available; strategic bases require the services and the good will of large populations; industry requires both large labour pools and ever-expanding consumer markets.

Under such conditions, to try to suppress popular resistance movements by force is futile. If inadequate force is applied, the resistance grows. If the overwhelming force necessary to accomplish the task is applied, its object is destroyed. It is a case of shooting the horse because he refuses to pull the cart.

If such a destructive course is adopted, it can be for only one reason: to deny the object of contention, the disputed area, to a third party. No doubt this was a motivating factor in the U.S. invasion of Vietnam – its *denial* value, as a great rice basket to be kept from the hungry Chinese.

The choices open to Washington as the failure of the war in Vietnam became evident seemed obvious. The alternatives were to negotiate with the National Liberation Front and hope for a compromise in which a coalition government might be established, or, simply, to quit the field and let the Vietnamese work out their own solution – with a speedy and foregone conclusion.

A monstrous third possibility did exist. The United States could change the *character* of the war, or its apparent character, by expanding it, invading North Vietnam in a major war effort, seeking to obscure limited failure in more ambitious aggression.

But then what? A South-east Asia held by American troops in the overwhelming numbers that would be required (and it would have to be all of Southeast Asia, not merely Vietnam) would be a burden almost beyond endurance for the American economy and the American electorate, and would be of no conceivable use under such conditions except as a base for the ensuing war against China. War to what end? It staggers the imagination to think of the vast, interminable, and profitless conflict that would ensue, even assuming that it were confined to Asia – and we have no such assurance. The bloody, costly Korean war would appear as a child's game by comparison.

What of the future of guerrilla movements elsewhere?

In black Africa it seemed, not long ago, that the end of European colonialism and the emergence of the new republics could be the beginning of an era of peaceful progress. In fact, the demise of colonialism on most of the continent now appears to have been not the end, but rather the beginning of revolutionary struggle, having as its object the destruction of all alien, or at any rate all Western interest and influence.

Many if not most of the new African nations remain within the Western orbit temporarily. That is to say, they are under the political and economic influence or control of their former colonial rulers, or of the Western, industrial bloc taken as a whole. Their governments are favourable, for the time being, to arrangements which permit the continued exploitation by the industrial West of their natural and human resources.

In other parts of the continent – Angola, Union of South Africa, Rhodesia – white, colonialist minorities still rule.

In all, without exception, it seems safe to say that revolution, spreading like a subterranean fire by means of guerrilla warfare, is not merely a possibility, but a virtual certainty, as the primitive black people who are the vast majority in Africa, emerging from tribalism and peonage, discover that they can be neither ruled nor exploited without their consent.

What applies to black Africa applies also to much of Asia and the Arab lands, and – of vastly greater importance to the United States – to almost all of Latin America.

The undeveloped countries that occupy three quarters of the globe – *underdeveloped* is a euphemism – contain by far the bulk of the world's as yet unexploited natural resources, the raw materials of industry. Thus they are the prizes for which the industrialized quarter contends. Yet these same backward areas also contain the greater part of the world's population – the hungriest part, growing at a rate that far outstrips their rate of economic growth, needing, wanting, demanding more with every passing year.

How will that burgeoning population, growing hungrier and at the same time more aware day by day of the extent of the world's wealth, be kept under control once it has learned – and it is learning very rapidly – the lessons of guerrilla warfare? It cannot.

Colonial or native armies, even gendarmerie, could formerly do the job. The Cuban revolution has demonstrated that they can no longer do it, once a determined guerrilla movement is afoot. The mechanized armies of the industrial powers have no better chance, as Vietnam and Algeria would seem to prove. For both terrain and the distribution of populations, as well as the nature of the struggle, determined by its objectives, favour the potential revolutionaries.

Tomorrow's guerrilla armies, in Africa, in Asia, in Latin America, will be drawn from the ranks of the world's *have-nots*, the hungry peasants and the urban slum dwellers who meet the first requirement of the guerrilla, having nothing to lose but their lives.

They will come from the productive labour force of the most exploited countries – and here the battle will be half won; for their labour cannot be obtained by killing them.

They will fight over the terrain that they know best and that most favours them, in the mountains and jungles and swamps where tanks and artillery and aircraft have least effect. And their natural camouflage and quartermaster and intelligence service will be the swarming population from which they spring, a population which

cannot be destroyed save at the cost of destroying the economy and resources that are the prizes of the struggle.

How will the guerrillas be defeated when they are everywhere?

South Vietnam is a limited theatre. Its area: about sixty-five thousand square miles. Its population: about sixteen million. When the struggle began, it was described by military men as a 'brush-fire' war. Within seven years, the financial cost of trying to smother the 'brush fire' amounted to some fifty thousand millions of dollars – and this is to say nothing of lives lost and property destroyed.

The question, then: what will the cost be when the brush fire becomes a forest fire, consuming all of Southeast Asia, flaring in Africa with its quarter of a billion people, spreading through Latin America with its restless, hungry, fast-breeding two hundred and twenty millions?

At the back door of the United States, stretching nearly six thousand miles from the Rio Grande to Tierra del Fuego, lies the battleground of tomorrow, a teeming continent of tangled jungle, trackless rainforest, towering mountain ranges, arid plains and swarming urban slums that contains all of the components – social, political, ideological, economic, and demographic – of violent revolution.

If American arms cannot suppress insurrection in South Vietnam, with its sixteen million people, then how will they prevail in, say, Brazil, with a population of seventy-five millions and a land area, half of it virtually uncharted tropical forest, of 3,286,270 square miles? The question is not rhetorical. Brazil has already come once to the brink of revolution, and is not alone among its neighbours in explosive potential.

If the United States cannot command the manpower to garrison Southeast Asia – and the outcries that arise in Congress with each fresh report of military casualties reveal the political impasse – how will it garrison the Andes, running four thousand miles down the South American continent? Yet this is what is in prospect, if the thinking applied to Southeast Asia is extended to an area much closer and far more vital to the United States.

In all of the twenty Latin American republics, from Mexico to Argentina,* varying only in degree, the same revolution-breeding conditions exist – the same glaring discrepancies in the distribution of wealth, the same ghastly slums, the unemployment, the backwardness of the rural areas, the corruption of nominally democratic

* Cuba excepted.

government, the surging birth rate outstripping the annual rate of economic growth, and in all, the same high popular anticipation of progress that is in itself the greatest single impetus to radical political action.

In Guatemala, Indians who speak little or no Spanish and live on the most primitive level of subsistence make up two thirds of the population. Feudal landowners, not least among them the United Fruit Company, control the commercial agriculture of this country, and an army led by a corps of officers of whom a third are colonels, the highest rank, puts down the student riots that break out from time to time in the capital, while the jails are filled with political prisoners. The U.S.-directed coup that overthrew the government of Jacobo Arbenz in 1954 cancelled the modest social reforms that had been attempted by a politically leftist regime, but failed to provide a solution of social ills that continue to fester. Not surprisingly, a guerrilla movement has long been gathering strength in Guatemala.

In El Salvador, a few vast holdings, banana plantations and coffee *fincas*, occupy fully half of all cultivated land. Eighty per cent of the farms are of fewer than twelve acres, and the two hundred thousand peasants who live on them scratch barely enough from the soil to stay alive.

In Ecuador, *per capita* income in 1959 was estimated at \$160, but two thirds of the *families* earned \$120 or less. In mineral-rich Chile, more than half of the rural population lives on a family income of between \$100 and \$135 annually, and in Brazil's chronically drought-ridden North-east Territory, the annual *per capita* income is less than \$75.

The monopoly of the arable land of Latin America by big estates is such that some 10 per cent of the landowners own 90 per cent of the land, stretching out in huge *latifundios* of thousands of acres, worked by labourers who live in shacks or barracks and are paid a pittance if they are paid at all, while the remaining 10 per cent of the land is fragmented into tens of thousands of *minifundios* too small to provide the narrow margin of profit that would permit the purchase of fertilizer, of agricultural tools, or of any means of improvement.

Millions of rural Latin Americans live without buying or selling, on the fringes of a society in which they have no share or voice. Hundreds of thousands in the equatorial forests are the merest squatters, who burn off a patch of jungle, subsist on the meagre root crop which it produces until the thin soil is exhausted, and then move on to burn another patch elsewhere, following a primitive

156 They lived this way
* before the white man
came!

pattern that was old when the *conquistadores* came to the New World.

Population pressures and starvation in the countryside drive hundreds of thousands of peasants to the cities to seek employment, and a new pattern of misery is formed. In Rio de Janeiro, the slums that line the hills ringing the city are called *favelas*; the waterless shacks of which they consist, one atop the other, house a quarter of a million Brazilians, inhabitants of a human jungle which even the police fear to enter. In Santiago de Chile, the slums that surround the capital are appropriately called *callampas*, meaning mushrooms; in Lima they are called, ironically, 'the City of God'; in Caracas they are *ranchos* - all of these terms signifying the rat-plagued, disease-ridden, lawless shanty towns of a sub-culture in which millions of men, women and children live without a foreseeable future, unless it is in the hope of revolution.

Poverty does not of itself engender revolution. But poverty side by side with progress creates a new amalgam; the hope of social change stimulated by even a little education produces a new social phenomenon: the ambitious poor, the rebellious poor, the cadres of the revolution, who have nothing to lose, and see much to gain around them.

Without a clearly articulated cause, without forceful and persuasive leaders, without political organization, generations of slum dwellers have lived and died in misery, generations of peasants have scratched the soil, and there have been few real revolutions.

What has changed in the twentieth century in Latin America?

First of all, the poor have become *poorer*, more numerous, and more desperate. There has been an unprecedented growth of population everywhere, a population explosion that has brought with it a corresponding *decline* in *per capita* income, in housing units, in the proportionate supply of the staples of common consumption, jobs, even water to drink. In Venezuela for example, the population increase in a single decade is estimated at more than one and a half millions, or 30 per cent. In Brazil, the population rose from 52,000,000 to 66,000,000 in the decade between 1945 and 1955, and by 1963 had leaped to a fantastic 75,000,000 or more, for a gain of 44 per cent in eighteen years. In the twenty Latin American republics taken together, the population rose from 163,000,000 to 206,000,000 in the years between 1951 and 1961, for an average annual gain of four millions; and the outlook is for a population of 265,000,000 (some say 273,000,000 would be a more realistic estimate) by 1970.

Meanwhile the rate of economic growth lags far behind. In 1960, the population rise was 2.8 per cent, while the increase in overall production was a negligible 0.3 per cent and agricultural production dropped a full 2 per cent.

Such figures speak for themselves. With every passing day, there are more hungry mouths to feed in Latin America and there is proportionately less food to feed them. And yet, strangely enough, their wants are not less, but greater than formerly.

For while the poor have been getting poorer, they have also become increasingly aware of the wealth around them, the *potential* in which they might share.

There has been, along with the population explosion, a revolution of communications, and out of it has come what has been aptly described as 'the revolution of rising expectations'. In Rio, a forest of television antennae rises over the *favelas*: the slum dwellers are bitterly poor, but not so poor as to lack the means to see the industrial progress and affluence that surrounds them, not so poor as to fail to understand that promises are being made to them, political programmes invoked in their name – and to begin to stir with impatience for the day when the promises will be fulfilled. The plantation workers are poor, but not too poor to know what other men like themselves are doing, and how they are setting about it, and with what results.

Awareness creates, if not a revolutionary class, then a revolutionary base. Economic progress, however limited, is a revolutionary force in itself. Popular education, slowly spreading, stimulates emulation and social ambition. Commerce and industry, on however inadequate a scale, give rise to a certain social mobility. New political alignments are formed. New wealth, edging aside the old feudal elite, strives for political power. A middle class is created. Revolutionary leadership is found, first in the poorer and more ambitious or idealistic sectors of the middle class, then in the spreading new class of poor white-collar workers, who, scorned by both the middle class and the elites, unable to make common cause with them or to aspire to their privileges, follow the only avenue open to their ambition and form a radical political opposition, taking the cause of the humble and the disfranchised as their own.

Thus spreading misery creates a powerful revolutionary base, and progress provides it with incentives and leadership. Political organization follows. Its slogans, its selection of causes, are indicated by the social circumstances. Given the oppressive social and economic conditions of Latin America, it is not surprising to find that the ideological basis of most radical opposition movements there is at once Marxist, nationalistic, and stridently anti-Yankee.

The United States, with its great investment in Latin America, its control of vital industries – the price control which it exerts over the raw materials that the area sells and equally over the manufactured commodities that it must buy – and its history of intervention in Latin America politics, is obviously tailored for the villain's role.

As if this were not enough, Washington has openly declared itself the enemy of liberation movements in Latin America, since the Cuban revolution, by avowing its intention to intervene, militarily if necessary, to prevent any 'communist takeover' in the hemisphere.

Since the Latin Americans know very well that almost any change likely to be prejudicial to United States economic interests or political hegemony will be viewed as a 'communist takeover' – communism, socialism, and anti-imperialism being more or less equivalent terms in the North American lexicon – it follows that war is already declared.

The first stage of battle, that which Mao described as the strategic defensive, the period of insemination, has been in progress for some time. Guatemala, Colombia, Venezuela, are some of the seedbeds. Incipient guerrilla movements have been crushed in recent years in Chile, Peru, Bolivia, cut at the root before they could develop. But not too much should be made of the fact. The ground remains fertile for new uprisings; it is merely a question of time before another Che Guevara will come to take up where he left off – building the international network of revolutionary movements that will make the Andes the secure base area for guerrilla war on a continental scale.

It would be an exaggeration to say that Latin America is, at this writing, on the brink of revolution. The *alianza para el progreso*, despite its faults, has had a palliative effect in some areas. Temporarily successful American intervention in Brazil has checked that country's drift to the Left. The Latin American communists are deeply divided, as are the national communist parties everywhere in the Western world. The old-line communist parties in Latin America, which might have been expected to provide leadership to proletarian or peasant movements, are bogged down by their own conservatism, ineptitude, dogmatism, and opportunism; in many instances they have found an accommodation with the incumbent governments, and are content to do nothing and grow fat. The revolutionary following enjoyed, for a brief period, by the Latin American *fidelistas* has waned in proportion with the failure of the Cuban revolution to fulfil its first bright promise. Many who at first looked with favour on Fidel Castro, exhilarated by his

סיקור מיוחד

ההתבטאויות הסוריות נגד מצרים
למז חתימת הסכם ההפרדה השני בסיני

(ספט' עד דצמ' 75)

1875

1875

1875

1875

סיקור מיוחד

ההתבטאויות הסוריות נגד מצרים
למז חתימת הסכם ההפרדה השני בסיני

| ספט' עד דצמ' 75 |

סיקור ההתבטאויות הסוריות נגד מצרים
(1 ספטמבר 1975 עד 3 דצמבר '75)

מס'	נושא	עמ'
1.	כללי	ג
2.	<u>התבטאויות הנשיא אסד</u>	1-6
א.	ראיון לתוכנית הטלביזיה "פנורמה" מ-5 ספטמבר	1
ב.	ראיון ל"ניוזוויקי" מ-17 ספטמבר	1
ג.	ראיון לעתון הכווייתי "אלקבטי" מ-25 ספטמבר	2
ד.	<u>בנאום למלאת שנתיים למלחמת אוקטובר</u>	2
-	על מעבר המטענים בתעלה	2
-	הטכנאים האמריקניים - כיבוש נוסף	2
-	הנספחים הסודיים	2
-	בידוד הפלסטינים	2
ה.	ראיון לעתון הכווייתי "אלראי אלעאס" מ-18 אוגוסט	3-6
-	הסכם סיני - תחילתה של כניעה	3
-	בנושא היחסים עם ברהיימ	3
-	על רקע נושא ההפרדה בגולן	4
-	על מהלך הקרבות במלחמת אוקטובר	4
-	הפירצה	5
-	קהיר שיתקה את ירדן	5
-	פרשת הפסקת האש	5
3.	<u>התבטאויות אישים מרכזיים ומוסדות השלטון</u>	6-9
א.	<u>דברי חידאם לפני צאתו לניו יורק</u>	6
-	מאשים את מצרים בחתרנות בלבנון	6
-	על הנספחים החשאיים	6
-	הכרה בירושלים כבירת ישראל	7
ב.	ראיון חידאם לעתון הסורי "תשרין" מה-18 אוקטובר	7
ג.	<u>הצהרות רפעת אסד לעתון הכווייתי "אלראי אלעאס" מ-25 אוקטובר</u>	7
-	על מהלך מלחמת אוקטובר	
-	חסרי אונים... פחדנים	7
ד.	<u>דברי ראש הממשלה איובי</u> ב"מועצת וועס" ב-22 ספטמבר	8
-	ההסכם מאפשר לישראל להתכונן ל"סיבוב" הבא	8
-	סוריה לא תשלם מחיר כזה	8
ה.	התבטאויות בסיום קורס בקולג' הצבאי הסורי	8

8	ו. הודעת מועצת העם מ-23 ספטמבר	8
8	- סיום מצב הלוחמה והכרה בגבולות בטחון	8
9	- הפקרת ייתר האדמות הערביות	9
9	ז. הודעת ההנהגה הלאומית של מפלגת הבעת'	9
9	- הסתת ההמונים נגד המשטר המצרי	9
9-16	4. <u>סיכום ההתקפות בשופרות התעמולה הסוריים</u>	
9	א. בטאון המשטר קורא לחיסול הסולידאריות המדומה שסאדאת מוטט אותה	9
9	ב. בגנות העמדה המצרית בעת ההצבעה האנטי-ציונית ב-אוי"ם	9
10	ג. <u>השמצת ביקור סאדאת בווישינגטון</u>	10
10	- החטא הגדול	10
10	- הזמין עצמו לקונגרס	10
10	- תמיכה ציונית	10
10	- תנאי הסיוע	10
10	- הון ציוני ב... שבי	10
11	ד. <u>הסתת נגד המשטר המצרי</u>	11
11	- צבא מצרים - מקור הישועה - יישאר נאמן לעקרונות נאצר	11
11	- תהליך הסטייה של המשטר	11
11	- העם הערבי והמצרי יגידו את המילה האחרונה	11
12	- אמצעים נוכח הלחצים בתוך מצרים	12
12	- הערבים יסתדרו בלי סאדאת	12
12	- השמצת סגנו של סאדאת	12
12	- שחיתות	12
12	- על מהלך מלחמת אוקטובר	12
13	- צעד לקראת מלחמה	13
13	- ישראל תתפנה לחזית הסורית	13
13	- אשמת מצרים במצב בלבנון	13
14	- על ועידת ז'נבה	14
14	- הכניעה ל-ארה"ב	14
14	- מינוי "אמריקני" לסאדאת	14
14	- עמדת מצרים בוועידות קמפלה ולימה	14
15	- "הצליחה" של המטענים הישראליים	15
15	- הפגיעה בחרם הערבי	15
15	- ההסכם - הכרה במדינת ישראל ובירושלים כבירתה	15
16	- הגינוי ברחוב הסורי	16

כללי 1.

- א. שנתיים של הסתגלות סורית לקוו המדיני המצרי הגיעו לקיצן עם חתימת הסכם סיני, שהיווה פתיחה למסע התקפות והשמצות נגד קהיר, מפי ראשיה של סוריה ובשופרות התעמולה שלה - רדיו ועתונות, מסע הממשיך להתנהל גם עכשיו בכל חריפותו.
- ב. מסע התקפות זה, שלו התגייס המשטר הסורי בצורה מקפת, לא פרץ מייד במלוא חריפותו, אלא הלך והחריף בהדרגה מסויימת, כפי שמתאפיין הדבר בהצהרות אסד שהחלו בבקורת מתונה והתפתחו להשמצות של ממש. לשיא החריפות הגיעה קריאתו של בטאון המשטר באמצע נובמבר לשים קץ לסולידאריות המזוייפת הקיימת, המסתירה מציאות רקובה. במהלך המסע, כווננו ההשמצות לסאדאת אישית, גם על רקע ביקורו בוויינגטון.
- ג. ההתבטאויות הסוריות חושפות בין היתר גם את דעתה הבסיסית של דמשק על המשטר במצרים, שלטענת בטאון הצבא הסורי נתון הוא בחהליך של רגרסיה מדינית וכלכלית מאז עליית סאדאת לשלטון.
- ד. מסע ההשמצות הוא טוטאלי ומנסה להשחיר פני משטרן של סאדאת בכל התחומים האפשריים, ובכלל זה: נטישת סוריה במלחמת אוקטובר, תקיעת סכין במאבק הפלסטיני, הכרה בישראל, גרימת מלחמת האחים בלבנון, יצירת כיבוש אמריקני לצד הישראלי, הרגעת ישראל בחזית סיני, כדי שתתפנה לחזית הסורית, הפרעת האופנסיבה הערבית נגד ישראל ב-אוי"ם, שבירת החרם הערבי ועוד.
- ה. המסע הסורי מכיל הסתה חריפה נגד המשטר של סאדאת וחותר לקומם נגדו את העם והצבא תוך חנופה להם, כנאמנים לקו הלאומי (ולנאצריזם).

2. התבטאויות הנשיא אסד

(התבטאויות של אסד החלו בבקורת מאופקת, אולם הלכו והחריפו מפעם לפעם. הן מובאות כאן לפי הסדר הכרונולוגי).

א. ראיון לתוכנית הטלוויזיה הבריטית "פנורמה" מ-5 ספטמברעל מגרעות ההסכם

- (1) ההסכם מהווה נסיון מסוכן לפצל החזית הערבית ולהחלישה וכן כניעה למציאוח הכיבוש הישראלי, דבר העומד בניגוד להחלטות ה-אוי"ם ולכינון שלום צודק באיזור.
- (2) אני וסאדאת חברים לנשק (אוקטובר) אך איני מקבל את ההסכם.
- (3) לשאלה, האם עמדת סוריה נגד ההסכם אינה מנתקת אותו מהגדולה שבמדינות ערב, השיב: אנו נשארים במקומנו ומגינים על עניין צודק.
- (4) לא ייתכן שמצב המלחמה יסתיים בנפרד ע"י מדינה ערבית כלשהי.
- (5) הוכח כי הערבים ייטשו כל סכסוכיהם, במקרה של מאבק מזויין בין מדינה ערבית כלשהי לבין ישראל. אינני מאושר מחלוקי דעות אלה, אולם אנו נחגבר עליהם; אני מקווה בקרוב.

ב. ראיון ל"ניוזוויקי" מ-17 ספטמבר

- (6) המאבק אינו מצרי-ישראלי או סורי-ישראלי, כי אם ערבי-ישראלי.
 - (7) ההסכם אוסר על מצרים להשתמש באמצעים העומדים לרשותה, למען החזרת השטחים הכבושים.
 - (8) סיום מצב הלוחמה והתרת המעבר הישראלי בתעלה היו חייבים להשיג נסיגה מלאה והבטחת זכויות הפלסטינים.
 - (9) ההסכם דמה לקניית אדמה, הענקת פרס לתוקפן בצורת מליארדי דולארים עבור ק"מ אחדים, מסבכת את ארה"ב כצד ישיר, וזה לרעתה.
 - (10) ההסכם נועד להקפיא את החזית המצרית. ימים יגידו אם היא אכן תוקפא.
 - (11) לשאלה, אם מצרים תפקיר את סוריה במקרה של מלחמה השיב: "מעדיף לא להשיב בשם ההנהגה המצרית".
- (בראיון ל"פנורמה" מ-5 ספטמבר, רמז בנדון, כי הדבר לא ייתכן, נוכח נסיון ההיסטוריה).
- (12) סוריה וירדן יכולות להלחם ללא מצרים- מצרים חתמה ההסכם תוך חריגה מהסכם התיאום, שהושג עם סאדאת בריאדי.

ג. ראיון לעתון הכוונתי "אלקבס" מ-25 ספטמבר

13. מצרים מסוגלת לבטל את ההסכם כשם שנחאס פאשא (בתקופת המלוכה) ביטל הסכם שחתם עם האנגלים.

ד. בנאום למלאת שנתיים למלחמת אוקטובר

(רדיו דמשק 6 באוקטובר)

על מעבר המטענים בתעלה

14) ההסכם מהווה הפרה של הסולידאריות הערבית והחלטות רבאט ואלג'יריה. כיצד אפשר להרשות לישראל להעביר סחורותיה בתעלה ערבית-מצרית, שעה שפלסטין, הגולן, ירושלים ו-90% מסיני כבושים בידו וכאשר עמי פלסטין והגולן מגורשים על ידו?

אנו רוצים תשובה לשאלה זו.

האם ארה"ב הייתה מרשה מעבר סחורות טוביטיות אילו ברהיימ החזיקה בכיבוש, חלק מאדמתה? כמובן שלא. הייתי רוצה שאחינו במצרים יקבלו על כך תשובה מהאמריקאנים - עמם הם בקשרים טובים - ולמסור אותה להמוני ערב.

הטכנאים האמריקנים - כיבוש נוסף

15) לפי ההסכם, לא ניתן להוציא את המומחים האמריקנים מסיני אלא כאשר מצרים וישראל ידרשו זאת יחדיו וכאשר תחליט ארה"ב להוציאם. משמע שהצבנו כאן כיבוש נוסף לכיבוש הישראלי. בהסכם ויתרה הממשלה המצרית על זכות מצרים להוציא את המומחים האמריקנים בזמן שתוצה בכך. נוכחות המומחים האמריקנים פירושה איפוא, הקפאת החזית המצרית.

הנספחים הסודיים

16) הנספחים הסודיים של ההסכם הם טרגדיה גדולה. כיצד הסכימה להם מצרים? מדוע אמרו לנו כי אין כאלה? אף ערבי אינו יכול להשלים עם תוכנם של הסכמים סודיים אלה. נניח לאזרח הערבי לשפוט, כי הוא נשאר היכן שצריך להשאר.

בידוד הפלסטינים

17) ההסכם נעשה במסגרת פירוד שורותינו וחיסול העניין שלנו, כעת הם מנסים לבדד את העניין הפלסטיני. הערבים, החיים תחת הכיבוש, סובלים מדאגה חמורה כתוצאה מהמצב שנוצר וכתוצאה מהסכם סיני.

ה. ראיון לעתון הכוונתי "אלראי אלעאם" מ-18 אוקטוברהסכם סיני - תחילתה של כניעה

- (18) פתרונות חלקיים וחסול, בדרך של כניעה, מתחילים בהסכם סיני. אין מנוס מכך שתזכרו איך ראש ממשלת ישראל, רבין, היה אומר לישראלים: "היינו מוכנים לסגת מהמיצרים תמורת הפסקת אש בתעלת סואץ!" כלומר, בתנאים נוחים הרבה יותר מאלו שנדרשו מאתנו בהסכם האחרון. אם כך מדוע ההסתבכות הזו בהסכמה לדברים מסוכנים תמורת שום דבר מלבד נסיגה לאחור?
- (19) קיימת סתירה מחרידה, בכך שבפעם הראשונה בהיסטוריה נערך הסכם בין שתי מדינות הלוחמות זו בזו, כשדמות אחת מהמדינות כבושות ע"י האחרת והיא מתירה מעבר סחורות של המדינה העוינת - ישראל - באדמותיה.
- (20) מצערת העובדה שאחינו במצרים רוצים להסיח את תשומת ליבם של האנשים ודעתם מכל נושא הקשור בהסכם ושמים דגש על עניינים אחרים או שוליים, ואין זה משנה אם הם נכונים או לא. פרוש הדבר, לדעתנו, שאין הם רוצים לדון בעניינים העקריים - עם שום גורם ערבי, ואפילו אם גורם זה הוא בעל העניין. מכאן הערכתנו, שהצעדים שנעשו טומנים בחובם סכנות וודאיות. הם יודעים שצעדים אלו הם בבחינת משגה, אולם אין הם רוצים לחזור בהם ממשגה זה.

בנושא היחסים עם ברה"מ

- (21) מסע ההוקעה שמארגנים האחים במצרים נגד ברה"מ אינו עניין של מה בכך. זהו מסע בדוק ומכוון. שכן הם, כלומר אחינו במצרים, רוצים ליצור את הרושם, ואף אומרים זאת, כי הבעייה אינה בין מצרים וסוריה, ואינה בין מצרים והפלסטינים, אלא בין מצרים ו-ברה"מ או הקומוניזם. דברים אלו מכוונים כפי שאנו יודעים היטב, לערבים, לחצי האי ערב ולמפרץ, כדי להסית אותם ולומר להם כך: "חברים, זהו הסיפור ועליכם לבחור בינינו ובין הקומוניזם". אולם, האדם הפשוט ביותר יודע שעניין זה אינו עומד על הפרק. הכוונה בכל זה היא לחתור לבידוד העמדה הסורית-פלסטינית. באמצעות הטלח כתם קומוניסטי שאיננו קיים. הכוונה העיקרית היא כמובן, להצדיק את ההסכם שנחתם בין ישראל וממשלת מצרים ולהסיח את דעת האנשים, ובמיוחד במפרץ, מכך. הנסיון להציג אותנו יחד עם הפלסטינים, כאילו אנו כלי שחמט בידי הסובייטים, הוא מצער ובלתי מוסרי.

(22) בדברו על חוזה הידידות המצרי-סובייטי אמר, כי שטאדאט עצמו ביקש שתוקף ההסכם יהיה ל-30 שנה. אולם הרוסים אמרו שמספיק שהחוזה יהיה ל-15 שנה. אולם מה קרה לאותו חוזה? אינני מגן על הסובייטים, אולם אני יודע היטב שהרוסים פיצו את מצרים על אבדותיה בטנקים תוך פחות מחודשיים לאחר הפסקת האש בסיני. בכל מקרה, הרי עבד אלעיני ג'ימסי אמר במפגן הצבאי שנערך בקהיר ביום השנה השני למלחמת אוקטובר, כי מצרים חזקה עתה פי חמישה משהיתה במלחמת אוקטובר. כמובן שאנו שמחים לשמוע דברים אלה, אולם מהיכן הגיע הנשק לעוצמה זו? האמינו לי אחי, שהבעייה אינה זו וכי הכוונה בכך היא לדחוף את הערבים למלחמה דמיונית שאינה קיימת, שתצדיק הסתלקות מעמות עם הסכנה הישראלית ותציב בפני הערבים דבר חדש שהם יקדישו עצמם להלחם בו, במערכה שמתחיה "מתבשלי" הסכם סיני.

נראה, כי האחים המצריים החליטו לתכנן מערכה זו לאחר מלחמת אוקטובר, כאשר החליטו להתנער מהעניין.

האמת היא, אחים, ובמלוא הכנות והאחריות, שהסכם סיני אינו לטובת עניינינו כלל וכלל. זהו דבר ברור שאינו דורש כל הבהרה.

על רקע נושא הפרדה בגולן

(23) הועלו ויועלו בפנינו הצעות לערוך משא ומתן כפי ששטה מצרים. אולם, אנו דוחים כל דיבור על הסכם בכיוון של הסכם סיני. מטרתו של הסכם סיני היא לבודד את העניין הפלסטיני ולכלוא אותו. העניין הפלסטיני הוא העניין.

על מהלך הקרבות במלחמת אוקטובר

(24) היינו תמימים במלחמת אוקטובר וביצענו תוכנית שעל פי ידיעתנו היתה משותפת. לאחר מכן הוברר לנו שאנו ביצענו אותה לבדנו, בעוד שהחזית הדרומית ביצעה תוכנית משלה, שעות מספר לאחר התחלת ההתקפה. דיברתי על כך עם סאדאט בנמל התעופה של כוויית בפברואר 1974.

השתוממנו כשהכוחות המצריים נעצרו לאחר החצייה. התוכנית הייתה להתקדם עד המעברים בסיני, בעוד שכוחותינו מתקדמים בחזית הגולן עד לנהר הירדן. היכן התוכנית, תהינו. האמתלות באו בזה אחר זה, בזמן שהיה ברור שהמלחמה בסיני שונה מזו שבגולן. להווה ידוע, שבגולן נמצא קו בשם קו אלון. סבלנו קשות כדי לעבור קו זה, אולם לא עוררנו בעולם המולה ולא אמרנו שעברנו את קו אלון וזאת על מנת שלא להשאיר על אדמתנו שם שהמציא האויב. ואילו אחינו במצרים לא המשיכו במלחמה למעשה, אלא התהללו בהריסת קו בר לב, הנושא את אותו השם עד עתה. אין מנוס מכך שיגיע יום קרוב או רחוק ובו נדבר על כל נסיבותיה של המלחמה. אולם עתה, אנחנו מקפידים לעמוד בפני ההסכם הנוכחי והשלכותיו החמורות, כדי שהעניין לא ייפגע וכדי שמצרים לא תמשיך להרחיק לכת.

"הפירצה"

(25) אסד הביע את תמיהתו על הפירצה בדפר סואר. כיצד התאפשר לפריצה הישראלית בדפר סואר להגיע להיקפה, והרי ענין הפירצה הוא ענין רגיל במלחמות - משום שלא קיימת הגנה בעולם שלא ניתן לפרוץ דרכה. הפירצה אינה הוכחה לנצחון. במברקי אל סאדאת ניסיתי לשכנעו לעמוד בפני הענין כפי שהוא בשטח ולהתגבר על כך ע"י עמידה איתנה והתמדה. ידעתי שקיימת דוויזיה רזרבית שלמה ומספר גדודים שלא השתתפו בלחימה בחזית הדרום. אולם, הנשיא ענה לי בצורה כללית. האמת היא, שהוא קיבל את החלטתו - כפי הנראה. על כל פנים לענין הפירצה יש סיפור מעציב נוסף. (אסד סיפר את הסיפור וביקש מהעתונאי שלא לפרסמו).

קהיר שיתקה את ירדן

(26) אני מצטער לומר - שקהיר לחצה על ירדן בכח ובמפגיע שלא להשתתף במלחמה מחשש לגורל הגדה המזרחית. המצרים אמרו למלך: הזהר מלפתוח את החזית שלך. אולם האיש, שהופעל עליו הלחץ הזה, בחר לשלוח את כוחותיו לגולן.

פרשת הפסקת האש

(27) ההחלטה בדבר הפסקת האש פורסמה כפי שאתם יודעים ב-22 אוקטובר ומצרים הסכימה לה מיד. בעקבות זה כנסתי את ההנהגה לישיבה והתחלנו לדון בהתפתחות החדשה. אולם הדבר לא מצא חן בעיני סאדאת. ישיבות, דיבורים ודיונים, לשם מה? הוא דרש: קבל את החלטתך - אסד. אולם אני - אינני דיקטטור ואיני יכול לקבל החלטה בנושא מבלי שהנהגה תתכנס. לאחר מכן התקשר עמי סאדאת ואמר: "האם לא תפסיקו את האש? הרי אין צורך לדבר על כך כלל". למחרת ב-23 אוקטובר בא אלי עזיז צדקי ובאותה שעה הייתי בחדר המבצעים. עברתי לחדר זה בו אנו יושבים עתה ונפגשתי עמו. שאלתי אותו מיד לפני שדברנו על כל דבר אחר: מה התרחש ביניכם ובין קיסינג'ורי? שמעתי את נאום סאדאת על השלום. ספר לי על כך. עזיז צדקי אמר: נאומו של סאדאת היה עניין לאסטרטגיה. אם לא תפסיקו את האש תקלקלו לנו הכל... למעשה - אנו נצחנו - השבנו את האדמה ואת הכל. הרוסים והאמריקאים הבטיחו לנו החזרת כל האדמה וכל הזכויות - הפסיקו את האש וכל דבר יבוא על מקומו.

אסד הוסיף: הודענו לצדקי כי אנו נתקשר עם אחינו האחראים הערבים ונדון בעניין. הפגישה נסתיימה כשצדקי מודה לי ואומר בצאתו: אנו סומכים עליך.

אותה עת - האיץ בנו סאדאת כדי שנפרסם החלטה בדבר הפסקת האש - ואמר לנו: מדוע כל המגעים ובזבוז הזמן הזה? קווייתי שסאדאת יתקשר עם המנהיגים הערביים לפני שיקבל את החלטתו - אולם הוא, כפי הנראה, ראה בזה ענין הנוגע אך ורק לו. אסד דיבר על המברקים ואמר כי בידו רבים מהם שהיה יכול לפרסם. אולם אנו מסתייגים מכך ואיננו רוצים להטביע את האזרח הערבי בעניינים "שוליים".

יש בידי הצעות לוותר באמצעות הסכם סיני על העניין ולקבל את הגולן. אולם דחיתי ואוסיף לדחות זאת. מי שעוקב אחר נאומי האחרון של סאדאת וקו ההסברה המצרית, יוכל להבחין כיצד מנסים לחפות על הסכם סיני. אחינו בקהיר מדברים על כך שאני דרשתי את הפסקת האש. אולם מצב זה ברור מתוך המברקים וברור שעד לרגע האחרון ניסיתי להניא את הנשיא מהחלטתו להפסיק את האש. אשר לוועדת התאום, היא כאילו אינה קיימת ולא התבצע תאום בשום עניין.

(אסד מדבר על פרשת הפסקת האש ב-22 אוקטובר, אך למעשה אינו מתייחס לטענות סאדאת בדבר פניות סוריה בימים הראשונים של המלחמה לרוסים בבקשה להשיג הפסקת אש).

3. התבטאויות אישיים מרכזיים ומוסדות השלטון

א. דברי חידאם לפני צאתו לניו-יורק
(סוכנות הידיעות הסורית - 27 אוקטובר)

מאשים את מצרים בחתרנות בלבנון

(1) ההסכמים החשאיים הנספחים להסכם סיני החלו להתגלות. הדבר בא לביטוי בהתפתחות המאורעות בלבנון. ברור שממשלת מצרים מילאה תפקיד ישיר בחוום זה, הן במגעים והן במסע הסברה נגד ההתנגדות הפלסטינית. הדבר בלט בפרשנות רדיו "צות אלערב" בשבוע שעבר. הפרשנות כללה מתקפה עזה נגד ההתנגדות וקריאה לצבא לבנון לצאת לרחוב, להלוים בה ולטהרה. (הערת "חצב": לא הייתה פרשנות מצרית בעלת תוכן כזה). הדבר מצביע בברור על חיסול הערכים הלאומיים והכלל-לאומיים בקרב המנהיגות הפוליטית של מצרים. מנהיגות זו הפכה עצמה למכשיר טבעי, המבצע את התוכניות האימפריאליסטיות והציוניות באיזור. אחת המטרות של תוכנית זו, היא להלוים בלבנון כמרכז בנקאי ומסחרי וכמרכז לשרותים באיזור ולהעבירו למצרים, מתוך רצון מצד האימפריאליזם לשלם את השכר ולגמול למשטר המצרי. אין אנו יכולים להפריד בין הסכם סיני והמשקעים שלו לבין מה שקורה עתה בזירה הלבנונית.

על הנספחים החשאיים

(2) הדרך בה מכחישה ממשלת מצרים את קיומם של הסכמים חשאיים - מאשרת את קיומם, משום שההכחשה היא הכחשה של נאשם. איננו יכולים להאמין להכחשה כזו בזמן שקיסינג'ר, המתווך, מודיע ברורות שקיימים הסכמים חשאיים.

הכרה בירושלים כבירת ישראל

3) המחזה התיאטראלי שהופק בז'נבה מהחתימה המלאה של ממשלת מצרים ומהחתימה בראשי-תיבות ע"י המשלחת הישראלית, מטרתו היא לקבל את הסכמתה של המדינה הערבית הראשונה לראות בירושלים את בירת ישראל.

ב. ראיון חידאם לעתון הסורי "תשרין" מ-18 אוקטוברהסתת צבא מצרים

היכן הנצחון שהאחראים המצריים דיברו עליו? האם הוא טמון בהסרת המצור מעל השייט הישראלי? ג'מסי אמר כי הצבא המצרי חזק ומסוגל לבצע משימותיו. כך הוא אמר, כאילו שצבא מצרים אינו מקבל את הסכם סיני וכי אין שחר לטענתם של אחראים מצריים בכירים, כאילו מצרים אינה מסוגלת והיא לא פיצתה את עצמה על הנשק שאיבדה. ג'מסי כאילו אמר בכך: אני בעד קו העימות המזויין ואנו מוכנים, אולם הדבר אינו בידינו.

ג. הצהרות רפעת אלאסד (אחיו של הנשיא וחבר הנהגת הבעת')לעתון הכווייתי "אלראי אלעאס" מ-25 אוקטוברעל מהלך מלחמת אוקטוברחסרי אונים... פחדנים...

1) סאדאת רצה שהחזית הערבית לא תתנגד אלא תכנע, וזה לא יהיה. אנו הכנו חזית למאבק ולא לכניעה ולמיקוח. לשם מה החזית הזו אם אינה חזית קרב? הסכם סיני בא כאכזבה לתקוות ולצפיות של הציבור הלוחם וכתמיכה באלה שהשליכו את עצמם מתחת לרגלי האימפריאליסטים והציונות. אולם הציבור שלנו לא יניח לחסרי אונים ולפחדנים וייפרע מהם כל אימת שיפגעו בסולידאריות, באחדות הערבית ובשחרור פלסטין.

איבני יודע מה היו כוונותיו של סאדאת במלחמת אוקטובר. אנו נלחמנו יחד ואני שואל, איך יכול סאדאת לומר שהצבא המצרי השמיד את המעוזים, את קו בר לב ואת השריון של האויב תוך שעות ספורות, ואיבד רק 380 חללים וכן רדף אחר צבא האויב. כיצד זה לא יכול היה צבא זה להדוף התקפת נגד? לפי המידע המצוי היה הצבא המצרי מסוגל להמשיך את הלחימה, להגיע למעבריים לפחות ולהשיג נצחון גדול, אילו הונח לו להמשיך בקרבות. אשר לטענה, שהפקודות ניתנו מתוך חשש מפני התערבות אמריקנית, נשאלת השאלה: האם לא חשבנו על התערבות זו לפני שנכנסנו למלחמה נגד ישראל? אם הצבא המצרי היה ממשיך להילחם, כי אז לא היה קיים הסכם סיני שהשפיל את הערבים ואת החייל הערבי, שנלחם באוקטובר 1973 בסיני.

בדפי ההיסטוריה יירשמו מעללי הגבורה וההקרבה של הצבא המצרי, לצד דפים שחורים על אודות אל ה ש עצרו את הלחימה, חתמו על הסכם הפשע השחור ומכרו את דם המהפכנים.

ד. דברי ראש הממשלה איובי ב"מועצת העם" ב-22 ספטמבר
(רדיו דמשק 23 ספטמבר)

ההסכם מאפשר לישראל להתכונן ל"סיבוב" הבא

- (1) בשיא הנצחונות במלחמת אוקטובר פעלה מצרים בנפרד בהפניית כל מאמץ למשור המדיני.
- (2) לא עלה בדעתנו שמצרים תגיע לחתימת הסכם עם האויב הציוני ותבטל את מצב הלוחמה עמו, כשהוא מחזיק עדיין בשטחים בכל החזיתות הערביות ומסרב להכיר בזכויות הפלסטינים.
- (3) האויב הציוני שלו עתה, כי לאחר הקפאתה של מצרים נמוגה הסולידאריות הערבית. במיליארדים שקיבל האויב תמורת פינוי מספר ק"מ הוא החל מתכונן לסיבוב חדש של מאבק.
- (4) פונה למצרים: "שגיתם שגיאה גדולה בעוד שישראל הרוויחה, לאחר שנאבקה למן 1948 כדי להגיע להישג כמו מעבר סחורותיה בתעלה".
- (5) ההסכם אינו לטובת מצרים ואינו לטובת הערבים. דברים שליליים רבים יש בהסכם מבחינה צבאית ומדינית.

סוריה לא תשלם מחיר כזה...

- (6) סוריה לא תקבל הסכם הפרדה כלשהו שעבורו תצטרך לשלם ולו חלק ממה ששלמה מצרים עבור הסכם סיני. לא נסכים להחזרת הגולן בדרכי שלום, במחיר דוגמת הסכם סיני. אנו מודיעים זאת באזני כל הערבים.

ה. התבטאויות בסיום קורס בקולג' הצבאי הסורי
(רדיו דמשק - 25 ספטמבר)

- (1) שר המלחמה, טלאס, גינה את "הסכם התבוסה, ההופך את נצחונותינו באוקטובר לפרי בשל שנפל לידי האויב הציוני".
- (2) מפקד הקולג' תיאר את ההסכם כפרי של הקנוניות הציוניות והקולוניאליזם.

ו. הודעת מועצת העם מ-23 ספטמבר
(רדיו דמשק 23 ספטמבר)

סיום מצב לוחמה והכרה בגבולות בטחון

- (1) מצרים הסכימה לסיים את המאבק המזויין נגד האויב הציוני והרחיקה את העם והצבא המצרי מהתחייבויותיהם לשחרור. זהו סיום מצב לוחמה והכרה בטעם ישראל לגבולות בטחון.

הפקרת ייתר האדמות הערביות

2) היא הנציחה דרך הפעולה הנפרדת, שכן ההסכם אינו מתייחס לייתר השטחים הכבושים ולזכויות הפלסטינים. כמו כן היא מאפשרת לישראל להפנות משאביה הצבאיים והאחרים נגד יתר החזיתות ומפרה את החרם הערבי על ישראל. ההסכם הינו שגיאה היסטורית ולא יחזיק מעמד לאורך זמן.

ז. הודעת ההנהגה הלאומית של מפלגת הבעתי

(רדיו דמשק - 5 באוקטובר)

הסתת ההמונים נגד המשטר המצרי

ההסכם הבוגדני בין המשטר המצרי והאויב עצר את הגיאות של המאבק הערבי והפך את המאבק לקיום בין הלאומיות הערבית והציונות ה-ביני"ל, לצורה של חילוקי דעות על גבולות. סוריה משקיעה מאמצים בקרב מדינות ערב כדי לסכל הסכם זה. על ההמונים ברחבי המולדת הערבית לנקוט פעולה מאורגנת, כדי להכשיל הסכם התבוסה ולהשיב את מצרים אל חיק הסולידאריות הערבית.

4. סיכום ההתקפות בשופרות התעמולה הסוריים (רדיו ועתונות)

א. בטאון המשטר קורא לחיסול הסולידאריות המדומה

שסאדאת מוטט אותה

(יאלבעתי" - 14 נובמבר)

חתרנותם של הכוחות העויינים לסולידאריות הערבית האמיתית, למן מלחמת אוקטובר, הפכה סולידאריות זו למסווה מסוכן, המסתיר מצב חמור ביותר לעם הערבי. על כן מן הדין לחסל את הריסותיה של סולידאריות ערבית זו, שמוגרה ע"י המשטר הסאדאתי, למען לא יתמוטטו הריסות אלו על ראשו של העם הערבי. דרושה סולידאריות אמת ולא סולידאריות של שקר וכניעה, שאנאור אל סאדאת נושא את קרעי דגלה.

ב. בגנות העמדה המצרית בעת ההצבעה האנטי-ציונית ב-אוי"ם

(ייתשרין", 26 אוקטובר)

המשטר המצרי ניסה לדחות את קבלת החלטת ה-אוי"ם בגנות הציונות. עמדתה של מצרים בנדון נבעה מעצם הסכם סיני ומייתר התחייבויותיה. הטענות הנבובות של עתוני מצרים, כאילו הצעת ההחלטה המצרית היא שאושרה ע"י העצרת הכללית, הן חסרות שחר. המאמצים הערביים ובייחוד של המשלחת האלג'ירית, גרמו לנסיגת המשלחת המצרית מהצעת החלטה נפרדת בדבר ועידת ז'נבה ומעמדה, הקוראת לדחיית הדיון בהחלטה לגנות את הציונות. מי שמעיין בנוסח ההחלטה הערבית האחידה, יגלה מייד, כי הצעת ההחלטה המצרית לא נכללה בנוסח, שהכיל את נקודות היסוד של הצעת ההחלטה הסורית, המתואמת עם הצד הפלסטיני.

העמדה המצרית נובעת מקו הסטייה וההליכה עם המזימות האמריקניות ב-מזה"ת. ארה"ב ומדינות השוק האירופי תמכו בעמדת המשלחת המצרית.

ג. השמצת ביקור סאדאת בוושינגטון

החטא הגדול...

(1) ביקורו של סאדאת בוושינגטון היה החטא הגדול ביותר שנעשה ע"י מנהיג ערבי כלשהו עד כה. הייתה זו מהלומה מצרית באויר, שכן סאדאת חזר בידיים ריקות.

הזמין עצמו לקונגרס

(2) גם המחווה שנעשו לכבוד הביקור לא חסר בהם עלבון, שכן צירי שתי המפלגות בקונגרס טרחו להדגיש, כי הופעת סאדאת בפניהם נעשתה עפ"י בקשתו, באמצעות קיטינג'ר. אחד מחברי הסינאט מספר כי בבקשו לשכנע את חברי הבית לקבל את סאדאת, הסביר להם קיטינג'ר: "סאדאת נמצא בדרכו להיות אחד האנשים המרכזיים שלנו באיזור הערבי. כמו כן יש לסאדאת חשיבות רבה לגבי תוכניותינו באיזור ובסיונותינו לעזור לישראל".

תמיכה ציונית

(3) החוגים הציוניים קידמו בברכה את הביקור, בשל חשיבות סטייתו מהשורה הערבית. עתון פרו-ציוני אף קרא ליהודי ארה"ב לסייע להצלחת ביקור סאדאת, למען ישראל. בתצלומים שפורסמו בעתונות, לרבות עתונים מצריים, נראו אנשים המניפים סמאות לכבוד סאדאת בניו יורק וביתר ערי ארה"ב. חלק מהם נמנים עם ארגוני הכושים הפרו-ציוניים, נוסף ליהודים מארגונים ידועים. לעומת זאת, הפגינו ערבים מארצות שונות נגד סאדאת, תוך גינוי הסכם סיני, והברית עם ארה"ב. גורמים מצריים ניסו לשוא למנוע את גלויי המחאה הערביים ב-ארה"ב. יש לציין, כי עובדים מצריים במשלחת המצרית ב-אוי"מ ובשגרירות המצרית רמזו לאי-שביעות רצונם ממדיניות סאדאת. הם השמיעו התבטאויות כגון "השערוריה הזאת אינה מייצגת את מצרים"; "אנחנו לא אשמים"; וכיוצא בזה.

תנאי הסיוע

(4) ההבטחות שהשיג סאדאת בוושינגטון מדברות על נכונות להושיט סיוע כלכלי למצרים אם היא תמשיך בדרך השלום עם ישראל, ותתפנה לפיתוח תוך הסרת ההגבלות בפני ההשקעות הזרות, לרבות הגבלות החרם הערבי נגד ישראל.

הון ציוני ב... שבי

(5) בשיחה עם חברו באחת המשלחות הערביות, על זרימת הון והשקעות מ-ארה"ב למצרים, העיר אחד מחברי המשלחת המצרית ב-אוי"מ, בהתייחסו להון הציוני: "אנו מכירים את ההון הזה ולכן ניקח אותו בשבי".

ד. הסתה נגד המשטר המצרי

צבא מצרים - מקור הישועה - יישאר נאמן לעקרונות נאצר

- (1) פרשן רדיו דמשק (29 אוקטובר) יודע לספר בשם מקורות יודעי דבר, כי צבא מצרים אינו מרוצה מביקור סאדאת ב-ארה"ב. העובדה שהמשלחת שנילוותה לסאדאת בביקורו ב-ארה"ב לא נשאה אופי צבאי, מדגישה שהצבא המצרי לא רצה להתלוות לסאדאת בנסיעתו ובכך ביטא את אי-שביעות רצונו מהביקור. ייתכן ששתיקתו של הצבא נוכח חתימת ההסכם היא כדי לחכות עד שישתנה המצב וייווצרו הזדמנויות נאותות. צבא מצרים הוא אשר הכריע את המצב והערבים נושאים את עיניהם לצבא זה ומצפים שיאמר את דברו, לפני שיצליחו אויבי מצרים והערבים להגשים את תוכניתם.
- (2) פרשן רדיו דמשק (28 ספטמבר) אלה הנסוגים מעקרונות נאצר והמהפיכה במצרים, ניצלו את נצחון הלוחמים ודמם הטהור והציגו אותו למכירה בשוק הפתרון האימפריאליסטי-ציוני, על חשבון כבוד העם הערבי במצרים ועל חשבון גורל העניין הלאומי האחד. הצבא המצרי יישאר נאמן לעקרונות נאצר, לערבות ולאומה הערבית.
- (3) פרשן רדיו דמשק (27 אוקטובר): ההסכם המצרי-ישראלי בודד את מצרים, ובמיוחד את כוחותיה המזויינים, מהמערכה הערבית הגורלית. מכאן ברור, כי המשטר המצרי הנוכחי לא ייכנס למלחמה חדשה נגד ישראל, אפילו אם היא תתקיף מדינה ערבית זו או אחרת. האחראים במצרים פינו את הכוח הסמלי המצרי מסוריה, משום שהם לא יכולים לסבול את האפשרות שהטייסים המצריים ישתתפו במלחמת הגנה על סוריה, כשהם כפופים למפקדה הסורית. ייתכן ויתבצע סיבוב נוסף של מלחמה, אשר האויב הציוני יכפה אוויר על האומה הערבית ואז תמנע ממשלת מצרים מהכוחות המזויינים המצריים להגן על האומה הערבית. איש לא יכול לנחש מה יהיו התוצאות לכך.

תהליך הסטייה של המשטר

- (4) מאמר אידיאולוגי שהופיע ב-18 נובמבר 1975 בבטאון הצבא הסורי, "ג'יש אלשעבי" מעלה את המסקנה, שהמשטר המצרי פתח בתהליך רגרסיה רצינית, משנת 1971. המדובר בטטיות במישורים המדיני, הכלכלי והחברתי.

העם הערבי והמצרי יגידו את המילה האחרונה

- (5) במאמר בעתון "אלבעת" (8 אוקטובר) כותב חבר ההנהגה הארצית של מפלגת הבעת', מחמוד חדיד, כי העם הערבי ובראשו העם המצרי, יוכל להכשיל, במוקדם או במאוחר, את ההסכם המקולל.
- (6) אלבעת' (29 אוקטובר) תוקף את שליטי מצרים, "הממשיכים בבגידתם הלאומית", אולם מציין, כי הציבור הערבי במולדת הערבית, ובמיוחד במצרים, הוא נשק האומה, המסוגל לומר את המילה המכריעה.

אמצעים נוכח הלחצים בתוך מצרים

(7) פרשן רדיו דמשק (25 אוקטובר) יודע לספר, כי המשטר המצרי נקט כמה צעדים קשים כדי לעמוד בפני הלחצים בתוך מצרים. הוא תיגבר את מנגנוני הבטחון שלו בקהיר ובשאר ערי מצרים, מחשש להתפוצצות המונית, שתרחש, ובמיוחד כאשר סאדאת נמצא בווינגטון, אצל ידידיו החדשים.

הערבים יסתדרו בלי סאדאת

(8) פינת פלסטין מדמשק (23 אוקטובר) מציין, כי מתוך רחמנות על בניה ואפילו על הסוטים שבתוכה, מוכנה האומה הערבית לקבל אותם בחזרה לדרך הלאומית. "על המשטר המצרי להבין זאת היטב, במקום לחשוב שהעם הערבי אינו מסוגל לוותר על משטרו של סאדאת או אינו מסוגל לסכל את הסכם סיני. האומה הערבית מסוגלת לנהל את ענייניה בלי המשטר המצרי, למרות העדרותה הזמנית מאונס של מצרים מהזירה הערבית".

הפרשן מדגיש, כי הסכם סיני לא יהפוך לעובדה קיימת, "אלא על גופתו של העם הערבי, ולפני שהעם הערבי ייהפך לגופה יהיו על הדרך גופות אחרות: הציביות והאינטרסים הקולוניאליסטיים. זוהי הפעם האחרונה שאנו אומרים זאת "למשטר הסאדאתי", כדי שסאדאת יבין את הדברים היטב, לפני ביקורו ב-ארה"ב ולאחריה, כמו תרופה ששוחים לפני הארוחה ולאחריה".

השמצת סגנו של סאדאת

(9) פרשן רדיו דמשק (25 נובמבר): תוקף את סיורו של סגן הנשיא, חסני מבארכ, במדינות ערב: מוטב למבארכ, לו הסתפק במהלך סיורו, בנסיון לחפות על כשלוני ביקור סאדאת ב-ארה"ב, במקום להמציא עלילות שא נגד סוריה.

אם חסני מבארכ מפגין שהוא אינו יודע דבר על השיחות הסודיות שנערכו בין סאדאת לקיסינג'יר לפני חתימת הסכם סיני, הרי שבודאי אינו יודע עד עצם היום הזה, את הסיבה להדחתו מתפקידו כמפקד חיל-האוויר ולהרחקתו מהצבא, כדי שיתמנה לתפקיד בו יהיה האדם האחרון היודע משהו.

שחיתות

(10) סוכנות הידיעות הסורית מצטטת את "אלבלאעי" הלבנוני, הפרו-אלג'ירי, המתאר את משפחת סאדאת "כמפיקים תועלת מהדרדרות הכלכלה המצרית, בנוסף לשר השיכון, ל-יו"ר מועצת העם וליועצו של סאדאת".

על מהלך מלחמת אוקטובר

(11) פרשן פינת פלסטין מדמשק (10 אוקטובר): באיזו זכות טוען סאדאת שמצרים לחמה לבדה נגד ארה"ב במשך 10 ימים, בעוד שביום אחד - האחרון מבין 10 הימים - נפלו בחרמון בלבד 500 חללים. המשטר המצרי הוא האחרון שיש לו הזכות לדבר על עניינים אלה, שכן העולם כולו יודע, כיצד נשאה סוריה כמעט בכל נטל מערכת אוקטובר.

(12) "אלבעתי" (26 ספטמבר): הפסקת האש במלחמת אוקטובר בחזית הדרום, בטענה של מה שהיה בדפרטוואר - הגם שפעולה זו לא הייתה חמורה מבחינה צבאית - נועדה לחסום את התקפת הנגד המקפת, אותה הכינה סוריה לחיסול הכיס, שיצר האויב בגיזרה הצפונית של החזית הסורית. הפרשן מציין, כי סאדאת ידע במדויק את מועד ההתקפה הסורית, שהיתה אמורה להיערך שעות ספורות בלבד לאחר הכרזתו על הפסקת האש. דבר זה איפשר לאויב להפנות את מאמציו העיקריים בכיוון החזית הצפונית, כשהוא רגוע ביחס לחזית הדרומית שלו ולהפסקת האש בחזית סיני. הדבר מוכיח בברור, כי סאדאת שימש חלק מהמשחק האימפריאליסטי באיזור. הקורבן של חללי מצרים לא השיג יותר מאשר כיבוש שטח קטן של סיני, דבר המגמד את המאבק הערבי-ציוני ומסלף את מימדיו הלאומיים, תמורת מספר קילומטרים. הפרשן דוחה את טענתו של סאדאת, שהוא פנה לעבר ארה"ב, בשל היותה היחידה היכולה להפעיל לחץ על ישראל.

צעד לקראת מלחמה

(13) "אלת'ורה" (11 ספטמבר): ההסכם המצרי-ישראלי עתיד להיות צעד לקראת מלחמה.

(14) פרשן פינת פלסטין מדמשק (20 אוקטובר) אומר, כי המצב של לא-שלום ולא ולא מלחמה, טוב אלף מונים מחתימת הסכם ההשפלה בין המשטר המצרי לכיבוש הציוני. שכן מצב כמו זה מהווה רק קיפאון חיצוני, שכל הצדדים נצלוהו כדי להתכונן. דהיינו, מצב זה מעניק לנו את הזכות לשחרר את ארצנו הכבושה. אך ההסכם המצרי-ישראלי אינו מאפשר לנו זאת, משום שהוא הופך את המשא ומתן לאמצעי יחיד להסדר.

ישראל תתפנה לחזית הסורית

(15) פרשן רדיו דמשק (15 אוקטובר): ממשלת מצרים נתנה לאויב אור ירוק כדי להפנות איומים נגד סוריה, ובו בזמן היא מנהלת מסע כזבים נגד המדיניות הסורית, במטרה להסיח את הדעת מההשלכות ההרסניות של ההסכם על העתיד הערבי.

(16) "אלת'ורה" (8 ספטמבר) כותב, כי ניטרול החזית המצרית יסייע לישראל לטפל בנפרד בצבא הסורי ובהתנגדות ויפתח בפניה את הדרך לעבר אוצרות הטבע של המזרח הערבי.

אשמת מצרים במצב בלבנון

(17) פרשן רדיו דמשק (28 נובמבר): הכל יודעים, כי הסכם השלום בין מצרים לאויב הציוני, היא הסיבה למצב הנוכחי בלבנון, לכן מוטב שסאדאת לא ינסה לתווך שם ולא ישלח לשם את שר החוץ שלו, כפי שהתכוון לעשות.

(18) פרשן הרדיו הסורי (14 אוקטובר): מצרים, ארה"ב וישראל פעלו לליבוי התסיסה בלבנון ולחידוש הקרבות וזאת כדי לחגשים כמה מטרות, ובעיקר: העסקת העולם הערבי במאורעות בלבנון והסחת דעתו מהסכם סיני ומהמהלכים המפוקפקים באיזור.

על ועידת ז'נבה

- (19) פרשן רדיו דמשק (9 נובמבר): אין פלא שסאדאת קורא לאמריקנים להמשיך במאמצייהם לכינוס ועידת ז'נבה, שכן בויתורו ובכניעתו הרס סאדאת את ועידת ז'נבה ומטרותיה.
- (20) הפרשן אומר (26 נובמבר): אחת המטרות של הסכם סיני היתה לפוצץ את וועידת ז'נבה ולנסות לתת את הכל לושינגטון, ובפרט לאחר שהוכח שוב, כי ארה"ב היא גורם חד-צדדי במאבק ואי-אפשר שתהיה אפטרופוס. על המשטר המצרי לחדול מלהפריע את הבעיות הלאומיות והכלל-לאומיות, בהן הוא בגד ותקע סכין בגב ההמונים.

הכניעה ל-ארה"ב

- (21) פרשן רדיו דמשק (30 ספטמבר) אומר, כי ההנהגה המצרית מילאה את רצונו של קיסטינג'ר ובכך הגשימה את מה ש-ארה"ב וישראל ביקשו להגשים: הרחקת מצרים ממקורות החימוש שלה, שהם חסרי תחליף. כן הרחיקה ארה"ב את מצרים ממקורות הסיוע הכלכלי.
- (22) במאמר ראשי ב"אלבעת" מה-7 אוקטובר, כותב שר ההגנה הסורי, מצטפא טלאס: אין אין אנו באים בטענות אל זה שערק מהשורה הערבית והתמסר ל-ארה"ב. ההנהגה המדינית המצרית התמרדה נגד ועידות הפסגה ונפלה לרגלי ארה"ב ומכאן המצב המשפיל בו היא נמצאת, כשהיא מתאמצת להסיר את החשדות מעליה.
- (23) פרדן רדיו דמשק (20 אוקטובר): אנו מקווים עדיין שהאיש אשר נלחם באוקטובר ייסוג מההסכם, אם הוא מכבד את מלחמתנו. מצרים, סוריה וכל הערבים ירוויחו מכך, משום שאנו נאמנים לסאדאת יותר מ-ארה"ב. כל מי שמקיים קשרי ידידות עם ארה"ב מאבד את עצמו ואת ארצו.
- (24) הפרשן (13 נובמבר): שעה שמדינות העולם נחלצות להדוף את ההתפרצות והכעס שמביעים נציגי ארה"ב והדוברים בשמה, לגבי ההחלטה לגינוי הציונות הגזענית, שולח סאדאת לפורד איגרת תודה גדושה שבחים למדיניות האמריקנית ולמאמצים של ארה"ב. המשטר המצרי מעוניין לחפות על עמדתה האנטי-ערבית של וושינגטון, להפוך את אדמת מצרים לאיזור השפעה אמריקני ולסייע להגשמת מטרותיהם של האימפריאליסטים והציונים נגד מצרים והאומה הערבית כולה.

מינוי "אמריקני" לסאדאת

- (25) הפרשן (11 אוקטובר) אומר: השרות שעשה סאדאת בחתמו על הסכם סיני, מזכה אותו להיות לפחות יו"ר הוועדה לקשרי חוץ בסנאט האמריקני.

עמדת מצרים בוועידות קמפלה ולימה

- (26) פרשן פינת פלסטין מדמשק (30 אוקטובר) מזכיר את עמדתה של מצרים בוועידת הפסגה האפריקנית בקמפלה ואת "התפקיד השפל שמלא המשטר המצרי, כדי להקל את המצור האפריקאי מעל ישראל ולמנוע ממדינות אפריקה לדרוש את גרושה של ישראל מה-אוי"ם".

(27) "אלת'ורה" (15 נובמבר) יציאתו של המשטר המצרי נגד העמדה הערבית הכללית האחידה, אפילו לפני החתימה על הסכם התבוסה, נראתה בברור בוועידת קמפלה. עמדה זו התחדשה בוועידת המדינות ה-בלמ"ז בלימה. המשטר המצרי חשף עצמו לעוד שערוריה, שעה שהודיע שהוא מתנגד לחרם הערבי על ישראל ושלא יכבד את הודעתה של לשכת החרם הערבי, לפיה ייכללו ברשימה השחורה אוביות הנושאות מטענים של האוייב הציוני בתעלת סואץ.

"הצליחה" של המטענים הישראליים

(28) העתון "תשרי" (3 נובמבר): המשטר המצרי ניצל את צליחת תעלת סואץ ב-6 אוקטובר 1973 באופן הגרוע ביותר והפך אותה לחיפוי על הסטייה והנסיגה מבית ומחוץ. ראש המשטר הפך את המילה "צליחה" למגן, אותו הוא מנופף בפני כל התנגדות וביקורת. המשטר המצרי הגשים ב-2 נובמבר צליחה חדשה בתעלת סואץ, כשהתיר לסחורות ישראליות לעבור בה. הערבים הלכו ל-אויים כשהם דורשים להטיל על ישראל סנקציות. מה הם יגידו היום למדינות החברות ב-אויים, כאשר ממשלת מצרים נותנת פרס לתוקפן, אשר מבצע פשעי תוקפנות, כיבוש, הפליה גזענית והשמדת עם?

הפגיעה בחרם הערבי

(29) פרשן רדיו דמשק (22 אוקטובר): הסרת החרם הערבי מעל חברות אמריקניות, במסגרת ההתחייבויות הסודיות בהסכם סיני, נעשית לכאורה במסגרת מדיניות הפתיחות הכלכלית, אך מדיניות זו אינה נעשית כדי לפתח את הייצור, אלא כדי לשנות את האוריינטציה הפוליטית, מסוציאליזם לכפייה של הקפיטאליזם ופניה לעבר ארה"ב. המשטר המצרי אינו מסתפק במתן הערובות להשקעות זרות, אלא רוצה לותר על זכויות הריבונות הלאומית. החרם על ישראל הוא אחד מכלי הנשק החשובים בהטלת מצור חנק על האוייב. המשטר המצרי מעניק ל"אוייב הציוני" את ההטבות הללו תמורת חמישה אחוזים מאדמת סיני. ניתן לומר, אם כן, שהעניין הערבי הגורלי עובר עתה אחד השלבים החמורים ביותר שלו.

(30) "אלבעתי" (6 אוקטובר) כותב, כי סוריה, אשר לא שתקה אף פעם נוכח עוול, לא תיכנע ולא תשתוק על בגידה או מחדל.

ההסכם - הכרה במדינת ישראל ובירושלים כבירתה

(31) פרשן רדיו דמשק (29 ספטמבר) תוקף את דברי סאדאת ב-28 ספטמבר ביום השנה למות נאצר ואומר, כי דבריו מלאים בהטעיות ובנסיונות להפוך את העובדות על פיהן. הערבים קראו את ההסכם פעם נוספת, כפי שהציע סאדאת, ומצאו שהוא כולל הכרה מצרית במדינת ישראל.

מהי משמעות העובדה, שהצד המצרי חותם על הפרוטוקולים המצורפים להסכם ז'נבה ומסכים שהצד הישראלי יחתום על יום בירושלים הכבושה? משמעות הדבר היא, שממשלת מצרים מכירה שירושלים היא בירת ישראל.

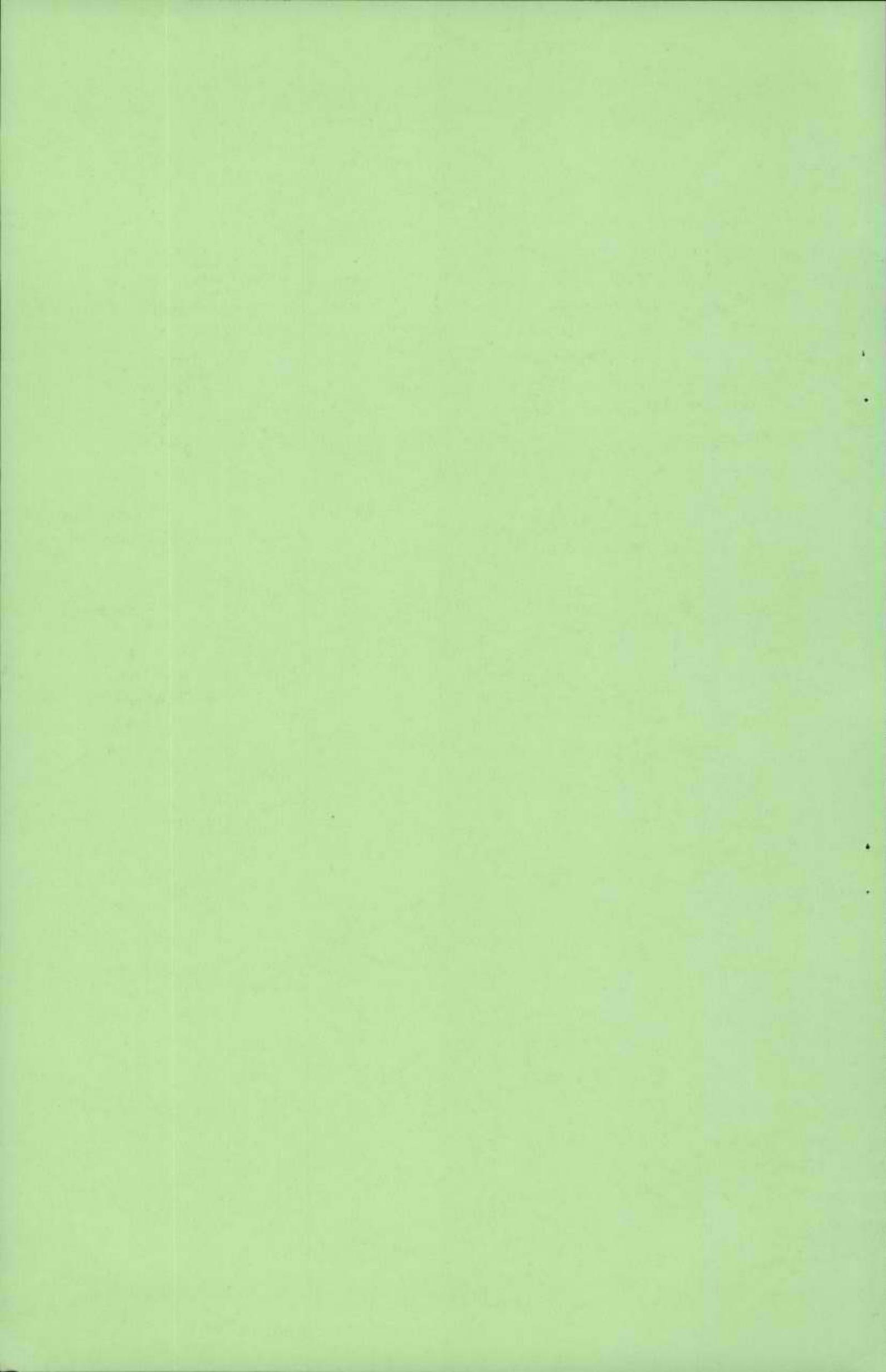
הגינות ברחוב הסורי

- (32) רדיו דמשק (25 ספטמבר): בתהלוכה שנערכה בקאמשלי, גינו ההמוניס את ההסכם שהוציא את מצרים ממעגל המאבק הערבי האנטי-ציוני, שהביא נוכחות אמריקנית באיזור והקים מכשול בפני הזכויות הלאומיות של עם פלסטין.
- (33) "אלת'ורה" (18 אוקטובר) כותב, כי ההסכם הבוגדני נחשב לנקודת מעבר של אויבי האומה הערבית, מהגנה להתקפה, לאחר שמלחמת אוקטובר פרקה את נשקם.
- (34) מכותרות עתוני דמשק (3 דצמבר): העתונאים הערביים מגנים את ההסכם סיני ומדגישים את יכולתם של המונינו לדחות ההסכם זה.

עריכה ובדיקה: צפ.

הדפסה: מצ.

הגהה: אש.

חוק מימון מפלגות, תשל"ג—1973

הגדרות

1. בחוק זה —

„סיעה“ — כל אחד מאלה :

- (1) מפלגה שהגישה בבחירות לכנסת רשימת מועמדים כסיעה של הכנסת הקודמת והיא מיוצגת בכנסת לפחות על ידי נציג אחד ;
 - (2) מפלגה שועדת הכנסת הכירה בנציגה או בנציגיה בכנסת כסיעה ;
 - (3) צירוף של שתי מפלגות או יותר המקיימות בכנסת סיעה אחת ;
- „הוצאות“ — הוצאות של סיעה לארגון פעולותיה, לתעמולה ולהסברה ולקיום הקשר הארגוני והרעיוני עם הציבור, לרבות התחייבויות בשל הוצאות כאלה ;
- „הוצאות בחירות“ — ההוצאות המיוחדות של סיעה במערכת הבחירות לכנסת ;
- „הוצאות שוטפות“ — הוצאות של סיעה, למעט הוצאות הבחירות ;
- „היום הקובע“ — היום ה-101 לפני הבחירות לכנסת, ולגבי הבחירות המתקיימות על פי חוק לפיזור הכנסת — היום השלישי אחרי תחילת אותו חוק ;
- „תקופת הבחירות“ — התקופה שמן היום הקובע עד יום הבחירות ;
- „יחידת מימון“ — סכום שקבעה ועדת הכספים של הכנסת כיחידת מימון לענין חוק זה, והודעה על קביעתו פורסמה ברשומות.

חובות למימון

2. (א) כל סיעה זכאית, לפי הוראות חוק זה —

(1) למימון הוצאות הבחירות בתקופת הבחירות ;

1. ס"ח 680, תשל"ג 1 (1.2.1973), עמ' 52. תא"ה, 84

(2) למימון הוצאותיה השוטפות בכל חודש החל בחודש שאחרי פרסום תוצאות הבחירות לכנסת ועד החודש שבו פורסמו תוצאות הבחירות לכנסת הבאה.
 (ב) כספי המימון ישולמו מאוצר המדינה באמצעות יושב־ראש הכנסת, לחשבון בנקאי של כל סיעה, כאמור בסעיף 6 (א) (3).

3. (א) המימון של הוצאות הבחירות יהיה לפי יחידת מימון אחת לכל מנדט שבו זכתה הסיעה בבחירות לכנסת.
 (ב) המימון החדשי של ההוצאות השוטפות יהיה בסכום של 5% מהסכום המגיע לסיעה לפי סעיף קטן (א).

4. (א) סיעה שמסרה ליושב־ראש הכנסת אישור של יושב־ראש ועדת הבחירות המרכזית שהגישה רשימת מועמדים לכנסת הבאה, תשולם לה מיד מקדמה על חשבון המימון של הוצאות הבחירות שלה; המקדמה תהיה 60% מיחידת מימון אחת לכל חבר הכנסת שנמנה עב הסיעה ביום הגשת רשימת המועמדים.

(ב) זכתה סיעה בבחירות לכנסת הנכנסת במנדט אחד לפחות, ישולם לה מן הסכום המגיע לה לפי סעיף 3 (א) —
 (1) 85% — מיד לאחר פרסום תוצאות הבחירות;
 (2) 15% — מיד לאחר שמבקר המדינה הגיש ליושב־ראש הכנסת דין־וחשבון חיובי לפי סעיף 10 (ב).

(ג) מקדמה שסיעה קיבלה לפי סעיף קטן (א) תנוכה מן התשלומים לפי סעיף קטן (ב); היתה המקדמה גדולה מן הסכום המגיע לסיעה למימון הוצאות הבחירות, תנוכה היתרה מן הסכום הראשון או מן הסכומים הראשונים המגיעים לה למימון הוצאותיה השוטפות.

5. התשלומים למימון ההוצאות השוטפות של הסיעות ישולמו להן במועדים שתקבע ועדת הכספים של הכנסת.

6. (א) תנאי קודם לתשלום הסכומים למימון הוצאות הבחירות ולמימון ההוצאות השוטפות הוא, שתוך חמישה־עשר ימים לאחר היום הקובע —

חישוב המימון

תשלום הוצאות
הבחירות

תשלום הוצאות
השוטפות

תנאים לתשלום

(1) הודיעה הסיעה ליושבי־ראש הכנסת את שמותיהם של לא פחות משניים ולא יותר משמונה נציגים שיהיו מוסמכים לפעול בשם הסיעה לענין חוק זה (להלן — הנציגים); להודעה תצורף הסכמת הנציגים; אחד לפחות מן הנציגים יהיה חבר הכנסת ועל אחד מהם לפחות יצהירו הסיעה והוא עצמו שהוא בקי במשק הכספים של הסיעה; (2) הגישה הסיעה ליושבי־ראש הכנסת הצהרה חתומה בידי נציגיה, שהסיעה עשתה את כל הדרוש כדי להבטיח ניהול נאות של חשבון הכנסותיה והוצאותיה בהתאם להנחיות מבקר המדינה לענין זה; (3) הודיעה הסיעה ליושבי־ראש הכנסת את מספר חשבונה או חשבונותיה בבנק או בבנקים.

(ב) סיעה רשאית בכל עת להחליף נציגיה או להוסיף עליהם, ובלבד שהודיעה על כך ליושבי־ראש הכנסת ושהנציגים יתאימו לדרישות האמורות בסעיף קטן (א) (1); היא גם רשאית להודיע ליושבי־ראש הכנסת על החלפת חשבונותיה הבנקאיים או על הוספת חשבונות כאלה.

7. (א) לא תוציא סיעה בתקופת הבחירות הוצאות בחירות בסכום העולה ביותר משליש על יחידת מימון אחת לכל חבר הכנסת שנמנה עם הסיעה ביום הקובע, או בסכום העולה ביותר משליש על שלוש יחידות־מימון, לפי הגדול יותר; לענין זה יראו הוצאות במערכת הבחירות לרשויות המקומיות המתקיימות ביום הבחירות לכנסת כהוצאות בחירות.

(ב) לא תוציא סיעה במשך שנה הוצאות שוטפות בסכום העולה ביותר ממחצית על הסכום המגיע לה למימון הוצאותיה השוטפות, או סכום העולה ביותר ממחצית על הסכום המגיע כאמור לסיעה בעלת שלושה חברים, לפי הגדול יותר.

8. לא תקבל סיעה, במישרין או בעקיפין, כל תרומה מתאגיד בארץ; לענין הוראה זו, „תאגיד” — לרבות שותפות רשומה.

9. (א) החל ביום החמישה־עשר אחרי היום הקובע וכל עוד מגיע לסיעה מימון להוצאותיה — (1) תנהל הסיעה מערכת חשבונות לפי הנחיות מבקר

המדינה ותרשום בהם את הכנסותיה והוצאותיה לפי אותן הנחיות ;

(2) תחזיק הסיעה את הכספים המיועדים להוצאותיה בחשבונות הבנקאיים האמורים בסעיף 6 (א) (3).

(ב) מערכת החשבונות והחשבונות הבנקאיים האמורים יעמדו לביקורת מבקר המדינה, ולענין זה יהיו למבקר המדינה כל הסמכויות שהוענקו לו לגבי גוף מבוקר לפי חוק מבקר המדינה, תשי"ח—1958 [נוסח משולב].

(ג) מבקר המדינה רשאי בכל עת לדרוש מנציגיה של סיעה הצהרה, התומה בידיהם, בדבר שלמותם או נכונותם של הרישומים במערכת החשבונות או בדבר אופיה או מהותה של הכנסה או הוצאה נסויימת ; הצהרה כאמור יכול שתימסר לפי ידיעתם של המצהירים או לפי מיטב ידיעתם, והמבקר רשאי, לפי שיקול-דעתו, לקבל הצהרה כזו כראיה.

10. (א) תוך ששה שבועות מיום הבחירות ימסרו נציגיה של סיעה למבקר המדינה את חשבונותיה לתקופת הבחירות.

(ב) תוך שמונה שבועות לאחר שקיבל את החשבונות האמורים בסעיף קטן (א), ימסור מבקר המדינה ליושב-ראש הכנסת דין-וחשבון על תוצאות ביקורת החשבונות ויצוין בו —

(1) אם הסיעה ניהלה מערכת חשבונות לפי הנחיותיו ;

(2) אם הוצאות הסיעה והכנסותיה בתקופת הבחירות היו בגבולות האמורים בסעיף 7 (א) ובסעיף 8.

(ג) תוך ששה שבועות מתום כל שנה לאחר תחילת החודש שאחרי פרסום תוצאות הבחירות ימסרו נציגיה של סיעה למבקר המדינה את חשבונותיה לאותה שנה.

(ד) תוך שמונה שבועות לאחר שקיבל את החשבונות האמורים בסעיף קטן (ג), ימסור מבקר המדינה ליושב-ראש הכנסת דין-וחשבון על תוצאות ביקורת החשבונות ויצוין בו —

(1) אם הסיעה ניהלה מערכת חשבונות לפי הנחיותיו ;

(2) אם הוצאות הסיעה והכנסותיה באותה שנה היו בגבולות האמורים בסעיף 7 (ב) ובסעיף 8.

(ה) לא היה הדין-וחשבון לפי סעיף קטן (ב) חיובי — יחזיר יושב-ראש הכנסת לאוצר המדינה את היתרה של 15% האמורה בסעיף

דיווחות מבקר
המדינה

4(ב)(2); לא היה הדין וחשבון לפי סעיף קטן (ד) חיובי — ישלול יושב־ראש הכנסת מן הסיעה את שלושת התשלומים הקרובים למימון הוצאותיה השוטפות ויחזיר את סכומי אותם התשלומים לאוצר המדינה.

(ו) ועדת הכספים של הכנסת רשאית, אחרי התייעצות עם מבקר המדינה, להאריך כל מועד מהמועדים האמורים בסעיף זה; החלטת הועדה תפורסם ברשומות.

חיות-העט

11. (א) סיעה רשאית בכל עת לבקש מיושב־ראש ועדת הבחירות המרכזית חוות־דעת, אם הוצאה מסויימת או סוג מסויים של הוצאות מהווים הוצאות בחירות; יושב־ראש ועדת הבחירות המרכזית יתן את חוות־הדעת לאחר התייעצות בסגניו, זולת אם ראה את הדבר כדחוף. (ב) חוות הדעת תינתן תוך שבעה ימים ותימסר ליושב־ראש הכנסת, למבקר המדינה, לסיעה שביקשה את חוות הדעת ולכל הסיעות האחרות.

(ג) סיעה רשאית בכל עת לבקש ממבקר המדינה חוות־דעת, אם הוצאה מסויימת או סוג מסויים של הוצאות מהווים הוצאות שוטפות; חוות הדעת תינתן תוך עשרים ואחד יום ותימסר ליושב־ראש ועדת הבחירות המרכזית, ליושב־ראש הכנסת, לסיעה שביקשה את חוות הדעת, ואם הדבר נראה למבקר המדינה רצוי — גם לסיעות האחרות.

דין מפלגות
המקיימת סעיף
א"ת

12. (א) אם סיעה היא צירוף של שתי מפלגות או יותר המקיימות בכנסת סיעה אחת, יראו אותן מפלגות בכל הנוגע למימון הוצאות שוטפות כאילו היו סיעות נפרדות.

(ב) סיעה שהיא צירוף כאמור בסעיף קטן (א) תמסור ליושב־ראש הכנסת, תוך חמישה־עשר יום לאחר היום הקובע, הודעה על השתייכותם המפלגתית של חבריה בשעת פרסום תוצאות הבחירות, והתשלומים למימון ההוצאות השוטפות ישולמו בהתאם לכך.

שינויים בהרכב
הסיעות

13. (א) השתנה מספר חבריה של סיעה לרגל שינויים בהרכב הסיעות של הכנסת, ואישרה ועדת הכנסת את השינוי, ישתנה בהתאם לכך מימון הוצאותיה השוטפות של הסיעה, החל בחודש שלאחר אישור השינוי; ואולם אם פרשו חבר או חברים מסיעה, אין בכך כדי לשנות את סכומי המימון, כל עוד ועדת הכנסת לא הכירה בהם כסיעה, ולא

יהיה להכר או לחברים שפרשו מימון של הוצאות שוטפות, אף אם ועדת הכנסת הכירה בהם כסיעה.

(ב) סיעה המייצגת שתי מפלגות או יותר, שהתחלקה לסיעות נפרדות, ואישרה זאת ועדת הכנסת, ייחשב מימון הוצאותיהן השוטפות של הסיעות הנפרדות, החל בחודש שלאחר האישור, לפי השתייכותם המפלגתית של חברי הסיעה הקודמת בשעת פרסום תוצאות הבחירות.

החוקים של סיעה
(מימון הכללי)

13א. (א) התפלגה סיעה לשתיים ולכל אחת מהן הצטרפו מחצית חברי הסיעה — יהיו לשתי הסיעות החדשות, אחרי שועדת הכנסת הכירה בהן, זכויות שוות למימון על פי חוק זה.
(ב) דין סעיף קטן (א) יחול גם לענין סעיף 12 אחרי שהסיעה תמסור ליושב־ראש הכנסת הודעה על השינוי.

14. הודעות והצהרות של סיעה לפי חוק זה יבואו מאת באי־כוח הסיעה, או ממלא־מקומו שנקבעו בהתאם לסעיף 25 לחוק הבחירות לכנסת [נוסח משולב], תשכ"ט—1969.

הודעות של סיעה

15. הסכומים המגיעים לסיעה לפי חוק זה אינם ניתנים לשעבוד או לעיקול.

חוקים שנקבעו
בסיעה

16. חברי הכנסת שנבחרו מרשימת מועמדים שהוגשה מאת בוחרים — להבדיל מרשימת מועמדים שהוגשה מאת סיעה של הכנסת היוצאת — יהיו, מיום כינוס הכנסת החדשה, סיעה לענין חוק זה (להלן — סיעה חדשה), והוראותיו יחולו עליה בשינויים הבאים:

סיעת החדשה

(1) 85% מן הסכום למימון הוצאות הבחירות ישולם לסיעה חדשה מיד לאחר שקיימה את התנאים המפורטים בסעיף 6(א)(1) עד (3), והתשלומים למימון הוצאותיה השוטפות — החל בחודש שבו קיימה אותם תנאים;
(2) תנאים קודמים לתשלום היתרה של 15% מהוצאות הבחירות הם:

(א) הסיעה החדשה לא הוציאה בתקופת הבחירות הוצאות בחירות בסכום העולה בשליש על יחידת מימון אחת לכל מנדט שזכתה בו באותן בחירות, או

לכנסת [נוסח משולב], תשכ"ט—1969, והוא בראש הרשימה ובא-כוחה, רשאי הוא לקבל מקדמה למימון הוצאות הבחירות של הרשימה, על פי סעיף 4 (א), בסכום המגיע לסיעה בעלת חבר אחד, בתנאי שהרשימה אושרה כדין ונתמלאו לגביה התנאים האמורים בסעיף 6 (א);
(4) סעיף 9 יחול על סיעה חדשה החל ביום הגשת רשימת המועמדים שלה.

17. (א) הוראות חוק זה לא יחולו על סיעה שמסרה ליושב-ראש הכנסת, תוך חודש ימים לאחר פרסום תוצאות הבחירות, הודעה בכתב שאין ברצונה לקבל מימון לפי חוק זה; תוקף ההודעה — עד ליום הבחירות הבא.

(ב) הוראות חוק זה לא יחולו על סכומים שסיעה קיבלה על פי החלטת ההסתדרות הכללית של העובדים בארץ-ישראל למימון מערכת הבחירות בהסתדרות זו ובאיגודים המקצועיים המאורגנים בה ולצרכי המכללות המופיעות בה בהתאם לגדלן הייצוגי, ולא יחולו על הוצאת סכומים כאלה.

18. הסעת בעלי זכות הצבעה, לשם הצבעה בבחירות לכנסת, מתחום גבולותיו של ישוב אחד למשנהו וחזרה, תמומן מאוצר המדינה באמצעות ועדת הבחירות המרכזית; היא תבוצע בקווית-חבורה ולמרחקים שתקבע הועדה האמורה ובהתאם לנהלים ולסידורים שהועדה תורה עליהם; ההסעה תהיה ביום הבחירות, אולם ועדת הבחירות המרכזית רשאית להתיר הסעה סמוך ליום הבחירות בגלל מרחק רב בין ישוב למשנהו.

19. (א) סיעה שקיימה את התנאים המפורטים בסעיף 6 (א) (1) עד (3) במועד שקבעה ועדת הכספים של הכנסת, רשאית לקבל מימון של הוצאותיה השוטפות החל מן החודש שקבעה לכך הועדה האמורה.
(ב) תשלום של חובות שסיעה התחייבה בהם לפני תחילת חוק זה לא ייחשב כהוצאה לענין חוק זה.

20. יושב-ראש הכנסת ממונה על ביצוע חוק זה.

ביצוע

21. תחילתו של חוק זה מיום כ"ז בטבת תשל"ג (1 בינואר 1973).

גולדה מאיר
ראש הממשלה

שניאור זלמן שזר
נשיא המדינה

החלטת מימון מפלגות (יחידת מימון ומועד תשלום), תשל"ו—1975:

בתוקף סמכויותיה לפי סעיפים 1 ו-5 לחוק מימון מפלגות, תשל"ג—1973, מחליטה ועדת הכספים של הכנסת לאמור:

1. יחידת המימון תהיה 420,000 לירות.

520,500

11076 - יחידת מימון

הצמדה

2. (א) בסעיף זה —

"מדד" — מדד המחירים לצרכן המתפרסם מדי פעם מטעם הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה;

"מדד ממוצע" — המדד הממוצע לתקופות שמדצמבר עד פברואר ומיוני עד אוגוסט, לפי הענין;

"מדד יסודי" — המדד הממוצע לתקופה שמאפריל עד יוני 1975, ולאחר מכן — המדד הממוצע שלפיו הוגדלה לאחרונה היחידה לפי סעיף קטן (ב).

(ב) יחידת המימון תהיה צמודה למדד ולענין זה יחולו הוראות אלה:

(1) התברר ב־15 במרס שלפני שנת כספים פלונית או ב־15 בספטמבר שבשנת כספים, שהמדד הממוצע לתקופה שקדמה להם עלה ב־5% לפחות על המדד היסודי — תוגדל יחידת המימון בשיעור של 70% מהעליה במדד, החל מ־1 באפריל או 1 באוקטובר של אותה שנה, לפי הענין;

(2) לא היתה הגדלה כאמור בפסקה (1) בשנת כספים פלונית, והתברר ב־15 במרס כי המדד הממוצע לתקופה שקדמה לו עלה ב־2½% לפחות על המדד היסודי, תוגדל יחידת המימון לפי זה לישנה הבאה;

(3) לענין הגדלת יחידת המימון יעוגל סכום היחידה למאה לירות הקרובות.

מועדי תשלום

3. התשלומים על־פי החלטה זו ישולמו עד היום ה־5 בכל חודש.

4	החלטת מימון מפלגות (יחידת המימון ומועדי תשלום), תשל"ד—1974—
בטלה.	ביטול
5	תחילתה של החלטה זו ביום כ"ו בתשרי תשל"ו (1 באוקטובר 1975).	תחילה
6	להחלטה זו ייקרא "החלטת מימון מפלגות (יחידת מימון ומועדי תשלום),
תשל"ו—1975".	השם

כ"ד בחשוון תשל"ו (29 באוקטובר 1975) י ש ר א ל ק ר ג מן
יושב ראש ועדת הכספים של הכנסת

הנחיות מימון מפלגות (הוצאות בחירות), תשל"ג—1973:

בתוקף סמכותי לפי סעיפים 6 ו-9 לחוק מימון מפלגות, תשל"ג—1973, ושאר סמכויות המוקנות לי לפי חוק, אני קובע הנחיות אלה:

1. על ניהול מערכת חשבונות של הוצאות בחירות שמוציאה סיעה יחולו הנחיות מימון מפלגות (חשבונות סיעה), תשל"ג—1973, בכפוף לסעיפים 2 עד 5 להלן.
2. (א) סיעה תשלם הוצאות בחירות רק מתוך חשבון בנקאי שמתנהל במיוחד לצורך זה (להלן — חשבון מיוחד) ואשר יכונה «סיעה... חשבון הוצאות בחירות» בציון שם הסיעה ושנת הבחירות.
(ב) סיעה תמציא למבקר המדינה בכל עת שידרוש העתק מעודכן של חשבון מיוחד כשהוא מאושר בידי הבנק.
3. (א) בכפוף לאמור בסעיף קטן (ג), ישולמו הוצאות בחירות רק בשיקים לחובת חשבון מיוחד.
(ב) סיעה תנהל רישום של פנקסי השיקים של החשבון מיוחד, ותפרט בו את שמות מחזיקי הפנקסים ומספרי השיקים; בספחי השיקים או על העתקיהם יירשמו הפרטים הדרושים לזיהוי ההוצאה ואימותה.
(ג) סיעה רשאית לשלם במזומנים הוצאה שסכומה הכולל הוא עד 75 לירות, וביום הבחירות — עד 150 לירות; הסיעה תנהל רישום שוטף של תשלומים כאמור לפי מקבלי התשלום ופרטי ההוצאה.
4. כל הומנה או התקשרות אחרת בקשר להוצאת בחירות, שסכומה הכולל עולה על 2,000 לירות, תיעשה בכתב וירשמו בה פרטים שיש בהם להבהיר את מהות ההוצאה וסכומה.

5. סיעת תשמור עד היום שנתיים מיום הבחירות על עותק מכל פרסום שלה בדפוס בתקופת הבחירות — לרבות מודעות בעיתונים, על לוחות מודעות והנמסרות מיד ליד ולרבות חוברות וכיוצא באלה.

6. ל"ג בחיות אלה ייקרא "הבחיות מימון מפלגות (הוצאות בחירות). תשל"ג—1973".

השם

ט"ז בתמוז תשל"ג (16 ביולי 1973)

י' א' נבנצל

מבקר המדינה

הנחיות מימון מפלגות (חשבונות סיעה), תשל"ג—1973

בתוקף סמכותי לפי סעיפים 6 ו-9 לחוק מימון מפלגות, תשל"ג—1973 (להלן — החוק), ושאר סמכויות המוקנות לי לפי חוק, אני קובע הנחיות אלה:

1. כל סיעה תנהל מערכת חשבוניתה בצורה שתאפשר, ברכיבי ביקורת מקובלות, לזהות בבירור, לאמת ולסכם את הוצאותיה השוטפות ואת הוצאותיה לבחירות, ולזהות את מקורות הכנסותיה.
2. ניהול החשבונות יתאם לעקרונות מקובלים של החשבונאות.
3. הרישום בחשבונות ייערך באופן שוטף ועדכני ויקיף את כל הפעולות הכספיות שבוצעו.
4. כל הוצאה והכנסה שבוצעה תירשם בשלמותה, לרבות הוצאה שטרם נפרעה והכנסה שטרם נתקבלה, אך קיימת התחייבות לגביה.
5. תנהל רשימה שוטפת של תרומות שנתקבלו בעין ושאינן משתקפות בחשבונות.
6. הוצאות והכנסות של סניף של סיעה ישולבו במערכת החשבונות של מרכז הסיעה, שתהיה אחראית לרישומן המלא והמפורט.
7. לגבי כל רישום במערכת החשבונות תישמר אסמכתא המעידה על מהימנותו ושלמותו של הרישום והמאפשרת לעמוד על פרטי הפעולה הנוגעים לדבר; הרישום צריך לאפשר איתור האסמכתא בתיקי הסיעה.
8. (א) ספרי החשבונות והאסמכתאות, לתקופת פלונית, יישמרו בידי הסיעה לפחות במשך שנתיים, או תקופה ארוכה יותר לפי דרישת מבקר המדינה, מיום מסירת הדיון וחשבון של מבקר המדינה לאותה תקופה לפי סעיף 10 לחוק.

1. ק"ת 2974, תשל"ג (22.2.1973), עמ' 845.

(ב) סעיף קטן (א) אינו נורע מהחובה לשמור מסמכים על פי חוקק אחר.

9.	סיעה תודיע למבקר המדינה על כל תשכונ שיש לה בבנק ועל מספרו ועל כל שינוי בהם.	השבונות בנק
10.	הנחיות אלה חלות על הוצאות והכנסות שנעשו מיום כ"ז בטבת תשל"ג (1 בינואר 1973).	תחורה
11.	ברשום הוצאות הבחירות של סיעה בתקופת הבחירות תנהג הסיעה על פי הנחיות. שמבקר המדינה יוציא לענין זה.	הוצאות בחירות
12.	להנחיות אלה ייקרא "הנחיות מיומן מפלגות (חשבונות סיעה) תשל"ג—1973".	השם

ב' באדר א' תשל"ג (4 בפברואר 1973)

י. א. נבנצל
מבקר המדינה

הנחיות מימון מפלגות (רישום נפרד), תשל"ג—1973 י

בתוקף סמכותי לפי סעיפים 6 ו-9 לחוק מימון מפלגות, תשל"ג—1973
(להלן — החוק), ושאר סמכויות המוקנות לי לפי חוק, אני קובע הנחיות אלה:

1. סיעה תשקף בחשבונותיה בנפרד, בצורה שתאפשר בדרכי ביקורת מקובלת לזהות בבירור, לאמת ולסכם, סכומים שהוא קיבלה על פי החלטת ההסתדרות הכללית של העובדים בארץ ישראל כאמור בסעיף 17 (ב) לחוק, ותרשום באותה צורה את הפעולות המהוות הוצאת סכומים כאלה.
2. להנחיות אלה ייקרא "הנחיות מימון מפלגות (רישום נפרד), תשל"ג—1973". השם

ז' באב תשל"ג (5 באוגוסט 1973)

י' א' נבנצל
מבקר המדינה

1. ק"ת 3044, תשל"ג (8.8.1973), עמ' 1752.

1634

שמו

המטה הכללי

אגף מודיעין

מד (מ/מ) 586.130.1 507

4 נוב' 1974

יח' כסלו תשל"ה

עו"ת מס'

מסמך זה מכיל 11 עמודים

סקירת מודיעין מיוחדת

מס' 108/74

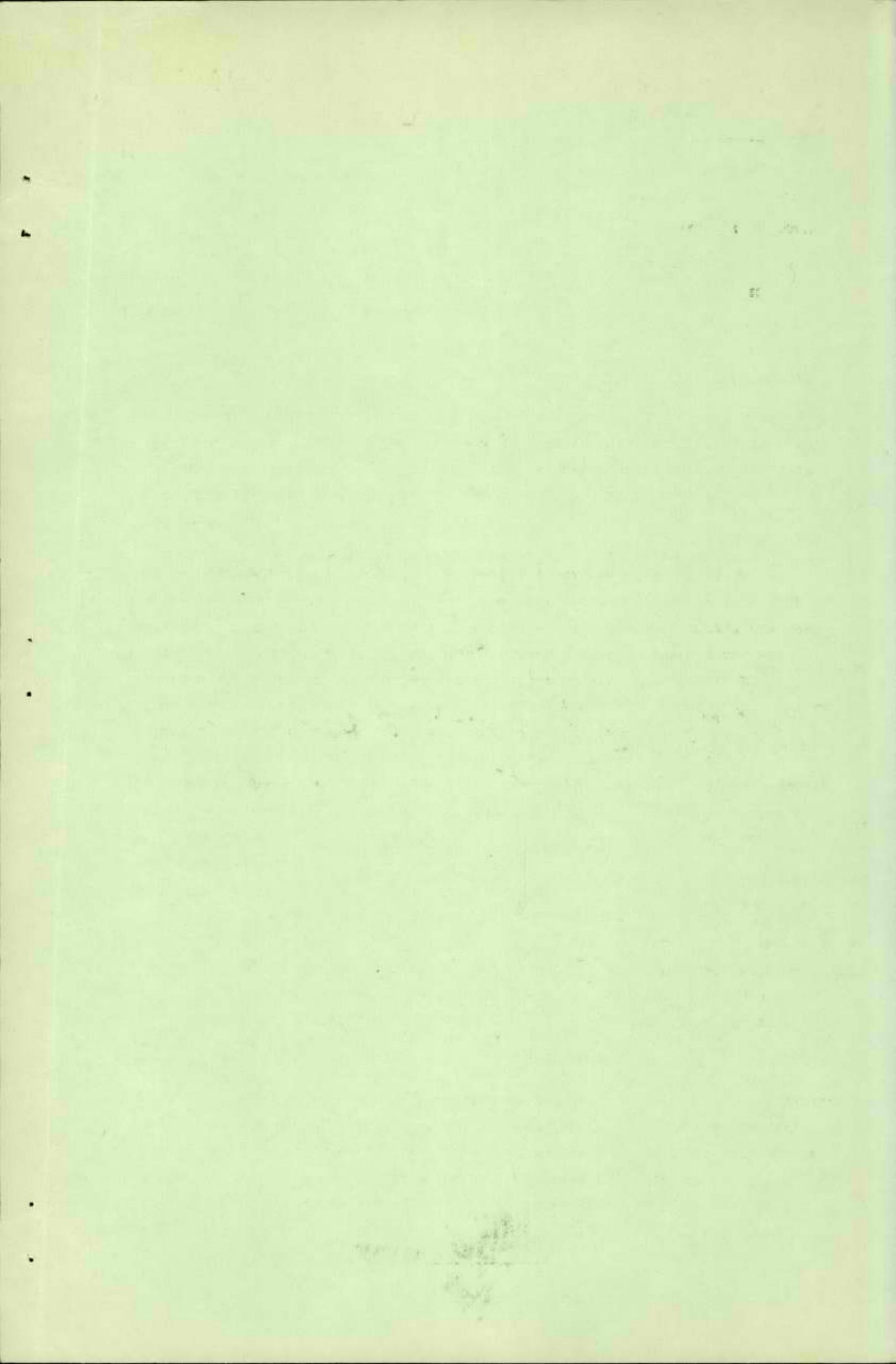
"עתיד המאבק הישראלי - ערבי" בעיני

סופר ופרשן צבאי ערבי

אצנין!
ציוני

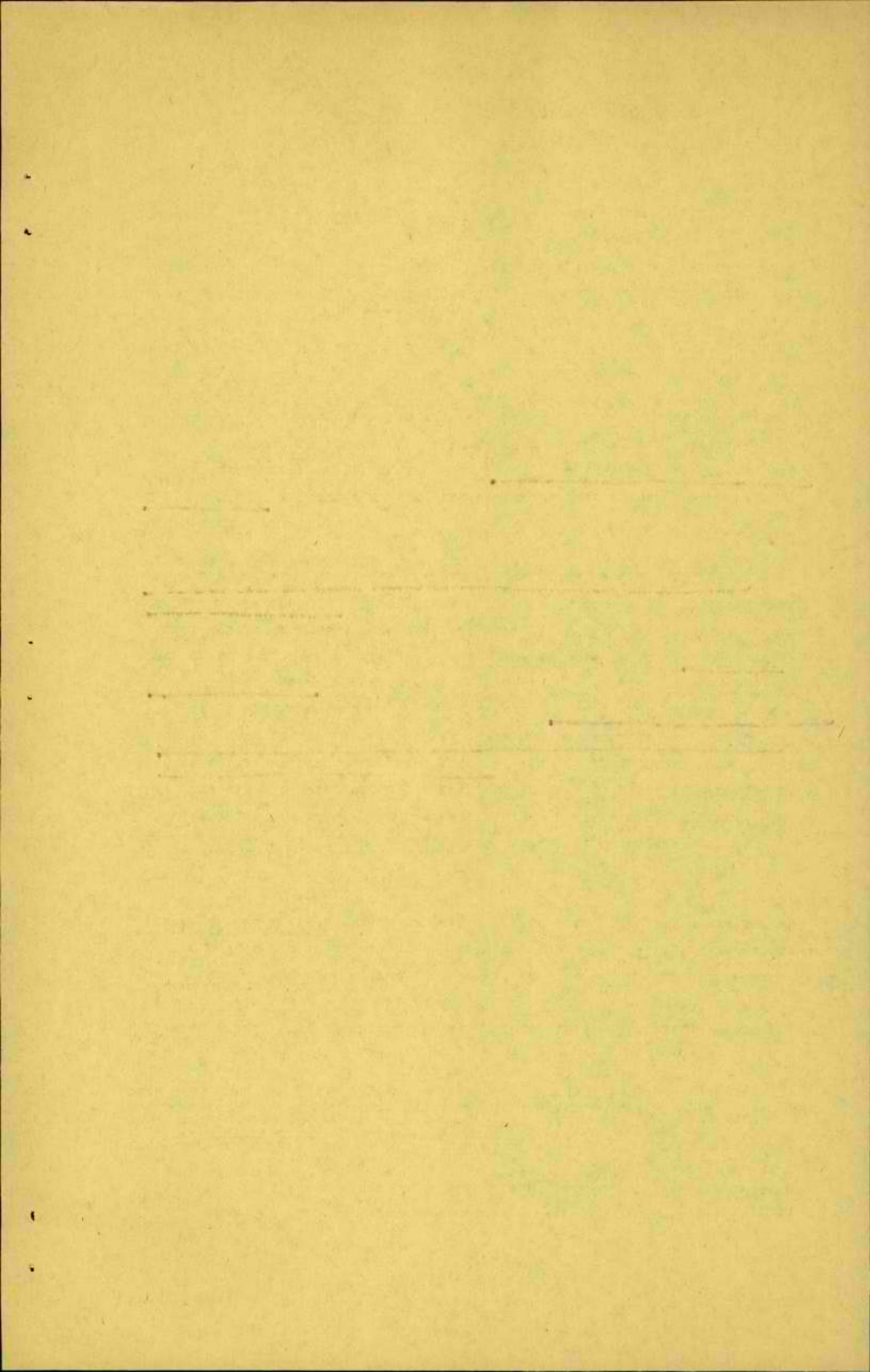
כל המוסר תוכן מסמך זה, כולו או קצתו, לידעת אנשים שאינם מוסמכים לכך - עובר על חוקי בטחון המדינה. המוצא מסמך זה נדרש למסרו לתחנה הקרובה של משטרת ישראל או המשטרה הצבאית.

שמו

עיקרי הסקירה

1. על רקע הלקחים שהפיקו הערבים מתוצאות מלחמת יום הכיפורים וכיחוד האפשרויות הכלכליות שנפתחו בפניהם בשל עליית מחירי הנפט ומשבר האנרגיה, ואפשרויות הלחץ הפוליטי בתחום הסכסוך כתוצאה מכך, יש עניין מיוחד במאמר פרי עטו של מוקדם הית'ם אלירכי, אשר פורסם בירחון "בעיות ערביות", תחת הכותרת "עתיד המאבק הערבי-ישראלי".
2. מוקדם הית'ם אלירכי הינו פלסטינאי, לשעבר קצין בצבא הסורי, מראשי הזרוע הצבאית של "החזית"/חכש. בשנים האחרונות החל לעסוק בפרשנות צבאית-מדינית בתחום הסכסוך וכתב מספר ספרים והרבה מאמרים בסוגייה זו ובעיקר בתחום הצבאי. הוא משמש כאחד העורכים של הירחון "שאון פלסטיניה" ומשתתף קבוע בעריכתו, ידוע כמומחה בתחום הצבאי של ישראל. לאחרונה אף כתב מאמר בו ניתח את הלקחים מתרגיל הגיוס של צה"ל וכן על "מאזן הכוחות בין ישראל והערבים". ניתוחו מצטיינים בד"כ בביקורתיות ובעמקות יחסית לסופרים ערביים אחרים, הנובעים מלימוד ומעקב אחרי התפתחויות הסכסוך והעמדה הערבית בתחום הצבאי והמדיני. נראה כי בתוקף מעמדו וחשיבותו ניזון הוא בכתיבתו גם מידיעות מקורות ערביים חסויים, ולא מן הנמנע כי הערכותיו מבטאות גם הערכות הרווחות לא יק בקרב החוגים הלאומניים הקיצוניים בעולם הערבי, אלא גם של חוגים רשמיים או קהילות המודיעין במדינות ערב, ובמיוחד בקרב המדינות הרדיקאליות.
3. הערכת המצב של אירכי מתאפיינת באופטימיות גבוהה מאוד לגבי עתיד המאבק והעימות בין ישראל והערבים ותוצאותיו מבחינת הערבים. אופטימיזם זה לגבי תוצאות הסכסוך בטורח הרחוק, הגם שהושמע ע"י מדינאים וסופרים ערביים לפני מלחמת יוה"כ כאשר דיברו על מאבק של עשרות שנים דוגמת מלחמת הערבים בצלבנים, לא הובע בצורה כה עזה והחלטית. ברור שתוצאות המלחמה, כפי שהערבים רואים אותה, נתנו חיזוק להערכה הבסיסית שהיתה קיימת קודם לכן ובכך בסטוה עוד יותר.
4. מדבריו בולטת המודעות ההולכת וגדלה לאפשרויות העצומות הפוליטיות, כלכליות, הטכניות והצבאיות הגלומות ברתימת הון הנפט לשרות המאבק הישיר נגד ישראל. גורם זה מוצג כאחד הגורמים העיקריים, ואולי העיקרי היחידי, אשר מסוגל בטווח הרחוק לשנות את מאזן הכוחות בין ישראל והערבים ולהביא להכרעת ישראל. דגש מיוחד הוא שם על אפשרות הגדלת עוצמת כוח האדם ואיכותו שיעמוד לרשות מדינות ערב ומדינות העימות כפרט כתוצאה מניצול הון זה.

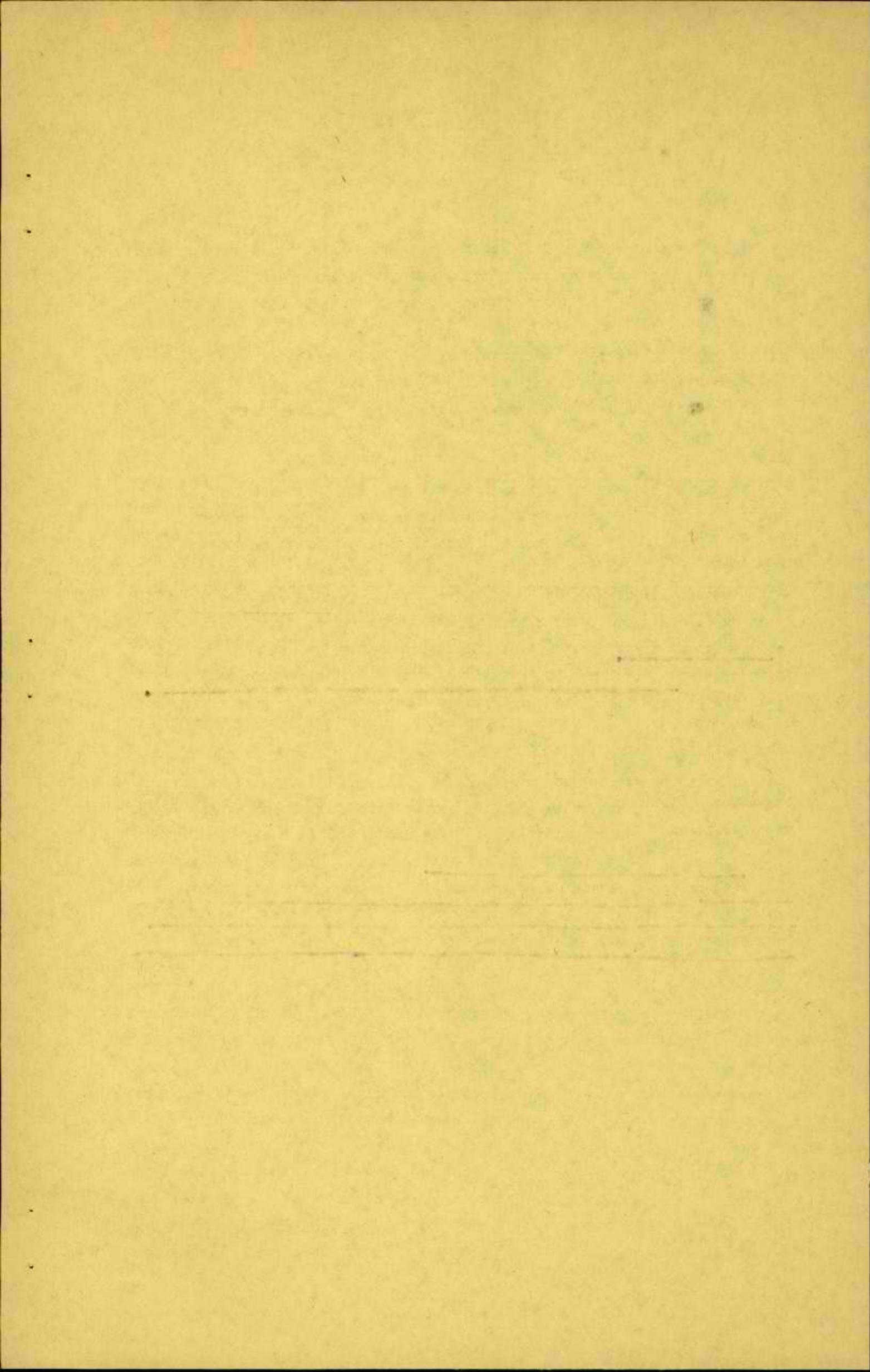
5. מכאן תובן הסובלנות היחסית אותה מגלה אירכי כלפי מדינות הנפט ה"ראקציונריות" הערביות, דהיינו - מדינות חצי האי ערב. הוא מגלה כלפיהם מידה רבה של התאפקות והימנעות מהתקפה עליהם בהשרואה לעמדתו, ולעמדת סופרים לאומניים קיצוניים כמרה אותה גילו כלפיהם לפני המלחמה. סביר כי גישה זו מקורה במעמד החשוב לו זכו מדינות הנפט בעולם הערבי אחרי המלחמה ובעובדה שמדינות אלה הוכיחו במהלך המלחמה ולאחריה את לאומיותן הערבית ע"י הירתמות למאמץ המלחמתי אם בתחרים הצבאי ואם בתחרים הסיוע הכספי המסיבי שהגיעו למדינות החזית. עמדה זו מקבלת משמעות מיוחדת נוכח תפישתו הפוליטית המרכסיסטית של אירכי. הביקורת היחידה אשר מותח כלפי המשטרים הריאקציונניים, מבלי לנקרב בשמם, היא בהקשר להתקפתו על ארדה"כ תוך הדגשה כי שינויים במשטרים אלה ועלייתם של גורמים רדיקליים יסייעו במאבק נגד ישראל.

6. את עתידו והתפתחותו של המאבק בין ישראל והערבים והכרעתו אינו רואה במלחמה אחת בשל עליונותה הצבאית והטכנולוגית של ישראל, אלא בשורת מלחמות (חמישית, שישית, ראף שביעית) כאשר בכל מלחמה יופיעו הערבים כמתקדמים יותר, מחומשים יותר טוב, כוח האדם שלשותם יהיה גדול יותר ובעל איכות טובה יותר. בכל מלחמה ילך ויקטן הפער בין ישראל והערבים בעיקר בתחרים היכולת הטכנית כאשר כמות הציוד וגודל כוח האדם שיגוייס יפצה על הפער הטכני בין ישראל והערבים שישאר קיים ב-כ"ז בהפעלת מערכות נשק מתוחכמות. מכאן מסקנתו כי הצלחות הערבים במלחמות תהיינה גדולות יותר ממלחמה אחת לשניה. אמנם אין הוא נותן הערכה לגבי לוח הזמנים של פרוץ שורת המלחמות בעתיד, ברם מהערכת המצב שלו משתמע כי הוא יהיה קצר מכפי שחשבו קודם לכן.

7. אחד הלקחים החשובים ממלחמת יוה"כ אותם הוא מדגיש הוא שהמלחמות הבאות צריכות להיות ארוכות וממושכות יותר; זאת לא רק בשל "כושר עמידתה המוגבל בזמן של ישראל", אלא גם כדי לאפשר דחיפתם לחזית של כוחות מדינות ערב הרחוקות מקור העימות. בכך מתכוון בודאי לעיראק, ולארצות צפון אפריקה ובמיוחד אלג'יריה. עם זאת אין אירכי מתעלם מהמגבלות המדיניות (המעצמות ודעת הקהל העולמית) שיעמדו בפני מגמה זו מצד מדינות ערב. המעניין הוא כי אירכי מיחס לכוחות המשלוח הערביים חשיבות להכרעת המלחמה לטובת הערבים, למרות התפקיד המצומצם אותו שחקו כוחות אלה במלחמת יוה"כ. יצויין כי מקומם של כוחות המשלוח, ומועד שגורם למדינות ערב, שימש אחד הנושאים שהועלו לדיון בפגישות בינערביות לתאום שה"פ הצבאי בין מדינות ערב (כנס רמטכ"לים ערביים) לאחר המלחמה.

8. בעוד שהוא קורא לרכישת נשק גרעיני טקטי אם ע"י קנייתו בסיוע פיתוי סכומי העתק שיהיו בידי הערבים, או ע"י בניה כורים גרעיניים, נמנע הוא מלהתייחס לאפשרות הימצאות נשק גרעיני בידי ישראל אם בטרוח הקצר ואם בטרוח הארוך. יתכן והתעלמות זו נובעת מכך שהתייחסות כזו עלולה היחה לפגוע בתאורית יחסי הכוחות כפי שפיתח אותה, או מהערכתו כי "נשק גרעיני טקטי" הוא בתחרים הנשק הקונבנציונאלי אשר אינו מחייב פרוץ מלחמה גרעינית בין ישראל והערבים.

9. מאלפת העובדה שלמרות היוזם מרכסיסטי בתפישתו הפוליטית מייחס תפקיד כמעט שולי ל-ברו"מ במאבק הערבים נגד ישראל. זאת תוך התעלמות מהסיוע הצבאי המסיבי של ברו"מ למדינות ערב, בעבר ובעתיד. נראה כי הסיבות לכך נעוצות:-
- א. בהערכה, כי "הנצחון" במלחמת יוה"כ הינו קודם כל נצחון ערבי וכיטוי ליכולת החייל והפיקוד הערבי להתמודד עם צה"ל. הערכה זו הוזנה וחוזקה ע"י סאדאט עצמו בהדגישו את סילוק המומחים הסובייטיים ממצרים זמן רב לפני המלחמה.
- ב. בגישתו הלאומנית ערבית קיצונית המתבטאת ברצון להוכיח את יכולתם של הערבים גם בעתיד למצות את עוצמתם הם הגדלה והולכת כדי להכריע את ישראל, כאשר סיוע החוץ הוא תוצאה של מרכיבי עוצמה זו.
10. גם אם לא נכנס אירכי לדיון מורחב לגבי מקומה של הכעיה הפלסטינאית בסכסוך הערבי-ישראלי, הרי שבהתייחסותו המעטה לכך הובלטה עמדתו הכסיסית, שבטאה על ידו בהרבה מכתביו, וע"י סופרים ומנהיגים ערביים. לדעתו, גם אם ישגו פתרונות שלביים (אשר אינו דוחה אותם לגמרי), הרי המלחמה הכוללת בוא תבוא; זאת מאחר ופתרונות אלה לא יגשימו את דרישות העם הפלסטינאי וזכויותיו. זכויות אלו הם שיהוו הגרעין למלחמה (או למלחמות) כוללת נוספת.
11. לסיכום: על רקע הפעילות המדינית הענפה בנסיונות פתרון מדיני של המשבר באיזור, בולטת ראייתו הדטרמניסטית חסרת הפשרות של אירכי את הסכסוך הישראלי-ערבי ועתידו. מתוך ראייה בסיסית זו הוא אינו רואה צורך להעלות פתרונות ביניים, או תנאים אפשריים לפתרון הסכסוך. הוא יוצא מתוך הנחה, כי מבחינת הערבים עתיד הסכסוך הוא ברור ולא ייפתר אלא במלחמה (או במלחמות) כוללת; בכך הוא מבטא להערכתו, את העמדות הכסיסיות השוררות כיום לא רק בקרב החוגים הלאומניים בעולם הערבי, לרבות בקרב ארגוני המחבלים, אלא גם דעת מנהיגי המשטרים הרדיקליים בעולם הערבי.

עתיד המאבק הישראלי-ערבי בעיני סופר ופרשן צבאי ערביכ ל י

1. על רקע הלקחים שהפיקו הערבים מתוצאות מלחמת יום הכיפורים וביחוד האפשרויות הכלכליות שנפתחו בפניהם בשל עליית מחירי הנפט ומשבר האנרגיה, ואפשרויות הלחץ הפוליטי בתחום הסכסוך כתוצאה מכך, יש'עניין מיוחד במאמר פרי עטו של מוקדם הית'ם אלאירבי, אשר פורסם בירחון "בעיות ערביות", תחת הכותרת "עתיד המאבק הערבי-ישראלי".
2. מוקדם הית'ם אלאירבי הינו פלסטינאי, לשעבר קצין בצבא הסורי, מראשי הזרוע הצבאית של "החזית"/חבש. בשנים האחרונות החל לעסוק בפרשנות צבאית-מדינית בתחום הסכסוך וכתב מספר ספרים והרבה מאמרים בסוגייה זו, ובעיקר בתחום הצבאי. הוא משמש כאחד העורכים של הירחון "שאון פלסטיניה" ומשתתף קבוע בעריכתו, ידוע כמומחה בתחום הצבאי של ישראל. לאחרונה אף כתב מאמר בו ניתח את הלקחים מתרגיל הגיוס של צה"ל וכן על "מאזן הכוחות בין ישראל והערבים". ניתוחיו מצטיינים בד"כ בביקורתיות ובעמקות יחסית לסופרים ערביים אחרים, הנרבעים מלימוד ומעקב אחרי התפתחויות הסכסוך והעמדה הערבית בתחום הצבאי והמדיני. נראה כי בתוקף מעמדו וחשיבותו ניזון הוא נכתיבתו גם מידיעות ממקורות ערביים חסויים, ולא מן הנמנע כי הערכותיו מבטאות גם הערכות הרווחות לא רק בקרב החוגים הלאומניים הקיצוניים בעולם הערבי, אלא גם של חוגים רשמיים או קהילות המודיעין במדינות ערב, וכמיוחד בקרב המדינות הרדיקאליות.
3. במאמרו הנידון, מסכם אירבי הערכת מצב איסטרטגית לגבי עתיד הסכסוך הישראלי-ערבי לשנים הבאות והקווים שיאפיינו אותו; זאת מנקודת מבט היסטורית המושפעת, בין היתר, מתפישתו הפוליטית הקיצונית.
4. סקירה זו נועדה לסכם את המאמר ואת משמעויותיו.

הקדמה היסטורית

5. כפתיחה למאמר כתב "הקדמה מההיסטוריה" בה הדגיש כי "הסכנה הציונית מהווה ציר הבעייה לגבי האומה הערבית, מאחר והיא סכנה תמידית לא רק לבטחון האומה הערבית אלא גם לקיומה במובן המטריאלי והציביליזטורי כאומה מתקדמת, אשר ביכולתה להשתתף בבניין תרבות התקופה ובקידום האנושות". לדעתו, שלוש פעמים נמנע מן האומה הערבית למלא תפקיד תרבותי זה בהיסטוריה המודרנית: אחת בתקופה העות'מאנית, שניה, עת האימפריאליזם האירופאי חילק לעצמו את האימפריה במאה ה-19, ורבעים השלישית, כאשר מצאה את עצמה אחרי מלחמת העולם השנייה מול אתגר גורלי. ישראל הצליחה ליצור חיץ בין מדינות המגרב לבין המשרק הערבי הכשילה את מאמצי האיחוד והתישה את הכוחות הכלכליים והמוראליים הערביים. מצב זה נשאר עד פרץ מלחמת אוק', כאשר הערבים ניצלו ביכולת ראויה לציון את הנשק הצבאי, הכלכלי והמדיני שלהם ובכך יצרו אמיתות חדשות, אשר יהוו רקע לזינוק לכל מאבק בעתיד.

מאפייני הסכסוך הישראלי ערבי

6. בראשית פרק זה כותב אירכי, כי אין להעריך את הסכסוך הישראלי-ערבי דוקא מזווית ראייה של תקופות הרגיעה היחסית שבו. התגלמות הסכסוך וביטויו היא דוקא באופיו של המאבק המזויין כאשר הוא פורץ, שהוא כולל ועז, מאבק מזויין אשר מטרתו איננה מציאת פתרונות חלקיים מוגבלים אלא פתרונות מכריעים הקובעים לא רק את גורל העם הערבי אשר מגן על אדמתו ותרבותו, אלא גם גורל הפלישה הצלבנית החדשה! פלישה זו באה מהמערב כשהיא מצויידת בכוח חומרי, צבאי, כלכלי ואדג'ונני. היא שואפת ליצור בסיס מזויין על אדמת פלסטין במגמה לזנק ממנו אח"כ כדי להשתלט על המולדת הערבית, צבאית ותרבותית והכנעתה לרצונה למען ניצול משאביה ועושרה. מסקנתו הודאית היא כי כל עימות ערבי-ישראלי אשר מתעלם מאמת ברורה זו, ומנסה להגיע לצורה כלשהי של דו קיום עם המדינה הציונית במכנה הקיים שלה, ועם מטרותיה הנוכחיות, הינו לא יותר מאשר עימות מוגבל אשר אינו מסוגל לפתור את הניגוד הבסיסי העויין הקיים.

7. את הסכסוך, או המאבק הישראלי-ערבי הוא מאפיין בקווים הבאים:-

א. המאבק הערבי נגד ישראל נוהל למעשה ע"י כמה מדינות ערביות עבור כל מדינות ערב, בעוד שישראל מאז קיומה ניהלה מלחמה גורלית "להיות או לא להיות". אי לכך הישראלים גייסו כל כוחם החומרי והמוראלי למערכה ונלחמו להצלת נפשם. לעומת זאת, אצל הערבים שלט האינטרס המקומי הארצי על האינטרס הכללי לאומי, דבר שמצא ביטויו בהבדלים בהכנות של כל מדינה למלחמה.

ב. המאבק הוא בין מדינות בעלות רמת תרבות שונה; דהיינו - בין מדינות ערב המתפתחות ובין ישראל שהיא חלק מהעולם המערבי. רמת התיעוש שלה היא גבוהה "יחסית" לתעשייה הערבית, הופכת את כוחותיה המזויינים לבעלי יכולת גבוהה יותר לקלוט ולנצל סוגי נשק וציוד מתוחכמים וכן להקמת תעשייה צבאית. יתר על כן, לישראל הכנסה לאומית גבוהה המאפשרת רמה מדעית גבוהה של תושביה המתבטאת גם בחומר האנושי בצבאה. לעומת זאת, מדינות ערב הסובבות את ישראל הינן מדינות מתפתחות עם הכנסה לאומית נמוכה.

ג. המאבק הוא בין מדינה שמספר תושביה מוגבל לבין מדינות בעלות רזרבה גדולה מאוד בכוח אדם. מדינות ערב לא ניצלו במלחמותיהן גורם מכריע זה ונכנסו למלחמות ללא גיוס מלא. מכאן שנשארו מיליונים כפוטנציאל בלבד שלא נוצלו.

ד. המאבק מתנהל בין כוח אחד לבין מספר כוחות. בעוד שישראל פועלת ככוח אחד מגובש; הרי מדינות ערב פועלות נגדה תוך בריחות, אשר לא הגיעו לרמת איחוד. למצב זה חשיבות בהערכת מאזן הכוחות. לכך יש להוסיף העובדה, כי כמה מדינות ערביות נמצאות הרחק מקו העימות ואין ביניהן לקו זה קשרי תחבורה מהירים, מצב המונע מהן לקחת חלק פעיל במלחמה או לשגר כוחות מיד לכשתפרוץ. הצטרפותן למלחמה באופן פעיל תתאפשר אם המלחמה תימשך שבועות או חודשים. אולם, הוא מוסיף, רגישות האיזור וגודל אינטרס המעצמות והחשש מפני התנגשות ישירה בין המעצמות, מונעים האפשרות של המשך של מלחמה קונבנציונאלית ערבית-ישראלית לתקופה ארוכה ומקצרים את הזמן העומד לרשות הכוחות הערביים לעבור מהעומק האינטרטגי לעומק המבצעי.

אופי המלחמות בעתיד

8. מניחוח היסטוריוסופי זה מסיק אירכי את המסקנות לגבי אופי המלחמה או המלחמות הבאות ואשר הגורמים הנ"ל בהכרח יהיו מעוגנים בהן. לדעתו המלחמה (מאבק) תהיה כוללת ומחוייבת המציאות יהיה אשר יהיה אופי הפתרונות אשר יושגו בהסדרים השלביים; זאת מאחר והסדרים אלה אינם מסוגלים להגשים את דרישות וזכויות העם הפלסטינאי ומכאן שהן יהיו גרעין למלחמה נוספת בעתיד. את מאפייני המלחמות הבאות הוא רואה כדלקמן:-

א. ימשך גם בעתיד המצב בו מדינה ערבית אחת או כמה ילחמו בישראל במקום כלל מדינות ערב. זאת כל עוד מדינות ערב לא תהיינה מודעות לאמיתות הסכנה וכל עוד יישארו התנאים הכלכליים הערביים כאלה שלא יאפשרו אימון, חימוש וגיוס כל המסוגלים לשאת נשק. המערב ינסה בשנים הקרובות להגיש בטחונות לכמה מדינות ערביות כדי לרכז מאמציהן לבעיות הפנימיות, הפיתוח ופתרון הקשיים החברתיים והכלכליים והשיכון. כדי להתגבר על כך, יש צורך בהעמקת תחרות הסכנה ושמירת מצב העירנות וחיות הבעיה. יש בצעדים אלה כדי לדחוף את מדינות ערב העשירות לחזק את מדינות העימות העניות, להגשמת תעשייה צבאית מפותחת בצורה שתבטיח אימון, חימוש וגיוס וזרבת כוח האדם המוקפאת עדיין.

ב. הבעיה הבסיסית שיש לפתור לפני פרוץ המלחמה החמישית, ותוך כדי "המלחמות" המוגבלות שיוכילו אליה, הינה חיסול הגישה הלוקאלית (של כל ארץ). הוא מודה שצעד זה קשה לביצוע; זאת מאחר ונסיון מלחמת אוק' הוכיח כי האיחוד הוא גורם לא חיוני במאבק, כל עוד ניתן להיכנס למלחמה תחת סיסמת הסולידריות הערבית.

המאבק הישראלי-ערבי ימשיך להיות בין שתי קבוצות אנושיות אשר

ג.

ישארו בנות חרבויות שונות תקופה ארוכה יחסית. עם זאת, גדול
ההון הערבי המצטבר ואפשרויות גדולו עוד יותר כעתיד, בשל היזדקקות
העולם לנפט הערבי והאפשרויות הפתוחות ל-ש"פ טכני, כלכלי ותרבותי
עם מערב אירופה, יפן, והמדינות הסוציאליסטיות, כל אלה הופכים את
אפשרויות צמצום (או סגירת) הפער המדעי, הכלכלי והטכני הקיים כיום
בין הערבים וישראל כדבר אפשרי ואף ודאי. המצב התרבותי החדש שיווצר
יערך את מדינות ערב לפנות יותר ויותר לכוון בנית צבאות המחומשים
בנשק ובציוד המודרני ביותר לנהול מלחמה סדירה קונבנציונאלית. אין זה
מן הנמנע, כי הערבים ישתדלו להשיג נשק אטומי טקטי אם ע"י הקמת כורים
גרעיניים או ע"י קניית נשק אטומי טקטי במחירים מפתים כאלה שאחת ממדינות
"המועדון הגרעיני" תהיה מוכנה לאפשר כניסת הערבים לתוכו אף אם יתר חברי
המועדון יתנגדו לכך.

לדעת אירכי, עם הגדלת העושר הערבי ועליית רמת יכולתם התעשייתית של מדינות

ד.

ערביות, תעלה גם רמת הצבאות הערביים ויכולתם לגייס מספר גדול של אזרחים
ודחיפתם למערכה. במצב זה, ישחק הגורם האנושי בפעם הראשונה גורם מכריע
במלחמה בין ישראל והערבים. ישראל לא תוכל להדביק את הערבים בסובייה זו,
אפילו אם תישען על חרזרבת האנושיות של יהדות העולם. מסקנתו מכך היא שישראל
תנסה, כפי שעשתה תמיד, לפצות (או לאזן) את חולשתה בתחום כוח האדם, באתר
התקדמות בתחום הטכני וכן ע"י השגת יותר נשק עם עוצמת אש גדולה יותר; זאת
בנוסף לגיוס שכירי חרב. אולם, לדעתו, הפיצוי הטכני יאבד מחשיבותו ככל שהפער
הטכני בין שני הצדדים ילך ויצטמצם. יתר על כן, הוא מדגיש כי גם לגבי השגת נשק
מפותח בעל עוצמת אש גבוהה פועל גורם מגביל, והוא "כורש קליטת נשק".

ביחס למידת השתתפות המדינות הרחוקות ממוקד העמות במערכה, מציין אירכי, כי

ה.

היא תישאר מוגבלת אם המלחמה תהיה קצרה ונתונה למגבלות המצב הבינלאומי
ורגישות האזור. עם זאת, לדעתו, השתתפות זו תהיה גדולה יותר ואפקטיבית יותר
אם יצליחו הערבים ליצור חנאים קונסטרוקטיביים מדיניים ואידיאולוגיים,
החיוניים למלחמה ארוכה; כמובן אם יצליחו להתגבר על מגבלות המצב הבינלאומי.

המאפיין האחרון והחשוב ביותר של המלחמה החמישית - "והיא בוא חבוא בהכרח

ו.

כל עוד התוקפנות אשר ברמה להיווצרות הסכסוך קיימת" - היא לדעתו שמלחמה
זו תהיה מלחמה ערבית-אמריקנית. האימפריאליזם ניסה את המלחמה דרך ישראל
בשנת 56 והוא נכשל. הם הצליחו במידה רבה במלחמת 67. מלחמת 73 הוכיחה,
כי משענת אמפריאליסטית (קרי ישראל) נתונה לאפתעה איסטרטגית, למרות עליונותה
בנשק בראשית המאבק. כן הוכיחה מלחמת 73 כי מדינות ערב מסוגלות להגיע
לטוילידריות, ולו חלקית, ומוכנות לנצל את נשק הנפט בצורה זו או אחרת,

ואילו ארה"ב תמצא את עצמה חייבת להגיש סיוע חומרי ישיר (לישראל) בנוסף לסיוע העקיף הלא ידוע. יתר על כן ארה"ב עלולה להסתבך אף בהתערבות ישירה דוגמת הסתבכותה בקוריאה וברויטנאס. לדעתו ארה"ב מתכוונת למצב כזה. אין לצפות ש-ארה"ב תימנע ממתן נשק לישראל. אין לאירכבי ספק כי ארה"ב תמשיך לשלוח לישראל ציוד ונשק המודרני ביותר מתוצרתה וזאת כדי ליצור (להגשים) את מאזן הכוחות ב-מזוה"ת. ארה"ב תעשה זאת, כאשר תהיה משוכנעת כי צעדים אלה אינם מספיקים. לא מן הנמנע שקיים תכנון אלטרנטיבי אשר כולל גם התערבות אמריקנית ישירה.

ז. מאחר והאויב העיקרי של ארה"ב הם המשטרים הלאומיים הרידיקליים אשר מאיימים על אינטרסיה, הרי אפשר שרשינגטון תחזק את תמיכתה במשטרי הראקציה הערביים. במקרה זה הרי חלק מהמאבק עם האמפריאליזם יהיה מאבק ערבי ישראלי, וחלקו השני יהיה מאבק ערבי-ערבי. אפשרויות התערבות אמריקאית תישארנה קיימות, זאת מאחר וגודל האינטרסים האמריקניים באזור, והגדול בחשיבותם של אינטרסים אלה עם גבור משבר האנרגיה העולמי, אינו מאפשר לה לסגת מהם מרצונה באם ייכשלו הכוחות המקומיים לשמור על אינטרסים אלה.

סכמו של אירכבי

9. אירכבי מסכם את הערכת המצב שלו "המתבססת על למוד ההיסטוריה בצורה קפדנית", כדלקמן:-

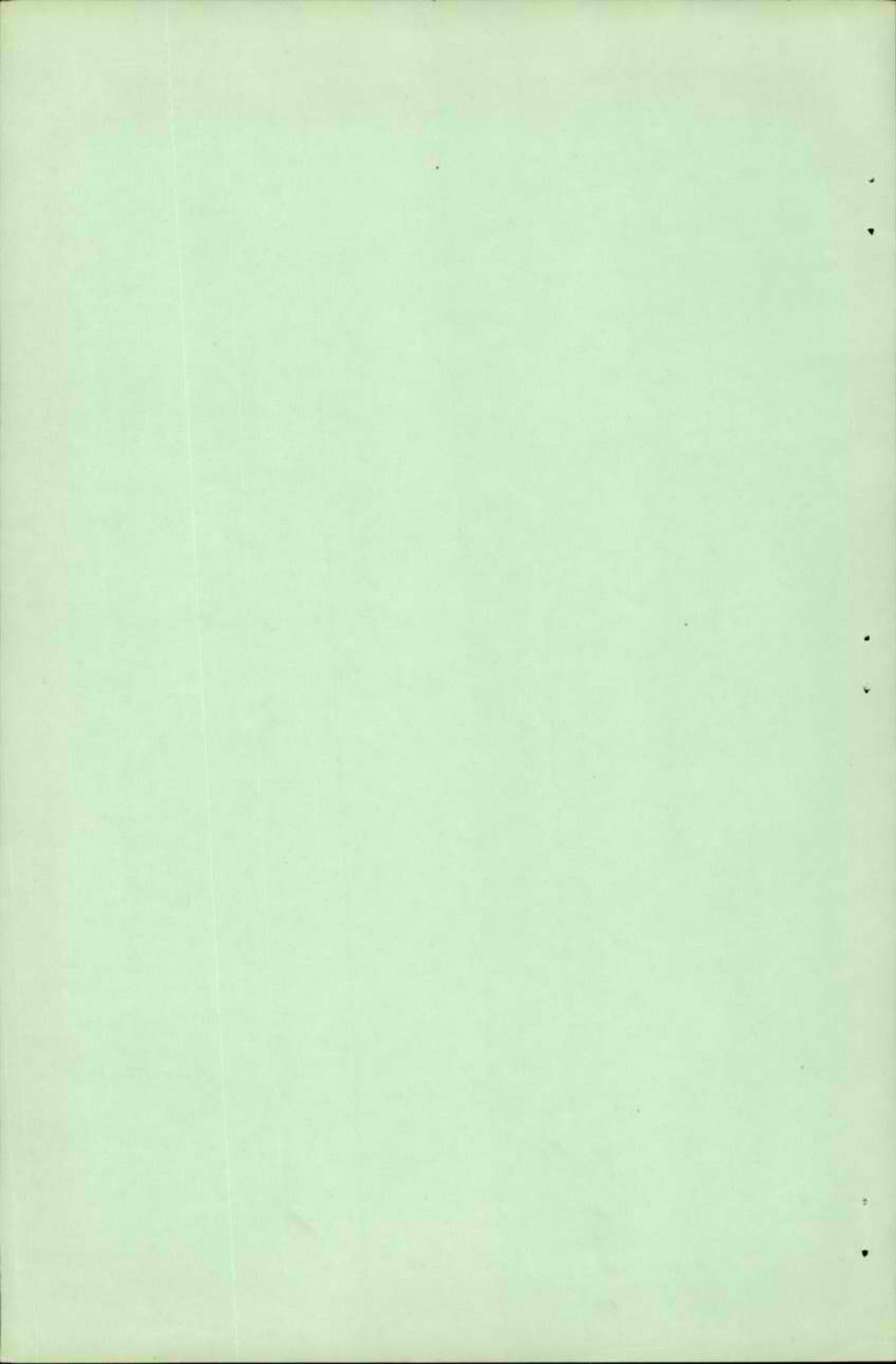
- א. פתוח הכוחות הערביים שהוא דבר דטרמיננטי, הפניה להתקדמות ואחדות, וכך שינויים רדיקליים אפשריים במשטרים הערביים המסורתיים, יש בכל אלה כדי להפוך את עמידת ישראל מול הערבים במלחמה חמישית, שישית או שביעית כמוטלת בספק.
- ב. פרושו של דבר הוא ש-ארה"ב תמצא עצמה באחת ממלחמות אלה מוכרחה לנהל בעצמה את המלחמה. בכך תיהפך ישראל "ממדינת בסיס" אשר ביכולתה לאיים ולהכות, ל"נושאת מטוסים אמריקנית" גדולה, והמאבק עם ארה"ב יהיה מאבק גלוי.
- ג. המבט לעתיד נותן להאמין כי המאבק באזור יהפך באחד משלכיו למאבק ערבי-אמריקני, בו המדינות הרדיקליות יהיו בעמות עם ארה"ב והארצות הנתונות להשפעתה ערביות או לא ערביות. ברה"מ לא תשחק תפקיד גדול יותר מאשר זה ששחקה אותו ברויטנאס.

סכום והערכה

10. הערכת המצב של אירכבי מתאפיינת באופטימיות גבוהה מאד לגבי עתיד המאבק והעמות בין ישראל והערבים ותוצאותיו מבחינת הערבים. אופטימיזם זה לגבי תוצאות הסכסוך בטווח הרחוק, הגם שהושמע ע"י מדינאים וסופרים ערביים לפני מלחמת יוה"כ כאשר דיברו על מאבק של עשרות שנים דוגמת מלחמת הערבים בצלבנים, לא הובע בצורה כה עזה והחלטית. ברור שתוצאות המלחמה, כפי שהערבים רואים אותה, נתנו חיזוק להערכה הבסיסית שהיתה קיימת קודם לכן ובכך בסטור עוד יותר.

11. מדבריו בולטת המודעות ההולכת וגדלה לאפשרויות העצומות הפוליטיות, כלכליות, הטכניות והצבאיות הגלומות ברתמת הון הנפט לשרות המאבק הישיר נגד ישראל. גורם זה מוצג כאחד הגורמים העיקריים, ואולי העיקרי היחידי, אשר מסוגל בטווח הרחוק לשנות את מאזן הכוחות בין ישראל והערבים ולהביא להכרעת ישראל. דגש מיוחד הוא שם על אפשרות הגדלה עוצמת כח האדם ואיכותו שיעמוד לרשות מדינות ערב ומדינות העמות בפרט כתוצאה מנצול הון זה.
12. מכאן תובן הסובלנות היחסית אותה מגלה אירכבי כלפי מדינות הנפט ה"ראקציונריות" הערביות, דהיינו - מדינות חצי האי ערב. הוא מגלה כלפיהם מידה רבה של התאפקות והמנעות מהתקפה עליהם, בהשוואה לעמדתו, ולעמדת סופרים לאומניים קצוניים כמוה אותה גילו כלפיהם לפני המלחמה. סביר כי גישה זו מקורה במעמד החשוב לו זכו מדינות הנפט בעולם הערבי אחרי המלחמה ובעובדה שמדינות אלה הוכיחו במהלך המלחמה ולאחריה את לאומיותם הערבית ע"י הירתמות למאמץ המלחמתי אם בתחום הצבאי ואם בתחום הסיוע הכספי המסיבי שהבישו למדינות החזית. עמדה זו מקבלת משמעות מיוחדת נוכח תפישתו הפוליטית המרקסיסטית של אירכבי. הבקורת היחידה אשר מותח כלפי המשטרים הראקציוניים, מבלי לנקוב בשמם, היא בהקשר להתקפתו על ארה"ב, תוך הדגשה כי שינויים במשטרים אלה, ועלותם של גורמים רדיקליים יסייעו במאבק נגד ישראל.
13. את עתידו והתפתחותו של המאבק בין ישראל והערבים והכרעתו אינו רואה במלחמה אחת, בשל עליונותה הצבאית והטכנולוגית של ישראל, אלא בשורת מלחמות (חמישית, שישית ואף שביעית) כאשר בכל מלחמה יופיעו הערבים כמתקדמים יותר, מחומשים יותר טוב, כח האדם שלרשותם יהיה גדול יותר ובעל איכות טובה יותר. בכל מלחמה ילך ויקטן הפער בין ישראל והערבים בעיקר בתחום היכולת הטכנית כאשר כמות הציוד וגודל כוח האדם שיגוייס יפצה על הפער הטכני בין ישראל והערבים שישאר קיים ב-כ"ז בהפעלת מערכות נשק מתוחכמות. מכאן מסקנתו כי הצלחות הערבים במלחמות תהיינה גדולות יותר ממלחמה אחת לשניה. אמנם אין הוא נותן הערכה לגבי לוח הזמנים של פרוץ שורת המלחמות בעתיד, ברם מהערכת המצב שלו משתמע כי הוא יהיה קצר מכפי שחשבו קודם לכן.
14. אחד הלקחים החשובים ממלחמת יוה"כ אותם הוא מדגיש הוא שהמלחמות הבאות צריכות להיות ארוכות וממושכות יותר; זאת לא רק בשל "כוח עמידתה המוגבל בזמן של ישראל", אלא גם כדי לאפשר דחיפתם לחזית של כוחות מדינות ערב הרחוקות מקור העמות. בכך מתכוון בודאי לעיראק, ולארצות צפון אפריקה ובמיוחד אלג'יריה. עם זאת אין אירכבי מתעלם מהמגבלות המדיניות (המעצמות ודעת הקהל העולמית) שיעמדו בפני מגמה זו מצד מדינות ערב. המענין הוא כי אירכבי מיחס לכוחות המשלוח הערביים חשיבות להכרעת המלחמה לטובת הערבים, למרות התפקיד המצומצם אותו שחקו כוחות אלה במלחמת יוה"כ. יצויין כי מקומם של כוחות המשלוח, ומועד שגורם למדינות ערב, שישמש אחד הנושאים שהועלו לדיון בפגישות בינערביות לתאום שה"פ הצבאי בין מדינות ערב (כנס רמטכ"לים ערביים) לאחר המלחמה.

15. בעוד שהוא קורא לרכישת נשק גרעיני טקטי אם ע"י קנייתו בסיוע פיתויי סכומי העתק שיהיו בידי הערבים, או ע"י בנית כורים גרעיניים, נמנע הוא מלהתייחס לאפשרות הימצאות נשק גרעיני בידי ישראל אם בטרוח הקצר ואם בטרוח הארוך. יתכן והתעלמות זו נובעת מכך שהתיחסות כזו עלולה היתה לפגוע בתאורית יחסי הכוחות כפי שפיתח אוחה, או מהערכתו כי "נשק גרעיני טקטי" הוא כתחום הנשק הקונבנציונאלי אשר אינו מחייב פרוץ מלחמה גרעינית בין ישראל והערבים.
16. מאלפת העובדה שלמרות היותו מרקסיסטי בתפישתו הפוליטית מייחס תפקיד כמעט שולי ל-ברדה"מ במאבק הערבים נגד ישראל. זאת תוך התעלמות מהסיוע הצבאי המסיבי של ברדה"מ למדינות ערב, בעבר ובעתיד. נראה כי הסיבות לכך נעוצות:-
- א. בהערכה, כי "הנצחון" במלחמת יוה"כ הינו קודם כל נצחון ערבי וביטוי ליכולת החייל והפיקוד הערבי להתמודד עם צה"ל. הערכה זו הוזנה וחוזקה ע"י סאטאט עצמו בהדגישו את סילוק המומחים הסובייטיים ממצרים זמן רב לפני המלחמה.
- ב. בגישתו הלאומנית ערבית קיצונית המתבטאת ברצון להוכיח את יכולתם של הערבים גם בעתיד למצות את עוצמתם הגדולה והולכת כדי להכריע את ישראל, כאשר סיוע החוץ הוא תוצאה של מרכיבי עוצמה זו.
17. גם אם לא נכנס אירכ"י לדיון מורחב לגבי מקומה של הבעיה הפלסטינאית בסכסוך הערבי-ישראלי, הרי בהתייחסותו המעטה לכך הובלטה עמדתו הבסיסית, שבוטאה על ידו בהרבה מכתביו, וע"י סופרים ומנהיגים ערביים. לדעתו, גם אם יושגו פתרונות שלביים (אשר אינו דוחה אותם לגמרי), הרי המלחמה הכוללת בוא תבוא; זאת מאחר ופתרונות אלה לא יגשימו את דרישות העם הפלסטינאי וזכויותיו. זכויות אלו הם שיהוו הגרעין למלחמה (או למלחמות) כוללת נוספת.
18. לסיכום: על רקע הפעילות המדינית הענפה בנסיונות פתרון מדיני של המשבר באיזור, בולטת ראייתו הדטרמיניסטית חסרת הפשרות של אירכ"י את הסכסוך הישראלי-ערבי ועתידו. מתוך ראייה בסיסית זו הוא אינו רואה צורך להעלות פתרונות כיניים, או תנאים אפשריים לפתרון הסכסוך. הוא יוצא מתוך הנחה, כי מבחינת הערבים עתיד הסכסוך הוא ברור ולא ייפחר אלא במלחמה (או במלחמות) כוללת; בכך הוא מבטא, להערכתנו, את העמדות הבסיסיות השוררות כיום לא רק בקרב החוגים הלאומניים בעולם הערבי, לרבות בקרב ארגוני המחבלים, אלא גם דעת מנהיגי המשטרים הרדיקליים בעולם הערבי.

סקירות

תל-אביב, אוגוסט 1974

סמינריון מכון שילוח: המזרח התיכון 1967-1973

רציפות ותמורות במשטר הבעת' בסוריה

איתמר רבינוביץ

"משטר אסד" בסוריה

עודד תבור

רוח

סקירות

רות.סקי

קירות.סקי

ת.סקירות.סקי

ירות.סקירות.סקי

ות.סקירות.סקירות.

ירות.סקירות.סקירות.

ת.סקירות.סקירות.סקירות.

ות.סקירות.סקירות.סקירות.

רות.סקירות.סקירות.סקירות.

סקירות

תל-אביב, אוגוסט 1974

סמינריון מכון שילוח: המזרח התיכון 1967-1973

רציפות ותמורות במשטר הבעת' בסוריה

איתמר רבינוביץ

"משטר אסד" בסוריה

עודד תבור

מכון שילוח לחקר המזרח התיכון ואפריקה
הוא, יחד עם החוג להיסטוריה של המזרח התיכון ואפרי-
קה, חלק מבית-הספר להיסטוריה של אוניברסיטת תל-
אביב. מטרתו העיקרית של המכון היא לתרום, על ידי
מחקר ותייעוד, להרחבת הידיעה וההבנה של ההיסטוריה
החדשה של המזרח התיכון ואפריקה ומצבם בהווה.
מודגשים התחומים בהם יכול המדע הישראלי להרים
תרומה מיוחדת ונושאים שהם רלבנטיים לבעיות החברה
ולצרכי ההוראה באוניברסיטה.

סקירות

הסקירות המופיעות בסידרה זו מציגות ממצאים ודעות
של חוקרים במכון שילוח; הן פרי עבודה אישית או
עבודת צוות (בצוותים משתתפים לעתים גם חוקרים
ממוסדות אחרים). חלקן של הסקירות מוזמנות על ידי
גורמי חוץ וחלקן יוזמות על ידי המדורים השונים
במכון. הדעות המובעות בסקירות הן על אחריות
המחברים בלבד. בכל מקרה של הסתמכות על סקירות
אלו יש לציין את המקור. סקירות שעליהן מצויין "פנימי"
מיועדות לתפוצה מוגבלת בלבד ואין לצטטן.

רציפות ותמורות
במשטר הבעת' בסוריה

להלכה מעוררת הפריודיזציה שנקבעה ע"י מסגרת סמינריון מכון שילוח בעיה מסוימת
באשר לחאור וניהוח הארועים בסוריה. שכן בניגוד למצרים למשל אין מלחמת ששה
הימים מציינת פרשת מים בהסטוריה הפוליטית של סוריה. בחולדות משטר הבעת'
מועדים כ-23 בפברואר 1966 או 14 בנובמבר 1970 הם נקודות ציון חשובות יותר.
אולם הזיקה ההדוקה שקיימת בין בעיות פנים וחוץ בסוריה והחמורות שבכל זאת חלו
בסוריה כתוצאה ממלחמת ששה הימים מבטלות למעשה את משקלה של בעיה מתודולוגית
זאת.

בחולדות משטר הבעת' בסוריה מקובל להבחין בין שלושה שלבים עיקריים: א. מרץ
1963 - פברואר 1966, מעלית הבעת' לשלטון עד להפיכה המציינת את הטרנספורמציה
שעברה מפלגת הבעת'. ב. פברואר 1966 עד נובמבר 1970, מועד חפיסת השלטון ע"י
חאפט' אל-אסד. ג. נובמבר 1970 עד היום, משטרו של אסד. לא נעסוק בחקופה הראשונה
הן משום שאינה שייכת לתחום הנושא והן משום שארועיה וקויה העיקריים הם כבר
נכסי צאן ברזל ואין צורך לשוב ולהתעכב עליהם. את הפרובלמטיקה של מדיניות
הפנים והחוץ הסורית מאז פברואר 1966 נבחן לפי חמישה אשכולות של בעיות ונתעכב
בעיקר על התמורות שחלו בתחומים אלה בכל אחת מנקודות המפנה שהזכרנו.

אשכול הבעיות הראשון נוגע לשאלת בטחון קיומו של המשטר. בסיסו הצבורי של משטר
הבעת' היה צר מאד כבר בחקופה של 1963-1966 והוא הוצר עוד יותר ע"י הפיכת
פברואר 1966 שהוציאה חלק מן המשתתפים במשטר וחומכיהם אל מחוץ למעגל ההפיכה
גם חידדה כמה מהמאפיינים שהשניאו את המשטר על חלק ניכר מקבוצות הביניים
העירוניות - האופי הרדיקאלי, שהפחיד את הקבוצה שבמידה של חוסר דיוק מכונת
"בורגנות זעירה", הצביון העדתי, שניכר מן המשטר רבים מבני הרב הסוני והגישה
החילונית שקוממה את הקבוצות המסורתיות. לאמיתו של דבר שלושה הסקטורים שהוזכרו
לעיל חופפים במידה רבה.

אותן שכבות שלפחות בפוסנציה צריכות היו לחמוך במשטר כמו פועלים עירוניים,
פלאחים וחושבי העיירות הקטנות במחוזות הן בעלות משקל ציבורי מועט אם בשל
ממדיהן הקטנים, אם בשל העדר מוביליזציה חברתית ואם בשל ריחוקן מן המרכז.

בעיה חשובה עוד יותר לגבי קיום המשטר ויציבותו נגעה למרקם היחסים בחוך הקבוצה השלטת. הקבוצות אותן הזכרנו לעיל אינן שייכות ל- political class ולעמדותיהן הפוליטיות יש בסופו של חשבון רק חשיבות שולית. הן נמצאות ברקע ההתרחשויות ורק לעתים רחוקות משפיעות על מהלכן. אח מהלך הדברים קובעת קבוצה של כמה מאות קצינים ועסקני מפלגה והיחסים ביניהם הם נקודת המוקד של מדיניות הפנים הסורית. הבעיה העיקרית בתחום זה נבעה מכך שהפיכת פברואר 1966 בוצעה ע"י קואליציה הטרופנית שהמפריד בחוכה היה רב לעתים על המשותף; כך המתח בין קבוצת הקצינים העליונים של צלאח ג'דיד והסיעה הדרוזית של סלים חאטום, המאבק שהחל מסתמן בין ג'דיד לבין אסד או היחסים בינם לבין אחמד סוידאני שנהמנה רמטכ"ל אחרי ההפיכה.

התחום השלישי נגע למקומה של סוריה במערכת הבין-ערבית וכאן נראה מצבו של המשטר החדש קשה. אמנם בשלב הקודם של תולדות המשטר הצליחו מנהיגי הבעת' לבסס את קיומה של סוריה כיישות פוליטית נלחטל את סימני השאלה שהוצבו לגבי הלגיטימיות של יישות זאת בין 1961 ל-1963. אולם משטר הבעת' טרם הצליח להסביר את יחסיו עם מצרים, המדינה הערבית המרכזית, וכן נקלע למצב של בידוד ביחסים הבין-ערבים בשל הסכסוכים בהם היה נתון עם רב מדינות ערב האחרות. סוריה נקלעה לסכסוכים אלה בשל אפיו הרדיקאלי של המשטר, בשל גישה אידיאולוגית למדיניות חוץ ולעמים גם בשל חוסר הבנה בסיסית בניהול מדיניות חוץ. דוגמא בולטת לכך היא הסכסוך שהפתח בין סוריה לבין מרוקו בשל פרשה בן-ברכה. מצרים שהייתה תומכת עיקרית של בן-ברכה שמרה על יחסיה הפורמאליים עם מרוקו בעוד סוריה שנקשרה אל בן-ברכה ע"י אהדה אידיאולוגית או אמוציונאלית כלכלה את חגובתה לפרשה בצורה שהביאה לניתוק יחסים עם מרוקו.

במערכת רביעית כרוך מעמדה הבין-לאומי של סוריה ויחסיה עם המעצמות. כאן אפשר לצמצם ולומר יחסי סוריה עם ברית המועצות כי עם ארצות הברית לא היו לסוריה, למעשה, בתקופה זאת יחסים. עד פברואר 1966 למרות מגמה ברורה של רדיקליזציה שניכרה במשטר הבעת' טרם שופרו יחסיו עם בריה"מ ועם המפלגה הקומוניסטית המקומית, אם כי נראו סימנים ראשוניים לשיפור כזה.

המכלול החמישי נובע ממדינותה של סוריה הבעת¹ ית בסכסוך ישראל-ערב. מאז סוף 1963 ניהל המשטר בחחום זה מדיניות מיליטנטית ואקטיביסטית. הוא הטיף למלחמה בישראל על רקע הפעלת מוביל המים הארצי, חמך בארגוני הפדאיון עם הופעתם בראשית 1965 וניהל מדיניות גבול פרובוקטיבית. המשטר שקם בפברואר 1966 ירש מדיניות זאת מקודמו. בהקשר זה יש להעיר כי עוד לפני פברואר 1966 בלטה הזיקה הברורה בין מדינותה של סוריה בקונפליקט לבין בעיותיו הפנימיות של משטר הבעת¹ ויחסיו עם מדינות ערביות אחרות, ביחוד מצרים וירדן.

בין פברואר 1966 ליוני 1967 קרו בחששת החחומים שמנינו מספר התפתחויות חשובות. ראשית, התרחב הפער בין המשטר לבין הקבוצות המנוכרות בערים. הדוגמא הבולטת לכך היו המהומות שפרצו בדמשק במאי 1967 בתגובה למאמר אחאיסטי שפרסם קצין עלוי זוטרי בבטאון הצבא הסורי "ג'יש אל-שעב". במאמר מוסגר כדאי להזכיר כי יש הרואים מהומות אלה כגורם חשוב שהוליד למשבר של מאי 1967 ממנו אל מלחמת ששת הימים. לי נראה כי המשבר לא היה חמור דיו בעיני המשטר על מנת שיצדיק מהלכים מעין אלה. המאבק הפוליטי בחוץ מסגרות המשטר החריף בחדשים אלה. גילוייו העיקריים של מאבק זה הופיעו בספטמבר 1966 כאשר קבוצה דרוזיה בעיקרה, שהייתה קשורה להנהגה הלאומית המודחת ניסתה לבצע הפיכה צבאית.

לטווח ארוך נודעה יתר הסיבות להתגלעות המחיתות בין צלאח ג'דיד וחאפז אסד ולהתפתחות מערכת היחסים הממוסדת בין מפלגת הבעת¹ והצבא הסורי. ביסוד התפתחויות אלו נמצאה העובדה שצלאח ג'דיד, האיש המרכזי במשטר החדש מצא עצמו בפברואר 1966 מחוץ לצבא. הוא לא הסתפק במעמדו הבלתי רשמי בין קציני הצבא כמנהיגו של סיעת הקצינים החזקה ביותר, אלא ניסה לפתח אח הארגון הצבאי של מפלגת הבעת¹ כצינור שליטה פורמאלי, שיאפשר לו הפעלת סמכות על קציני צבא. מגמה זאת הביאה כבר אז לחיכוכים בין צבא למפלגה כאשר חאפז אסד, ממלא מקום שר ההגנה ומפקד חיל האוויר, הופיע כמי שמיצג את האינטרסים המוסדיים של הצבא כנגד המפלגה.

בחחום היחסים עם מצרים זכה המשטר החדש להישג חשוב כאשר בנובמבר 1966 הכירה מצרים רשמית בקיומה של סוריה העצמאית, (דבר שעבד אל-נאצר סרב לעשות מאז ספטמבר

1961) ואף חתמה איתה על חוזה הגנה. אולם המשטר לא הסתפק בכך וחתר להשיג ממצרים ערובה בטחונית מלאה. בכך נעזר משטר הבעת' בנחונים שעמדו לרשותו - בעיקר המאבק החריף בין מצרים וערב הסעודית באותה תקופה וחששה של מצרים מפני הסתככות במלחמה עם ישראל בשל המדיניות הסורית. בסופו של דבר אכן הוליכו התפתחויות אלו למלחמה ששח הימים.

בדומה למצרים חרדה גם בריח המועצות מפני ההשלכות שתהיינה לשנוי משטר ותזוזה ימינה בסוריה על המערך האזורי. בריח המועצות גם ראתה את הסכנה להחלפת המשטר הרעוע שקם בפברואר 1966 ע"י משטר ימני בפרספקטיבה גלובאלית - היתה זאת תקופה נסיגה למשטרים פרו-סובייטים באזורים אחרים כמו בגאנה ואינדונזיה. בשל שיקולים אלה בעיקר הגישה בריה"מ סיוע ותמיכה למשטר החדש בסוריה ובתקופה שבין פברואר 1966 ליוני 1967 נוצרה קרבה בין בריה"מ לסוריה.

מדיניותו של המשטר בסכסוך ישראל-ערב מוסברת במידה רבה ע"י ההתפתחויות שנמנו לעיל. התמיכה הסובייטית וחוזה ההגנה עם מצרים הגבירו את תחושת הבטחון של ראשי המשטר שניהלו, ביחוד מאז סוף 1966, מדיניות שניתן לאפיין אותה בלא היסוס כפרובוקטיבית.

לא נעסוק במסגרת זאת במלחמה ששח הימים עצמה אלא בבעיות שהיא הציבה בפני המשטר. המשטר נחלץ במהירות יחסית מהמבוכה אליה נקלע בימים הראשונים שלאחר המלחמה. הצלחתו נבעה בראש וראשונה מהעדר כל אופוזיציה אפקטיבית שכן יריביו השונים של משטר הבעת' נשחקו כבר בשנים הקודמות אולם המשטר נדרש להסביר את התנהגותו בעת המלחמה. כיצד אירע שמשטר שניהל מדיניות כה מיליטנטיה לפני המלחמה התחמק מהטלת מלוא הפוטנציאל שלו למערכה בצורה שהבהירה כי הוא דאג קודם כל לקיומו שלו ורק אחר כך לשלמותה הטריטוריאלית של סוריה? כמו כן היה על המשטר לגבש לעצמו מדיניות בשאלה המאבק על החזרת רמת הגולן ולהציג מדיניות זאת לציבור הסורי ולעולם הערבי.

בתוך שורות המשטר החריף הויכוח בין אסד לבין ג'דיד. אין עדיין תעוד מספיק על מנת לקבוע אם המלחמה תרמה להחרפת הויכוח או אם ניצלה סיעתו של ג'דיד את המפלה על מנת לפגוע בחאפז אסד שמבחינה פורמאליה כשר ההגנה היה אחראי לניהול המלחמה. טענות כאלו אכן הועלו ואסד מצידו טען כי ההוראות הועברו לפיקודיו בצנורות בלתי פורמאליים. מכל מקום היו לויכוח זה השלכות על המאבק האישי והסיעתי שהוליך להפיכה של נובמבר 1970.

בתקופה זאת שררה בסוריה אווירה קודרת. הארץ היתה סגורה כמעט למבקרים מן החוץ וסורים מיעטו לצאת ממנה, שרר מחסור במוצרי צריכה והמשטר הכביד את ידו על מתנגדיו. מעניין כי הרדיקליזם של הקבוצה השלטת התבטא בעיקר בתחום הפוליטי ולא דוקא בתחום הכלכלי-חברתי. המשטר המשיך במדיניותו של קודמו ולא יזם כמעט הלאמות ותמורות מהותיות אחרות בכלכלה הסורית.

במדיניות החוץ היתה תקופה של הצטננות יחסים עם בריה"מ בעקבות המלחמה. היחסים חזרו לאחר מכן למסלולם הרגיל אך הקרבה ששררה בתקופה שבין פברואר 1966 ליוני 1967 נעלמה. בחלקה האחרון של התקופה עם התגברות המאבק בין סיעות אסד וג'דיד התיצבו ברית המועצות והמפלגה הקומוניסטית הסורית בברור לצידו של ג'דיד. אולם לעמדה זאת לא היתה משמעות מעשית והיא לא שימשה גורם מפריע ביחסי ברית המועצות עם אסד לאחר נובמבר 1970.

היחסים עם מצרים נעשו נוחים יותר מאשר בתקופה שקדמה למלחמה הגם שלמצרים היו סיבות טובות לשמור טינה על החנהגותה של סוריה במהלך המלחמה. נראה כי ירידת הפרופיל של המשטר הנאצרי (ומוחו של עבד אל-נאצר בספטמבר 1970) החלישו את חששותיהם של מנהיגי הבעת' מפני מצרים וסייעו לנורמליזציה של יחסי שתי המדינות. המלחמה גם יצרה אינטרסים משותפים לשתי המדינות: שתיהן איבדו בה שטחים וברי היה להן שעליהן לשחף פעולה ולו באופן חלקי על מנת לשוב ולזכות בהם.

אח מדיניותו בשאלת החזרת רמת הגולן עיצב משטר הבעת' כבר בקיץ 1967. לאחר כמה שבועות של התלבטות ביחס לאתגר החמור ששאלה זאת הציבה כלפיו קבע המשטר כי הוא

מתנגד לפתרון מדיני לשאלה זאת וחומך בפתרון מלחמתי. להלכה היתה עמדה זאת מנוגדת באופן קוטבי למדיניותה של מצרים שחזרה לשוב ולזכות בסיני באמצעות הסדר מדיני ברוח התפיסה המצרית. למעשה לא היה הניגוד כה קטני שכן הסורים לא התנגדו לכך שמצרים תנסה את הדרך המדינית. הם פקפקו בסיכוייה של דרך זה והביעו את הסתייגותיהם העקרונית כלפיה אך הניחו שאם יזכו המצרים בהצלחה לא יוכלו להתעלם מהגולן ולחחום על הסדר נפרד ביחס לסיני. העובדה שממילא לחצו ברית המועצות ומצרים על סוריה שלא להפריע למאמציה של מצרים נתנה חימוכין לראיה סורית זאת.

נקודת החולשה במדיניות זאת היתה בחשיפתו של המשטר לבקורת על כך שהוא מטיף למלחמה אך למעשה אינו משקיע מאמץ וסיכון ממשיים למען רמת הגולן. החשובה לקושיה זאת הצטיירה כבר ב-1967: הענקת חמיכה מירביה לארגוני הפדאיון ובעיקר לפעילות המתבצעת דרך שטחי ירדן ולבנון. המשטר הסורי ידע להלך בזריזות על החבל הדק שהפריד בין התיצבות מפורשת מאחורי פעילות זאת לבין נטיעת הרושם שהפעילות נהמכת ע"י סוריה.

בדרך כלל ביצעה סוריה מדיניות זאת בהצלחה ונשאה בנזקים מינימאליים - בהשוואה למצרים, ירדן ואף לבנון - בשנים 1967-1970. מבחינה צבאית היתה אך פעילות מועטה בחזית הגולן אך כמעט ולא הושמעה בקורת פומבית כנגד המשטר הסורי בשל כך. במהלך שנת 1970 ניכר שינוי קל במדיניות הסורית - הצבא התעצם, בטחון המשטר גבר והוא ניהל מדיניות גבול פעילה ותקיפה יותר. אולם הסתירה שהיתה גלומה במדיניות של עידוד ארגוני הפדאיון תוך שמירה על מעורבות מינימאלית הופיעה בסופו של דבר בספטמבר 1970 כאשר פרצה מלחמת האזרחים בירדן. לא נעסוק הפעם באספקטים הבינלאומיים של ההתערבות הסורית במלחמה זאת: חשיבותה לעניננו נובעת מכך שמשטר הבעת' הועמד במצב בו היה עליו לנקוט עמדה ברורה בשאלה זאת ומכך שהיא הבליטה את הזיקה ההדוקה בין המאבק הפוליטי הפנימי בסוריה לבין מדיניותה בסכסוך הישראלי-ערבי.

אסד הדגים כבר בפברואר-מרץ 1969 את עדיפותה הצבאית של סיעתו אך העדיף אז להמנע מנסילת השלטון לידיה. נראה שהשיקול העיקרי שהדריך אותו בכך אז היה אי רצונו לחפוס את השלטון בטרם הבטיח את שליטתו במפלגה. במצב ענינים זה ראתה סיעתו של ג'דיד הזרמנות להביך את אסד ולפגוע במעמדו ע"י חביעה לשגר את הצבא הסורי לעזרת הפדאיון בירדן. התנגדות של אסד לצעד זה היתה מציגה אותו כסוטה מעקרונות והתערבות בלתי מוצלחת היתה נזקפת לחובתו. קו זה, יש לציין, תאם ממילא את גישתם הדוקטרינרית של ג'דיד וחבריו. סוריה התערבה במלחמה באורח חלקי לצד הפדאיון וצבאה נחל מפלה צורבת. כאשר ניסו יריביו של אסד לזקוף מפלה זאת לחובתו החליט הוא שהם הגדישו את הסאה וחפס את השלטון.

הקיום העיקריים של תולדות משטר אסד עד היום נסקרים בנספח לסקירה זאת ואילו בפסקאות הבאות ייעשה נסיון להעריך את מקומו של משטר זה במסגרת הרחבה יותר של אחת עשרה שנות שלטון בעת"י בסוריה. השאלה המרכזית המתעוררת בהקשר זה היא, האם יש לראות את משטרו של אסד כ"תקופת חרמידור" של מהפכת הבעת"ל. כלומר, האם מיצג אסד אלמנט שמרני יותר וריאקציה מסוימת לתהליך המהפכני האלים שעבר על סוריה בין 1963 ל-1970.

נראה כי החשובה לשאלה זאת היא לא מסויג. מהפכת הבעת"ל שחררה מתחים חברתיים ופוליטיים שנצברו משך שנים. דבר זה קרה בעיקר בשנים 1963 - 1966, שבהן חלו התמורות החשובות ביותר של משטר הבעת"ל, ונמשך בצורה חלקית אחרי 1966. אסד ומשטרו בהחלט מוצגים תקופה שלאחר השתחררות המתח המהפכני, אך זוהי תקופה של ניצוב ולא של נסיגה. הצעדים העשויים להפרש כמבשרי סטיה מאפיו ועקרונותיו של משטר הבעת"ל כמו הקטנת משקלה של המפלגה במסגרת המשטר והכניסה לשוחפות צורנית עם מפלגות אחרות ב"חזית הלאומית פרוגרסיבית" הם יותר שינויי גישה וסגנון מאשר תמורות מהותיות.

בעיות היסוד של המשטר נשארו בעינן. האקלים הפוליטי בסוריה נעים הרבה יותר. המשטר השיג גם לגיטימציה פורמאלית ע"י משאלי העם ומערכות הבחירות שקיים, אולם הפער בין הצמרת המצומצמת של המשטר לבין כלל האוכלוסיה נשאר בעינו. את ההוכחה

לכך ניחן לראות בכשלון שנחל המשטר בבחירות החפשיות-יחסית של 1972 ובגילויי המרי שפרצו בפברואר 1973 בעריה המרכזיות של סוריה בשל הפגיעה במעמד האסלאם בנוסח החוקה החדשה בפרסם המשטר. ארועים אלה מצביעים על המשך קיומה של אופוזיציה דיפוזיה למשטר ועל עצמת מרירותו של הרב הסוני כנגד מה שנראה לו כמונופוליאציה של עמדות המפתח ע"י בני העדה העלוית ומכאן - אפיו העדתי של המשטר.

בחחום מערכת הבעיות הכרוכה ביחסים שבחוך צמרת המשטר חלו יותר מאשר שינויים מזעריים. כאן נחל אסד הישגים חשובים. בשנים 1963-1966 הורכבה צמרת המשטר מטיעות יריבות הנחונות מדי פעם למרוחו הרופפת של ראשון בין שוים. בשנים 1966 - 1970 התרכז המאבק בתחרות שבין שתי סיעות יריבות. עתה יש בסוריה מנהיג השולט ברור באמצעות חבורת נאמניו וגם עקרון ההנהגה הקולקטיבית הוחלף ברור בפולחן המנהיג. מבחינת יציבות המשטר חלה ללא ספק החקדמות ניכרת אם כי חוסר היציבות האינהרנטית של משטר צבאי נשארה בעינה.

בחחום היחסים בין המפלגה לצבא חל ללא ספק שינוי חשוב. בשנים 1963 - 1966 התקיימה קואליציה בלתי שווה בין המפלגה לצמרת הפוליטית של הצבא עם עדיפות לזאת האחרונה; בין השנים 1966 - 1970 נערך מאבק בין שני קצינים וסיעותיהם כשהאחד פועל בשם הצבא והשני בשם המפלגה; עתה אין ספק כי מפלגת הבעת' הפכה מכשיר צייחן בידי הצבא.

השינויים שחלו מאז 1970 בחוך מפלגת הבעת' שוב אינם כה משמעותיים. ראשית אין כאן העלאחה של קבוצה חדשה לשלטון שכן עסקני המפלגה נוסלים רק חלק שולי בשלטון. שנית, אין השינויים מיצגים חילופי משמעות חברתיים. כאשר בשנים 1963 - 1966 החליפו חדיית' מוראד ומרואן חבש את ביסאר וחבריו בהנהגת המפלגה ציינו החילופים גם את הופעתם של בני הכפרים והמחוזות המרוחקים במרכז הזירה הפוליטית ואת השלמת דחיקתה של האליטה הקודמת. כאשר החליפו ה'דאם ובג' בוג' את מרואן חבש ומוצטפא חדאד היה זה שינוי פוליטי בקרב בני אותה קבוצה חברתית.

יחסיה של סוריה עם בריה"מ הגיעו לשלב של ייצוב. סוריה נמצאת באורכים של ברית המועצות אך מצליחה לשמור על מידה ניכרת של חפש פעולה. שלא כמצרים ב-1971 ועיראק ב-1972 נמנעה סוריה מלחתום על חוזה פורמאלי עם ברית המועצות. בתוך מסגרת יחסים זאת היו בחקופה הנסקרת נקודות של שפל ושיא ביחסים. השינויים היו לעתים מהירים וחופעה זאת בלטה ביחוד בתקופה האחרונה.

ביחסי סוריה עם מצרים נמשכה ואף התחזקה מגמת הנורמליזציה. השתחררות של שחי המדינות מן הטראומה של פרשת האיחוד ביניהן ניכרה בהקמת הפדרציה המשולשת. ב-1963 לווה הנסיון לכוונן איחוד פדראלי בין מצרים, סוריה ועיראק במתח רגשי ואידיאולוגי. בחילופי האשמות מרים ובמשבר ממושך. הקלות בה הוקם האיחוד הסורי-מצרי-לובי וחוסר המשמעות של איחוד זה מצביעות על התמורה שחל מאז ביחס לשאלת האחדות הערבי ועל התבססותה מחדש של סוריה כיישות פוליטית רבנית ומוכרת. גם מדיניותה של סוריה כלפי מדינות ערביות אחרות מנוהלת עתה ביתר קלילות והצלחה ותוך זיקה מעטה יותר לשאלות דוקטריניות. הצלחה הרבה ביותר בתחום זה זכה אסד ביחסיו עם ירדן - שלוש שנים לאחר הפלישה הסורית כבר הושחתו יחסי שחי המדינות על בסיס פראגמטי.

לסיום, מספר מלים על כניסתה של סוריה למלחמת אוקטובר 1973. בניגוד לתהליך ההדרדרות למלחמה ב-1967 לא מילאה סוריה תפקיד מרכזי בהתפתחויות שהוליכו למלחמה ב-1973 אלא שימשה כשותף סביל ביחס. המדיניות שחוארה לעיל ואשר גובשה אחרי מלחמת 1967 הגיעה לקיצה כאשר החליטה מצרים לצאת למלחמה שכן בנסיבות שנוצרו לא יכול היה משטר הבעת' לסרב להצעת מצרים לשתף פעולה במלחמה גם אם הסתייג מכך. יתרה מזאת נראה שהנהגה הסורית החליטה שיחסי הכוחות בשטח, ההפתעה הצפויה והמצב הבינלאומי הקנו סוכוי של ממש למתקפה הצפויה. אולם בעצם השותפות המצרית-סורית טמון מתח אינהרנטי הנובע מכך שסוריה נכנסה למלחמה יחד עם שותף בכיר שחפיסתו את מהות המלחמה וההסבר שלאחריה שונה באופן מהותי מזו שלה. מתח זה ובצידו חוצאות המלחמה מסבירים במידה רבה את מהלך הארועים המדיניים באזור מאז המלחמה והוא עשוי עוד לחת אותותיו במהלכים הצפויים לעתיד.

"משטר אסד" בסוריה

להלן אסקור את המשטר שהוקם בנובמבר 1970, עת השתלט חאפט' אל-אסד סופית על השלטון בסוריה. אך לפני שאתאר את התפתחות המשטר ברצוני להדגיש מספר נקודות:

- אסד נטל חלק, וחלק זה היה נכבד ביותר, גם במשטר הקודם (שהוקם בהפיכת פברואר 1966) הן בתוקף היותו שר-ההגנה ומפקד חיל-האוויר והן בתוקף היותו חבר "ההנהגה הארצית" של מפלגת הבעת', שהיתה למעשה הגוף שקבע את מדיניותה של סוריה. אלא שבחקופה זו הקדיש את מירב מאמציו לצבא ולמאבק החריף ביריביו בצמרת הבעת'.

- היה בכוחו של אסד לתפוס את השלטון עוד קודם לנובמבר 1970, וזאת לפחות מראשית 1969. הוא איים בהפיכה צבאית מספר פעמים והכריז על יכולתו לבצעה בוועידות הבעת'. אלא שמנמוקים משלו, ובעיקר על מנת לא לשבור את מפלגת הבעת' כמסגרת שלטונית, הוא העדיף להמנע מהפיכה בטרם עת, כלומר בטרם היה בטוח ביכולתו להחזיק בשלטון לאחר שיתפוס אותו. עד לנובמבר 1970 פעל אסד בעקביות ובהדרגתיות, קודם כל לחזק מעמדו כצבא ולהבטחת נאמנותו, ואחר-כך לסלוקם של יריביו אחד אחד, וכל זאת חוך נכונות לפשרות חלקיות וזמניות. בנובמבר 1970 הועמדו כל הישגיו הקודמים בסכנה כאשר הוצגה לפניו הברירה החדה - או הוא או יריביו. אז פעל בתקיפות והפעיל את הצבא לתפיסת השלטון, כאשר ליריביו כבר לא היה די כוח למנוע זאת. ההפיכה של נובמבר 1970 היתה, איפוא, הצעד הסופי בתפיסת השלטון ולא דוקא הצעד הראשון.

- תפיסת השלטון לא הוצגה ע"י אסד כתחילתו של משטר חדש, אלא להיפך, כצעד "אחראי" שבא לתקן את המשטר הקיים שהסתאב, כפי שהוסבר בהודעה הראשונה מה-16 לנוב', בגלל "המנסליות השתלטנית-תככנית" של הנהגת הבעת' הקודמת. צעדו של אסד, (שהיה עצמו חבר בהנהגה הקודמת) כונה כ"תנועת תיקון" (חרכה תצחית'), שנועדה להחזיר את מפלגת הבעת' ל"דרכה הטהורה". אסד ראה במשטרו המשך של משטר הבעת' מאז הפיכת 1963, והמשיך להשתמש בטיסמאות ובמערכת הארגונית והרעיונית של

מפלגת הבעת הסורית.

- עד לנובמבר 1970 היחה למעשה בסוריה הנהגה קולקטיבית והיא "הנהגה הארצית" של מפלגת הבעת. בלטו בה אמנם מספר אישים, פרט לאסד, ובעיקר עוזר מזכ"ל הבעת, צלאח ג'דיד (שנחשב ל"איש החזק" עד לסוף 1968), אך לאף אחד מהם לא היחה יכולת הכרעה בלעדית, והיו התמודדויות והתפשרויות בין האישים והסיעות שבהנהגה. אפילו אסד עצמו שכוחו הלך וגבר, נזקק עד לנוב' 70 לקו של מיקוח ופשרה. מזכ"ל הבעת ונשיא המדינה אחאסי היה דמות ייצוגית בלבד, סמל לאחדות המפלגה, ללא כל כוח ממשי מאחוריו. מבנה שלטוני זה שינה אסד לגמרי. מחד- הרחבת בסיס התמיכה הציבורית במשטרו ע"י שתופם בשלטון של גורמים שמחוץ למפלגת הבעת. בכך ביטל את בלעדיותה והפחית מחשיבותה היחסית של מפלגת הבעת במסגרת המשטר החדש וחלוחו שלו במפלגת הבעת הצטמצמה. מאידך - נתן למשטר צביון אישי יותר ע"י הפיכתו למשטר נשיאותי וע"י טפוח פולחן אישיות. מעתה היה אסד האיש הקובע את המדיניות וזכה להכרה כמנהיגה של סוריה; גם בפנים המדינה וגם מחוצה לה. באמצעי התקשורת בסוריה החלו לקרוא לו "החבר המנהיג" (אל-רפיק אל-קאאד). יש אמנם סביב אסד חבורה של קצינים ואישים אחרים, בהם הוא נתמך ובהם הוא חייב להתחשב, אך המשטר שהקים בסוף 1970 נושא את חותמו האישי. לכן גם מותר לקרוא למשטר זה "משטר אסד", בעוד שלמשטרו הבעת הקודמים לא נוכל לקרוא בשם אישיות זו או אחרת (כמו למשל, משטר אמין אל-חאפז או משטר ג'דיד).

ומכאן להתפתחות משטרו של אסד ומדיניותו:

הצעד הראשון לאחר הצלחה ההפיכה ותפיסת השלטון היה הרכבתה של "הנהגה ארצית זמנית" למפלגת הבעת, כאמור, על מנת להדגיש את ההמשכיות והלגטימיות של המשטר החדש. הנהגה זו היחה מורכבת על סהרת חומכיו של אסד, בחלקם כאלו שהיו חברי הנהגה הקודמת ובחלקם חדשים שבאו הן

משורות הצבא והן משורות המפלגה.

הנהגה זו פרסמה, כבר ב-16 בנובמבר 1970, תוכנית מדינית חדשה לסוריה. תוכנית זו היתה מבוססת על מדיניות של "פתיחות" ("אנפתאח"), אליה חתר אסד כבר קודם לכן, כחלק ממאבקיו ביריביו, הדוקטרינריים יותר, בצמרת הבעת'.

מה היתה אותה "פתיחות", כפי שהסבירה התוכנית החדשה? במישור מדיניות הפנים היא אמרה:

- שיחופם בשלטון של גורמים פוליטיים אחרים, אם כי רק שמאלניים, במסגרת של "חזית לאומית-פרוגרסיבית". "חזית" זו אמורה היתה להיות מעין קואליציה שבה מפלגת הבעת' היא השותף הבכיר והמכריע. ה"חזית" אמנם הוקמה רק ב-1972, אך כבר בסוף 1970 הובטה להקימה והחלו מגעים בין הבעת' והמפלגות העתידות להשתתף בה. בממשלה החדשה שהוקמה בנוב' 1970 בראשות אסד, שותפו המפלגות הללו (חלקן, כמו המפלגה הקומוניסטית, השתתפו בממשלה כבר מאז הפיכת 1966, אך על בסיס אישי בלבד). כמו כן ניתן למפלגות אלו חופש התבטאות רחב יותר, אם כי עדיין הוגבלו בפעילותן.

- הבטחת זכויות הפרט והקלת לחץ השלטונות על האזרח. שוחררו אסירים פוליטיים, הובטח להגביל את התערבותם של שירותי הבטחון ולבטל צווים שרירותיים. זמן קצר אחר ההפיכה בוטל הצורך בהיתרי יציאה ללבנון ובוטלו צווי-חרום לגבי מעצרים, הגליות והחרמות רכוש שנעשו בעבר. מאוחר יותר הוכרזה חנינה לגבי עבירות מסוימות והותר לגולים מסויימים לחזור לסוריה.

- הוכרז על ליברליזציה מסוימת בכלכלה, אם כי מדיניות "השינוי הסוציאליסטי", שהיתה קיימת בעבר נשארה בחוקפה. בין השאר ניתן יתר חופש לסקטור הפרטי ונעשה מאמץ לשלבו בכלכלת המדינה. (יבואנים

פרטיים, למשל, הורשו להכניס סחורות, ואפילו מוצרי מותרות, שלא באמצעות המונופול הממשלתי); נעשו מאמצים למשוך השקעות הון ערבי וזר לסוריה, תוך מתן ערבויות; ניסו לעודד מהגרים סוריים בחו"ל לחזור לסוריה או לפחות להשקיע בה, אפילו תוך אפשרות למתן כופר כסף המורת אי-שרות בצבא או הברחת הון לחו"ל בעבר.

- העלאת רמת-החיים של האוכלוסיה, שפור השרותים הציבוריים ויעול המנהל הממשלתי והמחוזי.

במדיניות החוץ התכוונה "הפתיחות" להוציא את סוריה מהבידוד בה היתה נחונה (למעשה מאז 1961). כבר שבועיים לאחר ההפיכה הודיעה סוריה על כוונתה להצטרף לאמנת טריפולי¹ של פדרציה הרפובליקות הערביות. באמצע 1971 אושר צעד זה הן ע"י הממשלה והן ע"י מועצה-העם. במשאל-העם שנערך בסוריה בספטמבר 1971 לאישור חוקת הפדרציה (יחד עם משאלי-עם במצרים ובלוב) הצביעו 96.4% בעדה. יש לציין, בכל זאת, כי למרות שזה אחוז גבוה, הרי היה זה האחוז הנמוך ביותר בכל שלוש מדינות הפדרציה.

צעדים נוספים לשפור מעמדה של סוריה במערכת היחסים הבינערכיים היו מתן רשות לחקון צנור "הטפליין" (שנפגע בזמנו בשטח סורי ושלטונותיה סרבו לאפשר הקונו) ובכך שפור יחסים עם ערב הסעודית; חודשו היחסים הדיפלומטיים עם מרוקו ועם תוניסיה; שופרו היחסים המעורערים הן עם לבנון ואפילו עם ירדן (אם כי אלו הוחרפו אח"כ שוב על רקע מאבק המחבלים בירדן ובלבנון). רק עם עיראק נשארו היחסים מתוחים למדי, על רקע היריבות המטורחית וההחדות ההדדית של משטרי הבעת' בשתי המדינות ועל רקע מחלוקת על תמלוגי מעבר הנפט של חברת IPC המולאמה. בכל-אופן הוקמה עוקצה של החתרנות ההדדית של שני המשטרים.

גם בתחום היחסים הבינלאומיים פעלה סוריה בסיסמת ה"פתיחות". היא חדשה את יחסיה הדיפלומטיים עם רומניה ועם בריטניה, והמשיכה בשותף פעולה כלכלי עם מדינות מזרח-אירופה ומערבה. היחסים עם ברה"מ לא זועזעו, למרות שגם ברה"מ וגם המפלגה הקומוניסטית הסורית חמכו בסיעת ג'דיד עד לנובמבר 1970. כבר בראשית פברואר 1971 ביקר אסד בקור רשמי בברה"מ, וזכה להמשך חמיכתה הצבאית, הכלכלית והפוליטית של זו. ביולי 1972 עמד אסד בלחץ פנימי וחיצוני וסרב לגרש את המומחים הסובייטיים בסוריה (בעקבות סלוקס ממצרים). מצד שני סרב להתום על חוזה ידידות עם ברה"מ כדוגמת מצרים ועיראק. סוריה המשיכה אף לטפח את יחסיה הטובים עם סין העמית.

ב-21 בנובמבר 1970 הוקמה ממשלה חדשה בראשותו של אסד. כנשיא המדינה מונה אחמד אל-ח'טיב, עסקן הבעת' מדרג ב' שהועלה למעמד נשיא כדמות ייצוגית בלבד, בדומה לקודמו אחאסי, ב-1966. ראשיתו של חהליך שינוי המבנה המוסדי בסוריה והרחבת הלגיטימציה לשלטון אל מחוץ למסגרת הבעת', היה בפברואר 1971 כשהוקמה מועצה-עם (מג'לס אש-שעב), כראשות מחוקקת על פי החוקה הזמנית (ממאי 1969). מועצה-העם שמונתה, ולא נבחרה, היתה בת 173 חברים, מהם 87 ממפלגת הבעת' והיתר ממפלגות שמאלניות אחרות ומספר עצמאיים. המספר של 87 מחוץ 173, כלומר תצי פלוס אחד, הדגים את מבנה המוסדות של המשטר החדש, כפי שהוקמו כהמשך. פירושו היה שותפותם של גורמים אחרים במשטר, כשכוח ההכרעה, לא רק המעשי, אלא גם הפורמלי, נתון בידי מפלגת הבעת'.

ב-12 במרס 1971 נערך משאל-עם לבחירת נשיא המדינה. המועמד היחיד, שמועמדותו הוצעה ע"י הנהגת הבעת' ואושרה ע"י מועצה-העם, היה אסד. האזרחים יכלו להצביע רק "כן" או "לא", ו-99.2% מהבוחרים אכן הצביעו בעד אסד, שנבחר לכהונה של 7 שנים.

עוד קודם לכן הורחבו סמכויות הנשיא על-פי החוקה: הממשלה אחראית בפני הנשיא, יש לו זכות פיזור מועצת-העם ונטילה סמכויות חקיקה במקרים מסוימים. שני צעדים אלה - הרחבת הסמכויות, ויותר מכך, בחירתו הישירה לנשיא במשאל-עם (קודם לכן הנשיא היה מקונה ע"י הנהגת מפלגת הבעת') חיזקו את מעמדו וביססו את יוקרתו של אסד, עתה הוכר כמנהיגה של סוריה (למרות היותו בן המיעוט העלוי) ויכול היה לומר לכל אלו שניסו לערער על שלטונו: "אני נבחרתי ישירות ע"י העם ולא מוניתי ע"י המפלגה".

יחד עם בחירתו לנשיא לא הזניח אסד לגמרי את מפלגת הבעת' ופעל להשגת לגיטימציה לשלטונו ומדיניותו גם מכוון זה. באמצע 1971 נערכה ועידה ארצית ואחריה ועידה לאומית של הבעת' ושחיהן אישרו את מדיניותו של אסד ובחרו בו כמזכ"ל המפלגה. כמו כן נבחרה "הנהגה ארצית" חדשה וקבועה שנשלטה גם היא ע"י אסד ותומכיו.

כאמור, בחוכנית המדיניות שפורסמה בנובמבר 1970, הובטחה הקמתה של "חזית לאומית-פרוגרסיבית". ואכן, לאחר מו"מ שנמשך כשנה הוקמה, במרס 1972, ה"חזית" ופורסמה אמנתה. חזית זו נועדה להיות הגוף הפוליטי המכוון את מדיניותה של סוריה והיחיד הרשאי לעסוק בפעילות פוליטית בה. ה"חזית" הייתה מעין "מערך" בין מפלגת הבעת' וארבע מפלגות שמאלניות: המפלגה הקומוניסטית, האיחוד הסוציאליסטי הערבי (בסוריה), חנועה האיחודיים הסוציאליסטיים (שתי אלו מפלגות נאצריסטיות), והמפלגה הסוציאליסטית הדימוקרטית הערבית (שהיא סיעתו של חוראני, אם כי הוא עצמו נשאר בגלוח בלבנון).

הנהגת ה"חזית" הורכבה מ-17 חברים, מהם 9 ממפלגת הבעת' ושניים מכל אחת מהמפלגות האחרות (כלומר, שוב חצי פלוס אחד לבעת'). כמזכ"ל הנהגת ה"חזית" נבחר מזכ"ל הבעת', כלומר אסד עצמו. הוא ריכז מעתה בידיו את סמכויות הנשיא, מזכ"ל הבעת' ומזכ"ל ה"חזית". שלא כאתאסי קודמו, שגם הוא החזיק במספר משרות מרכזיות, היה ריכוז הסמכויות בידי אסד ממשי ולא סמלי.

שליטתה של מפלגת הבעת' ב"חזית" הובטחה הן על-ידי הרוב שלה בהנהגת ה"חזית" ובשאר מוסדותיה והן בכך שה"חזית" אימצה באמנתה את מדיניותה של מפלגת הבעת' נוסף לכך הוטלו מגבלות על שותפותיה הזוטרות של הבעת': נאסר במפורש על כל המפלגות (פרט לבעת') לפעול בקרב הצבא והסטודנטים, כלומר המאגרים העיקריים לפעילות פוליטית בסוריה. כן נאסר עליהן להוציא עתונים משלהן.

תפקידיה העיקריים של הנהגת "החזית הלאומית-פרוגרסיבית", כפי שהוגדרו באמנתה הם: "להחלקם בעניני מלחמה ושלום" ולהתוות את מדיניותה של סוריה בתחומים הפוליטי, הכלכלי, החברתי והתרבותי. הקמתה של ה"חזית" הוצגה כהגשמתה של אחדות פנימית בסוריה שתוביל הן לקראת איחוד ערבי כולל והן לחיזוקה של סוריה במאבקה נגד ישראל.

אסד, שחחר להקמת ה"חזית" מזה זמן רב, ראה בה הישג נכבד שביסס את שלטונו ונחן תחושה של אחדות לאומית ושל שותפות רחבה במוסדות השלטון. להלכה, היתה הנהגת ה"חזית" בעלת סמכויות נרחבות, למשל: היא זו שאישרה פורמלית, את החלטות לקבל את הפסקת האש שסיימה את מלחמת יום-הכיפורים ומאוחר יותר את הסכם הפרדת הכוחות עם ישראל.

למעשה, היתה ה"חזית" נתונה לשליטתה המכרעת של מפלגת הבעת', והפונקציה שלה הצטמצמה באישור החלטות שנתקבלו קודם לכן על-ידי אסד וחבורת קציניו ו/או ע"י הנהגת הבעת'. מבחינתו של אסד היה בכך יתרון רב - כל החלטה שלו זכתה לכאורה בתמיכה רחבה, ואילו נטל האחריות לגבי כשלונות התחלק עם גורמים נוספים.

לעומת זאת, מבחינתן של המפלגות הקטנות השותפות ב"חזית", היה במצב דברים זה משום גורם של אכזבה ותסכול. השתתפותן ב"חזית" הגבילה את האופציות שלהן בפעילות פוליטית עצמאית, ויחד עם זאת לא ניתנה להן, לאמיתו של דבר, שותפות מלאה בקבלת החלטות מכריעות. רגשות תסכול ואכזבה אלו גרמו במשך הזמן לחסיסה פנימית בכל המפלגות השותפות.

במפלגה הקומוניסטית התפחחה התסיסה עד לקרע ממשי. הצטרפות המפלגה ל"חזית" נתקלה מלכתחילה בהתנגדות של חלק מחבריה, כשזו משתלבת במאבק על מנהיגות המפלגה. חלק מהצעירים בצמרת המפלגה ניצלו את ההזדמנות כדי לנסות ולסלק את "השועל הוטיק" - ח'אלד בכדאש, מזכ"ל המפלגה זה למעלה משלושים שנה. המאבק הפנימי החריף וההאשמות ההדדיות הביאו למעשה להקמתן של שתי סיעות יריבות, כשדוקא בכדאש נשאר במיעוט בלשכה הפוליטית. התפתחות זו והסכנה המוחשית של פלוג במפלגה הקומוניסטית הסורית, גרמה לחששות כבדים בברה"מ. המפלגה הקומוניסטית הסובייטית התערבה במשבר והזמינה את נציגי הסיעות היריבות לבוא למוסקבה וליישב שם את חילוקי הדעות. כל הלשכה הפוליטית נסעה לברה"מ, שהתה שם מספר ימים, וכתווכס של חברים בכירים של המפלגה הסובייטית הושגה פשרה ויושרו ההדורים: הוכרז על ביטול הקמתן של הסיעות הנפרדות והמפלגה הקומוניסטית הסורית נשארה מאוחדת והמשיכה בהשתתפותה ב"חזית הלאומית-פרוגרסיבית", כרצונה של מוסקבה. אך ברור כי המשבר הביא להתעררות מעמדו של בכדאש כמנהיג המפלגה ולא חיסל את הניגודים בתוכה.

גם בשתי המפלגות הנאצריות - האס"ע הסורי והאיחודיים הסוציאליסטיים - הביאה ההשתתפות ב"חזית" למאבקים פנימיים, שהחבטאו בפרישת חלק משריהן מהממשלה ובחילופי מנהיגים. אם כן, מדוע הסכימו המפלגות הללו להצטרף ל"חזית"? יתכן שבתחילה אכן קיננה התקווה בלב מנהיגיהן, לאחר שנים של אופוזיציה עקרה או שותפות מזערה במשטר, כי עתה יש להם הזדמנות לחפוס חלק נכבד יותר במשטר. ודאי גם נדמה היה כי אסד נזקק להן כדי לבסס את משטרו, לאור השבר שחל במפלגת הבעת'. אבל הסיבה המכרעת הייתה הברירה הקשה שהציג אסד: להצטרף ל"חזית" על-פי תנאיו, או להיות מסולקים כליל מכל מוסדות השלטון (כמו הממשלה ומועצת-העם) ולהכנס לחקופה של דיכוי פוליטי ויתכן גם פיזי (הגליות, מעצרים וכו'). המפלגות הנזכרות נאלצו לבלוע את "הגלולה המרה" והצטרפו ל"חזית", אך הדבר לא מנע מהן "כאב ראש", כפי שתואר.

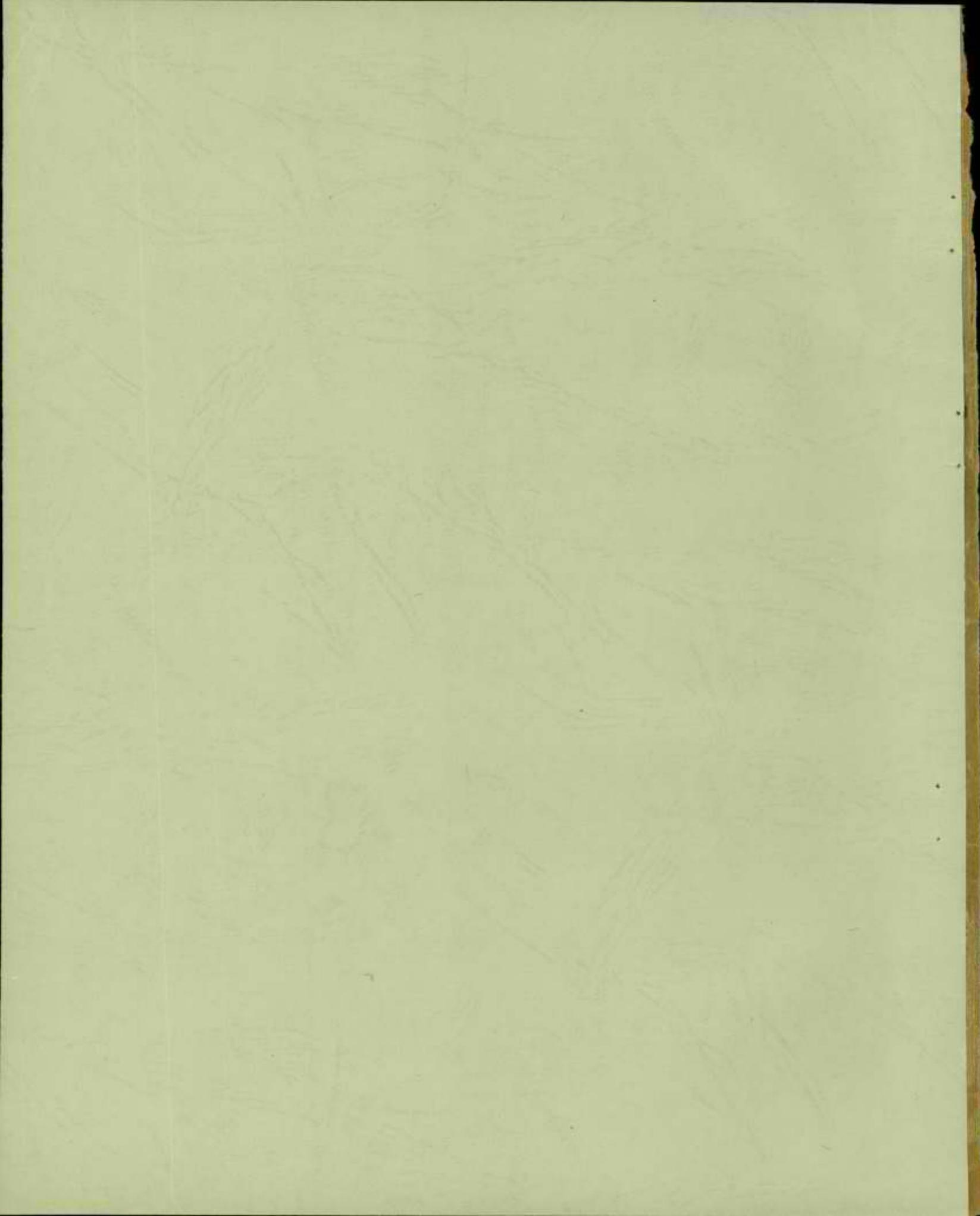
שלב נוסף בביסוס משטרו של אסד היה הצגת חוקה קבועה למשאל-עם, במרס 1973, אשר באה להחליף את החוקה הזמנית ממאי 1969. החוקה החדשה קבעה כי סוריה היא "מדינה דמוקרטית, עממית וסוציאליסטית"; המשטר הוא רפובליקני; מפלגת הבעת' הוכרזה "כמפלגה המנהיגה בחברה ובמדינה ועומדת בראש חזית לאומית פרוגרסיבית"; כלכלת המדינה היא "כלכלה סוציאליסטית מתוכננת".

הצגת החוקה למשאל-העם עוררה מתרדמה רגשות של התמרמרות והתנגדות למשטר הבעת' של אסד. בדומה למה שהיה במאי 1967, פרצה החסיסה על רקע דתי: חוגים סוניים שמרניים תבעו כי יאמר בחוקה במפורש כי האסלאם היא דת המדינה, בעוד שבחוקה נאמר רק כי "ההלכה המוסלמית תהיה מקור עיקרי לחקיקה". עולמא סוניים קראו להחרים את משאל-העם והתסיסה גרמה להפגנות נגד המשטר, שהחלו בחמאה והתפשטו לערים אחרות. כוחות הבטחון דכאו את המהומות ביד קשה, אך יחד עם זאת נקט אסד באמצעי פיוס כלפי החוגים שגרמו למהומות. הוא זימן אליו אנשי דת סוניים ובחוקה הוכנסה פסקה כי הנשיא חייב להיות מוסלמי. בסופו של דבר הצליח אסד להתגבר על המשבר והחוקה אושרה.

למרות העילה הדתית לכאורה להתפרצות, הרי, כמו ב-1967, השתלבו בה תחושות ברורות של ניגוד עדתי (רוב סוני מול מיעוט עלוי בעמדות שלטון), וקיפוח חברתי-כלכלי (שכבות הביניים העירוניות מול בני הכפרים והעיירות).

ב-25 במאי 1973 נערכו בחירות למועצה-העם על-פי החוקה החדשה. היו אלו בחירות ראשונות למוסד המחוקק בסוריה מאז שנת 1961. למרות זאת נראה כי היתה אדישות רבה כלפיהן באוכלוסיה. פחות מ-50% הצביעו ביום הראשון והבחירות הוארכו ביום נוסף. עתונים לבנונים מסרו כי השלטונות נקטו באמצעים שונים על מנת להביא לשעור גבוה יותר של מצביעים, וכי היו זיופים רבים. כצפוי, למעלה ממחצית 186 חברי המועצה היו נציגי מפלגת הבעת'.

הבחירות למועצת-העם היו סופו של תהליך הדרגתי ומחושב של בנית המערכת המוסדית-שלטונית של משטר אסד והשגת לגיטימציה רחבה ככל האפשר למשטר זה. ניתן לומר כי בסיומה של התקופה הנסקרת, כלומר סוף 1973, היה המשטר מבוסס היטב ואסד חש בטחון במעמדו כראש המשטר. נראה לי כי לתחושת בטחון זו הייתה השפעה רבה על החלטתה של סוריה להצטרף למצרים ולפתוח המלחמת יום-הכפורים. זאת, בניגוד להתנהגות ההססנית והבלתי בטוחה של משטר הבעת' הקודם בעת מלחמת ששה-הימים.

MIDDLE EAST BACKGROUND

224

ירושלים, י"א בניסן תשל"ד
3 באפריל 1974

אל: הנציגויות

הנדון: המצב הנוכחי של הסכסוך הערבי-ישראלי

1. מצ"ב העתק נוסח הרצאתו של המזרחן הנודע,
פרופסור ברנרד לוואיס, בפני ועדת משנה של
הסנט האמריקאי ב-8 מרץ 1974.

2. ההרצאה כוללת נקודות הסברתיות בעלות ערך

בנושאים הבאים:

- * העמדה הערבית.
- * העמדה הישראלית.
- * תפקיד בריה"מ.
- * תפקיד ארה"ב.

* * *

THE PRESENT STAGE OF THE ARAB-ISRAELI CONFLICT

by

Professor Bernard Lewis

For the first time since the signature of the Rhodes Armistice Agreement, there is real hope for peace in the Middle East. When the Armistice Agreement was signed in 1949, the hope was widely held and still more widely expressed that the armistice would be followed by negotiations leading to a real peace between the conflicting parties. These hopes were not fulfilled, the tentative negotiations were abandoned, and the conflict between the Arab States and Israel settled into the form which has become painfully familiar. The war of 1956 was followed by an Israeli retreat, under American pressure, from occupied territories, but once again the expectations, much feebler this time, that this would pave the way to peace negotiations proved vain. The war of 1967 again broke the log jam and there was a brief interval when there may have been some opportunity of beginning real peace negotiations. This opportunity, if indeed it ever existed, was lost and the situation was once again deadlocked by the Khartoum Summit conference in September 1967 and its adoption of the formula of no recognition, no negotiation, no peace.

Now once again, after yet another war, there seems to be a chance. Every opportunity, however, inevitably involves an equivalent danger, and it is therefore necessary to examine the present situation very closely for its local, regional and international implications.

The Stages of the Conflict

The Arab-Israel conflict is *sui generis*, resembling no other conflict in the world. In the form in which it has existed since 1949 it is insoluble. In considering the possibility of a solution, we must therefore envisage a process in two stages - first, the normalization of the conflict, and then, after this has been achieved, the resolution of the conflict and the normalization of relations between the contending parties.

To make the point in another way: in the first stage the issue of the conflict is the existence of Israel, in the second stage the size of Israel. In the first phase no agreement or even negotiation is possible, since there is no compromise or midway point between existing and non-existing. In this phase, the Arab position is that Israel has no right to exist and that its very existence, therefore, irrespective of its actions or policies, constitutes an aggression. This was the view formulated most explicitly by the late President Nasser. The Arabs recognized neither the legitimacy of the Jewish State nor the existence of the Jewish nation, and saw Israel as a State based on a fiction and achieved by usurpation. "Justice" required that this usurpation should be undone and the State dismantled.

The Significance of Direct Negotiation

Both the Arabs and Israel understood the situation, and accurately expressed their understanding by the stress which both sides laid on the question of direct negotiation. On the Arab side negotiation was clearly not possible with a State, the very right of which to exist they did not recognize; even to enter into such negotiation, irrespective of its course or outcome, would have been to concede the point which they

regarded as fundamental in the whole conflict. On the Israeli side, entry into direct negotiation became the touchstone of Arab good faith. In its absence, the Israelis sought maximum protection against political and perhaps physical extinction.

Outsiders often failed to understand this character of the conflict. They made light of the threats to Israel's existence, dismissing them as empty rhetoric and incapable of realization, and blamed Israel for demanding a degree of military security enjoyed by no other State - or perhaps only one other State - in the world, namely, the safeguarding of her borders by the annexation or occupation of territory belonging to her neighbors. Israel replied that she faced a threat unknown to any other State in the world - that of annihilation by her neighbors.

The ruling generation of Israelis, dominated by memories of Auschwitz, could not dismiss the threat of annihilation so lightly, the more so since, as careful readers and hearers of the Arab media, they were better informed than the outside world of the seething hatred which they conveyed. These fears were reinforced by observation of the political style in Arab countries and the treatment of even domestic political adversaries. At the time of the troubles in Jordan, in September 1970, many Israelis asked "if that is how they treat each other, how would they treat us?"

In the second phase of the conflict the existence of Israel is accepted, and the problem is the delimitation of its frontiers, i.e., a simple straightforward diplomatic problem of the classical type - like Alsace-Lorraine and Schleswig-Holstein. These examples will make it clear that even such problems are far from easy. This one would be particularly difficult in that Israel has not and never has had any frontiers but only cease-fire lines. Even the old international

frontier with Egypt was formally abolished by the Rhodes Armistice Agreement - ironically at Egyptian insistence - and redesignated as a cease-fire line without prejudice to the claims of either party in an eventual political settlement.

The frontier problem is certainly a difficult one, but at least it is capable of discussion, negotiation, and perhaps even, by normal diplomatic processes, final resolution.

The Effects of Resolution 242

Many observers have argued that this second phase has already been reached, and that the acceptance of Israel's Arab neighbors of Security Council Resolution 242 constitutes formal recognition of Israel's existence. The Israeli objection to this view has been very well put by Dr. Haykal: "If the Arabs wish to go back on their agreement to the Security Council Resolution," said Dr. Haykal, in an interview in *Al Nahar* of 2 August 1970, "they can easily do so by a single word. But if Israel should wish to go back on the implementation of this Resolution, she will have to wage a new war to reconquer the territories she will have evacuated in accordance with this Resolution." This kind of statement, together with the frequent use by responsible Arab leaders of open-ended formulae such as "the recovery of occupied territories," "the removal of the consequences of aggression," "the restoration of the rights of the Palestinians" and the like, lead many Israelis to believe that the Arabs have not accepted the existence of Israel, that the limited and ambiguous recognition which they have expressed is tactical and temporary, and that their real aim remains the destruction of the Israeli State. They find support for this in the differences between the private and public statements of Arab leaders, sometimes even between two versions of a single

public statement, as, for example, between the soft-spoken English text of an interview published in an American magazine and the strident Arabic version of the same interview published in the Arabic press. Since 1967, talk of throwing the Jews into the sea has ceased, but enough remains in the charter, statements, and activities of the Palestine Liberation Organization to indicate the views of that body on the future of Israel and of its inhabitants.

After the October War, Towards a Peace Treaty?

Since the October War there has been some diplomatic movement, and indications, more convincing than ever before, of a genuine desire for a settlement on the part of some Arab leaders, notably President Sadat. The next question is this: what is the purpose of these moves? Do they see them as a first step towards peace to be followed by others in the same direction - or do they see them as a first stage in the unravelling of the past - first to undo the war of 1967 and then, when circumstances permit, to undo the war of 1948-9. Clearly, much depends on the answer to this question.

There is no single or simple answer. The present phase is one of transition, in which many different attitudes can be detected among Arab leaders - attitudes which are subject to change in either direction. Israel cannot safely disregard explicit threats which the October War has shown to be more substantial than was thought. But, equally, Israel cannot afford to neglect any real opportunity to achieve peace. Such an opportunity now exists. This opportunity must be exploited - but at the same time the dangers attending it should be identified and, as far as possible, guarded against. I would suggest that the best safeguard, as between the

Arab States and Israel, is a signed peace and normalization of relations. It may be objected that such a program is unrealistic and Utopian. It would be equally unrealistic and Utopian to expect Israel to withdraw to less defensible borders without at least some assurance that they will not have to defend them against annihilation. This, after all, is what the conflict has been about for a quarter of a century. If the threat of annihilation is real, it must be countered; if false, it must be exorcised. This would make it possible to meet Arab fears and desires concerning Israeli expansion and the settlement of the problem of the Palestinians.

The Arabs are often blamed for loose, wild utterances. We should, however, note the accuracy, consistency and indeed integrity of their refusal to make a real peace. In one sense this is discouraging, but it also gives some grounds for hope that once this point is overcome, the way will really be open and not subject to sudden changes and reversals.

One should not overstate the significance of diplomatic peace-making, but it seems to me that formal peace negotiations between the parties and a formal treaty of peace would have a two-fold importance. In the first place, it would mean the crossing of a vital psychological barrier in the Arab world - and such crossings are not easily reversed. In the second place, it would set up what the record of events in the world since 1945 has shown to be a real obstacle to armed conflict - namely, a normal, demarcated, recognized, functioning, international frontier defended by passport and customs men and traversed by regular communications. Of the many wars fought since 1945, virtually all have begun over an undemarcated frontier - a partition line, a cease-fire line or an *ad hoc* line of some kind. A recognized,

international frontier still has some value.

A peace treaty would also be a token of good faith - an assurance that the ultimate aim of negotiation is really peace and not the unmaking of the past. If necessary, the process of normalization could be staggered and linked to a staggered territorial withdrawal. As Dr. Haykal remarked, the application of Resolution 242 is asymmetrical in that the Arabs could at any time reverse their compliance whereas Israel could only do so at the cost of another war.

It would be easy to withdraw verbal acceptance of Resolution 242, which in itself is more than sufficiently ambiguous; it would be much less easy to undo the normalization of relations. Diplomatic peace would give no final assurances, and would still leave many problems and dangers, such as changes of regime, government or just policy on the Arab side. It would, however, constitute an important and probably an indispensable step in the direction of a real peace of mutual acceptance.

Both sides have an interest in such a peace. The Arabs can continue the struggle and might eventually succeed in destroying Israel since the Israelis are few and their friends are fickle or far away or both. But to achieve this would require protracted struggle extending over decades or longer and involving a succession of wars. It would wreck the Arab economies, poison their public life, delay or prevent their development and, worst of all, expose them to a far greater danger than Israel could possibly offer - the danger that in trying to recover Palestine they might lose Egypt, Syria, Iraq and the rest, and become vassals or subjects of the one Power which might be willing to encourage and help them in their aim. Even without any decision or action on the Soviet part, this would be the virtually inevitable result of a continuance of the struggle.

The Soviet Interest

Which brings me to my next point: what is the Soviet position in the present situation? Unfortunately, the Middle East conflict is not just a local or regional one between the Arab States and Israel; if it had been, it would no doubt have been settled long since by the exhaustion of both sides and their realization that neither could impose a solution by force on the other. The Middle East is also one of the most important areas of confrontation between the superpowers - far more important in global terms than, for example, Southeast Asia, to which so much effort and attention have been given, on which so much blood and treasure have been spent. The Middle East directly adjoins both Russia and Europe; it includes the main land, sea and air routes to Asia and Africa; it contains the world's greatest reserves of oil, the lifeblood of modern industry and modern armies; it includes the heart lands of Islam, the religion followed by the vast majority of the non-European subjects of the Soviet Union. By controlling the Middle East, Russia could outflank NATO, immobilize Europe, threaten Turkey and Iran from the rear, acquire direct access to Africa, and control the route to the Indian Ocean and the Indian subcontinent, now of crucial importance in the conflict with China. Russia has been concerned with the area for centuries and has steadily and relentlessly advanced her frontiers southward. In 1955, after a period of relative inactivity, she entered a new phase of massive involvement in Arab countries. This began with the arms deal of September 1955 and was greatly extended with indirect and unintentional American help after the Suez War of 1956. Such help was again forthcoming after the war of 1967. Soviet activity was encouraged by the announcement of the Rogers Plan which, whatever its merits, was interpreted in the circumstances in

which it was published as a sign of weakness and disinterest; it was further encouraged by the apparent American readiness to turn a blind eye to the immediate and blatant Soviet violations of the standstill agreement of August 1970 by introducing new missiles into the Canal Zone. The detente agreement of May 1972 was again interpreted by the Soviets not as an occasion to reduce the scale of their military activity in Syria and Egypt, but as a license to increase it. This could be seen in the greater strength, range and flexibility of the Soviet Mediterranean fleet, with its air and shore support and its amphibious capability; the increased Soviet presence in the Indian Ocean following the British withdrawal from the area; and in Soviet military involvement in Egypt, Syria, Iraq and Southern Arabia.

The Soviet Role in the War

It has been claimed that the Soviet Union planned and launched the Syro-Egyptian attack on 6 October 1973. There is no hard evidence of this, though the military operations show unmistakable signs of Soviet military thinking and planning. It is, however, certain that even if the Soviets did not launch the offensive, they knew about it for at least several days before it took place. This is clear, among other things, from the prior evacuation of Soviet families and the stepped up rhythm of Soviet military supplies. The Soviets did not stop the offensive, though it is difficult to believe that they would have failed if they had tried. They did not inform the United States of the impending danger, thus violating one of the most important of the detente agreements. They did nothing to stop the hostilities but, on the contrary, tried to extend the conflict by calling on other Arab States to send their forces and by coaching the Arab oil producers in the use of

oil as a weapon against the West. They had already been doing this for some time through Arabic broadcasts and presumably through other channels. As the Arab armies advanced, the Russians fanned the flames - until a change of wind suddenly transformed them from arsonists to firemen.

The Israelis stopped the Arab advance on the third day in the north and on the fifth day in the south. On the fourth day the Soviets began a massive airlift of arms to Egypt and Syria and even arranged for the dispatch of North Korean and North Vietnamese pilots to serve with the Arab air forces. Only when the Israeli counter-offensives were well under way did the Soviets show interest in a cease-fire. They obtained this by threatening to end detente and exploited it immediately by trying, as in August 1970, to introduce new and more sophisticated weapons to the area.

The United States in effect intervened twice in the war, first by organizing her own airlift of supplies in response to that of the Russians and thus saving Israel, and second, by running a diplomatic airlift to stop the fighting and thus saving the Arabs. The replacement of the formula of "no war, no peace" by a formula of "no victory, no defeat" is imaginative and constructive. It opens a real possibility for dialogue and negotiation which could lead to a genuine settlement; it also offers an opportunity to disengage the Egyptians, and perhaps others, from the Soviet embrace and persuade them to adopt a more friendly or at least a more neutral posture. The Soviets can, of course, see this as clearly as anyone else and are unlikely to acquiesce quietly in a course of action which would terminate or even reduce their influence in the Middle East and replace it with that of the United States.

The Dilemma of American Policy

Herein lies the dilemma of American policy. To save the Arabs, it was necessary to save the Russians, and we may be sure that they will neither appreciate nor reciprocate this service. To win over the Arabs, it is necessary to restrain the Israelis, but this could weaken them and thus endanger the main source of America's present diplomatic strength in the Middle East. The game is one requiring great skill, clear and firm purpose, and, above all, no delusions, especially the most perilous of all, self-delusion. For Russia detente is an instrument of policy; for America it could become a substitute for policy, and that would be very dangerous.

Present Soviet Attitude and Intention

At the moment the Soviets appear to be cautious and worried - alarmed by the military results of the war, the successes of American diplomacy so far, and the diplomatic immobility imposed on them by their total linkage to one side. There is the second point, that they are at the moment more concerned with the Chinese than with the Western adversary and therefore inclined to avoid confrontation on matters where the US shows firmness. They are permitting and to some extent even encouraging the movement towards peace, but at the same time are taking the routine precaution of laying a political mine field across the way to peace which they can detonate at any time that peace endangers Soviet interests. Here I would draw your attention to the very important statement ascribed to Gromyko and published in *Al-Ahram* on 22nd January 1974:

"Andrei Gromyko gave assurances of the continuance of Soviet support for the Arab peoples and the people of Palestine and it was clear that he defined

the attitude of the Soviet Union in the following points:

Moscow does not oppose any efforts undertaken by the United States in the Middle East as long as these efforts have as their basic objective the protection of the rights of the Arab peoples and the people of Palestine, and as long as these efforts do not injure the interests of a third party.

The Soviet Union will not accept anything less than the Arabs themselves would accept and, if this does not happen, the Soviets will announce their position clearly.

The key to the solution of the Middle East crisis is in the hands of Egypt in the first instance. The Soviets are fully aware of this and they will strive to establish relations with some of the other Arab States.

The attitude of the Soviet Union toward Israel must be clearly defined. It is that the Soviet Union is the friend and strategic ally of the Arabs and that the security and peace of the peoples of the area depend on the solution of the problem of the Palestinian people and the restoration of their rights.

The Soviet Union aims at maintaining relations with all the Arab States, irrespective of their political regimes."

This statement - seen by the more intransigent elements in Egypt as an expression of support for their views - appears to have no immediate relevance in the present situation. It has rather been issued for the record, for possible exploitation at a

later stage if necessary. It tallies with the ambiguous Soviet attitude on the Palestinian question - they appear to oppose the establishment of a Palestinian State but at the same time cultivate the leaders of the PLO and adopt some of their formulae. This has been well described as a built-in destruct mechanism in any structure of peace-making

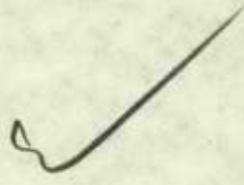
Meanwhile, the American position in the Middle East has been greatly strengthened. In 1967, when the US did not intervene in the war, the Arab States broke off diplomatic relations. In 1973, when American intervention was decisive, Egypt decided to resume relations. The US is now reaping the benefits of a firm policy in terms of prestige and influence. The Soviet Union is for the time being in a state of disarray. Europe has earned the mistrust of Israel, the patronage of the Arabs and the respect of neither. Only the US has, and is seen to have, both power and responsibility. In this there lies a hope for peace.

ביטחון המדינה 50 שנה

ביטחון המדינה 50 שנה

ביטחון המדינה 50 שנה

ע"ק 1 / 4
כ"ב בשבט תשל"ג
25 בינו' 1973

رئيس التحرير: إحسان عبد القدوس

המצב המדיני-המאמר השבועי

של

אחסאן עבד אל - קדוס

"מתי יתקומם העם האמריקאני נגד ישראל?!"

המקור: "אח"באר אליום", מצרים, 20 ינו' 1973

SECRET
SECRET
SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

SECRET

קיים הבדל גדול בין הערבים לישראל בתחום ביהול הקשרים עם מדינות העולם:

ישראל בשעת, לחלוטין, על מוקדי כוח איתנים, המצויים בתוך כל מדינה ממדינות העולם, ונפרט בארה"ב ובמדינות אירופה.

הערבים, לעומת זאת, אין להם על מה להישען כי אם על האינטרסים המשותפים - הכלכליים והאסטרטגיים - אשר בינם לבין כל מדינה.

סוד כוחה של ישראל, במישור העולמי, שמוץ בכך, שכל המוקדים, אשר עליהם בשעת היא, מאוחדים הם, כליל, בתוך הארגון הציוני העולמי. יתר על כן: ישראל עצמה אינה מדינה הקיימת לכשעצמה אלא מוקד ממוקדי הארגון הציוני העולמי ותו לא. דבר זה הוא שהביע את המנהיג הציוני נחום גולדמן, בשיא הקונגרס/היהודי העולמי, לתבוע להגביל את הגירת היהודים לישראל, כדי שהגירה זו/תוליד להחלשת יתר מוקדי הריכוז הציוני במדינות העולם.

סוד חולשתם של הערבים, במישור העולמי, בעוץ בכך, שהאינטרסים - שבאמצעותם מנהלים הם קשרים עם העולם-אינם אינטרסים מאוחדים, אינם כפופים לארגון או לתכנון מדיני אחד ואינם (משרתים) מטרה אחת, דבר העשוי היה להוות כוח לחץ על מדינות העולם. מצב זה הביא, למשל, להסתלטות הציונות העולמית על ארה"ב מחד גיסא ולשמירת ארה"ב על שליטתה על כל האינטרסים שלה בעולם הערבי מאידך גיסא. המשמעות מזה - מבחינת הראייה הכוללת של המציאות העולמית - היא, שהציונות הצליחה להשתלט על העולם הערבי, עקב שמירת ארה"ב על שליטתה על האינטרסים הערביים. בעוד שהיא - כלומר: הציונות - משתלטת על ארה"ב.

בנצרי על הכוח והחולשה, מתכוון אנוכי לכוח ולחולשה באשר ליכולת הביצוע, בתחום ביהול הקשרים במישור המדיני, ולהפעלת מדינות העולם; ולא לכוח ולחולשה שבסיטמאות ובעקרונות האנושיים-העולמיים-הכלליים, המושמעים והנשבים ע"י הארגונים הבינ"ל והברשמים בהחלטות האו"ם ואשר מנת חלקם של הערבים בהם הייתה רבה... רוב מילים!

עם זאת קיים גורם נוסף מבין הגורמים, הטבועים באופי הארגון הציוני, שהוא גם באופי העם היהודי - אם בכיר בו כעם ולא כעדה דתית גרידא. גורם זה, שהחל להתבלט מחדש ולהשפיע על קשרי הציונות וישראל עם מדינות העולם, הוא: אי-ההסתפקות או במלים אחרות:תאווה גדולה ותמדת ציונית ליתר השתלטות, שררה וכפיית השפעה.

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

היהודים הצליחו, במשך ההסטוריה הארוכה שלהם - כפי שכבר כתבתי באחד הימים - בשלבים שונים ובחלקי חבל שונים, להגיע לשליטה כלכלית, המוליכה, בסופו של דבר, לשליטה מדינית, אולם בכל שלב משלבים אלו לא הסתפקו הם מעולם ולא הציבו לעצמם גבול להיעצר לידו, כי אם תאבונם היה ממריץ אותם לעשות ניסיון, המכוון לבטל את הישות של העם, שבתוכו הם יושבים. דבר זה הביא לידי קץ אחד (משותף) של כל שלב משלבים אלו. קץ זה הוא: עשיית טבח ביהודים. (וזאת לדעת): הטבח ביהודים חזרו ונשנו כמעט בכל מדינות אירופה - לרבות רוסיה - והיהודים לא נהנו, במשך ההסטוריה הארוכה שלהם, מביטחון ומשלום, חרף הגעתם לשליטה כלכלית, כפי שהם נהנו מהם בעולם המוסלמי בכלל ובעולם הערבי בפרט. וזאת מאז הובסו ע"י הנביא מחמד במערכת "ח'יבר", שלאחריה נשא הוא את "צפורה", בת מנהיגם, לאישה ושחרר את שבוייהם, מתוך הגשמת הקריאה לשלום, שבה דוגלת דת האסלאם; קריאה, שממנה לא נהנו המוסלמים מזה תקופה ארוכה.

גורם זה החל לפעול (ליתן את אותותיו) מחדש בתחומת העולם, כתוצאה מהתגברות ומהתרחבות הכוח הציוני בארה"ב ושקידתו לנצל את עוצמתה של ארה"ב, למען הגשם את כפיית שליטתה על העולם כולו. (וזאת לזכור): באמצעות ארה"ב הצליחה הציונות, למשל, לפפות את השפעתה על ברית"מ, כדי להתיר הגירת יהודים סובייטיים לישראל. ואמנם ברית"מ נאלצה, תוך כדי עמידתה בפני מסע (התעמולה) הציוני הגדול, להתיר הגירת יהודים, בהתבונתה זאת, תחילה, בכך, שיהודים אלו לא יהיו מן הלוחמים. ברט מסע (התעמולה) החרף-בפרט בעקבות המגמה לדו-קיום בשלום בין ארה"ב לברית"מ - עד כדי כך, שברית"מ נקטה צעד נוסף. היא התירה הגירה של יהודים ללא הגבלה, אפילו אם היו אלו מדענים ואפילו אם היו מבין הלוחמים. עם זאת הציבה ברית"מ תנאי, שלפיו על כל מהגר לשלם מס, (דמי כופר) בסכום השקול כנגד ההוצאות, שהיו למדינה על חיבוכו ועל הכשרתו. או-אז סערה הציונות שבתוך ארה"ב. סערת הרוחות שלה הגיעה עד כדי איום סוכניה, שבסיס האמריקני, בדחיית הסכמי הכלכלה, שנכרתו עם ברית"מ, בשווי של בליוני דולר, אם ממשלתה לא תחזור בה מהחלטתה. ואמנם חזרה בה הממשלה הסובייטית מהחלטתה, כפי שנאמר בידיעות, שפורסמו לאחרונה וכפי שבמטר בראיון עם יהודי סובייטי, שהיגר מבלי לשלם מס, לאחר שהמתין, לדבריו, להחלטה, המתירה את הגירתו, במשך עשר שנים.

אין ספק, כי מדינאי ברירה"מ לא הסכימו לצעדים אלו מתוך הסתכנונותם בצדקתם, הן ביחס ליהודים והן ביחס לבני העם הסובייטי. שכן לא יתכן, כי מזכותם של בני עם איזשהו - יהודים, בוצרים או מוסלמים - להגר כדי להילחם בגד עם אחר, הנמנה עם יודי מדינתם. זאת ועוד: לא יתכן שצעדים אלו ננקטו כתוצאה משינוי, שחל בעמדת ברירה"מ לגבי הבעייה הערבית. אלו הם צעדים, שבנקטו, ללא ספק, כתוצאה מלחץ עצום, שהופעל על אינטרסים לאומיים של ברירה"מ, שאילצוה לבטוש את הדבקות בפרטים, הנוגעים למציאות, תוך ציפיה להתפתחויות האפשריות של העתיד. מכאן שצעדים אלו מותירים, ללא ספק - בתחושה המדינית הסובייטית - משקע של פגיעה ושל סיבה כלפי כוחו של הארגון הציוני, תחושה אשר יתכן שתתפתח, באחד הימים, לכדי עימות קשה בגד ארגון זה.

אף על צרפת הופעל לחץ ציוני כזה, הגם שהיא עמדה בפניו בצורה גלויה יותר בהשוואה לברירה"מ. שכן הבטיא פרמפידו הכריז - בהצהרה שמסר בשבוע שעבר - "כי ישראל מתערבת בענייני הפנים של צרפת". וזאת בתגובה על דעתה הנחושה של גולדה מאיר לבקר בצרפת. אין ספק, כי ישראל, בתור מדינה קטנה, אין לאל ידה לאיים בהתערבות בעניינים של מעצמה כצרפת. אולם פרמפידו אינו מתכוון לישראל בתור מדינה: כי אם מתכוון הוא, בהחלט, לארגון הציוני העולמי.

ההשתלשלות של יחסי ישראל-צרפת, בשנים האחרונות, עשויה ליתן תמונה מלאה באשר לסקטיקה של הפעילות הציונית בתוך כל מדינה ממדינות העולם.

הקשר של צרפת בידידותה עם ישראל - כלומר: עם הציונות - היה קשר מלא בזמן, שבו עברה על צרפת תקופה של התנגדות לחיסול האמפרייה הצרפתית תחת הלחץ האמריקאני. הארגון הפנימי שלה סבל מאי-שקט, מאנדרלמוסייה ומתנגשות בין המפלגות - (מצב) המהווה תמיד כר גרוב ביותר לחדירת ההשפעה הציונית - עד כדי כך, שצרפת נדחפה ליטול חלק עם ישראל בתוקפנות המשולשת, ב-1956.

לאחר מכן הצליח דה-גול למשול בצרפת; והדבר הראשון שמימש הוא: ארגון וחזוק חזית הפנים ואחר כך החל בהשתחררות משליטת ארה"ב, למען החזר לצרפת את מלוא אישיותה. עקב שני צעדים אלו החלה הציונות לאבד כוח במרחב פעילותה בתוך צרפת, עד לתוקפנות ישראל בגד מצרים ב-1967. אז פרטס דה-גול צו, האוסר אספקת נשק צרפתי לישראל.

The first part of the report deals with the general situation in the country. It is noted that the economy is in a state of depression, and that the government is unable to meet its obligations. The report also mentions the fact that the population is suffering from lack of food and shelter, and that the government is unable to provide for their needs.

The second part of the report deals with the political situation. It is noted that the government is weak and corrupt, and that the people are dissatisfied with its actions. The report also mentions the fact that there is a growing movement for independence, and that the government is unable to suppress it.

The third part of the report deals with the military situation. It is noted that the army is small and poorly equipped, and that the government is unable to defend the country against foreign aggression.

The fourth part of the report deals with the social situation. It is noted that the people are poor and illiterate, and that the government is unable to provide for their needs. The report also mentions the fact that there is a growing movement for social reform, and that the government is unable to suppress it.

The fifth part of the report deals with the international situation. It is noted that the country is isolated and has no allies, and that the government is unable to negotiate with the other powers. The report also mentions the fact that there is a growing movement for international cooperation, and that the government is unable to suppress it.

למרות שדה-גדל הביא בחשבון את כוחה של הציונות בתוך ארצה"ב והקטיל את הצו שלו גם על מצרים - הווה אומר: העמיד במישור אחד את התוקפן ואת המותקף - חרף זאת סערו ישראל ומוקדי הציונות בעולם עד לכדי גניבת תרשימי המטוסים וסירות המלחמה מצרפת. ברם, לאור בחינות הדעים של דה-גדל לדבוק בעמדתו, לא הסתפקו בכך. הם הצליחו לתכנן ביטיון הפיכה בגד דה-גדל בתגובה על החלטתו התקיפה להכניס שיבוי בחוקת צרפת, שנאמצעותו(חפץ הוא) להבטיח את כוחה של חזית הפנים אחריו.

חרף כשלון ביטיון זה, הסב הוא לצרפת בזקית, שהגדול בהם: פיתוח הפרנק הצרפתי, תחום שלמנגבונים הציוניים יש תמיד השפעה עליו, עקב שליטתם על הבנקים ועל עסקות הפיננסים בעולם.

לאחר דה-גדל ציפתה הציונות לקץ (תקופת) הדה-גולויזם בצרפת, משום שאיננה יכולה לפעול ולממש את מטרותיה אלא על רקע של מצב פנימי, שבו באבקים הכוחות הלאומיים; כמצב, השורר במדינה איזושהי, שעלה ביד הציונות להשתלט עליה. הדבר אמור אפילו ביחס לארצה"ב. שכן הציונות לא השתלטה עליה אלא כתוצאה מן המאבק הרצוף בין שתי המפלגות, המחליפות זו את זו בשלטון. ברם על הדה-גולויזם לא בא הקץ בצרפת, מפני שהנשיא פומפידו הצליח לשמור על הכוח הפוליטי של הדה-גולויסטים. או-אז שומה היה על ישראל - כלומר: על הציונות - לפעול לחיזוק מפלגות האופוזיציה. החזקה במפלגות האופוזיציה בצרפת היא המפלגה הסוציאליסטית, אשר ערכה, לאחרונה, ברית עם המפלגה הקומוניסטית, והן מאיימות עתה על הדה-גולויזם בבחירות, שיחלו בצרפת במרץ הבא. אי-לכך הורתה הנהגת הציונות לגולדה מאיר לצאת לפריס, כדי להיות בוכחת בכיבוס של מנהיגי הסוציאליזם הניב"ל, הבערך ב"ארמון לוכסדמבורג" ואשר מועד עריכתו בפריס נבחר, לשם הבעת תמיכה במפלגה הסוציאליסטית הצרפתית, לקראת הבחירות הבאות בגד הדה-גולויסטים.

למרות שבכיבוס זה בוכחים חמישה ראשי ממשלה, הרי מורת הרוח הפנימית התרכזת כל כולה כל גולדה מאיר. וזאת לא בשל אישיותה החשובה כי אם משום שהיא מייצגת את הציונות העולמית, הנשענת על מוקדי כוח בתוך צרפת. שכן מלבד המשמעות, שיש לביקור זה, המתבטאת בהסתת היהודים הצרפתיים להתייצב בגד הדה-גולויזם, יש לו גם משמעות של השפעה על המצב הפיננסי והכלכלי - אשר ליהודי צרפת יש שליטה על חלק חשוב ממנו - באופן שזה יועמד לטובת המפלגה הסוציאליסטית ונת-בריתה, המפלגה הקומוניסטית.

מטפר אני פרטים אלו לא כהנעת דעה ביחס לבחירות בצרפת; ולא בשל מידת השפעתן של בחירות אלו על עמדת צרפת לגבי הבעיות הערביות, אלא אך ורק להסברת מרחב הפעילות של הארגונים הציוניים. שכן יהיו אשר יהיו תוצאות הבחירות, הרי פרמפידו בשאר, וחוקת צרפת מעניקה לו את הזכות לקבל החלטות, אפילו בהתנגדות המועצה הנבחרת. זאת ועוד: המפלגה הסוציאליסטית והמפלגה הקומוניסטית - שתיהן הביעו את תמיכתן בהחלטת מועה"ב ובבסיגת ישראל מהאדמה הערבית; ובריה"מ תמכה בברית זו שבין שתי המפלגות: הסוציאליסטית והקומוניסטית. לישראל לא איכפת, שפרמפידו יישאר, ככל שיהיו סמכויותיו; כמו כן אין מדאיגה אותה התמיכה בהחלטות מועה"ב. שכן ארה"ב עצמה נביעה, געבר, את תמיכתה בה. כל מה שחשוב לישראל הוא שבתוך כל מדינה ימצאו כוחות אופוזיציוניים, באופן שעם כל אחד מהם תוכל להתמקח על מימוש מטרותיה, כפי שהיא עושה כן בארה"ב. הראייה לכך היא, שפרמפידו עצמו ביסה, מטפר חודשים לפני ביקור גולדה מאיר, ליצור סוג של ידידות בין ישראל לצרפת. ביסיון זה הצליח במידה כזו, ששגריר צרפת בישראל סבר, כי יכול הוא לשכנע את גולדה מאיר לבטל את ביקורה בצרפת. ברם היא התנגדה לכך ובטעה, כדי להגשים את מטרות הציונות, הושענת על הימצאות כוחות אופוזיציוניים בתוך כל מדינה, במגמה להסתייע בכל אחד מהם כנגד האחר במימוש שאיפותיה.

טבורי - בתור הקש ותו לא - כי אם יזכו שתי המפלגות, הסוציאליסטית והקומוניסטית, בבחירות בצרפת, הרי ישראל - כלומר: הציונות - תגשים רבות ממטרותיה. ברם, מאידך גיסא, יותר ביצחון זה - בתחושה המדינית הצרפתית, אפילו בתחושתם של הסוציאליסטים והקומוניסטים עצמם - אותו רישום, שהותיר בתחושה המדינית הסובייטית: משקע של פגיעה ושל טינה כלפי הכוח של הארגון הציוני ויךאה מפביר עד לכדי עימות קשה עמו.

ועתה בעבור אל הוותיקאן. הציונות הצליחה להחדיר את השפעתה לתוכו עד כדי כך, שבימי האפיפיור הקודם פורטם פסק הלכה, המזכה את היהודים (משפיכת) דם ישו. אם המטרה מפסק הלכה זה הייתה פיוס בין הדתות, איש אינו יכול להתנגד לו. שכן העולם כולו זקוק לפיוס בין הדתות שלו. אולם פסק הלכה זה פורטם בבטיבות, שהצביקו לו אופי מדיני, המכוון לרכוש את עמדת (תמיכת) הנוצרים לימין הציונות. חרף זאת באלץ הוותיקאן לבקוט עמדה גלווייה בגד הציונות, לאחר שישראל השתלטה על ירושלים ולאחר שכל קודשי הנצרות במצאו תחת שליטת הציונות, ובאמצעותה - יכולה היא לכפות את רצונה. אי-לכך הייתה קבלת הפנים,

The first part of the document is a letter from the Secretary of the State to the President, dated January 1, 1865. It contains the following text:

Sir, I have the honor to acknowledge the receipt of your letter of the 29th inst. in relation to the application of the Secretary of the State for the appointment of a Commissioner of the General Land Office. I have the honor to inform you that the President has approved the appointment of the Secretary of the State to the position of Commissioner of the General Land Office, and that the same has been signed by the President.

I am, Sir, very respectfully, your obedient servant,

Secretary of the State

The second part of the document is a letter from the Secretary of the State to the President, dated January 1, 1865. It contains the following text:

Sir, I have the honor to acknowledge the receipt of your letter of the 29th inst. in relation to the application of the Secretary of the State for the appointment of a Commissioner of the General Land Office. I have the honor to inform you that the President has approved the appointment of the Secretary of the State to the position of Commissioner of the General Land Office, and that the same has been signed by the President.

I am, Sir, very respectfully, your obedient servant,

Secretary of the State

The third part of the document is a letter from the Secretary of the State to the President, dated January 1, 1865. It contains the following text:

Sir, I have the honor to acknowledge the receipt of your letter of the 29th inst. in relation to the application of the Secretary of the State for the appointment of a Commissioner of the General Land Office. I have the honor to inform you that the President has approved the appointment of the Secretary of the State to the position of Commissioner of the General Land Office, and that the same has been signed by the President.

I am, Sir, very respectfully, your obedient servant,

Secretary of the State

שערך האפיפיור לגולדה מאיר - בבקרה ברותיקאן - קרה ויבשה, כפי שתוארה בדברי הפרשנות. ברט, למרות זאת, הריעו עיתוני ישראל משמחה בשל עצם (הערבדה), שהאפיפיור קיבל את פני גולדה מאיר, בתור רמ"מ ישראל הראשונה, המתקבלת ע"י האפיפיור. האפיפיור הרגיש, אולי, בקבלו את פניה, אותה תחושה של פגיעה וזעם, עקב מוצאו עצמו באלץ לערוך פגישה זו, מתוך שקידה על האינטרסים של הנצרות, הנתונה עתה לשבט או לחסד של הציונות.

זאת ועוד:

הנבי טוקר את כל הראיות הללו, כדי להוסיף שורה נוספת אל שורות המלים הרבות והארוכות, שבאמצעותן פונים אנו אל העולם, והיא: התעוררות פחדי העולם כולו מפני השתלטות הציונות בתוך כל מדינה ממדינות העולם.

ישראל קמה לא למען החזרת זכות ליהודים כי אם כמוקד ציוני, שהציונות יכולה להסתייע בו בהשתלטותה, מבפנים, על העולם כולו. שכן לא פלסטיין לבדה, לא סיני ולא יתר האדמות הכבושות יכולות לממש את כל מטרות הציונות או יש בהן כדי להגביל את אופי הישות היהודית, המבוטטת על אי-הסתפקות. אם יתנהלו המאורעות באותן קרירות, אדישות ואי-שימת לב, שבהן מתנהלים עתה - תגיע הציונות, תוך שנים, לכיבוך "ישראל רבתי", שממנה תשתלט היא על כל הנפט של העולם הערבי. היא החלה בכך עם ההשתלטות על הנפט של סיני, המכביט לה עתה 300 מליון דולר לשנה. וזאת בוסף על שליטתה הכלכלית על חברות הנפט האמריקאניות; ועל שליטתה האטטרטגית על אזור, בעל מעמד מן החשובים ביותר במפת העולם. בכך תשתלט הציונות על העולם כולו ותאמת, למעשה, כי היהודים הם העם הבחור של אלוהים.

זהו, לדעתי, מה שהעולם כולו צריך לחוש בו. אם יחוש בו הלכה למעשה, הרי עליו להפוך את תחושתו זו לעמדות ולצעדים, אפילו בתוך ארה"ב; ואני יודע בהסתמך על ביקור עיתונאי, בעבר - כי התחושה העממית בתוך ארה"ב נגד ההשתלטות הציונית, הנה חזקה יותר מכל מדינה אחרת; וכי הציונות שם אינה מנהלת קשרים עם העם אלא עם כוחות הביצוע, ביניהם כוחות, (הממונים) על התעמולה ועל ההטברה. אם איבדו יכולים להפעיל את העם האמריקאני נגד הציונות - כפי שפעל נגד מלחמת ריטנאם - הרי זה משהו שאף אחד אינו מבסס לשכנע אותו, כי הוא משלם בעצמו לציונות פי כמה וכמה, מכפי ששילם במלחמת ריטנאם. ברט, חרף זאת מדמה אבי לעצמי, כי יתכן שהעם האמריקאני יהיה העם הראשון, אשר יגרש את הציונות ואשר יתייבב - בכל כוחו וכל תחושת זעמו - כדי לחסלה. אולי איש אינו מדמה זאת לעצמו. אולם גם קרל מרקס לא דימה לעצמו, שרוסיה תהיה המדינה הקומוניסטית הראשונה.

(מכל מקום) הרי העמיד הנו תמיד חזק יותר מן הדימויים.

תגובות ערביות על פגישת רוה"מ עם האפיפיור

ביקור רוה"מ, גבי גולדה מאיר, באירופה ופגישתה עם האפיפיור בקריית הותיקאן ב-15.1, תפסו מקום נרחב בפרסומי כלי התקשורת הערביים. הניסה הכללית בדברי הפרשנויות, שהקדישו לנושא תחנות הרדיו ובמאמרי מערכת של העתונות, היא: "כשלון ישראלי חריף", "תבוסה מחפירה", "מהלום כבדה" וכו'. מכאן שמחה וסיפוק וצטיון לשאוב עידוד מ"נצחון ערבי נוסף זה" כדי להתמיד במאמצים רציניים נגד ישראל. "כשלון" זה בעיני הערבים הוא אחד משלושה שנחלה ישראל במשך מסעה של הגבי מאיר באירופה. להלן מספר ציטטות אפייניות מתגובות כלי התקשורת בכמה ארצות ערביות.

* * * *

1. מצריים. פרשן רדיו קהיר (16.1) תיאר תוצאות פגישת רוה"מ עם האפיפיור כ"תבוסה דיפלומטית" כי "הודעת הותיקאן על פגישת מאיר עם פאולוס השישי, הכחישה את סענת ישראל שהפגישה נערכה עפ"י רצונו של האפיפיור והדגישה גם, כי הותיקאן לא שינה את עמדתו לגבי האדמות הקדושות ולגבי משבר המזרח התיכון".

"תבוסה" זו היא התבוסה השניה שנחלה ישראל באירופה "בנוסף לתבוסתה באפריקה" ו"אל אחבאר" (18.1) רואה בהן עדות ל"שינויים" חיוביים לטובת הבעיה הערבית במישור הבינ"ל. העתון דורש לפעול להגדלת מימדי כשלון זה ע"י מאמצים דיפלומטיים ערביים סתמיים ורציניים וקובע כי, הגשמת המטרה להחזיר את האדמות הכבושות ואת הזכויות של עם פלסטין תוסיף להיות אחריות של הערבים. הדרך היחידה לכך תוסיף להיות מלחמת השחרור וזאת על אף כל המפללות של ישראל והנצחונות החשובים שהשיגה הבעיה הערבית. פרשן "צוות אלערב" (16.1) אמר, כי "גולדה מאיר ניסתה במסיבת העתונאים שערכה אתמול, בעקבות פגישתה עם האפיפיור, להתחמק מלהשיב על שאלות העתונאים בנוגע להכחשת הודעתה הרשמית של ישראל על ידי הותיקאן, כי האפיפיור הוא שהזמין את גולדה מאיר לפגישה.

"רוה"מ ישראל קיוותה, שביקורה בותיקאן יביא לתמיכתו במדיניותה, במיוחד בפה שנוגע לעתיד ירושלים, או להכרה מצד הותיקאן בישראל. ברם, גולדה מאיר יצאה מביקור זה בידיים ריקות. הביקור חשף את שקריה וסענותיה של ישראל ואישר את דבקות הותיקאן בעמדתו הבלתי משתנה כלפי ישראל והמז"ת.

מחלקת החקר. משרד החוץ

"כשלוך ביקורה של גולדה מאיר בפאריס וברומא, הגיבוי העולמי החוזר ובשנה למדיניותה של ישראל במזה"ת, גיבוי שהודגש על ידי החלטות האו"ם, וכן עמדת מדינות אפריקה - כל אלה מצביעים על העתיד הצפוי לישראל בשל מדיניותה, על הצלחת מדיניות ההתמודדות הערבית עם ישראל ועל חשיפת שיטותיה ומטרותיה בפני דעת הקהל העולמית".

הפרשן קורא להגברת הפעולה הערבית הרצינית, לשם המשך חשיפת מדיניותה ומטרותיה של ישראל "משום שהבנת דעת הקהל העולמית את האמת על ישראל ועל צידקת המאבק הערבי הינה גורם חשוב סגורמי מאבקנו המקיף להפסקת התוקפנות ולשחרור השטחים הערביים הכבושים".

2. סו ר ה י ה. פרשן רדיו דמשק (16.1): רוח"מ ישראל ספגה ברומא מהלומה כבדה יותר מזו שספגה בפאריס, בשעה שהדובר הרשמי של הותיקאן הצהיר, כי הפגישה בין האפיפיור לגולדה מאיר בערכה עפ"י בקשתה וכי לא חל כל שינוי בעמדת הותיקאן כלפי בעיות "האדמה הקדושה"... סוכנויות הידיעות העולמיות היו מאוחדות בדעתן, שגולדה מאיר לא השיגה מאומה מפגישתה עם האפיפיור.

הפרשן מתייחס לעניין זה כאל אקט מוצלח, שיש לזקוף לזכותו של המאמץ הדיפלומטי הערבי, בנוסף להישגים אחרים שהשיגו הערבים כגון: החלטת עצרת האו"ם בעניין מז"ת וביתוק יתסיהן של מספר מדינות אפריקניות עם ישראל, אך "הישגים אלה לא יגשימו את המטרה המקווה אם לא ילרו בפעולה ערבית צבאית מאוחדת ולא יאוחדו המשאבים והמאמצים הערביים ויירתמו למטרה למען הכרעת המאבק בינינו לבין האוייב".

המעט שניתן לדרוש כיום מהאומה הערבית הוא, שתפיק תועלת מהאדה הבינ"ל, כדי לפתוח במערכת השחרור והשיבה, בפרט, שקרבות העימות של כוחותינו בחזית הסורית עם האוייב הוכיחו, כי כחו של האוייב אינו בלתי ניתן לתפורסה, וכי בעזרת האמונה ואחדות מאבקו של הכח הערבי נוכל, אל נכון, לזכות בגצחון ולמחוק את התפורסה.

3. ל ב נ ר ן. "אל חיאת" (סימז"ת, 15.1) כתב לפני הביקור, כי גולדה מאיר תיתקל בקשיים רבים בשיחותיה עם האפיפיור והביע סברה, כי ישראל מנסה למצוא זירה חדשה לצרכי התמקחות חדשה, שתסייע להמשכת המצב הנוכחי במזרח התיכון.

"אל נהאר" שאל אם תסתפק ישראל בניבאום ירושלים בעקבות שיחות אלה.

שה"ח הלבנוני (רדיו עמאן, 19.1) תיאר את ביקור גולדה בותיקאן כביקור כושל, משום שהאפיפיור מאמין בצדק ובזכות בניגוד למה שמאמינה בו גולדה. יו"ר הועדה הפרלמנטרית לענייני חוץ - ד"ר אמין אלחאפטי, אמר כי כשלושה של גולדה בפאריס, בותיקאן, ברומא ובגינבה מורה על הצלחת המאמצים, שעשו מספר מדינות ערביות כדי לגלות את האמת העל המדיניות הגזענית העויינת על מנת להסב את תשומת ליבן של מספר מדינות אירופיות ואפריקאיות ולשכנע אותן, שטובתן היא לתמוך בצדק. אין ספק שלדיפלומטיה (הערבית) יש חלק בתוצאות מוצלחות אלה.

חאפטי אמר בהודעה לסוכנות הידיעות הלאומית, כי על בסיס זה נקראים היום הדיפלומטיה הלבנונית והערבית, יותר מכל זמן, לתמוך בצעד זה ע"י ריכוז האפשרויות הערביות והכפלת המאמצים כדי להפיק תועלת מהמגמות המדיניות והכלכליות הנוכחיות באירופה ובאפריקה. הוא ציין; כי הוועדה שהוא עומד בראשה תעיד בנושא זה בישיבתה הבאה.

עתוני לבנון (לפי רדיו מוסקבה, 17.1) ציינו בסיפוק כי ראש הכנסיה הקטולית סירב לתמוך בתביעותיה של ישראל לגבי ירושלים כולה. "אל ליוא" כתב, כי הותיקאן סבור, כמקודם, כי ירושלים הינה עיר בינ"ל בעלת סטטוס בינ"ל ואין להכיר בה כבירת ישראל.

4. אש"פ וארגוני הסרור. פרשן "קול פלסטין" (מצרים 12.1) מציין, כי בקור רמ"מ ישראל בותיקאן לא היה צריך להתקיים. לדבריו, אין זו התערבות בענין פנימי של הותיקאן, כי אם ענין הקשור בלב ליבה של הבעיה, שהותיקאן מסוגל להיות שופט לגביה ולא צד בה. הפרשן מוסיף:

"אנו, מתוך עמדה של תוכחה, מצפים שחוגי הותיקאן יבהירו את עמדתם שלא ראוי, כי תישאר מעורפלת. שאם לא כן תנצל הציונות העולמית, המייצגת את ישראל, את בקורה האחרון של גולדה מאיר ואת פגישתה עם האפיפיור, למשך שנים רבות ובצורה שיהיו לה השלכות חמורות, דבר העומד בסתירה גמורה ליעוד הותיקאן, שהוא מקור של השראה רוחנית."

סי"ע 19.1 הביע את הערכתו לאפיפיור על עמדתו במהלך פגישתו האחרונה עם רוה"מ האויב הציוני- גולדה מאיר. דברי הערכה נכללו במברק ששיגר ב-19 דנא, מנהל לשכת אש"פ בבירות-שפיק אלחות לאפיפיור ובו אמה, כי הוא מעביר להוד קדושתו את אחולי המוני הפליטים הפלסטינים בלבנון מהמחנות השונים. הפליטים- נאמר במברק- שיגרו ללשכת הארגון משלחות רבות, כדי להביע את הערכתם לעמדתו המכובדת של האפיפיור כלפי בעיית הצדק והשלום בארץ הקודש שהציונות ממשיכה בתוקפנות נגדה ובהתגרותה בכל עקרונות הצדק והאנושיות.

5. ירדן

עתוני ירדן (20.1) התייחסו לפרסומת בישראל כ"מסע לחפות על כשלון ביקור מאיר בואתיקן" וכשאר העתונות הערבית ראו גם בתוצאות ביקור הגבי מאיר בותיקאן תבוסה לישראל.

6. עיראק

הזימה גם בפרשנות רזיו בגאוד והעתונות היא על שמחה"לאיד" ולפי עתוני בגאוד (19.1) מודים עתוני האויב בכשלון ביקודה של מאיר באירופה".

* * *

ע"ק 1 / 3
י"ח בשבט תשל"ג
21 בינר' 1973

رئيس التحرير: إحسان عبد القدوس

המצב המדיני-המאמר השבועי

של

אחסאן עבד אל - קדוס

=====
"הסכמים דו-צדדיים תחילה... ואח"כ איחוד"

המקור: "אח"באר אליוס", מצרים, 13 בינר' 1973
=====

1918

1918

Faint text or a signature located directly below the large stamp.

1918

1918

1918

1918

1918

1918

1918

בפגישה פרטית דיבר שגרירה של מעצמה ידידותית על עמדת ארצו, הבאה לידי ביטוי-בישיבות מועה"ב והאו"ם-בהבעת תמיכה בזכות הערבים. יתכן שקיצרתי את השיחה או הפסקתי את דבריו, באומרי (לו), כי איבני מאמין שלעמדת ארצו - במועה"ב והאו"ם - יכולה להיות השפעה גדולה באשר ליחסים שבמציאות בינינו לביניהם; וכי חשובים יותר הם יסודות היחסים הדו-צדדיים בין שתי המדינות. כן אמרתי (לו), כי העולם כולו פועל כיום על בסיס היחסים הדו-צדדיים בין כל מדינה לרעותה. אשר למועה"ב, לאו"ם וליתר המוטדות הבינ"ל, על סוגיהם ואזוריהם השונים - הרי מהווים הם מסגרות פורמליות להבעת סיטמאות אנושיות; בבחינת ציורים, דוגמת הציור של יובת השלום; או בחזקת דגלים, המתנוססים באוויר, לקישוט ולשם הסבת תשומת הלב, מבלי להטביע על פני האדמה רישום אפקטיבי איזושהו, שיש בו כדי להשפיע על המצב בעולם. וזאת אלא אם כן מדובר במסגרות, המשקפות יחסים דו-צדדיים איתנים.

כבוד השגריר הסכים עמדי... או שמא חפץ היה לא להתווכח עמי... השתכנעות. ביחס לעיקרון, כי היחסים הדו-צדדיים הבם חזקים יותר מן המסגרות הכלליות ומכאן שהם חזקים מן הסיטמאות - אינה פועלת יוצא ממעקב אחר התועלת, הצומחת מהחלטות מועה"ב והאו"ם. השתכנעותי זו הייתה קיימת כבר קודם לכן, כתוצאה ממעקב אחר פעילותו המדינית, מאז ראשית מהפכת ה-23 ביולי.

הדור המדיני, אשר חולל את המהפכה, היה דור מאמין בסיטמאות; מאמין בעקרונות הלאומיים (במקור: "אלוטניה") הכלליים עד לכדי הקרבה למענם. ברם לאמונה זו - ככל ראשיתה של פעילות - חסר היה ענין למידת המציאות, הטברתה, הערכתה ומדידת פעילותו וצעדינו על יסודה. וזאת כדי שלא נהיה נתונים במערכה בין המציאות לסיטמה, שבה תגבר יד המציאות על הסיטמה. ג'מאל עבד אלנאצר כתב - בשנית הראשונות של המהפכה ולאחר שהגשים את האחדות הלאומית - לאמור: "הנבי מודה, כי התמונה השלמה לא הצטיירה בבהירות בדמיוני אלא מקץ תקופה ארוכה של ביסיון, שבא לאחר ה-23 ביולי".

ג'מאל עבד אלנאצר הביע, במלים אלו, את המחשבה המדינית של כל הדור, אשר נשא באחריות למהפכה.

2/...

הערות לחצב":

בגלל "חג הקורבן" המוסלמי חל איחור בקבלת גליון זה של העתון.

The first part of the report deals with the general situation of the country and the progress of the work done during the year. It is followed by a detailed account of the various projects and schemes which have been carried out. The report concludes with a summary of the results achieved and a statement of the resources available for the coming year.

The second part of the report deals with the financial position of the organization. It gives a detailed account of the income and expenditure for the year and shows how the funds have been applied to the various projects. It also includes a statement of the assets and liabilities of the organization at the end of the year.

The third part of the report deals with the personnel of the organization. It gives a list of the staff members and their duties and also a statement of the salaries and allowances paid to them. It also includes a statement of the training and development of the staff during the year.

The fourth part of the report deals with the general administration of the organization. It gives a list of the various committees and their work and also a statement of the general progress of the organization during the year.

The report is signed by the Secretary of the organization and is accompanied by a statement of the accounts and a list of the staff members. It is submitted to the Council of the organization for their consideration and approval.

אם המצב הפנימי חייב עשיית מספר בסיובות-במהות המציאות שלו -
עד אשר הביאתהו המהפכה לכלל האחדות הלאומית (במקור: אלוטניה),
הרי בסיובות אלו היו קלים ונוחים בהשוואה לבסיובות, אשר היינו
זקוקים אליהם, כדי לצייר (לגבש) עבור מצרים את התמונה, הנוגעת
לתחום פעילותה מחוץ לגבולותיה; וכדי להשלים את הכוחות, שיספיקו
לעמידתה האיתנה בפני השאפתנות הביב"ל.

המהפכה קבעה תמונה זו בשלושה מעגלים:

המעגל הערבי;

המעגל האפריקאני;

המעגל המוסלמי.

באותו סדר ועל יסוד היות מצרים מדינה ערבית אפריקאנית ומוסלמית,
ביצבת היא בתוך מעגל ראשון איתן - הוא מעגל האחדות הלאומית הפנימית.

צריך היה, שהפעילות בתוך מעגלים אלו לא תטתיים תוך התנגשות
בינם לבין עצמם, הוזה אומר: שהפעילות בתוך המעגל הערבי לא תשפיע
על המעגל המוסלמי, ושהפעילות בתוך המעגל האפריקאני לא תשפיע על
המעגל הלאומי (במקור: "אלוטני") ו... ו....

אולם מה שאירע הוא, ששלושת המעגלים באו לידי התנגשות בינם לבין
עצמם, בוסף על ההתנגשויות בין הכוחות שבתוך כל אחד מהם (משלושת
המעגלים). דבר זה גרם לכך, שחלפו שבנים ארוכות, מבלי שמצרים תגיע
(לביטול) מציאות איתנה בתוך שלושת המעגלים, חרף פעילותה, שבנטייה
היו לה הוצאות גדולות.

הסיבה לכך תמונה, לדעתי, בכך שהסיסטמאות היו תמיד גוברות במחשבתנו
על פני המציאות; וצורת המסגרות והגושים הכלליים הייתה גוברת על
היחסים הדו-צדדיים, שהם טובים יותר להגשמת המטרות מכל (מסגרת של)
התלכדות כללית.

במעגל הערבי, למשל, הייתה המטרה: הגשמת סיסמת האיחוד, שאנו
מאמינים בה וחיים אותה מאז ראשית (צמיחת) מחשבתנו המדינית. לאחר
המהפכה התפתח הרעיון עד לכדי התוויית התמונה, שלפיה מוטתת
איחוד זה. תמונה זו מבוטטת על שני קווי יסוד והם:

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..

בריה"מ האמינה, מאז ימי טטאלין, באיחוד המשטרים על בסיס עקרונות הקומוניזם, כדי להגיע לאיחוד כלל-עולמי. ברם בריה"מ לא הצליחה לממש זאת אלא ע"י הפעלת כוח בתוך המדינות, שלמען שחרורן לחמה במלחמת העולם האחרונה. אשר ליתר המדינות, הרי בריה"מ חזרה בה ביחס אליהן - בסופו של דבר - מהצגת תבאי, הנוגע לטיב השלטון והמשטר. היא כוונה עמן יחסים על יסוד הסכמים דו-צדדיים, תהיה אשר תהיה צורת השלטון במדינה האחרת. (זאת אף זאת): אם בריטניה הצליחה, למשל, להביא לידי קיום משטרים פרלמנטריים-מפלגתיים במדינות רבות, הרי היא הגשימה זאת באמצעות כוח ולאחר שהיא שעבדה מדינות אלו.

אנו - עברנו בסיונות מרים כתוצאה מכפיית סיסמה זו: סיטמת איחוד המשטרים. שכן אנו התנינו, ב-1958, את מימוש האיחוד בין מצרים לטוריה באיחוד המשטרים. כך בוטלו בטוריה המפלגות, הוקם בה האיחוד הלאומי (במקור: "אלאתחאד אלקומי") ו... ו... התחוללה הפיכה בגד האיחוד, אשר בין מביעה העיקרית היה הניסיון להביא לאיחוד המשטר, דבר שהביע חלק מחסידי האיחוד לקום בגדו.

באשר למהפכת תימן, הרי מידת התעלמותנו מן המציאות שבתוך האזור ובסיונו להביא לאיחוד המשטרים - הגיעו עד כדי כך, שחלקנו במהפכת תימן הוליד ללחימה בין צבא מצרים לצבא טוריה. שכן פעודיה התנגדה, שבתימן ייכון משטר שיתכן שיתפשט אל עבר אדמותיה.

זאת ועוד: המהפכה בעיראק ובטוריה התפתחה עד לכדי קבלת השלטון בהן בידי מפלגה אחת - בעלת עקרונות משותפים, סיטמות משותפות, מסגרת אחת ומבחיגים משותפים - היא מפלגת הבעת'. לאחר מכן לא חלפו מספר חודשים ועיראק רחקה מטוריה, והמחלוקת ביניהן כמעט שמגיעה עתה לכדי קרע. יתר על כן: כמעט שמחלוקת זו שווה (במימד) למחלוקת, הקיימת בין עיראק לאיראן, שהן בעלות משטרים טובים.

לקו זה יש, עדיין, השפעה עד עתה. שכן עצם ההישענות על אחדות המשטר בין מצרים לטוראן; ועצם ההישענות על אחדות הסיטמות בין שתי המדינות - מבלי להגיע להסכם דו-צדדי מיוחד בין שתי המדינות, אשר יקבע את עמדת כל מדינה ביחס לבעיות המדינה האחרת ויוסיף להתקיים בד בבד עם המשך קיום המדינה - הם שהיוו את הגורם למשבר, שהתחולל בין טוראן, ממצרים ולוב. ^{על}לקע מסבר זה הגיעו דברי הלהג לכדי האשמת מצרים ולוב, כי הן הצילו את נמירי מן ההפיכה הקומוניסטית, כדי שתוכלנה להשתלט עליו; ולכדי האשמת נמירי, כי איבד את אמונתו בערביותו ובעשה אפריקאגי בלבד...

1. The first part of the book is devoted to a general survey of the history of the subject. It begins with a discussion of the early stages of the development of the subject, and then proceeds to a consideration of the more recent developments. The author's treatment is comprehensive and well-balanced, and the book is a valuable contribution to the literature of the subject.

2. The second part of the book is devoted to a detailed examination of the various methods which have been employed in the study of the subject. The author discusses the advantages and disadvantages of each method, and also points out the limitations of each. This part of the book is particularly valuable, as it provides a clear and concise summary of the various methods which have been employed in the study of the subject.

3. The third part of the book is devoted to a consideration of the various applications of the subject. The author discusses the various ways in which the subject has been applied in the various sciences, and also points out the limitations of each application. This part of the book is particularly valuable, as it provides a clear and concise summary of the various applications of the subject.

4. The fourth part of the book is devoted to a consideration of the various problems which have been raised in the study of the subject. The author discusses the various ways in which these problems have been solved, and also points out the limitations of each solution. This part of the book is particularly valuable, as it provides a clear and concise summary of the various problems which have been raised in the study of the subject.

5. The fifth part of the book is devoted to a consideration of the various future developments of the subject. The author discusses the various ways in which the subject is likely to develop in the future, and also points out the limitations of each development. This part of the book is particularly valuable, as it provides a clear and concise summary of the various future developments of the subject.

ראייה בוספת להמשך היות קו זה בר-השפעה מתבטאת בעמדת לרב ביחס לבטיון ההפיכה, שהתחולל במרוקו בגד המלך אלחטן. בלי שים לב למדיניות ולעקרונות המלך, הרי בטיון ההפיכה, כפי שהוכח, לא היה בטיון לאומי - (במקור: "וטזי") פרוגרסיבי-חופשי כי אם בטיון בגד העם ולטובת ארה"ב, המכוון לזרוע פירוד בין הברברים לערביי מרוקו, ע"י כפיית שליטת הברברים על הערבים. ברט, חרף זאת, חשה לרב לתמוך בהפיכה אך ורק מתוך דבקות ואמונה בסיטמת איחוד המשטרים הפנימיים. וזאת מתוך בימוק, שזהו משטר מלוכני, שצריך להתחיל, כדי לבוא תחתיו משטר של אחדות כוחות העם העמל.

זה מבחינת המעגל הערבי.

וזה מעט מזעיר ממה שאפשר לכתוב ולומר... בבחינת שורות ספורות.

אשר למעגל האפריקאני, הרי פעילותנו במסגרתו הייתה באותה המתכונת של קורי פעילותנו במעגל הערבי: ליטול חלק בהשתחררות מן האמפריאליזם ואיחוד המשטרים. יתכן שרבים אינם יודעים, כי השתתפנו, באמצעות כוחותינו (המזויינים), בפיקודו של פריק אלשאד'לי, במסגרת כוחות האו"ם בקונגו; ולאחר רצח המנהיג לומומבה, נמשך הטיוע שלנו למהפכה שם, טיוע שכלל אספקת נשק. כמו כן השתתפנו, באמצעות טייסי הקרב המצריים, במלחמה בניג'ריה בגד בדלבות בראפריקה; ותרמנו תרומה חשובה בבניין עתידן של מאליו וג'יניאה. ברט... גם אז השתלטו עלינו הסיטמאות והעקרונות הכלליים, מבלי לשים את הדגש על היחסים הדו-צדדיים. ואת זה, לעומת זאת, עשתה ישראל. ישראל לא קראה למען אחדות אפריקה, לא הניפה סיטמאות להשתחררות מן האמפריאליזם ולא הדאיגה אותה (צורתו של) משטר איזטהו מן המשטרים. היא ריכזה את המאמץ שלה, כדי להגיע להסכמים דו-צדדיים בינה לבין כל מדינה בנפרד. כך הצליחה היא להשתלט על מדינות רבות באפריקה; והמרובר לא בָּסְתָם שליטה כלכלית או מדינית בלבד כי אם גם בשליטה צבאית, בטענה, כי היא מאמנת את הצבאות האפריקאניים ומספקת להם נשק. אין ספק, כי ההבדל הגדול ביביבו לבין ישראל באפריקה מתבטא בכך, שישראל אינה מייצגת את עצמה אלא את ארה"ב, שעליה היא בטענת במימונה. חרף זאת, הרי עודנו מטוגלים לפעול באפריקה. הפעילות של לרב וטול שעודיה, למשל, במסגרת המעגל המוסלמי, באפריקה היא שהולכה לכך, שמדינות אפריקאניות רבות בקטו את עמדתן האחרונה ביחסן לישראל - משום שפעילות ערבית זו התבטטה גם כן על קיום יחסים דו-צדדיים - הגם שישראל עודנה באפריקה.

ועתה נעבור אל המעגל הרחב יותר - המעגל המוטלמי.

שתי המדינות המוטלמיות - שאיבן ערביות ואיבן אפריקאניות - הקרובות ביותר אל בעיותינו, הן: איראן ותורכיה. קרבתן אלינו, כשם שיכולה היא להוות גורם כוח, מהווה היא סכנה. שכן תורכיה הכירה בישראל, והיא כבועה, לחלוטין, לארה"ב. איראן הפכה לגורם מסוכן ביחס לאזור המפרץ וביחס לעיראק. זאת ועוד: אחד ממנתחי המדיניות האמריקאנית העריך, כי איראן היא הכוח האמריקאני במזה"ת, לאחר ישראל. ברם, על אף זאת, איבנו יכולים להגיע לדבר-מה עם איראן ולא בגדה ע"י הנפת הטיסמה של אחדות הדת המוטלמית. כל שיש לאל ידנו לבטוחו הוא להגיע לקיום יחסים דו-צדדיים בינה לבין כל מדינה ערבית; ואולי על רקע יחסים אלו יכולים אנו להבטיח את עתיד זכויותינו.

זאת ועוד:

מה שעורר בי מחשבות מדיניות אלו והביעני לסוקרן, בצורה חטופה זו ובקצרה, הם דבריי שקראתי וידיעות, שהגיעו אלי השבוע.

ידיעה האומרת, כי ההתנגדות הפלסטינית קוראת למדינות ערב, לבוא לידי הסכם ביניהן, כדי ליתן לה את ההוצאות, הקשורות במאבק. (וזאת כאשר) ההתנגדות הפלסטינית מקבלת את הוצאותיה באמצעות המגעים הדו-צדדיים; כאשר הפעילות של יאסר ערפאת והמגעים, שהוא מקיים עם כל מדינה ערבית - עודם מהווים הדרך היחידה; וכאשר עד היום אין דרך אחרת נבמצא. אין זו דרך קלה, אך בו בזמן היא הדרך היעילה, היכולה לממש למאבק הפדאי את יכולתו ואת אפשרותיו; דרך, שהיא יעילה יותר מבטיון לקבץ את בציגי הליגה הערבית, לשותות קפה ולהגיע להסכם, בדבר מימון קרן מאוחדת, כפי שצריך להיות באחד הימים.

כמו כן מדובר בידיעות אודות האיחוד של מיזוג בין מצרים ללוב. זהו איחוד, שדרכו טלולה, משום שאיבנו מושתת על סיסמאות גרידא; ולא על אחדות המשטרים גרידא; ולא על האישויות של מנהיג אחד אלא על הסכמים דו-צדדיים בין שתי ישויות, בין שתי מדינות ובין שני עמים.

על אותו בסיס קמה פדרציית הרפובליקות הערביות. שכן חרף השוני של המשטר בסוריה מן המשטר במצרים ובלוב, וחרף השוני בהיקף האיבטריטים המשותפים בין שלוש המדינות, ביבן לבין עצמן, הרי הפדרצייה התגשמה, משום שהתבטטה על הסכמים דו-צדדיים בין כל מדינה לרעותה, הסכמים שקיבצו את שלוש המדינות במסגרת של הסכם אחד.

הבני משוכנע ומאמין, כי אה יעלה בידן של כל מדינות ערב להגיע לידי הסכמים דו-צדדיים ביבן לבין עצמן - הסכמים בגבולות האפשרויות, צורת המשטרים, הכלכלה והבטייה של כל מדינה - אילו אירע דבר זה, כי אז היה מתגשם האיחוד הערבי השלם; או לפחות, כצעד ראשון, היה לליגה הערבית ערך חשוב יותר מן הערך, שיש למועה"ב ולאוו"ם ביחס אלינו.

... of the ...
... of the ...

... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...

... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...

... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...

... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...

ע"ק 1 / 2
ר' בשבט תשל"ג
9 בינר 1973

رئيس التحرير: إحسان عبد القدوس

המצב המדיני-המאמר השבועי

של

אחסאן עבד אל - קדוס

=====
"נסיון לחלק שוחד מדינר!"

המקור: "אח'באר אליוס", מצרים -
6 בינואר 1973.

=====

1918
1918
1918

1918

1918

1918

1918
1918
1918
1918

1918

השאיפות והמאמצים הביב"ל, המושקעים בימים אלה לפתרון בעייתנו
(במקור: "קד'יה"), בעיית המזה"ת - מצטמצמים כמעט במה שמכונה בשם
"פיתרון החלקי"... או הם שאיפות ומאמצים, שהצטמקו בלחץ הכוח
האמריקני, עד שהפכו לסתם ביסיון להגיע לפיתרון חלקי.

היסוד העיקרי, שעליו מושתת פיתרון חלקי איזשהו, הוא: פתיחתה מחדש
של תעלת סואץ. (ברם) פתיחת תעלת סואץ אינה מבטאת את עקרון השבת
הזכויות לבעליהן ואף לא את עיקרון שחרור האדמה, (שנגדה בוצעה) תוקפנות -
כי אם מבטאת, בעיקרו של דבר, את מימוש האינטרסים של המדינות, החותרות
להגשמת הפיתרון החלקי.

אינטרסים עיקריים של מדינות אירופה כולן קשורים בפתיחתה מחדש
של התעלה. שכן למרות התפתחות אמצעי התובלה, בים ובאוויר, ורשת ציבורית
הנפט בחמש השנים שחלפו - באופן שמילאה את החסרון שבבע עקב שיתוק
תעלת סואץ; ולמרות הנפט של לוב ואלג'יריה, הזורם במישרין אל עבר
הים התיכון, הקל את המשבר ואת ההוצאות, הקשורות בהובלת הנפט
לאירופה - הרי, חרף כל זאת, קשורים עדיין האינטרסים של אירופה
בפתיחתה מחדש של תעלת סואץ. דבר זה הוא שהניע את מדינות השוק
האירופי המשותף, בכינוסם האחרון, לתבוע - תוך הפצרה ותקיפות - פיתרון
למשבר המזה"ת.

גם לברה"מ יש אינטרסים עיקריים, הקשורים בפתיחתה מחדש של התעלה,
במטרה להקל מעליה את הנטל הבודל, אותו נושאת היא כמעצמה מול ארה"ל.
שכן למרות שברה"מ הצליחה למצוא לעצמה בטיסים בים סוף ובאוקיינוס
ההודי, הרי הזדקקותה לתעלת סואץ עודנה מהווה צורך יסודי להשלמת
מעמדה הביב"ל. יתר על כן: אורח ההגיון המדיני של ברה"מ תומך,
מתוך השתכנעות, בעיקרון ההגעה לפיתרון חלקי או "פתרון בשלבים",
כפי שהוא מכונה במיבוח הסובייטי. אורח הגיון זה שואב את השראתו מן
ההסטוריה של המהפכה הקומוניסטית עצמה. שכן המהפכה הקומוניסטית התחוללה
בעקבות תנועת רוסיה הצארית במלחמת העולם הראשונה. המהפכה נאלצה, לאור
התבוטה, להסכים לפתרון חלקי, שנכפה עליה ושלפיו ויתרה היא על אדמות
רבות, אשר היו חלק מרוסיה הצארית. מאוחר יותר, מקץ למעלה מ-20 שנה,
לאחר שהמהפכה השלימה את בנייתה של ברה"מ וטיימה את (בניין) כוחה;
ולאחר שנחלה ביצחון במלחמת העולם השנייה - הצליחה היא להחזיר את כל
האדמות שעליהן ויתרה, בזמנו, והפכה למדינה גדולה יותר ורחבה יותר מכפי
שהייתה בימי הצאר. אורח היגיון זה, השואב את השראתו מן ההסטוריה הלאומית
הסובייטית, הוא הקובע את הבסיס ואת הפרטים, הנוגעים לקריאת ברה"מ לשלום
בין הערבים לישראל.

שכן אם ברה"מ אינה תומכת במלחמה ואינה מספקת לערבים את הנשק, שיבטיח להם להתקיף ולהמשיך להתקיף, אין פרוש הדבר, כי היא ביצבת לימין ישראל. ברה"מ עושה אך ורק הערכה ביחס למצב כולו על בסיס של הפיתרון החלקי או הפתרון בשלבים, כלומר: שהערבים יוותרו על חלק מן האדמה, כפי שהמהפכה הקומוניסטית ויתרה בעבר, עד אשר ישלימו את בניין כוחם ויחזירו את (השטח), שעליו ויתרו.

בותרה עמדתה של ארה"ב לגבי הפתרון החלקי.

קביעת עמדתה של ארה"ב מסתמכת ומתבססת על קביעת עמדתה של ישראל. בניגוד למה שיתכן וחושבים חלק מבעלי המחשבה המדינית, הרי ישראל מנסה בכל כוחה הבינלאומי להגיע לפתרון חלקי, אם כי היא אינה מגלה זאת בפומבי.

הפתרון החלקי, שישראל מסכימה לו ולא מסכימה ליותר מזה מטעמים בכך:

- פתיחתה מחדש של תעלת סואץ.

- נסיגת הכוחות הישראליים 30 ק"מ או 40 ק"מ, אל מאחורי התעלה, כדי להסוות את מראה הכיבוש וכדי שתגרו דעתם של המצרים בכך שהם לבדם מנהלים את התעלה.

- אי מתן רשות לכוחות הצבא המצרי לחצות את התעלה, ויחד עם זאת להרשות זאת אנשי-מינהל ולפועלים מצריים הדרושים להפעלת התעלה.

זהו הפתרון, אותו מציעה ישראל ומוכנה לבצעו מייד, אפילו בלי מו"מ עם הצד המצרי-אם זה מו"מ במישרין או לא במישרין.

ישראל מתכוונת, מאחורי פתרון זה, להשיג את יציבותה בסיני ובכל השטחים הכבושים, וזאת ע"י השגת שבי אלמנטים עיקריים, אשר יבטיחו לה את כח ההישארות והם:

1. להשתיק ולרצות את המדינות בעלות האנטרס לגבי פתיחתה מחדש של התעלה.

2. כ"כ פתיחתה מחדש של התעלה מהווה חיזוק לקו ההגנה הישראלי. זאת משום שהתעלה, לאחר פתיחתה, חיהפך למעבר בינלאומי. בכך כאילו העולם כולו מתלכד כדי להגן על הקווים הישראליים; ויהיה על מצרים-אם תנסה להתקיף ולהלוט-להתגרות בעולם כולו.

ישארת בפשה של ישראל לפתיחתה מחדש של התעלה בד בבד עם הישארותה בסיני הגיעה למידה כזו של חריפות, כך שגולדה מאיר בראיון שלה שהתפרסם לאחרונה יצאה בדברי זעם נגד ההנהגה המצרית על כך שהיא-ההנהגה המצרית-עדיין תקיפה בדעתה לגבי פיבוי ערי התעלה מתושביהן... כמובן,

... и в то же время ...

...

...

...

...

...

...

...

...

1. ...

...

...

גולדה מאיר אינה מתכוונת לצד ההומני של החזרת תושבי טראק, איסמאעיליה ופורט סעיד, לבתיהם, אך היא מתכוונת לכפות עובדה קיימת ע"י הפיכתו של אזור התעלה הצבאי לאזור אזרחי, וכך ישובו החיים למסלולם הטבעי, דבר אשר יביא להסכמה לפתיחתה מחדש של התעלה בד בבד עם השארותה של טיני... כל טיני... ברשות ישראל.

זהו הפתרון החלקי...

הפתרון שכל העולם שואף אליו...

פתרון המצטמצם בפתיחתה מחדש של התעלה...

פתיחתה מחדש של התעלה מהווה סיוט של הבעיה לגבי העולם כולו. באזור לא יותר לאחר מכן דבר מעקבות התוקפנות, שיעניין מדינה כלשהי בעולם; וכך יסתיים המצב גם ביחס אלינו-מבחינה צבאית וביב"ל. אנו בעבר ניסינו את הפתרון החלקי עם הכיבוש הבריטי.

מהפכת ה-23 ביולי השתכנעה באותו ההגיון של המהפכה הקומוניסטית והיא רותרה ויתור הדרגתי לכבוש הבריטי, מתוך כניעה לכוחה של בריטניה, עד שהמהפכה תשלים את כוחה.

הסעיף השלישי בהסכם הפיבוי, שנחתם ב-19.10.1954, מציין:

" חלקים מהבסיס הנוכחי של תעלת טראק, הנזכר בנספח מס' 2, ישארו במצב תקין לשמוש ומוכנים להפעלה מייד; זאת עפ"י תקנות סעיף מס' 4 של ההסכם".

סעיף מס' 4 מציין:

" במקרה של התקפה מזויינת מצד מדינה מהחוץ בגד מדינה כלשהי, אשר בעת חתימת הסכם זה היא מהווה צד בכרית ההגנה המשותפת בין מדינות הליגה הערבית, או בגד תורכיה- תגיש מצרים לממלכה המאוחדת את ההקלות הדרושות להכשרת הבסיס ולניהולו בצורה יעילה. הקלות אלו בוללות שימוש בנמלי מצרים בגדר הצורך החיובי המכסימלי שהוזכרו לעיל".

וכך, עד לסוף סעיפי ההסכם- הפרוט של כולם הוא, כי בריטניה פינתה את מצרים, תוך כדי כך שהיא מחזיקה בה כבסיס צבאי, שממנו היא מתבססת כדי לשלוט בכל האזור, ואפילו בתורכיה, וכן לשלוט ביסודו של דבר במצרים. תקופת ההסכם היא לשבע שנים, שלאחר מכן יתקיים דיון לגביו בין שני הצדדים.

... ..
... ..
... ..
... ..

... ..

... ..

... ..

... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..

... ..
... ..
... ..

... ..

... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..

אולם...

פינוי החייל הבריטי האחרון ממצרים בוצע בחצות ה-12 ביוני שנת 1956 בהתאם להסכם; ולאחר ארבעה חודשים בלבד, ב-29 באוקטובר שנת 1956, ארעה התוקפנות המשולשת נגד מצרים.

מדוע?

משום שמצרים הלאימה את התעלה.

הלאמת התעלה לא עמדה בסתירה להסכם הפינוי ומצרים הקפידה להכריז, כי ההלאמה אינה פוגעת בהסכמים הבינ"ל, המסדירים את השיט בתעלה ואשר נקבעו בהסכם הפינוי.

אולם הטיבה היחידה לכך היתה, כי מצרים החלה לממש את חרותה, הרחק מהשליטה הבריטית, ואז חזרו אליה הגייסות הבריטיים, אשר לא עברו אלא ארבעה חודשים מאז עזבוה. ארבעה חודשים בלבד!

לא נחלבו בצחון-מבחינה צבאית-נגד התוקפנות המשולשת, אולם ארה"ב התערבה וכפתה בסיגה, כיוון שהיא באבקה כנגד חידוש הקמתה של האימפריה הבריטית והצרפתית; וזאת כדי שהיא (ארה"ב) תתפוס את מקומן, כפי שכתבתי בזמנו. וזהו אותו המניע אשר דחף את ארה"ב ללחוץ על בריטניה בשנת '54 לחתום על הסכם הפינוי; כלומר שבריטניה תפנה, ובמקומה תבוא ארה"ב; באיזו צורה מן הצורות החדשות של הכיבוש. אך מאחר שמצרים נשארה עומדת על מימוש חרותה בעמידתה מול ארה"ב, ארעה התוקפנות הישראלית, כעבור עשר שנים מן התוקפנות המשולשת. עשר שנים בלבד! כלומר, אילו נכנענו בזמנו לארה"ב, ב-22 בדצמבר שנת '56, כלומר מתחילת שנת '57, לא היתה מתרחשת התוקפנות הישראלית בשנת '67.

וכל זה הוא תוצאה של קבלת פתרונות חלקיים.

אבי מתאר לעצמי, שיש מי שטוען בגדי, על שאבי בונה את מחשבתו תמיד בהקשר לכיבוש הבריטי. זוהי מגמה במחשבה, אשר איני מסוגל להיחלץ ממנה. זאת מכיוון שהתקופה שמצרים עברה מבלי שעל אדמתה יהיה כיבוש צבאי זר אינה עולה על 10 שנים. ועשר שנים אינן מספיקות בהיסטוריה של אומות לבניית אומה חופשית בצורה מושלמת, אשר אפשר כי להשתחררותה תהיה היסטוריה בפני עצמה.

הכיבוש הישראלי במצרים היום אינו היסטוריה חדשה לגבי מצרים אלא המשך למציאות, שאותה אנו חיים ושנולדנו בה בתוך הכיבוש הבריטי, בפרט אם נשתכע כי האימפר' הישראלי הוא מוצר של האימפריאליזם האמריקני וכי האימפריאליזם האמריקני הוא המשך לאימפריאליזם הבריטי; כלומר

SECRET

1. The purpose of this document is to provide information regarding the activities of the [redacted] in the [redacted] area.

SECRET

2. The following information was obtained from [redacted] sources.

3. It is noted that the [redacted] has been active in the [redacted] area since [redacted] and has been observed in the [redacted] area on [redacted] occasions.

4. The [redacted] has been observed in the [redacted] area on [redacted] occasions and has been observed in the [redacted] area on [redacted] occasions.

5. The [redacted] has been observed in the [redacted] area on [redacted] occasions and has been observed in the [redacted] area on [redacted] occasions.

6. The [redacted] has been observed in the [redacted] area on [redacted] occasions and has been observed in the [redacted] area on [redacted] occasions. It is noted that the [redacted] has been observed in the [redacted] area on [redacted] occasions and has been observed in the [redacted] area on [redacted] occasions.

7. The [redacted] has been observed in the [redacted] area on [redacted] occasions and has been observed in the [redacted] area on [redacted] occasions.

8. The [redacted] has been observed in the [redacted] area on [redacted] occasions and has been observed in the [redacted] area on [redacted] occasions. It is noted that the [redacted] has been observed in the [redacted] area on [redacted] occasions and has been observed in the [redacted] area on [redacted] occasions.

9. The [redacted] has been observed in the [redacted] area on [redacted] occasions and has been observed in the [redacted] area on [redacted] occasions. It is noted that the [redacted] has been observed in the [redacted] area on [redacted] occasions and has been observed in the [redacted] area on [redacted] occasions.

שהמצב הלאומי ("וטבי") לגבי מצרים לא השתנה לאחר המפיכה, אך מה שהשתנה זהו האמצעי הלאומי, מלחד החברה הלאומית, אשר נטלה על עצמה את האחריות לשחרור. ואט אמרתי מקודם - ושוב חזרתי ואמרתי - כי צריך שבתחיל את מהפכת ה-23 ביולי מההתחלה, הרי אני מתכוון בכך, כי עלינו להתחיל - כפי שהתחלנו בשנת '52 - בהתרכזות על ההיחלצות מן הכיבוש הזר.

אין ספק שהכיבוש כיום מנסה להחזיר למצרים את האמצעי הקודם, אשר עמו הוא עסק בימי הכיבוש הבריטי; ואין פירוש הדבר שהוא שואף להחזרת המלוכה, אך הוא לבטח שואף להקמת חברה מפוצלת ומפולגת, אשר בתוכה באבקים ביניהם שכבות, מפלגות, אמנות ודתות; וזאת כדי שהכיבוש יישען על פיצול זה למען המשך קיומו.

ואם המחשבה המדינית קושרת בין ימי הכיבוש הבריטי לבין הימים שאנו חיים אותם כיום, הרי שהיא שואפת להפיק תועלת מנסיוננו, כדי שלא יישנו דפי ההיסטוריה של הפורענות.

ההיסטוריה מוכיחה, כי הפתרון החלקי - פירוש שתיקה דותוד; או במלים ברורות יותר: זהו שוחד מדיני לכניעה. וכל מה שאנו טובלים ממנו היום, וטובל ממנו איתנו כל העולם הערבי, זהו נסיון לחלק שוחד מדיני.

* * *

הערת "חצב" לגבי ראיון סאדאת לעתון "אל-בידק":

בראיון הב"ל (כתבה מיחדת מ"ד 1/11 מ-8 ינו' 73) בעמוד 3, שורה עשירית מהסוף חל שיבוש במקור, וחסרות מספר מלים לפני המלים: "הם לא הגיעו לכך" (זו, כנראה, תשובה לשאלה בוספת בנושא עמדתה של ארה"ב).

... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

UNITED STATES GOVERNMENT PRINTING OFFICE: 1964

... ..
... ..
... ..
... ..

עק 1 / 1
כ"ט במבת תשל"ג
3 בינואר 1973

[Handwritten signature]

رئيس التحرير: إحصان عبد القدوس

440

המצב המדיני-המאמר השבועי

של

אחסאן עבד אל - קדוס

"לא יהיה מ"מ אלא לאחר הפינוי"
- נוסח מלא של המאמר -

המקור: "אח"באר אליום", מצרים, 30 דצמ' 72.

1919
1919
1919

1919

1919

1919

1919

1919

1919

1919

1919

להלן תוכן המאמר:

כאשר אמרתי - וחוזר אני ואומר - כי מצרים כיום - בעמידתה נוכח הכבוש הישראלי- היא אותה מצרים שעמדה מול הכבוש הבריטי עד שנת 1954 עם ההבדל שבין האימפריאליזם הישן והאימפריאליזם החדש ועם ההבדל שבין האימפריה הבריטית הישנה והאמפריה האמריקנית החדשה. כאשר אמרתי זאת - וחוזר אני ואומר - הרי שכל כוונתי היא להעמיד את עצמנו באותו המצב הלאומי ובאותה תחושה ורגש לאומיים שאותם חיינו מזה עשרים שנה עם כל הנובע ממצב זה ומתחושה ורגש אלה מבחינת השפעה על הגיון החשיבה המדינית, על הצעדים המדיניים הננקטים ועל פעילותם ותזוזתם של הארגונים והמוסדות הפוליטיים.

אין ספק שהרוח הלאומית התגבשה תוך עשרים השנים האחרונות ומאז מהפכת ה-23 ביולי, במתכונת חדשה שעודנה קיימת עד עצם היום הזה. מתכונת זו עודנה זקוקה שנמיס אותה, כדי להחזירה למתכונת הישנה שעמדה בפני הכבוש הזר. המתכונת הלאומית שבאה לאחר המהפכה ושעודנה קיימת עד עצם היום הזה מושתתת על שני גורמים פסיכולוגיים שהם:

* הישענות מוחלטת על ההנהגה עד כדי התרחקות ממנה, הטלת כל הבטל וכל האחריות על שכמה לבדה והסתפקותם של בני העם בעמידה ברחוב הפוליטי כדי להשקיף, לפרש ולדרוש את העופות של הקואופרטיבים. ההישענות המוחלטת הזו על ההנהגה היתה תוצאה טבעית של הצלחת המהפכה מאז שנותיה הראשונות בהשתחררותה מהכבוש הבריטי מבלי לסמוך או להישען על תנועות עממיות אלא לסמוך על הכוחות העצמיים של ההנהגה.

מימדי ההסתמכות הזו התרחבו בעקבות התוקפנות המשולשת על מצרים בשנת 1956, ולמרות שג'מאל עבד אלנאצר הסתמך בשעתו על התזוזה הלאומית הכללית עד כדי כך שמשאיות צבאיות עמוסות נשק חבו בככרוו המרכזיים וחלקו נשק לכל מי שחפץ להילחם, למרות זאת, הרי שבטיגת התוקפנים ממצרים יוחסה רק להתנהגות הפוליטית של ההנהגה ולא למאמץ העממי. דבר זה גרם לכך שהעם הרחיק לכת באשר להישענות על ההנהגה ולכביעה לה עד כדי התעלמות מכל הבעיות המדיניות והלאומיות שלו.

* האלמנט השני שמרכיב את המתכונת הלאומית שאותה אנו חיים הוא שהכבוש הישראלי התרחק, בכוונה, במציאות שלו, מאזורי רכוז האוכלוסין. שכן למרות העובדה שמדבר טינר, שאותו הוא כובש, כפול בשטחו משטח דלתת הנילוס, הרי שטינר אינו מהווה אזור של רכוז אוכלוסין; /שהוא(האויב) העמיד את גדת התעלה המערבית תחת שליטת האש שלו הרי שהוא לא כבש אותה, אף כי אילץ אותנו לפנות את שלוש הערים שלה מתושביהן.

SECRET

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

התרחקות הכבוד הישראלי מלחיות בתוך רכוזי האוכלוסין ומלהספיע על חייהם היום-יומיים - דבר שהצבעתי עליו במאמר על ההבדל בין הכבוד לבין ההשתלטות - התרחקות זו העניקה לכבוד הישראלי מציאות שונה ממציאות הכבוד הבריטי ומכאן הפכה מציאות זו את התעוררות הרוח הלאומית, גיוסה והנעתה לדבר קשה יותר ממה שהיה דרוש בימי הכבוד הבריטי, משום שהאויב הזר אינו כובש את הרחוב שבו חי העם, ומשום שהפרט הרגיל אינו רואה את-האויב הזה בחיי היום יום שלו ולא בקרבת ביתו.

כלומר, לו רצינו להשתחרר משני גורמים אלה כדי לשים את עצמנו במתכונת הלאומית שבה עמדנו בפני האנגלים, הרי אנו זקוקים ל:

- להטיל על שכמ העם אחריות המקבילה לאחריות ההנהגה, כך שהוא ישתחרר מרוח ההישענות, המביאה אותו לידי התרחקות. סבורני כי זה מה שמנסה ההנהגה לעשות עתה.

- להחדיר את התחושה באויב בחיי היומיום של כל פרט סבורני כי לא הצלחנו עד היום, לממש את הדבר הזה בשלמות, ואולי הסיבה בעוצה בכך שאנו הטלנו את מלוא האחריות על הצבא, וצמצמו את כל הפעילות האפשרית במילה - "מלחמה". ומאחר שהמלחמה טרם החלה, ומאחר שאין זה אפשרי שהעם יחיה מצב של מלחמה מבלי שילחם ויעמוד מאחורי צבא המבהיל מלחמה, הופיעה בתוכנו תפיסה הדורשת כי העם יחיה את חייו האזרחיים המלאים, לרבות זכותו ליבא "קמר אל-דין" (מאכל מותרות עשוי מרסק מי־שמש - המתרגם) וזכותו לבסוע לפרוט לבילוי במועדון "פולו ברג'ר", או לבסוע ללונדון, כדי לקנות חולצות מהחנויות שברחוב אוקספורד.

אין ספק כי ההישענות על הצבא בענין שחרור הארצה היא ההישענות המוחלטת היסודית. אין ספק גם כי המילה המכרעת להגיע לזכותנו היא המילה - "מלחמה", אולם כדי להבטיח את (תוצאות) המלחמה, אנו חייבים לחיות אותה עד שתתרחש עד שבילחם, והואיל ואנשי כוחותינו הצבאיים חיים חיי ציפיה למלחמה בעמדותיהם, והואיל והם רואים בעיניהם את הדגל הישראלי מונף על אדמת מצרים, ורואים את חיילי האויב עומדים מולם, הרי שכל פרט בעם חייב לחיות חיים דומים לחיי החזית. ואף כי הוא אינו רואה בעין את דגל האויב וחייליו.

הרי שהוא חייב לראות אותם בתחושתו ובכל פרט מחיי היום-יום שלו, בסוגי המזון שהוא נאלץ להסתפק בהם ובמחסור שהוא נאלץ לסבול, משום שכל פרט בצבא נאלץ להסתפק ולסבול גם הוא.

אם בשלים את שני היסודות האלה בגיע אל אותה המתכונת הלאומית שאותה חייבו לפני המהפכה בעמידה בפני הכיבוש הבריטי.

אין פרוש הדבר כי ארגונינו ומהלכינו העממיים ישובו להיות כמקודם... לא... שכן הזנבה המדינית והעממית בעשתי חזקה יותר עד כדי ששוב אין לה צורך לקיים מחדש את אותם ארגונים ומהלכים שהיו קיימים בעבר. אולם ישנם עקרונות כלליים אותם קבעה התנועה הלאומית המצרית, הוך כדי נסיונות ממושכים ומרים שעברו עליה. אלה הם עקרונות המושתתים על יסודות איתנים שלפיהם פועל האימפריאליזם בכל מקום, ומאז החלו מעשי התוקפנות האימפריאליסטיים עד היום.

למשל:

ישראל תובעת היום מו"מ ישיר. היא תובעת זאת למן היום הראשון של תבוסת 1967, היא הצליחה במרוצת השנים לרכוש לה תומכים בקריאתה למו"מ. התומכים שיט להם משקל קל בין התומכים האלה הם אותם תומכים הדורשים כי יהיה מו"מ בלתי ישיר, אף אם יהיה באמצעות ארה"ב. ישראל אף הצליחה לשכנע, בענין עקרון המו"מ, מספר אנשים משכבת האינטלקטואלים הערביים, תוך התעלמות ממידת השכלתם. חלק מאלה כותבים בזכות הכניסה למו"מ.

גם בריטניה, מאז כבשה את מצרים, הציעה מו"מ לסיוס הבעיה. כיבוש מצרים ע"י הבריטים נמשך 72 שנה ובריטניה המשיכה לעמוד בתוקף על זיהול מו"מ. החזרה על עיקרון זה היה היסוד או הסס המרדנים שעליו נשענה בריטניה כדי להאריך את תקופת הכיבוש.

סעד זע'לול עצמו החל את הנהגתו המדינית לפני מהפכת 1919 בקבלת עקרון המו"מ... אולם לאחר כל הנסיונות האלה וכל הכשלון הזה, התבוססה במצרים הסיסמה - "לא יהיה מו"מ אלא אחרי הפיבוי". ואכן המו"מ לא התחיל - לאחר שהתנועה הלאומית השתלטה באמצעות מהפכת יולי 1952 - אלא לאחר שהחל הפיבוי, או שהתחיל לאחר שהוסכם כי זהו מו"מ שמטרתו להגיע לכלל הסכמה לגבי הדברים שיהיו לאחר הפיבוי.

... the
... ..
... ..

... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

זוהי הסיסמה, שעלינו להביף ולשגן היום: "לא יהיה מו"מ אלא לאחר הפיננסי". יתכן כי לאחר שבניף את הסיסמה הזאת בפני ישראל ובפני העולם כולו, נוכל לבוח מהלחצים הבין-לאומיים הרבים האלה, המנסים להוביל אותנו למו"מ, ואפילו יהיו לחצים אלה מצד מדינות בעלות כוונות טובות שאינן יודעות כי ישראל לא תוותר על שעל אחד של אדמה בדרך של מו"מ גם אם ימשך מאה שנה.

לא יהיה מו"מ אלא לאחר הפיננסי, הן מו"מ ישיר או בלתי ישיר. האנגלים סמכו, בימי הכיבוש, על העובדה שבין המצרים היו כאלה המסוגלים לחרוג מכל סיסמאות התנועה הלאומית... ואם העם קרא: "לא יהיה מו"מ אלא לאחר הפיננסי, הרי שיהיו בין המצרים כאלה שיסכימו למו"מ ללא פיננסי... ואז תפרוץ מערכה בין אלה שמנהלים את המו"מ לבין אלה שדחו אותו, והכובשים יראו במערכה זו סיבה להכשלת המו"מ בטענה, כי האשמה אינה אשמתם, אלא אשמת המצרים המנהלים את המו"מ וחולשתם לעמוד בפני הכוחות העממיים. זאת, עד שימצאו סוכנים אחרים שיזמינום לביים מו"מ כדי להיכשל שוב... וכך אבדו השנים.

כל קולוניאליזם שכתב את מצרים בשען על סוכנים:

- הקולוניאליזם הבריטי התבסס במצרים 72 שנה. הוא שלט באמצעות סוכנים ובראשם הכדויב, אחריו הטולשאן ואח"כ המלך.
 - בימי נפוליאון, לא הצליח הקולוניאליזם הצרפתי להישאר במצרים יותר משלוש שבועות משום שלא הצליח להקים קן של סוכנים. אילו הצליח נפוליאון לאסוף מספר מספיק של סוכנים, היה הקולוניאליזם הצרפתי נשאר במצרים גם לאחר שבנפוליאון הלך.
 - הקולוניאליזם התורכי התבסס במצרים יותר מ-250 שנה, כי הוא הצליח להפוך את העם כולו לסוכנים שלו במסווה של "החליפות האסלאמית".
- זה מה שמבדיל בין התנועה הלאומית בימי הכיבוש הבריטי לבין התנועה הלאומית של היום כשאנו חיים את האמפריאליזם הישראלי. שהרי התנועה הלאומית היא היום אחדות שלמה. היא אחדות עממית שלטת שאיבה יכולה להביף סיסמה ולהתנגד לה משום שהיא עצמה קובעת את הסיסמה והיא שמישמת אותה.

עם המשך אחדות זו ועם התעצמות כוח ארגוניה היא הופכת חזקה יותר מכדי שתפגע בה פעילות הסוכנים, גם אם יהיו אלה סתם סוכנים (העוסקים) בדברי מחשבה ובהשמעת תפיסת הכביעה.

לא בגיע לטוף, אם נמשיך לקרוא את ההיסטוריה של התנועה הלאומית בימי הכיבוש הבריטי, עד שגגיע בבסיובותינו למה שיסייע לנו לעמוד בפני הכיבוש הישראלי...
ההישענות על הכוחות הבין לאומיים למשל:

- המנהיג מצטפא כאמל ביקש להסתייע בכוחה של צרפת, כדי לעמוד מול הכוח של ברוטניה... ובכשל. מאמציו הסתיימו בחתימת הסכם לחלוקת שטח בין צרפת ואנגליה. טעד זע"לול פנה לוועידת השלום בשנת 1918 בהישענו על כוחה של ארה"ב לשחרור האדמה מהכיבוש הבריטי... ובכשל. מאמציו הסתיימו בכך שועידת השלום, לרבות ארה"ב, אישרה את כל תביעותיה של ברוטניה... כל זה דומה להישענותנו על כוחה של בריה"מ בעמידה בפני כוחה של ארה"ב כדי שתשחררנו מישראל; ולהישענותנו על כוח המחנה השלישי כדי לעמוד בפני שני הכוחות: הסובייטי והאמריקני, ולהישענותנו על מועצת הבטחון ועל האו"ם. אך, אין כלום... הכיבוש הישראלי בשאר... הוא בשאר משום שלא הפקנו לקחים מבסיונותנו בעמידה בפני וכיבוש הבריטי.

דוגמא נוספת: מצרים - בכל התקופות שלה ולאורך כל ההסטוריה הלאומית שלה - הייתה תמיד מדינה ערבית. היא הייתה קשורה, בקשר של קיום, עם העולם הערבי וידעה, כי כל מה שפוגע בה פוגע בעולם הערבי כולו; וכי כל מה שפוגע בעולם הערבי - פוגע בה. לא בא אויב למצרים, כדי לכובשה, אלא לאחר שעבר מעל אדמה ערבית, מה גם שרוב התוקפנים באו דרך טיני. בתקופות המאבק הלאומי הקשות ביותר בגד הכיבוש הבריטי הייתה מצרים בכלל וקהיר בפרט - מרכז של כל התנועות הערביות ושל כל ההנהגות הערביות. יתכן שההפגנה העממית הראשונה, שנערכה למען פלסטין, לפני החלטת החלוקה - הייתה ברחובות קהיר. ברט המחשבה המצרית הצטמצמה, באותו זמן, בשחרור מצרים. וזאת לא מתוך התרחקות מהאחריות הערבית אלא משום שמצרים אינה יכולה למלא את תפקידה כלפי העולם הערבי אלא אם תשלים את תפקידה כלפי עצמה.

... (mirrored text) ...

... (mirrored text) ...

... (mirrored text) ...

... (mirrored text) ...

בזמנו רווחה אמירה, שהייתה מושמעת כל-אימת שהוזכרה הקריאה לאיחוד ערבי, והיא: "אפס ועוד אפס-שווה כמה?" לא היה זה סתם בגנות הקריאה לאיחוד ולא בדיחה פוליטית גרידא. שכן כל מדינה, הנתונה תחת כיבוש, שווה לאפס מבחינה מדינית, בלוח החשבון של העולם; וזוהי מציאות, המחייבת, שמצרים תעבור מן האפס אל המליון, למשל, כדי שתוכל לחלק מליון זה בין העולם הערבי כולו.

אולם לאחר שהשתחררנו מן האמפריאליזם הבריטי, שגיבו בהערכת כוחה של מצרים... בהערכת עצמנו. שכן בטרם הגענו למליון התחלנו לפזר את כוחותינו בתחומים רחבים יותר מכפי יכולתנו לשאת בנטלן. וזאת במקום שבצעד צעדים קטנים ובדוקים, כדי שנגיע לטווח ארוך (למצב), שבו נהפוך את האפסים הערביים למליונים עולמיים; וזה מה שאנו שבים אליו היום. שהרי בד בבד עם האמונה האיתנה, הקשורה בכל קיומנו - שהיא אמונה בערביות ובאיחוד הערבי - הרי הצעד הראשון הוא תמיד שחרור מצרים... מצרים הערבית, המתבטא במעבר ממצב של אפס, האפס שבו העמידה אותנו תבוסתנו. שכן אי-אפשר שתהיה היום למצרים מנהיגות פאן-ערבית יעילה; והיא אינה יכולה להוכיח את יכולתה לשאת באחריות כלשהי מחוץ לגבולותיה הטריטוריאליים, אלא אם תוכיח, תחילה, את יכולתה לשחרר את עצמה, תשיב את אישיותה במלואה ותאטום את אזניה מפני הפיות השחצניים, המתכחשים למציאות כדי שלא תישא בתלאות הדרך הקשה והארוכה. הערביות של מצרים מתחילה כיום במימוש ערביות סיני.

ולעצם הענין: כל מה שברצוני לומר, הוא, כי הדרך היחידה שלפנינו היא דרך הלחימה. המלחמה. והמלחמה מחייבת, שמאחורי הצבא תעמוד ישות לאומית סוחפת, המאמינה במלחמה; וכדי שנאמין במלחמה, שומה עלינו לחוש את האויב בחיינו היום-יומיים; לחוש בכובד משקלו ובאצבעותיו, המושטות לעבר צווארנו בכל תחומי חיינו לפרטיהם.

כך נתאחד וכך ניהפך לכוח.

דורנו נולד כשמצרים כבושה; מי יתן ודור זה לא יחלוף, כשמצרים עדיין כבושה.

הרי אלוהים!

Confidential

Foreign Report

Published by The Economist Newspaper Limited
25 St. James's Street, London SW1A 1HG
1278 10 January 1973

Contents

Cyprus: a settlement 'at hand'?

An olive branch for Dubcek?

No Chinese-Soviet truce at the UN

A new dynamo for the OAU

Big-power pressures in Yemen

Cyprus: a settlement "at hand"?

The talks to work out a Cyprus settlement are being resumed in Nicosia this week in an atmosphere of curious optimism; many senior diplomats now forecast that an agreement will be reached within the next few months. Other experts with long experience of the island are less sanguine. But whatever happens, 1973 looks like being a fairly eventful year, with the high-water mark politically around May or June.

There are three main (and inter-related) centres of interest. Specifically:

(i) The inter-communal negotiations. For tactical reasons, each side is putting a different gloss on the progress made so far. (There are five participants in the talks; the deputy leaders of the Greek Cypriot and Turkish Cypriot communities, Mr Glafkos Clerides and Mr Rauf Denktash respectively; a legal expert from the Greek government and an opposite number from the Turkish government; and a representative of the United Nations.)

The most optimistic reports at the moment emanate from Athens. The Papadopoulos government is anxious to impress and placate its western allies (particularly the United States) by demonstrating that it is handling the Cyprus problem with consummate statesmanship. (A report is currently circulating in the Greek capital that an agreement has already been clinched, and that it is only a matter of time before it is announced. This is highly improbable.)

Mr Denktash, however, proclaims openly that the issues still unresolved are infinitely more intractable than those already settled. But as he is standing as a candidate in the

vice-presidential election next month, he feels compelled to take a hard line – to demonstrate to his compatriots that he is not going to sell out to the Greeks. And, without disrespect to Denktash, his views matter less than those of the Turkish government.

Mr Clerides believes that with luck a deal may be worked out by June, before the next discussion of the Cyprus question in the United Nations Security Council. This target date fits in nicely with the UN's scenario; Mr Waldheim, who has not been notably successful in other areas of the world since he became secretary-general, would be delighted if he could chalk up a success in Cyprus. This would also enable the costly UN peacekeeping force to be withdrawn.

The negotiators have reached almost full agreement on the composition of the new legislature, and a considerable measure of agreement (but by no means total accord) on the executive, the judiciary, the army and the police. The new House of Representatives will have 75 members, 60 of whom will be Greeks and 15 Turks (reflecting almost exactly the ratio between the two communities).

The 60 Greeks will also form a separate chamber to run Greek communal affairs – and, much more important, the 15 Turks will also sit separately as a 'Turkish communal chamber', with undefined powers of 'local autonomy'. It is on this point that the talks might yet founder.

All that has been agreed to, in fact, is the structure of the new constitution – not the exact powers and functions of the component elements; and Mr Denktash's ideas on 'Turkish local autonomy' are still very far removed from those of **President Makarios** and Mr Clerides. Further – and this is a point which the negotiators are trying to conceal from inquirers – the structural outline was agreed to as long ago as 1970. The five-sided talks which began last summer have done little more than endorse principles already agreed on and add a few frills.

The other vast issue so far left untouched is the question of international guarantees, or more precisely the validity of the treaty of guarantee established in 1960. In the Turks' view, this is still fully valid and operative; and the Turkish military contingent must remain in the island, indefinitely. Arguably, this whole matter might be put on ice, without jeopardising the implementation of a new constitution.

But the Turks are also adamant that any agreement should be accompanied by an unequivocal declaration, *in writing*, by the Greek side that Enosis (the union of Cyprus with Greece) is renounced for ever; and last month Ankara proposed to Athens that this should be expressed in the preamble to the new constitution. The Greek government has not so far responded; for to the Greeks (both in Athens and Nicosia) this whole issue is explosive. In the end there might be a secret deal between Athens and Ankara on this score—although if this leaked out there would be a tremendous outcry from the enotists.

(ii) The threat from General Grivas. President Makarios will never definitively abjure enosis, for one simple reason: General Grivas, the former guerrilla leader, is breathing down his neck, and a 'renunciation of enosis' declaration would be the signal for a coup (or attempted coup) which might well cost the president his life. Grivas is still the joker in the pack; if the Turks insist on a 'renunciation of enosis' protocol from both Athens and Makarios, as a precondition of a constitutional agreement, there will be no deal.

Makarios in fact recently asked the Greek government to remove Grivas. But although relations between the 74-year-old general and Mr Papadopoulos are now cool, to put

it mildly, the Greek prime minister is unwilling to take any decisive action. He has, however, given Makarios an assurance that, if Grivas tries to destroy any agreement with the Turks (as Grivas may well do), the Greek government will take full responsibility for the situation.

Meanwhile, Grivas is steadily building up his new 'Eoka' movement, which is almost a carbon copy of the underground organisation that fought the British in the 1950s. Those who are close to him vehemently assert that he is determined to 'strike at the right moment'; the only question is when, and just what action he will take. His closest advisers are a coterie of retired Greek army officers who, for one reason or another, are anti-Papadopoulos; one or two of them see in a new and major Cyprus crisis a vehicle for overthrowing the Athens regime. At the same time agents of Papadopoulos have almost certainly infiltrated the Grivas camp.

The Makarios government professes to be unconcerned about the Grivas threat, and some western diplomats share this relative complacency. The argument is that if Grivas does not have the full backing of the Athens government, he can do little. But it is significant that, just as Grivas is building up his underground organisation, Makarios is steadily strengthening his special presidential guard. This is a tough security force of a few hundred men, armed but in plain clothes, who trail and harass the Grivas supporters at every opportunity.

It is open knowledge that the Grivas movement has very effectively infiltrated the Cyprus army (National Guard) and police. But if there should be an open showdown between Grivas and Makarios, it would essentially be a clash between two rival illegal organisations: the 'new Eoka' and the unofficial presidential guard. Tension has increased slightly in the past few days. On Monday there was an ugly disturbance in Larnaca, after six of Grivas's supporters were given prison sentences for 'riotous behaviour'; on Tuesday the schoolchildren were out on the streets, and the church bells were ringing – always an ominous portent in Cyprus.

(iii) The February election. The other complicating factor is the presidential election, due to be held on 18 February. Makarios has announced that he will stand again, despite the opposition of the three dissident bishops who are demanding that he should shed his temporal responsibilities. Grivas's supporters, at the moment, plan to boycott the elections, but it is still on the cards that an 'independent' right-wing candidate might yet emerge.

If there is a contest, Makarios will certainly win, if only because the Akel (communist) party, which commands the voting loyalty of a third of the electorate, will back him solidly. But he will certainly not get 95 per cent of the vote, as he did in 1968, and the abstention figures will be revealing. The whole affair could degenerate into an ugly contest in intimidation.

At the same time, the Turks will elect a new vice-president (under the existing constitution the vice-president of Cyprus must always be a Turk). The present incumbent, Dr Fazil Kutchuk, is not standing. He and Mr Denktash, once inseparable allies, have quarrelled bitterly in the past few months; and the Ankara government has thrown its weight decisively behind Denktash, whose only opponent at the polls will be Mr Berberoglu, leader of the minuscule Turkish Republican party. Denktash will win by an overwhelming majority; the question then will be whether, with his authority and prestige enhanced, he will be tougher, or more flexible, in the constitutional talks with the Greeks.

An olive branch for Dubcek?

Reports from Moscow linking the resignation of the Ukrainian party chief, **Pyotr Shelest**, from the politburo with his role at the time of Russia's invasion of Czechoslovakia have set off renewed speculation about the fate of **Alexander Dubcek**. Some experts are now forecasting that Shelest's downfall will be followed by cautious moves to rehabilitate the former Czechoslovak leader – though it is out of the question that he would ever be offered any significant post.

According to highly placed Soviet sources, the real reason for Shelest's removal was that he duped or misled Brezhnev in 1968 with false reports about what was happening in Czechoslovakia under Dubcek, and so provoked the decision to invade. These sources say that Brezhnev wants to dissociate himself from what is now seen to be a monumental policy blunder. Shelest, who perhaps more than anybody else persuaded the politburo that direct military action was essential, is the scapegoat.

If some dignity were restored to Dubcek, it might help to soften the bitterness felt by many Czechs towards the Russians. Aged 51, Dubcek is today in charge of the transport department of the Slovakian forestry administration. His job is to keep a small fleet of trucks, towing vehicles and official cars in repair and roadworthy. His title is 'mechanisator' and he earns 2,400 crowns a month (equivalent to about £75), which is about the same as the salary of a high school teacher. The garage is located at Krasnany, in north-east Bratislava. He is living in the house he occupied when he was an unknown party official in the 1950s.

Husak and his supporters have consigned Dubcek to oblivion. But although they have thrown him out of the party – which he joined as a youth of 17 – and stripped him of all his offices, they have not been able to expunge the Dubcek elegend. Dubcek himself does nothing to foster it; he is retiring and unobtrusive.

Nevertheless, he remains the only communist for whom most Czechoslovaks have any respect. On his 50th birthday (in 1971) greetings poured into his home from all parts of the country. Leaflets printed on hidden presses were distributed, notifying people of his address so that they could send cards.

The Russians noted all this, with embarrassment; and tightened their surveillance. But they may now reckon that some tiny gesture of rehabilitation would yield quite considerable political dividends for themselves.

No Chinese-Soviet truce at the UN

The Chinese-Soviet conflict continues to resound through the United Nations building in New York, even though the General Assembly succeeded in getting through its agenda and dispersing just before Christmas. The issuing of a Secretariat summary of the Assembly session, worded in the UN's usual cautious and dispassionate style, stirred Russia's permanent representative, **Mr Yakov Malik**, to send a furious – and public – letter to the Secretary-General, in which he accused the Secretariat of blatant, tendentious distortion, misrepresentation and outright deception.

Ostensibly, Malik's rage was directed against the Japanese head of the UN's Office of Public Information, Mr Genichi Akatani. But it became clear that the Russians were not really out for Akatani's blood, or for that of his chief, Mr Waldheim; many observers in New York saw the move as yet another Russian blow at the Chinese.

Malik's specific complaint concerned a resolution adopted by the Assembly on 29 November by 73 votes to 4, with 46 abstentions. The very odd foursome of opponents consisted of China and Albania, South Africa and Portugal. The Russians had obviously been gratified to see the Chinese manoeuvred into such company. The resolution, based on a Soviet first draft, purported to ban all use of nuclear weapons, and condemned all use of force in international relations with the exception of anti-colonial struggles and the recovery of seized territories. This wording had attracted the support of a good many Arab and African states, while inducing most of the western states to abstain.

The Russians' real complaint was not that the summary report had mentioned that 13 Asian and African states had abstained, but that it had not clearly spotlighted the opposition role of China, which had denounced the resolution as a 'social-imperialist' (i.e. Soviet) fraud, intended only to perpetuate the superpowers' nuclear domination. In the debate on the Soviet proposal, **Mr Chiao Kuan-hua**, Peking's chief Assembly delegate, had accused the Russians of preparing to use nuclear weapons against China, and asked why they did not agree to total abolition of these weapons. (He also demanded that they should withdraw their forces from Mongolia.)

Also on 29 November, the Assembly had voted 105-0 to set up a 35-member committee to examine the views expressed by governments on the question of holding a world disarmament conference. This was a watered-down version of a Soviet demand for the staging of such a conference. China's position in the matter, as stated by Chiao, is that there should be no disarmament conference until the major powers have withdrawn all their forces from other countries, and the nuclear powers have promised never to use nuclear weapons against non-nuclear countries. New York observers were slightly surprised when the Chinese, after fiercely attacking the Russian proposal, voted for the resolution (on which the Americans abstained).

But the Chinese made it plain that, although they had voted for the creation of the 35-member committee, they would have nothing to do with its work. The Assembly left it to its current president, **Mr Trepczynski** of Poland, to appoint the members of the committee after consulting the various regional groups in the UN. Trepczynski, clearly wishing to assist the Soviet initiative, chose to leave four places in the committee empty in the hope that they would later be filled by Britain, China, France and the United States (Russia was alone among the nuclear powers in accepting a place from the start).

The Chinese, to show that they had no intention of joining the committee however long it waited for them, persuaded the Asian regional group to nominate one more member than it was entitled to. This move would have had the effect of reducing the empty 'reserved' seats to three - but for the fact that Trepczynski (firing a Parthian shot just as he left New York after the end of the Assembly session) simply deleted the extra Asian member, which happened to be the Philippines, from the list.

For the Chinese, however, this outcome had the gratifying effect of making the Asian group angry with the Pole, and, by association, with Russia. The Chinese must also have relished another of Trepczynski's last gestures. He publicly congratulated Akatani on the Office of Public Information's coverage of the Assembly session - just before Malik delivered the Soviet broadside about the OPI's 'distortion' and 'outright deception'.

The evidence of continuing Chinese-Soviet embroilment may to some extent console western representatives at the UN for their sufferings during an Assembly session that

proved particularly discouraging when no majority could be mustered to take a stand against international terrorism. But there was no comfort for the Americans and their allies in the Assembly's choice of the new Security Council members who took their seats at the New Year.

As successors to the five Council members whose terms ended last month – Argentina, Belgium, Italy, Japan and Somalia – the Assembly elected Australia, Austria, Indonesia, Kenya and Peru, who now form the Council's elected element together with Guinea, India, Yugoslavia, Panama and Sudan. Argentina, Belgium, Italy and Japan had all been counted as 'westerners' by virtue of alliance with the United States or general inclination. Now that Australia has moved some distance from its former extremely close alignment with the United States, American diplomats are wondering whether there is a single vote they can safely count on among the 10 elected members of the 1973 Security Council.

A new dynamo for the OAU

The Organisation of African Unity, which will celebrate its 10th anniversary during its annual summit meeting in May, is in the process of reshaping its institutions and reappraising its policies. This has been going on for some time; the Rhodesians sudden closure of the Zambian border, because of terrorist attacks, gives the whole subject an added urgency.

The new approach first became apparent at the 1972 summit in Rabat, which was attended by 23 heads of state – the largest number since 1964. (Of the 41 member states, only Malawi was unrepresented.) The meeting elected a new secretary general, **Mr Nzo Ekangaki**, of Cameroun, who has been hailed as a moderating influence. But it also approved far-reaching decisions on the 'liberation' of dependent territories – and these have certainly not been in the direction of moderation. Specifically:

(i) **Policy decisions.** When the OAU was founded in 1963, the eradication of 'all forms of colonialism from Africa' was one of its mainsprings. The slow progress in this respect, particularly in southern Africa, led to widespread African disillusionment with the OAU. The Rabat summit declared in stronger terms than ever that the question could be settled only through armed struggle, and it increased the budget of the OAU Liberation Committee by 50 per cent. King Hassan of Morocco, who presided, set the trend by donating \$1 million for this purpose.

The Rabat meeting recognised that, because means were so limited, it was necessary to concentrate attack on the most vulnerable targets; these were held to be the Portuguese territories. In Guinea-Bissau the African Independence Party for Guinea and Cape Verde (PAIGC) was already making some progress. In Mozambique the proximity of Rhodesia – with growing African discontent – and the construction of the Cabora Bassa dam made the white forces especially vulnerable. The Rabat meeting therefore decided to give special support to the Mozambique Liberation Front (Frelimo). In Angola two rival movements had to be reconciled before progress could be achieved, and the Rabat summit created a high-powered mission to unite the contending parties (see below).

(ii) **The Liberation Committee.** This had attracted a lot of criticism, particularly in its handling of finance. There were recurrent allegations of irregularities. In 1970 the OAU set up a group to study the Liberation Committee and recommend improve-

ments; as a result, the Rabat conference admitted six new countries to membership of the committee. These are Ghana, Mauretania, Morocco, Congo (Brazzaville), Cameroun and, most important, Libya.

The presence of Libya is significant in two respects: (a) it means a diplomatic victory for the Arabs in Africa, and (b) the guerrillas have engaged the interest of the OAU's richest member. So the Liberation Committee now has a lot more money than before.

Even more important, it has a new executive secretary, **Major Mbita** – a Tanzanian. (President Nyerere of Tanzania retains the right to appoint the Liberation Committee's executive.) Mbita is a trained military man. His secretariat now consists of three departments: administration and finance; general policy and information; and defence. The recent agreement between the two Angolan factions has reinforced his reputation for efficiency.

(iii) **Streamlining the liberation movements.** Unity between the Angolan National Liberation Front (FNLA) and the Popular Movement for the Liberation of Angola (MPLA) was not easy to achieve. The FNLA has some western support and is based in Kinshasa; for some time it has been negligible as a fighting force. The MPLA has been more active, and has enjoyed recognition from the OAU and support from communist sources; it has been based in Brazzaville.

The agreement sets up a 'Supreme Council for the Liberation of Angola', to be headed by **Holden Roberto**, of the FNLA, and composed of equal numbers from each party – but denying Roberto a casting vote. Its secretary-general, who will be a member of the MPLA, will co-ordinate policy. Two other bodies – the united military command and the Angolan political council – are to be similarly constituted, but the former will be headed by an MPLA leader.

In other words, the FNLA has achieved the desired status while the MPLA retains control of the action; the arrangement is designed to stop the fighting between the two factions. Whether the agreement will work out in practice remains to be seen, but an OAU arbitration body (in practice, Mbita) is to ensure implementation.

This week's session of the Liberation Committee in Accra is also seeking ways of uniting the Rhodesian fronts, but perhaps the most interesting of its decisions will concern the South West African People's Organisation (Swapo), which has some armed men in the field; the South West African National Union (Swanu) has none and engages in political lobbying. However, since Swapo enjoys support from Moscow, Swanu has drawn promises of support from Peking.

Since the Liberation Committee regards Chinese support as important (not surprisingly, in view of Tanzania's political and Libya's financial influence), Swapo may have to compromise with Swanu. As in Angola, this formula would give the weaker front status, while reinforcing the more militant group.

All this makes the Liberation Committee look, on paper at least, a more formidable organisation, and the OAU's morale may improve as a result. It remains to be seen how far Ekangaki's 'moderating' influence – particularly in neutralising the Arab drive for influence in Africa – will extend.

Big-power pressures in Yemen

The new prime minister of North Yemen, **Cadi (judge) Abdullah al-Hajari**, who took office on 31 December, has announced that the most important task of his government will be to implement the agreement to unite the two Yemens. But, although

he has retained all but four of the ministers in the previous government, he will probably be much more sympathetic to the tribal chiefs who are opposed to any accommodation with the marxist regime in Aden. He was a member of the country's three-man presidential council and was known to be a hard-liner on the question of relations with South Yemen.

The former prime minister, Mohsen al-Aini, who tendered his resignation while he was in Rome last month for medical treatment, said then that he would not resume office unless the consultative assembly (North Yemen's parliament) was dissolved. The assembly, formed after the end of the civil war in 1970, included both modern-minded republicans and feudal tribal chiefs determined to retain their traditional privileges. Al-Aini realised that his ideas for unity between the Yemens would never be realised as long as the chiefs dominated the parliament. They will do nothing to upset **King Faisal** of Saudi Arabia, on whom they depended for generous financial subsidies. And Faisal wants to see the marxist regime in South Yemen eliminated altogether.

Mohsen al-Aini's second demand was that a proper ministry of defence should replace the tribal military command; only thus could he break the tradition of chiefs maintaining their private armies in the mountains. It was largely the tribal warlords who were responsible for sparking off the border fighting between the Yemens last autumn, which nearly led to a full-scale war.

With financial assistance estimated to run into millions of pounds from Faisal, and without the consent of the central government, they despatched thousands of their armed tribesmen to the border. Their objective was to assist the armed exiles from the south, already established in force in that area, in an effort to overthrow the Aden marxists. The conflict ended in October, with the mildly astonishing announcement of the impending union between the two Yemens.

Observers who have recently visited the two countries are deeply sceptical about unification. Even in October the southern exiles and their tribal allies in the north were saying openly that the agreement was not worth the paper it was written on. As they see it, permanent peace will come about only when the marxist regime to Aden is overthrown. By rejecting Al Aini's proposal for the establishment of a ministry of defence the tribal chiefs have made it clear that they are not prepared to forgo the rich inducements offered them by Faisal.

Meanwhile South Yemen, which is even more impoverished than North Yemen, is becoming increasingly a vassal state of the Soviet Union (and, to a lesser degree, of China). It is kept going only by large-scale financial and military assistance from the two communist superpowers. Yet, despite the country's impoverishment, the marxist leaders of South Yemen say they are strong enough to beat off any fresh attempt to topple their regime. They claim they have a 'secret weapon': the allegiance of the southern tribesmen, to whom they distributed the vast land holdings of the former sheiks. Western diplomats in Aden consider that the Russian-trained, politically indoctrinated army of South Yemen would prove more than a match for the irregular mountain warriors from North Yemen if fighting should break out again.

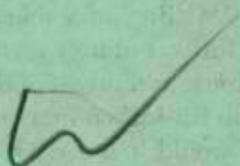
The more 'progressive' elements in the north feel that the communist threat can be circumvented, or defused, through the projected union of the two states. But, although progress has been made in implementing some of the 'unity provisions', it is hard to see how the feudal society of the north and the communist society of the south can be married.

Foreign Report

Published by The Economist Newspaper Limited
25 St. James's Street, London SW1A 1HG
1277 3 January 1973

Contents

Nixon in search of his laurels
Cool reception for Pompidou?
The communists dabble in Ulster
Mixed omens in Portuguese Africa
Qaddafi and the Eritrean rebels

Nixon in search of his laurels

President Nixon has a new target date for achieving a Vietnam settlement – or so Administration officials were saying just before the bombing of Hanoi was called off. It is 20 January, inauguration day. Mr Nixon would clearly prefer not to begin his second term with the Vietnam millstone around his neck. He may not get a signed agreement before his inauguration, but at the least he wants the new round of negotiations in Paris to show clear evidence of progress, virtually guaranteeing a settlement, by that date.

The President is convinced that it was the harbour-mining and bombing started last May (coupled with the failure of Russia and China to back up their ally) that brought North Vietnam to serious negotiations in the first place. So when the Paris talks broke down last month, Mr Nixon tried the methods that had worked in May. The White House is suggesting that this combination of dogged persistence and high-stakes gambling has paid off again, at least to the extent of bringing the North Vietnamese back to the conference table. But the North Vietnamese said from the day the bombing began that they would be prepared to talk again once it had stopped. The question is, have they come back to the table with a new set of terms?

Mr Nixon is a methodical man. When his schedule is thrown off, he proceeds without fluster to put it back together. While the west European press and many major newspapers in the United States were prophesying doom, the White House was notably calm. Mr Henry Kissinger privately told a reporter in Florida not to be unduly pessimistic: the negotiations, he said, would be resumed 'sooner than you expect'.

None of this, of course, guarantees that Mr Nixon will get an agreement that meets his requirements (he wants a settlement that is somewhat more precise about South Vietnam's independence than the text that Mr Kissinger brought back in October). But Vietnam specialists claim to see two developments:

(1) North Vietnam is now more isolated. The reactions to the December bombing from Russia and China were even milder (and therefore presumably more discouraging to Hanoi) than the Soviet decision not to call off the May summit meeting with Mr Nixon after North Vietnam's harbours were mined. In all the Soviet statements predictably denouncing the new bombing raids, Mr Nixon was never mentioned. To the Kremlinologists in Washington, this was a clear indication that **Mr Brezhnev** had no intention of cutting his lines to the White House over an escalation of the air war in Indochina. The warning that Mr Brezhnev might delay his visit to Washington was as tough as the Russians got. This was almost certainly a sop to the politburo hawks: it was not taken in the White House as a threat of the highest magnitude.

As for the Chinese, **Mr Chou En-lai's** remark to Miss Marilyn Berger of the Washington Post – that he hoped she would 'tell the American people' that the bombing raids might imperil Chinese-American relations – was so mild as to be almost pleading. The phrase the Chinese government uses when it means to be even moderately tough – that it will 'not stand idly by' – was conspicuously absent from official pronouncements on the bombing.

The fact is that President Nixon and Mr Kissinger are still exploiting the Moscow-Peking schism. Mr Kissinger has worked with almost feverish intensity to convince the Russians and the Chinese that their relationship with the Americans is so important that Indochina ought to be relegated to the status of an annoying irrelevance.

An example: when Mr Nixon was in Peking, he secretly offered to furnish the Chinese with American spy satellite photographs of Russian troops on the Chinese border. Having no reconnaissance satellites of their own, the Chinese jumped at the offer. This information is of crucial importance to them, and apparently they were not about to jeopardise it by springing to North Vietnam's defence. (To protect his flanks, Mr Nixon later informed the Russians that he was giving China the photographs.)

(2) Although the main purpose of last month's bombing was to convince North Vietnam to negotiate on Mr Nixon's terms, Vietnam analysts believe it may also have been Mr Nixon's last favour to President Thieu. In the bombing lull between 22 October and 18 December, the North Vietnamese had collected new stores of ammunition and had repaired bridges, railroad tracks and oil pipelines for future military action. These were the priority targets in the saturation bombing by American B-52s.

As for the anti-bombing outcry in Stockholm, London and elsewhere, most Washington observers believe it had little, if any, effect on Mr Nixon's decision to halt the bombing. Despite official denials, the military cost of the bombing must have been a factor. Until the President ordered a resumption of the bombing on 18 December, only one B-52 bomber had been lost in the entire war. But now, according to one report, the loss of B-52s in the latest bombing raids may even be nearer Hanoi's claim of 34 than the official figure of 15. If this is really true, it would substantially raise the official figure of 95 B-52 crew members dead, missing or captured. Another worry for the Americans is that the ponderous B-52 depends a great deal on electronic counter-measures, such as radar jamming, to keep out of trouble; and these devices may now be known to the Russians through the North Vietnamese.

Opposition in Congress, however, was apparently a key factor in the President's

calculations. Mr Nixon's chief liaison man with Congress, **Mr William Timmons**, admitted that for the first time he was actually worried that the legislative branch might take direction of the war out of the President's hands by cutting off Vietnam funds. Such efforts have a long history of failure on Capitol Hill. But if the attempt had been successful this time it would have been an immense blow to Mr Nixon's prestige.

The President was threatened with a serious loss of face just as he was preparing for a tour of Europe and a new round of negotiations with the Russians. The possibility that Congress would snatch away the triumph of ending the war was not tolerable to this history-conscious President. So he neutralised the immediate threat by stopping the bombing. But he has yet to claim his laurel garland.

Cool reception for Pompidou?

The French left has a scent of victory. Opinion polls now register 46 per cent in favour of the communist-socialist alliance compared with 38 per cent for the gaullists. But the chances that the left will actually win the election in March should not be exaggerated. Two technical obstacles stand in their way.

First, the electoral boundaries are considerably gerrymandered against the left and in particular the communists. In the 1967 election, for example, the gaullist majority won 244 seats with 42 per cent of the vote and the communist party only 73 seats with 21 per cent. And in the second, run-off, ballot on 11 March most of the 'centrist' voters will probably swing towards the gaullists.

Nevertheless, **President Pompidou** is clearly running scared. And his trip to Russia next week on 11 and 12 January (only a month before the election campaign officially opens in mid-February) seems an obvious ploy to steal the communists' thunder. The official line is that the trip is simply part of the Franco-Soviet protocol for periodic consultation which the president arranged when he visited Moscow in 1970.

Pre-election trips to the east are a standard gaullist tactic and have worked well in the past when those meetings have been a success. Yet high officials in Paris are now worried that two developments over the past six months could turn the talks into a first-rank political embarrassment.

(i) Franco-Soviet relations, as envisaged in the 1970 agreement, were to be based on the notion, in President Pompidou's words, 'that the cold war is over and the world is no longer divided between Russian and American spheres of influence'. But 1972 has seen the rapid expansion of Russian-American trade, talks about swapping American technology for Russian raw materials in huge amounts, and the Salt agreements. And 1973 looks like seeing Russian and American interests knit even closer together.

The Russians have increasingly shifted towards a 'block' approach to western Europe. More and more, the Soviet government is distinguishing between the interests of the United States and the EEC. It has accorded a quasi-recognition to the EEC and, in its own backyard, tried further to institutionalise Comecon and transform it into a truly integrated eastern counterpart of the EEC. Within such a framework, some officials in Paris feel, French interests will be seen by Moscow as only one part of a wider west European picture. And so the perennial French claim to special diplomatic status is being questioned.

(ii) The European security conference and the talks on mutual and balanced force reductions (MBFR) now look much less promising subjects for agreement in a Franco-

Russian communiqué. The Russian aim in the security conference has been to get as many fine-sounding declarations as possible without endangering Russia's own control over eastern Europe. The French welcomed the conference precisely because it was not to be organised on a block-to-block basis. But if they follow this logic through and support the stand of Rumania (itself a favoured object of French diplomacy in recent years), they run the risk of incurring great Russian displeasure.

On MBFR the French and Russian positions would seem to be much closer. For very different reasons, they both dislike the idea. But after much hesitation the Russians have agreed to open preliminary MBFR talks with Nato later this month. And to try to persuade the Russians to change their mind would incur more displeasure from the rest of Nato than even M. Pompidou is willing to risk.

All of this seems to assure President Pompidou a fairly cool Russian reception next week. And on several grounds a non-productive visit could have damaging effects. The 1973 elections are now seen in France very much as tests of presidential prestige and M. Pompidou himself has realised the importance of entrenching his position. A package of nebulous Franco-Russian communiqués, incorporating no concrete diplomatic advances, would be positively harmful. The belief that there was not, in any event, any pressing reason for a hurried French acceptance of the Russian invitation has convinced many government officials that the president has committed a serious tactical error.

But the French have more than diplomatic niceties to discuss with the Russians next week. French policy-makers have recently become more acutely aware of the necessity for improving France's position in aerospace and weapon technology. The French are disillusioned with western Europe's lack of enthusiasm for expensive efforts in space research, and in particular with the British, who think that Europe should give up trying to develop a satellite-launching capacity and buy American rockets. This has brought threats from **M. Michel Debré**, the defence minister, that France might opt out of European space projects altogether and go it alone.

A note of desperation is now creeping into official talk about the next generation of French weaponry. One solution is collaboration with various western allies. Last month the European members of Nato, minus France, agreed on various principles for joint arms production. How France might fit into this is still unclear.

It has always been French policy to consider collaboration with the Soviet Union within reasonable bounds; there is already Franco-Soviet co-operation in satellite work (French satellites on Russian rockets), and when **Mr Brezhnev** came to France early in 1972 he was given a full run-down, with trials, of the latest French weapon developments. But here again the Soviet Union may see close collaboration with a single west European power as a bar to its hopes of simplifying and stabilising the pattern of external relations through block diplomacy. There is therefore little likelihood of really fruitful progress on Franco-Russian talks about high technology transfers. Anyway, if France were to seek Russian technical assistance, this would give the United States even better reasons to rethink its policy of providing the military and communications know-how that France will increasingly require.

The communists dabble in Ulster

The Soviet propaganda machine is turning its big guns on Northern Ireland again. And it is no coincidence that this new onslaught started just after the British army discovered brand-new Soviet rocket launchers known as RPG7s in the hands of the Provisional IRA.

The Russians have refused to explain how these sophisticated weapons managed to find their way to Northern Ireland; just before Christmas they rejected a Foreign Office letter asking their help in investigating the matter. Most likely the Russians have not supplied the weapons directly. But they are probably well aware which of their military customers is serving as a middleman. The likeliest source is the Middle East. Libya's **President Qaddafi** has publicly claimed to be a supporter of the IRA, although he does not himself get Russian arms. But at least four other countries in the area – Syria, Iraq, Egypt and Algeria – do get them, and Syria is known to have received recent shipments of RPG7s.

Links between the Soviet Union and the two wings of the IRA have grown steadily over the past two years. In theory, the Official IRA has most in common with the Russians. It is avowedly marxist and aims at establishing a united socialist Ireland. The Official IRA is allied with the tiny Communist Party of Ireland and its political leaders in the Official Sinn Fein have paid numerous visits to eastern Europe.

The Official IRA has also played host to the Soviet front organisation, the World Peace Council. In May last year, a WPC delegation, led by India's former defence minister, **Mr Krishna Menon**, visited Northern Ireland and in November the WPC's secretary and an American communist, **Mr James W. Forrest**, attended a 'tribunal' in Belfast to mobilise public opinion against the British army.

The ultra-nationalist Provisional IRA, whose leaders tend to be devout Catholics and champions of Gaelic culture, is an unlikely bedfellow for the Russians. The Provisionals' doctrines have greater affinity with the romantic right than with the countries of the Soviet world. And the Provisionals' oddly close contacts with trotskyist organisations in western Europe provide another important reason why the Russians might have been expected to handle the Provisionals with caution. Militant ultra-left bodies such as Continual Struggle in Italy and the Revolutionary Workers' League in Belgium have also found common cause with the Provisionals. In Northern Ireland itself, the marxist pressure group, People's Democracy, has provided the Provisionals with doctrinal muscle through the activities of its leader, **Mr Michael Farrell**.

Yet for all the Provisionals' heterodoxy, the Russians still seem willing to help them. Soviet politicians concentrate their attentions on the Official IRA but significantly, the Soviet press and radio make no distinction between the two wings.

The Soviet government takes the view that the conflict in Northern Ireland is a colonial one, that British imperialism is oppressing a downtrodden people. Just occasionally that group is identified as Roman Catholic, or anti-Unionist, but no attempt is ever made to point out that it is a minority or that the Protestant majority in the province wishes to stay in the United Kingdom. On 13 December a Moscow radio broadcast alleged that what it called 'the anti-Soviet hullabaloo' over the RPG7s had two basic aims: to divert attention away from Britain's 'rule of violence and terror' in Northern Ireland; and to poison the atmosphere for the European security conference.

Mixed omens in Portuguese Africa

In 1973 the Portuguese hope to make substantial inroads into the insurgencies in their African territories. They will try to do this partly by political means (Portuguese Guinea, Angola and Mozambique all acquired legal autonomy on 1 January and local elections are to follow before the end of March) and partly by economic means – raising the standard of living to give the black majority a greater stake in stability.

Another method, similar to that used by the British in Malaya, is the technique of assembling people into resettlement villages, 'aldeamentos', to try to isolate the guerrillas.

But whether all this is going to have much practical effect in lowering the level of guerrilla warfare and sabotage in the various provinces is doubtful. Certainly the omens are mixed:

(i) Portuguese Guinea. It is here, curiously, the least valuable of the three provinces to the Portuguese, that they seem to be having the most striking success. Last month the Portuguese launched what was described as the biggest operation for 10 years against the PAIGC (Party for the Independence of Guinea and the Cape Verde Islands). It was aimed at the PAIGC's bases in the south near the neighbouring Republic of Guinea - Conakry, which has been an open refuge for guerrillas. And, according to observers, it seems to have been largely successful. But the smallness of Guinea means that it is easily penetrable from bases in neighbouring countries. And for this reason it remains the most vulnerable of the Portuguese territories.

The Portuguese government would like Nato to extend its area of responsibility to the Cape Verde islands; and in this respect it has been encouraged by a Nato Assembly resolution in November to extend Nato responsibility into the south Atlantic in general. But the Nato Council often ignores such resolutions and this one will probably be no exception. Even without Nato help, however, and despite occasional speculation that the Portuguese might negotiate their way out of Guinea, the Lisbon government seems as determined as ever to hold on. On the domino theory, the Portuguese argue that if the rot sets in there the will to hold the more important territories further south will be sapped.

(ii) Angola. Here, as in Mozambique, the Portuguese are making great play of the economic benefits they are bringing to the province. The governor-general is a trained agronomist and a former chairman of Lisbon municipal council, and the commander-in-chief an army engineer. All-weather roads are apparently being built at a rate of over 600 miles a year. The Cunene river project, the eventual cost of which will be larger than that of the Cabora Bassa dam in Mozambique, is going ahead with the building of the Gove dam near Nova Lisboa. Oil exploration, extraction and refinement by Petrangol (linked with Petrofina and Texaco) continues along the coast. Some 5½m tons of petroleum have already been extracted and refined in the Cabinda enclave, and production is now at a rate of 650,000 tons a year. Primed with military expenditure, Angola is something of a boom province.

But - perhaps because there are few signs of this boom 'trickling down' to the ordinary black African - there appears to be no slackening of support for the guerrilla groups. The fear of the Portuguese has long been that the various guerrilla factions might one day join forces. And this is what the pro-western FNLA (National Front for the Liberation of Angola) and the communist-dominated MPLA (Popular Movement for the Liberation of Angola) appear to have done last month.

Whether the merger will work will depend on whether Zaïre, where the FNLA is based, will allow the MPLA to move between its two bases in Zambia and Congo-Brazzaville. So anxious are the Portuguese to keep the guerrillas splintered that they admit they are actually supplying a third guerrilla group, Unita (Union for the Complete Independence of Angola) with arms. Their hope is that Unita, which was once backed by the Chinese until it was considered too 'capitalistic', will use the arms against the MPLA rather than against the Portuguese.

(iii) **Mozambique.** The two attacks on Rhodesian farms from over the Mozambique border just before Christmas were probably the work of Frelimo (Front for the Liberation of Mozambique) rather than Rhodesian guerrilla organisations. Even if they were not, they demonstrate just how shaky the Portuguese hold over many parts of this province is. And it is bound to increase the Rhodesian (and South African) feeling that the Portuguese are not doing as well as they pretend.

Part of the problem for the Portuguese stems from their rather inappropriate structure of command. The governor-general is based right down at Lourenço Marques, and the commander-in-chief's headquarters is 1,000 miles to the north at Nampula, within easy reach of the Tanzanian border, which until recently was the main trouble spot. But now that the main guerrilla activity is around the Cabora Bassa-Tete area, there has been pressure for a combined headquarters near Beira in the middle of the province.

The target of all this new guerrilla activity has been the Cabora Bassa dam over the Zambesi River. In fact, the dam itself may now be safe against all but aerial bombardment. It is protected by large detachments of Portuguese troops, barbed-wire fences and 80,000 anti-personnel mines. Behind this shield work has been continued on schedule; the foundations have been laid and the keying of the dam into the gorge sides is progressing. A suspension bridge has also been built over the Zambesi to take the first consignment of generators due in February.

The dam has been attacked with 122 mm rockets, but without suffering much damage because the untrained rocketeers were bad shots. The future strategy of Frelimo may be to concentrate its sabotage attempts on power lines, which will eventually stretch to South Africa and the rest of Mozambique. This would not only be less dangerous for the guerrillas, but it might also enable them, one day, to take over Cabora Bassa as a going concern.

Qaddafi and the Eritrean rebels

The resignation of the prime minister of the Yemen Arab Republic (North Yemen) on 28 December has jeopardised the recent agreement between North and South Yemen to work towards a merger of the two countries. **Mr Mohsen Al-Aini** gave as one of the reasons for his resignation the difference he had been having with the national assembly on the unity issue. The assembly, composed mainly of conservative tribal leaders, financed by **King Faisal** of Saudi Arabia, has been showing reluctance to accept the terms of the agreement with the marxist government of South Yemen.

The moving force behind the merger proposal was the Libyan leader, Colonel Qaddafi. Apart from seeking to further the cause of Arab unity and to undermine the government of South Yemen, Colonel Qaddafi has other interests in the Yemens. He sees the area as an important base for helping another of his causes, the Moslem Eritrean secessionist movement, which is fighting the Ethiopian government. But a diplomatic offensive mounted last year by the Ethiopians in neighbouring countries has to some extent isolated the Eritrean Liberation Front. (**Emperor Haile Selassie** is reliably reported to have concluded an agreement with **President Numeiry** of Sudan to the effect that neither government will support guerrillas in the other country.)

Developments in Yemen have a bearing on the situation. Some time ago the Ethiopian government warned North Yemen that some 20,000 Yemeni traders living in

Ethiopia would be repatriated if support for the ELF continued. The threat worked: in October the North Yemen authorities – when they took control from South Yemen of the island of Kamaran in the Red Sea – intercepted a large arms shipment bound for the Eritrean guerrillas from Libya. This so angered Qaddafi that he threatened to withdraw his 'mediation offices' in the conflict between the two Yemens.

The Ethiopian police claim to have evidence showing links between the attempted hijacking of an Ethiopian airliner on 8 December and the ELF, 'which works for a certain foreign group'. Some Ethiopian students, on the other hand, claim that the hijacking attempt was not directly connected with Eritrea, but was primarily a protest against the government's policy of repression at Haile Selassie University in Addis Ababa. Some of those killed in the incident were not Eritreans, but members of an Ethiopian revolutionary group. This does not rule out Libyan support, since the students are sympathetic to the ELF; but, unlike the ELF, they enjoy support from a fairly varied range of outside sources.

התבטאויות וראיונות

2/73

עיקרי נאום קדאפי ליום השנה השמיני
להקמת הפת"ח - 1/1/73

(עפ"י רדיו טריפולי)

לאומיות המערכה

- עברו כשלוש שנים מאז הועלתה תכנית לאומיות המערכה. בערכו דיונים ופגישות במסגרות בינערביות אך דבר לא הושג. ממסלות ערב המלוכניות והרפובליקניות הימניות והשמאלניות גילו אזלת יד ולא היה להן האומץ לפעול למען המערכה או להעמיד את הפוטנציאל שלהן למענה. מאידך גיסא לא קם איש בעל אומץ שיאמר שאין הוא פועל למען לאומיות המערכה.

- יש הדורשים שמצרים תכריז שהיא סעתה כתנאי להסכמתם להכנס למערכה. האם אתם מעונינים להשפיל את מצרים או לתמוך בה? השפלתה של מצרים היא השפלה לכל הערבים.

- אחרים מעמידים תנאי שעד שלא יושג שחרור המפרץ הערבי לא יוכלו להתפנות ללאומיות המערכה לשחרור פלשתיין. האם אלה הם תנאים שמעמיד אדם הנושא באחריותו של עם?

- יש האומרים: ניכנס ללאומיות המערכה אך אל תביכו אותנו ותושיבו אותנו ליד שלחן אחד, שכן יש בינינו לבין מצרים ובינינו לבין אחרים מספר ענינים רגישים. האם זהו ענין של ברוגז" או של לאומיות המערכה?

- במקום פעולה למען לאומיות המערכה, קרה במציאות דבר שחזינו מראש: כל מדינה ממדינות העמות מוכנה למעשה לפתור בעיותיה באופן אזורי ונפרד. כל אחת חושבת על החזית שלה ועל האדמות שנכבשו ממנה.

התקפה על פתרונות השלום

- חוסיין מוצא נמוק לבגידתו בעובדה שאין החלטה על מערכה לאומית. הוא מופיע על מסך הטלביזיה, מדבר מתוך שמחה לאיד הערבים ואומר: אם אחתום על שלום עם ישראל ואפילו אכונן פדרציה עמה, איזה ערבי יקום ויאמר לי: "לא"? אותו איש שיאמר לי "לא" - מן הדין שיקום ויילחם.

- פתרונות השלום שהוגשו למצרים על ידי ארה"ב ומדינות אחרות לא נזכרו בהם הגולן והגדס"ע. פתרונות אלה מדברים על השטחים המצריים בלבד: סיני, עזה, שארם-א-שיח', נסיגה של 10 ק"מ, 20 ק"מ, נסיגה מלאה.

- הדבורים האומרים שאין טעם לקשור את סיני עם הגולן ועם הגדס"ע הם דברי הבל שכן מבחינה מעשית הם קשורים זה בזה.

- ההתנגשויות בין סוריה לישראל אינם בבחינת מערכת שחרור ואף לא מערכה לאומית. ישראל הולמת בעומק, היא מחפשת אחר מחנות הפדאים, ולעתים היא מעמידה פנים כאילו היא מחפשת אחריהם והולמת במחנות הצבא הסורי. סוריה משיבה למהלומות אלה לפי האמצעים העומדים לרשותה. כל אשר מתרחש בחזית הסורית הוא למעשה הנחת מהלומות מצד האויב ומהלומות-נגד מצד סוריה; התנגשויות הדומות לאלה הקורות בין שתי מדינות שכנות שאחת משיגה את גבולה של השניה וזאת משיבה לה, כדוגמת המערכה בין הודו לפקיסטאן. מעצם טיבן מהות התנגשויות אלה הכרה בקיום ישראל.

שלילת
דרך
ההתנגשויות
החלקיות
של סוריה

- לו סוריה היתה מקבלת החלטה בדרג המדיני לכבוש את הגולן היה מקום לדבר על עמידתנו לצדה כפי שמחייבת חוקת הפדרציה.

חירב
הימנעות
סאדאת
ממלחמת
התשה

- ברכה העצבנות הקיימת במצרים והאנשים הרוצים להלחם עלול להיווצר שם מצב דומה לזה שבסוריה. ההנהגה המדינית תיזום קרבות בתעלה שלא יהיו בחזקת מלחמת שחרור. קרבות אלה עלולים להוביל לתהום. לא כל אחד היושב במכללה או כותב בעתון מבין את ההשלכות. צריכים להיות מציאותיים יותר.

- לו רצה סאדאת ללכת בתלם של תופעות העצבנות יכול היה לשלח מטוסים וחיילים לפגוע במוצבי האוייב, אך סאדאת יודע כי אלה הם קרבות כושלים. במלחמת ההתשה הרסה הארסילריה המצרית 60% מקו בהלב, אך לא ישראל זזה ממקומה ולא אנו התקדמנו. טונות של תחמושת אבדו למצרים.

- אסטרטגיה זו היא לטובת ישראל. ישראל יכולה לתקוף בסוג אחד של אמצעי לחימה. היא משתמשת בנשק ללא חיילים ואינה כובשת אדמה חדשה משום שהיא כבר מחזיקה באדמה שלנו ומסרתה רק להרוס כוחותינו שמעבר לקו. היא אינה מעוניינת לעבור את התעלה ומכאן שהיא יכולה להשליך עלינו טונות של פצצות מערבית לה. אולם, אם רוצים אנו להחזיר את אדמתנו, עלינו להשתמש בגורם האנושי עם הנשק. הרי אנו לא רוצים להשאר במקום, אלא אם כן נראה בתעלה גבול בינינו לבינה. בפעולות של מלחמת התשה אנו מכירים בגבולות אלה בפועל.

- המצב הנוכחי עדיף על מערכות כושלות שנאלצים לנהל אותן כדי להפיג מצב של לאות ואשר בהן הולכים לאבוד כלי נשק.

- לוב חולקת על הנהגות מדינות העמות ביחס לאופן ניהול המערכה. מדינות ערב קיבלו את ההגיון הישראלי כאילו ישראל קיימת והסכסוך עמה הוא כביכול בין מדינות המכירות זו בזו, ע"כ יש לפתור הבעיה ע"י חוזה או הסכם. אנו מצדנו דוחים את קיומה של ישראל משום שישראל דוחה ומסרבת להכיר בקיומה של

חירב דרך
המלחמה
הכוללת

פלסטין לבקורו של העם הפלסטיני. בכל עשר שנים מתפשטת ישראל על חשבון הערבים, מבצעת מעשי טבח והרס מדי יום. יבהתאם לנתונים של היום תעביר ישראל את המלחמה לאדמתנו ותהרוס את כל הנשק שאספנו אחרי מפלת 1967. אז יהיה שלום ממשי עם ישראל. הערבים יקבלו את תנאי הכניעה לעשיית שלום וכירו בישראל.

- העמות עם ישראל חייב להשתנות. אנו צריכים להעביר את המלחמה אל אדמת האויב כדי שלא תתנהל מעל בירותינו. האויב הולם בדרכי התחבורה שלנו, ברחובות, בנתי-ספר, בנתי-חולים ובכל המנגנונים המביעים את המדינה. הבעיה היא עצם קיומו של האויב, אלא אם כן תקבלו את ההנחה שפלסטין אינה שלנו וישראל נמצאת בגבולותיה וכי הוכוח הוא על גבולות 1967.

- אנו זקוקים להחלטה מדינית רצינית מצד מצרים, סוריה, לוב ומדינות ערב האחרות להסתערות על ישראל. זוהי החלטה הדורשת אומץ לב כי המנהיג המדיני נושא באחריות לתוצאותיה. או שגורלנו יהיה חסול או שגורל האויב יהיה חסול. החלטה על מלחמה מעין זו היא בתחום האחריות המדינית ולא הצבאית. הקרבות שמתנהלים היום מידי פעם הם בתחום האחריות הצבאית.

- כאשר הכריז היטלר מלחמה על רוסיה, בהחלטה זו לא נשא מפקד הצבא שפלש לרוסיה, אלא היטלר ששילם את מחירה: הוא התאבד או שהרגו אותו. הוא שילם אותה משום שגילם את הנאצים והאימפריאליזם שהעולם כולו סבל מכך.

- העובדה שסאדאת לא קיבל החלטה כגון זו נובעת מכך שלא כל האנשים מסוגלים לשאת באחריות להחלטה כזו. נאצר הכריז לפני מלחמת ששת הימים שכל איום כלפי סוריה מהווה איום כלפי מצרים, וכי כל מלחמה נגד סוריה היא מלחמה נגד מצרים - והזיז את צבאותיו לגבול. זו היתה עמדה לאומית ועמדה נכונה כלפי ההיסטוריה. איש לא יאמר כי היתה זו מעות. אך לא תמצאו שוב את נאצר. היה לו גם משקל בינלאומי וכשאמר לרוסים: "תנו לי" (נשק) - נתנו לו. הרוסים חיפשו את ידידותו משום שמצרים סללה בפניהם הדרך לידידות עם עמי ערב.

- אם יקרה לנו עתה מה שקרה ב-1967 יהיה המצב חסר. אך כל אומה כל עוד היא קיימת, יכולה לשאת תבוסות ולהמשיך בצעידה ולבצח. האומה הערבית נמנית עם האומות הגדולות. היא תעמוד בפני מהלומות. יכול להקיץ הקץ על סיבט, סיוואן ועל תאילנד, אך לא על אומה כמו האומה הערבית.

- יחד עם זאת איני מוכן שניכנס למערכה, כאשר אנו יודעים מן היום הראשון שהיא נדונה לכשלון ואח"כ גישה בחרפת התבוסה. המערכות שמתכוננים להן עתה והמנהיגים המדיניים יידחפו אליהן. כברא, תחת לחצים מבפנים ומבחוץ - נדונו לכשלון. איני מוכן ליטול חלק בתכנית המתבססת על הכרה באויב ובמלחמה שהיא מלחמה על גבולות.

הפלסטינאים
והמחבלים
- על הערבים לדעת כי העם הפלסטינאי הוא אלמנט יסודי במאבק נגד ישראל, ולא יתכן להתעלם ממנו. על הפלסטינאים עצמם לדעת את ערכם במאבק זה ואת תפקידם בו, כדי שהמאבק לא יתנהל ע"י מדינות ערב כשהעם הפלסטינאי אויב בתוכן. המלחמה וכל הבעיות שאנו שרויים בהם, סיבותיהם הם הפלסטינאים.

- הדבר שממנו פוחדת ביותר ישראל הוא הפעולה הפדאית. אתם רואים זאת עתה: יוצא חייל פדאי אחד מהחזית הסורית ומייסד ישראלית צריכה לצאת ולתקוף את סוריה. ישראל מוכנה לקבל מלחמה של צבאות סדירים. המייסדים שלהם טובים אולי משלנו, אך המלחמה הפדאית מחרידה אותה, והיא החליטה לחסל ענין זה מיסודו.

- המהלומות על סוריה ולבנון סיבתן היא האלמנט הפלסטינאי. אם תאמר: זוהי גזירת הגורל ואני צריך לשאת אותה ושהפלסטינאים ימשיכו, הרי זוהי החלטה נכונה; ואם תאמר: אין זה עסקי. ולא אשא במהלומות הישראליות, ותמנע את הפעולה הפלסטינית - מה שקורה עתה - זוהי עמדה בלתי נכונה. עמדת סוריה לפני מלחמת ששת הימים שהפלסטינאים יזנקו ממנה כדי לשחרר אדמתם, היתה עמדה נכונה. לבנון, סוריה, מצרים וירדן צריכות להתיר את הפעילות הפדאית כי זה ענין של גזרה וגורל. אדמות לבנון, סוריה וירדן הן המשך לאדמת פלסטין, כך עיצב אלהים את המבנה הגיאוגרפי שלנו ולא נוכל להמלט מהאחריות הנובעת מכך. תוניסיה עם אפשרויותיה הדלות נשאה בחלק גדול מן הנטל של מלחמת אלג'יריה.

- בגלל חוסר הפעילות הפדאית חזרו עד עתה ללוב כ-100 מתנדבים לוביים ששרתו בשורות המחבלים והיתר "יושבים על גחלים".

- הפלוג בקרב ההתנגדות הפלסטינית הוא בגידה בפלסטין. באלג'יריה היתה חזית השחרור האלג'ירית וע"כ היתה מלחמה רצינית. בקרב ההתנגדות הפלסטינית קיימות חזיתות שונות שכולן מתימרות לשחרר את פלסטין. כל החזיתות האלה הן למעשה אוסף אנשים שאמצו לעצמם את הקומוניזם, פלסטינאים חברים לשעבר ב"לאומנים הערביים" שהתפלגו שוב ושוב. היכן המדינה שיש בה תעשייה - היינו המדינה הפלסטינאית? האם בעייתנו היא זו של החזרת אדמה מישראל או בעיה של פועלים המגיעים להם דברים השייכים לבעלי המפעלים? חברי החזיתות מתווכחים על בריאת הקוסמוס. האם אנו צריכים להתווכח על הקוסמוס או על אופן ההתקפה על ישוב יהודי?

- השלב אותו עוברים הפלסטינים הוא שלב של מערכת שחרור לאומי. כל המעמדות חייבים להתלכד. הפלסטינאים העשירים צריכים לעמוד בראש האנשים הלוחמים למען פלסטין. האדמה שייכת לפלסטינאי העשיר ולפועלים. לאחר מכן זכאים העניים לומר כי הם רוצים בקומוניזם. האם הפלסטינאים הפכו לבוערים עד לדרגה שג'ורג' חבש, נאיף חוואתמה ודומיהם יוליכום שולל?

- היכן היה ג'ורג' חבש במערכה של ספטמבר השחרור והיכן היה אחמד ג'בריל? קבלנו מברקים לפיהם נראה ג'ורג' חבש במכוניתו של שגריר עיראק ברומניה ואח"כ במוסקבה. האם גורל המערכה נקבע במכוניתו של שגריר עיראק? כיצד ינהג חבש את עמו עם אורח הגיון כשלו, באמרו: חתמו לי שהמפרץ ושט אל ערב הם רכוש של עיראק, ואח"כ אשתתף במערכה? יאסר ערפאת, מאידך גיסא, ישב בביתו וניהל את המבצעים.

- בעית פלסטין צריכה להיות הבעיה מס' 1 של הפלסטינאים. צריך שהמהתלה הנ"ל תסתיים, אפילו אם יהיה צורך לשם כך בחסול חלק מהם (חברי החזיתות) כדי שתוצר חזית אחת בלבד.

- צריך לקבוע את תפקיד הפלסטינאים המפוזרים בכל מדינות ערב. עלינו גם להתוות תכנית להפעלת חצי מליון הפלסטינים הנמצאים תחת שלטון ישראלי. אילו היו חצי מליון ישראלים במדינה ערבית, האם היתה ממשיכה אותה מדינה להתקיים? אתם עדים למרגלים שלהם ולדעתם הנחושה להרוס לחלוטין את הערבים. הגשרים הפתוחים והעליה לרגל, לא זה הדבר הדרוש. או שהיהודים יטבחו אלמנט זה או שהוא יבטח אותם מבפנים. זוהי פצצת זמן שצריכה להתפוצץ בתוך ישראל.

- הפלסטינאים הנמצאים בחו"ל, עדיף היה כי יחזרו לארצם. באמריקה יש 20,000 פלסטינאים. אין מניעה שהארגונים הפלסטינאים כמו "ספטמבר השחור" ירדפו את אלה היושבים בחו"ל ושהם בעלי מליונים. אלה שעזבו את פלסטין אינם חוזרים אליה ואילו היהודים באים מכל חלקי תבל בעזבם מאחוריהם את אזהרותיהם ומשפחותיהם מטעמי דת, פילוסופיה, פרנסה, או הרפתקה. כל יום ישנה הגירה לישראל. כל אלה אינם ישראלים כלל. הם אזרחים רוסיים, איטלקים, אמריקאים וכד'.

- מוטלת אחריות גדולה על לובים ההולכים להתנדב לשורות המחבלים. לפעמים אוסרים אותם במספר מדינות ערביות ואומרים: אלה הם לובים. לפעמים הם מתנגשים עם הצבאות הערביים. אך זוהי דרכנו. החשוב הוא שעמדתנו נכונה. כל עוד לוב ממלאת תפקיד חשוב בתחום הפעולה הפדאית חייבים אחינו הפלסטינאים לשמוע מאתנו לפחות כמה עצות, מה עוד שהם יודעים כי מערכתם היא מערכתנו וכי קיים עם ערבי המתיחס לבעית פלסטין כאל בעייתו. דבר זה מחייב את הפלסטינאים לבזוק מחדש את היסודות. מזכותו של העם הלובי להפנות שאלות תוכחה כלפי הנהגת לוב על שהיא מסילה את בני העם הלובי וכספיו למען ההתנגדות הפלסטינית ואילו הפלסטינאים לא מאוחדים, לא עשו דבר רציני באדמה הכבושה למדינות ערב סוגרות את גבולותיהן בפניהם. לי אין תשובה על כך. התשובה מוטלת על הפלסטינאים. הם צריכים להיות אחראים בפני העם הלובי. אני יכול רק להגיד: כי זוהי חובה אותה אנו ממלאים - אם יש תוצאה או אין.

* * * *

מידע מדיני מיוחד

דקלום, ימ"י סבת תשל"ג

✓

ירושלים, ימ"י סבת תשל"ג
24 דצמ' 1972
דף 1 מתוך 3 דפים

בריה"מ - מז"ת

- מדעות פקיד סובייטי המחמצא בעניני מז"ת לעמיתים ערביים (מחצית דצמבר 72):
- א. מצרים חוסר הבסיס הציבורי לשלטונו של סאדאת עלול לדחפו לחדש תמיכה בקרב חוגים קיצוניים (הכרובה לאחים המוסלמים). במצב כזה תקום נגדם אופוזיציה של סטודנטים ושל אחרים הקיימת כבר בפוטנציה. עלול להיווצר מצב של תוהו ובוהו לא ברור כיצד תגיב המשטרה במקרה של מתיחות ובאיזה עמדה ינקוט הצבא.
 - ב. אין אישיות חזקה שהיתה יכולה להחליף את סאדאת. ייתכן שלצאדק נתונים כאלה, ודבר זה כמובן לא רצוי לסובייטים. צדקי תומך לדעת הסובייטים בסאדאת ואינו מנסה להתחרות בו. לביקורת שהושמעה לאחרונה במועצת העם אין חשיבות בעיני הסובייטים החושבים שמנסים לנפח את העניין.
 - ג. מפקד חיה"א המצרי בא למוסקבה לדיונים שגרתיים בקשר לסיוע הסובייטי. בריה"מ רוצה לסייע למצרים במיוחד בכלכלתה, אך תעמוד גם בהבטחתיה לגבי הסיוע הצבאי. עם זאת היא תיזהר שהמצרים לא ינסו לגוררה לסיטואציות בלתי רצויות לבריה"מ, כי המשטר במצרים אינו יציב ואין הסובייטים נותנים אמון בסאדאת.
 - ד. עמדתה של לוב לא ברורה. היא תומכת במצרים ומאידך גיסא מבקרת אותה קשות.
 - ה. סוריה - ידידותית לבריה"מ, אך עליה להיזהר מהתערבותה של סעודיה המנסה לקנות בכספה אפילו את אסד, שהסובייטים מרוצים ממנו.
 - ו. סעודיה - פועלת בסוריה, לבנון, עיראק ועוד בשליחות האמריקנים הזקוקים להשפעתה בעולם הערבי ולכספה, כסיוע לתכניתם (של האמריקנים) לפיתוח יוזמה מדינית חדשה.
 - ז. עיראק - אין לסובייטים בעיות, אך זו מבודדת בעולם הערבי.
 - ח. לכן מייחסים הסובייטים חשיבות עליונה לנעשה במצרים. שינוי במצב זה, לאיזה כיוון שהוא, ישפיע בהכרח גם על הנעשה במדינות ערביות אחרות, כולל תימן ורוד"ת. הסובייטים עוקבים בדאגה אחר מצב העניינים במצרים, שואפים לדעת מה כוונותיהן של לוב וארה"ב והאם קיים תיאום בין שלוש מדינות אלו, כאשר הסעודים פועלים בשליחות ארה"ב.

מידע מדיני מיוחד

דף 2 מתוך 3 דפים

- ט. הפלסטינים - מהווים גורם שקשה להעריך השפעתו מראש; ואם יחליטו לחבל בסיכויי ההצלחה של הפתרון המדיני.
- י. אין לערבים סיבה להתייחס, עליהם לפעול לאיחוד הכוחות הפרוגרסיביים שבקרבם ולהיות זהירים לגבי הצעותיה של ארה"ב ושליחתה - סעודיה (צ/055096).
2. מדיפלומט סובייטי בכיר לערבים (מחצית ראשונה של דצמבר 72):
- א. בריה"מ תיתן למצרים להשלוח עצמם שהאמריקנים יושיעו אותם. היא לא תפריע בכך, בסופו של דבר יוכחו המצרים ש"המפתח" לפתרון לא נמצא בידי האמריקנים.
- ב. הסובייטים מקווים שהסורים לא יתפתו ללכת בדרכם של המצרים בנושא חיפוש הפתרונות באמצעותה של ארה"ב.
- ג. גורמים אימפריאליסטים מנסים לסכסך בעיראק בין שיעים לסונים ובין הכורדים לשלטון. הסובייטים הזהירו השלטונות שלא ליפול בפח של המזימה הזו ואלו נוהגים בהתאם. לכן בשאר המצב בעיראק יציב.
- ד. לפייצל יש אמביציות מעבר ליכולתו. במקום להתערב במדינות ערב, היה עליו להשליט סדר בממלכתו. פייצל לא למד לקח מההידברות בין תימן לרוד"ת וממשיך לחשוב שהוא יוכל לפתח יוזמה מדינית סעודית בעולם הערבי (צ/055188).
3. מדעות דיפלומט סובייטי לעמיתים ערביים (מחצית ראשונה של דצמבר):
- א. המצב אינו מרשה לבריה"מ מותרות של מלחמה נוספת באזור. אם הצבא המצרי ייכנס למלחמה נוספת עם ישראל יהיה זה מעשה התאבדות.
- ב. המצב בין מצרים וישראל הוא שמצרים רוצה להילחם ואינה מסוגלת ואילו ישראל מסוגלת להילחם ואינה רוצה.
- ג. קשה לקבל הקביעה שמלחמה היא המוצא היחיד שנותר בידי מצרים (צ/055325).
4. מדיפלומטים סובייטים לעמיתים סוריים: (סוף נובמבר 72):
- א. הסובייטים אינם יודעים למה אפשר להאמין מתוך הידיעות המגיעות ממצרים. המצב הפנימי בה לגמרי לא ברור. מה שברור הוא שהמצב בכל רגע, אין לסובייטים ידיעות מהימנות לגבי מי בעד מה ומי נגד מה. יש שמועות לגבי אי שקט בפוטנציה בקרב הצבא וברור גם שמעמדו של סאדאת אינו יציב, אך חסרים פרטים.
- ב. המצרים מסבכים לעצמם את החיים ע"י זה שהם מבטיחים לסורים שיחשבו לעזרתם אם יותקפו - ואינם עושים זאת בשעה המכריעה.

מידע מדיני מיוחד

דף 3 מתוך 3 דפים

ע"י זה למעשה דוחפים את הסורים לנקוט בקו תוקפני כלפי ישראל, אך במנעים מלסכן את עצמם.

- ג. מאידך מבטיחים המצרים לקדאפי כל מיני הבטחות בלתי מעשיות לגבי איחוד מדיני בין שתי המדינות - דבר שלא יוכלו לעמוד בו.
- ד. בשיחה שקיים זיאת לאחרונה בניו-יורק עם שגריר בריה"מ ובאוו"ם יצא מאליק מברלבול ולא הבין מה רוצה זיאת (צ/055334).

ה ע ר ו ת :

- א. החבטאות סובייטיות אלו לגבי מצרים משחלבות עם החבטאות דומות מאז סילוק הסובייטים ממצרים: דיפלומטים סובייטים אינם נמנעים במנעים מלהבטא בצורה בוטה המביעה ספקות לגבי מידת יציבותו של המשטר במצרים וחוסר אמון בסאדאת. גם הסובייטים מודעים לכך שקשה להצביע על אלטרנטיבה לסאדאת ולמעשה חוששים שהאלטרנטיבה עשויה להיות רעה יותר מבחינתם. בהחבטאות אלה יש גם אישור מחדש של העמדה שדוגלת בה בריה"מ: צידודה בפחרון מדיני ולא צבאי לסכסוך, בריה"מ חסייע למצרים ביחוד בתחום הכלכלי, תעמוד בהתחייבותיה לגבי רכש צבאי (במשמעי שלא חיכנס להתחייבויות נכרות לגבי רכש פריטים מתקדמים) התקפידו שהמצרים לא יגררו להסתככות צבאית. ביטוי למצב יחסים זה יש בדברי מזכ"ל אס"ע, מרעי (19.12): "מצרים הגיעה למצב שבו יודעת בבירור את היקף התמיכה הצבאית הסובייטית שניתן למצרים בשלב הבא חוץ הבטחת התמיכה המדינית והכלכלית". אכן ניכרת קרירות ביחסים, חוץ הקפדה על שה"פ בחחומי כלכלה, סיוע טכני ותרבות.
- ב. מאלפוח ההחבטאות באזניים סוריות על שלא יתפסו לאשליות מהדיבורים המצריים על סיוע לסוריה בעוד שלמעשה לא תעשה מצרים דבר. בכך מגמה סובייטית לרסן את סוריה כפי שגם עשו אמצעי החקשורת הסובייטים בעת החקירות הגדולה סוריה-ישראל. מאידך, ממשיכים כלי החקשורת הסובייטים ללא הפסק להחריע על ריכוזי כוחות ישראלים ברמת הגולן כהכנה למיתקפה מאסיבית נגד סוריה (ולבנון). בריה"מ מעוניינת בליבוי אוירה כזו להעמיק חדירה לסוריה, אך מאידך מעוניינת שהסורים לא יביאו להסלמה מסוכנת בגבול.
- ג. מעניינת גם ההערכות לגבי עיראק (אותה רואים הסובייטים כבלתי פרובלמטית), אך שאינה עומדת בתשיבות לעומת מצרים ועל הצורך בהסדר בין השלטון לכורדים) ובעיקר לגבי סעודיה. מעדויות רבות, שעליהן כבר הצבענו בעבר - מסתבר שבריה"מ מודעת להתגברות משקלה הייחסי של סעודיה ולפעילותה המוגברת נגד עמדות בריה"מ באזור.

Admiral Azevedo's government.

4. For their part, the Portuguese seem to have taken a robustly independent line during the visit. At a press conference for Western journalists, Costa Gomes claimed to have told Podgorny and Gromyko that the actions of the PCP would now have to be circumscribed in the Portuguese government's common programme of action and that this had been "understood very well". The Portuguese officials accompanying the President went out of their way on a number of occasions during the visit to reassure Western journalists that it in no way implied a loosening of Portugal's ties with her traditional partners in Western Europe; the Minister of Foreign Trade, for instance, pointed out that 80% of Portugal's foreign trade remained with Western Europe and only 2.5% with the CMEA countries as a whole, and that although Portugal wished to diversify its trade where possible, it would keep to this basic pattern. He made no mention of Soviet assistance in any major development projects.

5. According to Portuguese journalists in Costa Gomes' party, the Secretary-General of the Portuguese Communist Party, Alvaro Cunhal, is expected to visit Moscow shortly. This would be Cunhal's second visit since the PCP was legalised, but his first as leader of the Party rather than as a government official (as in November last year). Whenever this visit takes place, it could be exceptionally significant both for the future of the Soviet Union's relations with Portugal in general and for relations between the CPSU and the major Communist parties of Western Europe. There seems little doubt that the often brutal tactics employed by the PCP in their efforts to gain control of Portuguese public institutions and the news media, (particularly after their electoral set-back in April), which precipitated not only a prolonged government crisis but a wave of anti-Communist violence in the north of the country, have caused the Russians considerable difficulties. On the one hand, the Russians have by implication been made responsible by Western leaders for the behaviour of the PCP as it affects the fate of democracy in Portugal and, by extension, the future of détente in Soviet relations not only with Western Europe but with the United States as well. Both before and after the Helsinki summit Dr Kissinger made public "hands off" warnings to the Russians, while President Ford, in his Minneapolis speech of 19 August, related the situation in Portugal to wider Soviet intentions in Europe post-CSCE. On the other hand, the leaders of the French, Italian and Spanish Communist Parties have all publicly dissociated themselves from Cunhal's methods; it also seems likely that differences of opinion between the Portuguese and other fraternal parties over correct revolutionary tactics were one of the many complicating factors which have impeded the staging of the Conference of European Communist Parties.

6. The ambivalent attitude of the CPSU to this question was clearly reflected in the much-discussed article by K Zarodov which appeared in Pravda of 6 August to mark the 70th anniversary of the publication of Lenin's book, "Two Tactics of Social Democracy in the Democratic Revolution". Although the Portuguese situation was not the raison d'être for this piece (which would probably have been written anyhow if only as an up-dated version of the article on "Two Tactics" which appeared in Pravda almost exactly twenty years before), there is plenty of evidence to suggest that the Portuguese revolution was uppermost in Zarodov's mind ("the book reads as if it is about events unfolding before our eyes"). It seems, moreover, probable that Zarodov was as much concerned to criticise some of the PCP's tactics,

/particularly

SOVIET-PORTUGUESE RELATIONS AND COSTA GOMES' VISIT TO MOSCOW

1. With the visit of President Costa Gomes to Moscow from 1-4 October, the process of "normalisation" in state relations between the Soviet Union and Portugal can be said to have been virtually completed. Although members of the Portuguese government had visited Moscow during the last year (Cunhal, as Minister without Portfolio, in November; Soares, as Foreign Minister, in January; and Major Martins, Minister of Labour, in March), this was the first visit by a Portuguese Head of State to the Soviet Union. The comparatively lavish treatment which Costa Gomes received, including live television coverage of his arrival (from Warsaw) and a meeting with Brezhnev before his departure from Moscow, was therefore only to be expected.
2. In documentary terms, the results of this visit, which seems to have been arranged between Costa Gomes and Brezhnev at the CSCE summit in Helsinki at the beginning of August, were superficially impressive but unremarkable in content: a joint declaration emphasising the importance which both sides attached to the CSCE principles, the consolidation of détente, non-interference in other people's internal affairs, regular bilateral consultations, and the broadening of their economic and cultural relations (the declaration also stated that its provisions did not affect either side's existing international obligations, a clear enough reference to Portugal's membership of NATO); a joint communiqué recording Soviet views on disarmament, but otherwise confined to generalised statements on international affairs; and agreements on cooperation in culture and science and on long-term cooperation in economic, scientific and technical matters (so far unpublished pending Portuguese ratification). According to the communiqué, both Brezhnev and Podgorny have accepted invitations to visit Portugal at an unspecified date.
3. The visit seems to have been designed by both sides to show that Soviet-Portuguese relations are no different in kind from those which exist, under conditions of détente, between the Soviet Union and most other Western European countries. The emphatic language of the declaration on non-interference, the absence of any reference in the documents to fraternal relations between the Soviet and Portuguese peoples, or to Portugal having chosen a socialist "path of development", Podgorny's statement that Soviet-Portuguese relations were governed by the principles of peaceful coexistence, and the mention in the declaration of existing international obligations, all suggest that great care was taken to allay Western suspicions that the visit might have been used by the Russians to demonstrate, post-Helsinki, their support for the more extreme socialist elements in the Portuguese revolution, or to imply that a change had taken place in Portugal's status which brought it nearer to being a "socialist" country. As it was, Brezhnev's expression of support for "all democratic forces building a free and independent Portugal" and Podgorny's similar remark about "strengthening the unity of the forces favouring the construction of a free, democratic Portugal" appear to indicate continuing Soviet support for a broadly-based government coalition in Portugal, rather than for rule by the Armed Forces Movement and the Portuguese Communist Party alone. Seen in this light, the timing of Costa Gomes' visit also suggests a token of Soviet approval for the compromise solution to the political crisis in Portugal which resulted in the formation of

/Admiral

particularly over timing, as to justify others. Much of what Zarodov particularly emphasised, eg the alliance of the proletariat with the peasantry, the need for the democratic stage of the revolution to be carried out to the end even though it may overlap with the socialist stage, touched on basic revolutionary tactics which the PCP had conspicuously failed to observe. In quoting Lenin's statement that attempts to reach "instant socialism" by jumping the various stages of the revolution always meet with absurd results, both politically and economically, Zarodov again appeared to be pointing an accusing finger at the PCP. On the other hand, his scathing remarks about those who expect the Communist Party to submerge its revolutionary nature and its class identity in "amorphous" alliances with other parties of the left, to adopt a policy of "moderation" and to pursue unity of the left merely for unity's sake, are clearly aimed at critics of the PCP, such as the Italian and French Communists who, unlike the PCP, see chances of coming to power through the ballot-box. On balance, Zarodov's message, as far as the Portuguese Communists are concerned, is one of support for a fraternal party in a revolutionary situation which is under fire from those who should be its allies, and at the same time a warning that by not following Lenin's classic revolutionary tactics closely enough, and trying to force the pace too fast and too early, the PCP may risk bringing about a Chile-type situation.

7. Fears of another Chile seem in fact to have dominated the Russians' public attitude towards the Portuguese crisis in August and September. Zarodov's article was followed two days later by a piece in Pravda accusing the EEC of "gross interference" in Portugal's affairs by postponing a decision on financial aid, thus attempting to "sabotage the revolution". Two further major articles in Pravda that month, describing the deterioration of the political situation in Portugal, seemed to be preparing the Soviet public for a serious set-back to the PCP. Comparisons were made between the anti-Communist policies and methods allegedly employed in Portugal with those used in Chile shortly before the fascist coup there (eg attempts to disrupt the economy and instigate strikes like the lorry-drivers' strike in Chile). At the same time Pravda continued to make its routine calls for unity and to attempt to show that the door was still open to cooperation between the Communists and socialists in government. However, this period clearly marked a shift in Soviet anxiety from uncertainty about the possibility of a premature installation of a Communist régime in Portugal to one of a real fear of the destruction of the numerically small PCP and a serious set-back to the Communist cause in Western Europe. Such was the Russians' apparent concern to see a resumption of cooperation between the PCP and the socialists that Brezhnev took the surprising step of sending a message to President Nyerere on 4 September asking him to exert his influence with Dr Soares.

8. The formation of Admiral Azevedo's government on 19 September appears to have been greeted with as much relief in the Soviet Union as in the West. Cunhal's earlier admission that the way out of the crisis could only be found on the basis of compromise was quoted verbatim by Pravda, a step which has been interpreted in the West as signalling Soviet recognition that the PCP is now in check. Perhaps more significantly Pravda did not report Cunhal's later statement that the PCP's

/support

CONFIDENTIAL

support for the new government would only be proportional to its representation in it.

9. Following Costa Gomes' visit at the beginning of October, coverage of Portugal in the Soviet press was comparatively light. Towards the end of the month, however, Pravda resumed its daily reporting, concentrating on statements by the PCP and Cunhal personally, thus giving the impression that they may have regained the initiative and that their fortunes could revive sooner than anticipated. Pravda of 25 October for instance noted that "the PCP has stressed that a key feature of the present situation is that the revolutionary forces, the working class and the popular masses are taking the initiative into their own hands and going over to the counter-attack". This may have been meant to suggest that the Russians are not necessarily against the current Communist and ultra-left campaign of agitation to destabilise the government, if it will increase Communist representation in it, (thus demonstrating what is meant by a "political" as opposed to an "arithmetical" majority). If so, the possible forthcoming visit by Cunhal to Moscow could well be an occasion on which the Russians will urge the PCP to pursue such tactics to their logical conclusion. On the other hand, Pravda's apparent approval of the "counter-attack" may have merely signified recognition that the PCP's chief motive in joining it was to avoid being outflanked by the far left. In that case the Russians will no doubt continue to enjoin caution. In any event, a visit by Cunhal may provide further opportunity to judge how near the mark are those commentators who have recently claimed to detect a distinct change in Moscow's policies towards promoting revolution in Western Europe.

CONFIDENTIAL

SOVIET POLICY IN THE MIDDLE EAST

Arab/Israel

1. The Russians' reaction to the second disengagement agreement in Sinai, signed in Geneva on 4 September, was disobliging in general and openly critical in part, but fell short of condemning the agreement as a whole. Their apparent objections were based on:

- (a) opposition to partial measures towards a Middle East peace settlement taken outside the framework of the Geneva Conference;
- (b) absence of a link between the agreement and a final settlement;
- (c) their assertion that dealings of this nature between one Arab country and Israel neglected the question of other occupied Arab territories and Palestinian rights and was a blow to Arab unity;
- (d) their apprehension at the presence of American technicians at the tactical early warning stations in the Sinai passes which they evidently saw as a potentially complicating factor in the military situation. Pravda on 25 October described it as a new element fraught with far reaching dangerous consequences.

The Russians declined to send a representative to Geneva and criticised the UN Secretary-General in private for agreeing to send General Siilasvuo there to preside over the Military Group, probably because they considered Geneva an unsuitable forum for what they regarded as a private US/Israel/Egypt agreement.

2. Despite their reservations, which have only recently been made in the Soviet media with any force (Pravda of 25 October) and were not brought up by Gromyko in his speech to the UN General Assembly on 23 September, the Russians' continuing and overriding concern is to minimise the risk of wholesale hostilities in the area, and they are probably more relieved than not that the agreement is being implemented. Their attitude is likely to remain equivocal. They would probably like to increase Syrian, Jordanian and Palestinian resentment towards the new Sinai agreement and discourage the Syrians from following the Egyptian example and exploring, through the agency of Dr Kissinger, the possibility of a further interim agreement in the Golan. At the same time they would view with alarm any serious drift towards greater Arab fragmentation and any attendant risk that the Syrians might misguidedly choose to launch major hostilities on the Golan. Equally, they may well consider it inadvisable to try and stop the Syrians negotiating with the Israelis if the Syrians feel it is in their interests to do so. Meanwhile, official Soviet statements on the

/Middle

CONFIDENTIAL

Middle East continue to insist on the full withdrawal of Israel from all Arab territories occupied in 1967, the fulfilment of the Palestinians' rights (including the establishment of their own state), the right to independent existence of all states in the area, and on Geneva as the only forum for a comprehensive peace settlement.

3. It is difficult to predict how long Soviet Middle East policy as a whole will remain in its present state of comparative inertia. The fact that the Russians failed to come up with any viable alternative to the step by step approach following the suspension of Dr Kissinger's mission in March, and also took no measures to improve their relations with Egypt, suggests that they may have recognised the intractability of the problems facing them and opted for a period of disengagement in which they would:

- (a) do nothing either to encourage or seriously to undermine prospects for a further interim agreement in the Golan or elsewhere;
- (b) further postpone any serious efforts to get themselves closely involved in the negotiation process until most of the groundwork towards a comprehensive settlement has been done by the Americans.

On the other hand, as indicated by the recent visit of President Asad to Moscow (9-10 October), the Russians appear intent on consolidating their influence in Syria (militarily sound, but politically precarious) and pushing her into closer co-operation with Jordan and the PLO. They will also wish, through Syria, to be in a position to turn events in Lebanon to their advantage should the civil war result in partition or victory for the Left.

Soviet/Egyptian relations

5. Soviet-Egyptian relations have continued to deteriorate with neither side making any serious effort to stop the rot. In his speeches and press interviews, President Sadat has carried his criticism of the Soviet Union to a new pitch and the Egyptian press has followed suit with a series of hostile articles. Sadat has continued to accuse the Russians of restricting arms supplies and failing to replace equipment lost in the October war; more recently he has also charged the Russians with encouraging Syrian and Palestinian opposition to the second Sinai disengagement agreement and deliberately setting Arab régimes against each other.

6. The Egyptians have accompanied their anti-Soviet press campaign with a number of actions in the military field designed to embarrass the Russians, eg arranging for the flagship of the US Sixth Fleet to be present at the re-opening of the Suez Canal in June, debarring the Russians from clearing their own mines, closing the harbours of Sollum and Mersa Matruh to the Soviet fleet and grounding the four MiG-25 reconnaissance aircraft lent by the Russians. But they have stopped short of taking any drastic step which would lead to serious confrontation with the Russians, eg renouncing the Soviet-Egyptian Friendship Treaty, or

/withdrawing

CONFIDENTIAL

withdrawing their naval facilities at Alexandria .

7. For their part, the Russians have acted with considerable restraint in the face of Egyptian provocation. It was not until the eve of Sadat's visit to the United States on 26 October that Pravda responded to Sadat's attacks with an authoritative "Observer" article condemning Egyptian ingratitude for Soviet economic and military aid and strongly criticising Sadat by implication if not by name. However, neither side has so far forced relations beyond the point of no return. Both know that whatever Sadat's success in obtaining military supplies from the West, Egypt will remain dependent for all practical purposes on Soviet equipment for years to come if her policies continue to include war as a feasible option. Moreover there is still a considerable Soviet technical presence in Egypt, both military and civilian. Egypt's continuing dependence on Soviet assistance with major economic projects should also inhibit rash action.

8. Current Soviet policy appears to be to deny Egypt military supplies of the quantity and sophistication she needs in order to go to war again, while continuing to co-operate in reasonably generous fashion in the economic field, although not as yet to the point of rescheduling Egypt's debts. Meanwhile the Russians will do all they can to undermine Sadat's position both domestically and among his Arab colleagues in the hope that his successor may favour a more pro-Soviet alignment of Egypt's policies.

Soviet/Israel relations

9. There have been indications that the Russians may be considering a more flexible policy towards Israel, particularly since the second Sinai disengagement agreement. Gromyko's meeting with the Israeli Foreign Minister in New York on 24 September (the first such meeting since that between Gromyko and Mr Eban in Geneva in December 1973) coincided with the visit to the Soviet Union of an Israeli parliamentary delegation. The question of re-establishment diplomatic relations may perhaps have been discussed on these occasions. Public Soviet statements on Israel have not however noticeably softened, and in the light of Soviet official policy on the Arab/Israel dispute it is difficult to see how they could do so for so long as Israel still occupies territory taken in 1967. On balance it seems unlikely that relations will be re-established in the near future, although this cannot be ruled out. But there is no doubt that the absence of a bilateral relationship with Israel has put the Russians at an increasing disadvantage as potential mediator and has therefore had a significantly detrimental effect on the pursuit of Soviet interests in the area as a whole.

The first part of the report is a summary of the work done during the period covered by the report. It is followed by a detailed account of the work done in each of the four areas mentioned in the title. The first area is the study of the properties of the new material. The second area is the study of the properties of the new material. The third area is the study of the properties of the new material. The fourth area is the study of the properties of the new material.

The second part of the report is a detailed account of the work done in each of the four areas mentioned in the title. The first area is the study of the properties of the new material. The second area is the study of the properties of the new material. The third area is the study of the properties of the new material. The fourth area is the study of the properties of the new material.

The third part of the report is a detailed account of the work done in each of the four areas mentioned in the title. The first area is the study of the properties of the new material. The second area is the study of the properties of the new material. The third area is the study of the properties of the new material. The fourth area is the study of the properties of the new material.

THE BREZHNEV DOCTRINE AND THE SOVIET/GDR TREATY
OF FRIENDSHIP

1. One significant feature of the Treaty of Friendship between the Soviet Union and the German Democratic Republic signed in Moscow on 7 October is that it contains several passages strongly redolent of the so-called "Brezhnev doctrine" of limited sovereignty for the East European States.
2. The "Brezhnev doctrine" was an appellation first given by Western observers in 1968 to the Soviet Union's justification of the invasion of Czechoslovakia. In essence, the Russians allege a special relationship between fraternal "socialist" states which can be held to justify intervention by one "socialist" state in the affairs of another in order to defend, maintain or restore the achievements of "socialism". There are many Soviet statements on record illustrative of this theme. It was particularly manifest in the Soviet/Czechoslovak Friendship Treaty of May 1970. Now, five years later, the new Soviet Union/GDR Treaty is the first re-affirmation of the doctrine in a Soviet/East European bilateral agreement since that time.
3. The preamble of the Treaty records both sides' view that "the support, strengthening and defence of Socialist achievement is the common international duty of Socialist countries". Article 4 commits both sides to a "readiness to take the necessary measures to protect and defend the historic gains of socialism and the security and independence of both countries". These are virtually word for word the formulae used in the 1970 Soviet/Czech Treaty. Other parts of the preamble, and Article 1, reinforce this with references to the overriding force of the principle of "socialist internationalism", a term which is one of the accepted euphemisms for the policy of limited sovereignty. Furthermore the treaty makes clear that these principles are held by both sides to cover relations between all Socialist countries. This has already elicited a sensitive reaction in Belgrade where the daily newspaper Politika has criticised it as a "monolithic concept of inter-state relations between socialist countries" and has recalled that the Warsaw Pact action in Czechoslovakia in 1968 was also based on the proposition that one country can have a responsibility for the destiny of Socialism in another. And although there has so far been no overt reaction, it is reasonable to suppose that the Poles, and doubtless, the Romanians will find the Treaty provocative and unwelcome.
4. Another related point of interest is the use of vocabulary to describe the permanence of borders in Article 6 of the Treaty. Frontiers between states are held to be "inviolable", which is the word used in Principle 3 of the CSCE Final Act. Frontiers between Warsaw Pact countries and between the GDR and FRG are however "untouchable". The latter word is the one the Russians tried to use in CSCE but was successfully resisted by the West. The concept of "untouchability" is at odds with the delicate balance in the CSCE Final Act between inviolability of frontiers (Principle 3) and the provision for the peaceful change of frontiers (Principle 1).

5. The Treaty is therefore a useful reminder that the Soviet attitude towards East European sovereignty has not changed in the seven years since the invasion of Czechoslovakia. The absence of any direct reference to the Final Act of the CSCE is not in itself surprising (though there is an oblique preambular reference to the Declaration of Principles.) But the way in which the principles of sovereignty and inviolability of frontiers have been redefined is also an interesting demonstration that despite all the recent propaganda, the Final Act ill serves GDR and Soviet interests and does not adequately fill the bill in Soviet eyes as a pseudo Peace Treaty.

THE GUIDELINES FOR THE VIITH CONGRESS OF THE POLISH
UNITED WORKERS' PARTY: DECEMBER 1975

1. At the 18th Plenary Session of the Central Committee of the Polish United Workers' Party (PZPR) on 4 September, the Guidelines for the 7th Congress of the Party, which is to open on 8 December 1975, were presented. The Guidelines summarise the achievements since the last Congress in December 1971 and look forward to the next five-year period of Poland's progress towards a "developed socialist society".
2. The Guidelines describe at length the considerable economic progress made since the last Congress, and recall the difficult situation which the leadership faced in the aftermath of Gomulka's downfall in December 1970. Among the many statistics cited are: basic food prices have not increased; inflation has been kept to an average of 2-3% per annum; 1¼ million flats have been built; national income increased by 62%, industrial production by 73% and agricultural production by 27%. All these figures, except those for agriculture, exceeded the planned targets. Outlays on investments reached 1900 milliard zlotys, which it quite rightly describes as an "immense effort" and from which it claims modestly that "favourable results were obtained".
3. Certain major difficulties are glossed over in the document. Delays in the development of transport and housing construction are blamed on the difficulties resulting from the stagnation in the years before the 6th Congress in 1971. Some difficulties are attributed to the combination of inflation and recession in the West, but the implications of the substantially greater than planned trade deficit with the West are not explored. There is no indication that investment discipline has been a problem nor that the Party is worried about the large amounts of accumulated savings and the pressing need to alleviate the burden on the State budget by raising the prices of basic foodstuffs which have been frozen since December 1970.
4. As for socio-economic development in the next 5 years, considerable advances are foreseen in all economic spheres and a general improvement in the life of the population is expected, with increased consumer goods services and foodstuffs. There are warnings that some action will be taken to improve work discipline and steps will be taken to prevent malingering. There are no signs that there will be any tightening of central control during the next 5-year period nor that there will be any acceleration in the taking of private agricultural land into the public sector. Although it is said that the gradual socialisation of agriculture will continue, and the importance of cooperation between the socialised and private sector is stressed, the régime will be anxious not to jeopardise food supplies, which remain a politically sensitive matter.
5. In a passage dealing with the People's State and Socialist Democracy, the Guidelines indicate that the constitution will be changed to take into account the fact that Poland is now deemed to be a socialist country. The practice of

/consultation

CONFIDENTIAL

consultation with working people, especially the working class, will be developed but "freedom of political activity by anti-socialist forces is inconsistent with the essence of our democracy". On the freedom of religion the Guidelines say, "the People's State offers believers freedom of satisfaction of their religious needs but our country requires loyalty from all bodies of the Catholic Church".

6. The Guidelines have nothing of particular interest to say about foreign relations. There are standard references to NATO (which continues the arms race); the Bundeswehr, (which plays "an active and dangerous role"); and cold war forces supported by the Chinese, who count on West German nationalism. The importance of Poland's alliance with the USSR and her membership of CMEA and the Warsaw Pact are given the usual stress.

7. The concluding chapter on ideology and the work of the Party shares the same generally complacent tone, and suggests that the leadership see no need to alter their policies significantly in these sectors.

8. In general the Guidelines are self-congratulatory about the past and optimistic about the future, perhaps too much so. Indeed, during the tours of the country which they have been making in recent weeks, First Secretary Gierk and Prime Minister Jaroszewicz have indicated that the next five years will not show the same rapid increase in living standards as the last. There are no serious factional disputes which might lead to major Party changes at the Congress. Although rumours abound there is no indication of any major change in policy nor that the leadership feels threatened. On the basis of his current performance and in the absence of any credible alternative, there is no reason to suppose that Gierk will not be re-elected First Secretary in December.

CONFIDENTIAL

THE SOVIET-UNITED STATES GRAIN DEAL

1. On 20 October the United States and the Soviet Union concluded a long-term agreement which obliges the Soviet Union to purchase a minimum of 6 million tons of grain in each 12 months period from 1 October 1976 to 30 September 1981. The Russians may also purchase a further 2 million tons a year, without consultation, but purchases in excess of this amount are to be subject to prior consultation. The United States may restrict sales to the Soviet Union to less than 6 million tons if the total US grain supply in any crop year is less than 225 million tons. This restriction is unlikely ever to be applied, given the present production rates of American agriculture. Purchases are to be made at the prevailing world market price. At current prices this would cost the Soviet Union a total of \$5 billion over the period of the agreement.

2. In addition to the grain agreement, the US and the Soviet Union reached an understanding on a second possible agreement under which the Russians would supply the US with 10 million tons of crude oil and petroleum products annually. Negotiations on this are continuing, but the outcome is uncertain. While the sale of 10 million tons of oil to the US each year, even at a price below the current world market rate, would go some way towards paying for Soviet grain purchases, it may be quite difficult for the Soviet Union to find oil for the US market without cutting supplies to its CMEA partners and other customers.

3. The Soviet long-term grain agreement with the US, which has not been made public in the Soviet Union, follows hard upon the failure of the 1975 Soviet grain harvest. No official Soviet figure for the harvest has been published, but it could be as low as 160 million tons. This is at least 35 million tons below the Soviet Union's estimated total requirement of grain for domestic consumption and is 55 million tons below the target for this year. Throughout the Soviet Union the principle grain-growing regions have suffered a severe summer drought, and inflexibility and disorganisation seem to have prevented the necessary rescue measures. Massive investments have not eliminated the long-term defects of Soviet agriculture: shortage of suitable machinery and spare parts, poor maintenance, deficiencies in irrigation schemes, insufficient attention to crop rotation, shortage of storage space, and over-centralised decision-making.

4. Grain imports have been resorted to as the only alternative to widespread slaughter of livestock, which would undermine the Soviet leadership's commitment to raise the standard of living by increasing meat supplies. The Soviet Union re-entered the world grain market in July and since then has purchased at least 17-18 million tons, including some 10 million tons from the USA. In August the USA suspended sales of grain to the Soviet Union but has now agreed to sell up to an additional 7 million tons to the Soviet Union in the period up to October 1976. Future Soviet grain requirements are likely to be considerable, partly as a result of the expanding Soviet livestock programme and partly to replace depleted grain stocks. These requirements will, in part, be met from the long-term grain agreement, but the Soviet Union's future purchases are likely to exceed the figure of 6 million tons

/annually

annually provided for under the agreement.

5. Largely as a result of climatic variation, Soviet grain production and trade in grain are currently two of the most unstable elements in the world grain trade. During the past decade, the Soviet Union accounted for 80% of the annual fluctuation in the world trade in wheat. The variation in Soviet imports of grain has been particularly marked. For example, in the 1971-72 crop year total imports by the Soviet Union were 8 million tons, while in the following year after a disastrous harvest imports rose to 21 million tons. The new long-term agreement with the United States will help to stabilise the impact on the United States' and world grain markets of Soviet intervention by regularising Soviet purchases.

6. The agreement with the US eliminates one major problem for the Soviet leadership in the run up to the Party Congress next February by limiting the impact of the harvest failure on Soviet living standards. The agreement will also, in the longer term, ensure that the Soviet authorities can maintain the planned expansion of the livestock programme. On the other side of the balance sheet, the Soviet Union has been forced to concede a degree of economic dependence upon the USA and to admit publicly that it cannot meet its own grain requirements. In addition, the Soviet Union has committed itself to hard currency purchases for the next five years. This, at a time when the Soviet authorities are already facing balance of payments difficulties, will be a considerable burden. Nonetheless, the Soviet leaders may, in contacts with foreign interlocutors, point to the grain agreement as one of the fruits of the Soviet relationship with the US and of their détente policies.

AGRICULTURE IN CHINA

1. The Chinese held a national conference on agriculture from 15 September to 19 October. The conference, which was named the National Conference on learning from Tachai (the model commune in Shansi province) has served to emphasize the importance of the role that agriculture will play in the next national five year plan.
2. In his summing up report on 15 October, which was in effect a major policy statement on agriculture, Vice Premier Hua Kuo feng stressed the need to expand mechanisation in agriculture and to develop rural light industry to support that mechanisation, so as to increase unit yield and release manpower for the overall development of the collective economy. He added that great efforts should be made to accomplish mechanisation in the main by 1980. Secondly he placed more emphasis on the gradual process whereby the present three level system of ownership (commune, brigade, production team) would give way to a system in which the brigade became the "basic accounting unit" (this would mean that the present income differentials within each brigade would no longer exist). No time limit was set for this to be achieved. The Vice Premier wanted to see by 1980 large scale communes with a high degree of collectivisation and collective spirit, and called for biannual reports at a provincial level on progress in implementing the Tachai line.
3. It is unlikely that all this represents a new attempt at a "Great Leap Forward" in agriculture, but it seems that, while recognising the need for private plots and household sidelines production as permitted in the new constitution, Chinese leaders are anxious that the progress towards full collectivisation should not lose momentum.

7/10

עק 12 / 4
כ"ז כסלו תשל"ג
3 דצמ' 1972

رئيس التحرير : إحسان عبد القدوس

המצב המדיני-המאמר השבועי

של

אחסאן עבד אל - קדוס

(תמצית המאמר כפי שנמסרה ע"י סימז"ת מקהיר
021000 דצמ' + תוספת ששודרה ע"י טו"ע
021055 דצמ').

עבד אלקדוס כותב במאמרו, כי מצרים וטורקיה
הן אשר תקבענה את מועד המערכה ולא ישראל
היא שתגרור אותן אליה.

המאמר פורסם תחת הכותרת:

" מצרים והתוקפנות על טורקיה "

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1950

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS DEPARTMENT
530 SOUTH EAST ASIAN AVENUE
CHICAGO, ILLINOIS 60607
TEL: 773-936-3700
WWW.PHYSICS.UCHICAGO.EDU

עורך "אח"באר אליוס", אחראן עבד אלקדוט, מדגיש, כי לא יתכן שמצרים או טוריה, האחת תפנה עורף לשניה, אלא אם כן תפנה עורף לעצמה.

הוא מוסיף, כי ישראל מחזיקה תחת כיבוש חלק משטחי מצרים, כפי שהיא מחזיקה תחת כיבוש חלק משטחי טוריה, ועמדת מצרים לגבי טוריה היא עמדתה לגבי עצמה, וכך גם עמדת טוריה כלפי מצרים.

במאמרו השבועי, שהתפרסם תחת הכותרת: "מצרים והתוקפנות על טוריה", מצביע עבד אלקדוט על השאלות שהתעוררו בשבועות האחרונים מתוך הזרמים העזים המופנים בגד מצרים. בין השאלות האלה: "איך מביחה מצרים לאחותה טוריה לעמוד לבדה בפני התוקפנות הזו? מדוע לא פעלו הכוחות המצריים, כדי לסייע לטוריה? מה משמעות פדראצית שלוש הרפובליקות הערביות?".

בעל המאמר מבהיר, כי שאלות רבות רווחו ובוטחו במילים פרובוקטיביות שמקור כולן בעתונים ובשידורים, שמרביתם בתובים לחליטת הכוחות העוייבים. מטרת השאלות האלה היא להגיע לאחת משתי אפשרויות, שכל אחת מהן תגשיח את תכנית ישראל בשלב הבוכחי.

עבד אלקדוט מטעים, כי האפשרות הראשונה היא שהכוחות המצריים יפעלו בזמן שתקבע ישראל ובמסגרת התוכנית שהיא הכינה, והאפשרות השניה היא שהכוחות המצריים לא יפעלו, וע"י כך תאבד מצרים הרבה מהאמון, שדעת הקהל הערבית רוחשת לה, להנהגתה ולמסטר שבה, וכך יושט קץ לכל הבטיחות ללכוד את הכוחות הערביים במערכה אחת, דבר שעלול להסתיים במרד פנימי.

עבד אלקדוט מבהיר, כי מצרים אינה זקוקה לכך שישראל תבצע תוקפנות, כדי שהיא תתחיל להלום בטינו, אלא מצרים עשויה להתחיל להלום בטינו בזמן שישראל לא תבצע תוקפנות על טוריה, או בזמן שמצרים עצמה תבחר ותקבע. כך גם טוריה, שכן איננה מתאר לעצמי שהנהגתה מחכה למהלומה בטינו, או למעשה תוקפנות ישראלי על קהיר, כדי שהיא תהלום בגולן.

עבד אלקדוט מוסיף, כי התיכנון והאחדות הצבאית בין מצרים לטוריה קיימים במסגרת פדראצית הרפובליקות הערביות. במסך השבועות שעברו ביקרו המפקדים הצבאיים המצריים בטוריה. כ"כ ביקרו המפקדים הצבאיים הטוריים במצרים.

עבד אלקדוט מסיים את מאמרו באומריו:
אבי כותב את כל הדברים האלה כשיקול דעת מדיני אישי, שאין לו קשר עם תכנון צבאי קיים כלשהו בין שתי המדינות, ואפילו מבלי להסתמך על מבטליות צבאית שממנה אבי שואב השראה או מסתמך עליה.

THEY WERE THE FIRST TO BE SEEN IN THE
MOUNTAINS OF THE NORTH WEST TERRITORIES.

THEY WERE THE FIRST TO BE SEEN IN THE
MOUNTAINS OF THE NORTH WEST TERRITORIES.

THEY WERE THE FIRST TO BE SEEN IN THE
MOUNTAINS OF THE NORTH WEST TERRITORIES.

THEY WERE THE FIRST TO BE SEEN IN THE
MOUNTAINS OF THE NORTH WEST TERRITORIES.

THEY WERE THE FIRST TO BE SEEN IN THE
MOUNTAINS OF THE NORTH WEST TERRITORIES.

THEY WERE THE FIRST TO BE SEEN IN THE
MOUNTAINS OF THE NORTH WEST TERRITORIES.

THEY WERE THE FIRST TO BE SEEN IN THE
MOUNTAINS OF THE NORTH WEST TERRITORIES.

THEY WERE THE FIRST TO BE SEEN IN THE
MOUNTAINS OF THE NORTH WEST TERRITORIES.

זהו רק רעיון, המוסחת על אכסיומות מדיניות המטרבות להשתכנע מהגירסה שיש לבצע פעילות צבאית רק בגלל הקשר הלאומי הריגשי. זוהי גירסה עליה מסתמכים המסעות והזרמים העזים, המכוונים בגד מצרים, בבטיון לתאר אותה כאילו פנתה עורף לטוריה בעת צרה.

תוספת טו"ע:

עבד אלקדוט מכחיש את הדברים שפורסמו לאחרונה בעתונים הישראליים, לפיהם העביר ראש משקיפי האו"ם איגרת מראש המודיעין הישראלי לאחראים במצרים, בה באמר, כי טוריה הפגיזה בתותחיה את העמדות הישראליות, רק כדי לאלץ את מצרים להתחיל בהתנגשויות עם כוחות ישראל.

עבד אלקדוט מתאר סיפור זה כשקר, הוא כותב, כי ראש משקיפי האו"ם לא התקשר עם אף אחראי בדרג כלשהו, כדי למסור לו איגרת מישראל, וכי אין זה תפקידו של ראש משקיפי האו"ם להעביר איגרות בין מצרים, או מדינה אחרת כלשהי בחזית העימות, לבין ישראל.

עבד אלקדוט מוסיף, כי ישראל מתכוונת מאחורי זאת להחליש את מצרים, להפיל את המשטר בה ולהחליש את החזית הפנימית, כדי להכביעה.

חג/מש

THE FIRST PART OF THE HISTORY OF THE
REIGN OF CHARLES THE FIRST IS
CONTAINED IN THE FIRST VOLUME OF
THIS WORK, AND THE SECOND PART
IN THE SECOND VOLUME.

THE SECOND PART

THE SECOND PART OF THE HISTORY OF THE
REIGN OF CHARLES THE FIRST IS
CONTAINED IN THE SECOND VOLUME OF
THIS WORK, AND THE THIRD PART
IN THE THIRD VOLUME.

THE THIRD PART OF THE HISTORY OF THE
REIGN OF CHARLES THE FIRST IS
CONTAINED IN THE THIRD VOLUME OF
THIS WORK, AND THE FOURTH PART
IN THE FOURTH VOLUME.

THE FOURTH PART OF THE HISTORY OF THE
REIGN OF CHARLES THE FIRST IS
CONTAINED IN THE FOURTH VOLUME OF
THIS WORK, AND THE FIFTH PART
IN THE FIFTH VOLUME.

1874

עק 12 / 5
כ"ט בכסלו תשל"ג
5 בדצמ' 1972

رئيس التحرير: إحسان عبد القدوس

המצב המדיני-המאמר השבועי

של

אחסאן עבד אל - קדוס

=====
"מצרים והתקפנות על סוריה"

(התרגום המלא של המאמר)

מקור: "אח" באר אליום", מצרים, 2 בדצמ' 72

=====

1917

1917

Faint text or a signature located directly beneath the large stamp.

A line of faint, mirrored text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

1917

A second line of faint, mirrored text, also likely bleed-through from the reverse side.

Faint, illegible text located in the lower middle section of the page.

Faint, illegible text located in the lower middle section of the page.

1917

בין השאלות, שהתעוררו בשבועות האחרונים מתוך הזרמים העזים, המופנים בגד מצרים, דברים הנוגעים לעמדת מצרים מול התקפותיה של ישראל על סוריה. איך מניחה מצרים לאחותה סוריה לעמוד לבדה בפני התוקפנות הזו? מדוע לא פעלו הכוחות המצריים, כדי לסייע לסוריה? ואם-כן, מה משמעות פדראצית שלוש הרפובליקות הערביות?

שאלות רבות רווחו וגוסחו במילים פרובוקטיביות, שמקור כולן בעתונים ובשידורים, שמרביתם בתונים לשליטת הכוחות העויינים. מטרת הפרובוקאציה הזאת היא להגיע לאחת משתי אפשרויות, שכל אחת מהן תגשים את תכנית ישראל בשלב הנוכחי.

האפשרות הראשונה היא, שהכוחות המצריים יפעלו בזמן שתקבע ישראל ובמסגרת התוכנית, שהיא הכינה; והאפשרות השנייה היא, שהכוחות המצריים לא יפעלו וע"י כך תאבד מצרים הרבה מהאמון, שדעת הקהל הערבית רוחשת לה, להנהגתה ולמשטר שבה וכך יושם קץ לכל הנסיובות ללכד את הכוחות הערביים במערכה אחת, דבר שעלול להטתיים במרד פנימי.

נראה, שההוכחה החותכת ביותר לכך, שנכון הוא תיאורי את הפרובוקאציה הזאת, היא שעתונני ישראל עצמה - וכן המוקדים, החולשים על הכוונת התעמולה - התרכזו, בעת הקרבות עם סוריה, בהתגרות המכוונת בגד מצרים.

דבר אחרון, שפורסם בכל עיתוני ישראל, בעת ובעונה אחת, הוא אותו סיפור מוזר, שאני מצטטו מילולית: "אליהו זעירא, ראש המודיעין הצבאי הישראלי, קרא לראש מחקיפי או"ם, ביקשו להתקשר עם שלטונות מצרים ולהודיע להם, שהידיעות שבידי ישראל מוכיחות, שלא הפעילה סוריה את תותחיה בגד ישראל בגולן אלא כדי לאלץ את מצרים לפתוח בהתנגשויות עם כוחות ישראל. ועוד: ישנה תכנית סורית, שמטרתה "לגרור את רגלי" מצרים להיכנס למלחמה בניגוד לרצונה; וזאת משום ששלטונות סוריה מאמינים, שמצרים הותירה את סוריה לבדה למול ההתקפות העזות של מטוסי ישראל, בימים האחרונים".

זהו סיפור הכזב. כזב, משום שראש מחקיפי או"ם לא התקשר עם שום אחראי, בכל דרג שהוא, כדי למסור לו שדר מישראל; כזב, משום שאין זה מתפקידו של ראש מחקיפי או"ם להעביר שדרים בין מצרים-או כל מדינה בחזית העימות - לבין ישראל; כזב, משום שהסבר זה באשר לסוריה הריהו הסבר פוליטי, שאיננו בתחום עיסוקיו של ראש המודיעין הצבאי הישראלי, מה עוד שבין ישראל קיימים מנגנוני-מודיעין אחרים.

... the ... of ...

מטרתה של ישראל משקר קלוש וזול זה - שכל עיתוני העולם המערבי העתיקהו והגיע עד לקורא הערבי - היא להגיע לאותן אפשרויות, הכלולות בחכניתה:

או שהקורא המצרי טיפס - וזאת מביחה ישראל בכל-עת, תמיד - במידה שיאמין לשקר זה, וכתוצאה מכך תוערער הזיקה שלו אל טוריה, והוא ישכח, שטוריה לא הפעילה את תותחיה אלא כדי להשיב על תוקפנות ויתעלם ממידת הקטר הצבאי והפוליטי שבין מצרים וטוריה - דבר המאחד את תבועותיהן של שתי המדינות בתכנית אחת - וישכח, שבתוך הכוחות הסוריים עצמם ישנם כוחות מצריים . הוא ישכח את כל זה, ואף יותר מזה, ויחיה את השקר הישראלי, המספר לו, שטוריה משחקת בכוחותיה משחק פוליטי, במטרה לדחוף את מצרים למלחמה, שאינה חפצה בה, כאילו לטוריה אין אדמה כבושה, שעליה להגן עליה ולהילחם למענה, אלא היא מתקיפה את ישראל ומשתדלת לגרוור את מצרים, למען תצטרף זו אליה בתוקפנות נגד ישראל;

או שהמבחיגות המצרית תאבד את השליטה על עצביה, לזוכח שקר זה, וההתגרות תעורר אותה, עד כי תנסה להוכיח לדעת הקהל, שהשקר הוא שקר, ושקטריה עם טוריה הריהם בבחינת קטר עם אדמתה, שנשדדה ממנה, ואז תפתח במלחמה וע"י כך תתגשם תכניתו של ראש המודיעין הישראלי.

רבים הם הכזבים, הנאמרים אודות עמדת מצרים ביחס לתוקפנות על טוריה.

סבורני, כי הדבר הגורם לכזבים אלו והמניע את המאמץ הגדול הזה - המושקע בהמצאתם ובהחמעתם שוב ושוב עד הגעתם אלינו - מתבטא בניסיון לשוב לעמדה, אותה בקטה מצרים ב-1967.

ידוע, כי מצרים בקטה ב-1967 צעדי הכנה למלחמה נגד ישראל. וזאת בתגובה על הריכוז של הכוחות הישראליים על גבול טוריה ועקב מה שנאמר אודות החולטתה הנחושה של ישראל להתקיפה. בלי שים לב לפרטים - הנוגעים למגעים הדפלומטיים, שהתנהלו באותם ימים ושבהם נטל חלק השגריר האמריקאני והשגריר הרוסי - הרי היה זה המניע הישיר לריכוז הכוחות המצריים בסיני, להעמדתם במצב של המתנה ולמתן טענת שווא לישראל, כדי להקדים אותנו בהתקפה . מאוחר יותר נודע, כי תכנית ההתקפה הישראלית הותוותה ונקבעה מכבר ואף בערכו אימונים בהתאם לה. וזאת עוד בטרם החל הסיפור ביחס לאיום על טוריה בהתקפה עליה...

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

וזוה ישראל מבסה להמחיו, בימים אלה, מחדש בצורה אחרת. שכן אין היא מטתפקת באיום על טרריה כי אם מתקיפה אותה ומצפה, שעצם התוקפנות תוליך לתזוזה מצד הכוחות המצריים. אזי תחל היא ביישום תכנית קיימת: להלוט במצרים בזמן ובנטיבות, שבהן בחרה; שהרי אם תחסל את מצרים יהיה קל לה, לאחר מכן, לחסל את טרריה...

בטרם אוסיף להגיב על ביסיון זה, מתעוררת שאלה, העלולה לצוף במוחם של הלק מהבריות: מדוע רוצה ישראל להתקיף את מצרים, בעוד ששיבתה בסיני הנה מבוססת?

אני טבור - וכפי שציינתי כבר - שישאל אינה שואפת, בעשרים השנים הקרובות, להשתלט על שטחים ערביים נוספים. כמו כן מנהיגיה של ישראל הם פקחים מכדי להסתכן בניסיון לכבוש את מצרים מבחינה צבאית. ברם, המטרה הוודאית, שאליה שואפת ישראל ואשר עלולה להביא אותה עד כדי המשכת תוקפנותה על מצרים היא: להפיל את המשטר במצרים והחליש את החזית הפנימית, כך שנויהפך לחזית כנועה, דוגמת החזית של ירדן והחזית של לבנון. אם-כן תגיע לכך, הרי היא תגיע להבטחת כל החזיתות שלה ותיפטר מכוח הישות המצרית, אשר הצליחה לצרף אליה את הישות הלובית, ואשר היא עדיין הכוח, המשפיע על כל העמדות הערביות וברבות מהעמדות האפריקניות והבינלאומיות.

חיסול המשטר במצרים הנו דבר, אשר ישראל העמידה אותו באותו מיסוד של כיבוש סיני. המשטר בשאר איתן בתקופת עבד אל-נאצר, לאחר מותו של נאצר חיכתה ישראל, שהמשטר ייחלש ושתפרוץ הפיכה (שייפול), אך טאדאת הצליח להמשיך ולצעוד באותו כיוון ועל יסוד אותם העקרוגות. לכן אין ליספק בכך, שישאל אינה יכולה לבטח את נצחונה בסיני ובגולן אלא אם היא תפיל את המשטרים במצרים ובטרריה, אם באמצעים פוליטיים או ע"י הנחתם מחלומות. היא גיסתה את האמצעים הפוליטיים, היכולים להביא להפלת שבי המשטרים ולא בותר לפניה אלא: להלוט.

אחד האמצעים, אשר משתמשת בהם ישראל, כדי להצדיק תוקפנות חדשה כלשהי נגד מצרים, הוא מה שציינתי כבר, לשוב ולהזכיר את עמדת מצרים בשנת 1967 לגבי טרריה.

ישראל - ומאחוריה המושכים בעם, המבטאים את תכניותיה ומביניהם מושכי-עם ערביים - מתעלמת מההבדל בין המצב בשנת 1967 לבין המצב כיום.

בשנת 1967 לא החלה המלחמה, למעשה, בין מצרים לישראל, בעוד שהיום המלחמה קיימת, למעשה, מזה חמש שנים, אפילו אם במהלכן לא התחוללו קרבות רצופים, אך זה מצב של מלחמה. מצרים כיום - כשהיא במצב של

... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..

... ..
... ..
... ..
... ..

מלחמה - אינה מגבה על טוריה בלבד ולא על זכויות עם פלשתינ
בלבד אלא בלחמת היא להחזרת אדמתה... החזרת סיני. כמו-כן אין
טוריה בלחמת, כדי לחסל את ישראל אלא להחזרת אדמתה... החזרת
הגולן. אם קיים תכנון צבאי משותף בין מצרים וטוריה, הרי זה
תכנון, המתחיל בסיני ובגולן לגבי כל אחד משני הכוחות... כלומר:
המלחמה הפכה - כפי שלא הייתה בשנת 1967 - למלחמה המונחילה במלחמה
לאומית, כדי להגיע להגשמת התביעות הכלל-לאומיות (כלל-ערביות).
פרוש דבר זה הוא...

מצרים אינה זקוקה לכך, שישראל תבצע תוקפנות, כדי שהיא תתחיל
להלום בסיני... אלא מצרים עשויה להתחיל להלום בסיני, בזמן שישראל
לא תבצע תוקפנות על טוריה או בזמן שמצרים עצמה תבחר ותקבע.
כך גם טוריה... שכן אינני מתאר לעצמי, שהנהגתה מחכה למהלומה
בסיני, או למעשה תוקפנות ישראלי על קהיר, כדי שהיא תהלום
בגולן.

התכנון והאחדות הצבאית בין מצרים לטוריה קיימים במסגרת פדראצית
הרפובליקות הערביות. במסך השבועות שעברו ביקרו המפקדים הצבאיים
המצריים בטוריה. כ"כ ביקרו המפקדים הצבאיים הסוריים במצרים.

אני כותב את כל הדברים האלה כשיקול דעת מדיני גרידא, שאין לו קשר
עם תכנון צבאי קיים כלשהו בין שתי המדינות, ואפילו מבלי להסתמך
על מבטליות צבאית, שממנה אני שואב השראה או מסתמך עליה.
זהו רק רעיון, המושתת על אכטיומות מדיניות, המסרבות להשתכנע
מהגירסה, שיש לבצע פעילות צבאית רק בגלל הקשר הכלל-לאומי הריגשי.
זוהי גירסה, עליה מסתמכים המטענות והזרמים העזים, המכוונים בגד
מצרים, בבסיון לתאר אותה, כאילו פנתה עורף לטוריה בעת צרה.

לא יתכן שמצרים או טוריה תפנה האחת עורף לשניה אלא אם כן
תפנה עורף לעצמה. שכן ישראל מחזיקה תחת כיבוש (חלק משטח) מצרים,
כפי שהיא מחזיקה תחת כיבוש (חלק משטח) טוריה; ועמדת מצרים לגבי
טוריה היא עמדתה לגבי עצמה; והוא הדין לגבי עמדת טוריה ביחס
למצרים.

הנה זמתי להתפנתחויות של הימים הבאים.

* * *

הערות "חצב"

- א. אין זה דיווח ראשון של מאמר זה על-ידי "חצב".
- ב. דיווח ראשוני הועבר בס"פ ב-2 דצמ' 72.
- ג. כתבה מיוחדת ומורחבת יותר של אותו מאמר הופצה ב-3 דצמ' 72.
(ראה כתבה מט.4).

תדריך הסברה

ירושלים, י, בכסלו תשל"ג
16 בנומבר 1972

אל: הנציגות

הנדון: נתונים על צנאות ערב וישראל

אנו מביאים לידיעתכם כחומר רקע נתונים שנקחו מתוך החוברת:

THE MILITARY BALANCE 1972-1973

שיצאה לאור מטעם:

THE INTERNATIONAL INSTITUTE FOR STRATEGIC STUDIES

18 ADAM STREET LONDON WC 2M 6AL

אם תבצלו את החומר יש להזכיר את המקור.

THE
MILITARY BALANCE
1972-1973

THE MIDDLE EAST AND THE MEDITERRANEAN

ALGERIA

Population: 15,200,000.
Military service: 6 months.
Total armed forces: 60,200.
Estimated GNP 1971: \$4.66 billion.
Defence budget 1971: 490 million dinars
(\$99,200,000).
4.94 dinars = \$1 July 1971.
4.5 dinars = \$1 July 1972

Army: 53,000.
4 motorized infantry brigades.
1 parachute brigade.
3 independent tank battalions.
50 independent infantry battalions.
12 companies of desert troops.
5 independent artillery battalions.
200 T-34, 340 T-54 and 50 T-55 med tks;
50 AMX-13 lt tks; 350 BTR-152 APC;
25 SU-100 and 6 JSU-152 SP guns;
85mm guns; 122mm and 152mm hows;
140mm and 240mm RL.

Navy: 3,200.
6 SO-1 submarine chasers.
2 fleet minesweepers.
1 coastal minesweeper.
6 Komar- and 3 Osa-class patrol boats
with Styx SSM.
12 P-6 torpedo boats.

Air Force: 4,000; 181 combat aircraft.
30 Il-28 light bombers.
25 MiG-15 and 70 MiG-17 FGA.
30 MiG-21 interceptors.
26 Magister armed trainers.
8 An-12, 12 Il-18 transports.
4 Mi-1, 42 Mi-4, 6 Hughes 269A and 2 SA-330
helicopters.
1 SAM battalion with SA-2.

Para-Military Forces: 8,000 Gendarmerie with
AML armoured cars.

EGYPT

Population: 34,900,000.
Military service: 3 years.
Total armed forces: 325,000.
Estimated GNP 1971: \$6.91 billion.
Defence budget 1972-73: £E649.5 million
(\$1,510 million).
£E0.43 = \$1.

Army: 285,000
3 armoured divisions.
3 mechanized infantry divisions.
5 infantry divisions.
2 parachute brigades.

16 artillery brigades.
28 commando battalions.
50 JS-3 hy tks; 1,500 T-54/55, 10 T-62 and
400 T-34 med tks; 100 PT-76 lt tks;
2,000 BTR-40, BTR-50P, BTR-60P, OT-64 and
BTR-152 APC; about 150 SU-100 and ISU-152 SP
guns; about 1,500 122mm, 130mm and 152mm
guns and hows; 40 203mm hows; 57mm, 85mm
and 100mm ATK guns; *Snapper* ATGW; 24 FROG-3
some FROG-7 and 25 *Samlet* short-range SSM;
ZSU-23-4 and ZSU-57-2 SP AA guns.

Navy: 15,000 (including coastguard).
12 submarines (6W- and 6 R-class - ex Soviet).
5 destroyers (including 4 ex-Soviet *Skory-*
class).
2 corvettes.
12 SO-1 submarine chasers.
9 fleet minesweepers.
2 inshore minesweepers.
12 *Osa-* and 6 *Komar-*class patrol boats with
Styx SSM.
20 motor torpedo boats (less than 100 tons).
12 landing craft.

Air Force: 25,000; 768 combat aircraft.*
200 MiG-17 fighter bombers.
18 Tu-16 *Badger* medium bombers.
10 Il-28 *Beagle* light bombers.
220 MiG-21 *Fishbed* interceptors.
120 Su-7 *Fitter* fighter-bombers.
200 MiG-17 Fighter bombers.
200 MiG, Yak and L-29 trainers.
About 40 Il-14 lt and 20 An-12 med tpts.
180 Mi-1, Mi-4, Mi-6 and Mi-8 helicopters.
Air defence is provided by 100 SAM sites,
each of 6 SA-2 and SA-3 launchers;
20mm, 23mm, 37mm, 57mm, 85mm and 100mm AA
guns; all integrated, through a warning
and command network, with 9 Air Force squadrons
of MiG-21 interceptors. Soviet maned equipment
co-ordinated with the air defence system includes

some 65 SAM batteries with SA-2, SA-3,
SA-4 and possibly SA-6 missiles, 6 in-
terceptor squadrons of MiG-21J and
MiG-21D, some Su-11 and a few MiG-23.*

Deployment: Sudan: Elements with Tu-16
and MiG-21.

Para-Military Forces: about 100,000
National Guard, including Frontier
Corps, Defence and Security.

IRAN

Population: 30,500,000.
Military service: 2 years.
Total armed forces: 191,000.
Estimated GNP 1971: \$12.1 billion.
Defence budget 1972: 70,151 million
rials (\$915 million).
75.75 rials = \$11 July 1971.
76.6 rials = \$11 July 1972.

Army: 160,000.
2 armoured divisions.
5 infantry divisions (some mechanized).
1 independent armoured brigade.
1 SAM battalion with *HAWK*.
400 M-47 and 460 M-60A1 med tks; 100 M-24
lt tks; 400 M-113, 300 BTR-50 and
400 BTR-60 APC; 75mm, 105mm and 155mm
hows; 40mm, 57mm and 85mm AA guns;
SS-11, SS-12, *TOW*, ATGW. (800 *Chieftain*
tks on order; delivery started in 1972.)
8 *Huskie*, 52 AB-205 and 24 AB-206A heli-
copters.
8 C-45, 20 Li-8, 20 Cessna 185, 10 O-24
lt ac.

* About 150 aircraft are estimated to be in
storage.

* At 1 July 1972, Since that date there
have been substantial Soviet withdrawals,
involving forces operating SAM sites
and interceptors. The majority of the
Soviet-manned aircraft appear to have
left Egypt.

Navy: 9,000.
1 destroyer.
2 SAM frigates (with *Seacat*).
4 corvettes.
24 patrol boats.
4 coastal minesweepers.
2 inshore minesweepers.
4 landing craft.
8 SRN-6 and 2 BH-7 *Wellington* hovercraft (less than 100 tons).
4 AB-205, 12AB-206A, 6 AB-212 and 2 SH-3D helicopters.

Air Force: 22,000; 160 combat aircraft.
2 fighter-bomber squadrons with F-4D, with *Sidewinder* and *Sparrow* AAM.
6 fighter-bomber squadrons with F-5.
9 RT-33 reconnaissance aircraft.
Transports include 5 C-47, 26 C-130E and 6 *Beaver*.
Helicopters include 4 *Huskie*, 10 AB-206, 16 *Super-Frelon*, 2 CH-47C *Chinook*.
Tigercat SAM (*Rapier* SAM are being delivered).

Para-Military Forces: 40,000 Gendarmerie with 14 AB-206 helicopters.

IRAQ

Population: 9,750,000.
Military service: 2 years.
Total armed forces: 101,800.
Estimated GNP 1971: \$3.66 billion.
Estimated defence expenditure 1970-71: 84,700,000 dinars (\$237,160,000).
0.36 dinars = \$1 1 July 1971.
0.33 dinars = \$1 1 July 1972.

Army: 90,000.
1 tank division.
1 mechanized division.
2 inf divs (each of four bdes, 3 arty and one para bn).

2 mountain divs.
800 T54/55 and 60 T-34 med tks; 45 PT-76, 20 M-24 lt tks; 50 AML-245 armd cars; 60 *Ferret* scout cars; 300 BTR-152 and other APC; 300 120mm and 130mm guns.

Navy: 2,000.
3 SO-1 submarine chasers.
12 P-6 torpedo boats.
4 patrol boats (less than 100 tons).

Air Force: 9,800; 189 combat aircraft.
9 Tu-16 medium bombers.
48 Su-7 fighter-bombers.
32 *Hunter* FGA.
80 MiG-21 interceptors.
20 MiG-17 fighters.
4 Mi-1, 30 Mi-4, 12 Mi-8 hel.
4 An-2, 7 An-12, 10An-24, 8 Il-14, 2 Tu-124, 2 *Heron* tpt ac.

Para-Military Forces: 10,000 National Guard, 3,800 security troops and 4-5,000 others.

ISRAEL

Population: 3,155,000.
Military service: men 36 months, women 20 months (excl. Arab population).
Annual training for reservists thereafter to age limits.
Total armed forces: 25,000 regular, 52,000 conscripts; (mobilization to 300,000 in 72 hours).
Estimated GNP 1971: \$6.2 billion.
Defence budget 1972-73; 5,300 million Israel pounds (\$1,247 million).
3.5 Israel pounds = \$1 1 July 1971.
4.25 Israeli pounds = \$1 1 July 1972.

Army: 11,500 regular, 50,000 conscripts (including 12,000 women); 275,000 on mobilization.

4 armoured brigades.*
5 mechanized brigades.*
5 infantry brigades.*
1 parachute brigade.
3 artillery brigades.
450 M-48 (with 105mm guns), 250 *Ben Gurion* (*Centurion* with French 105mm gun) 700 *Centurion*, 200 *Isherman* (with 105mm gun) and *Super Sherman*, 100 TI-67 (T-54/55 with 105mm gun) and some M-60 med tks; AML-60, 15 AML-90 and some *Staghound* armd cars; about 1,000 M-2 and M-3 half-tracks; M-113 APCs; 352 105mm and 155mm, and some 175mm SP how; 155mm how on *Sherman* chassis; 900 120mm and 160mm mortars on AMX-chassis; 122mm guns and how; 130mm guns; 240mm RL (captured equipment); 90mm SP ATK guns and 106mm jeep-mounted recoilless rifles; *Cobra*, and weapons carrier-mounted SS-10/11 ATGW; 20mm, 30mm and 40mm AA guns.
(The 280-mile range *Jericho* SSM is believed to be in production, but has not yet been reported deployed operationally.)

Reserves: would increase above formations to
10 armoured, 9 mechanized infantry and
5 parachute brigades.

Navy: 3,500 regular, 1,000 conscripts; 5,000 on mobilization.
2 submarines.
1 destroyer (plus 1 awaiting disposal).
12 FPB (with *Gabriel* SSM).
4 motor torpedo boats.
12 smal patrol boats (less than 100 tons).
10 landing craft (3 less than 100 tons).
Naval commandos: 500.

Air Force: 10,000 regular, 1,000 conscripts;
20,000 on mobilization; 432 combat aircraft.
10 *Vautour* light bombers.
90 F-4E fighter-bomber/interceptors.

* Not all fully activated.

50 *Mirage IIIC* fighter-bomber/interceptors (some with R530 AAM).
125 A-4E/H *Skyhawk* fighter-bombers.
27 *Mystère IV A* fighter bombers (in reserve).
30 *Ouragan* fighter-bombers (used mainly for training).
9 *Super Mystère* interceptors.
6 RF-4E reconnaissance aircraft.
85 *Magister* trainers with limited ground attack capability.
10 *Stratocruiser* transports (incl. 2 tankers).
20 *Noratlas*, 10 C-47, 2 C-130E transports.
12 *Super Frelon*, 10 CH-53C, 30 AB-205 and 20 *Alouette* helicopters.
8 SAM batteries with 48 *HAWK*.

Para-Military Forces: 4,000 Border Guards and 15,000 *Nahal* militia.

JORDAN

Population: 2,460,000.
Military service: 2 years.
Total armed forces: 69,250.
Estimated GNP 1971: \$0.81 billion.
Defence budget 1971: 32 million dinars (\$90,400,000).
0.36 dinar = \$1.

Army: 65,000.
1 armoured division.
1 mechanized division.
1 infantry division.
1 independent infantry brigade.
1 Royal Guards battalion (armoured).
1 special forces battalion.
3 artillery regiments.
190 M-47 and M-48, 14 M-60 and 140 *Centurion* med tks; 130 *Saladin* armd cars; 140 *Ferret* scout cars; 280 M-113 and 120 *Saracen* APC; 130 25-pounder guns, 50 105mm and 155mm howitzers, 10 155mm guns, 200 M-42 SP AA guns.

Navy: 250.
11 small patrol craft.

Air Force: 4,000; 50 combat aircraft.
2 ground-attack squadrons with 35 *Hunter*.
1 interceptor squadron with 15 F-104A.
4 C-47 and 2 *Dove* transports.
Helicopters include 7 *Alouette III*.

Para-Military Forces: 37,500: 7,500 Gendarmerie;
30,000 National Guard.

LEBANON

Population: 2,950,000
Voluntary military service (proposals have been made to introduce compulsory military training).

Total armed forces: 14,250.
Estimated GNP 1971: \$1.61 billion.
Defence budget 1972: £L212,700,000
(\$709,000,000).
£L3.25 = \$1 1 July 1971.
£L3 = \$1 1 July 1972.

Army: 13,000.
2 tank battalions.
2 reconnaissance battalions.
1 commando battalion.
9 infantry battalions.
3 artillery battalions.
40 *Charioteer* med tks; 40 AMX-13 and 20 M-41
lt tks; M-706, M-6 and AEC Mark-3 armd cars;
M-113 and M-59 APC; 155mm how; 15 M-42
SP AA guns.

Navy: 250.
2 patrol vessels.
6 small inshore patrol craft.
1 landing craft.

Air Force: 1,000; 18 combat aircraft.
8 *Hunter* FGA.
1 interceptor squadron with 10 *Mirage III-C*
with R-530 AAM.*

* Negotiations have taken place for their resale to France, and they are not thought to be operational.

5 transports.
1 helicopter sqn with 3 *Alouette II* and
5 *Alouette III*.
Some French early warning/ground control radars.

Para-Military Forces: 5,000 Gendarmerie.

LIBYA

Population: 2,100,000.
Voluntary military service.
Total armed forces: 25,000.
Estimated GNP 1971: \$3.17 billion.
Defence budget 1972: 40 million Libyan
dinars (\$120 million).
0.36 Libyan dinar = \$1 1 July 1971.
0.33 Libyan dinar - \$1 1 July 1972.

Army: 20,000.
1 armoured brigade.
2 mechanized infantry brigades.
1 National Guard brigade.
1 commando battalion.
3 artillery battalions.
2 anti-aircraft artillery battalions.
6 *Centurion* Mk 5, 200 T-54/55 and 15 T-34
med tks; 40 *Saladin* armd cars;
Shorland and *Ferret* scout cars;
Saracen and 70 M-113A1 APC; 70 122mm,
75 105mm and 18 155mm hows; L40/70
Bofors AA guns; 300 *Vigilant* ATGW.
5 AB-206, 7 OH-13 and 4 *Alouette III*
helicopters.

Navy: 2,000.
1 corvette.
3 FPB each with 8 SS-12(M) SSM
2 inshore minesweepers.
1 logistics support ship.
9 patrol craft.
(1 fast frigate is due for delivery in 1972).

Air Force: 3,000 22 combat aircraft.
1 interceptor squadron with 10 F-5A.
1 fighter squadron with 12 *Mirage IIIB/E*.
8 C-130E and 9 C-47 medium transports.
2 AB-206, 3 OH-13, 10 *Alouette III* and
6 *Super Frelon* helicopters.

3 T-33 trainers.
(45 of a total order of 110 *Mirage III*
have been delivered.)

MOROCCO

Population: 16,500,000.
Military service: 18 months.
Total armed forces: 53,500.
Estimated GNP 1971: \$3.45 billion.
Defence budget 1972: 568 million dirham
(\$124 million).
5.06 dirham = \$1 1 July 1971.
4.6 dirham = \$1 1 July 1972.

Army: 48,000.
1 armoured brigade.
3 motorized infantry brigades.
1 light security brigade.
1 parachute brigade.
9 independent infantry battalions.
1 Royal Guards battalion.
2 camel corps battalions.
3 desert cavalry battalions.
5 artillery groups.
2 engineer battalions.
120 T-54 med tks; 120 AMX-13 lt tks; 36 EBR-75,
50 AML-245 and M-8 armd cars; 40 M-3 half-
track and 95 Czech APC; 25 SU-100, AMX-105
and 50 M-56 90mm SP guns; 75mm and 105mm
hows; 6 *Alouette II/III* helos.

Navy: 1,500 (including 500 marines).
1 frigate.
2 coastal escorts.
1 patrol boat.
11 patrol boats (less than 100 tons).
1 landing ship.

Air Force: 4,000; 48 combat aircraft.
20 F-5A and 4 F-5B interceptors.
24 *Magister* armed trainers.
35 T-6 and 25 T-28 trainers.
10 C-47 and 11 C-119 transports.

OH-13, 12 AB-205 and 6 HH43 helos.
(12 MiG-17 fighter-bombers are in storage.)

Para-Military Forces: 23,000: 2,250
Gendarmerie including 2 mobile security
battalions; 750 Royal Guards; 20,000
Auxiliaries.

OMAN

Population: 750,000.
Voluntary military service.*
Total armed forces: 6,000.
0.416 rial saidi = \$1 1 July 1971.
0.413 rial saidi = \$1 1 July 1972.

Army: about 5,500.
4 infantry battalions.
3 artillery batteries (of 3 guns).
Saladin armoured cars; 25 pounder and
5.5-inch guns.

Navy: about 200.
1 patrol craft (yacht).
Armed dhows.

Air Force: about 300 (including 146
contract personnel); 15 combat aircraft.
1 strike squadron with 9 BAC-167.
6 T-52 armed trainers.
1 air support squadron with 2 *Caribou*,
8 *Skyvan* and 4 *Beaver*.
1 helicopter squadron with 8 AB-205 and
4 AB-206A.
1 transport flight with 3 *Viscount*.

SAUDI ARABIA

Population: 7,960,000.
Voluntary military service.
Total armed forces: 40,500.
Estimated GNP 1971: \$4.3 billion.

* A number of expatriate personnel serve on
contract or on secondment.

Defence budget 1970-71: saudi riyals 1,723 million (\$383,000,000).
4.5 riyals = \$1 1 July 1971.
4.2 riyals = \$1 1 July 1972.

Army: 36,000.
4 infantry brigades.
10 SAM battalions with *HAWK*.
25 M-47 med tks; 60 M-41 lt tks; 200 AML-60 and AML-90, some *Staghound* and *Greyhound* armd cars; *Ferret* scout cars. (AMX-30 tks on order.)

Deployment: 4,000 in Jordan.

Navy: 1,000.
2 torpedo boats.
12 FPB.
9 patrol boats.
8 SRN-6 hovercraft.

Air Force: 3,500; 71 combat aircraft
1 fighter-bomber sqn with 15 F-86 (27 F-5B and 30 F-5E are on order).
2 ground-attack sqns with 21 BAC-167.
2 interceptor sqns with 3 F-52 and 32 F-53 *Lightning*.
10 C-130 and 2 C-140B transports.
1 *Alouette III*, 1 AB-204, 8 AB-205 and 20 AB-206 helicopters.
13 T33 trainers, 1 Cessna 310K and 6 172G light aircraft.

Para-Military Forces: 10,000 National Guard (formerly known as the "White Army").

SUDAN

Population: 16,450,000.
Voluntary military service.
Total armed forces: 36,300.
Estimated GNP 1970: \$1.83 billion.
Defence budget 1971-72: £500,000,000 (\$1,428 million).
£Sudan 0.35 = \$1.

Army: 35,000.
1 armoured brigade.

6 infantry brigades.
1 parachute brigade.
3 artillery regiments.
3 air defence artillery regiments.
1 engineer regiment.
20 T-34/85, 60 T-54, 50 T-55 and some T-59 med tks; 50 *Saladin* and 45 *Com-mando* armd cars; 60 *Ferret* scout cars; 50 BTR-50 and BTR-152, 49 *Saracen* and 60 OT-64 APC; 55 25-pounder, 40 105mm and some 122mm guns and hows; 20 120mm mortars; 80 Bofors 40mm and some Soviet 85mm AA guns.

Deployment: 2,000 in Egypt.

Navy: 600.
6 coastal patrol boats.
2 landing craft.

Air Force: 700; 40 combat aircraft.
16 Mi-G-21 interceptors.
8 MiG-17 fighter-bombers.
5 BAC-145 Mk5,8 *Jet Provost* Mk 52 and 3 *Provost* Mk 51 light attack aircraft.
3 *Pembroke*, 3 F-27 *Troopship* and 5 An-24 transports.
10 Mi-8 helicopters.

Para-Military Forces: 3,000: 1,000 National Guard; 2,000 Border Guard.

SYRIA

Population: 6,450,000.
Military service: 30 months.
Total armed forces: 111,750.
Estimated GNP 1971: \$1.8 billion.
Defence Budget 1972: £Syr 960 million (\$206,452,000).
£Syrian 3.8 = \$1 1 July 1971.
£Syrian 4.65 = \$1 1 July 1972.

Army: 100,000.
2 armoured divisions.
1 mechanized division.
2 infantry divisions.
1 parachute battalion.

TUNISIA

5 commando battalions.
7 artillery regiments.
8 SAM batteries with SA-2 and SA-3.
About 30 JS-3 hy tks; 240 T-34 and 900 T-54/55
med tks; some PT-76 lt tks; 50 SU-100 SP guns;
500 BTR-50/60, BTR -152 APC; 122mm, 130mm and
152mm guns; SA-2; ATGW; 37mm, 57mm, 85mm and
100mm AA guns.

Navy: 1,750.
2 minesweepers.
2 coastal patrol vessels.
6 *Komar*-class patrol boats with *Styx* SSM.
12 motor torpedo boats (less than 100 tons).

Air Force: 10,000 men; 210 combat aircraft.
80 MiG-17 day fighter/ground attack aircraft.
30 Su-7 fighter-bombers.*
100 MiG-21 interceptors.*
8 Il-14 and 6 C-47 transports.
4 Mi-1, 10Mi-4 and some Mi-8 helicopters.

Para-Military Forces: 9,500: 8,000 Gendarmerie;
1,500 Internal Security Camel Corps.

* Some are in storage.

Population: 5,360,000
Military service: 1 year (selective).
Total armed forces: 24,000.
Estimated GNP 1971: \$1.33 billion.
Estimated defence expenditure 1972:
13.8 million dinars (\$28,728,000).
0.52 dinars = \$1 1 July 1971.
0.48 dinars = \$1 1 July 1972.

Army: 20,000.
1 armoured battalion.
5 infantry battalions.
1 commando battalion.
1 Sahara battalion.
1 artillery group.
About 50 AMX-13 and M-41 lt tks; 20 *Saladin*
and some M-8 armd cars; 105mm SP and 155mm
guns; 40mm Bofors AA guns.

Navy: 2,000.
1 corvette.
2 coastal escorts.
2 patrol boats with SS-12 (M) SSM.
4 patrol boats (less than 100 tons).

Air Force: 2,000; 12 combat aircraft.
12 F-86 fighters.
8 MB-326, 12 T-6 and 12 Saab 91-D trainers.
3 *Flamant* light transports.
8 *Alouette II* helicopters.

Para-Military Forces: 10,000; 5,000 Gendarme-
rie organized in 6 battalions; 5,000 Nation-
al Guard.

For the armed forces of smaller states see table overleaf

ARMED FORCES OF SMALLER STATES

Country	Esti- mated popula- tion (000s)	Esti- mated GNP \$USm	Total armed forces	Army		Navy	Air Force
				Manpower and formations	Equipment	Manpower and equipment	Manpower and equipment
Bahrain	216	n.a.	1,100	1,100 1 bn 1 armd car sqn	<i>Saladin</i> armd cars; <i>Ferret</i> scout cars; ATk guns	Some patrol boats	-
Kuwait	900	3,565	9,200	7,000 1 armd bde 2 composite bdes (armd/inf/ arty) 1,500 para- military	40 <i>Vijayanta</i> and 40 <i>Centur-</i> <i>ion</i> med tks; some <i>Saladin</i> and <i>Saracen</i> armd cars; <i>Fer-</i> <i>ret</i> scout cars	200 (Coast Guard) 8 patrol boats (under 50 tons); 2 landing craft	2,000 14 <i>Lightning</i> 6 <i>Hunter</i> 6 BAC-167 4 <i>Jet Provost</i> 6 lt tpts 4 AB-205 hel
Qatar	150	280	1,800	1,600 1 Guards regt 1 mobile regt	30 <i>Saladin</i> , 9 <i>Saracen</i> armd cars; some <i>Fer-</i> <i>ret</i> scout cars	(4 FPB on order)	4 <i>Hunter</i> (2 more on order) (<i>Tiger-</i> <i>cat</i> SAM on order)
Union of Arab Emi- rates Abu Dhabi	48.4	24.2	7,000	6,000 2 inf bns 1 armd regt 1 support regt	75 <i>Saladin</i> armd cars; some <i>Fer-</i> <i>ret</i> scout cars; (<i>Vigilant</i> ATGW on order); field guns	12 patrol craft (under 50 tons)	12 <i>Hunter</i> FGA; 6 tpts 4 hel
Dubai	59	n.a.	1,000	para-military	-	-	-
Ras Al Khaimah	24.4	n.a.	250	mobile force	6 <i>Ferret</i> scout cars	4 powered ding- hies	Nil
Union Defence Force	-	-	1,600	5 companies	<i>Land Rovers</i>	-	-

n.a.: Not available.

משרד החוץ

ליחסי מצרים-ברית-המועצות.
(הערות הערכה)

אל: אר. ש. ג. ג. ג.

סודי ביותר
לנמען בלבד

עוֹתֵק מִמֶּנּוּ 2

PLANT

PLANT

PLANT

משרד החוץ

סודי ביותר

ירושלים, 22.11.72

לכבוד
מר שמחה דיניץ
המנהל הכללי
משרד ראש הממשלה
ירושלים

אלמתי, לואנו, גיבול, ז,

בהנחה שהמצא בכך ענין, הנני מעביר
לך ר"ב העתקו של הזכיר שהגשתי לשר
החוץ ובו נסיון להעריך חהליך
הגיבוש מחדש של יחסי מצרים-בריה"מ.
הנני מעביר אליך שני עוחקים, במדה
ותרצה להעביר אחד מהם לתשומת לבה
של ראש הממשלה.

משה שרון.

משרד החינוך
התנועה הנוצרית

תשס"ב: 27.11.55

הנהלת
המחוז הדרומי
תנועה נוצרית
תשס"ב

Handwritten signature

הנהלת המחוז הדרומי, תנועה נוצרית
תשס"ב
הנהלת המחוז הדרומי, תנועה נוצרית
תשס"ב
הנהלת המחוז הדרומי, תנועה נוצרית
תשס"ב
הנהלת המחוז הדרומי, תנועה נוצרית
תשס"ב

תשס"ב

153

ירושלים, י"ג בכסלו תשל"ג
19 בנובמבר 1972

אל: שר-החוץ

מאת: סמנכ"ל מ. ששון.

ליחסי מצרים-בריה"מ
(הערות הערכה).

1. את הזעזוע העובר על יחסי מצרים-בריה"מ אין לראות אך ורק כמחלוקת סביב אספקת "נשק החקפי" וכויכוח בדבר היעד האסטרטגי שבאספקתו. הלוקי הדעות בנושאים ממשיים אלה צמח פועל יוצא ממחלוקת בסיסית סביב היעדים הטונים של מדיניות החוץ הסובייטית מכאן - והמצרית מכאן.
2. מקורה של המחלוקת הזו סביב השאלה: האם היחסים המצריים-סובייטיים הנם מערכת יחסים ראשית הזכאית, בהתאם לכך, לעדיפות במישור הגלובלי של המדיניות הסובייטית, או שמא אין יחסים אלה אלא מערכת-משנה הנגזרת ממערכת אחרת שהיא, ולא המדיניות כלפי מצרים, הנה בעלת העדיפות במישור הבינמצמתי.
3. ממהלכיה של בריה"מ ניתן להסיק שהיא רואה את יחסיה עם מצרים כנגזרת מההערכות הבינ-מצמטית החדשה שהנה כשלעצמה בתהליך התגבשות ועצוב. הדילמה של בריה"מ נובעת מרצונה לסמור, מצד אחד, על סדר עדיפויות זה מבלי להקריב, מצד שני, את יחסיה עם מצרים ומבלי לפגוע באינטרסים סובייטיים במז"ת ובעולם השלישי. מצרים ערערה על ראייה טוב-יטית זו ותבעה מבריה"מ להחליף סדר העדיפויות ולראות ביחסים עם העולם הערבי בכלל ומצרים בפרט מעין מערכת ראשית החייבת להשפיע על עמדתה ומהלכיה של בריה"מ אפילו במישור הבינמצמתי.
4. אחרע לו מזלו של טאדאט שההערכות מחדש והתמורות בכללי המדיניות הבינמצמטית החדשה החלו לחת אותותיהם המוחשיים בצורה מואגשת יותר ויותר במקביל לתקופת עלייתו הוא לסלטון. כך שנגזר עליו להתחיל טפולו בירוסה רבת מעמסה שקיבל מנאטר דווקא בתקופה של תמורות בינלאומיות רבות מסמעות וחסיבות. טאדאט החל להרגיש בכך בכל מגעיו עם בריה"מ, ואמנם ניסה לשווא להביא לידי שינוי בעמדות הלא-נוחות מצד בריה"מ עוד בטרם הפסגה הבינמצמטית במוסקבה. הירושם הוא שאחר ביקור ניקסון במוסקבה לא זו בלבד שטאדאט העריך שבריה"מ לא נענתה לתביעותיו אלא שהתרחס שהתקבלו סם החלטות הגובלות ב"קנוניה" על חיבון מצרים: בריה"מ הסכימה "להטלה חד-צדדית של אמברגו" (נשק חקפי) על מצרים והעדיפה, מתוך אינטרסים אנוכיים, המטך "מצב לא מלחמה ולא שלום".
5. בהתקרב מועד הבחירות בארה"ב ניסה טאדאט - בהסכמת הפיקוד וההנהגה - לספל במצב זה על-ידי מה שכונה על ידו "כטפול בהלם". לאמיתו של דבר, מתוך הערכה בלתי-סקולה של מערכת-היחסים והתחליכים הבינמצמתיים, הציב טאדאט לעצמו יעדים שלא ניתן להשיגם. יתר על כן, הוא פעל בשיטה המוציאה מידיו מראט קלפי מיקוח סקטיים.
6. אין זו הפעם הראשונה שבמהלכי טאדאט והחלטותיו הובריים יחדיו גם הצבת יעדים בלתי-ניתנים להשגה וגם שיטות בצוע כושלות: כך לגבי איומיו להפר הפסקת-האט וההארכות בנדון, כך בקשר ל"טנת ההכרעה", וכך במהלכו בנוטא הפלשתיןאי עת הציע הקמת ממטלה זמנית גולה; וכך עתה, מטחחליט על "טפול בהלם" בסובייטים...

100-100000-100000

100-100000-100000

100-100000-100000

100-100000-100000

100-100000-100000

100-100000-100000

100-100000-100000

100-100000-100000

100-100000-100000

7. חוץ סלטה חדשים עתידיים היו סאדאט וכמה מחבר קציניו להוכיח שאין מצרים במצב בו יכולה היא "לסחוט" את בריה"מ וכי מהלך "ההלם" יסודו בטעות שבטיקול: העדר נכונות ארה"ב לנצל את המטבר הסובייטי-מצרי, תוצאות בקורו של אז-זיאת באירופה, חוסר-היכולת להסיג במערב הפריטים שבריה"מ מטרת לספק למצרים, וכסלון המאמצים להסיג חלפים מחוץ לבריה"מ - כל אלה וכמותם הבהירו לסאדאט ולכמה מראשי צבאו שקרי עם בריה"מ לא זו בלבד שאין בו כדי לפתוח אופציות חדשות בפני מצרים אלא יש בו גם כדי לפגוע בכוסר-ההגנה המצרי וגם לפגוע קשה באופציה של פעילות צבאית חלקית. אפשר לטער ששני הסקולים האחרונים היו כנראה בעלי מסקל רב, הן בעיני סאדאט והן בעיני כמה מראשי קציניו.

8. החברר טעם צאת מרבית הפרטונל הסובייטי ממצרים לא יצאה בריה"מ ממצרים; וטבמטגרת שתוף-הפעולה המצרי-סובייטי מצרים היא הפגיעה יותר מבין הסתים וסלבריה"מ טדה-חמרון רחב יותר. כן הסתבר שאין דה-סובייטיזציה של מצרים אלא יש התנתקות סובייטית מאפשרות של הגררות לעימות צבאי. אפשר לקבוע טעם צאת הפרטונל לא נוצר במצרים חלל ריק הניתן למילוי על-ידי גורם אחר. במקום השפעה סובייטית על-ידי נוכחות צמודה ומסיבית בטטח באה השפעה סובייטית על-ידי "הכוונה מרחוק" וזאת כתוצאה מהחלוח המוחלטת שבריה"מ בנוסאי חמוס וחלקי חלוף וכן כתוצאה מהמעורבות הכלכלית הסובייטית רחבת הממדים.

9. באטר לבריה"מ, ראוי אולי להדגיש שאחד ממאפייני פעילותה באזורנו הנו הניידות והדינמיות, הן באטר לשיטות הפעולה והן באטר ליכולת לחזור ולבחון מחדש עקרונות וסדרי עדיפויות חוץ יכולת להסתגל לנתונים (האזוריים והגלובליים) החדשים. מתקבל הרוסס שבריה"מ קיבלה בקורת-רוח את עצם ההזדמנות שניתנה לה להנתק ממעורבות יתר (במיטור הצבאי) שאיננה עולה בקנה אחד עם מאמציה בארה"ב ובאירופה. עם זאת, אין ספק שחרה לה מאד ואף הביעה מורת-רוח לגבי צורת הבצוע. ניתן להניח שאפילו לגבי ההקטר האחרון לא ייסאר טגנונו של המהלך המצרי ללא הפקח לקחים במוסקבה (אם לגבי מצרים וסאדאט איטית ואם לגבי טגנון העסייה הסובייטי במדינות ערביות אחרות וביחוד בסוריה ובעירק).

10. נוח זה, במדה שהוא מקובל, חייב להניע אותנו למסקנה שלא מדובר עתה על חזרה למת-כונת היחסים היטנה שהיחה קיימת בין בריה"מ למצרים. לא החיאת העבר (שהביא למטבר וטעבר זמנו הן מבחינה היעדים והסיטות) אלא בניית מתכונת חדשה טנקודת-המוצא שלה הנה הכרה הדדית במגבלות כל אחד מהגדדים בנוסאים שתנתן להם עדיפות טונה במטגרת המדיניות הלאומית הח-צדדית של מצרים מכאן ובריה"מ מכאן.

11. מצרים ובריה"מ נתונות עתה במהלך דו-צדדי שמטרתו לחזור וליצוק את הדפוסים והמכלולים החדשים של יחסייהן במגמה לאתר ולהעמיק מצד אחד את המוסכס ולהטכים לחיות יחדיו עם הבלתי-מוטכס. ביקור טידקי במוסקבה, התמורות במצרים, הביקורים העתידיים של הסובייטים במצרים הנם המעמדים בהם מהגבטיס והולכיס היסודות (תוכן וצורה) של מערכת היחסים החדשה.

12. ניתן להניח שבריה"מ משתפת במהלך זה של יציקת המערכת החדשה של היחסים עם מצרים כשהיא מצוידת:

- * בלקחים הסובים הכוללים התפכחות אכזרית ממצרים (ובעיקר מסאדאט ומכמה מעוזריו).
- * בהתאפקות המתבקטת מניתוח קר של האינטרסיס במצרים ובאזור ומהאופציות המעטיות הפתוחות בפניה.

1. The first part of the report deals with the general situation of the country and the progress of the work done during the year. It is a summary of the work done by the various departments and is intended to give a general impression of the work done during the year.

2. The second part of the report deals with the work done in the various departments. It is a summary of the work done by the various departments and is intended to give a general impression of the work done during the year.

3. The third part of the report deals with the work done in the various departments. It is a summary of the work done by the various departments and is intended to give a general impression of the work done during the year.

4. The fourth part of the report deals with the work done in the various departments. It is a summary of the work done by the various departments and is intended to give a general impression of the work done during the year.

5. The fifth part of the report deals with the work done in the various departments. It is a summary of the work done by the various departments and is intended to give a general impression of the work done during the year.

6. The sixth part of the report deals with the work done in the various departments. It is a summary of the work done by the various departments and is intended to give a general impression of the work done during the year.

לא ברור באיזו מדה מהמרת בריה"מ על הזעזועים הפנימיים העוברים על מצרים אם כי הקצב האיטי בו מתקיים הדיאלוג מצביע על זהירות מצדה בהקטר זה אם לא למעלה מזה.

13. אין לנו מידע מהימן בדבר כוונותיה, יעדיה ושיטותיה החדשות של בריה"מ בהקטר לדיאלוג המצרי-סובייטי הנוכחי. מאמץ להערכה (בלתי מבוטסת) יוצר את הרוסס שב-ריה-המועצות עשויה להיות מונחית על-ידי ההנחות הבאות:

- * אין ענין במלחמה (בודאי לא בהסתתפותה ואף לא בלעדיה).
 - * עיון מחדש ברטימת המאוזים האסטרטגיים והקפדה על מינימום הכרחי, בטלב זה.
 - * הקפדה על קטרים הדוקים עם מצרים (לצרכים האסטרטגיים-הסובייטיים-המקומיים ולצרכי הקלה על פעילות בריה"מ בארצות ערביות אחרות).
 - * הקפדה על המטך קיומו הפורמלי, כלפי הוץ, של הסכס הידידות ושתוף-הפעולה.
 - * הכרה בזכותה של מצרים לחפש לה מסענות מדיניות כלכליות ואחרות גם מחוץ לגוש הסובייטי - כולל באירופה ובארה"ב.
 - * שמירה על תדמית בריה"מ בעיני מצרים ובעיני העולם הערבי כמדינה הממלאת התחייבויות חוזיות על אף קיום מחלוקות (כולל קיום האספקה הצבאית וההתחייבויות הכלכליות, בהסכמים החתומים).
 - * המנעות מלחצים מדיניים על מצרים (באשר למהלכים המדיניים המצריים) ונכונות להגיס מלוא הסעד המדיני למהלכים מדיניים בהם רוצה מצרים (לא תלחץ על מצרים בנושא פתיחת התעלה ככל שאין מצרים רוצה בו, אך התיצבות מאחורי התביעות והתנאים המצריים לפתיחת התעלה ככל שתחליט מצרים ללכת בכיוון זה).
 - * המטך הסיוע הכלכלי הרחב.
 - * נכונות לעיין באספקת נטק נוסף, מעל ומעבר לחוזים חתומים כולל בחינת פריטים חדשים ככל שאין בהם כדי ליצור אצל מצרים אסליה בדבר קיומה של אופציה צבאית כוללת. שינוי אפסרי בסגנון ההדרכה ושיטות הקליטה.
 - * השארת אופציות סוביטיות פתוחות ביחסים עם מצרים לגבי השאלות שיש להן השלכה במיסור הגלובלי הבינמעצמתי בהתאם לסדר העדיפויות (ארה"ב ואירופה) ולוח הזמנים (ברז'ניב במאי בארה"ב) הסובייטי הכולל.
14. באשר למצרים, היא נכנסת לדיאלוג הנוכחי כהולכת כלשהו לקראת קנוסה סגרמה לה, כשלעצמה, לתוספת זעזועים פנימיים ולהחרפת הדילמות. תופעה זו הנה מובנת וצפויה ככל שהאופציות הולכות ונסגרות בפניה, וככל שההנהגה מתקרבת יותר לרגעי אמת.
- * ניתן להניח שמצרים לא חרפה ממאמציה לטכנע את בריה"מ להחליף את סדר עדיפותיה ולצייד אותה, בהתאם לכך, באופציה צבאית כוללת. בענין זה קשה למצרים לקבל "לא" כחשובה סופית כל עוד לא הסלימה כליל עם זניחת רעיון האופציה הצבאית.
 - * מתגלית נטיה להסביר לבריה"מ שבהענקת אופציה כזו אין בריה"מ מסכנת בהרפתקאה צבאית לא את עצמה ולא את מצרים באשר, לדבריה, אין בדעת מצרים לממש אופציה מלחמתית כוללת. מצרים מטבירה שהצלחתו של מסא ומתן מדיני מחייבת דיון מצרי מעמדה-כוח. מכאן שהאופציה הצבאית דרושה למצרים - בהתאם להסבריה ושיעוניה הנוכחיים - לצרכי מהלך מדיני כביכול ולא צבאי.
 - * במקביל לכך חסאף מצרים להוסיף ולהבטיח האספקה החוטפת לטם שמירה מקסימלית על כוטר ההגנה ולטם קיום אופציה לפעולה צבאית חלקית.

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.
- 14.
- 15.
- 16.
- 17.
- 18.
- 19.
- 20.
- 21.
- 22.
- 23.
- 24.
- 25.
- 26.
- 27.
- 28.
- 29.
- 30.
- 31.
- 32.
- 33.
- 34.
- 35.
- 36.
- 37.
- 38.
- 39.
- 40.
- 41.
- 42.
- 43.
- 44.
- 45.
- 46.
- 47.
- 48.
- 49.
- 50.
- 51.
- 52.
- 53.
- 54.
- 55.
- 56.
- 57.
- 58.
- 59.
- 60.
- 61.
- 62.
- 63.
- 64.
- 65.
- 66.
- 67.
- 68.
- 69.
- 70.
- 71.
- 72.
- 73.
- 74.
- 75.
- 76.
- 77.
- 78.
- 79.
- 80.
- 81.
- 82.
- 83.
- 84.
- 85.
- 86.
- 87.
- 88.
- 89.
- 90.
- 91.
- 92.
- 93.
- 94.
- 95.
- 96.
- 97.
- 98.
- 99.
- 100.

* במהלך אותו דיון חבקט מצרים לשמור לעצמה, עקרונית, על זכותה להשיג נשק מכל מקור שייראה לה.

* כן תבהיר מצרים זכותה ליצור, במצב החדש, איזון ביחסיה עם אירופה וארה"ב.

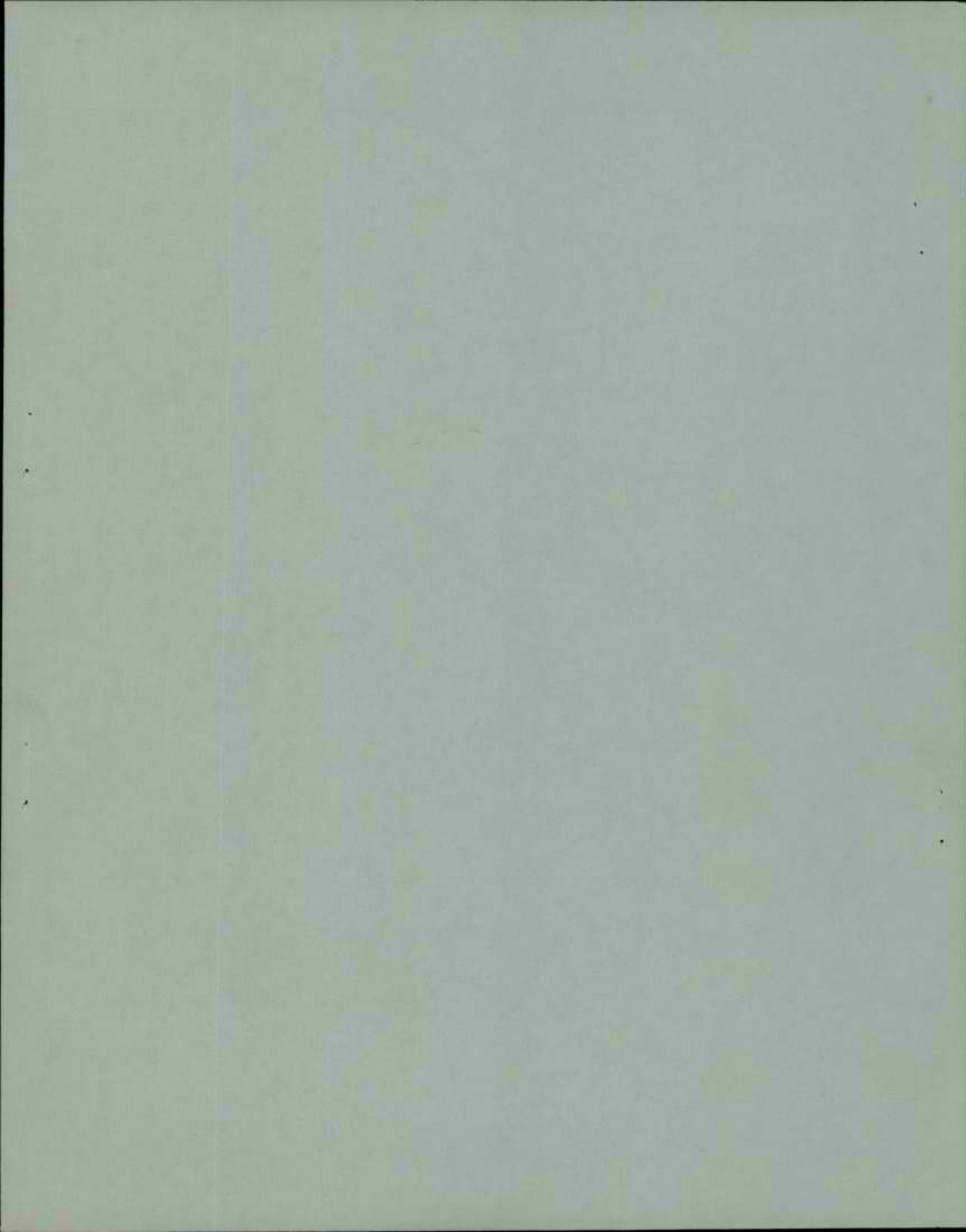
15. בסיכום: מוקדם לקבוע, כבר מעתה, מסמרות לגבי דמות העתידה של היחסים הסובייטיים-מצריים. יחסים אלה העוברים מטבה, טרם התייצבו. תהליך ההתגבשות והיציקה של הדפוסים החדשים הנו בעיצומו. קצב הפעילות מוכתב על-ידי בריה"מ והנו מואט במכוון. אין לספוט לא את המהלך ולא את תוצאותיו לפי מוסגי-העבר ואינס תופסים, לא מנקודת-מבט מצרית ולא סובייטית. הסינוי המתבקש נובע מהאינטרסים של שני הצדדים אם כי לכל אחד טעמו הטונה. בסלב זה ניתן אולי לאתר בבהירות רבה יותר את המגבלות של כל צד מאשר את האפשרויות הפתוחות הנוספות של כל צד כלפי משנהו כאשר למגבלות אלו יש מטמעות חשובה ביותר מבחינתנו אנו. העובדה שבמקביל נמצאים גם היחסים הבינמעצמתיים, בסלב של עיצוב מחדש הנה כשלעצמה בעלת השלכות מגבילות לגבי מידה-היכולת האובייקטיבית של בריה"מ להחיש תהליך הברור וההדברות.

1. The first part of the document is a letter from the Secretary of the State to the Governor, dated 18th March 1868. It contains a report on the progress of the work done during the year, and a list of the names of the persons who have been appointed to various offices. The letter is signed by the Secretary, and is addressed to the Governor.

2. The second part of the document is a list of the names of the persons who have been appointed to various offices. The list is arranged in alphabetical order, and contains the names of the persons who have been appointed to the offices of Secretary, Treasurer, and other officers. The list is signed by the Secretary, and is addressed to the Governor.

3. The third part of the document is a list of the names of the persons who have been appointed to various offices. The list is arranged in alphabetical order, and contains the names of the persons who have been appointed to the offices of Secretary, Treasurer, and other officers. The list is signed by the Secretary, and is addressed to the Governor.

4. The fourth part of the document is a list of the names of the persons who have been appointed to various offices. The list is arranged in alphabetical order, and contains the names of the persons who have been appointed to the offices of Secretary, Treasurer, and other officers. The list is signed by the Secretary, and is addressed to the Governor.

משרד החוץ

ליחסי מצרים-ברית-המועצות.
(הערות הערכה)

אל: (אם הימנה)

סודי ביותר
לנמען בלבד

עותק מס 1

11

11

ירושלים, י"ג בכסלו תשל"ג
19 בנובמבר 1972

אל: שר-החוז

מאת: סמנכ"ל מ. שרון.

ליחסי מצרים-בריה"מ
(הערות הערכה).

1. את הזעזוע העובר על יחסי מצרים-בריה"מ אין לראות אך ורק כמחלוקת סביב אספקת "נשק החקפי" וכויכוח בדבר היעד האסטרטגי שבאספקתו. הלוקי הדעות בנושאים ממשיים אלה הם פועל יוצא ממחלוקת בסיסית סביב היעדים הסונים של מדיניות החוץ הסובייטית מכאן - והמצרית מכאן.
2. מקורה של המחלוקת הנו סביב השאלה: האם היחסים המצריים-סובייטיים הנם מערכת יחסים ראשית הזכאית, בהתאם לכך, לעדיפות במישור הגלובלי של המדיניות הסובייטית, או שמא אין יחסים אלה אלא מערכת-משנה הנגזרת ממערכת אחרת שהיא, ולא המדיניות כלפי מצרים, הנה בעלת העדיפות במישור הבינמעצמתי.
3. ממהלכיה של בריה"מ ניתן להסיק שהיא רואה את יחסיה עם מצרים כנגזרת מההערכות הבינ-מעצמתיות החדשה שהנה כשלעצמה בתהליך התגבשות ועצוב. הדילמה של בריה"מ נובעת מרצונה לשמור, מצד אחד, על סדר עדיפויות זה מבלי להקריב, מצד שני, את יחסיה עם מצרים ומבלי לפגוע באינטרסים סובייטיים במז"ח ובעולם השלישי. מצרים ערערה על ראייה טוב-יטית זו וחבעה מבריה"מ להחליף סדר העדיפויות ולראות ביחסים עם העולם הערבי בכלל ומצרים בפרט מעין מערכת ראשית החייבת להשפיע על עמדתה ומהלכיה של בריה"מ אפילו במישור הבינמעצמתי.
4. אחרע לו מזלו של סאדאת שהערכות מחדש והתמורות בכללי המדיניות הבינמעצמתית החדשה החלו לתת אותותיהם המוחשיים בצורה מואגשת יותר ויותר במקביל לתקופת עלייתו הוא לשלטון. כך שנגזר עליו להתחיל טפולו בירוסה רבת מעמסה שקיבל מנאטר דווקא בחקופה של תמורות בינלאומיות רבות מסמעות וחשיבות. סאדאת החל להרגיש בכך בכל מגעיו עם בריה"מ, ואמנם ניסה לשווא להביא לידי שינוי בעמדות הלא-נוחות מצד בריה"מ עוד בטרם הפסגה הבינמעצמתית במוסקבה. הרושם הוא שאחר ביקור ניקסון במוסקבה לא זו בלבד שסאדאת העריך שבריה"מ לא נענתה לתביעותיו אלא שהתרחס שהתקבלו סם החלטות הגובלות ב"קנוניה" על חטובן מצרים: בריה"מ הטכימה "להטלה חד-צדדית של אמברגו" (נשק חקפי) על מצרים והעדיפה, מתוך אינטרסים אנוכיים, המטך "מצב לא מלחמה ולא שלום".
5. בהתקרב מועד הבחירות בארה"ב ניסה סאדאת - בהסכמת הפיקוד וההנהגה - לספל במצב זה על-ידי מה שכונה על ידו "כטפול בהלם". לאמיתו של דבר, מתוך הערכה בלתי-סקולה של מערכת-היחסים והתהליכים הבינמעצמתיים, הציב סאדאת לעצמו יעדים שלא ניתן להשיגם. יחר על כן, הוא פעל בשיטה המוציאה מידיו מראש קלפי מיקוח סקטיים.
6. אין זו הפעם הראשונה שבמהלכי סאדאת והחלטותיו חוברים יחדיו גם הצבת יעדים בלתי-ניתנים להשגה וגם שיטות בצוע כושלות: כך לגבי איומיו להפר הפסקת-האס וההארכות בנדון, כך בקשר ל"סנה ההכרעה", וכך במהלכו בנושא הפלסטינאי עם הציע הקמת ממטלה זמנית גולה; וכך עתה, מטחחליט על "טפול בהלם" בסובייטים...

TOP SECRET

CONFIDENTIAL

SECRET

1. The first part of the document deals with the general principles of the system. It is divided into two main sections: the first deals with the general principles and the second with the specific details of the system.

2. The second part of the document deals with the specific details of the system. It is divided into three main sections: the first deals with the general principles, the second with the specific details of the system, and the third with the specific details of the system.

3. The third part of the document deals with the specific details of the system. It is divided into four main sections: the first deals with the general principles, the second with the specific details of the system, the third with the specific details of the system, and the fourth with the specific details of the system.

4. The fourth part of the document deals with the specific details of the system. It is divided into five main sections: the first deals with the general principles, the second with the specific details of the system, the third with the specific details of the system, the fourth with the specific details of the system, and the fifth with the specific details of the system.

5. The fifth part of the document deals with the specific details of the system. It is divided into six main sections: the first deals with the general principles, the second with the specific details of the system, the third with the specific details of the system, the fourth with the specific details of the system, the fifth with the specific details of the system, and the sixth with the specific details of the system.

6. The sixth part of the document deals with the specific details of the system. It is divided into seven main sections: the first deals with the general principles, the second with the specific details of the system, the third with the specific details of the system, the fourth with the specific details of the system, the fifth with the specific details of the system, the sixth with the specific details of the system, and the seventh with the specific details of the system.

7. תוך שלטה חדשים עתידיים היו סאדאט וכמה מחבר קציניו להוכיח שאין מצרים במצב בו יכולה היא "לסחוט" את ברית"מ וכי מהלך "ההלם" יסודו בטעות שבטיקול: העדר נכונות ארה"ב לנצל את המטבר הסובייטי-מצרי, תוצאות בקורו של אז-זיאת באירופה, חוסר-היכולת להשיג במערב הפריטים שברית"מ מטרבת לספק למצרים, וכסלון המאמצים להשיג חלפים מחוץ לברית"מ - כל אלה וכמותם הבהירו לסאדאט ולכמה מראשי צבאו סקרי עם ברית"מ לא זו בלבד שאין בו כדי לפתוח אופציות חדשות בפני מצרים אלא יש בו גם כדי לפגוע בכוסר-ההגנה המצרי וגם לפגוע קשה באופציה של פעילות צבאית חלקית. אפשר לטער שסני הסקולים האחרונים היו כנראה בעלי מסקל רב, הן בעיני סאדאט והן בעיני כמה מראשי קציניו.
8. החברר טעם צאת מרבית הפרטונל הסובייטי ממצרים לא יצאה ברית"מ ממצרים; ושבמסגרת שתופ-הפעולה המצרי-סובייטי מצרים היא הפגיעה יותר מבין הסתים ושלברית"מ שדה-תמרון רחב יותר. כן הסתבר שאין דה-סובייטיזציה של מצרים אלא יש התנתקות סובייטית מאפשרות של הגררות לעימות צבאי. אפשר לקבוע טעם צאת הפרטונל לא נוצר במצרים חלל ריק הניתן למילוי על-ידי גורם אחר. במקום השפעה סובייטית על-ידי נוכחות צמודה ומסיבית בטטח באה השפעה סובייטית על-ידי "הכוונה מרחוק" וזאת כתוצאה מהתלות המוחלטת בברית"מ בנוסאי חמוס וחלקי חלוף וכן כתוצאה מהמעורבות הכלכלית הסובייטית רחבת הממדים.
9. באשר לברית"מ, ראוי אולי להדגיש שאחד ממאפייני פעילותה באזורנו הנו הניידות והדינמיות, הן באשר לסיטות הפעולה והן באשר ליכולת לחזור ולבחון מחדש עקרונות וסדרי עדיפויות תוך יכולת להסתגל לנתונים (האזוריים והגלובליים) החדשים. מתקבל הרוסס שברית"מ קיבלה בקורת-רוח את עצם ההזדמנות שניתנה לה להנתק ממעורבות יתר (במיסור הצבאי) שאיננה עולה בקנה אחד עם מאמציה בארה"ב ובאירופה. עם זאת, אין טפק שחרה לה מאד ואף הביעה מורת-רוח לגבי צורת הבצוע. ניתן להניח שאפילו לגבי ההקטר האחרון לא ייטאר סגנונו של המהלך המצרי ללא הפקת לקחים במוסקבה (אם לגבי מצרים וסאדאט איטית ואם לגבי סגנון העסייה הסובייטי במדינות ערביות אחרות וביחוד בסוריה ובעירק).
10. נחוח זה, במדה שהוא מקובל, חייב להניע אותנו למסקנה שלא מדובר עתה על חזרה למת-כונת היחסים הישנה שהיתה קיימת בין ברית"מ למצרים. לא החיאת העבר (שהביא למסכר וטעבר זמנו הן מבחינת היעדים והסיטות) אלא בניית מתכונת חדשה שנקודת-המוצא שלה הנה הכרה הדדית במגבלות כל אחד מהצדדים בנוסאים שתנתן להם עדיפות טונה במסגרת המדיניות הלאומית הח-צדדית של מצרים מכאן וברית"מ מכאן.
11. מצרים וברית"מ נתונות עתה במהלך דו-צדדי שמטרתו לחזור וליצוק את הדפוסים והמכלולים החדשים של יחסייהן במגמה לאתר ולהעמיק מצד אחד את המוסכס ולהטכים לחיות יחדיו עם הבלתי-מוטכס. ביקור סידקי במוסקבה, התמורות במצרים, הביקורים העתידיים של הסובייטים במצרים הנם המעמדים בהם מתגבסים והולכים היסודות (תוכן וצורה) של מערכת היחסים החדשה.
12. ניתן להניח שברית"מ מסתחפת במהלך זה של יציקת המערכת החדשה של היחסים עם מצרים כשהיא מצוידת:
- * בלקחים חסובים הכוללים התפכחות אכזרית ממצרים (ובעיקר מסאדאט ומכמה מעוזריו).
 - * בהתאפקות המתבקשת מניתוח קר של האינטרסים במצרים וכאזור ומהאופציות המעטיות הפתוחות בפניה.

1. The first part of the document is a letter from the Secretary of the State to the Governor, dated the 10th of the month of the year 1860. The letter is addressed to the Governor and is signed by the Secretary of the State. The letter is dated the 10th of the month of the year 1860.

2. The second part of the document is a letter from the Governor to the Secretary of the State, dated the 15th of the month of the year 1860. The letter is addressed to the Secretary of the State and is signed by the Governor. The letter is dated the 15th of the month of the year 1860.

3. The third part of the document is a letter from the Secretary of the State to the Governor, dated the 20th of the month of the year 1860. The letter is addressed to the Governor and is signed by the Secretary of the State. The letter is dated the 20th of the month of the year 1860.

4. The fourth part of the document is a letter from the Governor to the Secretary of the State, dated the 25th of the month of the year 1860. The letter is addressed to the Secretary of the State and is signed by the Governor. The letter is dated the 25th of the month of the year 1860.

5. The fifth part of the document is a letter from the Secretary of the State to the Governor, dated the 30th of the month of the year 1860. The letter is addressed to the Governor and is signed by the Secretary of the State. The letter is dated the 30th of the month of the year 1860.

6. The sixth part of the document is a letter from the Governor to the Secretary of the State, dated the 5th of the month of the year 1861. The letter is addressed to the Secretary of the State and is signed by the Governor. The letter is dated the 5th of the month of the year 1861.

- * The first part of the document is a letter from the Secretary of the State to the Governor, dated the 10th of the month of the year 1860.
- * The second part of the document is a letter from the Governor to the Secretary of the State, dated the 15th of the month of the year 1860.

לא ברור באיזו מדה מהמרת בריה"מ על הזעזועים הפנימיים העוברים על מצרים אם כי הקצב האיטי בו מחקיים הדיאלוג מצביע על זהירות מצדה בהקשר זה אם לא למעלה מזה.

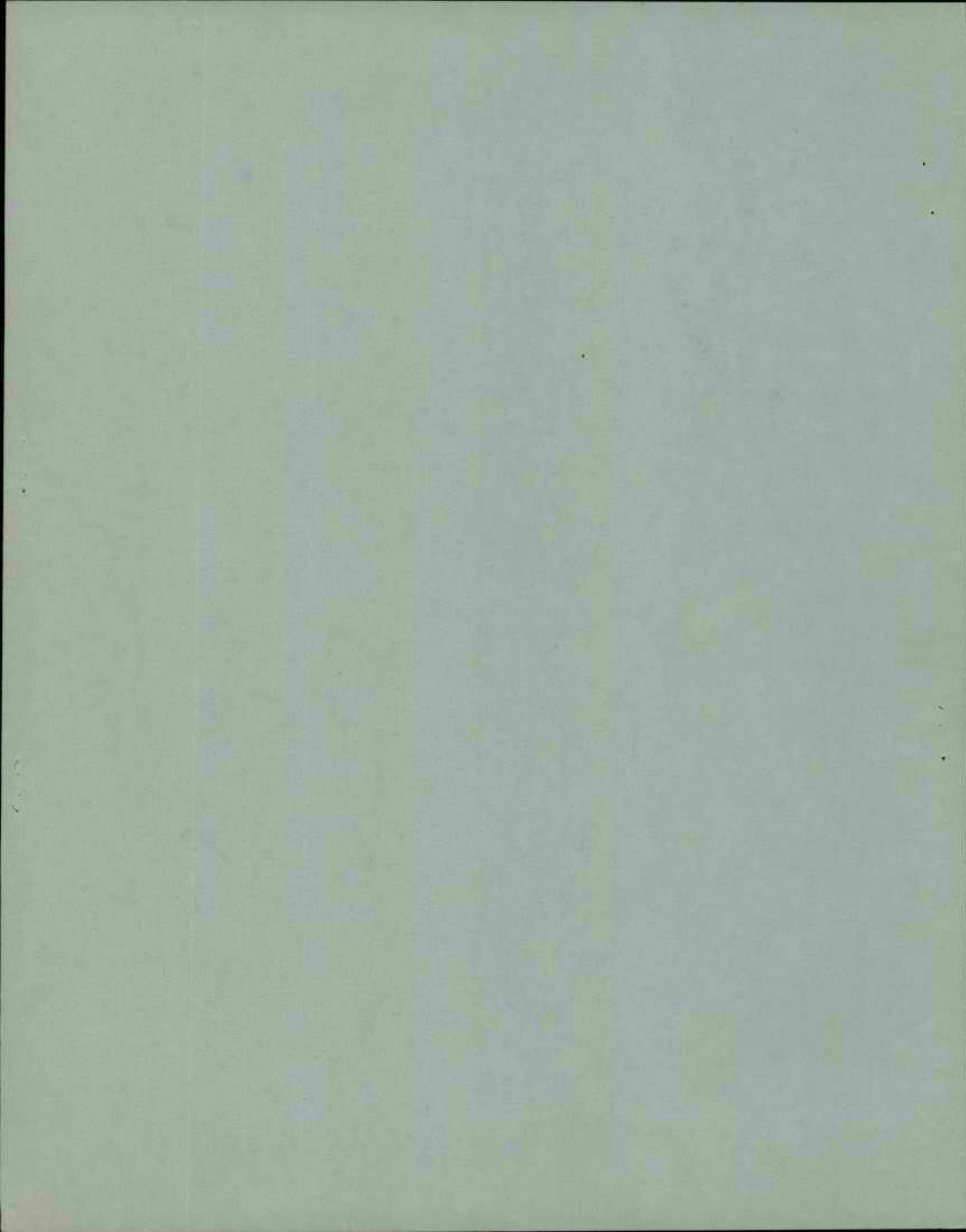
13. אין לנו מידע מהימן בדבר כוונותיה, יעדיה וסיטותיה החדשות של בריה"מ בהקשר לדיאלוג המצרי-סובייטי הנוכחי. מאמץ להערכה (בלתי מבוססת) יוצר את הרוסס סברית-המועצות עשויה להיות מונחית על-ידי ההנחות הבאות:

- * אין ענין במלחמה (בודאי לא בהסתתפותה ואף לא בלעדיה).
 - * עיון מחדש ברטימת המאוזים האסטרטגיים והקפדה על מינימום הכרחי, בטלב זה.
 - * הקפדה על קטרים הדוקים עם מצרים (לצרכים האסטרטגיים-הסובייטיים-המקומיים ולצרכי הקלה על פעילות בריה"מ בארצות ערביות אחרות).
 - * הקפדה על המסך קיומו הפורמלי, כלפי הוץ, של הסכס הידירות וסתוף-הפעולה.
 - * הכרה בזכותה של מצרים לחפש לה מסענות מדיניות כלכליות ואחרות גם מחוץ לגוש הסובייטי - כולל באירופה ובארה"ב.
 - * שמירה על תדמית בריה"מ בעיני מצרים ובעיני העולם הערבי כמדינה הממלאת התחייבויות חוזיות על אף קיום מחלוקות (כולל קיום האספקה הצבאית וההתחייבויות הכלכליות, בהסכמים החתומים).
 - * המנעות מלחצים מדיניים על מצרים (באשר למהלכים המדיניים המצריים) ונכונות להגיש מלוא הסעד המדיני למהלכים מדיניים בהם רוצה מצרים (לא תלחץ על מצרים בנושא פתיחת התעלה ככל שאין מצרים רוצה בו, אך החיצבות מאחורי התביעות והתנאים המצריים לפתיחת התעלה ככל שתחליט מצרים ללכת בכוון זה).
 - * המסך הסיוע הכלכלי הרחב.
 - * נכונות לעיין באספקת נשק נוסף, מעל ומעבר לחוזים חתומים כולל בחינת פריטים חדשים ככל שאין בהם כדי ליצור אצל מצרים אסליה בדבר קיומה של אופציה צבאית כוללת. שינוי אפשרי בסגנון ההדרכה ושיטות הקליטה.
 - * השארת אופציות סוביטיות פתוחות ביחסים עם מצרים לגבי השאלות שיש להן הטלחה במיסור הגלובלי הבינמעצמתי בהתאם לסדר העדיפויות (ארה"ב ואירופה) ולוח הזמנים (ברז'ניב במאי בארה"ב) הסובייטי הכולל.
14. באשר למצרים, היא נכנסת לדיאלוג הנוכחי כהולכת כלשהו לקראת קנוסה סגרמה לה, כשלעצמה, לתוספת זעזועים פנימיים ולהחרפת הדילמות. תופעה זו הנה מובנת וצפויה ככל שהאופציות הולכות ונסגרות בפניה, וככל שההנהגה מתקרבת יותר לרגעי אמת.
- * ניתן להניח שמצרים לא תרפה ממאמציה לטכנע את בריה"מ להחליף את סדר עדיפותיה ולצייד אותה, בהתאם לכך, באופציה צבאית כוללת. בענין זה קשה למצרים לקבל "לא" כחשובה סופית כל עוד לא הטלימה כליל עם זניחת רעיון האופציה הצבאית.
 - * מתגלית נטייה להטביר לבריה"מ שבהענקת אופציה כזו אין בריה"מ מסכנת בהרפתקאה צבאית לא את עצמה ולא את מצרים באשר, לדבריה, אין בדעת מצרים למסס אופציה מלחמתית כוללת. מצרים מטבירה שהצלחתו של מסא ומתן מדיני מחייבת דיון מצרי מעמדה-כוח. מכאן שהאופציה הצבאית דרושה למצרים - בהתאם להסבריה וסיעוניה הנוכחיים - לצרכי מהלך מדיני כביכול ולא צבאי.
 - * במקביל לכך תסאף מצרים להוסיף ולהבטיח האספקה הנוספת לטם שמירה מקסימלית על כושר ההגנה ולטם קיום אופציה לפעולה צבאית חלקית.

* במהלך אותו דיון חבקס מצרים לטמור לעצמה, עקרונית, על זכותה להשיג נסק מכל מקור שייראה לה.

* כן תבהיר מצרים זכותה ליצור, במצב החדש, איזון ביחסיה עם אירופה וארה"ב.

15. בסיכום: מוקדם לקבוע, כבר מעתה, מספרות לגבי דמותם העתידה של היחסים הסובייטיים-מצריים. יחסים אלה העוברים מטבר, טרם התייצבו. תהליך ההתגבשות והיציקה של הדפוטים החדשים הנו בעיצומו. קצב הפעילות מוכתב על-ידי בריה"מ והנו מואט במכוון. אין לספור לא אח המהלך ולא אח תוצאותיו לפי מושגי-העבר ואינם תופסים, לא מנקודת-מבט מצרית ולא טובייתית. הסינוי המחבקט נובע מהאינטרסים של שני הצדדים אם כי לכל אחד טעמו הטונה. בשלב זה ניתן אולי לאתר בבהירות רבה יותר את המגבלות של כל צד מאשר את האפשרויות הפתוחות הנוספות של כל צד כלפי משנהו כאשר למגבלות אלו יש משמעות חשובה ביותר מבחינתנו אנו. העובדה שבמקביל נמצאים גם היחסים הבינמעצמתיים, בשלב של עיצוב מחדש הנה כשלעצמה בעלת השלכות מגבילות לגבי מידת-היכולת האובייקטיבית של בריה"מ להחיש תהליך הברור וההדברות.

לְכָל אֶתְנָתְךָ וְלִי

PRICE
10p

SPEECH
DELIVERED AT THE COUNCIL
CONFERENCE OF THE SOCIALIST
INTERNATIONAL
HELSINKI, MAY 25th 1971

GOLDA MEIR

PRIME MINISTER OF ISRAEL

A LABOUR FRIENDS OF ISRAEL PUBLICATION

COUNCIL CONFERENCE

OF THE

SOCIALIST INTERNATIONAL

Helsinki, May 25, 1971

RESOLUTION ON THE MIDDLE EAST

1. The Socialist International recalls the resolution of its Congress at Eastbourne in June 1969 pledging its full support for Dr. Gunnar Jarring's mission as defined in the Security Council Resolution of November 1967.
2. The Socialist International welcomes the fact that the cease-fire which came into effect in August 1970 has been maintained and calls on the Arab states concerned and Israel scrupulously to observe the cease-fire, in accordance with the Security Council Resolution of June 1967—which was accepted by all parties—until a peace treaty is concluded.
3. The Socialist International notes with concern the recent escalation of the arms-race through the despatch of new advanced weapons to Egypt and Syria and urges that the balance of arms between Israel and its neighbours be maintained.
4. The Socialist International emphasises the importance of ensuring that a peace settlement be based on negotiation and agreement between the parties and not be imposed upon them from the outside. It appeals to the Arab states and Israel to co-operate with Dr. Jarring by negotiating on the basis of United Nations Resolution No. 242 without prior conditions in order to conclude and sign binding contractual peace agreements.

ADDRESS BY THE PRIME MINISTER OF ISRAEL MRS. GOLDA MEIR

Comrade Chairman and Comrades,

May I be allowed to add my word of congratulation to Comrade Douglas, and may I tell him that I have some feeling of envy. I tried to do what you did now. I was not offered a silver plate, and you see what happened to me! I wish you well, but I don't believe anybody who has been in socialist activity as long as you have been really can resign. You think you will, but you really won't.

Comrades, the Middle East has been mentioned several times this morning, and it has been said that there is now a change in the situation. This is a fact since the real change has not yet taken place, and I don't think there is any one of us who is prepared to prophesy when that will happen. I mean when will somebody from our region be able to stand before an international or any other body and say that a new era has set in in the Middle East for the good and welfare of all the people in that area. And there are millions upon millions upon millions of people whose lot, I'm afraid, will not be improved until there is peace among the countries in the area—among the Arab states themselves and between Israel and its neighbours.

When that day comes it will be a great day. It will mean new life, a new development for an era that has known in its long, long history many struggles and many wars. But the mountains and valleys of that entire area can tell a story not only of wars and destruction and death. It happens to be a part of the world where a great story of culture was written. Moral principles have been handed down to civilisations, three of the great religions of the world were born, many things have been created in that part of the world.

I am convinced that in spite of anything that has happened and is happening, even today, that the day will come, because the people want it and need it. And finally the leaders who don't express the real needs and desires of the people will either have to give in, or other leaders will have to take their place.

But some changes have taken place since we met last in Eastbourne. In the first place there have been some changes in some of our neighbouring countries. I believe when we met in Eastbourne I mentioned it, at any rate the situation on our eastern border was that the kibbutzim, our collective settlements in the valley of Beit-Shean, in the valley of the Jordan, were being shelled day and night from across the Jordan river. Children have grown up now, reached the age of four, five, six years and don't know what it means to live above ground, as they spent most of their days and all their nights in air raid shelters.

We were told by those who were supposed to have known, that we cannot hold King Hussein responsible for Al Fatah activities, terrorist activities that were performed against our settlements across the Jordan river. We were told that King Hussein just wasn't strong enough to do anything.

Lo and behold, a miracle has taken place! When Hussein felt it was not the children in the kibbutzim who were in danger but his throne in danger, Amman was in danger—then he got from somewhere, some source, the strength, the courage and the ability to fight those terrorist groups against whom he was too weak to fight before.

At any rate I am happy to say as a result of that the border has been relatively quiet now for nine or ten months. We are thankful for little things, especially if so-called "little things" express themselves in no shooting and no people being killed.

For the last nine months the Canal Zone has been quiet. No shooting. It is true we could not have all the joy of that because first it was for a period of three months, and then the entire world that cared, and the United Nations, was seized with this great problem—will the cease-fire be renewed? Finally it was renewed for a further three months, and finally this three months were up and then it was renewed for one month—just one more month. And I am happy to say that that has passed and there is still no shooting.

But at the end of that last period, which was ended on the 7th of March, the new President of Egypt announced no more cease-fire. But that doesn't mean that he is committed not to start shooting again. He will do it when he believes it is necessary for him, or when he is prepared to renew the shooting. And at any rate here we are now, towards the end of May, and there has been no shooting.

There is one great desire, greater than any other on the part of Israel and that is the desire for a final contractual peace treaty.

If we cannot have that, then let's have it quiet. But the problem naturally is not solved. When in last August the Secretary of State of the United States presented to us and Egypt and Jordan a proposition called "peace initiative", it consisted of several items.

One, that Israel should be prepared to change her basic position, which was direct negotiations between our neighbours and ourselves. Somehow we believe, we still believe, that parties that have been at war, countries that have been at war, if both honestly and sincerely have come to the conclusion that from now on we are going to live in peace, then those parties should be prepared to meet and sit around one table to argue, to see whether they can understand each other, to see on what items they can compromise, to have the real expression of preparedness to live in peace together.

It was said at the Eastbourne Conference that Israel is rather stubborn. Why does she stand on technicalities? And you people convinced us. So we said "all right, it will be indirect negotiations". But even the Rogers Plan called for indirect negotiations **between the parties** under the aegis of Dr. Jarring. We accepted.

It is said, too, that Israel should commit itself for the implementation of Resolution 242 in all its parts. And we said "yes", and in the letter that we wrote we said we would do that and the Israeli army will withdraw from the cease-fire lines to secure and agreed borders when there is a peace treaty signed. And we proceeded to negotiations.

There was one more item: a cease-fire for at least 90 days, and the heart of the cease-fire arrangement was a standstill on both sides of the Canal. And since there were a few missiles on the Egyptian side of the Canal it pointed out exactly what the standstill meant: — no more missiles moving in. The situation must remain exactly as it was when the cease-fire went into effect. No bringing in of heavy equipment on either side, not on our side, not on the other side. We agreed to this and accepted it.

I must say with sorrow the cease-fire went into effect at twelve o'clock midnight, and in the morning we found that the situation on the other side of the canal had changed. New missiles had been moved in. Other missiles that were there before were moved closer to the Canal, and from that hour on SAM 2 and SAM 3 missiles were moving in. It was everything except a standstill.

An unbelievable situation arose. We saw them, but it was almost impossible for us to get other people to see them, even those who initiated the cease-fire and initiated the standstill article.

It took about three weeks for other people to see what we were seeing. Now, it is difficult for us to believe that Israel, which is, of course, exceptionally able, in fact was so able that only Israel itself has the means to find out whether there were missiles in the Canal Zone or not. After three weeks when it was revealed that somebody else saw them and began comparing, let us say, notes, it finally was concluded that everything that we said was happening was actually happening.

By that time we were asked, as many ask us today, to be reasonable. They told us: of course missiles have been moved in; of course your situation is more dangerous now, but you don't expect the President of Egypt really to remove the missiles. You certainly don't expect those that were responsible for supplying the missiles that they should remove them. You just have to acquiesce to this new situation, to the new dangers that are facing your pilots and go back to the Jarring talks. And it's stubborn and intransigent for Israel not to want to go back.

Comrades, when we wonder about this situation called "keeping the balance of power" and it has been upset by the missiles. Then it was agreed that we would be supplied with more planes. And we said "Fine. The fact that you realise that the missiles are there in the Canal Zone and it requires more planes for us means that our situation is more dangerous. We are thankful and appreciative of new planes to offset those planes that might be shot down. It just happens that in every plane there is one man, sometimes two, and these, if they come down, cannot be replaced. They are gone for ever." But these are sentiments, and men of state and leaders of big countries, and sometimes even small countries, think that such little things really should not be taken into account. "Don't be stubborn, don't be intransigent. Don't stand in the way of peace. Maybe Israel doesn't want peace at all. Maybe what Israel really wants is acquisition of territory."

Sometimes we say to ourselves: how has it happened? Is the memory of the people of the world so short that they have forgotten what happened, not two thousand years ago, but only four years ago? Four years ago, exactly today, we first realised that the Sinai desert was being packed with men and guns and bombers, and then we went out to the world. We never asked anybody to fight for us, but we went around to the capitals of the world, the friendly capitals, the capitals that could, we thought, translate the sentiments into action, not to help us to defend ourselves, but to prevent war. And at least two of the men who were the heads of those countries to which we came wanted to prevent the war. They were Harold Wilson as Prime Minister—let no one doubt that Harold Wilson wanted to prevent the war—and President Johnson of the United States. The third, to our sorrow, our great sorrow, was the head of France, a man who promised

that we were his friends and allies and when we needed him most he decided that his friendship and help were not forthcoming.

But there is something much more shocking. We are being preached to by the United Nations that borders are not important, that there is no such thing as "secure borders". We are being told that geography in modern life is not important. What is important is "international guarantees".

That is exactly what we had in Sharem El Sheikh, — international guarantees. On March the first, 1957, I had the sorry duty on behalf of my government as Foreign Minister to write out a statement to the United Nations that we were pulling back from Sharem El Sheikh and from the Gaza Strip, and there were hopes and aspirations and promises made by all the maritime powers in the world that the United Nations Emergency Force would stay there until normal conditions prevailed. And the letter from the then Secretary General — in that letter it said that the units cannot be removed unless it is brought to the General Assembly of the United Nations.

Well, I'm not going to trouble you with listening to that story over and over again, how the U.N.E.F. personnel just evaporated. No special meeting, no special committee, the whole force just evaporated. I have nothing against the men. How could they fight against Migs and Illyushins and guns? Naturally they left, and they left on the order of the new Secretary General of the United Nations. But between the 16th of May and the 4th of June even the Security Council could not be called, because one of the great powers, one of the Four, upon whom we are now expected to depend, to have our security depend on, one of them said until the 4th of June "nothing is really happening in the Middle East. That is Israel propaganda. No need for a Security Council meeting."

It is difficult to believe now how it is that for weeks the region was in an uproar. There was a volcano, and no hand was lifted to see that the lava would not flow over the populations in that area. The same Security Council, the same permanent members, the same United Nations, the same family of nations.

I want to be just. Many, many people all over the world were concerned about us. Many people really worried about us. Many people feared for our fate. But the family of nations together, the United Nations, the Big Four, the Security Council did nothing.

I say this only to try to recall what the situation was. And sometimes, Comrades, to be very, very frank, I come to the conclusion: why try again? Maybe we don't know how to tell the story. Maybe because it is so very, very simple that we don't succeed

in expressing ourselves. There's nothing that's so unjust when here and there, even from friends, we hear the same kind of language: "acquisition of territory by force".

You can imagine that one bright morning the Israeli government had nothing else to do, so it looked out of the window and decided: "Well, maybe we should acquire some territory, some more sand, some more rocks, we don't have enough!"

There are some places in the world where history is re-written, but in a lot of countries history is not re-written. What has been and what has happened remains. And this history of four years cannot be re-written. People are still here. They remember, still remember it. There are still articles in all your papers in all your countries of the 16th of May, of the 23rd of May and the 4th of June. We can still read them. Many of them have a real bearing on what has happened and what is going to happen to Israel.

And I say things have changed in our area. On the death of President Nasser another man took over. We naturally watched carefully. We were very happy when Dr. Jarring succeeded in getting from President Sadat a statement that he is prepared to make peace with Israel. We had never heard that for 23 years, and we thought this was very important, and we wanted to believe this is the real thing. And to our great sorrow we found that it wasn't—not yet, at any rate.

President Sadat said to Dr. Jarring that he would be prepared to make peace with Israel on condition that Israel makes a prior commitment that it will withdraw from all territories—all Egyptian territories and all other Arab territories—and then when we do that there will be peace. There will be shipping through the Suez Canal according to the Convention of 1888. This very Convention was given as a reason throughout the years why there should not be Israeli shipping. In the Straits of Tiran navigation according to international law. That is exactly what was said in the past. "You have no right. This is not an international water, go to the International Court of the Hague and wait".

But never mind these minor matters. We said to Dr. Jarring that we were prepared to go into negotiations with the parties under his aegis, that we would not ask for any pre-commitment, nor would we accept any pre-commitment. We demand and desire that there should be free negotiations, each side will say what it wants. After the President of Egypt had said that in its memorandum, we said: all right, now this is our position—secure and agreed borders. We don't accept the pre-5th of June lines. This is our position. We don't ask Egypt to commit itself beforehand that it accepts that we should not go back to the 4th of June lines. We do not say that. We said "we know what the Egyptian position is now, and this is our

position. Now, Dr. Jarring, please let us go point by point through the parties' stands and let's see what can be agreed upon. Three times we have asked Ambassador Jarring to convey this to the Egyptians. He sent the messages to the Egyptian government, and there is no answer.

Instead, on the 24th March, already after the Egyptians submitted their memo, President Sadat on the French television said—and I quote—"The entire matter is summed up in two points: withdrawal, Israel's withdrawal from all the territories occupied after 5th June; and the national aspirations of the Palestinians . . ." (not the refugees). ". . . If this problem is not solved, nothing will be solved. We are talking about peace, but there can be no peace if the Palestinian peoples' rights are ignored".

Comrades, if you want to know the definition of what the "Palestinian peoples' rights" is, read what leaders of the Arab states say, what Arafat, who is supposed to be head of the Palestinian people, means when he demands the liberation—we know how countries have been "liberated" in the past—the liberation of the Palestinian fatherland and our removal from the map. In the goodness of his heart he sometimes says that maybe those who were in the country of Palestine before 1917 may be allowed to remain.

A very important, able, knowledgeable newspaperman in Egypt, Hassanein Heikal, wrote on the 25th February in his weekly column: "The defined purposes which are current in the Arab sphere are only two: one, the first purpose, the removal of the traces of aggression of 1967 . . ." (We are the aggressors, naturally) ". . . by the withdrawal of Israel from all the territories which it conquered that year; two, the second purpose, the removal of the traces of the aggression of 1948 by the very liquidation of Israel". And he said, "The mistake of some of us . . ." (By "some of us" he means the Arab leaders who are arguing amongst themselves) ". . . is that they commence with the last step before they start with the first step . . . but let us not discuss it prematurely".

Maybe this explains why we do not hear now the Arabs saying that they want to throw Israel into the sea. Not now. Let's take the first step, then the second step and the rest will follow.

The Security Council Resolution 242 has been mentioned here this morning, and it is a very popular item. Sometimes I wonder if the people who speak about the 242 Resolution—some of them with great enthusiasm—if they ever really took the trouble to read it, because if they did then I don't understand how they can repeat that the 242 Resolution calls for withdrawal from all the occupied territories. It doesn't. There was a suggestion at the time in the Security Council that it should read "withdrawal from **all** occupied territories", or "**the** occupied territories". That version was not accepted.

The Resolution that was accepted said: "Withdrawal of Israeli armed forces from territories occupied . . .", not **all** territories or **the** territories. The operative paragraph of that Resolution reads: "Requests the Secretary General to designate a special representative to proceed to the Middle East to establish and maintain contacts with the states concerned in order to promote agreement and assist efforts to achieve a peaceful and accepted settlement in accordance with the provisions and principles in this Resolution" and one of the principal provisions in the Resolution is the right to live in peace within secure and recognised boundaries.

Some time ago, on the 4th of February, President Sadat suggested that the Suez Canal should be opened. I went to parliament on behalf of my government on the 9th of February and said by all means, let's negotiate the possibility. Now we find out that what is in his mind is that we should move from these defensive lines along the Canal and immediately afterwards the Egyptian army will cross the Canal and thus take the first step of the advance up to the international border. All this to be done under the constant threat that the shooting can be renewed at any moment. But this time there will be a renewal of shooting not when the Canal is between us and Egypt, but when they are right at our backs. This formula, "obstinate" and "intransigent" Israel is not prepared to accept. We will be happy to co-operate in the opening of the Canal and the clearing of the Canal. By the way, it was not Israel that put the Canal out of order, the Egyptian government did that.

We are prepared to co-operate to open the Canal for shipping, but we demand that Israeli ships should also go through the Canal as all other boats. It is true we managed for 20 years without Israeli shipping in the Canal. This time we are asked to agree that Israeli shipping should be discriminated against. That is a little bit too much. We are prepared to negotiate a way of opening the Canal without hurting Israel's security. And we said if our parliament will agree to our proposal, the Israeli forces will pull back a certain distance from the Canal.

This is not the final line, naturally, and the discussions under the aegis of Dr. Jarring should go on, but then they will go on in a peaceful relaxed atmosphere with no pistol held at our heads—"if you don't move, if you don't pull back there's going to be more shooting". If that's the case, if there's danger of more shooting then the Canal is the best defence line that Israel can have. But we are prepared to go to a line that is maybe not so good provided there is no more shooting. And once we are negotiating for peace over a conflict that lasted for 23 years, if people are sincere about it then they have to realise that it must take time, maybe weeks, maybe months, but a lot of patience and a lot of determination to come to a peace treaty, to a peace agreement, to make a real peace and to

end all wars. There's no gimmick by which you can do it, and nobody else can do it except the parties concerned.

I don't know where from stems the authority of the Four Permanent Members of the Security Council to meet among themselves and to try and take decisions that affect the very fate, the very life of other people. I thought socialists certainly and many others would think that in the '70s of the twentieth century the days have passed when big powers—no matter how big they are—may decide the fate of small nations. Maybe the bigger they are the less we should ask of them to decide the nature and fate of small countries.

And now for a moment let me analyse the composition of this so-called "Court of the Four". The second biggest power of the Four—I don't think I need especially mention the name although I don't think they would mind, they're there—is the Soviet Union. If Harold Wilson will permit me, let me say in a real British understatement, the Soviet Union is not the best friend that Israel has. Then there is the French government—we say it with a lot of pain, because we shall never forget that in many hours of need the French government was with us. I say "government" because I believe the French people are with us even today, but governments deal in the name of the people. Fifty of our Mirage planes, for which we have paid over sixty million dollars several years ago, are still on French soil, but the French government will not release them. On the other hand they sold and began delivering Mirage planes to Libya, when the President of Libya said in public that his planes are Egyptian planes, and when Egypt needs them to use against Israel they will have my planes. That is the second member of the Four.

We consider the two others friendly countries. But the two others, and this is to their credit, are not against the Arab countries. They are friends of Israel, but they are also friends of Egypt, Syria and Libya. They want to be friends of Egypt. What does it mean? It means that there are two countries that will try to be fair to both sides, so Israel has no special advantage there. There are none that say "Israel, right or wrong", and I don't expect it. There are two that are against Israel, regardless of what she says or does.

Now, Comrades, if there is one person in this room who will stand up and say, "if I were the head of my country in a similar situation I would allow one of the big powers, or any other country for that matter, to decide my future or my existence", I will go back to Israel and advise my government to do the same. But I refuse to be the first one to do it, to put the fate of our country in the hands of four countries as they are.

What do we ask of our Arab neighbours? In negotiations with Israel don't put prior commitments, don't ask of Israel anything beforehand. Come to the negotiating table and put anything

you want on the table. Argue with Israel, disagree with us, keep on arguing, but don't dictate to us. We haven't forgotten what happened four years ago. It wasn't we who were responsible for the war and, thank God, it wasn't we who lost it. But that is our only fault; we haven't lost it and yet we are being dictated to. Immediately after the war we said: no dictated peace from a winner to a loser. We want to live with these people in the same area, in the same neighbourhood. We know that we will remain. Naturally we are not so foolish as to believe they will disappear. Naturally they will remain and so will we. So no negotiations dictated by one over the other. We have said over and over again we want to sit down with you, not in the spirit of conqueror speaking to the conquered. But in that sense the situation to my sorrow has not changed.

In the last few weeks we have seen new airlifts, some of the most sophisticated weapons that are available anywhere being flown into Egypt mainly, and enough arms also to Syria. I would like to ask if anybody suggest to us to go back to the 4th of June borders and I would invite him first to come to the Golan Heights. You won't need field glasses. Stand on those hills and look down at the members of the kibbutzim and without field glasses you can see and hit every house. And they were hit, more than once, in the nineteen years. Really, should we step right down so that it would be possible for the Syrians to take up their guns and do the same all over again?

It was said here this morning that we should all be courageous to state our opinions and our ideas. I agree with it one hundred per cent. But I am afraid, if I may say so, it takes a little bit more than even courage to tell another people you must do this or you must do that, even if you think you are in danger. I don't know if that can be called courage exactly.

I am pleading this here although I know the Socialist International cannot supply us with the necessary planes or tanks or other equipment which is absolutely essential for the balance not to be upset more than it is now. Some day—since I believe honestly and sincerely that there will be peace some day—it will be told of what was earnestly called “the balance of power in the Middle East”. But it has been upset, dangerously upset. It is being upset every day by one of the big powers which constantly sends more advanced weapons that are not sent by the Soviet Union to any other country in the world except to Egypt.

I know that Comrade Peterson has no storehouse of planes and tanks which he can send to Israel, but we are comrades, we believe in the same things. **We believe in peace and we all believe that socialism includes the precept that not only the individual should be free and should be equal, but that countries, sovereign countries,**

sovereign peoples have the right to live and be safe in their countries. I am older than many people that sit here. I am glad to say so—not that I am older but that there are many young people here. I believed in socialism when I was really young, and I never stopped to believe in it. Sometimes it pains me. That wasn't what I really thought and believed in my youth that the Socialist International would do. But friends, I think it was the Italian comrade who said this morning, that there are various dates when the International community did not act.

I plead for one thing. If you are convinced that Israel is wrong, say so. If you are convinced that Israel didn't start the war, that Israel didn't go out for territorial acquisition, that Israel didn't go out for more territory, but that Israel was protecting herself, that Israel had the right, as every single one of you, to have borders that you consider safe and defensible, that Israel should also have the same right—not more, God forbid, but not less—then say so.

Friends, I think it is the elementary duty of the socialist community to say so. And to say that Israel should be helped and that Israel should be equipped in such a way that not only will it be able to defend itself if and when attacked. But the strength of Israel to defend itself is its best guarantee. No United Nations can guarantee the safety of Israel if it has no ability to defend itself.

In 1948 exactly the same thing happened. In 1947 the United Nations decided to have Jerusalem internationalised. We did not like it, but we accepted it. In 1948 Jerusalem was shelled. It was an international city. Who came to save it from the attack by the Jordan army? Nobody but ourselves.

On the 5th of June, the late Prime Minister, Eshkol sent a message to King Hussein: "If you don't come into the war nothing will happen to you". He received another message that morning from President Nasser: "I am bombing Tel Aviv, come in" and, poor man, he came in and began shelling Jerusalem. This time we could save it, and we did.

And my closing words: I will never understand why so many people in the world evidently didn't spend sleepless nights, when for 19 years the old city of Jerusalem was under the rule of the Moslem countries, and Jews were the only ones who were not allowed to come to their holy places. In 19 years not one Jew was allowed in the old city. Our synagogues were destroyed, our cemeteries desecrated and roads paved with the gravestones. Why, tell me why are people uneasy now when Jerusalem is united and is part of Israel and everybody — Christians and Moslems—can come to their holy places in the old city. And the Israeli government say we have no interest in the administration of the holy places. Let each group, Moslem and Christian, take care of its holy places.

I am sorry, Comrades, that maybe some words sound harsh, but I don't wish it upon any one of you to come from a little country in an area of that kind, pleading for life and security and an ability for Jews that want to, or have to, leave the countries in which they live and come to Israel—pleading all this and not always, let me say, being understood.

Thank you.

SEND FOR—

**RIGHTS & WRONGS IN THE ARAB ISRAELI
CONFLICT** by M. S. Arnoni
Forewords by Raymond Fletcher, M.P. and
Prof. D. Fleming ... 30p

ISRAEL TOWARDS A NEW SOCIETY ... 40p

ISRAEL THE MILITANT PEACEMAKER
by Paul Johnson 5p

ISRAEL AND THE LEFT by Paul Rose, M.P. 5p

**1920 - 1970, 50 YEARS POALE ZION
AFFILIATION TO THE LABOUR PARTY**
by Sidney Goldberg... .. 5p

COVENANT OF DESTRUCTION
by Raymond Fletcher, M.P. 2½p

OPEN LETTER TO ALL THE DO-GOODERS
by Amos Keynan 2½p

LETTER TO A LEFT WING FRIEND ... 2½p

**HOW THE ARAB LEADERS CREATED THE
MIDDLE EAST REFUGEES** 7½p

AND MANY MORE

Published by

LABOUR FRIENDS OF ISRAEL

62 CHARLES LANE, ST. JOHNS WOOD, LONDON N.W.8

**ISRAEL
POLICY
STATEMENTS**

**ADDRESS AT UN'S
25th ANNIVERSARY
SESSION
21 OCTOBER 1970**

**PRIME MINISTER
GOLDA MEIR**

**ADDRESS
BY THE PRIME MINISTER
OF ISRAEL
MRS. GOLDA MEIR
AT THE TWENTY-FIFTH
ANNIVERSARY SESSION
OF THE UNITED NATIONS
GENERAL ASSEMBLY
21 OCTOBER 1970**

What Has Happened To the Four Freedoms ?

Mr. President:

It gives me great pleasure to extend to you my sincere congratulations on your election to the presidency of the Twenty-Fifth Session of the General Assembly and to express my warmest wishes for success in your high office.

Rising now to look upon a quarter of a century in the life of the United Nations Organization, I cannot help but recall that the United Nations will always be linked, in the mind of our people, with the signal role that this Organization played in the emergence of modern, sovereign Israel. **The Organization put the seal of international recognition upon our historic process of Return, Ingathering, Liberation and Development — and this we cannot forget. Neither can we forget that the United Nations came into being after the overwhelming tragedy of the Nazi Holocaust which the United Nations' predecessor, the League of Nations, proved unable to prevent.**

World War I was the war to have ended all wars. Those of us who were in their teens then believed this. The entire world wanted it to be true, the League of Nations was to be the guarantee that this would be so. And we were all witnesses to, and victims of, its failure. The reason for the failure, I am convinced, was not the lack of a sincere desire for peace but a lack of desire to act for its preservation. We need only recall the moving words of the Emperor of Ethiopia when he appeared before this Organization in 1963, warning against a recurrence of the international inaction which had opened the way to aggression against his country and thus endangered the peace of the world.

It is in the light of the League's tragic failure that we must judge the achievements and shortcomings of our Organization, which came into being after the shattering experience of World War II that had made it absolutely clear that the need for a world body capable of international action to prevent World War III was imperative.

Even before the adoption of our Charter, in the midst of World War II — in 1941 — President Roosevelt had in four famous phrases outlined a programme which, if implemented, would have saved the world from the agonies of these decades. But almost thirty years later and after twenty-five years of the United Nations Organization, what is the fate of the four freedoms?

Freedom of speech: millions of people in the world are denied this elementary freedom. Sadly, we seem to have become accustomed to this situation, as though it were normal for human beings to be denied the right to express their ideas and, in some places, to be denied even the freedom to think. To a lesser degree, freedom of worship, too, is drastically restricted in many a human community.

Freedom from want: to see how we have failed in achieving this freedom, we need only compare the immense increase in wealth since that principle was enunciated with the horror of want and consequent degradation among hundreds of millions of people in various parts of the world.

Freedom from fear: during the last twenty-five years, there have been almost constant so-called 'local' wars: there were very few in which major Powers were not indirectly involved. **And today, Mr. President, no country in the world, no matter how large and powerful, enjoys absolute freedom from fear of war. One might almost say that the only factor which has prevented a new world conflagration is the fact that the major Powers have reached a state of mutual fear. Not freedom from fear, but a balance of fear, has made it possible for civilization to survive at all.**

Is it an exaggeration to say that, at best, our Organization has been able to stop some wars — sometimes temporarily, while, actually, it has hardly prevented any? The most serious aspect of this situation, it seems to me, is the fact that those who commit aggression and those who are its victims have equal status in the United Nations — and even on the Security Council.

The Liberation of Israel: Part of World Movement

But bleak as the picture is, there is also a record of which we in this hall can be proud.

There can be little doubt that the supreme historic achievement of the Organization has been its role in ending the era of colonialism and inaugurating, in its stead, the age of national liberation. Close to seventy nations have gained freedom and independence. This phenomenal transition has changed the face of the globe, rectifying the historical injustice which for centuries had acknowledged national freedom for the few and denied it to the many. It has set in motion vast forces which lay dormant and suppressed over centuries.

The concept of the family of nations now has authentic meaning and, with this, the dignity of the individual is enhanced. And though there are still millions of human beings on the globe who, because of colour, race or religion, are denied national or individual self-expression, this condition has become the exception to the rule, rather than the rule, as it had been only two decades ago.

If the United Nations had achieved nothing more, its existence would be justified by the fact that so many millions, once subjugated, are today the masters of their own destiny.

This liberation is primarily the result of effort and struggle by the emerging peoples themselves. But the United Nations has encouraged it at every stage, and it is through membership in the United Nations that liberated countries express and celebrate their new dignity and equality.

A notable result of the great movement of national liberation characteristic of our century, a movement in which the United Nations played so creative a role, was the rebirth of the State of Israel in its historic Homeland. This rectified an ancient wrong within the framework of International Law and in accordance with the principles of international justice.

The emergence of new, independent countries has been followed by economic and social cooperation between the advanced, developed and developing countries. Programmes of international aid, which only decades ago would have been considered utopian, have been undertaken, in large measure under the aegis of this Organization. Great strides have been made in deepening communication between peoples, lending validity to the essential truth that freedom and welfare are indivisible, and that no nation can find ultimate fulfilment within its frontiers so long as others, no matter how remote, are denied liberty and progress.

We know too well that the world is still divided by the tragic gap between the 'haves' and the 'have-nots'. It is by now a truism that only a very small percentage of the world's expenditures for armaments could have liberated the African and Asian Continents from fear of want and brought them into an area of greater development. The fact is that part of the world is growing richer, while much of the rest is as poor as before, and, in relative terms, the gap has widened.

National independence is not the mere assertion of a new political reality. It is a framework within which the improvement of society and the betterment of the individual must take place. It is the creation of the instrument through which the society must strive for new heights of social justice and economic well-being.

The whole Middle East is a dramatic demonstration of the emergence of peoples into national independence. Once the domain of colonial Powers, it is today an area inhabited entirely by independent and sovereign countries. It is, however, an area in which national independence has, unfortunately, not been accompanied by peace, stability and resultant prosperity. Rather is it an area of strife and struggle, within whose shadows there lurks an even greater danger to the peoples of the area — the danger of the loss of their long-fought-for right to determine their own fate and their own future course of action.

The Sanctity of Agreements

The question that we all face — Israelis and Arabs alike — is whether we forfeit our right to decide our own destiny. That question will only be resolved in the measure that the peoples of the Middle East succeed or fail in making peace among themselves, and by themselves, without hindrance or intervention of any outside Power. Recent events in the Middle East have proved yet again that resort to substitutes and alternatives for a direct peaceful solution of the conflict creates fertile ground for breaches of promises and mutual suspicion.

This, Mr. President, brings me to another basic question which vitally affects the prospects for peace in the Middle East. Unhappily, the Middle East has for twenty-two years been the scene of a cynical flouting of solemn agreements. International order, the integrity of the United Nations itself, depend upon the scrupulous observance of international obligations. Unless the members of this august body respect the sanctity of agreements, no treaties can be binding and no pacts can be maintained.

The authority of the United Nations rests primarily on moral, not physical, force. Any member-State that disregards the Charter and agreed covenants imperils peace as well as the United Nations. For this reason, though I have no wish to engage in the polemics of the General Debate, let me recall the sad record of broken covenants in the Middle East. From the initial violation of the Charter of the United Nations by the concerted Arab invasion of the new State of Israel to the present day, the sequence of events follows the same disastrous line of agreements made and instantly broken.

The Arab States violated the Armistice Agreements of 1949, they nullified the arrangements concluded in 1957, they unilaterally destroyed the Cease-Fire Resolution of 1967 by embarking on a 'war of attrition' against Israel, and now Egypt is undermining the American peace initiative by violating the cease-fire standstill agreement.

It is these violations which have halted all progress towards peace, despite Israel's earnest commitment towards its quest. As long as

the present breaches continue, there can be no hope for the resumption of meaningful negotiations. Agreements can only be reached if those making them enter upon them in mutual trust and in the assurance that they will be honourably executed.

Until the situation obtaining at the time when the cease-fire went into effect is restored, Israel cannot be expected to take part in the Jarring talks. Israel seeks to resume these negotiations. It wants the Jarring talks to be fruitful, but it cannot renew its participation in them until it is demonstrated that agreements that have been concluded are faithfully observed.

Mr. President,

The 1967 Cease-Fire Security Council Resolution, unanimously adopted and accepted by all parties, is not limited in time, and is unconditional. I hereby announce, on behalf of the Government of Israel, that we are prepared to continue the present cease-fire without a time limit.

In an atmosphere in which a callous breach of faith between nations is touted as a virtue, and aggression against a peaceful neighbour is acclaimed as a sacred cause, no hope for peace can prosper. Yet, despite what has happened, we in Israel still trust that, for the sake of all our peoples, the Arab leadership will join with us one day in guiding our area from the present turmoil to the horizons of peace.

I therefore call from this rostrum, once again, in the presence of the representatives of the entire community of nations, upon the leaders of the Arab nations of the Middle East, and, especially now, upon the new leadership of Egypt, to recognize once and for all that the future of the Middle East lies in peace, and that this must be achieved by Israelis and Arabs themselves. It will only be achieved by the building of faith and not the breach of faith, by honouring commitments solemnly undertaken and not by undermining them, by

Borders as Bridges

negotiation and not by evasion, by talking to each other and not at each other — in short, by the confrontation of peace and not of war.

It has been the fate of my country that peace has been denied us by our neighbours since the very emergence of Israel. But has Israel alone been the sufferer? No. All those around us, as well as Israel, have paid the terrible price of endless warfare.

Billions of dollars have been spent on armaments, instead of on the war against poverty, disease and ignorance. There are now deserts of death where there could be blooming fields.

Mr. President,

I say this today not in rancour but in sorrow. I am convinced that all of us in the Middle East will continue to exist as sovereign States. None of us will leave.

But we may choose whether we will continue in the sterile course of mutual destruction, whether we will go on hurting each other to no one's benefit, or whether we will venture on a constructive course and build our lands separately and together.

For each of us to attain the best for his people, cooperation with his neighbours in the solution of regional problems is indispensable. Our borders not only separate us but they are bridges between us.

No people is an island. We are bound to each other by the problems of our region and our world.

We can make of these ties a curse or a blessing. Each nation, each land, must decide.

Published by the Israel Ministry for Foreign Affairs,
Information Division, Jerusalem
Design: Jerusalem Artists, Ruth Levin
Printed at Central Press, Jerusalem

ISRAEL IN SEARCH OF LASTING PEACE

By Golda Meir

Reprinted From

FOREIGN
AFFAIRS

AN AMERICAN QUARTERLY REVIEW

APRIL 1973

FOREIGN AFFAIRS

AN AMERICAN QUARTERLY REVIEW

APRIL 1973

Israel in Search of Lasting Peace	<i>Golda Meir</i>	447
The Oil Crisis: This Time the Wolf Is Here . . .	<i>James E. Akins</i>	462
The Depth of Arab Radicalism	<i>Arnold Hottinger</i>	491
The Case for Strategic Disengagement	<i>Earl C. Ravenal</i>	505
The Economic Content of National Security Policy		
	<i>Charles L. Schultze</i>	522
Pakistan Builds Anew	<i>Zulfikar Ali Bhutto</i>	541
Business, Government and Science: The Need for a Fresh Look		
	<i>John Diebold</i>	555
Rogue Elephant in the Forest: An Appraisal of Transatlantic Relations		
	<i>Raymond Fernon</i>	573
The Defense of Western Europe	<i>Lord Gladwyn</i>	588
Latin America: Benign Neglect Is Not Enough		
	<i>Gustav H. Petersen</i>	598
RECONSIDERATIONS		
The Road Not Taken: Decolonization and Independence in Indonesia and Indochina	<i>Evelyn Colbert</i>	608
Recent Books on International Relations	<i>Elizabeth H. Bryant</i>	629
Source Material	<i>Donald Wasson</i>	647

WILLIAM F. BUNDY

Editor

JAMES CHACE

Managing Editor

JENNIFER SEYMOUR WHITAKER

Assistant Editor

ELIZABETH H. BRYANT

Book Editor

Editorial Advisory Board

A. DOAK BARNETT

JAMES H. BILLINGTON

HARVEY BROOKS

CARL KAYSER

HENRY A. KISSINGER

WILLIAM L. LANGER

JOHN J. McCLOY

HARRY C. McPHERSON, JR.

WILLIAM M. ROTH

Published quarterly by Council on Foreign Relations, Inc. Editorial and Business Offices, 58 East 68 Street, New York, N.Y. 10021. All mail, including correspondence about subscriptions, should be sent to this address. Cable address: Foraffairs, New York. Subscriptions, \$10.00 a year, post-free to any address. The Editors will consider manuscripts submitted, but assume no responsibility regarding them. Reprints of articles are available for purchase. Printed at 10 McGovern Avenue, Lancaster, Pennsylvania.

Vol. 51, No. 3. Copyright 1973, Council on Foreign Relations, Inc. Printed in the U.S.A.

ISRAEL IN SEARCH OF LASTING PEACE

By Golda Meir

TWENTY-FIVE years ago the Jewish state proclaimed its independence in a part of Palestine. Six months earlier, the General Assembly of the United Nations had recommended its establishment. This act of historic justice strove to fulfill the earlier pledge of the Balfour Declaration and the League of Nations Mandate which gave recognition not only to an immediate Jewish need but also to the principle of a Jewish right to national self-expression. Zionism, as an aspiration, is as old as the Exile. As a political movement it goes back a hundred years. The vision of a Jewish return to the original homeland is far older than the solemn international commitments of 25 and 55 years ago. An independent Jewish state arose as the culmination of a long process of national liberation, which eventually won formal sanction through the moral sense of the community of nations.

In the twenty-fifth year of independence, Israel has ample cause for satisfaction: she has developed from a community of 600,000 at the close of the British Mandate into a technologically advanced, democratic state of three million. She has fulfilled her mission of homeland and refuge by absorbing over a million Jews from every sector of the globe, including half a million refugees from Arab lands as well as hundreds of thousands of survivors of the Nazi holocaust; and while engaged in her enormous constructive tasks she has managed, though vastly outnumbered, to repel concerted assaults by the Arab states on her very life. She has translated a remote dream into solid reality. In all this Israel has brought to fruition the labor of Jewish pioneers who, since the turn of the century, gave their lives to transform a barren and denuded land into fertile fields, flourishing settlements and new patterns of society. In surveying the burgeoning towns of modern

Israel, it is easy to forget that the land to which the young settlers came was rich only in historic memories and religious associations. It had neither oil nor abundant natural resources. Its wastes offered no temptation except to Zionist pioneers animated by the twin ideals of a new Jewish society and a reconstructed land.

The renewal of Jewish national independence after centuries of dispersion and persecution is one of the great ethical affirmations of our time. An age-old inequity was at last redressed, not at the expense of another people, but with full regard for the rights of others. For we were not alone in securing independence. In a parallel development, many Arab states were established in the same period and in the same region but in a far more generous expanse. In the huge area liberated by the Allies from Turkish domination we had been accorded a "small notch" which we sought to develop in peace and cooperation with our neighbors. The failure of that hope has been costly to both Arab and Jew, and I shall not pretend that the persistent conflict with the Arabs does not weigh heavily upon us.

Decades of struggle have brought much bloodshed to both. Nothing can be more horrifying than parents burying their children, and I know of families who have lost three generations of their sons in this tragic conflict. We would be happier if we could use all our energy in the more rewarding tasks of reclaiming the deserts and bare hills which still constitute so much of Israel. In Israel, as elsewhere, there are problems of economic deprivation and social maladjustment whose solution would be hastened by peace. But peace still remains elusive. Though the Arab peoples suffer grave ills of poverty and disease, their governments concentrate mainly on the sterile goal of destroying Israel's independence. This fixation torments the Middle East and obstructs its creative destiny.

II

Yet this grim course was not inevitable. The heart of the Zionist faith was the conviction that Jewish independence could be achieved in harmony with Arab national aspirations.

From its inception, Zionism, as a political movement, strove to establish an Arab-Jewish understanding. A great number of attempts had been made before the famous Weizmann-Faisal agreement of January 1919 which welcomed the Jews to Pales-

tine. These were followed by attempts in the 1930s and 1940s. All had one aim in view: to reach an agreement with our Arab neighbors. As late as 1947-48, we tried, in vain, to avert the course of events. In November 1947, shortly before the Partition Resolution was adopted at the United Nations, King Abdullah of Jordan promised me that he would never join the Arab states in a war against us and that after the U.N. Resolution was adopted we would meet to work out ways and means of peace and cooperation between our states. As late as May 10, 1948, just five days before the British were to leave Palestine, I crossed into what was already enemy territory—Jordan—and met the King in Amman. As I drove on the road leading to Amman, I could see the Mafraq camp and the Iraqi troops and guns massing there. At that meeting, King Abdullah did not deny the promise given me in November, but he stated that if we declared ourselves a state and insisted on unlimited Jewish immigration, he would have no choice but to join in a war against us. His alternative was to bring the whole area under his domination and curtail Jewish immigration. That was 25 years ago. Since the achievement of our independence and the conclusion of the Armistice Agreements of 1949, we have left no stone unturned in an endless effort to find avenues of dialogue which might lead to agreement.

Nothing could be more false than the Arab script in which Zionist "aggressors" appeared on the scene to dispossess local Palestinians. Since this accusation still constitutes the burden of the Arab case and provides the rationale for Arab enmity, it cannot be ignored even though the answers, like the charges, are familiar. We cannot assume a guilt we do not feel for sufferings of which we were not the cause.

Let me put it in the simplest terms. When I came to Palestine in 1921 my pioneer generation was neither morally obtuse nor uninformed. We knew there were Arabs in Palestine, just as we knew from our own experience that our labor in malaria-ridden kibbutzim transformed uninhabitable swamps into habitable soil. Far from ignoring the local population, we were sustained by the sincere conviction that our toil created more and better living space for both Arab and Jew. In this belief we were proven right. Between 1922 and 1947, the Arab population of Palestine grew from 670,000 to 1,200,000—a spectacular increase paralleled in no neighboring Arab territory. Thanks to the agricultural and industrial development of the country, Palestine changed from a

land of Arab emigration to one of Arab immigration attracted by the higher standards of living and greater opportunities. The supposed Zionist dispossession of Arabs is a myth disproven by every official census.

We were also fully aware of Arab national aspirations in the Middle East. We assumed that these aspirations would find ample satisfaction in the various Arab states set up by the Allies in the vast areas freed from Ottoman domination. By the end of the British Mandate, 99 percent of that area had been allotted to the Arabs, one percent to the Jewish homeland. If there was any inequity in this distribution, surely the Arabs were not its victims. Hence we hoped, sincerely if perhaps naïvely, that Jewish and Arab independence would flourish peacefully side by side to the advantage of the entire Middle East.

Something else should be made clear. Palestinian Arab nationalism was not a visible factor at the time. Until recently, Arab nationalism constantly opposed the designation of one sector of the Middle East as Palestine. It regarded this "particularism" as a violation of the concept of a unitary Arab state. The territory that Jews cherished as historic Palestine the Arabs viewed merely as Southern Syria. As late as 1956, Ahmed Shukairy, at that time Syrian representative to the United Nations and later head of the Palestine Liberation Organization, declared in the Security Council that "it is common knowledge that Palestine is nothing but Southern Syria."

At the time of the rebirth of the Jewish state, the argument was between the Jewish people and the Arab people. Though the nationalist demands of the latter had been richly fulfilled, they refused to honor the equivalent legitimacy of Jewish rights. Their position was that Arabs should be sovereign everywhere, the Jews nowhere.

Thus it was Arab intransigence that led to the compromise of the U.N. Partition Resolution by which the area encompassed by the Balfour Declaration was further cut so that Israel arose in one-fifth of the territory originally allotted for a Jewish homeland. (The first truncation had taken place in 1922 when three-fourths of the original Palestine area was severed for the establishment of Transjordan.) Nevertheless, for the sake of independence, peace and the possibility of freely bringing Jewish survivors to Israel's shores, the Jews accepted this compromise and created Israel in a spirit of joy and hope. Instead of the

Arabs doing likewise and establishing their state in the area assigned to them by the U.N. Resolution, seven Arab states attacked new-born Israel. They refused to accept the existence of the Jewish state and sought to throttle it at birth.

III

This chronology is essential for an understanding of the present impasse. There can be no greater mistake in assessing the current situation in the Middle East than to assume that the conflict continues because of a specific political Arab grievance: the plight of the Arab refugees; the Israeli presence on the West Bank, or in the Sinai; the reunification of Jerusalem. The record bears out the error of this view. In 1947-48, when seven Arab states launched the invasion which resulted in the exodus of 600,000 Arabs, mainly to other parts of Palestine—to the West Bank, Gaza and Jordan—there had been no dispossessed Arabs and no Arab refugees. The Arab refugee problem was the result, not the cause, of the 1948 war. In June 1967, Sinai, Gaza, the West Bank, the Golan Heights and East Jerusalem were all in Arab possession. Nevertheless, the Arabs concentrated their troops in Sinai, established a blockade and announced, in Nasser's words on May 27, 1967, that the object of the war was "the destruction of Israel." It is therefore absurd to contend that the present territorial configuration is the cause of the Middle East tension.

The heart of the problem is what caused the Six Day War, not the territories administered by Israel after the war. Simply put, the root issue is the Arab attitude to Israel's very existence and security. Once the Arab countries accept the legitimacy of Israel as we have always accepted theirs, there is no reason for their intransigence against negotiating the differences between us. In this connection, let me state as firmly as I can that Israel's insistence on negotiations, direct or indirect, is not a maneuver devised to bait our Arab enemies. The vehement refusal of the Arab leaders to discuss with us the terms of a peace settlement must raise the question as to whether they are really prepared to live in peace with us. This is the crux of the conflict.

Israel is sometimes accused of "rigidity" in her stated positions and is exhorted to be more "flexible." These charges deserve careful examination. Since 1967, we have shifted from our original demand for direct bilateral negotiations—which we consider the most effective and promising method—to a proce-

ture similar to that employed at Rhodes in 1948-49, when talks, both direct and indirect, took place. In 1970, in order to meet Arab intransigence, we agreed to the procedure of indirect negotiation in the first stage, hoping that this would pave the road to a peace agreement. An even more fundamental indication of Israel's readiness for compromise may be found in our policy statements. We have said that whereas Israel would not return to the tragically vulnerable pre-June 1967 armistice lines, we do not insist that the present ceasefire lines be final. We thus leave open a very broad area for meaningful negotiation and compromise. The Arab states, on the other hand, continue to reiterate their demand for Israel's "total withdrawal" to the June 4, 1967 lines. By this demand they distort Security Council Resolution 242 which never called for total withdrawal, or withdrawal from all the territories. The language of the Resolution is withdrawal "from territories," acknowledging Israel's right to live within "secure and recognized boundaries." All attempts made to insert in the Resolution the demand for total withdrawal or withdrawal from "the" territories were rejected by the Security Council.

We know that the phrase "secure and recognized boundaries" is not a magic incantation. It is a theme for negotiation. In our insistence on this point, we are motivated by two realistic considerations based on our experience since 1948. We want boundaries whose very character will make aggression less inviting to any would-be invader, and which could be defended with fewer casualties if such aggression nevertheless took place. The enormous advantages in size of population and topography which our adversaries have always enjoyed have tempted them periodically to make assaults upon us. We want to weaken such temptation to the greatest possible degree.

After three wars for survival in the last 25 years, we cannot reasonably be expected to disregard our bitter experience. In 1948, 1956 and 1967, we learned how swiftly Egypt could move her tanks and regiments into Sinai from the south, and how readily our southern maritime approach could be blockaded from Sharm-el-Sheikh. To the south stretched the Gaza Strip, pointing as an aggressive finger into the heart of our territory. From there, fedayeen regularly infiltrated and carried out sabotage and murder, reaching all the way to the outskirts of Tel Aviv. On the eastern border Jordanian guns, pointing at our

dwellings, could be seen by our children playing in the streets of Jerusalem. The city could be bombarded from our very doorstep. Israel herself could be readily cut at her 12-mile waist between the old line with Jordan and the sea near Nethanya. In the north, from the fortified ridge of the Golan Heights, the Syrians shelled our kibbutzim in the valley at will. To the west lay the Mediterranean into which the Arabs regularly promised to drive us. Having escaped from such tight encirclement, we feel justified in our determination not to reënter again a trap composed of vulnerable geography. Even in an age of rockets and missiles, we cannot renounce the added security inherent in more rational boundaries which would keep the potential adversary at a greater distance from our homes. When the new European security system was established after the Second World War, no one in his right mind proposed the precise reconstruction of the map which had spelled vulnerability and disaster for so many nations.

The border changes Israel seeks do not involve loss of territory vital to Arab interests. The Sinai desert has in the past served no Egyptian purpose save to provide a ready staging-ground for attacks on Israel and for the maintenance of blockade. No Egyptians live in Sinai and only a few Bedouin tribes (not Egyptian citizens) roam its sands. Sharm-el-Sheikh, a desolate, uninhabited outpost, was used by the Egyptians only to blockade the Gulf of Aqaba. In any case, Israel, under a peace settlement, would not seek to retain all or most of Sinai. As for the Golan Heights, it constituted primarily a military fortress directed at our agricultural settlements in the valley below. The West Bank presents a more complex problem. I have made it clear several times that in negotiations with the Kingdom of Jordan we will naturally present proposals for a territorial agreement.

My general comment holds good: the border changes sought by Israel will, by reducing the strategic advantage enjoyed by a would-be aggressor, help to deter war. Conversely, reconstructing these advantages would facilitate hostile designs against Israel and renew the prospects of war.

This is not the first time in our history that Israel has been urged to withdraw from Sinai, Sharm-el-Sheikh and Gaza at the close of hostilities: In 1956, in response to the massing of Egyptian armor in Sinai, the blockade of the Straits of Tiran, and the terrorist incursions from Egyptian-held Gaza, Israel acted in the Sinai. We repelled the Egyptian army, freed the Gaza Strip

occupied by Egypt in 1948, removed Egyptian gun-emplacements that for six years had blockaded the Gulf of Aqaba, and restored free access for the movement of ships through a waterway which has the character of a lifeline for Israel.

In response to solemn assurances that the blockade would not be renewed, terrorist infiltration would not be restored, and the Egyptian forces would not reënter Gaza, Israel agreed to withdraw from Sinai, Sharm-el-Sheikh and Gaza. As Foreign Minister, it was my office in March 1957 to announce to the General Assembly Israel's compliance with the U.N. Resolution calling for such withdrawal. Previously (January 1957), I had warned the General Assembly of the consequences of any action that might result "in the restoration of the blockade, and the consequent renewal of regional conflict, and international tension." And I asked, in words painfully relevant today: "Shall Egypt be allowed once more to organize murder and sabotage in this strip [Gaza]? Shall Egypt be allowed to condemn the local population to permanent impoverishment and to block any solution of the refugee problem?"

The world knows what happened. Despite the "assurances" and the "hopes and expectations" on the strength of which Israel withdrew, Egyptian troops promptly reoccupied Gaza. Learning of this betrayal of our good faith as soon as I got back to Israel, I at once returned to the United States to voice my indignation to Secretary of State Dulles and U.N. Secretary-General Hammarskjöld. I shall never forget Secretary Hammarskjöld's blunt question: "It's not worth going to war for again, is it?" In 1967, the remaining elements of the 1957 arrangements were unilaterally violated by Egypt.

The repeated failure of international arrangements to safeguard our country's vital interests has taught us a lesson we do not easily forget. International decisions proved meaningless in each crisis that we faced: in 1948 when the Arab states violated the Partition Resolution; in the long years of lawless blockade and terrorist incursion; and in 1967 when the international community, which had "assured" our territorial integrity and freedom from blockade, proved powerless to stand by its commitments. Hence, we inevitably reflect on this history when urged to take action which could result in diminishing our capacity for self-defense and make us dependent on international guarantees.

History repeats itself in the Middle East. After every war

staged by the Arab states against us, they demand the restoration of the very borders they set out to destroy. When Egypt insists now upon total withdrawal of Israeli forces to the pre-June 4, 1967 lines, the simple question arises: If those borders were so sanctified for Egypt after the war, why were they not honored by Egypt before the war and why launch war to destroy them in the first place? The bitter truth is that the Arab leaders have not changed their attitudes about our very presence in this area. Arab statesmen, from Nasser to Sadat, have made no secret of their proposed strategy. Mohamed Hassanein Heikal, the influential editor of the Egyptian daily, *Al-Ahram*, formulated a notorious "Theory of Two Stages" in an article on February 25, 1971:

There are only two specific Arab goals at present: elimination of the consequences of the 1967 aggression through Israel's withdrawal from all the lands it occupied that year, and elimination of the consequences of the 1948 aggression through the eradication of Israel.

The second goal is not, in fact, specific but abstract, and some of us make the mistake of starting with the second step instead of the first. On the basis of the conditions I have mentioned, it is possible to believe in the possibility of attaining the first goal. As for the second goal, we should learn from the enemy how to move step by step.¹

We find this strategy all too concrete and decline to facilitate its implementation. Israel is a democracy in which various views, minimalist and maximalist, are freely advocated. We have our doves and hawks. Most Israelis are neither, but we do refuse the role of clay pigeon. More than once I have made it clear that we are ready for negotiations on the issue of borders and that we have never said that the ceasefire lines have to be the peace boundaries on all sectors. The borders must be defensible and for that purpose significant changes in the previous lines are necessary, but we are ready for a territorial compromise.

IV

Jerusalem, mourned in Jewish prayers since the fall of the Temple, was never without a community of pious Jews. Furthermore, Jews constituted a majority of the ancient city from the mid-nineteenth century until 1948, when the Jordanian Army seized the eastern half of Jerusalem, including the walled Old City with its religious shrines sacred to Jews, Muslims and Christians, and drove out the Jewish inhabitants.

According to the 1949 Armistice Agreements signed by Jordan

¹ Cairo Radio, February 26, 1971, quoted from BBC Monitoring Service.

and Israel, free access to the Jewish Holy Places, to the Mount of Olives and to the university and hospital on Mount Scopus was agreed to. But instead of honoring this commitment, Jordan divided the city with walls, barbed wire and gun emplacements. For the first time since the Roman conquest, Jews were prevented from praying at their holiest shrine, the Western Wall. During the 19 years of Jordanian occupation, Jews were barred from their religious sites in total violation of the Armistice Agreements. Israel's repeated appeals to the Security Council brought no redress.

In June 1967, Jordan again began shelling Jerusalem despite Israel's message to King Hussein, sent through General Odd Bull, the U.N. representative, that Israel would not attack if Jordan kept out of the conflict. Hussein joined the Egyptian assault with the result that Jordan lost her hold on eastern Jerusalem. Israel reunited the artificially rent city. Our joy in the liberation of Jerusalem was marred by the sight of the sacred ancient Jewish Quarter and the venerable synagogues destroyed by Jordan. The Jewish cemetery on the Mount of Olives had been desecrated and thousands of its tombstones used as paving stones for Jordanian roads. Since 1967, Jews, Christians and Muslims have moved freely in and out of all its sectors.

Perhaps this record will explain why we view fears that are sometimes expressed for the sanctity of Jerusalem under Israeli rule as disingenuous. In 1948 and in 1967 the Arabs shelled Jerusalem with no regard for the safety of churches and holy places, without rousing the vocal apprehension of the world. In 1967, Israeli soldiers, to spare Jerusalem, risked their lives in hand-to-hand fighting, street by narrow street, rather than resort to heavy armor. Jordanian troops, on the other hand, used church roofs and even the minarets of their own mosques for gun emplacements. Journalists covering the Six Day War commented on the reverence with which Israeli soldiers approached Jerusalem.

Since that time, satisfaction has been expressed by Christian dignitaries at the care which Israel has bestowed on the Holy Places of Christendom. We have also shown strict regard for Muslim sanctuaries, though, while rebuilding our ruined synagogues and devastated Jewish Quarter, we have had cause to regret that the Arabs failed to display an equivalent respect for what we hold dear.

Israel has publicly announced her policy that Christian and

Muslim Holy Places be administered by the respective heads of these religions. To this end, Israel wishes to enter into special agreements with the heads of the various denominations for the detailed implementation of this policy. Jerusalem shall remain united and the capital of Israel. Its Arab inhabitants will, of course, continue to enjoy full freedom and equality.

I don't find it necessary to refute Arab propaganda about Israel's alleged ill-treatment of the local population of the West Bank and the Gaza Strip. Such charges are readily disproven by the daily life of the areas, the success of the "open bridges" policy, and the testimony of impartial observers. The manifest material advantages of the Arab inhabitants of the West Bank and Gaza are undisputed. I know that a marked rise in the standard of living, free opportunities for work at the Israeli wage-rate (which is twice as high as Jordan's), and the introduction of modern health and technological services are welcome benefits, but they do not in themselves solve sensitive political and national issues.

Let me therefore return to the overriding question of peace. In his recent article in *Foreign Affairs*,² President Sadat, among other accusations, several times charges that Israel seeks to "dominate" the Middle East. It is hard for me to believe that an Arab statesman seriously believes this evil phantasy. But Voltaire's epigram—as long as men believe absurdities they will commit atrocities—reminds us of the bloody persecutions and wars that have stained the course of human history because men believed absurdities about others. The carnage of the Nazi epoch is only the most terrifying example of the depth to which people sink through the acceptance of imbecilic myths. For this reason I stress the obvious.

We are a small people of some three million among a hundred million Arabs, as our adversaries never tire of reminding us. A glance at the map shows Israel as a mere pinpoint amid huge Arab territories. To suggest that Israel, no matter how able or energetic, seeks to "dominate" this vast expanse is of the stuff of the "Elders of Zion" forgery, according to which the tiny persecuted Jewish minority conspired to rule the world.

Let me review our record in the Middle East. Though the Balfour Declaration promised a Jewish homeland in the area of historic Palestine—an area extending from the Mediterranean

² Anwar el-Sadat, "Where Egypt Stands," *Foreign Affairs*, October 1972.

to the borders of present-day Iraq—we accepted the severance of three-fourths of that territory for the establishment of the Hashemite Kingdom east of the Jordan. We later accepted the further shrinkage of the original pledge through the U.N. Partition Resolution. Still later, in the tense last week of May 1967, when the Arab onslaught was imminent, Prime Minister Eshkol turned to the Arab states with a final plea for peace: "I would like to say again to the Arab countries, particularly Egypt and Syria, that we harbor no aggressive designs. We have no possible interest in violating either their security, their territory or their legitimate rights." The Arabs responded by proclaiming that the hour of Israel's annihilation had struck.

We did not seek to "expand" but neither did we dismiss Arab threats of a holocaust as "rhetoric." We are too aware of the disparity of forces and resources available to Arab states for us to discount promises the Arabs twice before tried to fulfill. Having been driven to defend ourselves, we secured the bridgeheads from which our enemies sought to destroy us, but successful self-defense is hardly evidence of a desire for "domination." Survival is not aggression.

In his article, President Sadat dwells on the impropriety of keeping "the fruits of victory." I do not care to speculate on what would have been the fate of Israel had the Arabs enjoyed those fruits. Nor am I aware of any modern country that waged a successful war of self-defense whose peace treaty failed to correct the vulnerable and dangerous positions which had made it an inviting target for aggression. The adjustment of the border between Poland and East Germany provides a contemporary instance of significant border changes involving large areas of populated territory with the aim of offering increased security.

Israel is convinced that Poland was justified in insisting upon this territorial adjustment, and Chancellor Brandt deserves credit for the courage he displayed in carrying out the change. The presentation of the Nobel Prize to Willy Brandt is evidence that this is the sentiment of world opinion generally. Anyone familiar with our region cannot reasonably suggest that our right to insist upon border changes is less than that of Poland.

V

Total peace would be a more constructive slogan than total withdrawal. Since it may not be possible to reach total peace in

a single step, Israel is willing to negotiate the immediate settlement of specific issues, notably that affecting the reopening of the Suez Canal. We have made the following proposal in regard to the Suez Canal: "With a view to facilitating the attainment of durable peace between Israel and the U.A.R., Israel is prepared to consider entering into a Special Agreement with the U.A.R. for the opening of the Suez Canal to international navigation, the observance of a ceasefire without limitation of time and nonresumption of fighting, and the stationing of the Israel Defense Forces [IDF] at some distance east of the Suez Canal."

Among particulars spelled out in this proposal, the suggested agreement calls for the release of all prisoners of war within 15 days of its signing. It also states that the line to which the IDF would withdraw east of the Canal would not be considered final; subsequently the IDF would withdraw to the boundary determined by a peace settlement.

In offering, before a final peace, to forgo the strategic advantage of the water barrier provided by the Suez Canal, Israel took a calculated risk as a step toward the relaxation of tension. Such a decisive concession is hardly evidence of an intractable disposition. Of the countries involved, Israel has the least to gain from the Canal; Egypt the most. Yet Egypt rejected the proposal. Egypt demands an Israeli commitment to withdraw to the June 4, 1967, lines, prior to any process of negotiation. The precondition is related not only to negotiating an overall settlement, but to a partial Suez Canal agreement. Egypt wishes to end the negotiations even before they begin. Thus, the rigidity of this position precludes progress toward peace.

Finally, there is the issue of the Arab refugees. I do not propose to reargue in detail the origins of this problem. That the exodus was instigated by the Arab leadership is readily demonstrated through Arab sources. To cite just one: "The Arab governments told us, 'Go out so that we can get in.' So we got out, but they did not get in."³ That the numbers of the authentic refugees have been grossly inflated through duplicate registrations and the accretion of Arabs from Syria, Jordan and Lebanon to the relief rolls has been revealed by every check of the UNRWA records. Nor do I seek to minimize the wretchedness and abnormality of unproductive existence in the camps. But who bears the responsibility for this situation?

³ Statement of an Arab refugee, quoted in *Al-Difaa* (Amman), September 6, 1954.

The deliberate exploitation of the refugees for political ends began in 1948 and continues unabated to this day. The Arab governments have repeatedly rejected numerous lavish proposals for the solution of the Arab refugee problem. They make no secret of their motivation. One quotation will suffice: "Any discussion aimed at a solution of the Palestine problem which will not be based on ensuring the refugees' right to annihilate Israel will be regarded as a desecration of the Arab people and an act of treason."⁴ A policy of calculated incitement in the camps, whose dissolution the Arab leadership refuse to permit, has kept the pot boiling. As the role of second-generation refugees begins to wear thin, there has appeared the image of the Palestinian terrorist sworn to "dismantle" Israel.

Israel has an indigenous minority of nearly half a million Arabs, constituting approximately 15 percent of the population. Israeli Arabs are equal citizens whose welfare and integration are our natural concern. But we cannot accept the repatriation of those who originally joined our enemies and in the intervening years have become a hostile army proposing to submerge Israel. And obviously we have no common language with Palestinian irredentists, whose cry is the "liquidation" of Israel, or assassins who pretend to the name of "revolutionaries."

During the few years since the Six Day War, the position of the refugees in the areas administered by Israel has undergone substantial improvement—in employment, in education, in health and in living standards. This human progress indicates what might have been achieved during the 20 years prior to 1967 had Arab governments behaved humanely toward the refugees—their own kith and kin—rather than exploit them as a political weapon against Israel.

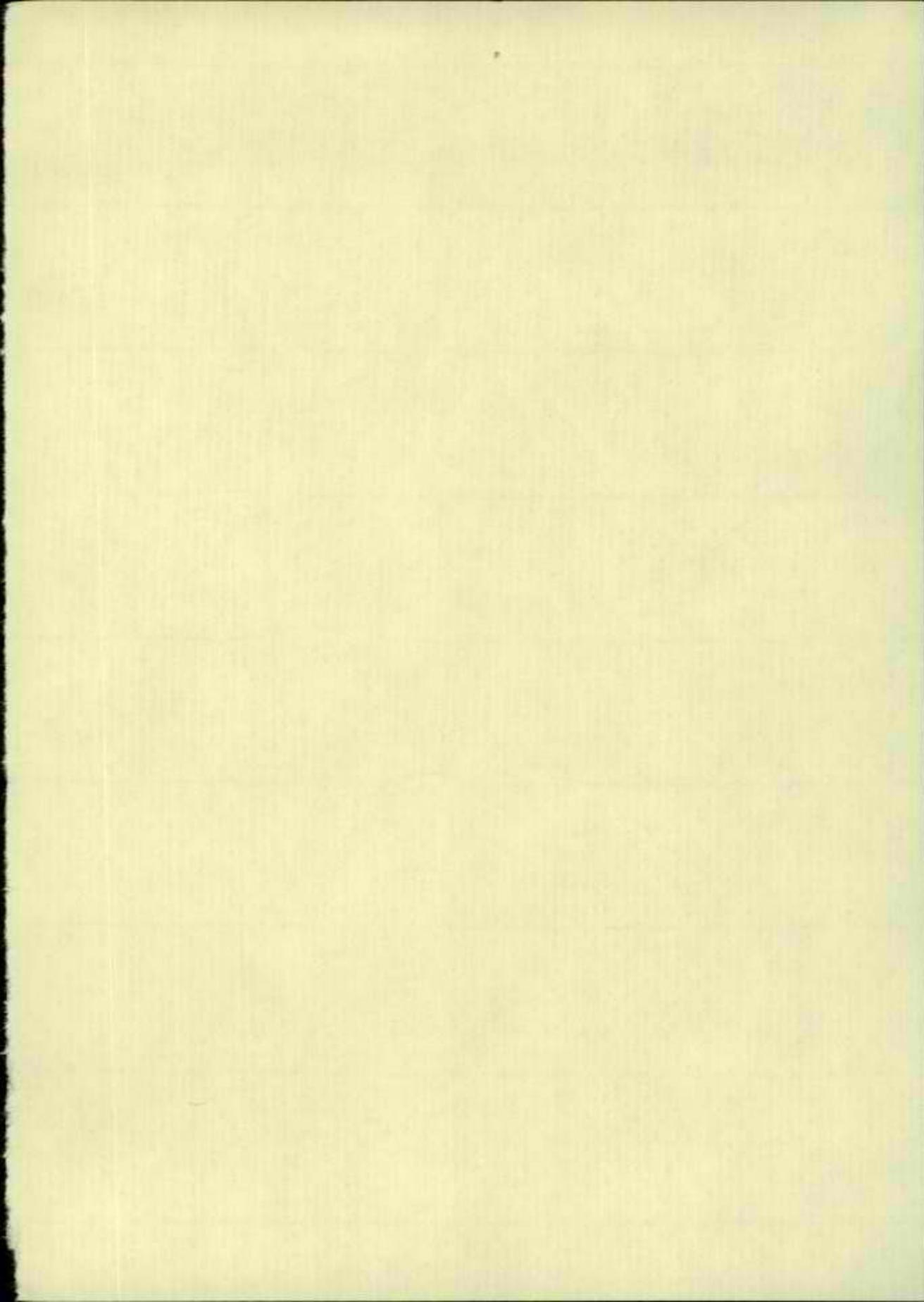
So long as the ceasefire remains intact, we shall continue to do all we can to relieve the refugees of the misery of the camps and restore to them their human dignity. A complete solution of the refugee problem, however, will come about only when the Arab states assume their full responsibility within the vast geography that is at their disposal.

Is the conflict then irreconcilable? Let me answer plainly: I do not consider Israel's right to existence a theme for discussion. As long as all Arab designs are predicated on the immediate or eventual destruction of Israel, no progress toward peace is pos-

⁴ Resolution adopted at Refugee Conference, Syria, July 1957.

sible. At the same time, we believe that the differences between us and the Arabs are soluble, and that because of the genuine needs of the peoples of the Middle East reason will finally prevail. International funds, toward which Israel is prepared to contribute her share (we have offered compensation for Arab property in Israel), are available for the resettlement of Arab refugees still living in camps. Between the Mediterranean and Iraq—the original area of Mandatory Palestine—there is room for both a Jewish and an Arab state. The name of the Arab state and its internal constitution and order are its responsibility and concern.

I still hope that, in a world that has just seen the close of the Vietnamese conflict through negotiation and a movement toward coexistence among the great powers, the many sovereign Arab states will come to terms with the idea of Jewish national independence and with the reality of Israel, the one small land in which that independence can flourish. Genuine peace requires more than a signature to an agreement. That signature is a beginning; it is the passage to a bridge of understanding and of cooperation between nations across which will move people, ideas and goods. My vision of peace is regional exchange and cooperation. And who can deny that there is much to be done for the good of this area? We do not make this a condition for signing a peace agreement. We register it as an expression of the quality of relations we would wish to see develop between ourselves and our neighbors in peace.

ADDRESS BY PRIME MINISTER GOLDA MEIR
IN THE KNESSET
25 JULY 1973

THE POLITICAL SITUATION

As I stated in the Knesset two weeks ago, I shall devote the main part of my remarks today to several aspects of social questions, but I feel it my duty to deal, if only in brief, with political affairs, as this is my last appearance in the Seventh Knesset.

With the conclusion of the work of the Seventh Knesset, we can note with a considerable degree of satisfaction that Israel in 1973 is stronger and more developed than it was in 1969. It is now better prepared for the fulfilment of its national and social aims than it was four years ago - than it ever was in its history. This fact should be a source of joy for the citizens of Israel, for Jews in the Diaspora, and also for those individuals and nations who wish well to Israel and the Jewish people.

And yet, if there is one fact that overshadows our joy more than anything else, it is the fact that until this very day - twenty-five years after the establishment of the State, six years and more since the Six-Day War - we have not yet achieved peace with our neighbours.

Peace has been the central objective of all Israel Governments - those that preceded the Six-Day War as well as the present one, which was awarded the confidence of the Knesset after the war. The aspiration for peace with defensible borders is the foundation-stone of our policy. We have been and still are prepared, of course, to achieve peace in a single leap: a peace that will replace the temporary arrangements of armistice and cease-fire, a peace that will be founded on permanent and agreed frontiers instead of armistice and cease-fire lines, a peace that will put an end once and for

all to belligerence and conflict - to all temporary situations.

In the absence of peace, we have adopted a policy of maintaining the cease-fire on a basis of reciprocity. This policy has been our guide in both the military and political spheres. As long as the cease-fire violations continued, sometimes in one sector and sometimes in another, we did all that was needed to prevent any attempt to breach the cease-fire lines and took effective military measures to convince our neighbours that it was more to their advantage to maintain the cease-fire than to risk a war that would end in a new defeat. I shall not reconstruct on this occasion the events on the cease-fire lines, especially in the Canal area, but I must emphasize that the fact that the lines were not breached was due, not to our neighbours' love of peace, but to the capacity and resourcefulness of the Israel Defence Forces. I have no hesitation in saying that our policy has played a decisive part in securing the equipment that has enabled the Israel Defence Forces to carry out their tasks.

I said that we maintained a policy of cease-fire on a basis of reciprocity. We did not recoil from that policy despite losses and perils, and we did not deviate from it despite dangerous provocations. We maintained it at a time when Soviet involvement in Egypt was at its peak, when the missiles were advanced to the Canal, when there was a danger of active Soviet participation in the war.

It may be said that the cease-fire in August 1970 was achieved thanks to: (a) the strength of the Israel Defence Forces, (b) the policy of the Government of Israel, and (c) the aid of the United States Government.

Egypt's failure in the War of Attrition prepared the ground for the U.S. Government's initiative. In August 1970, we responded to the U.S. Government's peace initiative and agreed to appoint, in due course, a representative for talks, without prior conditions, under the auspices of Ambassador Jarring, in the framework of Security Council Resolution 242, with the aim of arriving at a contractual and binding peace agreement between the parties. I said in the Knesset at the time that, in reliance on the clarifications given by the U.S. Government, we responded to its initiative. We agreed to the American proposal for a cease-fire, to last at least three months, on the Egyptian front. The cease-fire became effective on 7 August 1970.

Developments confirmed our political evaluation. The Government's decision, which was confirmed by the Knesset, was among the main factors that brought about an important positive change of direction in the developments that ensued in the region. Gahal left the Government at the time, uttering dark prophecies about the results of the Government's decision. This resignation imposed a heavy responsibility upon us, but I am glad to be able to state again today that we were fully justified in the policy we chose. There will be further opportunities to explain this belief more fully and demonstrate its soundness. Today I shall be content with noting a few major points.

The Government of Israel's decision in August 1970 has given us: (a) a cease-fire that has continued until this day; (b) the strengthening of our friendly ties with the Government of the United States; (c) supplies of armaments and equipment vital for our self-defence; (d) the continued reinforcement of our economy; (e) the defeat of unfavourable political moves and dangerous plans for the imposition of solutions incompatible with Israel's interests.

Our policy was one of the factors that reinforced such welcome developments as the collapse of the Eastern Command, and the weakening of the power and activities of the terrorist organizations in Jordan. The cease-fire also had a positive effect on the Egyptian internal front, and contributed to Egypt's abstention from a renewal of hostilities. Our policy and our moves helped to halt the trend towards military escalation in the region.

The basic principles of the Government's programme stated: "Israel's efforts on the international scene will be devoted to the advancement of world peace, the ending of aggression and belligerency and the relaxation of tensions between states and blocs." This statement is no mere lip service; it expresses Israel's interests and her policy. We therefore give wholehearted support to every effort to relax tension in the relationships between the great Powers, a policy now being followed by the leaders of the Powers at summit conferences. It is an utter falsehood to accuse Israel of having an interest in the maintenance of tension between the Powers. With all our hearts, Israel and the Jewish people want to see peace reinforced and fraternal relations fostered between peoples and states for the benefit of all nations devoted to liberty and independence.

It has been our concern that in the course of the rapprochement and agreement between the United States and the Soviet Union, Israel's vital interests should not be affected as a result of the Soviet Government's efforts to help its allies in the Arab states. We were - and still are - conscious of this danger, which arises afresh from time to time, and we must always be on the alert. We have done all in our power, not without success, to prevent injury to Israel. We have made it clear to the U.S. Government that the needs of peace in the region are perfectly compatible with a strong and independent Israel in defensible frontiers. I hope that the United States Government - in the future, as in the past - will not deviate from its policy, will show understanding for Israel's vital interests, and will not lend a hand to imposed solutions.

It appears that the results of last month's summit meeting show that both powers, the U.S.A. and the U.S.S.R., will try to avoid becoming involved in a confrontation as a consequence of the Arab-Israeli dispute. This, at any rate, is how President Nixon's advisor on national security, Prof. Henry Kissinger, summed up the matter.

As I have noted, we did not neglect the opportunity of achieving and maintaining the cease-fire, so that there should be no killing, that the havoc should not be renewed, that peace efforts should not be sabotaged. Here I must add, with all possible emphasis: Throughout the entire period in which this Gov-

ernment has been in office, we have not neglected or rejected any possibility of serious contacts between ourselves and our neighbours on the subject of peace and the way to achieve it.

We have made proposals and approaches for open contacts, as well as secret contacts of which I cannot, for obvious reasons, give any details in public. From time to time, statements appear about initiatives and approaches to us, which, it is claimed, are designed to achieve a leap forward to peace. These approaches are varied - and sometimes peculiar - in character. I can assure the Knesset that we have responded to every reasonably serious proposal, even if it seemed of minor importance. I shall not enumerate all the proposals to which we responded until it transpired that they were mushroom growths, like lights that are kindled and then die out, leaving disappointment behind.

As long as this Government is in office, it will initiate and respond to any contacts, open or covert, that are guided by the aim of advancing peace. In so acting, we shall give no prior undertakings on matters which are among the subjects for peace negotiations. And if we are fortunate enough to achieve negotiations - whether for a comprehensive settlement or a partial settlement - we shall not deviate from the limits of the authority given us by the nation and the Knesset.

One-sided Security Council resolutions cannot possibly have a positive effect on the promotion of peace in our region. Nothing testifies more to a lack of realism than the current attempt on the part of various elements serving the interests of Egypt to give a distorted interpretation to Security Council Resolution 242 - instead of influencing Egypt to negotiate with Israel for peace without preconditions. In an era in which it has been proved that only a dialogue between the rival parties can lead to a settlement, these exercises in giving new and distorted interpretations to a resolution adopted six years ago are totally fruitless.

It is our hope that the processes of dialogue, which have proved their effectiveness in other situations of tension in the world, will also be put into operation in this region.

In the basic principles of the Government's programme, we were not satisfied with defining our aspiration for peace. We also assured the Knesset that in the absence of peace Israel will continue to maintain in its entirety the situation as determined at the cease-fire, and will fortify her position in keeping with the vital needs of her security and development. We have carried out this commitment to the full -- in the military, political and settlement spheres.

With the approval of the Knesset, we have stated that we will not return to the lines of June 1967, but the status quo remains in force in all sectors not because that is what we want, but because of the obdurate refusal of the Arab rulers to discuss peace with us.

With the Knesset's approval, we decided to announce that we were ready to agree to some movement of the Israel Defence Forces from the Canal even before a peace treaty, if we could reach some kind of partial agreement with Egypt for a cessation of hostilities and the opening of the Suez Canal. We expressed this readiness in order not to extinguish the hope which arose in February 1971. We declared our readiness in principle within the framework of a set of conditions which would guarantee that moving from the water line would not present crucial advantages to the aggressor if war were renewed. It was not we who were responsible for this subject being put into cold storage, and we are prepared to reconsider it at any time.

We have strengthened our position in keeping with the vital needs of the country's security and development. During these four years, a network of outposts and settlements has been established in the Golan Heights, the Jordan Rift Valley, the Etzion Bloc, the Gaza region, the Rafah Approaches, the Ophira region and Kiryat Arba. These outposts and settlements are seeds which will develop in the future, growing in population and becoming more firmly rooted. This activity involves the development of water resources, the redemption of waste lands, the building of roads and the laying of electricity cables. In the overwhelming majority of cases, these settlements were established on uncultivated land. This settlement activity has deepened our roots in the land and strengthened the foundations of the State. Preparations and plans are underway for the continuation of this important activity, whether rural or urban settlement - and our best wishes go out to all those, youth and adults, who have volunteered and will volunteer to carry it out.

The "Palestinian" Question

In order to impede the processes of peace and to frustrate its prospects, the "Palestinian" question and the plan for a "Palestinian State" have recently been raised again. Some people have taken up this subject in all innocence or out of misunderstanding, but for the most part it is publicized by those who wish Israel ill and seek her destruction. It appears that there will be systematic attempts in the near future to trouble us with this matter on the political and ideological levels, with or without connection to the terrorist activities of the sabotage organizations.

I see no reason for a new Israeli definition regarding the Arabs of the Administered Areas. It is not for us to determine how they shall define themselves or by what name they shall call themselves. I reject the argument that there are "two and a half million Palestinian Arabs without a homeland who are wandering about in the world." It is a total distortion to draw a comparison between Jews dispersed in the Diaspora, in exile, not in their homeland, and the Palestinians. The Palestinian Arabs live among their brethren who share the same religion, culture and language, concentrated in their independent States. The Arabs themselves declare that they are a single Arab nation, even though it extends over 18 States, but this piece of land in which we have re-established our State is the only place in the entire world in which the Jewish

people can live in Jewish independence. This being the situation, all this talk in terms of balance and analogy between the Jewish problem on the one hand and the Palestinian problem on the other is basically untenable.

Refugees

A non-Israeli who is convinced of the justice of this oversimplified and distorted comparison is only a step away from acknowledging the concept of "the stolen land", with all its consequences.

We have not ignored and we do not ignore the existence of the problem of the Palestinian refugees. There is only one reason why this problem has not been solved so far: because the Arab countries have obstructed and continue to obstruct the solution of the problem. They held onto and exploited this subject, without a solution, as a tool *against us*. A shocking demonstration of this fact is the situation in which we found the refugee camps in 1967 when we entered the Gaza Strip. The Government of Egypt did not even grant Egyptian citizenship to the residents of the Strip and it kept them in humiliating conditions of repression and distress for nineteen years.

As opposed to the callous behaviour of other Arab countries, the Government of Jordan granted Jordanian citizenship to all Arabs of Palestinian origin within its borders as well as to the residents of Samaria and Judea. Even Jordan, however, was remiss in its efforts to rehabilitate the refugees within its borders. I do not boast that we have solved the problem of the refugees who have been under our rule since the Six-Day War, but we have started to improve their conditions as a step towards their rehabilitation. Any comparison between their present condition and their situation before the Six-Day War will show the tremendous change for the better which has taken place in recent years. We have acted and will continue to act in this matter to the best of our capacity and in so far as we can obtain the means for this important purpose from international sources.

Administered Territories

All of the territorial, national, human and political problems involved in our relations with the neighbouring countries, including the Arab residents of the territories, can and must be solved in the framework of peace between us and the Arab States. Peace is being delayed by various excuses which are used to camouflage the refusal to recognize the existence of Israel. Recently - for the same reason - they have been waving principles of justice and basic rights. The Palestinian Arabs are entirely capable of attaining national expression in Jordan. They need Jordan, just as Jordan cannot exist without them. Jordan contains wide areas with possibilities of development in which the Palestinians can be rehabilitated. On the east bank of the Jordan there are 600,000 citizens of Palestinian origin, if not more. For many years, half the members of the Jordanian parliament have been Palestinians, and so are more than half of the members of the present Jordanian Government.

Between the Mediterranean Sea and the eastern desert, there is room for only two states: a Jewish state and an Arab state - Israel and Jordan. We reject the creation of an additional Arab state.

The ties between this community and the Arabs of Judea and Samaria are ties of family and origin. Therefore, I am happy that the policy of open bridges, which facilitates communication between the Arabs in the territories and their brothers in Jordan and with Arabs in the neighbouring countries, is continuing. It is easy to describe the distress and the suffering of this population if the bridges were closed and the possibility of maintaining these family ties, including extensive commercial intercourse between Judea and Samaria and the East Bank, were to disappear. In the last two years approximately half a million people have crossed over the bridges. This figure includes some 210,000 residents of the territories who crossed for visits to Jordan and the other Arab countries and some 290,000 residents of the Arab countries who have visited Israel and the territories - 260,000 of them within the framework of the summer visits programme. The number of Arabs crossing the bridges in both directions is constantly increasing. This situation is unprecedented in the relations between two states involved in a state of war.

In responding in the Knesset to King Hussein's speech of 16 March 1972, I stated: "We have never interfered in the internal structure or the form of regime of any country whatsoever. If the King of Jordan saw fit to change the designation of the Kingdom of Jordan and to call it by the name of Palestine, the United Kingdom, or any other name, if he saw fit to introduce changes in the internal structure of his kingdom in order to give expression in his kingdom to those Arabs who designate themselves as Palestinians, if, after negotiations between us, we were to reach agreement on all questions, including the territorial issue - then it would not be our concern to take a stand on internal matters which are within the Sovereign competence of the Arab state which borders Israel on the east." I see no reason to change the content of these remarks.

The peace agreements will include expressions of our willingness, which has remained steadfast throughout the years, to pay compensation for abandoned Arab property as well as our willingness to provide technical aid for the rehabilitation of the refugees in the Arab countries. We ourselves will rehabilitate the refugees within the boundaries of the State of Israel. We will demand that the signing of the peace agreements bring an end to the Arab-Israeli conflict and it will be agreed that the Arabs will have no further claims against Israel.

Even in advance of peace, while an Israeli Military Government still governs the territories, we have been working for the betterment of the residents of the territories. The signs of Israeli "conquest and repression" may be clearly seen in the significant increase in the standard of living of the population of the territories, both residents and refugees. The improvement in living conditions is the result of employment within the State of Israel and of the activities of government ministries in the territories, which are carried out

in accordance with the Government's policy and which takes into consideration the needs of the residents of the territories. In the future we shall continue to act in accordance with this policy.

The terrorist organizations pretend to represent the Arabs of Judea and Samaria and the Palestinian Arabs in other countries. These pretensions are utterly baseless. It is inconceivable that we should conduct negotiations with the organizations of murderers and their leaders who seek to destroy the State of Israel and to establish in its stead, on the "stolen land", a Palestinian State.

The continued talk, in the United Nations and by diplomats, of the "legitimate interests" of the Palestinian people or the rights of the Palestinian people, does not contribute towards the advancement of peace. These statements, whether they are only empty words or are spoken with evil intent, or even if they are uttered in all innocence, give ideological encouragement to the terrorist organizations and - more dangerously still - they awaken false hopes and stimulate the activities of the terrorist organizations. And all this while the terrorist organizations proclaim their goal of destroying the State of Israel as the sacred objective of all the terrorist atrocities.

I shall not describe once more the acts of terrorism that have been perpetrated during these last four years. Following the Munich atrocity, I announced in the Knesset that we would do all we could to strike at the terrorist organizations and their bases wherever we could reach them. We have succeeded, on not a few occasions, in preventing the terrorist acts which were planned, at times on the very eve of their implementation. This will be our policy in the future as well. We have no doubts that accommodation with terror against Israel, for whatever reasons, leads to the spread of this curse. The nightmarish impressions left by the hijacking of the Japanese plane and the indignities suffered by the Japanese passengers and crew are still fresh in our memory. We still remember the atrocities of Swissair, Zarka and Khartoum. We shall call upon every State which values the law and the rights of man to cooperate with us in our efforts to frustrate acts of terrorism. We shall call upon every State in its own land, and upon the international community, to deny the terrorist organizations conditions conducive to their activity and the chance to obtain political remuneration for terrorist atrocities.

SOCIAL PROBLEMS

The Government's handling of social problems in the last three years has attained new dimensions in depth and scope.

Between 1967 and the end of the War of Attrition our defence expenditure doubled, reaching in 1970 a quarter and more of the entire gross national product. This fact seriously limited the possibilities of allocating resources for social services.

The situation changed somewhat, however, with the termination of the War of Attrition. Our defence budget has remained large, but since 1967 its share of the total economy has gradually declined. While defence expenditures have continued to grow, the economy has flourished and developed at an even faster pace. It is only the development of the economy which enables us to bear the heavy burden of defence and at one and the same time to devote additional resources, beyond what we could allocate in the past, to social services. In the realization of both these purposes, we also rely upon means from outside sources.

In the current fiscal year the budget allocations devoted to the advancement of social aims exceed - for the first time - our expenditure on defence. This is a highly significant fact.

The need to absorb the mass immigration of the fifties compelled us to adopt rapid solutions, which were necessarily of a mass and standard character. At that time, housing meant supplying a roof in the simplest sense of the word. In those days, employment and livelihood had to be provided by creating jobs, at a rapid pace, even if the wages were low. In the sphere of education, school buildings had to be rapidly erected and as many teachers as possible recruited, even if most of them were not qualified.

We have lived to see an entirely different situation today. The problem no longer is to supply standard solutions, but to find individual and diversified solutions. But that is not all. It may be said that the major emphasis is being transferred from the solution of problems of minimal subsistence, as in the not-too-distant past, to the problem of narrowing the social gap. To be precise, there are still families in Israel troubled with the cares of meeting their daily needs and we must work to free them from their distress. Even if the dimensions of this phenomenon have greatly diminished in terms of relative numbers, this problem must give us no rest.

Social problems are human problems; they are concerned with the distress and the needs of men and women, of children and old people. Statistics pointing to a rise in the standard of living, to an improvement in the standard of housing, even if we take pains that they be precise and up to date, do not comfort those families whose situations have yet to improve. In the past, when the curse of unemployment fell upon us - statistically expressed, as usual, in percentages - the late David Remez would say that the unemployed individual himself is 100 per cent, even if the percentage of unemployment greatly decreased. I am conscious of this fact even when I cite statistical data pointing to many changes for the better.

We must remain alert to the social problems, to social justice not in generalities but in relation to each individual person in distress. We must use statistics only as an instrument for studying the situation, and we must not let ourselves be satisfied by the positive column of the table. We must be alerted by the red signal that flashes from every family still in distress.

In the past we saw it as our goal to determine and maintain a minimum standard of income and afterwards to adapt it to the cost of living. We saw to it that a certain real income should be maintained and not reduced. Today this is not enough. We are now working in a different manner; we are linking the minimum income to the average wage paid, which generally increases faster than the cost of living.

Distress, as we now define it, is a more complex matter than it was in the past. First, distress is a matter of a low standard of living, which can be measured, but, in addition, it consists of the subjective feeling of an individual or a family who feel that they are deprived in relation to others. The Ministry of Social Welfare, for example, now supplies electric refrigerators and washing machines to needy families, since today it is accepted that these are essential commodities. It is not only the oldest among us who remember the days when a refrigerator was a luxury. However, with the general increase in the standard of living, our terms of reference have changed and we have reached the stage where a refrigerator and a gas cooking stove have become basic necessities. Everyone understands that a family which lacks this equipment will consider itself deprived.

In our work on social problems we have been conscious of the changes which have taken place in the general standard of living, in needs and habits. These changes facilitated and dictated both quantitative and qualitative decisions. Today I wish to tell you about some of the things that have been done:

Our activities in three central areas; maintenance of income, education and housing, were aimed at ensuring a suitable standard of living, a standard of living that will enable the family to realize the full latent potential of every member of the family and will prevent poverty from perpetuating itself by passing down from generation to generation.

A central factor in our social policy is the maintenance of a minimum income for every family. We may differentiate between two types of families which benefit from the guaranteed income:

- a) Families in which there is a full-time wage earner whose wage would be sufficient for the sustenance of an average family, but is insufficient for the minimal sustenance of a large family. The children's allowances paid through the National Insurance Institute enable these families to obtain an income which does not fall below the minimum income per person accepted by us no matter how many children there are in the family.
- b) Families where there is no permanent or stable wage earner. The income of these families is maintained by means of a scale of grants and support for old people and dependents, for those injured at work, for the unemployed and for others who for various reasons are unable, permanently or temporarily, to support themselves.

The maintenance of income for these two groups has undergone basic changes in recent years. There have been extensive changes in the system and amounts of children's allowances. The fact that there is a correlation between low-income families and large families has spurred us on to go further in giving aid to this sector in Israel. A general standard has been determined, namely, the number of children in the family, irrespective of the distinction between various levels of income. This system of supplementing income according to the number of children has the advantage that it does not smack of charity or social welfare, of which one is supposed to be ashamed. Every family with four children receives an additional IL160, as compared with IL50 in 1969. A family with 8 children is eligible for a supplement of IL467 a month, compared with IL112 in 1969.

In order that this system may be perfectly just, an additional stage must be put into action; the deduction of income tax from the allowance. This will ensure and increase the progressiveness of the allowance, for those with large incomes will receive half or less of the sum paid without affecting the general application of the system.

There have also been important changes in old-age pensions. The rate of pension for families which have no other income (and are therefore eligible for social benefits) has been increased from IL160 per couple a month in 1969 to IL330 in 1973. It has, therefore, been decided in principle that, like the children's allowances, these pensions will henceforth be linked to the average salary. This means that the complementary allowances will also increase automatically with the constant rise in the average salary.

A guaranteed income in itself is insufficient to prevent the danger of distress for the second generation. The education of our children is one of the means for social and individual progress, in that it opens opportunities otherwise closed to disadvantaged segments of the population.

I have mentioned schooling and education with reference to a guaranteed income because it is superfluous to dwell upon the specific value of education in the heritage of the Jewish People. Expression of this policy may be seen in the following data:

Nursery School Education

In the Jewish population, 80 per cent of the three-year-olds are today enrolled in nursery schools. Among those whose families originated in Asia and Africa, three out of every four three-year-olds are enrolled. Over 90 per cent of the four-year-olds in the Jewish population attend nursery school, and the same percentage holds for those originating in Asia and Africa. This achievement in nursery school attendance for three and four-year-olds, who are not included in the Compulsory Education Law, is a result of the existence of public nursery schools receiving support from the Government and from local authorities.

Compulsory Kindergartens today encompass some 97 per cent of the children, as compared with 94 per cent in 1969.

Elementary Education

Ninety-seven per cent are enrolled in elementary schools. The number of pupils who have dropped out at this level is estimated at some 12,000. Of these, some 2,800 went back to school in 1973. In order to prevent dropping-out and to return drop-outs to school, machinery was recently set up to check on regular school attendance.

One method of helping disadvantaged children is the extended school day. In 1973 the extended school day was introduced in some 3,000 classes, 50% of which were in underprivileged schools.

Secondary Education

The number of students in Hebrew secondary schools increased by 10,000 from 1969 to 1973 and now stands at 136,000 (an increase of 8%). Seventy-seven per cent of those in the 14-17 age group are now in school (as against 71% in 1969).

The percentage of students of African-Asian origin in the 14-17 age group was 48% in 1972, as against 36% in 1967.

The number of students in boarding schools (general, vocational, agricultural, nautical, yeshivot, etc.) is 45,000, which is the highest percentage in the world of students in secondary boarding schools.

In Arab and Druze secondary schools the number of students increased from 7,000 to 11,000 (an increase of 60%).

The system of graded tuition fees ensures that no student will remain out of school, after his compulsory education, because of lack of resources.

In 1969, 45% of all secondary school students were entirely exempt from payment of tuition; in the school year just ended the percentage of those exempt was 55%, and in the coming school year 60% of the students will be entirely exempt. In all of these years, only some 20% paid full tuition fees and all the rest received graded reductions.

Higher Education

Higher education has grown at an even more rapid pace than elementary education. In only four years the number of students has increased by more than 50%, reaching 50,000 in 1973. It should be noted that institutions of higher learning now exist not only in Jerusalem but also in Tel Aviv and Beersheba, as well as an additional university in Haifa. This fact has considerable social significance

and is not a mere quantitative increase. The more we bring our institutions of higher learning to the population centres, the more we will alleviate the situation of the students and provide learning possibilities for broader strata of the population.

Proof of the positive influence of this trend is the University of Beersheba, where the number of students of families of African or Asian descent is 25%, far above the national average.

Housing

Since the State was established, we have concentrated our efforts on providing housing for new immigrants, and I shall not review here the stages of development of this subject. We are all happy to note that the level of housing has consistently and significantly risen in the course of the years, in terms of both size and standard. Criticism is sometimes heard that the standard is too high. We must constantly test ourselves in this matter, but in general, I hold that an apartment which may be seen as a permanent dwelling from the outset is preferable to temporary housing.

Our concern to provide housing for new immigrants has not diminished our efforts to solve the housing problems of our veteran citizens. In contrast with the years of mass immigration, housing for immigrants today comprises less than half of the building financed directly or indirectly by the Government. Fifty-seven per cent of the housing provided by the Ministry of Housing since 1969 was earmarked for segments of the population who immigrated in the fifties and sixties and for the native-born. The Government is involved more and more with housing intended for veteran inhabitants. Housing for large families living in crowded or inferior quarters and for young couples comprises two-thirds of the housing the Government is supplying in 1973.

In the 1971/72 budget, a plan was put into operation for the first time which will ensure the solution of the housing problems of thousands of young couples. We may differentiate between three groups amongst the young couples: those whose income is extremely low, those whose income makes the purchase of an apartment difficult, and last, those who do not require government aid.

The following plans have been put into operation to help the first two groups. This year we have given 8,500 low-income couples the choice of one of the following: (a) Renting a small apartment (approximately 55 sq. m.) for IL75 a month; (b) an apartment which may be purchased from the Ministry of Housing for an initial payment of IL7-10,000, with, in addition, a loan of IL35,000 to IL50,000, depending on the situation of the couple; (c) an apartment which may be purchased on the open market, in which case a loan of the same size (IL35,000-IL50,000) is given. The loans in both cases, are for a period of 25 years and are non-linked. Payments, therefore, are relatively low.

The choice of these three possibilities is given, as stated, to the weakest group. The second group, which is partially composed of people whom the Ministry of Housing has ruled to be ineligible for inclusion in the first group, may purchase apartments from housing companies, which are building close to 10,000 apartments a year for this purpose. In these cases, the young couple receives an apartment at a cost lower than the market price, as well as a mortgage of IL25,000 on easy terms.

Up to the end of the current fiscal year, the total number of apartments provided with the aid of public funds will reach 50,000, of which 30,000 are already being lived in.

Special attention has been given in recent years to the solution of problems of overcrowding and of inferior housing. In 1969, according to the Central Bureau of Statistics, 9.2 per cent of all families were living in crowded conditions of three or more to a room. In 1971, this percentage decreased to 7.2.

In the four years of the present Government, an apartment or aid in purchasing an apartment will have been given to 140,000 veteran families and to some 60,000 immigrant families. That represents a total of 200,000 families in cities, development towns and villages.

We are now engaged in a concentrated effort to provide fairly roomy housing for families living in overcrowded conditions of four persons or more to a room. At the end of 1972, there were twelve thousand such families. We are convinced that we can solve the overcrowding problems of these families by 1975, on the assumption that they will agree to accept the solutions that will be offered to them.

This plan is part of a wider plan, on which the Government decided on 22 July 1973, under which it will also be possible to solve the problem of families living three or more to a room or in unsound housing by the 1977 fiscal year.

The Prime Minister's Committee

The establishment of the Prime Minister's Committee for Children and Youth in Distress is a natural continuation of the Israel Government's ongoing operations in the war against poverty. The Committee was established in April 1971, in accordance with a Government decision from February of that year. Participating in its work were 129 persons representing various disciplines, theoretical and practical, in matters connected with sociology, youth and education. I have already had the opportunity of thanking the members of the committee. Its work and the preparation of its report took longer than planned, but this neither slowed down nor held up any measure designed to achieve the aims for which the committee was established.

The recommendations of the Committee deal with a wide range of subjects. Some of them are administrative in character; of these I can say little today. I have appointed as Advisor on Youth Affairs in the Prime Minister's Office a man of appropriate qualifications and training. In accordance with a decision of the Government, a central authority will be established to handle the treatment of youth. The questions of the organization and structure of the ministries will be passed on for the consideration of the next government.

The committee laid down for its own guidance three criteria for the evaluation of distress: income per head, overcrowding and the educational level of the head of the family. The very act of specifying these foci of the problem is an important step on the way to its solution.

A distinction must be made between the criteria of low income and overcrowding and that of educational level. Incomes may be raised and overcrowding alleviated by direct action, but the same does not apply to lack of education.

It must be remembered that it is impossible, however desirable it may be, to bring about a revolutionary change in the educational level of the parents and thus to wipe out the problem at a single blow. A great effort is being made, therefore, to neutralize the effect of this factor on the children and to prevent a backlog in their educational and social achievements.

The Committee has ruled that only if two out of the three criteria I have mentioned exist in a particular family are its children defined as belonging to the population in distress. To my profound regret, about 160,000 children and young people under the age of 18 belong to this category.

A more serious problem is constituted by those defined as being in deep distress, to whom all three criteria apply: low-incomes, overcrowding and lack of basic education. This category numbers approximately 25,000 children. According to the criterion of a minimum income higher than 40 per cent of the average wage, the number will reach 40,000.

These data have been compiled in 1968-69 and we do not have more up-to-date statistics.

A considerable part of the Committee's recommendations were already carried out, even before the Committee finished its work. The main recommendation that has already been implemented refers to the maintenance of income.

The basis for the policy of income maintenance which the Committee recommended is an income at a level of 40 per cent of the average income in the economy for a family of four. In other words, if the average income of the economy today is about IL1,000 gross per month, a family of four ought to have at least an income of some IL400 a month net. For every child over two, the minimum income needed by the family rises, of course, and the supplementary payment is given through the children's allowances of the National Insurance Institute.

Thus, for example, the minimum income for a family of eight children should be, according to the recommended criteria, about IL750.

When the National Insurance Allowances were increased, as from April 1973, the criteria for minimum incomes were raised even beyond the recommendations of the Prime Minister's Committee. Thus, for example, the same family with eight children is assured of an allowance of IL427 per month instead of about IL350, as recommended. It should be remembered that a wage-earner's family like this receives additional allowances for the first two children, and the total allowance for the children thus amounts to IL467 per month.

It should be mentioned in parentheses that the criterion of 40 per cent of the average wage, recommended by the Committee, is also the criterion today for fixing social welfare payments. The minimum of IL400 or more per month is, therefore, assured today for a family of two children, even if it has no breadwinner. If the family has more than two children, its income is supplemented, of course, by National Insurance.

It must be noted that in addition to welfare payments, the welfare recipients also receive various services at reduced cost or free of charge. Among these should be noted rent supplements, medical insurance, and aid in the purchasing of household equipment, which I mentioned previously. All these are in addition to universal services, such as education, etc.

As stated, the Committee laid down three criteria for the definition of distress and one of them was the minimum family income. I do not mean to say that we should be satisfied or content with this minimum, but the present situation is that, if we measure according to the Committee's criterion in the matter of income, the problem has already been solved. That is to say: aside from those families which are not fully utilizing their rights to obtain what they are eligible to receive from general sources, no families should be left with an income below the minimum which was determined. Unfortunately, there are many families which, due to administrative deficiencies and in contradiction to policy, do not benefit from their rights. We are working to completely eradicate this phenomenon.

Education

A significant proportion of the recommendations on education matters deal with pre-school children. I am happy to say that in this field as well, we had begun to expand our operations before the work of the Committee was completed.

I have already mentioned the expansion in the field of pre-compulsory nursery schools. In addition I wish to mention the increased activity in the establishment of day-care centres. With the help of women's organizations and the Ministries of Social Welfare and Labour, we have doubled the number of children receiving care in day-care centres in recent years, and there is nothing which is of more help to large families than the services of the day-care centres.

At this stage, twenty thousand children below the age of three are in day creches.

Other recommendations in the field of education relate to teaching methods, the training of teachers and headmasters, the development of advisory services, etc. I am sure that the Ministry of Education will give these recommendations careful consideration, and carry into practice those which can be implemented.

Special mention is due to the recommendation regarding school meals. The child-feeding scheme is already reaching a quarter million children, including 175,000 (or 190,000 starting this coming school year) who receive meals free of charge or for a token payment. In addition to the quantitative increase, we shall also try to improve the food served.

A grave problem is that of the boys who fit into no framework at all. In recent years, great efforts have been made to absorb them in schemes created for the purpose. The I.D.F. has embarked on a commendable operation to absorb older boys. The Ministry of Labour is engaged in introducing one study day into the working week of every youth. The same ministry also operates a special scheme for boys who do not work at all, attracting them to employment and preparing them for it. This is a field of activity which must grow and expand.

Health

Recommendations regarding the subject of health are detailed and professional, and relate to various fields, from mother-and-child care centres to dental clinics for children in general and disadvantaged youth in particular. Special importance is given to mental health care.

I wish to quote here a paragraph from Prof. Padeh's review: "The development of preventive services, the inoculations, treatment of new-born infants, the education of young mothers - have drastically changed the character of the Pediatrics Department in the general hospital. There are no more infectious diseases. We no longer encounter toxic poisoning or even symptoms of under-nourishment as we did at the time of the great waves of immigration during the first years of the State."

We are at the peak of an unparalleled extension of our health services and particularly of the various hospitalization services. Existing hospitals, and those under construction, are adding some 7,000 beds for various types of hospitalization, which should ease the existing situation within a few years. The health services are beginning to function in a number of comparatively new fields such as care for the old, which did not receive priority in previous years. Most important are the committee's recommendations regarding communal services, voluntary bodies, the level of instruction given to youth, etc. The importance of these recommendations are a result of the fact that the problem in its entirety cannot possibly be solved by the Government alone, or even in cooperation with the local authorities.

Volunteerism

One of the committee's recommendations which was in effect carried out a year ago is the establishment of a centre for volunteer services. It may be noted that the beginnings are hopeful. For example, 500 women volunteers have begun working as educators in kindergartens. Some workers' committees have undertaken the task of organizing help in instruction for pupils having difficulties with their studies. Attempts have been made to involve volunteers in aid-services for the aged. The goal is to activate existing organizations with large memberships as well as to provide a channel for individual volunteers. We view the essential element in volunteering not in saving bureaucratic labour but rather in achieving a warm and direct human dimension whose influence and usefulness are invaluable.

Money and organizational frameworks cannot provide all the answers. What is called for is a volunteerism which goes out to the people. For example, I have no doubt that even after we have ensured a minimum income there will still be many families requiring individual guidance in order to teach the mother how to allocate her budget and especially how best to shop for her family. This guidance can be provided mainly by volunteers. We can build a day-care centre, but without the activities of the Working Mothers' Organization, Wizo or other bodies, it is doubtful that the centre would fulfill its purpose. The "Oded" groups are an encouraging example of the value of volunteerism in a pioneering-social goal and I believe that there will be many who will follow in their footsteps. Even if we build a community centre, without a leader who is devoted to his job it will be nothing but a building, sometimes magnificent, which does not fulfill its purpose.

One of the methods of dealing with youth to which the Ministry of Social Welfare attaches particular importance is the contact with street groups. Some 100 groups, which include some 2,000 youths, are now being guided by youth leaders who have received special training in this type of activity. We are thus creating a link with youths who are neither working nor studying, some of whom are known delinquents, and all of whom are detached from the general services which are intended to meet the needs of youth.

The Israel Police have also taken an active part in the work of communal and governmental bodies dealing with youth. Members of the police force are active in clubs and in preventive activities among street groups as well as serving as camp counsellors and helping to integrate problem children in the summer programmes of the local authorities.

Worthy of particular attention is the interesting and original experiment undertaken by the Gadna Command and the Prisons Authority in the operation of a pre-military training system for the enlistment of young offenders in the army.

Several dozens of such youth have already joined the army, thus becoming re-integrated among youths of their own age in a constructive atmosphere. These beginnings are very dear to me. Whosoever saves one soul in Israel from neglect and delinquency, it is as if he had saved the whole world.

The Coming Years

In these four years we have expanded and intensified our handling of social matters. We have thus, in fact, provided an outline for the continuation of these activities in the coming years. We will continue to work in the same areas, although here and there there may be a change in method or emphasis. In the field of education, there is much work ahead of us in the coming four years. We will triple the number of children in day-care centres, thus arriving at a figure of 60,000 places in day-care centres, which will provide a place for whoever requires one. We will build 2,000 additional nursery schools for 3-4 year olds which will absorb 50,000 additional children. Thus, we will have achieved a network of general education for children in the youngest age groups. The operation of the free compulsory education law will be extended to the tenth grade. Supplementary educational activities will be expanded with the aim of encompassing all elementary schools.

We will complete the creation of an educational framework which will ensure that those 16-17 year olds who have already begun working will receive supplementary education. The limited group of some 5,000 youths who neither work nor study will also be able to take part in these special programmes.

The pre-academic courses which are aimed at helping students from families of Asian and African origin to be accepted by the universities will be expanded in order to make possible an increased enrollment, which will exceed the 2,000 students presently taking part in these courses.

In the period before us, the national health insurance plan will be enacted in a form to be determined by the Knesset when it approves the law it is currently debating.

These activities for the building and strengthening of Israeli society will require ever-growing resources. These will be obtained if we continue in the broad investments which ensure a quickly developing economy that will provide, inter alia, employment for the growing proportion of professional manpower.

MINORITIES

The economic progress from which the State has benefited has not by-passed our Arab and Druze citizens. This section of the population enjoys both greater economic prosperity for the individual and all the services provided by the State for all its citizens. Agriculture has become mechanized and profitable. The number of workers employed outside the villages has increased to 45,000,

while the number of students has also increased to about one thousand attending colleges and universities and ten thousand in high schools.

However, in the wake of this economic progress, a number of social problems have arisen: the undermining of the traditional family framework, the problem of the status of women, the finding of employment for university graduates, and other problems. There is no rapid solution for these problems - the solution must be a gradual one. For this purpose two five-year plans totaling two hundred million pounds were implemented and completed in 1972.

The goals of these plans are: to complete the installation of basic utilities in the villages, such as water supply, access roads, internal roads, electricity and telephone services; to construct housing and provide support for the construction of dwellings, to expand and increase the efficiency of education, health and welfare services and of agriculture; to set up workshops and centres for small industry and crafts.

To quote some examples: By 1972, not one village was left without potable, running water; eighty per cent of the Arab and Druze population presently have electricity; health services have been expanded and mortality rates, particularly infant mortality rates, have fallen. Ninety-four per cent of all births among Arab and Druze women in 1972 were in hospitals - a proportion similar to that among Jewish women.

We shall continue to work towards the improvement of the living conditions of these citizens of Israel:

- We shall complete the construction of kindergartens and schools and increase the proportion of girls who attend school;
- We shall work for the industrialization of the Arab population centres with the aim of creating employment for the intelligentsia;
- We shall set up workshops for small industries in the Arab areas;
- We shall extend services and complete the construction of clinics in all the Arab villages.

IMMIGRATION AND ABSORPTION

In the matter of immigration and absorption, comprehensive surveys, including all data, have been given to the Knesset and I shall not repeat their contents. I do wish to state that the Government of Israel - and I believe that any future Government of Israel as well - will be completely faithful to the sacred mission of immigrant absorption. The source of this mission is not, by any means, in philanthropic considerations, but rather in deep national considerations, both historic and current. I do not hesitate to state that these considerations are the existence of the Jewish people and the State of Israel.

I wish to stress that I am convinced that it is our duty to urge all the forces and sectors of the State to serve the cause of absorption with diligence and devotion, and not according to the strict letter of bureaucratic dictates. There is nothing which hurts the immigrants from the Soviet Union, the Arab lands and the Western countries more than clerical rigidity and coldness in their contacts with veteran citizens. Far be it for us to ascribe blanket accusations, but there are phenomena of institutional heavy-handedness which we are obliged to overcome.

I have never placed myself in the position of a preacher of morals, nor is this my intention now, but I would not be fulfilling my duty if I did not call upon the public not to rely solely upon those whose work is absorption. Many of them are certainly doing all they can, but that is not enough.

Every person in Israel, at his job, in his apartment building, on the bus, must himself do something for absorption each time he meets a new immigrant, whenever he can offer him guidance, out of understanding for the pangs of absorption, with the memory of the pains of his own absorption. I lend no credence to the whisperings concerning a negative attitude to the immigrant. If there are such phenomena, they are the exception and not the rule. But I think we tend to rely too much on those whose obligation and employment are in absorption, and too little on volunteering. There is too little understanding of the value of warm, personal contact.

At this juncture, I should like to thank and encourage all the parties struggling for the right of Soviet Jews to immigrate to Israel and for the rescue of the remnants of the Jewish communities in the Arab lands. This struggle has borne fruit and shall continue to show valuable results as long as it continues, as long as it does not weaken and we are not led astray by alluring flickers, devoid of real substance.

The struggle must continue even after the Washington summit conference. The U. S. Congress and the Administration are deserving of esteem for their activity on behalf of the immigration of Soviet Jewry. I see historic significance in this array of official authorities in the U.S. in aid of Soviet Jewry, but we must bear in mind that the goal has not yet been reached.

The number of immigrants from the Soviet Union has declined recently, while harassment of activists struggling for their right to emigrate continues. There are broad areas of the country from which only individuals are allowed to leave. The Soviet authorities are publishing false emigration figures and statistics. They are using intimidation, show trials, imprisonment of the innocent and sudden mobilization into the army. An anti-Jewish campaign has been underway in the media and in books. We have in our possession some 77 books published after the Six-Day War whose subject is anti-Jewish and anti-Zionist. These matters are well known throughout the world and the issue has been discussed many times in the Knesset.

The main conditions for our success are the struggle of the Soviet Jews themselves, the struggle of the Jewish People in Israel and the Diaspora, an aroused conscience throughout the world, and of course, most importantly, the absorption of immigrants which will in itself encourage immigration. The Government of Israel will systematically meet its obligations in all these matters. The struggle shall be continued vigorously and in the spirit of Jewish unity, and shall not become a divisive factor in Israel.

Members of the Knesset,

I have presented a survey of some basic problems of our society and described the measures the Government has taken to deal with them. But I do not want you to be misled regarding what I have said as to my intent: I have noted achievements, but I cannot say that I find the situation satisfactory or that we must be content with things as they are. A great deal yet remains to be done.

Israel cannot, under any circumstances, ignore poverty and material hardship or the fact that there are people, and they are not few in number, who are living at an extremely low standard - particularly when this contrasts starkly with unbridled enrichment. If I have noted achievements, I have done so not in order to gloss over faults or assuage opinion, but only in order to present facts unknown to many and also to contradict exaggerated, and indeed sometimes demagogic, descriptions.

There is no doubt that the standard of living of all strata of society in Israel is on an upward trend, yet at the same time inequality has not lessened. The gap must be bridged by means of a policy of continual striving to raise the standard of living of those in the low income bracket at an accelerated pace and by working for a fairer distribution of the national income.

The high-income strata should be subjected to progressive taxation which will truly reflect their income; they should be obliged to abide by reasonable price levels and profit rates. As to the problem of wages, it is vital to arrive at general agreements with the workers, through their respective unions, which will, at least for a certain period, give preference to the lowest wage earners, so as to help, from this direction as well, to speed up the process of narrowing the gap.

Regrettably, we have not been spared an evil that is all too common in other countries: namely the phenomenon of easy and rapid money-making in times of war. The struggle to eliminate the differentiation between social groups in Israel must continue, and every single day of the Government's work testifies to the striving towards this end.

An invaluable factor in the upbuilding of all that was constructed in this country prior to the establishment of the State and during the twenty-five years since, is the loyal cooperation between the Government of Israel and the Histadrut Labour Federation. The General Federation of Jewish Labour was not set up

as an ordinary trade union but as a movement bearing national responsibility and social objectives. The joint responsibility of the Histadrut and the Government is one of the fundamentals of society and state in Israel. Without this mutual responsibility even when differences of opinion do appear between the partners, the Histadrut would be unable to carry out its task and the State would be vulnerable. In the future as well, it is vital to maintain and strengthen this reciprocity between an independent labour federation going about its own tasks and the Government of Israel exercising its full powers and fulfilling its commitments.

My address has been lengthy, yet time has not allowed me to dwell upon our plans for the continued general development of our land and its expanses, the broadening of the economic base and the intensification of the productive capacity of the economy. We are not a static State, nor are we building and developing solely for our own well-being. We shall continue our dynamic advances in industrialization and scientific progress. We shall construct new power stations and prepare plans for an atomic electric power plant. Our fuel economy shall be expanded. We shall search for oil, enlarge our refineries and complete the installations of the Eilat pipeline. The pace of our independent defence production shall continue and we shall further our efforts in the desalination of sea water.

For we are striving and building for the concentration and the elevation of the Jewish People. All we have done has been but a foundation for absorption and for the development of our land, for social justice and security, and for peace.

Jerusalem, 2 August 1973

Translated by the Government Press Office,
State of Israel

PRESS BULLETIN

JERUSALEM, 26 JULY 1972

EMBARGO 09.15 HOURS

CHECK AGAINST DELIVERY

STATEMENT BY
PRIME MINISTER GOLDA MEIR
DELIVERED IN THE KNESSET ON 26 JULY 1972

MR. SPEAKER, MEMBERS OF THE KNESSET,

IN A FEW DAYS IT WILL BE TWO YEARS SINCE THE CEASE-FIRE WENT INTO EFFECT ON THE EGYPTIAN FRONT. DURING THESE TWO YEARS THERE HAS BEEN NO LACK OF DANGEROUS INCIDENTS AND PERIODS OF TENSION DUE TO EGYPTIAN ANNOUNCEMENTS OF DATES FOR THE RENEWAL OF THE FIRING, BUT, IN GENERAL, THE CEASE-FIRE HAS BEEN MAINTAINED, WITH THE RESULT THAT MURDER AND HAVOC HAVE BEEN AVOIDED.

THE CEASE-FIRE WAS ATTAINED FOLLOWING THE RESPONSE OF THE GOVERNMENT OF ISRAEL AND THE GOVERNMENTS OF EGYPT AND JORDAN TO THE APPROACH MADE BY THE UNITED STATES GOVERNMENT TO APPOINT REPRESENTATIVES FOR NEGOTIATIONS UNDER THE AUSPICES OF AMBASSADOR JARRING.

THE GOVERNMENT WAS AWARE OF THE RISKS IT TOOK IN ADOPTING THIS DECISION. STILL FRESH IN OUR MEMORIES IS THE VIOLATION OF THE CEASE-FIRE BY THE EGYPTIANS WHEN THEY ADVANCED THEIR GROUND-TO-AIR MISSILE SYSTEMS TO THE CANAL LINE. IN GENERAL, HOWEVER, WE CAN SAY THAT THE ISRAEL GOVERNMENT'S DECISION AT THE BEGINNING OF AUGUST 1970 AND THE POLITICAL MOVES THAT FOLLOWED HAVE JUSTIFIED THEMSELVES BEYOND ANY SHADOW OF DOUBT.

BOLDNESS AND POLITICAL RESPONSIBILITY HAVE BEEN REWARDED. THANKS TO THIS POLICY, ISRAEL IS STRONGER TODAY IN EVERY RESPECT: DESPITE DIFFICULTIES, OUR INTERNATIONAL STANDING IS FIRM ON THE WHOLE AND OUR WEB OF TIES WITH THE UNITED STATES IS TIGHTER. ISRAEL'S DETERRENT POWER HAS GROWN, AND HER READINESS TO NEGOTIATE FOR PEACE NOT ONLY SPRINGS FROM SINCERE ASPIRATIONS, BUT ALSO RESTS UPON HER CAPACITY OF DEFENCE AGAINST ANY ATTACKER.

DURING THE TWO YEARS OF THE CEASE-FIRE WE HAVE DEVOTED OURSELVES TO ENHANCING OUR ECONOMIC, SOCIAL AND MILITARY STRENGTH AND HAVE CONTINUED TO SEEK A WAY TO NEGOTIATIONS FOR PEACE. UNDER THE CONDITIONS OF RELATIVE STABILITY DUE TO THE CEASE-FIRE AND AS A RESULT OF OUR POLICY, TIES OF COOPERATION AND CO-EXISTENCE HAVE BEEN WOVEN BETWEEN OURSELVES AND THE LARGE ARAB COMMUNITY THAT LIVES WITH US WEST OF THE JORDAN RIVER. THE TERRORIST ORGANISATIONS HAVE FAILED IN THEIR EFFORTS TO UNDERMINE LIFE IN ISRAEL, AND ABOVE ALL - TWO YEARS HAVE PASSED WITHOUT FIRE, WHICH IN ITSELF IS A BLESSING AND A BASIS FOR PROGRESS TOWARDS PEACE.

AS WILL BE REMEMBERED, WE AGREED TO DIALOGUE UNDER THE AUSPICES OF THE U.N. SPECIAL REPRESENTATIVE, IN THE HOPE THAT THESE TALKS WOULD LEAD TO DIRECT NEGOTIATIONS AND THE SIGNING OF PEACE TREATIES. TO OUR REGRET, HOWEVER, THIS ROAD HAS NOT LED US TO MEANINGFUL

DISCUSSIONS, AND AFTER A NUMBER OF DOCUMENTARY EXERCISES, AMBASSADOR JARRING IN FEBRUARY 1971 MADE A SURPRISE MOVE WHICH LED - IN FACT - TO THE SUSPENSION OF HIS ACTIVITIES. HE DEMANDED THAT ISRAEL SHOULD MAKE A PRIOR COMMITMENT TO WITHDRAW TO THE INTERNATIONAL FRONTIER. IN OTHER WORDS, AN ATTEMPT WAS MADE TO EXCLUDE THE SUBJECT OF BORDERS FROM THE SCOPE OF ISSUES REQUIRING NEGOTIATION AND AGREEMENT. THE GOVERNMENT OF ISRAEL REJECTED THIS DEMAND, SINCE IT EMPTIES THE NEGOTIATIONS OF THEIR MAIN CONTENT: THE DETERMINATION OF AGREED AND RECOGNISED DEFENSIBLE BORDERS.

UP TO THIS DAY, THE U.N. REPRESENTATIVE HAS NOT REVOKED THE VALIDITY OF HIS MEMORANDUM OF 8 FEBRUARY 1971, AND THE GOVERNMENT OF ISRAEL HAS NO INTENTION OF ALTERING THE REPLY GIVEN ON 26 FEBRUARY OF THAT YEAR.

AT THE SAME TIME, THE GOVERNMENT OF ISRAEL RESPONDED - ON 9 FEBRUARY 1971 - TO THE PROPOSAL OF THE EGYPTIAN PRESIDENT AND ANNOUNCED ITS READINESS TO CONDUCT NEGOTIATIONS WITH A VIEW TO ARRIVING AT A SPECIAL ARRANGEMENT FOR THE OPENING OF THE SUEZ CANAL. WHEN THE UNITED STATES GOVERNMENT ANNOUNCED THAT IT WAS PREPARED TO OFFER ITS GOOD OFFICES, WITH THE AGREEMENT OF BOTH SIDES, FOR THE PROMOTION OF A CANAL AGREEMENT, WE EXPRESSED OUR CONSENT AND EGYPT DID LIKEWISE.

WE MADE IT CLEAR THAT WE ATTACH HOPE TO THIS SPECIAL AGREEMENT AS AN ADVANCE TOWARDS COMPLETE PEACE. HENCE WE WOULD BE READY, ON REASONABLE CONDITIONS, EVEN BEFORE PEACE, FOR THE DEPLOYMENT OF ISRAELI ARMED FORCES AT SOME DISTANCE FROM THE CANAL LINE. TO OUR REGRET, HOWEVER, IT BECAME CLEAR TO US THAT THE GOVERNMENT OF EGYPT WAS NOT INTERESTED IN THE OPENING OF THE CANAL AS A STEP TO A PEACE AGREEMENT. ITS SOLE OBJECTIVE IS TO ACHIEVE A DECISIVE STRATEGIC ADVANTAGE BY THE WITHDRAWAL OF ISRAELI ARMED FORCES FAR FROM THE SUEZ CANAL AND THE CROSSING OF EGYPTIAN ARMED FORCES TO THE EAST OF THE CANAL WITH A VIEW TO RENEWAL OF THE MILITARY OFFENSIVE, AIMED AT REPELLING OUR FORCES TO THE LINES OF 4 JUNE 1967. AND INDEED, ON 30 MARCH 1972, SPEAKING AT AN EGYPTIAN AIR FORCE BASE, PRESIDENT SADAT SAID: "THE INITIATIVE ADOPTED BY ME IN 1971 WAS UNDERTAKEN IN ORDER TO CROSS THE CANAL AND SPARE MY CHILDREN HEAVY LOSSES DURING THE CROSSING. INSTEAD OF ACCEPTING THIS AS AN INITIATIVE FOR THE SOLUTION OF THE ENTIRE PROBLEM - SO THAT ALL THAT WOULD REMAIN WOULD BE THE DETERMINATION OF A TIMETABLE FOR WITHDRAWAL BY STAGES - THEY THOUGHT I WANTED TO OPEN THE CANAL..."

IN FEBRUARY OF THIS YEAR, THE GOVERNMENT OF ISRAEL NOTIFIED THE UNITED STATES GOVERNMENT OF ITS AGREEMENT TO PARTICIPATE IN "PROXIMITY TALKS" FOR THE OPENING OF THE SUEZ CANAL. WE NOW HAVE RELIABLE INFORMATION THAT OUR AGREEMENT WAS TRANSMITTED TO THE GOVERNMENT OF EGYPT, BUT ALL SIGNS INDICATE THAT THE UNITED STATES' PROPOSAL HAS NOT - TO DATE AT LEAST - BEEN ACCEPTED BY THE EGYPTIANS.

MEMBERS OF THE KNESSET,

SINCE THE SIX-DAY WAR THERE HAS BEEN NO SUBSTANTIAL CHANGE IN THE REFUSAL OF THE ARAB GOVERNMENTS, HEADED BY EGYPT, TO REACH AN AGREED PEACE WITH US. THEIR POLICY IS AIMED AT ONE SOLE OBJECTIVE: TO FOIST UPON ISRAEL COMPLETE WITHDRAWAL TO THE LINES THAT EXISTED BEFORE THE SIX-DAY WAR AS A PHASE TOWARDS RESUMPTION OF THE AGGRESSION AGAINST HER.

FROM THE THREE "NAYS" OF KHARTOUM UP TO THE LATEST DECLARATIONS OF THE PRESIDENT OF EGYPT, THERE HAS BEEN ONE CONTINUOUS THREAD: THE AIM OF FORCING ISRAEL TO RETURN TO THE CONDITIONS OF 1967 WHICH LED FROM WAR TO WAR, AND THEN "TO REALIZE THE LEGITIMATE RIGHTS OF THE PALESTINIAN PEOPLE," SINCE THE EGYPTIAN PRESIDENT ANNOUNCED THAT THE PALESTINIAN DEMANDS AS INTERPRETED BY HIM ARE THOSE WHICH WERE DEFINED BY THE ORGANIZATIONS FOR THE LIBERATION OF PALESTINE. THESE ARE THE TRUE STAGES OF THE SOLUTION TO WHICH EGYPT ASPIRES. THE ARAB GOVERNMENTS WISHED TO ACHIEVE THE IMPOSITION ON ISRAEL BY ONE OF TWO METHODS OR BY BOTH OF THEM TOGETHER: THROUGH A MILITARY DECISION OR BY MEANS OF POLITICAL COERCION WITH THE AID OF THE GREAT POWERS.

FOR THE PURPOSE OF PREPARING FOR ALL-OUT WAR, THE EGYPTIAN RULERS INVITED THE SOVIET UNION TO ESTABLISH AN EVER-DEEPENING PRESENCE AND INVOLVEMENT IN THE MILITARY, SOCIAL AND IDEOLOGICAL SPHERES. IT IS ENOUGH TO EXAMINE THE ARTICLES OF THE EGYPTIAN-SOVIET TREATY OF FRIENDSHIP AND COOPERATION TO LEARN HOW FAR THE EGYPTIAN GOVERNMENT WAS READY TO GO IN ADAPTING ITSELF TO THE SOVIET UNION, WHAT PRICE IT WAS PREPARED TO PAY IN SUBSERVIENCE OF THE GLOBAL STRATEGIC INTERESTS OF THE SOVIET UNION AT THE EXPENSE OF ITS OWN INDEPENDENCE - SO LONG AS IT COULD DRAW FROM THE SOVIET UNION THE UTMOST BENEFIT IN ORDER TO ROUT ISRAEL IN WAR.

THE REALITY HAS BEEN CRUEL AND DISAPPOINTING FOR THE EGYPTIAN RULERS. SOBER CALCULATION COMPELLED THEM TO GIVE UP ANNOUNCING DATES FOR THE OPENING OF FIRE. THE TALK ABOUT THE YEAR OF DECISION WAS REPLACED BY EXPLANATIONS TO THEIR PEOPLE OF THE NEED FOR A "PROLONGED STRUGGLE," AND LAYING ON THE SOVIET UNION THE RESPONSIBILITY FOR EGYPT'S WEAKNESS.

HAND IN HAND WITH SYSTEMATIC AND RAMIFIED MILITARY PREPARATIONS, EFFORTS HAVE BEEN MADE BY THE EGYPTIAN GOVERNMENT TO ACHIEVE ITS GOAL BY MOBILIZING POLITICAL PRESSURES IN ORDER TO FORCE ITS PLAN ON ISRAEL.

EGYPT PLACED HER TRUST IN THE GREAT POWERS, IN THE HOPE THAT THEY WOULD IMPOSE A SOLUTION. SHE HOPED THAT, WITH THE AID OF THE SOVIET GOVERNMENT, PRESSURE WOULD BE BROUGHT TO BEAR ON THE GOVERNMENT OF THE UNITED STATES SO THAT IT SHOULD "SQUEEZE" FROM ISRAEL CONCESSIONS THAT WOULD LEAD TO THE IMPOSED SOLUTION DESIRED BY EGYPT. IN HIS SPEECH OF 20 MAY 1971, PRESIDENT SADAT REVEALED THAT HE HAD TOLD SECRETARY OF STATE ROGERS: "I DO NOT AGREE THAT YOU SHOULD SAY: 'WE ARE PERSUADING ISRAEL.' I DO NOT EVEN AGREE THAT YOU SHOULD EXERCISE PRESSURE ON ISRAEL. WHAT I ASK OFFICIALLY IS THAT YOU SHOULD TELL PRESIDENT NIXON THAT WHAT IS REQUIRED TODAY, SO LONG AS WE ARE TALKING ABOUT PEACE... IS THAT HE SHOULD PROPERLY SQUEEZE ISRAEL."

THESE HOPES OF THE EGYPTIAN RULERS INCREASED ON THE EVE OF THE SUMMIT CONFERENCE IN MOSCOW WHICH TOOK PLACE THIS YEAR. THEY HOPED THAT WITHIN THE FRAMEWORK OF AN AMERICAN-SOVIET UNDERSTANDING ON A GLOBAL SCALE THE SOVIET UNION WOULD BE ABLE TO OBTAIN AN UNDERTAKING FROM THE UNITED STATES TO IMPOSE ON ISRAEL A SETTLEMENT IN THE SPIRIT OF THE EGYPTIAN PLAN. FROM ALL THAT WE KNOW OF PRESIDENT NIXON'S TALKS WITH THE RULERS OF THE SOVIET UNION, WE MAY CONCLUDE THAT THESE HOPES WERE NOT REALIZED. THE MIDDLE EAST WAS DISCUSSED IN THE SUMMIT TALKS, BUT TO THE BEST OF OUR KNOWLEDGE THERE WAS NO AGREEMENT ON IMPOSING A SOLUTION FROM THE OUTSIDE. IN AN OFFICIAL PRESS BRIEFING IN MOSCOW ON 29 MAY 1972, THE ADVISER TO THE PRESIDENT OF THE UNITED STATES, PROF. KISSINGER SAID:

"THIS IS A SUBJECT (THE MIDDLE EAST) IN WHICH A GREAT DEAL DEPENDS ON THE PARTIES CONCERNED AND THE POWER OF OUTSIDE PARTIES IS LIMITED."

MEMBERS OF THE KNESSET,

THE STRENGTH OF ISRAEL, THE CAPABILITY OF THE ISRAEL DEFENCE FORCES AND ISRAELI POLICY CONSTITUTE A MAJOR FACTOR IN THE DEVELOPMENTS OF THE PAST TWO YEARS. THERE IS NO DOUBT THAT THE POWER OF THE I.D.F. WAS ONE OF THE MAIN FACTORS TAKEN INTO CONSIDERATION BY THE LEADERS OF THE ARAB STATES AND THEIR SOVIET ADVISERS, WHEN THEY DECIDED TO REFRAIN FROM RENEWING THE FIGHTING AND TO PREFER A "PROLONGED STRUGGLE." IT SHOULD BE BORNE IN MIND THAT IN ORDER TO ENSURE THE STRENGTH AND THE DETERRENT INFLUENCE OF THE I.D.F., WE MUST DILIGENTLY PURSUE ACQUISITION OF THE NECESSARY MILITARY EQUIPMENT. WE ARE A COUNTRY OF LIMITED RESOURCES AND MANIFOLD NEEDS. NEVERTHELESS, THERE ARE ESSENTIAL ARMAMENTS AND WEAPONS SYSTEMS WHICH WE ARE UNABLE TO PRODUCE BY OURSELVES AND WE ARE COMPELLED TO PURCHASE THEM ABROAD EITHER WHOLLY OR IN PART. THUS, SECURING THE AGREEMENT OF THE U.S. GOVERNMENT TO RESUME THE SUPPLY OF THE PHANTOM PLANES WAS A MAJOR GOAL OF OUR POLITICAL EFFORTS.

IN THE FACE OF THE ARMS SHIPMENTS WHICH FLOWED FROM THE SOVIET UNION INTO EGYPT AND SERIOUSLY UPSET THE MILITARY BALANCE, WE DEEMED IT ESSENTIAL TO DISCUSS THE MATTER WITH THE PRESIDENT OF THE UNITED STATES IN ORDER TO MAKE CLEAR TO HIM THE GRAVITY OF THE DANGERS WITH WHICH WE WERE CONFRONTED. IN EARLY 1972 WE WERE INFORMED THAT THE SALE OF PHANTOM PLANES TO ISRAEL WOULD BE RENEWED. THE GOVERNMENT OF THE UNITED STATES AND ITS PRESIDENT DESERVE OUR FULL APPRECIATION AND GRATITUDE FOR THIS. IT SOON BECAME CLEAR THAT THE ALARMIST FORECAST, AS IF THE RENEWED SALE OF PHANTOMS WOULD BRING ABOUT MILITARY ESCALATION AND CAUSE RENEWED FIGHTING IN THE MIDDLE EAST, PROVED TO BE UNFOUNDED. QUITE THE OPPOSITE, THE STRENGTHENING OF ISRAEL'S POWER BECAME A DECISIVE FACTOR IN DETERRING THE EGYPTIANS AND THE RUSSIANS FROM CANCELLING THE CEASE-FIRE AND RENEWING THE WAR.

MEMBERS OF THE KNESSET,

I BELIEVE IT MAY BE SAID UNEQUIVOCALLY THAT THE POLICY WE ADOPTED HAS LED TO ENHANCED UNDERSTANDING WITH THE GOVERNMENT OF THE UNITED STATES. THE AID TO ISRAEL HAS BEEN KEPT UP AND INCREASED, AND HAS REACHED THE LEVEL WE HAVE BEEN PRIVILEGED TO PERCEIVE DURING THE PAST TWO YEARS. THESE FRIENDLY RELATIONS WOULD NOT HAVE BEEN WOVEN HAD WE NOT KNOWN HOW TO CONDUCT A POLICY COMBINING UNDAUNTED INSISTENCE ON OUR RIGHTS WITH INDEFATIGABLE READINESS FOR PEACE, A POLICY COMBINING THE COURAGE NOT TO RECOIL AT DIFFERENCES OF OPINION, HAND IN HAND WITH A CONSTANT ENDEAVOUR TO CONVINCING AND GAIN UNDERSTANDING.

IN THIS REGARD, I NOTE THE U.S. PRESIDENT'S STATEMENT TO BOTH HOUSES OF CONGRESS UPON HIS RETURN FROM MOSCOW, ON 1 JUNE 1972. RELATING THAT FULL AND FRANK TALKS ON THE MIDDLE EAST HAD BEEN HELD IN MOSCOW, PRESIDENT NIXON STATED, INTER ALIA: "I REITERATED THE AMERICAN PEOPLE'S COMMITMENT TO THE SURVIVAL OF THE STATE OF ISRAEL AND TO A SETTLEMENT JUST TO ALL THE COUNTRIES IN THE AREA." I HAVE CONFIDENCE IN THE FEELINGS OF FRIENDSHIP OF THE AMERICAN PEOPLE - REGARDLESS OF PARTY AFFILIATION - FOR THE STATE OF ISRAEL. IT IS INCUMBENT UPON ISRAEL TO FOSTER THIS FRIENDSHIP DILIGENTLY, FOR THE ADVANCEMENT OF THE STATE OF ISRAEL AND IN THE SERVICE OF PEACE IN THE REGION AND THROUGHOUT THE WORLD.

MEMBERS OF THE KNESSET,

COERCION BY FORCE OF GUNS OR ENFORCEMENT BY MEANS OF THE POWERS CANNOT BRING THE HOPED-FOR PEACE TO OUR REGION. THE MILITARY PATH WILL ONLY ADD DEATH AND DESTRUCTION. RECOURSE TO OUTSIDE FORCES FOR THE PURPOSE OF POLITICAL IMPOSITION IS BOUND TO LEAD ULTIMATELY TO ENSLAVEMENT TO THESE FORCES AND TO DISILLUSIONMENT.

ALONG NEITHER OF THESE PATHS - WHEREBY EGYPT HAS ATTEMPTED TO PROMOTE HER CAUSE - WILL A SOLUTION BE FOUND TO THE CONFLICT, NOR WILL PROGRESS BE ACHIEVED TOWARDS PEACE.

THE DEVELOPMENTS OF RECENT YEARS TESTIFY TIME AND AGAIN THAT THE ONLY WAY TO ACHIEVE A JUST AND LASTING PEACE IN OUR REGION IS BY MEANS OF DIALOGUE AND NEGOTIATION BETWEEN THE PARTIES CONCERNED.

THE TRUTH OF THIS PROPOSITION STANDS OUT NOW MORE THAN EVER IN THE LIGHT OF THE NEW AND PROMISING ATTEMPTS AT DIALOGUE UNFOLDING BEFORE OUR EYES IN DIFFERENT AREAS OF THE INTERNATIONAL ARENA.

THE U.S. SECRETARY OF STATE, MR. WILLIAM ROGERS, DEFINED THIS FRAME OF MIND APTLY ON 11 JULY 1972, WHEN SPEAKING AT A PRESS CONFERENCE IN ROME:

''I THINK WE AGREED THAT THE BEST COURSE IS ONE THAT HAS NOT BEEN TRIED YET: TO DISCUSS THE PROBLEMS OF THE AREA ON A FACE-TO-FACE BASIS OR, IF THAT'S IMPOSSIBLE FOR POLITICAL REASONS, INDIRECTLY, WITH SOME OTHER METHODS. THE REASON FOR THAT IS THAT THE ONLY WAY PROBLEMS CAN BE SOLVED IN HUMAN AFFAIRS IS TO HAVE DISCUSSIONS ABOUT THEM, AND THIS CAN HAPPEN ALL OVER THE WORLD EXCEPT IN THE MIDDLE EAST.''

MR. ROGERS THEN ENUMERATED A LONG SERIES OF INTERNATIONAL CONFLICTS IN WHICH THERE IS DIRECT DIALOGUE BETWEEN THE PARTIES: INDIA-PAKISTAN, NORTH AND SOUTH KOREA, VIETNAM, CYPRUS, EAST AND WEST GERMANY. HE ALSO NOTED THE U.S. DIALOGUE WITH THE PEOPLE'S REPUBLIC OF CHINA AND WITH THE SOVIET UNION. MR. ROGERS WENT ON TO CONCLUDE:

''SO THE ONLY AREA IN THE WORLD WHERE THERE IS A MAJOR CONFLICT AND NO ACTIVE DISCUSSIONS ARE UNDERWAY IS THE MIDDLE EAST. IT IS HIGH TIME THAT EVERYONE CONCERNED REALIZE THE IMPORTANCE OF GETTING DOWN TO IT. WHEN YOU LOOK AT WHAT HAS HAPPENED SINCE 1967, IT HAS BEEN ESSENTIALLY ARGUMENTATION.... THERE WERE NO NEGOTIATIONS NOR TALKS.... I BELIEVE THE CAUSE OF PEACE WILL BE FURTHERED, IF THE PARTIES WILL START TALKS.... WE ARE NOT IN A POSITION TO IMPOSE A SETTLEMENT, AND NO OTHER COUNTRY IS ACTUALLY IN A POSITION TO DO SO.''

THIS POLITICAL APPROACH, WHICH FOUND EXPRESSION IN THE WORDS OF THE U.S. SECRETARY OF STATE, IS SHARED BY AN EVER-INCREASING NUMBER OF NATIONS THROUGHOUT THE WORLD. I RECENTLY HAD THE OPPORTUNITY OF EXPERIENCING THE PREVALENCE OF THESE TRENDS AT CLOSE QUARTERS IN THE COURSE OF TALKS I HAD WITH HEADS OF STATE, HEADS OF GOVERNMENT AND STATESMEN IN EUROPE.

ON THIS OCCASION I WISH TO EXPRESS MY THANKS, FROM THIS ROSTRUM, TO THE PRESIDENT AND THE PRIME MINISTER OF RUMANIA FOR THE CORDIAL HOSPITALITY I WAS PRIVILEGED TO RECEIVE DURING MY OFFICIAL VISIT IN THEIR COUNTRY. I AM PARTICULARLY GRATEFUL FOR THE OPPORTUNITY THAT I WAS GIVEN TO HAVE LONG CONVERSATIONS WITH THE PRESIDENT, NICOLAE CEAUSESCU, AND THE PRIME MINISTER, ION GHEORGHE MAURER, TO CLARIFY ISRAEL'S STAND AND TO OBTAIN A FIRSHTHAND IMPRESSION OF THE RUMANIAN GOVERNMENT'S APPROACH TO INTERNATIONAL PROBLEMS IN GENERAL AND TO THOSE AFFECTING OUR AREA IN PARTICULAR. I HOPE THAT THIS VISIT HELPED TO REINFORCE AND BROADEN OUR BILATERAL RELATIONS, AND WOULD LIKE TO BELIEVE THAT OUR MUTUAL UNDERSTANDING OF MIDDLE EASTERN PROBLEMS HAS BEEN ENHANCED. I SHOULD LIKE TO NOTE THE IMPORTANT PRINCIPLES ON WHICH WE AGREE AND WHICH FOUND THEIR EXPRESSION IN OUR JOINT STATEMENT. THE PRIME MINISTER OF RUMANIA AND MYSELF REITERATED THAT:

"THE RELATIONS AMONG STATES SHOULD BE BASED ON THE OBSERVANCE OF THE PRINCIPLES OF NATIONAL INDEPENDENCE AND SOVEREIGNTY, NON-INTERFERENCE IN DOMESTIC AFFAIRS, EQUAL RIGHTS AND MUTUAL ADVANTAGE. ON THE OBSERVANCE OF THE RIGHT OF EACH PEOPLE TO DECIDE FREELY ITS OWN FATE, WITHOUT ANY OUTSIDE INTERFERENCE."

TOGETHER WE EMPHASIZED THE NECESSITY OF "THE NEED TO MAKE EFFORTS FOR THE SETTLEMENT OF LITIGIOUS QUESTIONS IN PEACEFUL WAYS, FOR THE ELIMINATION OF FORCE FROM INTERNATIONAL LIFE."

LAST MONTH I TOOK PART IN THE CONFERENCE OF THE SOCIALIST INTERNATIONAL IN VIENNA. DURING THE DELIBERATIONS OF THE CONFERENCE AND IN THE TALKS I HELD WITH THE EUROPEAN LEADERS WHO PARTICIPATED, THE THEME THAT DIALOGUE BETWEEN PARTIES IS THE MOST PROMISING METHOD OF ACHIEVING A SOLUTION TO INTERNATIONAL PROBLEMS WAS VOICED TIME AND AGAIN.

AS FOR THE MIDDLE EAST, THE SOCIALIST INTERNATIONAL REITERATED ITS RESOLUTION OF LAST YEAR, WHICH EMPHASIZES, INTER ALIA, THAT "THE PEACE SETTLEMENT SHOULD BE BASED ON NEGOTIATION AND AGREEMENT BETWEEN THE PARTIES AND SHOULD NOT BE FORCED ON THEM FROM THE OUTSIDE."

ON THIS OCCASION, IT IS WORTH MENTIONING THAT THE CONFERENCE ALSO ADOPTED A RESOLUTION CONDEMNING TERRORISM AND DENOUNCED, IN PARTICULAR THE MURDEROUS DEED AT LOD AIRPORT ON 30 MAY 1972 AND THE SELF-IDENTIFICATION OF EGYPTIAN LEADERS WITH THIS VILE CRIME.

SOLIDARITY WAS ALSO EXPRESSED AT THE CONFERENCE OF THE INTERNATIONAL WITH THE STRUGGLE OF JEWS IN THE SOVIET UNION AND SYRIA.

MEMBERS OF THE KNESSET,

ON 18 JULY THE PRESIDENT OF EGYPT ANNOUNCED THE FOLLOWING DECISIONS - AND I QUOTE, ACCORDING TO THE MIDDLE EAST NEWS AGENCY:

"1. TO WIND UP THE FUNCTIONS OF THE SOVIET MILITARY ADVISERS AND EXPERTS WHO CAME AT OUR REQUEST, WITH EFFECT FROM 17 JULY, ON CONDITION THAT OUR SONS IN THE ARMED FORCES WILL REPLACE THEM IN ALL THE WORK THEY WERE DOING.

2. THE MILITARY INSTALLATIONS AND EQUIPMENT WHICH WERE ESTABLISHED ON EGYPTIAN SOIL DURING THE PERIOD AFTER THE AGGRESSION OF JUNE 1967 SHALL BE THE SOLE PROPERTY OF EGYPT AND SHALL BE UNDER THE ADMINISTRATION OF THE ARMED FORCES.

3. TO CONVENE, WITHIN THE FRAMEWORK OF THE FRIENDSHIP AND COOPERATION AGREEMENT WITH THE SOVIET UNION, AN EGYPTIAN-SOVIET MEETING, ON A LEVEL TO BE AGREED UPON, IN ORDER TO HOLD CONSULTATIONS IN REGARD TO THE NEXT STAGE."

ACCORDING TO THE INFORMATION IN OUR POSSESSION, THESE DECISIONS ARE IN THE PROCESS OF BEING IMPLEMENTED.

THE GOVERNMENT OF ISRAEL WAS IN NO HURRY TO DRAW CONCLUSIONS FROM THIS DEVELOPMENT AND TO ANNOUNCE ITS REACTION IN PUBLIC. EVEN NOW, IT IS STILL PREMATURE TO MAKE A RELIABLE EVALUATION OF THE REASONS, SCOPE AND RESULTS OF THIS DECISION TAKEN BY THE EGYPTIAN GOVERNMENT. IT MAY HOWEVER BE SAID THAT THIS HIGHLY SIGNIFICANT EVENT IN THE LIFE OF EGYPT MAY EVEN CONTRIBUTE TO POSITIVE DEVELOPMENTS IN THE AREA, ON CONDITION THAT IT INDEED PRESAGES A

TRUE TURNING-POINT IN EGYPT'S POLICY FROM WAR TO PEACE. WE ARE NOT INDIFFERENT TO THE DEVELOPMENTS WHICH MAY BE EXPECTED FROM NOW ON. WE MUST FOLLOW WITH ALERTNESS THE DEVELOPMENTS IN EGYPT AND THE REGION, MAINTAINING A POSITIVE ATTITUDE TO TRENDS THAT ADVANCE THE INDEPENDENCE OF THE NATIONS AND PROMOTE THE PEACE OF THE REGION.

THERE ARE MANY INDICATIONS OF THE FEELING OF RELIEF THAT NOW PREVAILS IN EGYPT - AND NO WONDER. THE DECISION ON THE EXODUS OF THE SOVIET EXPERTS AND ADVISERS IS NO DOUBT DUE TO THE RESPONSE OF THE REGIME TO THE FEELINGS OF DISSATISFACTION AND RESENTMENT THAT WERE RIFE AMONG THE PEOPLE AND THE ARMY TOWARDS THE SOVIET PRESENCE IN EGYPT IN VIEW OF THE PAINFUL DEPENDENCE UPON THE SOVIET UNION.

THE SOVIET UNION HAS EXTENDED TO EGYPT GREAT AND VARIEGATED ASSISTANCE: A WEALTH OF MODERN TYPES OF ARMS, PLANES, TANKS, SHIPS, SOPHISTICATED MISSILES OF VARIOUS KINDS, MEANS OF ELECTRONIC WARFARE, AND SO FORTH. SHE TOOK PART IN THE DEFENCE OF EGYPTIAN SKIES AND SOVIET PILOTS PARTICIPATED IN OPERATIONAL MISSIONS. THE EQUIPMENT WAS GIVEN ON EASY CREDIT TERMS AND AT REDUCED PRICES. THOUSANDS OF EXPERTS AND ADVISERS TRAINED TROOPS AND HELPED TO BUILD UP THE EGYPTIAN WAR MACHINE. I WILL NOT GO INTO DETAIL NOW ABOUT SOVIET AID IN THE ECONOMIC FIELD - AND ALL THIS TO THE TUNE OF BILLIONS OF DOLLARS. IT APPEARS THAT EVEN THIS EXTENSIVE AID WAS NOT SUFFICIENT TO LULL THE RESENTMENT. ON THE CONTRARY, IT SEEMS THAT THE PRESENCE OF THE SOVIETS IN EGYPT WAS A SOURCE OF FRICTION AND STRAIN. FOR THE SOVIET AID WAS DESIGNED TO CONSOLIDATE ON EGYPTIAN SOIL A PERMANENT SOVIET PRESENCE TO INTENSIFY ITS INFLUENCE OVER EGYPT'S SOVEREIGN DOMESTIC AFFAIRS.

THE DECISION OF THE EVACUATION WAS NOT THE OUTCOME OF PROFOUND MUTUAL UNDERSTANDING BETWEEN THE EGYPTIANS AND THE SOVIETS OR OF ANY IDENTITY OF VIEWS BETWEEN THEM. FROM THE STATEMENTS MADE BY THE EGYPTIAN PRESIDENT WE MAY LEARN OF DIFFERENCES OF OPINION AND BITTER COMPLAINTS. IT WAS SAID THAT THE SOVIETS DID NOT RESPOND TO ALL OF EGYPT'S REQUESTS IN THE MILITARY AND POLITICAL SPHERES. IT APPEARS THAT THE EGYPTIANS BLAME THE SOVIET UNION FOR THE POSTPONEMENT OF THE "LIBERATION OF THE USURPED LANDS" BECAUSE SHE FAILED TO RESPOND TO ALL THE EGYPTIAN DEMANDS. THE SOVIET UNION IS CHARGED WITH RESPONSIBILITY FOR THE CONTINUING SITUATION OF "NO PEACE AND NO WAR."

WE SHALL NOT INTERVENE IN THIS DEBATE. ACCORDING TO OUR EXPERIENCE AND CONVICTION, THE POLICY OF THE SOVIET UNION IN THE MIDDLE EAST CANNOT BE REGARDED AS A POLICY STRIVING FOR PEACE. WE VIVIDLY REMEMBER THE IRRESPONSIBLE ROLE SHE PLAYED ON THE EVE OF THE SIX-DAY WAR. WE ARE WELL AWARE THAT HER UNRESERVED SUPPORT FOR EGYPT'S AGGRESSIVE POLICY WAS A FACTOR THAT SABOTAGED THE PROSPECTS OF PEACE.

IT IS IMPOSSIBLE NOT TO BE IMPRESSED BY THE FACT THAT THE PRESIDENT OF EGYPT ACCUSES THE SOVIET UNION OF "EXCESSIVE AND EXAGGERATED CAUTION." THE COMPLAINT THAT THE MIDDLE EAST QUESTION IS NOT A MATTER OF FIRST PRIORITY FOR THE SOVIETS IS SURPRISING. IT IS POSSIBLE THAT THE EGYPTIAN RULERS DEMANDED OFFENSIVE WEAPONS SYSTEMS AND MILITARY-OPERATIONAL COMMITMENTS WHICH THE RULERS OF THE SOVIET UNION WERE NOT PREPARED TO GRANT. IT IS NOT TO BE EXCLUDED THAT THEY DID NOT AGREE TO TAKE UPON THEMSELVES THE ROLE WHICH THE EGYPTIANS EARMARKED FOR THEM IN THEIR PLANS FOR A RENEWAL OF WAR. IF THE EGYPTIANS ARE RIGHT IN CLAIMING THAT THE SOVIETS DID NOT RESPOND TO DEMANDS WHICH, IF MET, WOULD

HAVE CAUSED AND MADE POSSIBLE RENEWAL OF THE WAR - IF THAT REALLY WAS SO, IT SHOULD NOT BE CHARGED TO THE DISCREDIT OF THE SOVIET UNION, FOR THIS LACK OF RESPONSE CONTRIBUTED TO THE SAVING OF EGYPT FROM A FURTHER DEFEAT AND PREVENTED A DANGEROUS DETERIORATION IN THE REGION.

THE SOVIET UNION STATIONED IN EGYPT MORE THAN 7,000 ADVISERS, EXPERTS AND INSTRUCTORS IN ALL THE ARMED FORCES, AND CLOSE TO 10,000 ADDITIONAL MILITARY PERSONNEL TO OPERATE SQUADRONS OF MIG-21 AND OTHER AIRCRAFT, SA-3 AND SA-6 BATTERIES AND PERSONNEL IN VARIOUS COMMAND FORMATIONS.

THE EGYPTIAN DEMAND FOR EVACUATION AFFECTS THE ENTIRE ESTABLISHMENT OF ADVISERS AND EXPERTS, BUT NOT THE INSTRUCTORS. THE LATTER WILL CONTINUE TO FUNCTION. ON THE OTHER HAND, THE DEMAND FOR EVACUATION ALSO AFFECTS THE SOVIET OPERATIONAL UNITS WHICH ARE INTEGRATED IN THE EGYPTIAN AIR DEFENCE SYSTEM. IT APPEARS THAT THE SA-3 BATTERIES AND PERHAPS ALSO THE INTERCEPTOR SQUADRONS HAVE BEEN HANDED OVER TO THE EGYPTIANS.

THE EVACUATION DECISION DOES NOT - AT LEAST AT THIS STAGE - AFFECT SOVIET FORCES AND POSITIONS IN EGYPT WHICH SERVE THE STRATEGIC OBJECTIVES OF THE SOVIET UNION IN THE REGION.

HERE AND THERE, IN ISRAEL AND ELSEWHERE IN THE WORLD, COMMENTATORS HAVE HASTENED TO PREDICT THE SOVIET UNION'S "EXODUS FROM EGYPT." SUCH HASTE COULD BE A SOURCE OF DISAPPOINTMENT. ACCORDING TO OUR INFORMATION, THE SOVIET STRATEGIC BASE IN EGYPT EXISTS AND CONTINUES UNAFFECTED. ACCORDING TO THE INFORMATION WE HAVE THE SOVIET STRATEGIC HOLD ON EGYPT EXISTS AND CONTINUES. THE SOVIET UNION HAS NOT BEEN TOLD TO ELIMINATE HER STRATEGIC POSITIONS. THE EVACUATION OF THE ADVISERS AND THE EXPERTS, THE REDUCTION OF THE SOVIET UNITS WHICH WERE INTEGRATED IN THE EGYPTIAN SYSTEM, CONSTITUTE A SIGNIFICANT FACT, BUT DO NOT INDICATE THE CESSATION OF THE SOVIET UNION'S ROLE IN EGYPT.

FROM THE STATEMENTS OF THE PRESIDENT OF EGYPT IT IS NOT DIFFICULT TO SEE THAT HE IS TRYING TO LOCALISE AND LIMIT THE SHOCK, LEST IT DEVELOP INTO A SPLIT. THE EGYPTIANS AND THE SOVIETS ARE DUE TO MEET AND DISCUSS THE FUTURE, AND MEANWHILE, PRESIDENT SADAT IN HIS SPEECH LAUNCHED A VIGOROUS ATTACK ON THE UNITED STATES, IN THE HOPE OF THEREBY SATISFYING HIS SOVIET ALLIES. THE REACTIONS OF THE SOVIET UNION HAVE ALSO BEEN MOST RESTRAINED. THE TASS ANNOUNCEMENT OF 19 JULY ASCRIBED TO THE EVENT THE CHARACTER OF AN AGREED MEASURE. THE STATEMENT SAID THAT THE SOVIET MILITARY PERSONNEL WHO HAD BEEN SENT TO EGYPT FOR A LIMITED PERIOD, HAD COMPLETED THEIR ASSIGNMENT, AND THAT BOTH SIDES DEEMED IT USEFUL THAT THEY BE RETURNED TO THE SOVIET UNION. THE STATEMENT CONCLUDES THAT: "THE SOVIET UNION PLANS TO CONTINUE, IN EVERY POSSIBLE WAY, TO DEVELOP AND STRENGTHEN HER RELATIONS WITH EGYPT, WHICH ARE BASED ON THE FRIENDSHIP AND COOPERATION TREATY AND A JOINT STRUGGLE TO ELIMINATE THE CONSEQUENCES OF ISRAELI AGGRESSION."

AS STATED, WE HAVE NOT SEEN THE END OF THE MATTER. IN SOVIET-EGYPTIAN RELATIONS AN UPHEAVAL HAS TAKEN PLACE THE SIGNIFICANCE OF WHICH SHOULD NOT BE UNDERRATED, BUT IT IS EARLY AS YET TO APPRAISE ITS CONSEQUENCES. IT APPEARS THAT INTERNAL FERMENT AND UNREST CONTINUE TO PREVAIL IN EGYPT. THE SOVIET EXPERTS AND ADVISERS ARE LEAVING, BUT THE DIFFICULT PROBLEMS REMAIN UNSOLVED. WHEN THE HOUR OF EXCITEMENT AND LEAVE-TAKING HAS PASSES, THE PROBLEMS WHICH ARE CRYING OUT FOR A SOLUTION AND REQUIRE DECISIONS WILL STICK OUT ONCE MORE. IN A SITUATION LIKE THIS, WE CANNOT BE SAFEGUARDED AGAINST SURPRISES.

DEVELOPMENTS IN THIS OR THAT DIRECTION MAY WELL TAKE PLACE.

WHO CAN GUARANTEE THAT THEY WILL NOT TRY TO FIND A SOLUTION, OR A WAY OUT OF CONFUSION, FRUSTRATION AND INTERNAL STRIFE IN EGYPT BY RESUMING THE FIGHTING? IN EGYPT, THE DOCTRINE OF PREPARATION FOR A MILITARY DECISION STILL HOLDS SWAY. THE DECLARATIONS OF A WILLINGNESS TO SACRIFICE A MILLION MEN STILL GO ON. HUNDREDS OF THOUSANDS OF MEN ARE STILL UNDER ARMS AND TENSION. IN SUCH A SITUATION, FOR ALL OUR READINESS FOR PEACE, WE MUST BE PREPARED TO MEET THE DANGER OF RENEWED FIGHTING AT ANY TIME.

MEMBERS OF THE KNESSET,

AN EVENT HAS TAKEN PLACE IN OUR REGION. EGYPT IS THE PRINCIPAL AMONG THE ARAB STATES IN OUR REGION, AND THE TIDE OF EVENTS INSIDE EGYPT WILL BE NOT BE RESTRICTED TO THAT COUNTRY ALONE, BUT WILL INFLUENCE THE OTHER COUNTRIES BORDERING ON ISRAEL. ACCORDINGLY, ALTHOUGH IN MY ADDRESS TODAY I HAVE CONCENTRATED ON ISRAELI-EGYPTIAN RELATIONS, THIS DOES NOT IMPLY ANY LACK OF ATTENTION TO OTHER AREAS AND TOPICS, INCLUDING WEIGHTY DOMESTIC ISSUES.

MEMBERS OF THE KNESSET,

I DO NOT INTEND TO DISCUSS PRESIDENT SADAT'S LATEST SPEECH OF 24 JULY IN DETAIL. I WILL CONTENT MYSELF WITH A FEW BRIEF REMARKS:

AMAZINGLY ENOUGH PRESIDENT SADAT REITERATES THE BASELESS ARGUMENT THAT THE UNITED STATES ALLEGEDLY GAVE ITS APPROVAL TO OUR MILITARY MEASURES IN JUNE 1967, AND THAT "THE PLAN WAS BROUGHT TO THE ATTENTION OF PRESIDENT JOHNSON AND HE GAVE HIS APPROVAL TO THE PLAN BEFORE THE AGRESSION..." THERE CAN BE NO GREATER FOLLY.

I PREFER TO REFRAIN FROM REFERRING TO THE ANTI-JEWISH COMMENTS IN SADAT'S SPEECH. IT IS A GRAVE FACT THAT IN HIS MELANCHOLY SPEECH THE PRESIDENT OF EGYPT BROUGHT NO MESSAGE OF A TURNING POINT NOR DID HE INDICATE ANY WAY OUT FOR HIS PEOPLE. I READ HIS SPEECH FROM BEGINNING TO END BUT I DID NOT LEARN HOW HE INTENDS TO TERMINATE THE SITUATION OF "NEITHER PEACE NOR WAR." IT IS A SAD THING TO SEE THAT THE EGYPTIAN PRESIDENT DID NOT PRESENT HIS LISTENERS WITH A BRAVE EVALUATION OF THE SITUATION AS IT REALLY IS AND DID NOT DETERMINE CONCLUSIONS THAT OUGHT TO BE DRAWN FROM EGYPT'S POSITION.

MEMBERS OF THE KNESSET,

PERMIT ME TO REFRAIN FROM ENTERING INTO POLEMICS WITH THE PRESIDENT OF EGYPT IN THE WAKE OF HIS LATEST SPEECH. IT WOULD SEEM THAT THIS IS NOT A ROUTINE TIME IN OUR AREA. IT WOULD SEEM THAT THIS HOUR IN THE HISTORY OF EGYPT CAN, NAY, SHOULD BE THE APPROPRIATE HOUR FOR CHANGE. AND IF IT TRULY IS THE HOUR FOR CHANGE - LET IT NOT BE MISSED.

./...

LAST MONTH MARKED THE FIFTH ANNIVERSARY OF THE SIX DAY WAR. THIS MONTH IS THE 20TH ANNIVERSARY OF THE EGYPTIAN REVOLUTION. NEXT MONTH WILL SEE THE SECOND ANNIVERSARY OF THE CEASE-FIRE. SINCE THE REVOLUTION EGYPT HAS UNDERGONE TRIALS AND DIFFICULTIES, AND HAS ATTAINED ACHIEVEMENTS. THERE WAS PROGRESS AND THERE WERE REGRESSIONS, BUT THERE IS NO DOUBT THAT THE LACK OF PEACE BETWEEN OUR TWO COUNTRIES, AND HER CONCENTRATION ON AGGRESSIVE MILITARY EFFORTS HAVE DIVERTED PRECIOUS RESOURCES INTO BARREN CHANNELS AND HAVE HAMSTRUNG THE POSSIBLE DEVELOPMENT OF EGYPT. THE HOPE OF ~~SUBJUGATING~~ ISRAEL HAS NOT COME TRUE AND HAS NO CHANCE OF BEING REALISED. ISRAEL, THOUGH SHE HAS OVERCOME HER ATTACKERS, IS NOT DRUNK WITH VICTORY. SHE IS AWARE OF THE HORROR OF WAR AND PREFERS TO INVEST HER RESOURCES IN PEACEFUL AND CREATIVE GOALS.

I APPEAL TO THE PRESIDENT OF EGYPT AS THE LEADER OF A GREAT PEOPLE, A PEOPLE WITH AN ANCIENT HERITAGE, WHOSE FUTURE IS AHEAD OF IT, WITH ALL THE FEELING OF RESPONSIBILITY WHICH MUST BEAT IN THE HEART OF A RESPONSIBLE LEADER. IS IT NOT MEET THAT WE DECIDE TO HALT TODAY AND TO STRIKE OUT ON A NEW PATH, NEVER TO RETURN TO THE COURSE WHICH HAS LED TO DEATH, DESTRUCTION AND FRUSTRATION, WITHOUT BRINGING PEACE?

THE PEOPLE AND GOVERNMENT OF ISRAEL DESIRE WITH ALL THEIR HEARTS TO PUT AN END TO THE FIGHTING AND THE CONFLICT AND TO MARCH TOGETHER TOWARDS PEACE. LET US MEET AS EQUALS AND MAKE A JOINT SUPREME EFFORT TO ARRIVE AT AN AGREED SOLUTION TO ALL THE OUTSTANDING PROBLEMS. WHEN ALL IS SAID AND DONE, NO FOREIGN COUNTRY OR FACTOR CAN SOLVE FOR US, OR INSTEAD OF US, THE PROBLEMS WHICH STAND BETWEEN US. THE WELL-BEING AND FUTURE OF OUR NATIONS DEPENDS UPON SUCH A DIALOGUE. NEGOTIATION FOR THE ESTABLISHMENT OF PEACE IS NO BADGE OF SURRENDER OR HUMILIATION. AS ARAB SPOKESMEN ARE WONT TO STATE. NEGOTIATION FOR PEACE IS A SUPREME REVELATION OF SOVEREIGNTY, OF NATIONAL HONOUR AND OF INTERNATIONAL RESPONSIBILITY.

IN YOUR SPEECH OF 24 JULY YOU REFERRED TO THE PRINCIPLE OF THE REVOLUTION WHICH NASSER EXPRESSED IN HIS BOOK, AND I QUOTE:-
"THE PEOPLE IS THE ONLY MASTER, THE SOURCE OF ALL POWER AND ALL RULE BELONGS TO THEM. IT CAN CREATE THE CHANGE AND DICTATE IT."
TODAY, PERHAPS MORE THAN EVER, IT MAY BE POSSIBLE TO DIRECT ALL OF THE POWER, ENERGY AND GOOD WILL TO BRING ABOUT THE TRUE AND LONGED-FOR CHANGE WHICH COULD LEAD US TOWARDS PEACE. BRAVERY AND DARING ARE NOT ONLY MEASURED ON THE BATTLEFIELD, BUT ALSO IN THE ABILITY OF A PEOPLE AND A LEADER TO BLAZE A NEW TRAIL TOWARDS NEW HORIZONS.

./...

FIVE YEARS HAVE PASSED SINCE THE WAR. NEVERTHELESS, WE HAVE NOT DECLARED PERMANENT BORDERS, WE HAVE NOT DRAWN UP AN ULTIMATIVE MAP, WE HAVE NOT DEMANDED PRIOR COMMITMENTS ON MATTERS WHICH MUST BE CLARIFIED BY MEANS OF NEGOTIATIONS. IN STATING THAT SO LONG AS THERE IS NO PEACE WE SHALL FULLY MAINTAIN THE SITUATION DETERMINED BY THE CEASE-FIRE AGREEMENTS, WE DO NOT INTEND TO PERPETUATE THE CEASE-FIRE LINES BETWEEN US OR TO FREEZE THE EXISTING SITUATION. LET US SIT DOWN TOGETHER TO DISCUSS THE PEACE SETTLEMENTS. LET US SEARCH FOR A WAY TO BREAK THE DEADLOCK, TO SEEK A WAY OUT OF THE OSSIFIED SITUATION, LEST WAR BE RENEWED BETWEEN US, AND LET US ADVANCE TOWARDS COMPLETE PEACE.

NOR DO WE CLOSE THE DOOR ON INTERIM MOVES, SUCH AS YOUR PROPOSAL OF FEBRUARY 1971 FOR A SPECIAL ARRANGEMENT FOR OPENING THE SUEZ CANAL. SUCH A SETTLEMENT COULD MAKE A REAL CONTRIBUTION ON THE ROAD TO COMPLETE AND AGREED PEACE, SINCE WE, TOO, REGARD SUCH A SETTLEMENT AS A TEMPORARY SOLUTION - A STEP TOWARDS PEACE, WITHOUT FIRE OR FIGHTING. LET US TRY TO REACH UNDERSTANDING ON REASONABLE ARRANGEMENTS WHICH WOULD MAKE THIS INITIAL STEP POSSIBLE.

THIS APPEAL OF OURS DOES NOT STEM FROM WEAKNESS, NOR OUT OF ANY DESIRE TO TAKE ADVANTAGE OF AN EMBARRASSING SITUATION, BUT OUT OF A DEEP AWARENESS OF THE NEED FOR PEACE, OF THE ADVANTAGE OF PEACE AND THE PREFERABILITY OF NEGOTIATION OVER ANY OTHER ALTERNATIVE.

MEMBERS OF THE KNESSET,

IT WILL NOT RUN COUNTER TO WHAT I HAVE SAID EARLIER, IF I CONCLUDE BY STATING THAT TWO BASIC QUALITIES ARE CHARACTERISTIC OF AND NATURAL TO, ISRAEL'S POLICY: CONSTANT PREPAREDNESS TO WITHSTAND AGGRESSION, AND CONSTANT READINESS TO MAKE PEACE. THESE TWO COMPLEMENT EACH OTHER.

PL/ML/DC/JK/JB/SA/SN/ML

05.00 HOURS

PRESS BULLETIN

JERUSALEM, 16 MARCH 1971

EXCERPTS FROM STATEMENT BY THE PRIME MINISTER IN THE KNESSET

16 MARCH 1971

(CHECK AGAINST DELIVERY)

MR. SPEAKER, MEMBERS OF THE KNESSET,

THE GOVERNMENT OF ISRAEL, LIKE EVERY DEMOCRATIC GOVERNMENT, ACTS IN ACCORDANCE WITH THE POLICY THAT HAS RECEIVED THE APPROVAL OF THE ELECTED PARLIAMENT. OUR GOVERNMENT IS ENGAGED IN A POLITICAL STRUGGLE OVER POLITICAL DEMANDS AND OVER MATTERS OF INESTIMABLY VITAL IMPORTANCE FOR THE COUNTRY'S SECURITY AND FUTURE. IN THIS STRUGGLE, WE ARE GUIDED BY THE BASIC PRINCIPLES OF THE GOVERNMENT'S POLICY AND THE AUTHORITATIVE DECISIONS OF THE GOVERNMENT AND THE KNESSET.

FROM THE ROSTRUM OF THE KNESSET, WE SPEAK NOT ONLY TO EACH OTHER, BUT TO THE NATION AND TO THE WORLD, AND IN VIEW OF ATTEMPTS TO PRESENT THE GOVERNMENT'S POLICY IN A DISTORTED LIGHT AND TO BURDEN IT WITH UNFOUNDED CHARGES, I REGARD IT AS MY DUTY TO REITERATE CERTAIN PRINCIPLES OF THE GOVERNMENT'S POLICY. AFTERWARDS, I SHALL DEAL ALSO WITH THE SUBJECT THAT HAS SERVED THE OPPOSITION AS THE OCCASION FOR THIS DEBATE IN THE HOUSE.

MEMBERS OF THE KNESSET,

ISRAEL WHOLEHEARTEDLY DESIRES A LASTING PEACE BETWEEN HERSELF AND HER NEIGHBOURS. PEACE IS A VITAL NEED FOR OUR PEOPLE AND THE PEOPLES OF THE REGION, AND WE SHALL SPARE NO EFFORT TO ARRIVE AT THE CONCLUSION OF PEACE TREATIES WITH EACH OF THE ARAB STATES BORDERING ON ISRAEL.

IT IS OUR CONVICTION THAT THE HOPED-FOR PEACE CAN BE ACHIEVED ONLY THROUGH NEGOTIATIONS BETWEEN OURSELVES AND OUR NEIGHBOURS, FREE NEGOTIATIONS, CONDUCTED WITHOUT PRIOR COMMITMENTS AND WITHOUT DICTATES. WE WILL REJECT ANY ATTEMPT, FROM ANY QUARTER WHATSOEVER, TO IMPOSE BORDERS. THE DISCUSSIONS ON PEACE, UNDER THE AUSPICES OF AMBASSADOR JARRING, MUST BE CONDUCTED WITHOUT PRIOR COMMITMENTS AND, AS THE HOPED-FOR PROGRESS TOWARDS THE GOAL TAKES PLACE, THE STAGE OF DIRECT NEGOTIATIONS AND THE SIGNING OF A PEACE AGREEMENT WILL ARRIVE.

CONT./...

A CENTRAL SUBJECT IN PEACE NEGOTIATIONS IS THAT OF BORDERS. ISRAEL DESIRES AND IS ENTITLED TO DEFENSIBLE, AGREED AND RECOGNIZED BORDERS, AND SHE WILL NOT GIVE UP THIS RIGHT. SHE WILL NOT RETURN TO THE LINES OF 4 JUNE 1967. READINESS TO NEGOTIATE ON THE SUBJECT OF BORDERS, WITHOUT PRIOR CONDITIONS, IS A DECISIVE TEST OF READINESS TO ENTER INTO A PEACE AGREEMENT WITH US. UNFORTUNATELY, EGYPT IS STILL ATTEMPTING TO IMPOSE A DICTATE INSTEAD OF CONDUCTING NEGOTIATIONS FOR A PEACE AGREEMENT. ISRAEL WILL ACCEPT NO DICTATES FROM ANY PARTY, NOR DO WE ON OUR OWN PART PRESENT EGYPT WITH ANY PRIOR CONDITIONS. THE GOVERNMENT'S POLICY HAS BEEN NOT TO DRAW MAPS EXCEPT IN THE COURSE OF NEGOTIATIONS OVER BORDERS. THIS POLICY REMAINS IN FORCE. WHEN THE TIME COMES, THE GOVERNMENT WILL DECIDE ON ITS POSITION AND THE MATTER WILL BE SUBMITTED TO THE KNESSET IN ACCORDANCE WITH THE DEMOCRATIC PROCEDURES OBTAINING AMONG US. THAT MOMENT, I REGRET TO SAY, HAS NOT YET COME.

HERE I MUST RECALL THAT THE GOVERNMENT OF ISRAEL HAS NEVER OPERATED ACCORDING TO THE "NOT ONE INCH" POLICY OF KNESSET MEMBER BEGIN, EVEN WHEN HE AND HIS COLLEAGUES PARTICIPATED IN THE GOVERNMENT. WE HAVE NEVER SAID THAT THE CEASE-FIRE LINES HAVE TO BE THE PEACE BOUNDARIES. WE HAVE SAID THAT THE BOUNDARIES HAVE TO BE DEFENSIBLE AND AGREED UPON IN NEGOTIATIONS BETWEEN THE PARTIES, AND FOR THIS ISRAEL WILL STRUGGLE WITHOUT FLINCHING. MR. BEGIN AND HIS COLLEAGUES HAD AN OPPORTUNITY TO CONVINCING THE ELECTORATE THAT PEACE COULD BE OBTAINED THROUGH THE "NOT ONE INCH" DOCTRINE, BUT THE GREAT MAJORITY OF THE PEOPLE REJECTED THAT DOCTRINE.

OUR RICH EXPERIENCE OVER THE LONG PERIOD FROM THE WAR OF INDEPENDENCE TO THE DAYS OF JUNE 1967 HAS TAUGHT US THE INEFFECTIVENESS AND THE DANGER INHERENT IN RELIANCE UPON ARRANGEMENTS INTENDED TO SERVE AS SUBSTITUTES FOR DEFENSIBLE BOUNDARIES. U.N. OBSERVERS AND A U.N. FORCE WERE PLACED ON OUR BORDERS, AND ALL OF US ARE AWARE OF THE OUTCOME. IT IS OUR EXPERIENCE IN DEFENDING OURSELVES THAT HAS BROUGHT US TO RECOGNIZE THAT NO GUARANTEES OF ANY KIND CAN BE REGARDED AS A SUBSTITUTE FOR DEFENSIBLE BOUNDARIES WHICH WE CAN DEFEND BY OURSELVES.

MEMBERS OF THE KNESSET,

THESE PRINCIPLES ALSO FOUND EXPRESSION IN MY CONVERSATION WITH THE DEPUTY EDITOR OF THE LONDON "TIMES," THE MAIN POINTS OF WHICH WERE PUBLISHED ON 13 MARCH 1971.

CONT....

AS REPORTED BY THE PAPER'S CORRESPONDENT HIMSELF, HE DID NOT MAKE A STENOGRAPHIC RECORD, BUT PUBLISHED THE MAIN POINTS OF WHAT I SAID AS NOTED BY HIM, IN THE THIRD PERSON AND NOT IN DIRECT QUOTATION. SOMETIMES HE CHANGED THE ORDER OF WHAT WAS SAID, AND THE CONTEXT DID NOT ALWAYS BRING OUT CLEARLY THE FULL SIGNIFICANCE OF THE POINTS I MADE IN THE COURSE OF THE CONVERSATION. SINCE THE QUESTIONS PUT TO ME WERE LIKewise NOT PUBLISHED, THE FULL MEANING OF THE REPLY THAT WAS PUBLISHED DOES NOT ALWAYS EMERGE.

I HAVE NO REASON TO RETRACT ANYTHING THAT I SAID TO MR. HEREN. IN VIEW OF THE SERIOUSNESS OF THE ISSUES AND THE INTERPRETATIONS WHICH HAVE BEEN PUT ON THEM, I FEEL IT MY DUTY TO CLARIFY SOME OF THE POINTS EXACTLY, TO AVOID MISUNDERSTANDINGS.

I DID NOT ENGAGE IN DRAWING MAPS, NOR DID I DELINEATE BORDERS. THIS APPLIES EQUALLY TO ISRAEL'S EASTERN BORDER. I STRESSED THAT THE BORDER BETWEEN US AND JORDAN MUST BE A SUBJECT FOR NEGOTIATION BETWEEN US.

IN REPLY TO A QUESTION ON OUR SETTLEMENTS IN THE JORDAN VALLEY, I SAID THAT ISRAEL MUST HAVE A HOLD IN THAT AREA.

I WAS ASKED WHETHER THE GOVERNMENT HAD ADOPTED THE PLAN KNOWN AS THE ALLON PLAN AND I REPLIED THAT WHEN IT CAME TO NEGOTIATIONS ON THE BORDER WITH JORDAN, THERE ARE AND WOULD BE OTHER PLANS AS WELL. I WAS ASKED WHETHER THERE WAS A PLAN FOR OUR REMAINING ON THE HEIGHTS, AND REPLIED THAT THIS WAS ALSO A POSSIBILITY. I REFRAINED FROM ADOPTING A SPECIFIC PLAN, ON THE ASSUMPTION THAT WHEN THE TIME COMES, THE GOVERNMENT WILL DECIDE.

I MENTIONED THAT GAHAL AND THE NATIONAL RELIGIOUS PARTY WANT ALL OF JUDEA AND SAMARIA. AS FOR MYSELF, I REPEATED MY RESERVATIONS, WHICH I HAD ALREADY EXPRESSED ON MORE THAN ONE OCCASION, AT THE ADDITION OF 600,000 ARABS TO ISRAEL, OUT OF A DESIRE TO PRESERVE THE JEWISH CHARACTER OF THE STATE.

I REJECTED EGYPT'S RETURN TO GAZA. AT THE SAME TIME, I MADE IT CLEAR THAT ISRAEL WOULD BE PREPARED TO ALLOW KING HUSSEIN THE USE OF PORT SERVICES IN GAZA OR HAIFA, AS HAD BEEN PROPOSED IN THE PAST, WITHOUT CORRIDORS.

WHEN TALKING ABOUT SHARM EL-SHEIKH, WHICH COMMANDS THE STRAITS OF TIRAN, I MADE IT CLEAR THAT IT MUST REMAIN IN OUR HANDS WITH TERRITORIAL CONTINUITY OF ACCESS BETWEEN SHARM EL-SHEIKH AND ISRAEL. I SAID THAT NEGOTIATIONS HAD TO BE CONDUCTED ON THE LINE OF CONTINUITY TO SHARM EL-SHEIKH, AND THAT THE REGION IN SINAI WEST OF THE AREA OF CONTINUITY MUST BE DEMILITARIZED. SOME CONFUSION HAS OBVIOUSLY OCCURRED IN CONNECTION WITH THE 'TIMES' QUOTATION REFERRING TO NEGOTIATIONS ON THE BORDER AROUND EILAT.

CONT./...

CERTAIN COMMENTATORS HAVE ATTRIBUTED TO ME A PROPOSAL CONCERNING THE STATIONING OF AN INTERNATIONAL FORCE IN SINAI. I DID NOT PROPOSE THIS, NOR HAS SUCH A PROPOSAL BEEN PUBLISHED. I EXPRESSED MY OPINION CONCERNING A MIXED FORCE TO ENSURE THE DEMILITARIZATION, WHICH MUST INCLUDE ISRAELI SOLDIERS AND IN WHICH, POSSIBLY, EGYPTIAN SOLDIERS COULD ALSO BE INCLUDED. I TOUCHED ON SUCH A POSSIBILITY, BUT I MUST STRESS THAT NO VIEW ON THIS SUBJECT HAS YET BEEN CRYSTALLIZED IN THE CABINET. I AM CONVINCED THAT THE PRESENCE OF ISRAELI SOLDIERS GUARDING THE DEMILITARIZATION IS MOST ESSENTIAL TO ENSURE IT.

MEMBERS OF THE KNESSET,

IN ADDITION TO THESE CLARIFICATIONS, AND IN ORDER TO COMPLETE THE PICTURE, I WILL MENTION SOME OF THE THINGS I SAID TO THE "TIMES" CORRESPONDENT, WHICH WERE ALSO PUBLISHED IN HIS REPORT:

1. JERUSALEM SHALL REMAIN UNITED AND PART OF ISRAEL.
2. ISRAEL WILL NOT COME DOWN FROM THE GOLAN HEIGHTS, WHICH DOMINATE THE HULAH VALLEY.
3. THE JORDAN RIVER MUST NOT BE OPEN FOR ARAB TROOPS TO CROSS.
4. I SAID I WAS OPPOSED TO AN INDEPENDENT PALESTINIAN STATE ON THE WEST BANK.
5. SECURE AND RECOGNIZED FRONTIERS, TO BE DETERMINED BY NEGOTIATION, ARE NECESSARY TO PREVENT ANOTHER WAR. INTERNATIONAL GUARANTEES CANNOT REPLACE SUCH BORDERS.
6. ISRAEL IS PREPARED TO NEGOTIATE WITH THE ARABS ON ALL ISSUES, BUT WILL NOT BE DICTATED TO.

ML/DC/MV/JK/AK/SR/SA/ML

15.15 HOURS

MIDDLE EAST BACKGROUND

Jerusalem, May 1973

ISRAEL AND THE "PALESTINE ISSUE"*

In the course of her address on 12 ^{April} ~~May~~ of this year to the Secretariat of the Labour Party, the Prime Minister put forward her point of view in respect of the Palestinians and the Palestinian entity.

We Israelis make no pretensions of determining whether there is or is not a "Palestinian entity." This decision is the privilege of the Arabs themselves. As a result of the war imposed upon us in 1948, some of the Arabs of Palestine left and wandered to other places. None the less, I reject the contention that "two and a half million Palestinian Arabs are wandering about the world without a homeland."

There is a complete distortion in any comparison between the situation of the Jews in the Diaspora who are without a homeland and that of the Palestinians. The Palestinian Arabs live among their brethren, with whom they share a common religion, culture and language. The Arabs themselves declare that they are a single Arab nation -- even though it is a nation which stretches over eighteen independent states.

The differences and distinction between an Arab from Judea or Samaria living today in Amman and an Arab who has for generations lived on the East Bank of the Jordan are much less than the differences and distinction among Jews from various lands -- yet we absorb these Jews and blend with them into one nation. Whoever speaks in terms of balance and analogy between the Jewish problem on the one

*An authorized English version from the Jerusalem Post, 20 April 1973.

hand and the Palestinian problem on the other is ignoring the fact that this parcel of land in which we have established the State of Israel is the only one in which the Jewish people can be sovereign and in which every Jew can live with his fellow-Jews in independence.

A non-Israeli who hears such a comparison and is persuaded by it is only a step away from accepting the concept of "the plundered earth" and everything implied by it.

The Palestinian refugee problem has not yet been solved only because the Arab States have kept it unsolved for use against us. A shocking example of this was the situation prevailing in the refugee camps in 1967 when we entered the Gaza Strip.

The Egyptian government, for instance, did not extend Egyptian citizenship to the inhabitants of the Gaza Strip, nor did it allow them to work or to move anywhere else.

In contrast with the unfriendly behaviour of some of the Arab States, the government of Jordan extended Jordanian citizenship to the Arabs of Palestinian origin within its territory. Citizenship was bestowed upon the residents of Judea and Samaria as well as upon their brethren on the East Bank. All these - those on the East Bank and those in Judea and Samaria - are thus Jordanian citizens.

Opportunities in Jordan

The Palestinian Arabs have in Jordan every opportunity for national self-expression. They need Jordan - just as Jordan cannot exist without them. There are in Jordan wide spaces with a development potential in which the Palestinians can be rehabilitated.

Some 600,000 or more citizens of Palestinian origin are now living on the East Bank of the Jordan. For many years now, never less than half of the members of the Jordanian Parliament have been of Palestinian origin, as are the

majority of the members of the present Jordanian Cabinet.

Between the Mediterranean Sea and the Eastern Desert, there is room for two states only: a Jewish state, and an Arab state — Israel and Jordan. We oppose the establishment of an additional Arab state in the region between Israel and Jordan.

As I have mentioned, there are at least 600,000 citizens of Palestinian origin living on the Eastern Bank of the Jordan River. This population is bound to the Arabs of Judea and Samaria by family ties and by a common origin. For this reason, I am glad that the policy of the open bridges is continuing, a policy that makes it possible to maintain this link between the Arabs of the administered territories and their brothers in Jordan and the Arabs in the neighbouring countries.

During the past two years, about half a million people have crossed those bridges. This figure includes some 210,000 inhabitants of the administered areas who crossed into Jordan for visits to that and other Arab countries, and about 290,000 inhabitants of Arab countries who visited the administered areas and Israel, including 260,000 who came in the framework of the summer visits. The number of Arabs crossing the bridges in both directions is increasing steadily.

We have enacted the policy of the open bridges out of consideration for the needs of the Arabs in Judea and Samaria and their brethren living on the East Bank of the Jordan. One can imagine the suffering and distress caused this population if the bridges were barred, and with them, the opportunity to maintain family contacts and the large-scale exchange of goods between Judea and Samaria, and the East Bank of the Jordan.

Commenting in the Knesset on King Hussein's speech of March 15, 1972, I said: "We have never interfered in the internal structure or nature of the regime of any country. Should the King of Jordan decide to change the name of his kingdom to "Falastin" or any other name, and to introduce changes in the internal structure of his realm in order to give, within his kingdom, an

opportunity for self-expression to those Arabs who call themselves Palestinians, and if, in the course of negotiations between us, we should have agreed on all relevant aspects including the territorial one - then we should not concern ourselves with taking a stand in internal affairs which are within the sovereign competence of the Arab nation that borders on Israel in the East."

We shall not negotiate with the organizations of murderers and their leaders who endeavour to destroy the State of Israel and to establish instead a Palestinian state on the "plundered earth." All the more so since the murder and terror organizations' claims of representing the Arabs of Judea and Samaria, and Arabs of Palestinian origin in other countries, lack all foundation.

The peace treaties shall include a reiteration of our readiness, which has remained valid throughout the years, to pay compensation for abandoned Arab property, and our willingness to offer all technical aid for the rehabilitation of refugees in Arab countries. The rehabilitation of those refugees who live within the borders of Israel shall be our responsibility. The problem of the Arabs who strive for a Palestinian identity can and must find its solution in the Kingdom of Jordan. At the conclusion of the peace treaties, we shall insist that the advent of peace be accompanied by an end to the Arab-Israeli conflict and that it be agreed that the Arabs shall have no further claims on Israel.

משרד החוץ

הפסגה הדו-מעצמתית

היבט מצרי

(הערכה)

אל: מר שמחה ציניץ, מנהל אגף ראש

סודי ביותר

לנמען בלבד

עוֹתֵק מִס. 4

משרד החוץ
סודי ביותר

14.6.72, ירושלים,

א ל: מר שמחה דיניץ, מנכ"ל משרד רוה"מ

מאת: משה ששון, סמנכ"ל משה"ח

למח. י. א.

בהנחה שתמצא ענין בכך, הנני מצרף העתקו
של תזכיר שהוכן עבור שר-החוץ ובו הערכת תוצאות
הפסגה הדו-מעצמהית מחוץ היבט מצרי.

הנני מצרף שני עותקים שמצא תרצה למסור אחד
מהם לעיונה של רוה"מ.

ב ב ר כ ה,

למח. י. א.

משה ששון

ירושלים, א' בחמוז השל"ב
13 ביוני 1972

א ל: שר-החוץ
המנכ"ל

מאת: משה ששון, סמנכ"ל

הפסגה הדו-מעצמתית - היבט מצרי
(ה ע ר כ ה)

יש להניח שבימים אלה מתקיים במצרים מאמץ להערכה-מצב, לבחינת המשמעויות ולבריקת האופציות הפתוחות בפני מצרים אחר סיום מפגש הפסגה הדו-מעצמתית.

כן אפשר להניח שמאמץ הערכה זה יסוכם ויגובש עם שובו של שר-המלחמה המצרי מבקורו במוסקבה. עם זאת, כבר עתה ניחן, להערכתי, להבחין בכמה מאפיינים העשויים להיות כלולים בהערכה מצרית מעין זו.

במסך הרצוף, נסיתי להעריך תוצאות מפגש הפסגה בעיניים מצריות ולרשום מספר מאפיינים המבוססים בחלקם על הערכתי האישית ובחלקם על המידע שהצטבר אצלנו, ממקורות שונים, על ההתרחשויות בפסגה.

בסיום, הרשיתי לעצמי להוסיף הערת סיכום המתייחסת למסקנה הישראלית המתבקשת מההערכה הרצופה של ההיבט המצרי המשוער.

ב ב ר כ ה,

מ. ששון

דף 1... מתוך 3. דפים
עותק 1... מתוך ... עותקים

היבט מצרי לתוצאות הפסגה הדו-מעצמחית
(ה ע ר כ ה)

1. מצרים חרשום בוודאי לפנייה כי עלו בחרוהו מאמציה הטרומ-פסגתיים להניע את בריה"מ להעניק לדיון המזה"תי בפסגה מעמד של "בעית-יסוד" במערכת היחסים בין שתי מעצמות-העל.
2. מצרים יכולה לרשום לפנייה כי נכזבה משאלתם של כמה ממדינאיה שקיוו כי בריה"מ חציע לארה"ב עיסקה (שחספק את מלוא תביעותיה של מצרים) על בסיס של "קח ותן" בנושאי ויטנאם-המזה"ת.
3. העובדה ששתי מעצמות-העל לא מצאו דרך/^{לשאל} (ואולי אף לא ניסו כלל) במשבר ויטנאם על אף הקרבות המחוללים בה, עשויה להניע כמה ממדינאיה של מצרים להצטרף לאותו מחנה מצרי הכופר בדעתם של אלה הטוענים שחמום החזית במזה"ת יאלץ את שתי המעצמות לדון במשבר באזורנו ולהזיזו מקפאונו.
4. מותר להניח שיימצאו בקרב ראשי הממשל המצרי גורמים שיגיעו למסקנה האומרת שכתוצאה מהפסגה ומאופן טפול המעצמות בבעית האזור ניתן להסיק שהסיכויים לכפיית פתרון ירדו ביחס הפוך לעוצמת התקוות שטופחו בהקשר זה בקרב חוגים מסוימים במצרים.
5. הערכת-מצב שקולה עשויה להניע מצרים להסיק כי בעקבות הפסגה ירדו, עוד יותר, סיכוייה של אוצצית המלחמה הכוללת וכן ירדו, במדה מסוימת, גם סיכוייה של מערכת חלקית. (כתוצאה מהאישור בדבר החשיבות הראשונה במעלה ששתי המעצמות מייחסות להמשך הפסקה-האש).
6. לעומתו, רשאית מצרים לרשום לעצמה בסיפוק כי תביעתה המרכזית של ארה"ב - לפתוח במהלך של הקפאה או מיתון בהזרמת הנשק לאזור עד לרמה מסוימת - נדחתה ע"י בריה"מ (הדאגה והחששות הרציניים שהיו למצרים בהקשר זה, ערב הפסגה, מצאו בסויין בהודעת סאדאת בדבר "התנגדות מצרים להגבלת החימוש בטרם תיסוג ישראל מכל השטחים").
7. ואמנם, אין זה מקרה שערב הפסגה ואף במהלכה נמשך זרם האספקה למצרים. יתר-על-כן, בהזמינה את שר-המלחמה המצרי לביקור במוסקבה מייד אחר הפסגה ביקשה בריה"מ להפגין הן למצרים והן לעולם (בעיקר - הערבי) הלכה למעשה שהפסגה לא הגבילה, ולצ קהוא זה, את מדיניות בריה"מ בנושא "המשך חיזוקה הצבאי של מצרים".
8. עם זאת, ראייה מצרית מפוקחת וריאליסטית יותר, מן הדין שתניע מדינאים מצריים להגיע למסקנה שטרוב בריה"מ להסכים להגבלת הנשק נובע לא רק מהתביעה המצרית, אלא גם, ואולי בעיקר, מתוך אינטרס טובייתי עצמי: שהרי אין לבריה"מ כל עניין לפגוע במו ידיה במנוף העקרי שפילס לפנייה חדירחה לאזור ושהנו כיום האמצעי הבלעדי כמעט שבעזרתו משתדלת בריה"מ להוסיף ולקיים את מעמדה הנוכחי במצרים.

דף 2. מחוך 3. דפים
עוחק 4. מחוך ... עוחקים

9. מצרים חקבע בוודאי שבריה"מ עמדה בדיבורה והעניקה מלוא החמיכה המדינית והתעמול-
תית לעמדה המצרית המוצהרת ("אף שעל") בהציגה בפסגה חביעות פרו-ערביות מקסימליות
ללא זכונות לפשרות כלשהן.
10. עם זאת, רשאים המצרים להרהר שמא הקשיחות והקיצוניות בהן הוצגה בפסגה העמדה הער-
בית על-ידי הסובייטים, לא נועדו אלא להבטיח את האינטרס הסובייטי המרכזי (הבטחת
אי-פחרון הסכסוך) יותר מאשר לשרת את העמדה המצרית.
מצרים עשויה, אם-כן, להשום לעצמה שבריה"מ ככל שמלאה (בלהיטות יתר) את המשאלה
המצרית בדבר ההגנה על מלוא עמדתה המדינית, הצליחה, בעת ובעונה אחת ובאמצעות אות
מהלך עצמו, לדחות את תביעתה האחרת של מצרים בדבר חילוצה מסב של "לא מלחמה ולא
שלום".
11. מצרים עשויה להגיע למסקנה שלבריה"מ אין כל ענין לשאה ולתת עם ארה"ב בשאלת המזה"ח
כל עוד ידה של ארה"ב באזורנו הנה על העליונה, וכן כל עוד במרכזו של דיון כזה
יהיה על בריה"מ להגן על החביעות המצריות ולא על כלל האינטרסים הסובייטיים באזור.
12. יתר-על-כן, ממהלכי עירק מיד אחר הפסגה, לא תחטיא מצרים את המטרה אם אמנם תגיע
מצרים למסקנה שבריה"מ החליטה לנצל את נושא הנפט באזור לצרכיה האסטרטגיים שלה ולא
לצרכי ניצולו בשרות הסכסוך הישראלי-מצרי. (מותר להניח שתמהלך העירקי הנו תולדה
של תאום סובלטי-עירקי מוקדם ולא תוצאה של תאום והחלטה עירקית-מצרית).
13. סיכום מצרי כנה של הערכה כזו עשוי להביא את מצרים למסקנה כי:
* בריה"מ מעריכה שלמצרים "אין כיום שיניים", היינו שאין לה היכולת ליטול יוזמה
מדינית או צבאית עצמאית בעלת-משקל.
* בריה"מ מעריכה שמעמדה של מצרים בעולם הערבי נחלש כאשר להחרפת חולשה זו תורפת
ביודעין גם בריה"מ עצמה וזאת על-ידי מאמציה לחזק מגעיה הישירים עם כמה ממדי-
נות-ערב ומאחזיה בהן.
* בריה"מ מעריכה שאין למצרים היכולת להעניק לה שרותים טובים יותר (מהותית) מאלה
שמצרים כבר מעניקה לה כיום.
לאור הערכה מצרית כזו של העמדה הסוביטית, עשויה מצרים להגיע למסקנה שכל דאגתה
הנוכחית של בריה"מ (ביחס למצרים) מצטמצמת באיחור האמצעים והדרכים לקיום רפת חדי-
רתה הנוכחית במצרים. ולשמירה על חדירה זו מפני זעזועים אפשריים, תוך כדי הקפדה
על המשך קיומו של הסכסוך.
14. במסגרת מדיניות זו מותר לה, למצרים, להניח שבנושא ההסדר החלקי משאירה בריה"מ
ההחלטה בידי מצרים עצמה כאשר בריה"מ מניחה שההחלטה המצרית בנושא זה תהיה
פועל יוצא מחושת המשטר בנושא הלחצים הפנימיים במצרים.
15. במלים אחרות - רשאית מצרים לסכם לעצמה כי הפסגה, במקום שתקל עליה ותצביע בפניה
על מוצא נאות, העמיקה את הדילמה שבה היא נתונה ואף ייצבה אותה, לפחות לחודשים
הקרובים.

AMERICAN EXPRESS

CARD DIVISION
STATEMENT

PREVIOUS BALANCE

NEW CHARGES

17.90

CREDITS

TOTAL DUE

\$17.90

095 014 822 1

PAYMENTS OR CHARGES RECEIVED AFTER
DATE BELOW WILL APPEAR NEXT MONTH.

05/09/72

PLEASE KEEP
THIS STUB
FOR YOUR
FILES

CHECK NO

DATE PAID

LOST OR STOLEN CARD?

If you notify us before your card is fraudulently used, the company assumes all charges. But even if you cannot do so, you automatically have free \$50.00 deductible liability protection.

PROMPTNESS PAYS OFF

If your card is lost or stolen in the Continental United States immediately telephone Space Bank (Toll Free) 800-AE-B-5000*. Outside Continental United States call or wire Space Bank or nearest American Express Office.

Call:
800-AE-B-5000

or
wire: AMERICAN EXPRESS COMPANY
CARD DIVISION
770 BROADWAY
NEW YORK, NEW YORK 10003

* In Tennessee dial 800-542-5115, in Honolulu dial 922-2734, in Puerto Rico dial 809-725-7871.

MAKE A SEPARATE RECORD OF YOUR ACCOUNT NUMBER AND KEEP IT IN A SAFE PLACE.

Note: A delinquency charge of $1\frac{1}{2}\%$ per month (but not in excess of the lawful maximum) may be added on any amount 60 days in arrears if not received prior to the next monthly billing date and thereafter on all amounts 60 days or more in arrears until paid.

דף 3. מתוך 3.. דפים
עוחק 4. מתוך ... עחקים

16. ניתן להניח שההנהגה המצרית (ובראשה הנשיא מאדאט ושר-המלחמה סאדק) נחונים בימים אלה בבדיקת האופציות הפתוחות בפני מצרים כאשר לצרכי בדיקה זו מונחות לפניה:
- * הערכת תוצאות מפגש הפסגה (משמעויות מדיניות וצבאיות).
 - * הערכת המצב הפנימי במצרים והשלמותו.
17. ניתן אולי להעריך שכמה מהשאלות הבאות עשויות להיות מוצגות במסגרת תהליך בדיקת האופציות:
- * לאור האכזבה מהפסגה, ומחפיקדה של בריה"מ בהקשר זה (תפקיד ממנו ניתן להסיק בברור שבריה"מ העדיפה את האינטרסים הגלובליים שלה על פני האינטרסים הדוחקים של מצרים), האם ניתן לבחון מחדש את הקו המדיני המצרי הנשען כולו על בריה"מ? מגבלותיה של אפשרות זו נעוצות בחלות המוחלטת של מצרים בנשק מבריה"מ, בהזד-קקותה הדחופה ולטווח קצר לחוספת משמעותית של עוצמה - ומכאן - חוסר-יכולתה של מצרים לתמרן בהקשר זה.
 - * לאור המגבלות הנ"ל - ההכרח לזום דו-שיח ולחץ מתמשך על בריה"מ במגמה לשכנעה שהקפאת המצב הנוכחי לתקופה ממושכת עשויה להמיט שואה לא רק על המשטר המצרי הנוכחי אלא גם על מעמדה של בריה"מ ומאחזיה במצרים העשויים להגרף בהתמוטטות האפשרית. על בריה"מ להשתכנע שהמשך המצב של "לא מלחמה ולא שלום" יהיה משגה סוביטי מבחינת האינטרסים של בריה"מ באזור. התביעה המצרית מבריה"מ, בהקשר זה, תוסיף להיות מחויבות סוביטית ללחץ מדיני יעיל יותר, ובהעדר תוצאות, הסכמה ומחויבות סוביטית להפעלת לחצים צבאיים.
 - * לאור האכזבה (במישור המדיני) מבריה"מ ולאור הרושם הברור שבריה"מ מנווטת את שיפולה בהתאם לאינטרסים הסוביטיים הגלובליים, יתכן ותוצג השאלה: האם לא הגיע הזמן לבדוק ישירות, ולוא בחשאי, עם ישראל מידת נכונותה לפשרה בתנאים מינימליים.
- מהלך כזה, ככל שקטמו במצרים הנו להערכתי בקו עליה איטית, ולאור ההמור הכרוך בו מבחינה פנימית, איננו בשל עדיין די צרכו.
- * לאור המבוי הסתום בו נמצאת מצרים, וביחוד בהחשב במצב הפנימי הלוחץ והחובע חדוזה, האם לבגש כבר עתה לבדיקת נושא ההסדר החלקי. שקולי מצרים יושפעו בנושא זה מהערכתה, מצד אחד, את המצב הפנימי במצרים ומהערכתה, מצד שני, לגבי סכוייה להניע ישראל לשנות תנאיה.
 - בהקשר זה תעמודנה שתי שאלות משנה: (א) בדיקת הנושא תוך החלטה מצרית לא לשנות עמדתה ותנאיה. (ב) בדיקתו תוך החלטה לוותר כבר עתה על עקרון החציה.
 - * לבדוק ולחשב מה מידת העוצמה הצבאית והתמיכה הבינלאומית שיש בידי מצרים לרכז (באמצעות מאמץ מרוכז) עד למועד כניסת הנשיא הבא של ארה"ב לתפקידו, וזאת במגמה לשוב באותו מועד ולשקול מחדש סיכוייה המדיניים (הכולל או החלקי) ו/או סיכוייה הצבאיים (הכולל או החלקי); ולפעול עד אז, ללא שינוי הקו הנוכחי, במישורים המדיניים, הבי"ל, הביילטרליים והבינערביים.
18. המסקנה הישראלית המתבקשת מהערכת ההיבט המצרי המוצע לעיל הנה שממדי ההרחעה הצבאית ומדת התמיכה הבי"ל שיהיו בידי ישראל בחדשים הראשונים לכניסתו של נשיאה הבא של ארה"ב הם אשר ישפיעו על הבחירה המצרית מכלל האופציות הנזכרות לעיל.

מחלקת אירופה

ידיעות על מזרח

3

משרד החוץ

שמור

ירושלים, כז' בטבת תשל"ב
14 בינואר 1972

גליון מספר

1/72

עמוד

התוכן

ברית המועצות

בריה"מ-טזה"ח

1 - 2	1. הסיוע הצבאי הסובייטי למצרים -
2 - 3	2. פתרון המשבר במזה"ח בדרכי שלום -
3 - 4	3. בריה"מ-סיף-ערב -
4 - 7	4. האנטי-קומוניזם והאנטי-סובייטיזם -
7	5. מדיניות בריה"מ במזה"ח - דעות צרפתיות -
8	6. הכנית השלום הסובייטי (פרימקוב) -

עניני פנים

9 - 10	החלטה מליאת המפלגה -
10 - 11	הקציב 1972 -

רומניה

12 - 14	רומניה - מדינות ערב -
14	רומניה - סיף -

עניני פנים

15 - 16	המכצע האידאולוגי -

יוגוסלביה

17 - 18	<u>יוגוסלביה - בריה"מ</u>
18	ביקור ברזינייב -
18 - 20	הודעה בלגרד -
	המשבר הפנימי בבריה"מ -

עניני פנים

21	מהומות הסטודנטים -

מלטה

22 - 25	הדירה מזרח אירופית -

ברית המועצות

ברית מ-מזה"ח

1. הסיוע הצבאי הסובייטי למצרים

בעבר וגם היום מבטיחים הסובייטים למצרים וליהר ארצות ערב סיוע כולל - תמיכה מדינית באו"ם, סיוע כלכלי ואספקת נשק הגנתי בעיקר להדפת החוקפנות.

ההודעות המשותפות והחבטאות סובייטיות שונות אינן מסתירות תמיכה זו.

כן כותב קוסטיגין בשדר אל ניקסון ב-30.1.1970:

...the Soviet Union will be forced to see to it that the Arab States have means at their disposal, with the help of which a due rebuff to the arrogant aggressor could be made.

סעיף 8 של ההסכם הסובייטי-מצרי (27.5.71) מדבר על שחוף פעולה בשטח צבאי שמטרתו

חיזוק הכח ההגנתי של מצרים:

In the interests of strengthening the defense capacity of the United Arab Republic, the high contracting parties will continue to develop cooperation in the military field on the basis of appropriate agreements between them. Such cooperation will provide specifically for assistance in the training of the U.A.R. military personnel, in mastering the armaments and equipment supplied to the United Arab Republic with a view to strengthening its capacity to eliminate the consequences of aggression as well as increasing its ability to stand up to aggression in general.

בעה חתימת ההסכם הידידות הדגיש פודגורני בנאומו בקהיר:

The Soviet Union has been and will remain on the side of the UAR people...

בעה אשרור ההסכם במוסקבה (27.6.70) הדגישו פודגורני ופונומריוב שהסכם הידידות

הוא כלי לחיזוק של הברית למאבק לוחם, מאפשר תאום ומכפיל את המאמצים המשותפים נגד החוקפנות האימפריאליסטית.

בהודעה המשותפת נחום ביקורו של סאדאת במוסקבה נאמר:

The Soviet side confirmed that the Soviet Union will continue to give Egypt and other Arab countries all-round help and support in their just struggle against the imperialist Israeli aggression.

לפני הביקור השני של חת הועדה של הנשיאים האפריקאים בישראל, שידר רדיו מוסקבה
בשידור באנגלית לאפריקה "שלום וקדמה" (23.11.71):

The Soviet Union is extending large-scale aid to the Arab peoples
struggling for the liquidation of the after-effects of the Israeli aggression.
This aid has considerably consolidated the defence potential of the Arab
Countries and has brought defeat to the plans of the imperialists and their
henchmen.

2. פחרון המשבר במזה"ת בדרכי שלום

להלן התבטאויות סובייטיות אחרונות על פחרון המשבר במזה"ת בדרכי שלום על יסוד החלטת
מועבי"ס 242.

1. כתבתו של הפרשן המדיני של סוכנות הידיעות "נובוסטי" ששודרה ברדיו מוסקבה

ב-22 בנובמבר לרגל 4 שנים של החלטת מועבי"ס 242:

- בריה"מ היחה בדיעה, והיא עדיין בדיעה, שאפשרי והכרחי לפחור את המשבר במזה"ת
בדרכי שלום, בלי שימוש כנשק. החלטת 242 היא הבסיס הריאליסטי לפחרון זה.
החלטה לא בוצעה בגלל מדיניות ההפרעות הישראלית.

- למען הצדק יש לחסל לתלוסיין את הכבוש הישראלי של האדמות הערביות, לסיים את
מצב המלחמה, לכונן שלום בין מדינות האזור ולהכיר בזכויות הערבים הפלשתינאים.
- לכל מדינה באזור זכות לקיום בטוח ועצמאי. לכן אין לקבל שהגדרה עצמית של כמה
מדינות תושג ע"י שלילת הזכויות הלאומיות וזכות למולדת מלאומים אחרים. כנון
שלום קבע יושג ע"י פחרון קודם וצודק של בעיה הפליסטים הפלשתינאים.

- הכרחי שהסדר השלום במזה"ת יבוסס על יסוד הסכם בין הערבים ובין ישראל, ויחייב
את שני הצדדים. להסכם כזה אפשר להגיע, לדוגמא, באמצעות שליחותו של יארינג.
- העמדה המעשית של מצרים בשיחות יארינג היא בתאום מלא עם התכניה להסדר מדיני
אשר עובדה ע"י מועבי"ס. בריה"מ מעריכה עמדה זו כריאליסטית ומצביעה על הרצון
הכנה של המצרים לפחור את המשבר בדרכים מדיניות.

2. ב-23 בנובמבר שידר רדיו מוסקבה באנגלית בתכניהו "שלום וקדמה" המיועד לארצות

אפריקה:

...the Soviet Union considers that the solution of the Middle East
conflict by peaceful means without the use of arms is possible and
should be utilised.

...the USSR advocates solution of the Middle East problem through negotiations on the basis of the lawful rights of people who have become victims of imperialist aggression.

At the forthcoming discussions of the Middle East question by the General Assembly session, the Soviet Union will employ its whole authority in order to advance the cause of peaceful settlement of the Middle East problem from its present deadlock.

3. התגובה הסובייטית לנאומו של סאדאט מ-20.11.71: בשידורי רדיו מוסקבה ברוסית ובלועזית הזכירה סוכנות הידיעות טא"ס את הנאום בקיצור וכלי ציטוט קטעים כפי שנוהג בדרך כלל. בהודעה נאמר: הנשיא סאדאט הגיע למסקנה שאין מקום לויכוחים נוספים עם ישראל עד שהיא חסכים להוציא את כוחותיה מהשטחים הכבושים. סאדאט הדגיש, שבהעדר הסדר מדיני, לא נשאר לכוחות המזוינים המצריים אלא למלא את חובתם.

3. הנסיגה הסינית לתקוע תריז בין בריה"מ ועמי ערב

בעקבות נאומו של נציג סין העממית באו"ם ודבריו על המשבר במזה"ת, "הציונים הישרא-ליים תקפו את העם פלשתינאי ועמי ערב אחרים בתמיכתן ובעדודן של מעצמות-העל", שידר רדיו מוסקבה ב-24 בנובמבר כתבה פרשנות בסינית.

להלן תמצית הכתבה:

- סין משמשת בצורה מוטעת במונח "מעצמת-העל" לכן היא מפרשת גם בצורה לא נכונה את מאבק הגבורה של עמי ערב, הנחמכים ע"י בריה"מ ומדינות סוציאליסטיות אחרות, נגד התוקפן הישראלי המוגזן ע"י ארה"ב.

- עתונות פקין לא הזכירה את ההודעה המשותפת הסובייטית-מצרית אשר נחתמה לפני זמן קצר במוסקבה. ההודעה הדגישה שהמדיניות החוקפנית של ישראל נתמכת חמיכה כוללת ע"י ארה"ב, והיא הסיבה העיקרית להמשך המתיחות באזור. ביקוריו של קוסיגין בלאג'ריה ובמרוקו, ביקורו האחרון של רוה"מ תמין בבריה"מ וכן יחסי בריה"מ עם מדינות ערב.

- השבחים החמים של עמי ערב לסיוע ולחמיכה הסובייטית, אותם הם רואים כגורם חשוב ביותר במאבק למען שחרורם, חושפים את העמדה ההיפוקריטית הסינית.

- פקין סילפה בפרוש את עמדת בריה"מ והשמיצה את עמי ערב המתנגדים לאימפריאליזם.

- מנהיגי פקין עומדים נגד כל הכוחות המתקדמים בעולם. הם עשו את כל האמצעים כדי לתקוע תריז בין עמי ערב וידידיהם הנאמנים וכדי לחתור תחת יחסים של ידידות ושיתוף הפעולה בין ארצות ערב ובריה"מ והמדינות הסוציאליסטיות האחרות.

- הכנופיה האימפריאליסטית אינה מסתירה את הנאחה הסטנית ממדיניות פקין באו"ם. אך הטכסיס המפלג של פקין נידון לכשלון. לכל האומות השוחרות שלום וכל הכוחות המתקדמים יש נסיון מדיני מספיק כדי יאמינו לאלה (הסינים) המתקיפים את הכח העיקרי החומך בעמי ערב וסמיע להם בענינם הצודק, והם אינם יכולים להצטרף לחזית אחת יחד עם עמי ערב.

4. האנטי-קומוניזם והאנטי-סובייטיזם

היחסים בין בריה"מ וארצות ערב בכלל ומצרים בפרט תחדדו מאז מהפכת הנפל בסודאן במאי 1971. הטיהורים בקרב המפלגה הקומוניסטית הסודאנית, תמיכתו של סאדאט בנומיירי, משפטו של עלי צברי, הנחשב לאיש מוסקבה, וקבוצתו והתבטאויותיו של קדאפי נגד הרעיון הקומוניסטי במדינה איסלאמית לא הוסיפו לשיפור היחסים.

גינוי האנטי-קומוניזם והאנטי-סובייטיזם בהודעה המשותפת בתום ביקורו של סאדאט במוסקבה (13.10.71) הוא נצחון סובייטי מובהק. סאדאט נאלץ לחתום על גינוי הסוגר בפניו את הדרך לפעול נגד החדירה הקומוניסטית למצרים ואשר עוקצו מכוון נגד סודאן ולוב. חתימתו של נשיא הפדרציה על הודעה הכוללת גינוי פומבי של אחת החברות של הפדרציה היא הוכחת הלחץ הסובייטי של סאדאט וחולשתו של סאדאט לגבי הסובייטים. לגבי נומיירי עלולה להביא פסקה זו לחילוקי דיעות בינו ובין סאדאט ולדחות את הצטרפותה של סודאן לפדרציה.

זו בפעם הראשונה שבהודעה משותפת סובייטית-מצרית, או הודעה משותפת של בריה"מ עם מדינות אחרות, מופיעה פסקה גינוי זה:

...it was emphasised that the attempts to disseminate anti-communism and anti-Sovietism were calculated exclusively to split the ranks of the Arab revolutionary fighters. These attempts were also aimed at breaking the solidarity and cooperation between the Arab peoples and their true friends, the countries of the socialist community. Therefore the sides resolutely condemn anti-communism and anti-Sovietism as damaging to the liberation aspiration and national interest of the peoples, and as serving only the interests of the international imperialist forces.

בהודעות משותפות קודמות, כגון הודעה בסיום ביקורו של נאצר, מדובר אמנם על שחוף הפעולה בין המפלגה הסובייטית ואס"ע והקשרים הידידותיים הקיימים בין שתי המפלגות, על כך שרצוי להחליף משלחות בין שתי המפלגות ולעודד את ההבנה ההדדית ולחזק את שיתוף הפעולה ביניהן:

...the sides discussed... contacts between the CPSU and the ASU of UAR. It was pointed out that exchanges by delegations of party executives to familiarize themselves with the experience of Party and State development and exchange by information help promote mutual understanding and strengthen cooperation between the CPSU and ASU, between the peoples of the USSR and the UAR. They agreed to continue this useful practice. (17.17.1970)

ביקורה של משלחת המפלגה הסובייטית בראשותו של מזכ"ל הועד המרכזי של המפלגה, בוריס פונומריוב, בדצמבר 1970 (20-10) מסמלת את החלפת הידוק הקשרים בין המפלגה הסובייטית ואס"ע ושל חדירה מוגברת של הרעיון הקומוניסטי למצרים.
שיחוף הפעולה בין המפלגה הסובייטית מקבל גושפנקה רשמית בסעיף 2 של הסכם הידידות הסובייטי-מצרי:

The Union of Soviet Socialist Republics as a socialist state and the United Arab Republic, which has set itself the aim of reconstructing society along socialist lines, will cooperate closely and in all fields in ensuring conditions for preserving and further developing the social and economic gains of their people.

החל מיוני ש.ז., אחרי המשבר בין מדינות ערב ובריה"מ בענין הקומוניסטים, הקדישו אמצעי החקשורה הסובייטים והמזרח אירופיים מקום רב לגינוי הפעילות האנטי-קומוניסטית בסודאן. אחרי תקופת מה התחילו אותם העמונים וחתנות השידור להדגיש את הסולידריות והידידות השוררת בין העם הסובייטי והמפלגה הסוציאליסטיות ובין עמי ערב. האימפריאליזם הוא שזורע אי-אמון בין בריה"מ ומדינות ערב ובכוחותיו להפריד ביניהם.

האשמות האימפריאליזם - האשם כרגיל בכל הנגעים - בהחדרות היחסים בין הגוש המזרחי ובין מדינות ערב ובין בריה"מ ומצרים, מקבלת את ביטוייה בהודעת גרומיקו-ריאד מ-4 ביולי. הפסקה מדגישה שהסכם הידידות הסובייטי-מצרי ממאי 1971 חיטל את חכניות האימפריאליזם המנסה להרוס את יחסי הידידות ושחוף הפעולה בין שתי המדינות:

...the treaty dealt a new blow at the plans of international imperialism which tries in every way to disrupt the relations of friendship and cooperation which exist between the peoples of the Soviet and the UAR...

הסובייטים עמדו הפעם על נוסח ברור וחד משמעי של גינוי האנטי-קומוניזם והאנטי-סובייטיזם והפסקה הופסה מקום מרכזי בהודעה המשותפת. החימתו של סאדאט, לא רק כנשיא מצרים אך גם כנשיא הפדרציה נוחנת להודעה חוקף וגושפנקה נוספים.

...the negotiations and talks held in Moscow during the visit of the President Anwar as-Sadat marked a new and important phase in the expansion and deepening of the friendly relations which exist between the Soviet Union and the ARE and between the CPSU and the ASU. These relations... are built on the firm foundation of a treaty, on the basis of mutual trust and respect.

החזרה על הידוע הקשרים בין שתי המדינות ושתי המפלגות ושיחוף הפעולה ביניהם, ההדגשה שקשרים אלה בנויים על יסוד הסכם הידידות, אמוץ וכבוד הדדיים מרמזה שבדיה"מ אלצה אח מאדאח להבטיח להתחייב שידכה בעתיד אח כל סימני ההתנגדות לגבי בדיה"מ והמפלגה הסובייטית כבר מלהחזילה הן במצרים והן במסגרת הפרוציה.

פרשנות סובייטית

1. בסוף דצמבר שידר רדיו מוסקבה סידרה שיחה על יחסי בדיה"מ עם מדינות ערב מאח סגן יו"ר של המכוץ העולמי של היחסים הכלכליים ובינלאומיים של האקדמיה למדעים הסובייטית, ד"ר יבגני פרימקוב. להלן קטעים מהשיחה הראשונה ששודרה ב-27.12.71 המחיסח למשבר החל בין בדיה"מ ומדינות ערב בקיץ 1971:

Soviet-Arab relations as a whole have developed with great success. But it must be said that this year was very complicated in this respect also. By this I mean certain events which occurred in certain Arab countries and which imperialist propoganda tried to exploit in order to drive a wedge between the Arabs and the Soviet Union. As an example, and this is no secret, anti-communist hysteria and terror which took place in the Sudan, were widely exploited by the imperialists to sow dissension between the Arab world and the Soviet Union...

A number of articles appeared in the Western press dealing with Soviet-Arab differences. Some of the Western papers went as far as to conclude that relations between the Soviet Union and the Arab countries were bad. But Western politicians were not to rejoice. The sound reasoning in the Arab world triumphed; the wise stand triumphed; the wisdom of certain Arab leaders, who realize full well what any weakness in the relations between the Arab world and the Soviet Union would lead to, triumphed.

It is now absolutely clear that the imperialist schemes to sow dissension between the Arab national liberation movement and the Soviet Union were doomed to utter failure. However the attempts to exploit the differences of opinion

which arose between certain Arab countries and the Soviet Union have not ceased. These attempts became active particularly on the occasion of the Indian-Pakistani conflict...

2. רדיו מוסקבה ברוסית, פרוגרמה 1, סיכום בשידורו ב-31 בדצמבר 1971 אה יחסיה של בריה"מ עם מצרים בשנת 1971:

1971 הייתה שנת השגים חשובה בהיסטוריה החדשה של מצרים ושל העולם הערבי כולו. זו הייתה שנת חיזוק הידידות בין מצרים ובריה"מ.

החלפת עצרת האו"ם המאשרת את הצורך בפנוי הצבא הישראלי מהשטחים הכבושים כבסיס להסדר הסכסוך במזה"ת, מהווה הצלחתו הגדולה של העם הערבי.

השנה שעברה הייתה ללא ספק שלב חשוב בהתפתחות הידידות הסובייטית-מצרית ובפתוח שה"פ הרב-גוני בין בריה"מ ומצרים.

5. דיעה צרפתית על מדיניות בריה"מ במזה"ת

להלן קטעים מסיכום שיחותיו של הציר בשגרירותנו בפאריס עם פקיד בכיר של משרד החוץ הצרפתי:

על הדיפלומטיה הסובייטית במזה"ת עוברת תקופה של ציפיה ושל בדיקה מחודשת של יעדיה ושל עדיפותיה. אין פירושו של דבר שאין היא פעילה, אלא שפעילותה מלווה בבדיקה מה שעבר עליה בשנה החולפת.

הלקח שתשיג ברה"מ מההתפתחות בשנת 1971 הוא, לפי הערכת הפקיד, מאמץ מוגבר בסוריה (למרות המגבלות במדינה זו), בעיראק ובמפרץ. יחסה הזהיר של ברה"מ כלפי המשטר בעיראק, השבחים שהעתיקו הקומוניסטים העיראקים והלבנונים על השינויים הפנימיים בכגוד ועל ההכרזות של ראשי המשטר, העניין שמגלה ברה"מ בנפט העיראקי, כל אלה מעידים על המאמץ המיוחד דווקא בעיראק. בין היחר כדי שזו תשמש בסיס לפעילות ישירה ועקיפה במפרץ. לאור ההתרחשויות באסיה, הגברת השפעתה ואולי גם העמקת מאחזה במפרץ הפכו לאחד היעדים בעלי עדיפות ראשונה במעלה בעיני ברה"מ. בשלב ראשון הסתפק מוסקבה בפעילות שקטה ועקיפה, תעודד את העיראקים לפעילות חתרנית ולעמדה קיצונית. עד כמה שהדבר יכול להיראות אולי בלתי-הגיוני, ברה"מ הייתה מרוצה מכיבוש שני האיים ע"י איראן, כי דבר זה יצר אי-שקט, ששימש לה מסווה לפעילותה. ההתפתחות באירופה בשנת 1972 עלולה גם היא להביא את ברה"מ ליחר מאמץ באזור המפרץ.

6. תכנית השלום הסובייטית

"כפרודה" מה-5 בינואר 1972 פורסמה כתבתו של יבגני פרימקוב "שלום צודק וקבוע במזה"ת".

פרימקוב נחשב לאחד הפרשנים המדיניים החשובים של בריה"מ ומאמרי פרשנותו מבטאים את עמדת בריה"מ לגבי מזה"ת.

"בתכנית השלום הסובייטית" אותה מפתח פרימקוב היא, ריכוז התבטאויות סובייטיות קודמות בקשר להסדר במזה"ת:

- דרישה להסדר בשלום על יסוד החלטת מועבי"ס 242.
- תמיכה בשליחות יארינג.
- תמיכת בריה"מ במצרים ומדינות ערב.
- הסדר ביניים ופתיחת תעלת סואץ הם שלב של הנסיגה הכללית של ישראל.
- ערבויות של המעצמות הגדולות ושל מועבי"ס.
- נסיגת כוחות ישראל בשני שלבים מכל השטחים שנכבשו והפסקת מצב המלחמה בעת ובעונה אחת.
- אזורים מפורזים והצבת כוחות האו"ם.
- חופש השיט במימי האזור כולל תעלת סואץ.

חידושים

- בתכנית השלום הסובייטית ייקבעו מועדים של הנסיגה הישראלית. במכתבו של דוברינין אל רוג'רס (23.12.69) וכחוב שהצדדים יקבעו את הזמנים לנסיגת כוחות ישראל.
- בריה"מ מודיעה על כך שמצרים מכירה בקו שביחת הנשק כגבול בינה ובין ישראל. עד כה השתמשו הן בריה"מ והן מצרים במונח: לגבולות שלפני 5 ביוני 1967.
- "מצרים הצהירה על נכונותה להכיר כגבולות את קווי שביחת הנשק... מן הראוי לציין כי עד כה יש בסיס כחוק הבינ"ל רק לגבולות שנקבעו ע"י האו"ם ב-1947".

הנימה של הכתבה מתונה באופן יחסי בהחשב עם התבטאויות סובייטיות אחרות. אין בה איומים ורק אזהרה אחת על "תוצאות מסוכנות אם ישראל תרצה להנחית "מכה מנע" למצרים".

פרימקוב מאשים את ישראל במדיניות של התפשטות, אי ציוס להחלטת האו"ם ובהערמת מכשולים נגד ההצעות להסדר המשכר.

בריה"מ - עניני פנים

1. החלטת מליאת ועד הפועל של המפלגה הקומוניסטית הסובייטית מ-23.11.1971
למרות הפעילות המדינית הסובייטית בחדשים האחרונים
במערב ובמיוחד באירופה, אסיה היא מרכז ההתענינות המדינית הסובייטית. מצביע על כך
המקום המכובד המחיס לאסיה בסדר הנושאים של ההודעה המדברת על "הצעדים המעשיים
והקונסטרוקטיביים של הפוליטבירו לשם חיסול המוקדים המסוכנים בהודו-סין ובמזרח"ת"
וקדיאה להסדר בדרכי שלום של המשבר באזור זה, לשם הבטחת שלום ובטחון ביבשת הגדולה
ביותר.

בהקשר זה הודגשו גם הסכמי הידידות הסובייטים עם מצרים ועם הודו. סין העממית
וכניסתה לאו"ם לא הוזכרו במפורש. ההודעה חזרה רק על ההחלטה של הועידה ה-24 בנושא.
למרות ההקפות הסובייטיות על סין בעונות וברדיו וחילופי הדברים החריפים באו"ם בין
נציגי שתי המדינות, נראה שברה"מ מעדיפה שלא להביע את דעה בפומבי ולהמחין להתפתחות
נוספת של יחסיה עם סין.

החלטת המלאה לא הזכירה שלאות בינלאומית נוספת, כגון נסיעתו של הנשיא ניכסון
לפקין, שיחות SALT, הסכם ברלין, הצעותיו של ברזנייב לצמצום הכוחות הצבאיים
באירופה. משקיפים מערביים בדיעה שגם בשאלות אלה ממתינה בריה"מ להתפתחויות נוספות והיא
תקבע את עמדה לגביהן במרוצת הזמן.

ההדגשה בפתח ההודעה של המאבק נגד האימפריאליזם והתמיכה בתנועות השחרור עומדות
בסתירה להצהרה הסובייטית של מדיניות השלום שהודגשה בוועידה ה-24 שלא הוזכרה בהודעת
המליאה, ובהודעותיו של ברזנייב על שאיפת בריה"מ לדו-קיום בשלום ושחוף פעולה עם
מדינות בעלות משטרים שונים.

הדרישה להגברת המאבק האידאולוגי הבינלאומי נגד כל אויבי המרכזיזם-לניניזם
ולבצוע מוצלח של תכנית החומש 1971-75 למען הגברת עמדתה ויוקרתה של בריה"מ בזירה
הבינלאומית, גם הן מצביעות על כך שבריה"מ מדברת מעמדה הכח ומעמדה זו רואה את שחוף
הפעולה שלה עם מדינות אחרות.

בריה"מ קוראת לזירוז הצעדים לאשרור ההסכמים בינה ובין רפ"ג ובין פולין ובין
רפ"ג, כי אשרורם הוא אחד התנאים לכינוס הועידה לבטחון אירופה. היא מעוניינת
שההסכמים יאשררו עוד בעת כהונתו של ברנדט כקנצלר ולפני התחלת מערכת הבחירות שיתקיימו
ברפ"ג 1973.

המליאה חוזרת על התביעה הסובייטית בהכרה גבולות באירופה כפי שנקבעו בתום מלחמת העולם השנייה ובמיוחד הגבולות בין גרמ"ז ובין רפ"ג והכרה בשתי הגרמניות.

מאמצי בריה"מ של 5 השנים האחרונות, לכנס ועידה לבטחון אירופה מאז הצהרה בוקרשט ב-1966, הגיעו לשיאם בעת ביקוריהם של ברז'נייב בצרפת קוסיג'ין בקנדה. הם הוכחרו בהצלחה כצרפת הסכימה לכינוס הועידה ב-1972.

מבחינת מדיניות בריה"מ במזרח אירופה קוראת ההודעה לליכוד נוסף של מדינות הסוציאליסטיות, לאינטגרציה הכלכלית שלהן, ולתאום המדיניות הבינלאומית של הגוש. יש להניח שקריאה זו מכוונת לרומניה וליוגוסלביה שנכללה שוב לקהיליה המדינות הסוציאליסטיות אחרי ביקורו של ברז'נייב (ספטמבר 1971). מבחינת האינטגרציה הכלכלית מתכוונת המליאה לא רק לרומניה אלא גם לפולין ולהונגריה אשר העלו תביעות רציניות בקשר לתכנית האינטגרציה של הקומקון מיולי 1971.

2. תקציב בריה"מ ל-1972: להלן הפרטים העיקריים מסקירתו בפני הסובייט העליון של שר האוצר, וסילי גרבוזוב, על תקציב בריה"מ ל-1972, השנה השנייה של תכנית החמש 1971-75. הנאום שודר ברדיו מוסקבה ברוסית ב-24 בנובמבר ופודסט ע"יסוכנוח סא"ס באותו התאריך:

הכנסת המדינה 173.700 מיליון רובלים (רובל 1 היה 1,1 \$ לפני הודעת הנשיא ניכסון על המדיניות הכלכלית החדשה).

הוצאות המדינה 173.500 מיליון רובלים.

במשך 1972 תהיה ההכנסה החודשית המינימלית 70 רובלים. החל מספטמבר 1972 יועלו משכורות של מורים ושל רופאים ב-20%, והמענקים לסטודנטים במכללות יועלו ב-25%. המענקים לתלמידים בבתי הספר המקצועיים יועלו ב-50%.

169,800 מיליון רובלים יושקעו בפחוח הכלכלה הלאומית, ב-10,000 מיליון יותר מאשר ב-1971.

87,000 מיליון רובלים יושקעו בחקעיה. יוגדלו הקצבות לפחוח התעשייה הקלה, תעשיית מזון ושרותי צריכה ומוצרי צריכה.

27,600 מיליון רובלים יושקעו בחקלאות, 2% יותר מאשר ב-1971.

79,500 מיליון רובלים יושקעו בבניה לפי התכנית ייבנו כ-115 מיליון מטרים מרובעים של יחידות דיור.

17,900 מיליון רובלים הוקצבו להגנה, שהם 10,3% מכלל התקציב.
62,900 מיליון רובלים הוקצבו לשרותי סעד ותרבות.
1,700 מיליון רובלים הוקצבו להחזקת המנגנון המנהלי.
157,700 מיליון רובלים שהם 90,8% של התקציב יתקבלו מהכנסות הכלכלה ורק 8,6% ממסים.

רומניה

רומניה - מדינות ערב

1. רומניה פועלת לנורמליזציה של יחסיה עם הערבים

בחדשים האחרונים ניכרת פעילות רומנית לנורמליזציה המכוונת לשיפור יחסיה עם מדינות ערב אשר נמתחו עקב מדיניותה המזו"תית של רומניה מאז מלחמת ששת הימים ונחחדו עוד יותר עם העלאה דרג הנציגויות (הישראלית והרומנית).

לאחרונה נערכו בקורים של מדינאים ערביים בבוקרשט ומשלחות רומניות במדינות ערב.

- משלחת פרלמנטרית רומנית בראשותו של יו"ר האספה הלאומית - Stefan Voitec ביקרה בלבנון כאורחת דובר הפרלמנט הלבנוני כמאל אל אסעד (2.12.71 - 30.11). המשלחת נחקבלה ע"י הנשיא סולימן פרנגיה.

- משלחת האגודים המקצועיים בראשותו של יו"ר הועד המרכזי, וירגיל טרופיץ, ביקרה במצרים (23-28.12.71) לפי הזמנת אס"ע.

- כנון יחסים דיפלומטיים עם סודאן בדצמבר 1971.

- ביקורים הידדיים של משלחות כלכליות רומניות ועיראקיות החל מקיץ 1971 ושתוף פעולה בין שתי המדינות בעיקר בשטח הנפט הכימי והפטרוכימיה.

- ביקור סגן רוה"ם מצרים, עזיז צידקי, בבוקרשט (8-14.12.71).

2. ביקור צדקי ברומניה

הבולט בשרשרת הביקורים וחלופי המשלחות היה בקורו של עזיז צדקי. השיחות נסתיימו בהודעה משותפת, הקובעת הרחבת היחסים בין שתי המדינות בשטח המדיני הכלכלי, הטכני-מדעי ותרבותי. נדונו האפשרויות של הרחבת חילופי הסחר, שתוף פעולה כלכלי וטכני, במיוחד בשטח התעשייה, סיוע טכני והכשרת מומחים. בעת הביקור נחתם הסכם על שתוף פעולה כלכלי וטכני בשטח הפטרוכימיה, כימי, תעשיית הבניין, חומרי בניין, מכרות, שרומים והכשרת עובדים.

כן נחתמו הסכמים ופרוטוקולים על שתוף פעולה בשטחים שונים. שני הצדדים ניהלו שיחות על פרויקט של צינור נפט סואץ-ים התיכון. רומניה הביעה נכונות להשתתף במימון הפרויקט כאחת המדינות שתשתמש בו.

בבוקרשש רווחות גם שמועות אודות אשראי בסכום של מאות מליוני דולר שרומניה תעניק למצרים בחנאים נוחים. (אין ודאות כי יש יסוד לשמועות אלו. שמועות דומות הופצו לפני חדשים אחדים גם על אשראי ענק שהוענק כביכול ע"י רומניה לעיראק).

בשטח המדיני

שני הצדדים אישרו שהיחסים בין המדינות חייבים להחבטס על עקרונות שמירת העצמאות והרבונות הלאומית, אי-התערבות בענינים פנימיים, שוויון זכויות וחועלה הדדית.

שני הצדדים עמדו על העיקרון של מניעת שימוש בכח או איום בו, הסדר בשלום של נושאים שבמחלוקת, נגד מדיניות האימפריאליזם והתוקפנות ועל זכותן של כל עם לקבוע את דרכו להפתחות בהתאם לרצונו והאינטרסים שלו; אסור של כיבוש שטחים של מדינות אחרות ע"י איום בכח או השימוש בו והצורך הנובע מכך להחזיר את השטחים שנכבשו.

בקשר למז"ת

- המצב הנוכחי מהווה איום לשלום ובטחון הבינלאומי.
- דרישה להסדר בשלום של המשבר הישראלי-ערבי.
- בצוע החלטת מועבי"ס 242.
- נסיגת כוחות ישראל משטחים ערביים כבושים.
- שמירת העצמאות, רבונות ושלמות גבולות של כל מדינות האזור.
- חמיכה בפתרון מתאים של בעיה העם הפלשתינאי בהתאם לשאיפותיו הלאומיות.
- חמיכה במאמציו של ג. יארינג למען בצוע החלטת 242 ובמיוחד הצעתו מ-8 בפברואר 1971.
- הצד הרומני מעריך את צעדי מצרים למען הסדר מדיני של המשבר, כולל פתיחת תעלת סואץ והחשבה החיובית למזכרו של ג. יארינג. על ישראל להראות יותר גמישות בענין ההסדר בהתאם להחלטת מועבי"ס 242.
- המצרים הביעו את שביעות רצונם מההודעה הרומנית.
- מכל מקום - ברור כי נעשה מאמץ מכוון להדוק הקשרים.

3. המאמץ להדוק הקשרים עם הערבים מוצא בסוי בהחבטאות רומניות ובהצבעות כאו"ם.
עובדה זו מוצאת גם בטויה בהחבטאות רומניות וכמובן בהצבעות המשלחת הרומנית בעצרת. שר החוץ הרומני, קורנליו מנסקו, קיבל מברק משר החוץ המצרי, מחמוד ריאד, המבטא את הערכת מצרים של "העמדה הקונסטרוקטיבית של רומניה בויכוח בעצרת הכללית על המזה"ת". "הנציג הקובע שלכם וחבריו תמכו בנו חמיכה ניכרת. אנו תקווה שהחלטת העצרת הכללית שבעדה הצבעתם תאפשר כנון השלום והצדק במזה"ת".

באשר להתבטאויות מן הראוי לציין כי בעבר הקפידו הרומנים להשתמש במונח "האוכלוסיה הפלשטינאית" (נוסחה כינייים בין "פליטים" סתם לבין "עם"). לאחרונה מדברים כבר על "עם פלשטינאי". מוקדם לקבוע אם אמנם השנוי הוא חד-פעמי או ראשיתו של מינוח קבוע חדש.

באשר לעצרת - אולי אין הפתעה בהצבעת רומניה עם הגוש הקומוניסטי ועם הרוב בעצרת. אולם משיחה שקיים שגרירנו בבוקרשט עם שה"ח מנסקו (15.12) מסתבר כי עמדת רומניה נובעת לא רק מגטייה אחרי הרוב, אלא היא גם רווית בקורת על עמדת ישראל.

רומניה - סין

1. להלן קטעים מסקירתו של השגריר בנשלוס מנובמבר 1971:

...נשאלת השאלה, האם המדיניות הסנית של הרומנים השחלמה, או שהזיקה להם יותר מאשר שצורה.

ישנן בסוגיה זאת הערכות שונות - הן בעתונות הבי"ל והן בסגל הדיפלומטי כאן. כמה מעמיתי המערביים למשל, החרשמו מאד מטעוץ הנשמע כאן ע"י השגרירים של צ'כוסלובקיה, פולניה והונגריה, לפיו הפריעו ומפריעים הרומנים במגמות הליברליזציה בארצוניהם ושל הנחקה מחלות בברה"מ ע"י "הפליטה הבלתי אחראי עם הסינים". הדבר רק מרגיז את הסובייטים ומזמין אותם ליתר ערנות ולהגברת הפיקוח והלחצים. אוחסותמחים מוסיפים עוד, כי גם ממשלותיהם מודאגות ע"י המאמצים הרומנים להכנסת הגורם הסיני לזירה המדינית האירופית.

...נדמה לי, כי גם הפעם שיחקו הרומנים טוב - ולא הפסידו. הם הבינו מזמן, כי המדיניות העולמית תיעשה במשולש וושינגטון-מוסקוה-פקין והם הבטיחו לעצמם מרחב תימרון טוב למדי בתוך המשולש הזה. אינני יודע, האם הידיעה על פניה יפנית אל הרומנים לחיזור עם סין נכונה, אך היא אופיינית ומוכיחה, כי הרומנים יצרו לעצמם בדעה הקהל העולמית עמדה בה משקל סגולי נכבד.

2. שתוף פעולה כלכלי

השר לסחר החוץ, קורנל בורטיקב, חתם בפקין בסוף נובמבר 1971 על פרוטוקול סחר ותשלומים בין רומניה ובין סין לשנת 1972.

בפברואר 1971 נחתם בבוקרשט הסכם סחר ותשלומים והסכם לחילופי סחורות לשנים 1972-75. במשך 5 השנים האחרונות גדל הסחר בין שתי המדינות פי 3. בעת חתימת הפרוטוקול הודגשה החשיבות של שתוף הפעולה הטכני-מדעי, הצורך בהחלפת ידע, מומחים, כגון מומחים לבניית מכונות, תעשייה כימית: והפטרון-כימית, מטלורגיה, חקלאות, תעשייה קלה ותעשיית מזון.

3. המבצע האידיאולוגי ברומניה

ראה סקירה מס' 84 מ-30.7.71.

ב-3-5 בנובמבר התכנסה מליאת הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הרומנית. בנאום פרוגרמטי פיתח צ'אושסקו את "17 הנקודות" שהשמיע ב-6 ביולי 1971. המליאה אישרה את הנאום כמסמך יסוד של המפלגה. למרות שנאומו היה פחות נוקשה מהנאום ביולי, הוא קרא לחזרה לרוח הקומוניזם הלוחם, תיקון המידות, הגברת הפעילות והביקורת המפלגתית בכל השטחים, לביעור השחיתות ולמאבק נגד שרידי המחשבה הבורגנית. בקריאתו לחזרה אל הרוח הלוחמת של הקומוניזם הדגיש צ'אושסקו כי אין לחזור לשגיאות העבר ולתקופת הפגיעה בחוקיות הסוציאליזם.

בויכוח הכללי נידונו שאלות החנוך הסוציאליסטי ופיתוח התודעה הסוציאליסטית. שאלת הסחירה שבין האינפראסטרוקטורה האידיאולוגיה בעידן הטכנולוגיה שהוצגה במליאה היא לא רק בעיה רומניה אלא נתקלים בה כל המשטרים הקומוניסטיים. התיעוש המהיר, הדרישה לשיטות ניהול מודרניות (עם כל התוצאות החברתיות של יצירת "מעמד חדש"), העמידו את המשטר מול בעיות אידיאולוגיות חריפות. גם רומניה וצ'אושסקו הם במבוי סתום. צ'אושסקו בחר בטכנולוגיה ובהגברת היעילות הכלכלית אך עם זאת דורש בכורת האידיאולוגיה.

נעלמה הגמישות בכלכלה ובתרבות שהתעוררה בשנים האחרונות ואשר מטרתה היה להגיע להישגים גדולים ביותר בעזרת עידוד מוסרי וחומרי. הביקורת החריפה על הכשלונות אוחה השמיע צ'אושסקו במליאה, הצביעה על תסכולו בומיוחד בגלל ^{אי}בצוע החלטות שהציע ביולי. לדעתו נגרמו הכשלונות ע"י ליקוי כיסורים מדיניים-אידיאולוגיים.

המפלגה הרומנית שהיא בדילמה בין אי-שביעות רצון מבצוע לקוי של מדיניותה ובין אי-רצון להודות בכשלום האידיאולוגי, מחפשת מוצא מהסחירות. סתירות אלו מתעוררות בשטח הכלכלה, התרבות, החנוך ולאחרונה גם במשפט. (אחד מחברי הוועד הפועל דרש שליטת המפלגה על המנגנון המשפטי).

הניגודים שבאו לביטוי במליאה, משקפים את הניגודים בקרב המפלגה: המחיתות בין חברי ההנהגה, החרפת היחסים בין פעילי המפלגה הוותיקים ובין הסכנוקטים הצעירים, בין המפלגה ואינטלקטואלים, שבשנים האחרונות הגיעו לעמדות מפתח במפלגה ובמנגנון הממשלתי.

איליה רדולסקי, שהודח ביולי 1971 מתפקידו כמנהל מדור התעמולה בוועד המרכזי של המפלגה וכעת הוא מזכיר ארגון המפלגה בבוקרשט, אמר שהצעות מזכירות המפלגה שהוצעו

לתיקון הליקויים בשטח התעמולה וההרבות עלו בחוהו. דברים אלה היו כנראה ההערה
הברורה ביותר לקשיי המפלגה הרומנית.

הסיבות לכשלונה של "המהפכה התרבותית" ו"הידוק החגורה" הן לא רק הניגודים שבין
חברה מודרנית תעשייתית אליה שופאת רומניה והנקשות הארוטודוכסית של האידיאולוגיה, אלא
גם יחסם הקריר של הצעירים לאידיאולוגיה. התרבות המערבית מושכת. ישנה דרישה ליותר
גיוון בכל השטחים, ליותר חופש ביסווי בעחונות, באמנות ובכל השטחים של חיי התרבות.

יוגוסלביה

יוגוסלביה-בריה"מ

1. ביקור ברזינייב ביוגוסלביה (22-25.9.1971)

משקיפים מערביים רואים בביקורו של ברזינייב ביוגוסלביה (הוזמן ע"י טיטו עוד ב-1965) חוליה במדיניות המערבית של בריה"מ אשר לביצועה נחוץ ליכוד מלא של הקהילה הסוציאליסטית. יש להניח שלביקורו של ברזינייב היו מספר מטרות:

- פעולה נגדית נגד השפעת סין באזור הבלקן.
- הגברת השפעת בריה"מ ביוגוסלביה וחזוק הגורמים השמרניים בקרב המפלגה היוגוסלביה וכחוצאה מכך בידודה של רומניה באופן בלתי ישיר.
- שיפר תדמיתה של בריה"מ בארצות מזרח אירופה.
- ליכון בעיות בילטרליות, אזוריות ובינלאומיות לפני ביקורו של טיטו בארה"ב ובקנדה ולפני ביקורו של ברזינייב בצרפת.
- אפשרות של לחץ כלכלי על יוגוסלביה שמצב כלכלה מעורער.
- במסגרת החפיסה הסובייטית רואה מוסקבה בביקורו של ברזינייב אמצעי להרפיית המתיחות בין בריה"מ ובין יוגוסלביה ודרך לליכוד המחנה הסוציאליסטי.
- ברזינייב הצליח להשתיק את השמועות שבריה"מ תתערב בבלקן התערבות צבאית. ע"י הכחשה הדיקטרינה על ריבונות מדינית מוגבלת, ניסה ברזינייב לשכנע את יוגוסלביה שממוסקבה לא מאיימת עליה הסכנה.

עדיין קשה להעריך את כל ההשגים ששני הצדדים השיגו מהביקור.

יוגוסלביה זכתה באישור, אם כי לא מפורש, של הצהרת חרושצ'וב מ-1955, המכירה בזכותה של יוגוסלביה להמשיך בקו פתוח הסוציאליזם בדרכה משלה. את ההכרה אפשר לפרש גם כהחלשה זמנית של הלחץ הסובייטי על יוגוסלביה.

קיימת אפשרות של הרחבת שוהף הפעולה הכלכלי בין שתי המדינות ויתכן שבריה"מ תספק ליוגוסלביה ציוד צבאי.

בריה"מ השיגה:

- הבטחת יוגוסלביה שלא להעמיק את קשריה עם סין.
- החלשת התמיכה היוגוסלביה ברומניה. טיטו יפעל כמתווך בין רומניה ובין בריה"מ.
- יוגוסלביה לא תפעל נגד מדיניות בריה"מ ותתמוך בקו המדיני הסובייטי.

רומניה היא המפסידה מהתקרבות מוסקבה-בלגרד כי היא היום מבודדת בין מדינות הבלקן ובמזרח אירופה. זה בפעם השניה במשך 1971 שצ'אושקו "נשאר בחוץ", אחרי כינוס המנהיגים המזרח אירופיים בקרים בקיץ 1971.

אחרי ביקורו ביוגוסלביה ביקר ברזינייב בהונגריה ובבולגריה כדי לחאס עמך את הקו המדיני המשותף ביחס ליוגוסלביה. הוא לא ביקר בבוקרשט כפי שלא בא לחתום על הסכם הידידות בין בריה"מ ובין רומניה (7.7.70) או כשנסע לכנס המפלגה הבולגרית באביב 1971.

יש להניח שטיטו מסר לצ'אושקו על שיחותיו עם ברזינייב כשנפגשו בפרספוליס ובפגישת שהחיימה בנובמבר בעיר הגבול סימשואר.

2. הודעת בלגרד

ביקורו של ברזינייב ביוגוסלביה היה בלתי רשמי. למרות זאת נחתם מסמך בעל ערך מדיני וטיטו דאג לכך שהביקור ישא אופי רשמי ככל האפשר ודרש כנראה שההודעה המשותפת, שפירסמה בחום הביקור, תכלול נושאים מדיניים ומפלגתיים.

הצהרת בלגראד עליה חתמו ברזינייב וטיטו, מאשרת את הצהרת בלגרד מ-1955 וזכותה של יוגוסלביה ללכת בדרכה שלה לבצוע הסוציאליזם.

על הצהרת בלגראד מ-24 ביוני 1955 חתמו בולגנין וטיטו והיא מסמך בין-ממשלתי. (חרושצ'וב היה נוכח בטקס החתימה אך לא חתם על ההצהרה).

על הצהרת מוסקבה מ-20 ביוני 1956 חתם חרושצ'וב וטיטו כראשי שתי המפלגות והיא מסמך בין מפלגתי.

על ההצהרה מ-25 בספטמבר 1971 חתם טיטו כראש המדינה ומזכיר המפלגה וברזינייב כמזכ"ל המפלגה.

נשאלת השאלה אם בעתיד תחייב חתימתו של ברזינייב לא רק את המפלגה ואת הפוליטבירו אלא גם את הממשלה הסובייטית.

3. המשבר הפנימי ביוגוסלביה

בעית הלאומנות ברפובליקה הפדרלית היוגוסלביה קיימת מאז יסודה ב-1918. הסכסוכים הפנימיים, במיוחד בין הסרבים והקרואטים, האופי השונה של 6 הרפובליקות ושני האזורים האוטונומיים הן מבחינה הלאומית, הדתית, הגיאוגרפית ורמת ההתפתחות הכלכלית, מסכנים את התפתחותה של הרפובליקה הפדרלית.

לאחרונה הוחרפו המריבות בין הסרבים והקרואטים הן בשטח הכלכלי והן בשטח הפוליטי. הסרבים מאשימים את הקרואטים בבדלנות והקרואטים מאשימים את הסרבים בסטליניזם ונטיית פרו-סובייטיות (נציגי הקרואטים לא השתתפו בשיחות עם ברזינייב).

בנאומו בפתיחת ועליאה ה-21 של נשיאות המפלגה (5-1 בדצמבר 1971) האשים סייטו את "המנהיגות הפנימית" של המפלגה הקרואטית בסטיות מסוימות במאבק נגד הלאומנות, בחולשה לגבי הלאומנות הקרואטית הגוברת, דבר שיאפשר הגברת הפעילות של הכוחות האנטי-מהפכניים המסכנים את המדינה.

המשבר שהתחולל לאחרונה ביוגוסלביה הבליט את הכוחות המנוגדים הפועלים ביוגוסלביה. המשבר^א מהווה סכנה מיידית לשלמות המדינה ולעצמאותה אולם הוא מדגיש את הסכנה הקיימת לגבי כושרה של יוגוסלביה לשמור על שלמותה ועל עצמאותה ולעמוד נגד בריה"מ אחרי פרישתו של סייטו כנשיא המדינה וראש המפלגה.

מהמאורעות האחרונים התברר שהמפלגה הקומוניסטית היוגוסלביה לא היתה מוכנה לעימות וכי היא אינה מלוכדת במידה מספקת.

מגמות קומוניסטיות - שמרניות הולכות ומחזקות, שהרי הליברליות המנהלית-ארגונית והכלכלית והבדלנות הקרואטית קשורות זו בזו קשר הדוק. נסיונות לדה-צנטרליזציה וליברליזציה של הכלכלה היוגוסלביה מעמידות בספק את עצם המשטר הקומוניסטי אחרי הסתלקותו של סייטו. הכוחות השמרניים במפלגה ובממשד נערכים לבלימת הזרם ואף סייטו עצמו תומך במידה מסוימת במגמה השמרנית.

החלפת ההנהגה הקרואטית עוד החריפה את המשבר הפנימי. הקרואטים רואים^{בה} מעשה דיכוי. יש להניח שמעשי האלימות עלולים להתחדש ככל שיוחרפו אמצעי הדיכוי.

האינטרס הסובייטי הוא:

- א) הכללת יוגוסלביה בגוש המזרחי, הצטרפותה כחברה מלאה בקומקון וקירובה לברית ורשה.
- ב) אחרי הסתלקותו של סייטו העשה בריה"מ את כל המאמצים כדי לעקור את ה"כפירה" הסיטואיסטית על השלכותיה החמורות במדינות הגרורות.
- ג) לבמלי יוגוסלביה חשיבות אסטרטגית עכזר בריה"מ. הקשר היבשתי הקיים בין בריה"מ והנמלים על הים האדריאטי יאפשר לבריה"מ גישה ישירה לים התיכון. גישה זו תגביר את כוחה של בריה"מ באגן המזרחי של הים וביים התיכון כולו.

איטליה שמפלגתה הקומוניסטית אדירת כח תהפך אז לשכנה ישירה של בריה"מ. אלבניה הפרו-סיניח תהיה נתונה ללחצים שלא תוכל לעמוד בהם. יון תנוחק מברית נאט"ו.

לבריה"מ אין ענין בהתפרקותה של יוגוסלביה לרפובליקות עצמאיות. הנטיות הפרו-מערביות של קרואטיה וסלובניה תהינה אז גורם מפריע הן לחכניותה האסטרטגיות, כי הנמלים החשובים נמצאים בקרואטיה, והן מבחינה פוליטית. (סכנה כי חלק של מדינה סוציאליסטית יצורף למחנה המערבי).

יתכן, איפוא, כי בריה"מ מכשירה את הקרקע להפעלת דוקטרינת בריזנייב ולצורך זה גם מעודדת את החסיסה הפנימית.

בריזנייב בעה ביקורו ביוגוסלביה ביקש לחזק את הקשרים בין שתי המפלגות ובצורה זאת לחזק את הגורמים השמרניים בקרב המפלגה היוגוסלביה, משקיפים מסויימים סבורים שאמנם הצליח בכך. המשבר הקרואטי מחזק גם הוא מבחינה מסויימת את עמדת השמרנים. (בריה"מ תומכת גם בגולים קרואטיים בבריה"מ, במערב אירופה ואף בקרואטים הקיצוניים ביוגוסלביה עצמה).

מקדוניה, והסכסוך הבולגרי-יוגוסלבי בשאלה זו יכולים להוות המוקד הנוסף של משבר פנימי וחיצוני אם בריה"מ תעזר בבולגריה כדי ליצור "משבר מקדוני".

גם מיעוטים אחרים, יכולים לשמש לבריה"מ גורם החתרנות, כדי לעורר מהומות ואי שקט ולהביא את הפלג השמרני והצטרליסטי לפנות לבריה"מ ולבקש את הסותה.

היא הוכל אז לטעון שיש להציל מדינה סוציאליסטית מהתפוררות. לגיטימציה לפלישה לא תהיה בעיה. אפשר למצא גוף "אחראי" ו"מסמך" שעל פיו נתבקשה בריה"מ להחערב החערבות צבאית.

בדידותה של יוגוסלביה

יוגוסלביה היום מכודדת הן מהעולם המערבי והן מהגוש המזרחי. מדיניות האי-הזדהות שעמדה בסימן ירידה במשך הזמן האחרון, נקברה סופית במשבר הודו-פקיסטן.

מדיניות ההינחקות האמריקאית שהופגנה באוחו המשבר, חושפת את יוגוסלביה, הקרועה מבפנים, ללחצים סובייטיים.

מזה"ת

אם המערב ובמיוחד ארה"ב לא יושיטו תמיכה מדינית ליוגוסלביה, השתלט בריה"מ גם על האגן המזרחי של הים התיכון. החוצאות המדיניות והאסטרטגיות ברורות ואין צורך לפרטן.

2. מהומות הסטודנטים

במשך החודשים האחרונים פרצו מהומות סטודנטים בכלגרד, בזנגרב ובאוניברסיטת פרישטינה באזור קוסובו.

מומחים בענייני יוגוסלביה רואים כמהומות של שנת 1971 המשך של מהומות הסטודנטים ביוני 1969, לפני פלישת צבאות בריה ורשה לצ'כוסלובקיה. הקופתו של דובצ'ק היתה לצעירים היוגוסלביים סמל ההתנגדות להשתלטות הסובייטית על התנועה הקומוניסטית במזרח אירופה ועל הקומוניזם הבינלאומי בכלל. "האביב הפרגאי" עורר בהם אמונה שאפשר לבנות סוציאליזם חדש, שונה מהסוציאליזם הסובייטי וזה הקיים ביוגוסלביה. הפלישה גרמה לכך שהסטודנטים אבדו את אמונתם באפשרות "הסוציאליזם האמיתי". כמהומות הנוכחיות נוסף גורם נוסף-אתני ובכל אזור אופי אחר למהומות והנוטאים הם שונים:

הסטודנטים בכלגרד מבטאים את אי שביעות רצונם מהמצב הכללי השורר ביוגוסלביה וממצב החיים הפוליטיים, הכלכליים והחברתיים. הם הפגינו נגד הפער החברתי וראו בו בעיה בעלת מימדים ניכרים העלולה לגרור אחריה תוצאות רציניות.

חבריהם בזנגרב לא עסקו בעניינים עיוניים. משרת מאבקם היא השגה זכויות ויתרונות יותר גדולים עבור קרואטיה. בהחלטתם מנובמבר 1971 הכריזו הסטודנטים מזנגרב שיקבלו את כל השינויים במשטר הפוליטי-חברתי המיועד להקים את קרואטיה כמדינה ריבונית, לאומית של העם הקרואטי.

להפגנות באוניברסיטה בפרישטינה היה אופי לאומני. הסטודנטים הסרביים והמונטנגריים מענו כי הם מדוכאים ע"י האלבנים. (האזור קוסובו גובל עם אלבניה וחיים בו כמיליון אלבנים. זה האזור המפגר ביותר ביוגוסלביה).

ב-1958 ניסתה המפלגה היוגוסלבית להשחיק את ההפגנות של "השמאל החדש" בעזרת "הימין החדש" (הלאומנים) והתעוררות התודעה הלאומית. תודעה זו פותחה ועודדה ע"י המפלגה אחרי אוגוסט 1968 והיום היא מהווה בעיה המדאיגה את המנהיגות היוגוסלבית בבדלנות, במיוחד בקרואטיה, מהווה סכנה ליוגוסלביה הפדרלית. סכנה זו אמנם אינה קיימת בתקופת חייו של מיסו אך עלולה להביא לפילוג בין הלאומים השונים.

יש להניח שבדיה"מ מנצלה כבר כעת את היריבות הפנימית ביוגוסלביה וקימות חששו שלא תהסס מלהתערב אם תמצא הודמנות מחאימה.

חדירה מזרח אירופית

- ששה חודשים אחרי נצחונה של מפלגת העבודה במלטה (יוני 1971) שהעלה את דום מינסוף לראשות הממשלה, הורגש מפנה חד במדיניות החוץ של מלטה והתקרבות למדינות הקומוניסטיות במזרח אירופה ובאסיה. על כך מצביע מספר עובדות:
- נסיעתו הראשונה לחו"ל של מינסוף היתה למזרח אירופה (רומניה, פולין, יוגוסלביה, נובמבר 1971).
 - בורשה נפגש מינסוף עם נציגי גרמ"ז, סין העממית, קוריאה הצפונית וצפון ויסנאס.
 - ביקורים של שגרירי בריה"מ, גרמ"ז ומדינות מזרח אירופיות אחרות.
 - ביקור נשיא הונגריה בדרכו לאפריקה (13.12.71).
 - ביקורים של משלחות כלכליות מבריה"מ, פולין והונגריה שחתמו עם מלטה על הסכמים מסחריים.
 - מלטה מקיימת יחסים דיפלומטיים עם בריה"מ, צ'כוסלובקיה, הונגריה, רומניה ובולגריה. מדינות אלה מיוצגות במלטה ע"י שגרירים לא חושבים. כמה משגרירים אלה העלו שאלת הקמתן של נציגויות קבועות במלטה.
 - סוכנות הידיעות הפולנית פ.א.פ. פירסמה ב-28 באוקטובר 1971 ידיעה על כך שפולין מתכננת לכונן יחסים דיפלומטיים עם מלטה בדרג של שגרירות.
 - בהתאם לדווחו של שגרירנו במלטה מתהלכות באי שמועות על פתיחת שגרירות סובייטית באי, אך עד סוף דצמבר לא נתקבלה הודעה על פניית בריה"מ להקים במלטה שגרירות קבועה.
 - נודע שבפגישה עם נציגי סין העממית בורשה, לחצו על מינסוף לכונן יחסים דיפלומטיים עם סין העממית ולסלק את נציג טיוואן ממלטה. מינסוף הסכים עקרונית לדרישה אך בתנאי שהעזרה והסיוע שיקבל מסין יצדיקו את ניתוח הקשרים עם טיוואן.

המשלחות הכלכליות

משלחת של לשכת המסחר הסובייטית, בראשותו של סגן יו"ר נשיאות הלשכה, סיימה את ביקורה במלטה ב-3 בנובמבר 1971. ראש המשלחת מסר לרדיו מוסקבה (3.11) שכעת הביקור הוחלט על:

- חילופי ביקורים של נציגי לשכה המסחר הסובייטיות ומלטזיות.
- חילופי מידע כלכלי ומסחרי.
- מלטה הוזמנה להשתתף בירידים בבריה"מ.
- בריה"מ הבטיחה להשתתף ביריד בינלאומי שיתקיים במלטה ב-1972.
- הודגשה אפשרות של פתוח יחסי המסחר בין שתי המדינות. קיימות סחורות ושרותים בהם יש ענין לחוגים מסחריים של שתיהן.

הונגריה

אל נשיא הונגריה שביקר במלטה במשך יממה אחת, נלווה סגן שר החוץ ההונגרי שביקר במלטה במשך יומיים נוספים וניהל שיחות עם גופים כלכליים. בסיום הביקור נחתם הסכם כלכלי בין שתי המדינות. לפי הסטטיסטיקה המלטזיה הסתכם ב-1970 היבוא מהונגריה למלטה ב-£300,000 והיצוא ממלטה להונגריה היה בסך £94.

גרמ"ז

גרמ"ז אינה מקיימת יחסים דיפלומטיים עם מלטה, אך שגריר גרמ"ז שמושבו באלג'יריה ביקר במלטה במחצית נובמבר. הביקור הוכנן כנראה בתחילת החודש בורשה, בעת ביקורו של מינסוף. מדווחו של שגרירנו בוולטה מסתבר שבעזרתו רצה מינסוף להפעיל לחץ על רפ"ג ולקבל ממנה התחייבות כספית כהנאי להסכם מסחרי בילטרלי. מחשבהו של מינסוף לשאילתה של מנהיג האופוזיציה מסתבר שממשלת מלטה אמנם בוחנת את האפשרות לכונן יחסים דיפלומטיים עם גרמ"ז אך אין ברצונה לפגוע ביחסים הטובים שהיא מקיימת עם רפ"ג. להערכת רפ"ג לא יכיר מינסוף בגרמ"ז בשלב הנוכחי, אלא אחרי שיקבל "אור ירוק" מרפ"ג.

פולין

משלחת כלכלית פולנית ביקרה במלטה מה-26 עד ה-30 בנובמבר 1971. היא דנה עם

המלטזים על הנושאים הבאים:

- חילופי מסחר
- כניה ותיקון אניות.
- העשיה קלה כגון העשיה טקסטיל ונעלים
- תיירות
- העשיה מכונות כבדות.

בסיום הביקור פורסמה הודעה משותפת אשר עיקריה הם:

שני הצדדים הסכימו על הרחבת קשרי הסחר ההדדיים בהתאם לעקרונות של GATT והסדר של "האומה המועדפת ביותר" בקשר לתעריפי המכס והנוהלים הקשורים ביבוא ויצוא. התיעצויות בענייני כלכלה יתקיימו בעת הצורך בפולין ובמלטה.

לפי הערכתו של שגרירנו במלטה והערכת משקיפים מערביים, מטחבר, שההסכמים והפרוטוקולים על חלופי הסחר ושחוף פעולה סכני בין מלטה ומדינות מזרח אירופה, לא ישנו בהרבה את המצב הריאלי בחלופי הסחר שהיה קיים עד כה בין מלטה ומדינות אלה.

מלטה זקוקה לסיוע כספי גדול ולטווח ארוך, דבר שאין ביכולתן או ברצונן של מדינות המזרח אירופיות להעניק לה. הן רואות במלטה מקור נוסף ליצואן הן מצד אחד ואפשרות של חדירה פוליטית מצד שני.

האינטרסים הסובייטיים והלוביים במלטה

העניין העיקרי של בריה"מ במלטה מבחינה אסטרטגית - מדינית היה סילוקם של נאט"ו ובריטניה מהאי. גם קדאפי יחד עם בומדיאן, עושים את כל המאמצים כדי לסלק מחופי הים התיכון בסיסים צבאיים של כוחות זרים, אולם הכוונה גם לצי הסובייטי. במלטה מתנגשים כעת האינטרסים הסובייטיים והלוביים. הפחד הטראומטי של קדאפי מהחדירה הסובייטי לאזור הים התיכון ובמיוחד אחרי מהפכת הנפל בסודאן בקיץ 1971, הניעו אותו כנראה להציע למינסוף בביקורו בלוב (31.12.71) סיוע כספי בלתי מוגבל, ציוד וכוחות סכניים וצבאיים אם מינסוף יגרש את בריטניה מהאי. (גירוש בריטניה ממלטה הוא חלק של "חשבונה" של לוב עם בריטניה).

הצהרותיו החוזרות של מינסוף על שמירת הניטרליות של מלטה ימנעו, לפחות בעתיד הקרוב, את התבטות הצי הסובייטי באי. מצד שני המצוקה הכספית לא תאפשר לו לסרב מתן שרותים לצי הסובייטי ולאניות של מדינות מזרח אירופה במספנות האי. קדאפי אמנם הבטיח למינסוף עזרה כספית בלתי מוגבלת אך נשאלת השאלה לכמה זמן. בריה"מ שהיא זהירה ביותר בהענקת סיוע כספי ומשקיעה את כספה ב"בטחות בטוחות", תמחין כנראה שנה או יותר עש"ית"בש" המקור הלובי כדי לקבל אז מהמלטזים את מה שהיא מעוניינת לקבל ובתנאים שלה.

מזה"ת

לשגריר בולטה נודע כי עניין מזה"ת הועלה בשיחותיו של מינסוף בורשה ובבלגרד. הפולנים והיוגוסלבים לחצו על מינסוף להצהיר בפומבי על המיכתו בערבים או לפחות שיסכים לכלול בהודעה המשותפת סעיף על המזה"ת ויזכיר את המיכתו בהחלפת מועבי"ט 242. מינסוף הצביע

על הנ״מטרליות של מלטה בסכסוך הישראלי-ערבי ובהודעות המשותפות פורסמו דברים
כלליים על רצונן של שתי הממשלות לפעול למען שלום קבע, סילוק של מוקדי המתיחות
ושחוף פעולה בינלאומי.

מצד שני ההקשר מינסוף עם לוב עובדה אשר במוקדם או במאוחר האלץ אוחז להתקרב
לעמדה הערבית.

COMMUNIST POLICY AND TACTICS

DECEMBER 1971

SUMMARY

THE SOVIET ATTITUDE TO THE EEC

1. The themes of the Soviet propaganda attack on the EEC have been consistent: it is described as a close economic group, as a stronghold of capitalism, and as an extension of NATO. Despite their opposition it is unlikely that the Russians have suffered much from the development of the EEC to date. They are mostly concerned about the future. In particular, the negotiation of trading agreements with the Eastern European countries by the Commission, which could begin in 1973, will make it impossible for the Soviet Union to play off one Western country against another in the field of trade policy. But the chief Russian fear is the possibility that greater economic integration will lead to closer political, and ultimately, military cooperation. Despite the continuing propaganda, Soviet diplomacy seems to have accepted enlargement as a fact, and is concentrating on attempts to limit consequences which the Russians see as harmful. They will undoubtedly use the CES, as well as their bilateral links with West European countries, to delay, and if possible, arrest the process of integration. They probably have a fairly realistic view of the prospects for success but they may hope to create an atmosphere in which the further development of the EEC appears less attractive.

THE SOVIET "PEACE OFFENSIVE"

2. It is worth considering how the proposals put forward by Brezhnev at the 24th Party Congress fared during 1971. The Russians seem to have achieved little on disarmament: a Soviet proposal for a conference of the five nuclear powers was strongly opposed by the Chinese at the United Nations. The Soviet interest in MBFRs seems to have waned somewhat. The Russians have so far failed to respond to NATO's offer of exploratory talks with Signor Brosio. They have said that negotiations should not be on a "bloc to bloc" basis, but they have not spelt out what this means. They have not excluded multilateral negotiations per se, but would apparently prefer to negotiate bilaterally with the Americans. They may seek to persuade President Nixon of the advantages of this during his visit. As regards Berlin, Soviet pressure on the East Germans contributed significantly to the signature of the FRG/GDR Agreements in December. However, they have tied the signature of the third and final part of the Berlin Agreement to the ratification of the FRG/Polish and FRG/Soviet Treaties. The Russians seem to accept that, in view of NATO's position, repeated at the recent Ministerial Meeting in Brussels, that multilateral preparations for a CES must be preceded by the completion of the Berlin Agreement, preparations for a Conference will be delayed.

THE/

THE VATICAN AND EASTERN EUROPE

3. The East European and Soviet governments have good reasons for desiring an improvement in relations with the Vatican, in line with their policy of détente, but they also fear that such a development would increase the influence of the Church in Eastern Europe. In Poland, Church/State relations have improved since the departure of Gomulka, as was strikingly demonstrated by official Polish participation in the beatification of the Polish priest, Father Kolbe, in Rome in October. However, the long-standing issues in Church/State relations remain unresolved. Developments in Czechoslovakia make it unlikely that relations with the Vatican, and Church/State relations within the country, will improve for some time. The way for improved relations between Hungary and the Vatican was opened by the decision to allow Cardinal Mindszenty to leave the American Embassy, after nearly 15 years confinement. But the attitude of the Hungarian authorities remains rigid. There have been clear indications of the Soviet Union's desire for improved relations with the Vatican, but there has been no improvement in the position of Soviet Catholic minorities. Yugoslavia is in a special category: full diplomatic relations with the Vatican were established in August 1970 and in March 1971 President Tito paid an official call on the Pope. It seems unlikely that the other countries of Eastern Europe will feel able, or will wish, to go as far as Yugoslavia in the near future. Internal orthodoxy is likely to prevail but it may to some extent be tempered by the needs of foreign policy.

VISIT OF FIDEL CASTRO TO CHILE

4. The visit had been expected since President Allende's decision to restore diplomatic relations in 1970. During his visit Castro had a wide range of contacts with workers and representatives of the Left-Wing political parties. Although his approach was initially restrained, the visit became the subject of bitter exchanges between the Government and Opposition, and the last few days of the visit were marked by civil disorder. Castro reacted sharply to the criticism and, in his farewell speech, launched an uninhibited attack on Allende's critics. Allende's position will have been strengthened by the visit, but only at the expense of an increased polarisation of forces within Chile. From Castro's point of view, the visit marked Cuba's emergence from diplomatic isolation and may encourage other Latin American countries to resume relations. The development of a Havana/Santiago axis is likely to prove a feature of inter-American affairs in the future.

THE SIXTH CONGRESS OF THE POLISH UNITED WORKERS PARTY

5. Gierek may have moved forward the date of the Congress, not due until 1973, in order to maintain the momentum of his new style of government and to obtain formal approval of his economic reforms. The Congress itself was an anticlimax and revealed almost nothing new of the Government's

future/

CONFIDENTIAL

future policies. But it considerably strengthened Gierek's position, introducing far-reaching changes in the Politburo, Secretariat and Central Committee. Gierek's speech was marked by an attempt to mobilise mass popular support for his policies, but also stressed the need for greater Party discipline and increased ideological activity. For the future, the Party is likely to follow strictly orthodox policies, but with an energy which has been lacking in Polish political life. On the economic front, little that was new emerged. The failure to give further details of the 1971-75 Five Year Plan may be due to internal disagreements in the leadership. Whatever the reasons for this silence, the Polish leaders will have to tackle urgently the outstanding social and economic problems. The danger of serious discontent will be very real so long as the expectations of the population are unfulfilled.

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

COMMUNIST POLICY AND TACTICS

DECEMBER 1971

CONFIDENTIAL

THE SOVIET ATTITUDE TO THE EEC

1. Soviet propaganda attacks on the EEC have varied in intensity, but have been fairly consistent in theme. The EEC has been attacked (i) on economic grounds, as a closed group discriminating against outsiders; (ii) on ideological grounds, as a stronghold of large scale capitalism, directed against the interests of the workers; and (iii) on political/military grounds, as a bulwark of NATO, detrimental to European peace and security.
2. The economic argument finds favour in Eastern Europe, where the Common Agricultural Policy in particular may have caused difficulty for countries with a relatively high dependence on foreign trade and on agricultural exports. But the Soviet Union is unlikely to have suffered to anything like the same extent. The Russians are far less dependent on foreign trade than most of their allies. And their exports to EEC Members have grown at an annual average rate of 10% during the period 1958-1970. Soviet officials have claimed that the figures (which can be compared to an average of 9.6% for Soviet exports to the world as a whole, and of 13.3% for exports to a control group comprising the UK, US, Japan and Canada) would have been even higher in the absence of the EEC. But they have not made much of the argument.
3. The Russians may be more concerned about the future. EEC Member States have so far been able, in default of a Council ruling to the contrary (and in consultation with their partners) to conclude bilateral trade agreements with state-trading countries. But the present system is a transitional one. The Commission have proposed that it should come to an end on 31 December 1972, and that all liberalisation measures vis a vis state-trading countries should be on a fully community basis at the end of 1974. It is hard to see how the Russians could then maintain their present policy of refusing to deal with the Commission. And they may well calculate that the "alignment of measures of liberalisation, export policy and protective commercial measures...." provided for in Article 113 of the Treaty of Rome will act against their interests. They may think that the ability to negotiate individually with the countries of Western Europe allows them to gain advantages in the field of trade policy which would not be realisable in negotiations with the Commission. They may fear that they would lose the opportunity to play one country against another; and that the Community as a whole would tend to move at the speed of the member least inclined to favour a forward policy towards the East.
4. Soviet leaders have sometimes given the impression of having no clearly formulated policy on future dealings with the EEC. But it seems unlikely that the Russians will be easily reconciled to centralised dealings with Brussels and to a loss of their bilateral links in the field covered by the Common Commercial Policy, even though in practice it may not be easy for them to prevent this happening.

5. The ideological argument has two aspects. Firstly, the association of the EEC with capitalism, and especially large scale capitalism, provides Moscow with an obvious propaganda line. A recent article stated that ".....those who are enthusiastic for the 'construction of Europe' wish to strengthen the position of monopoly capital at the expense of worsening the situation for simple workers..... and are guided principally by the class interests of big capital". This sort of argument has been less prominent than might have been expected. There are indications that the Russians have had to modify their early propaganda in the light of the results achieved by the Communities in the economic and social fields, and, more importantly, of the reactions to them of first the Italian and then the French Communist Parties. But the line quoted above, which appeared in an article in the January 1971 issue of 'International Affairs' dealing with the negotiations for British entry, is still evidently regarded as good enough for consumption in the candidate countries. And it has been reinforced from time to time by specific attacks on the participation of American capital.

6. Secondly, and more importantly from the Russian point of view, there is an ideological problem. The EEC remains a capitalist - or at least Western democratic - phenomenon whether or not Soviet propaganda chooses to emphasise the fact. It provides a model of development different from and apparently more successful than their own. Soviet propaganda has long since given up asserting that the EEC will prove an economic failure; but committed as they are to a conflict theory of peaceful coexistence, the Russians cannot easily reconcile themselves to its success.

7. The political factors are the most important. The immediate Soviet reaction to the signing of the Treaty of Rome included a statement that it was "obvious that the activities of Euratom and the Common Market will be subjugated to NATO aims". This remains the main theme of Soviet propaganda against the EEC. British applications for membership have generated particularly intense opposition, often specifically on the grounds that the United Kingdom will act as "Uncle Sam's Trojan Horse in Europe". The current proposals for enlargement are said to be based on ".....a desire to draw /the four countries/ into a political and economic grouping which would facilitate the implementation of NATO's aggressive plans throughout Northern Europe. The EEC has become a kind of economic foundation for the aggressive North Atlantic bloc". Behind this lies the fear, which has been expressed in Soviet propaganda, that a politically united Western Europe might move towards an integrated nuclear force.

8. There is evidence that the Russians have kept a close watch on signs of progress towards the political integration of Western Europe. The decision of the Council of Ministers on 7 February 1970 to give the European Parliament a certain amount of control over the agricultural

fund/

fund was followed on 11 February by a major article in Pravda by Yuri Zhukov showing evident concern at what it regarded as a departure from the previous French policy of opposition to "supra-nationalism". Zhukov quoted with approval an article in La Revue de Defense Nationale, which argued against a common trade policy and a common monetary policy on the grounds that this would lead "after a certain threshold" to a common political authority, with which "certain circles" associated even further-reaching aims, including the creation of an all-European nuclear force. Zhukov concluded that the anxiety expressed about "the importunate attempts to limit all-European cooperation and to speed up the knocking together of an isolated 'little Europe' within the framework of which France would be deprived of her sovereignty" was quite understandable; and that "this interpretation of the results of the Hague Conference differ from the official French Government statements on the continuity of the foreign policy of the Fifth Republic". He called upon his "Paris colleagues" to "express themselves more definitely on this matter".

9. More recently, Soviet diplomacy has tended to accept the fact of enlargement (so long as the neutrals remain outside), and to concentrate on trying to limit what they see as its harmful consequences, especially the further integration of its existing members. In pursuit of these aims, the Soviet leaders will no doubt make the maximum use of their bilateral links with West European countries, particularly France and the FRG. On the multilateral plane, they may hope that the CES will delay and perhaps even arrest the process of West European integration in both the political and other fields. In their campaign for a CES there is an emphasis on what the last Warsaw Pact communique called "the task of gradual remodelling of relations among European states to help overcome the division of the European continent into military and political groupings"; and on "all-European cooperation" in the economic and other fields. The Russians must hope that these ideas will find favour with the European neutrals and possibly some members of NATO also.

10. The next two years are likely to prove of considerable importance to the Russians as far as their dealings with the EEC are concerned. The rate of progress towards the application to East-West trade of the common commercial policy has still to be decided. And the future development of the enlarged Community will be a major subject for discussion both during and after the Summit meeting of the 10. The Russians will be most interested in the politico-military field. But they may conclude on grounds such as those set out in the article quoted by Zhukov (paragraph 8 above) that progress towards integration in the commercial and economic fields can set up a momentum which will result in the "threshold" being crossed. If so they are likely to react strongly to developments in the commercial policy field than might seem justified by their economic interests alone.

11. The Russians, having failed to prevent either the creation or the enlargement of the EEC, must be aware that their ability to control developments is limited. They probably take a fairly realistic view of their prospects, at least in the short term. They cannot hope to persuade the West to abolish NATO, or to abandon the EEC, without offering something equally satisfactory in exchange. And there is no evidence that they are prepared to do this, or able to do so. But they may well hope to create an atmosphere in which the further development of the EEC appears less attractive, or at least less urgent, than it otherwise would. They are likely to devote a considerable diplomatic and propaganda effort to this end, both bilaterally and in the CES.

THE SOVIET "PEACE OFFENSIVE"

1. When Brezhnev spoke on French television at the end of October he referred to the "peace plan" put forward by the 24th Congress, and to a "whole series of constructive proposals" made by the Soviet Government to implement it. He listed these as an appeal to convene a conference of the five nuclear powers and a world conference on disarmament; the proposal of discussions on force and armament reductions in Central Europe; an "active contribution" towards a Berlin agreement; and an "insistent campaign" for the convening of an "all-European conference of States." It is worth considering how these proposals have fared by the end of the year.

(a) Disarmament

2. Brezhnev's mention of the conference of the five nuclear powers was little more than window dressing in view of the declared position of the Chinese. The Soviet proposal for a world disarmament conference has fared little better. Gromyko formally launched the proposal in his speech to the General Assembly, and the Chinese opposed it in uncompromising terms. A compromise resolution was eventually passed which invites all states to make their ideas on the proposal known to the Secretary-General and requests him to submit a report containing these views to the next session of the General Assembly. The Soviet initiative is thus not yet dead. And the Chinese statement contained some indication that China might eventually agree to engage in disarmament discussions. But the Russians had to withdraw their original resolution, and can have gained little satisfaction or propaganda advantage from the outcome.

(b) MBFRs

3. References to the reduction of armed forces and armaments in Europe appeared in the communiques issued after Herr Scheel's visit to Moscow at the end of November, and Kosygin's visits to Denmark and Norway in early December. All were fairly perfunctory, but they served to maintain the item on the agenda for political exchanges between East/West. By way of contrast, however, there was no mention of the subject in the communique on the meeting of Warsaw Pact Foreign Ministers held on 30 November/1 December. And the Russians made no reply to the proposal made to them on behalf of fourteen NATO countries that they receive an exploratory mission led by Signor Brosio.

4. The Ministerial Session of the North Atlantic Council, which took place in Brussels on 9 and 10 December, was thus unable to take further the question of MBFRs. Ministers noted with regret that the Soviet Government had so far failed to respond to the Allies initiative, expressed the hope that

/Brosio

Brosio would soon be able to visit Moscow, and reaffirmed their belief that prior explorations were essential in preparation for eventual multilateral negotiations on this question.

5. The Russians can hardly have been surprised by the NATO response. Their attitude to the Brosio mission shows that they are in no particular hurry to get multilateral talks on MBFR under way. Beyond that, the picture is less clear. The Russians have repeatedly expressed their opposition to MBFR negotiations on a "bloc to bloc" basis, but they have not spelled out what they mean by this. They have not so far refused to accept the Brosio mission. Still less have they objected to the idea of multilateral negotiations per se. But the evidence suggests that they would prefer to negotiate bilaterally with the Americans.

6. In the absence of any clear statement of their position, it is more than usually hazardous to speculate upon Soviet motives. A case can be made that the Russians do not intend to proceed to multilateral talks on force reductions:-

- (a) The impact of the Soviet "peace programme" would have been less had it failed at the outset to take up the NATO proposal on MBFRs. But the Russians may see little disadvantage in backing out now, when the convocation of a CES is almost certain.
- (b) Multilateral talks on MBFR may at one stage have seemed attractive to the Russians as a way of out-flanking the Berlin precondition to a Security Conference and advancing the international recognition of the GDR. They may well feel that there would now be little to gain in this way.
- (c) The Russians may calculate that the French will remain opposed to MBFR, and that multilateral negotiations which did not cover French troops would operate to their disadvantage.
- (d) They may also have had second thoughts about the effect on their Warsaw Pact allies of multilateral negotiations affecting the stationing of Soviet troops in Eastern Europe.

7. The attraction for the Russians of bilateral negotiations with the Americans can also be fairly plausibly argued. They may calculate that the disadvantages in sub-paragraphs (c) and (d) above would be avoided; that they could gain just as easily in this way any economic benefits which might follow from force reductions on the scale envisaged; and that they might derive some additional gain from the effect on NATO of American acceptance of a procedure which would leave the Allies out in the cold. If the Soviet leaders have thought the question out in this way, they may seek to persuade President Nixon to agree to bilateral talks.

8. The difficulty which remains is to decide why the Russians have not announced unilateral reductions. They might thus avoid the disadvantages of multilateral negotiations; the possibility of economic gains would be unaffected; the propaganda benefits would be much enhanced; and the Russians could reasonably expect some consequential force reductions on the NATO side. Finally, they might see considerable attraction in the absence of any agreement preventing the reinstatement of troops withdrawn. There have been rumours that the Russians would adopt such a course. But caution seems so far to have prevailed.

(c) Berlin

9. The position on Berlin is much clearer. Brezhnev paid an unexpected visit to the GDR on his return from Paris, and there seems no reason to doubt that he exerted his influence in favour of an early settlement of the negotiations on Part 2 of the Berlin Agreement. Honecker, for his part, seems to have accepted the inevitable. But for a last minute delay on the Western side, the agreements would have been initialled (as was no doubt intended by the Russians) in time for the NATO Ministerial meeting. They were in fact signed on 17 and 20 December.

10. There remains only the signature of the final Quadripartite Protocol, which will bring the complete Berlin Agreement into effect. The Governments of France, the United Kingdom and the United States have stated that they are prepared to sign forthwith. But the Russians have tied the signing of the Protocol to the ratification of the FRG/Polish and the FRG/Soviet Treaties. Their line is that the two should take place simultaneously.

11. The Russians were clearly aware when they instituted this "reverse junctim" that it might delay the preparations for a Conference. While they may well have hoped that NATO Ministers would relax the Berlin precondition at their December meeting in view of the progress made on Part 2 of the Agreement, they cannot have banked on such an outcome. Rather, they must have decided that a delay in the multilateral preparations (for which they would seek to blame "hardliners" in the West) was of less importance than making certain that the Berlin Agreement could not come into effect until they were assured of ratification of the Treaties.

(d) The CES

12. The Conference (referred to in the NATO Communique as the Conference on Security and Co-operation in Europe) was the main subject of the Warsaw Pact communique, which called upon the Canadian, United States and European Governments "to enter without delay into practical preparations... in order to ensure its convocation in 1972". But there was little real sense of urgency behind the call, and there has been a noticeable falling off in Soviet press commentaries and speeches pressing for immediate preparations for a Conference. This may only be a temporary lull, and there

/has

has been no explicit reference to the links between the Berlin Agreement, the ratification of the FRG Treaties, and the Conference. But an article in Pravda of 23 December, which set out in detail the German constitutional timetable for ratification, concluded by attributing to Herr Scheel the statement that "ratification will have important significance for the implementation of the four-power agreement on West Berlin for the improvement of the political climate in Europe and the successful preparation of an all-European conference".

13. The Soviet leadership clearly realise that multilateral preparations are unlikely to begin until the second half of 1972, and that the Conference itself may therefore not take place until 1973. They may hope to secure a gradual multilateralisation of the bilateral exchanges which are likely to gather momentum in Helsinki over the coming months and thus to maintain pressure on the FRG over the recognition of the GDR. But, now that it seems certain that a Conference will take place in the fairly near future, they are unlikely to attach much importance to its timing. The Soviet leaders may even welcome the opportunity to defer active preparations until after President Nixon's visit to Moscow. And they must calculate that both the co-operation items proposed for the agenda of the Conference, and the "gradual remodelling of relations among European states to help overcome the division of the European continent into military and political groupings" referred to in the Warsaw Pact communique, can safely be allowed to wait until the points in the Westpolitik more immediately concerned with Germany have been settled.

THE VATICAN AND EASTERN EUROPE

1. Relations with the Vatican raise an awkward dilemma for the East European and Soviet governments. They have good reasons for wanting an improvement, which would fit in well with their Policies of detente. And Western - and more particularly the Italian-Communists - might hope to gain electoral advantage from such an acquisition of respectability. Against this, however, must be set the risk that the Church in Eastern Europe would become stronger and more influential.
2. The question is one which affects all the countries of Eastern Europe to some extent. But Poland, with 95% of its population Roman Catholic, is a special case. Since 1947, Church/State relations in Poland have been conducted within the framework of concordats, which in theory guarantee certain rights to the Church. In practice, however, relations have been characterised at worst by persecution, discriminatory measures and physical restraint on the Bishops (including Cardinal Wyszynski); and at best by an occasional, and usually short lived, lessening of tension.
3. The problem has to some extent been aggravated by the personalities of the protagonists. Gomulka made no secret of the fact that he found the activities of the Church incompatible with a socialist society. And Cardinal Wyszynski has played a highly individual role in the complicated triangular relationship between Church, State and Vatican. He has been subject to criticism both from progressive elements within the Church, for his conservatism in matters of dogma; and from the State, for his general obstinacy and the strict orthodoxy of his views on such issues as contraception and abortion, which conflict with the social aims of the government. The exchange of letters of reconciliation between the Polish and German bishops six years ago provoked a bitter conflict between Church and State. And the Church/State Joint Commission, which was established to maintain contact between the two sides, did not meet at all during the last three years of the Gomulka regime.
4. Gierek does not subscribe to his predecessor's dogmatic views on Church/State relations. It has been one of the present leadership's well publicised aims to work towards a full normalisation of the relationship. But few substantial concessions have so far been made over such long-standing issues as religious instruction, military service for the clergy and the granting of permits for the building of new churches. Skarzynski, Head of the Office for Denominational Affairs, said in October that twenty building permits had been granted in 1971. But despite the professed good intentions of the regime, progress is still being frustrated by local difficulties over planning permission and the supply of labour and materials. The State has, however, transferred to the Church the title deeds of property inherited from the German Church in the Western and Northern Territories. This is no doubt in anticipation of a decision by the Vatican to recognise Polish possession of these territories once the Polish/German Treaty of December 1970 has been ratified, and thus to regularise the position of the dioceses there.

/ 5. This

5. This was presumably one of the questions discussed at a meeting between Polish Government and Vatican representatives held in Rome at the end of April 1971. The visit (the first since the war) gave rise to considerable speculation that diplomatic relations between the Holy See and Poland were to be resumed and that the Pope might visit Poland at an early stage. It was followed in May by a "private" visit to the Western territories of Poland by Cardinal König, Archbishop of Vienna and President of the Vatican Secretariat for Non-Believers. In November a further exchange of views took place in Poland between the Polish Government and Archbishop Casaroli (the equivalent of Foreign Minister in the Curia).

6. Perhaps the most striking indication of improving relations has been the Polish participation in the beatification of Father Maksymilian Kolbe, a Polish priest who took the place of a condemned man in Auschwitz. The ceremony took place in October at St Peter's in Rome, and was attended not only by 2,000 pilgrims from Poland and by Polish and West German bishops, but also by state officials of both countries. The Pope made a speech which was described in the Polish press as "eloquent proof of the development of a climate favourable for the normalisation process". Skarzynski and the Polish Ambassador were among those received by the Pope. Meanwhile the question of a Papal visit to Poland remains in the air. It seems that either the Polish authorities still fear the repercussions of such a visit, or that the restrictions they would wish to impose are unacceptable to the Vatican. Cardinal Wyszynski made it clear in September that the Pope had wanted the beatification to be held in Poland but that "insurmountable difficulties" had prevented this.

7. Elsewhere in Eastern Europe the picture varies from country to country. Bulgaria and Romania both have small Roman Catholic communities. Despite constitutional guarantees of freedom of religion, they experience even greater official hostility than their Orthodox counterparts. In the case of Romania, the situation is aggravated by the fact that the Catholics are drawn mainly from the German and Hungarian ethnic minorities. Official attitudes have nevertheless relaxed considerably since the post-war repressions, and Bishops have been allowed to visit the Vatican for major meetings.

8. In Czechoslovakia, the continuing swing towards communist orthodoxy makes it improbable that any improvement in relations with the Vatican will take place for some time. The Government has revoked a decree issued in November 1968 which had to a limited extent sanctioned the existence of religious orders; and other measures have been taken to limit religious freedom and the importation of Church literature. Discussions with the Vatican were resumed in Rome in October 1970; and a further round took place in April 1971. But the talks did not result in any relaxation of the regime's attitude to the Catholic population, and they appear now to have been discontinued. There seems no real prospect of agreement on a successor to Cardinal Beran, who died in 1969. And six of the twelve dioceses remain vacant.

/ 9. Following an

CONFIDENTIAL

9. Following an agreement between Hungary and the Vatican, Cardinal Mindszenty was permitted to leave the American Embassy in Budapest on 28 September, 1971, thus ending a confinement of nearly fifteen years. He remains Primate of Hungary but will reside abroad. His departure has removed an important obstacle to the improvement of relations between Hungary and the Vatican. But it is by no means certain that relations will in fact become better. The attitude of the Hungarian Government remains fairly rigid. And the secret trial of four Hungarian priests on charges of "anti-state plotting" in June 1971, which resulted in sentences ranging from ten months to five years imprisonment and the imposition of heavy fines, casts doubt on their readiness to make any concessions of substance.

10. The desire to improve relations with the Vatican for general reasons of foreign policy is perhaps most marked in the Soviet Union. Gromyko's audience with the Pope in November 1970, followed by Archbishop Casaroli's visit to Moscow in February 1971, are outward signs of a readiness to do business. But there has not, so far as is known, been any improvement in the position of Soviet Catholic minorities. Their concentration in Lithuania and in the Western Republics poses a special problem for the Soviet leadership, who will no doubt be reluctant to concede any substantial degree of liberalisation.

11. Yugoslavia, is a case on its own. Relations with the Vatican have developed rapidly since 1966. In August 1970, Yugoslavia became the first communist state to establish full diplomatic relations with the Vatican, and in March 1971 President Tito became the first communist Head of State to pay an official call on the Pope. The holding of the Sixth Mariological and the Thirteenth Marian Congress in Zagreb in August continued this development. The latter culminated in a gathering of about 200,000 at the sanctuary of Marija Bistrica. Zlatko Frid, the Minister for Religious Affairs, said publicly that the Pope would have been welcome.

12. It seems unlikely that the other countries of Eastern Europe will feel able, or will wish, to go as far as Yugoslavia in the near future. Pressures to do so will be strongest in Poland, and the position there will no doubt remain sui generis. Elsewhere, orthodoxy in internal affairs is likely to prevail. But it may to some extent be tempered by the requirements of foreign policy. The fact that the Soviet leaders have accepted high level contacts with the Vatican may reflect a concern not only to broaden their appeal in the West, but also to keep a close watch on the price which may have to be paid in Eastern Europe if "normalisation" is allowed to go too far.

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

VISIT OF FIDEL CASTRO TO CHILE

1. The Prime Minister of Cuba, Dr Fidel Castro, paid an official visit to Chile from 10 November to 4 December, followed by brief stop-overs in Peru and Ecuador. The visit to Chile was his first to another Latin American country since 1959 and his first trip outside Cuba since 1964. Although it was announced at short notice, the visit had been expected for some time. President Allende's first foreign policy decision after becoming President in 1970 was to restore diplomatic relations between Chile and Cuba. He is a long-standing friend of Castro's, and has visited Cuba frequently.

2. Castro, accompanied for much of the time by Allende, travelled extensively in Chile and gave at least twenty-five speeches, mostly to Unidad Popular (UP) and student audiences. In addition he had a number of discussion meetings with workers and left wing political parties, including the MIR (Movimiento Izquierdista Revolucionario). Bilateral matters discussed in official talks included co-operation in mining and education; and an agreement was signed on co-operation in education, culture and sport. For most of the visit Castro's approach was, by his standards, fairly restrained. He emphasised the need for unity, self-sacrifice and self-discipline in the interests of the nation and revolution; expressed Cuban solidarity with the "Chilean revolution"; and repeatedly stated that the peaceful road to revolutionary change was as valid as the armed struggle which had been necessary in Cuba.

3. Castro was greeted enthusiastically by the government parties when he arrived and was given a respectful reception by the opposition. But as its length increased, the visit became the subject of increasingly bitter exchanges between the Government and Opposition and Castro's presence became more involved in Chilean internal politics. The last few days of the visit were marked by the tensest situation since Allende's assumption of power, when a march by Santiago women, protesting against food shortages and Castro's continuing presence, sparked off riots between left and right wing groups. As a result a state of emergency was declared two days before Castro's departure. Castro himself reacted increasingly sharply to criticism, and his farewell speech was an unrestrained revolutionary oration in his usual uninhibited style. In this he particularly attacked Allende's critics in Chile, and spoke of the emergence of a "Fascist challenge" within the country.

4. From the domestic point of view, Allende will have welcomed Castro's support for his policies and the implicit confirmation of his revolutionary credentials. The visit has undoubtedly strengthened his position vis a vis the extreme left wing (Allende had been openly criticized by the MIR prior to the visit). But this has been achieved at the expense of increasing the polarisation of forces within Chile, and sharpening the confrontation between the political parties.

CONFIDENTIAL

5. In terms of Latin American affairs, the visit marked Cuba's emergence from diplomatic isolation in the Americas and a significant weakening in the OAS sanction. Not surprisingly, it was greeted with approval by the Soviet Union. The development of a Havana/Santiago axis would provide both leaders with a useful propaganda theme, and it is likely that this emphasis will prove a feature of inter-American affairs in future. The visit may also encourage other Latin American countries to consider the resumption of relations with Cuba.

CONFIDENTIAL

THE VI CONGRESS OF THE POLISH UNITED WORKERS PARTY

The VI Congress of the PUWP was not due to take place until late 1973, but the Party Secretary, Gierek, announced in September that it would be held in December 1971. It then took place almost exactly on the anniversary of the disturbances which caused Gomulka's downfall. Gierek's motives in advancing the date were presumably to consolidate his position in the Party apparatus, to maintain the momentum of the new style of Government and to obtain formal approval for his proposed economic reforms.

2. The Congress was duly held in Warsaw from 6-11 December. It was something of an anti-climax, without excitement, uneventful and revealing almost nothing new of the Government's future policies. But from Gierek's point of view it was a considerable if not outstanding success, since it strengthened his position and brought about far-reaching changes in the composition of the Politburo, the Secretariat and the Central Committee. These were followed 10 days later by changes in senior Government positions.
3. An analysis of the changes in the Party hierarchy shows that Gierek himself and those who came to power after the riots in December 1970 have retained or advanced their positions. The exclusion from the Politburo (but not from the Central Committee) of three old-timers closely associated with the long years of Gomulka's Secretaryship (Cyrankiewicz, former Prime Minister; General Moczar, Party Secretary with responsibility for Security; and Jedrychowski, Foreign Minister) is no surprise: it does not involve their disgrace but reflects the changing face of the Party leadership. General Moczar had first been promoted to full membership of the Politburo after Gierek's assumption of office, but was later suspected of plotting against him, and Gierek was doubtless glad to dispense with someone who could become a dangerous rival. The election of younger men to the Politburo and Secretariat brought down the average age of these bodies from 52 to 46.
4. The most significant promotion is that of Szlachcic, who became Minister of the Interior in February 1971 and has now been promoted to the rank of Secretary of the Central Committee and a full member of the Politburo. This, with the promotion to full Politburo membership of Defence Minister Jaruzelski, reflects Gierek's realisation of the continuing importance of the police and armed forces respectively.
5. The Central Committee's full membership has been increased from 87 to 115 and there are 93 candidate members. More than half are newcomers; one group comes from the Katowice region of which Gierek was formally First Secretary, while another group represents workers elected directly as Congress delegates.

6. Having established his power base in the Party, Gierek should now feel free to go ahead with his reform programme, but in this respect the Congress was particularly disappointing, as it gave little indication of detailed proposals. It seems clear however, that they will attempt fairly far-reaching changes. It was announced, for example, that elections are to be held and a new constitution drawn up which will acknowledge the leading role of the Party. Gierek's main speech at the Congress combined the two threads which have so far been discernible since he came to power. On the one hand, he has tried to mobilise the support and participation of the population at large, regardless of political beliefs, behind his policies and given the impression of greater liberality of view. On the other hand, he has called for party unity, tighter discipline and greater ideological activity especially among youth, Gierek criticised not, as one might expect, the failures of Gomulka's latter years, but the period immediately following Gomulka's accession from 1956-59 when, he claimed, the Party had compromised with revisionism and other factions. For the future then, the Polish Party is likely to follow strictly orthodox Marxist/Leninist policies, and to do so with an enthusiasm and energy which has been lacking in Polish political life. It is symptomatic of this new look that over 100,000 Party members have been expelled in the last year.

7. On the economic side, the Congress failed to provide much more than the "general aims and requirements" of the reform programme outlined in the Guidelines published beforehand. Nor were there any further details of the Five Year Plan for 1971/75. It is likely either that the leadership were being deliberately cautious in withholding these details from the Congress, or that they and more particularly their economic advisers had been unable to agree on them among themselves, or, according to some reports, that the Russians had failed to give them their backing. Thus statements at the Congress were confined to the usual generalities about improving management, investment policies, planning, productivity and so on.

8. Whatever the reasons for this lack of precision, the Polish Government will have to do something urgently about the outstanding social and economic problems, particularly working conditions, housing, wages and the standard of living in general. The economic guidelines contain only modest targets, the fulfilment of which will still leave the Polish worker badly off compared with the standards enjoyed by his opposite numbers in other East European countries. The anniversary of the riots in the Baltic ports went by without trouble, but the danger of serious discontent remains very real if the population's expectations are not fulfilled.

CHRONOLOGY

DECEMBER 1971

- 30 November Bulgarian Party leader Zhivkov in Moscow.
- 30 Nov-1 Dec Warsaw Pact Foreign Ministers meet in Warsaw.
- 1-2 Yugoslav Party Presidium discusses the situation in Croatia.
- 2-3 US Secretary of Commerce Stans in Warsaw.
- 2-5 Kosygin in Denmark.
- 2-22 Soviet Deputy Prime Minister Baibakov in Yugoslavia.
- 4 Castro leaves Chile.
- 5-7 Kosygin in Norway.
- 6 TASS statement on the Indo/Pakistan situation.
- 6-10 Yugoslav Foreign Minister Tepavac in GDR.
- 6-11 Sixth Congress of Polish United Workers' Party.
- 7-11 Romanian First Deputy Minister of Defence, Gheorghe, in France.
- 7-18 President Iryani of the YAR in Moscow.
- 10-15 Barzel, President of West German CDU, in Moscow.
- 12 Bulgarian Foreign Minister Bashev dies in skiing accident.
- 12 King of Afghanistan visits Yugoslavia.
- 12-17 Soviet Deputy Foreign Minister Kuznetsov in India.
- 13-22 Soviet Defence Minister Grechko in Iraq.
- 13-17 Yugoslav Prime Minister Bijedic in Hungary.
- 13-22 Israeli CP delegation in USSR.

December 1971

- 15-19 Luxembourg Foreign Minister Thorn in Romania.
- 16 Mladenov appointed Bulgarian Foreign Minister.
- 17 GDR/FRG (Bahr-Kohl) Agreement signed.
- 18 Czechoslovak Foreign Minister Chnoupek in Moscow.
- 19 Bulgarian Prime Minister Todorov arrives in North Vietnam.
- 20 GDR Berlin Senat Agreements signed.
- 21-28 President Dorticos of Cuba in Moscow.
- 22 Resignation of Croatia Parliamentary leaders.
- 25 Sino/Japanese Memorandum Trade Agreement for 1971 signed.
- 27 Soviet/Maltese Trade Agreement signed.

CONFIDENTIAL

COMMUNIST POLICY AND TACTICS
NOVEMBER 1971

SUMMARY

CHINA: INTERNAL DEVELOPMENTS AND THE LEADERSHIP

1. There has been recent evidence of a crisis within the Chinese leadership. It seems likely that Mao's successor, Lin Piao, has fallen into disgrace, and may be dead. According to reports from Hong Kong, Party meetings have been held in various provinces to announce that Lin Piao has died in an air crash in Mongolia whilst attempting to escape to the Soviet Union after an attempt on Mao's life. The leadership has been very cautious about releasing the news. They no doubt wish to sustain the uncertainty surrounding these events in order to avoid the embarrassment of a public announcement that Mao's designated successor was a traitor. It is uncertain which of Mao's policies Lin may have opposed. His move may simply have been prompted by the fear that Mao had lost confidence in him. At present Chou En-lai seems to be firmly in control and there does not seem to have been any recurrence of the violence which marked the Cultural Revolution. However, a move in support of the Lin faction by members of the People's Army cannot be excluded. If the present leaders maintain their authority a propaganda campaign calling for Party unity under Mao may be organized. It remains to be seen whether further purges will be considered necessary.

THE SOVIET LEADERSHIP

2. Since the Party Congress, Brezhnev appears to have consolidated his position and added the rôle of international statesman to that of Party leader. He now acts as the chief Soviet spokesman on all main foreign and internal policies. This may reflect a tendency for the Party to encroach on the rôle of government. Collective leadership continues, although Brezhnev has increased the distance between himself and his colleagues. Kosygin's status has declined. But despite rumours of his impending retirement he continues to be active. The November Plenum again demonstrated the outward stability of the leadership. Changes seem to have been avoided, possibly in order to give an appearance of solidarity during the current diplomatic offensive. Some of the present policies are likely to prove controversial, but Brezhnev, who is personally associated with them, seems to be growing in authority.

THE SOVIET ECONOMY

3. The targets set in the Five Year Plan, which was approved by the Supreme Soviet on 26 November, are modest and correspond generally with the rates achieved in the preceding period. The session followed the Party Congress in emphasising the need for increased standards of living, but the overall balance between consumption, investment and defence was left unclear. Little was said about economic reform, but there were no signs of any set-back to the modest existing reforms. There was little mention of the results for 1971. The production figures for the 1972 Plan, also presented at the meeting, are modest. Defence will receive a smaller proportion of total budgetary expenditure, but the Science Vote, which includes military items, will rise.

/SINO/PAKISTAN RELATIONS

CONFIDENTIAL

SINO/PAKISTAN RELATIONS

4. The involvement of China in the Indo/Pakistan confrontation adds an extra dimension to the conflict. Despite the close relations between the 2 countries, the Chinese have avoided giving all-out support for Pakistan, probably because they wish to keep their options open. In the last analysis the Chinese seem anxious to avoid war and have probably urged the Pakistanis to seek a peaceful solution. It is impossible to be sure that the Chinese will maintain their caution, but there seem to be good reasons for their doing so. Their attitude does not augur well for a Five-Power initiative to resolve the crisis, and they may calculate that they could get the best of both worlds if Mr Bhutto came to power, or if the guerillas attained control in the East. But the threat of a major war might lead the Chinese to join in international efforts to find a solution.

THE NEW ROMANIAN MAN

5. In July President Ceausescu presented to the Party a programme for strengthening political and cultural orthodoxy. The programme has since had some effect on the mass media but fears of a cultural freeze have proved unjustified. However, it will be some time before the total effect of the reforms become clear. At the Central Committee Plenum in November, Ceausescu presented a lengthy programme for the improvement of the Party's ideological activity, which was intended to provide a more formal justification for the July measures. Despite some opposition at the meeting, the reforms are likely to be adopted. They reflect the prejudices of the country's orthodox and nationalist leaders, and can be presented as a reinsurance against Soviet interference.

THE ALBANIAN PARTY CONGRESS

6. The Congress presented no surprises. Hoxha was re-elected and the new Five Year Plan was approved. The Party leader launched a strong attack on Soviet and American policies and praised the Chinese in traditionally warm terms. However, there were signs of anxiety over Peking's current policy, and fear of increased isolation may have led Hoxha to lay particular emphasis on inter-Balkan relations.

CONFIDENTIAL

COMMUNIST POLICY AND TACTICS

NOVEMBER 1971

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CHINA : INTERNAL DEVELOPMENT AND THE LEADERSHIP

1. The cancellation of the Peking National Day parade on 1 October following other unusual developments in mid-September, including the suspension of internal air flights, pointed to some kind of crisis within the Chinese leadership. There have been increasingly strong indications that Mao's chosen successor, the Party Vice-Chairman and Defence Minister, Lin Piao, has fallen into disgrace and may well be dead.
2. At the end of September, the Mongolian Government protested to the Chinese about the intrusion of an aircraft which had crashed deep in Mongolian territory in the early hours of 13 September. The time of the air crash coincided with that of the suspension of flights in China and shortly preceded the announcement of the cancellation of the National Day parade. Certain prominent military personalities ceased to appear in public from mid-September onwards.
3. According to a number of well-documented reports which reached Hong Kong in November, the position is as follows. Party officials in various provinces have recently been holding meetings to announce that Lin Piao had died in an air crash in Mongolia while fleeing to the Soviet Union after an attempt to assassinate Mao had failed. The other occupants of the aircraft, who included Lin's wife and son, also died in the crash. Four other military leaders, who are members of the Party Politburo, have been detained for investigation as accomplices of Lin: Huang Yung-Sheng, the Chief of General Staff; Li Tso-p'eng, the Political Commissar of the Navy; Wu Fa-hsien, the Commander of the Air Force; and Ch'iu Hui-tso, the Head of the General Logistics Department. Ch'en Po-ta, a member of the Poliburo Standing Committee, who had been under criticism already since late 1970, is also said to have been associated with Lin.
4. The Chinese have shown considerable caution about releasing the news to the public at home and abroad. From mid-September, references to Lin gradually ceased to appear in the press, while books in which he was mentioned were withdrawn from sale and photographs of him removed from display. Editions for foreign consumption of those publications which contained references to Lin were allowed to remain on sale, or in some cases were withdrawn and then re-released. The intention was no doubt to sustain uncertainty abroad over the truth of accounts of Lin Piao's fall, and thus to avoid the embarrassment which would be caused by the public announcement of the treachery of Mao's designated successor and closest collaborator.
5. Besides Mao himself, who recently appeared to meet the North Vietnamese Prime Minister Pham Van Dong, the principal members of the Politburo who have continued to appear in public are:-

Chou En-lai, the Prime Minister; Chiang Ch'ing (Mao's wife); Yeh Chien-ying, a Vice-Chairman of the Party's Military Affairs Commission; Chang Ch'un-ch'iao and Yao Wen-yuan, both associates

CONFIDENTIAL

of Chiang Ch'ing in the Party's Cultural Revolution Group; Li Hsien-nien, a Vice-Premier; and Li Te-sheng, the Head of the General Political Department of the PLA.

Recent reports listing members of the Politburo in order of precedence show that Yeh Chien-ying has moved up from seventh to fourth place. It therefore seems likely that he has assumed Lin Piao's responsibilities for the armed forces, although he has not so far been identified as Minister of Defence.

6. The surviving leaders have been at pains to give, as far as possible, the impression of business as usual. In particular, the conduct of foreign relations has proceeded smoothly under the guiding spirit of Chou En-lai. Nevertheless, the downfall of Lin Piao and his associates must have come as a severe shock to the Party and Army at all levels. The repercussions of this event are unlikely to have been fully absorbed. Chinese publicity media have not yet named Lin Piao and the absent military leaders. But press articles carried on Chinese internal radio services have included passages implicitly critical of Lin Piao (without naming him) as a "careerist" and "traitor" and hinting at "collusion" with the Russians. The articles have also reaffirmed that "the Party commands the gun" and have pointedly emphasised the need for the Army to obey the leadership of the Party. The active military element in the Politburo has been reduced from eight full members (out of a nominal complement of twenty-one) to three.

7. There is no conclusive evidence of the issues which may have been involved in a dispute between Lin Piao and Mao. But some press articles in July and August indicated that there had been opposition in some circles in Peking to the development of contacts with the United States. It seems plausible to speculate that Lin and his military colleagues may have sympathised with objections to current policies towards the United States which may have been raised by Ch'en Po-ta. They may have considered that the interests of national security demanded that attention should be given instead to removing tensions with the Soviet Union. Other political issues, including competition for investment resources between the military and civilian sectors, and personal rivalries may also have been involved. Lin's move against Mao (if such it was) may have been prompted by an awareness which had grown over the past year that Mao was losing confidence in him as successor.

8. There is at present no reason to doubt that Chou is firmly in control and that Yeh is now the leading military figure. There have been no indications of internal disturbances or of a recurrence of the wide-spread outbreaks of fractional violence which marked the height of the Cultural Revolution. But the possibility of a move by some elements in the PLA in support of those now presented as plotters and traitors cannot be excluded. If, as may be expected, the present leadership continues to impose its authority, there are likely to be intensive propaganda campaigns calling for Party unity under the Chairmanship of Mao. It is significant in this connexion that Chou confirmed to a recent foreign visitor that there had been a serious policy dispute in the Party hierarchy. The Party, Chou claimed, would survive this split as it had done others in the past. But it remains to be seen to what extent the requirements of absolute obedience to the Party will be reflected in further purges in the leadership of the armed forces and the political apparatus in the provinces.

CONFIDENTIAL

SOVIET LEADERSHIP

1. Brezhnev is now clearly the most important Soviet leader. He appears to have consolidated his internal position at the 24th Party Congress; and has since sought to add the rôle of international statesman to that of Party leader. He now acts as the chief Soviet spokesman on all main foreign and internal policies. In his talks with Herr Brandt and on his visit to France Brezhnev was not accompanied by any Politburo colleague and he acted with a greater authority and self-confidence than in the past. His visits abroad have been given very much greater publicity in the Soviet Union than those of Kosygin and Podgorny.
2. Kosygin's status has recently seemed to diminish, and there have been a number of rumours that he will shortly retire. Podgorny was listed above him when the new Politburo was read out by Brezhnev at the Party Congress, and may have replaced him as number two in the hierarchy. But Kosygin continues to be active. He undertook a full programme of foreign visits in October, has more scheduled for December, and he presented the Five Year Plan to the Supreme Soviet at the end of November.
3. Whatever view is taken of the current position of Kosygin, it is clear that there has been a visible shift in the balance of personalities in the leadership as a whole. But it is not clear to what extent this reflects a change in the distribution of power. Brezhnev's recent prominence in foreign affairs may be related not only to the build-up of his personal authority but also to a tendency for the Party to encroach on the rôle of Government and play a more direct part in the execution of policy. In the Resolution of the November meeting of the Central Committee there was implicit emphasis on the collective responsibility of the Politburo as a whole for foreign policy. And Brezhnev made it clear during his visit to France that he continues to consult his colleagues closely on policy questions. Probably the safest assumption is that collective leadership continues, although Brezhnev has increased the distance between himself and his colleagues.
4. The remarkable stability, or at least immobility, of the leadership was again demonstrated at the November Central Committee Plenum. The only personnel change in the Politburo was the promotion to candidate member of Solomentsev, Voronov's successor as Chairman of the RSFSR Council of Ministers. Voronov, despite his recent demotion, retained his place. It is worth noting that only 5 full members have departed the ranks of the Politburo since the 22nd Party Congress in 1961. Three retired honourably; one died; and only Khrushchev was removed because he fell into political disfavour. Changes in the present Politburo seem overdue if only for reasons of age and health. But there would seem to be a desire to postpone them for as long as possible, whether for internal reasons or to preserve an appearance of solidarity during the current diplomatic offensive. Both factors may play a part.

5. There is no evidence of serious differences in the leadership, but the apparent stability may well conceal tensions. After a long period of compromise and half-hearted measures the régime is beginning to adopt more clearly defined policies. Some of these, especially the rapprochement with Germany and the emphasis on consumer goods at the expense of heavy industry, are likely to prove controversial and could provoke hard-line opposition. Brezhnev's personal commitment to these policies could make him vulnerable to criticism if they should encounter set-backs. At the moment, however, his authority seems to be growing.

SOVIET ECONOMY

PLAN FOR 1971-75

1. The Ninth Soviet Five Year Plan was approved by the Supreme Soviet and formally enacted as a law on 26 November. This does not preclude further amendment of targets.
2. Five Year Plans have not been fulfilled in detail in the recent past and probably remain of less operational significance than the annual plans. The main targets set in the present Plan appear relatively modest. The targets for growth of national income (39%), gross industrial output (47%) and agriculture (20-22%) over the five years of the Plan correspond by and large to the rates obtained in the previous five-year period. But, as only a relatively small addition to the labour force is to be expected, labour productivity will have to increase more quickly.
3. The Supreme Soviet followed the Party Congress in emphasising the need to raise standards of living. But it is not possible to say from the figures available whether the Plan envisages the allocation of a larger share of resources to consumption. It looks as though the share of gross fixed investment going to agriculture is planned to rise; it is stated that more than half of the (small) expected increase in the labour force is to be absorbed in the service sector; and consumer goods industry is to grow marginally faster than producer goods. But none of this makes clear what overall balance is intended between consumption, investment and defence.
4. The plan is presented in a slightly more sophisticated form than in the past. Targets are set for intermediate years as well as for the final year, and similar five-year plans for individual enterprises are to be drawn up. Kosygin's report says little about the economic reforms, but makes the point that the existing "reform system" is to be extended throughout the economy by 1975. So there is no sign of any new setback to the existing, rather minor, reforms.

1971 RESULTS

5. Although the Supreme Soviet session is traditionally the forum for discussion of current economic performance, there was little mention of 1971 plan fulfilment at the meeting. Kosygin claimed that the main targets would be met but went on to criticise the performance of the economy in the third quarter of the year. A harvest figure was given of 180 million tons, which is just below last year's record crop of 185 million tons.

BUDGET AND PLAN FOR 1972

6. Production targets for 1972 are set at the relatively modest levels which have characterised recent years. National Income is planned to rise by 6.2%

/over

over 1971 and the rate of growth of consumer industry products is once again marginally to exceed that of producer industry. Over 80% of the planned growth in national income and industrial production is sought from the hoped-for increases in labour productivity. Not surprisingly, its importance was emphasised by by Kosygin and by the Minister of Finance, Garbuzov.

7. In presenting the Budget, Garbuzov remarked that money incomes in 1971 had risen faster than planned. Government moves to combat the inflationary situation in the Soviet economy do not seem to have met with much success.

8. Defence expenditure is pegged at 17.9 milliard roubles and now accounts for 10.3% of total budgetary expenditure as compared to 11.1% in 1971. But the "Science" vote, which includes military R & D costs, is to rise both in absolute terms and as a proportion of total expenditure (14.4 milliard roubles and 8.3% as against 13 milliard and 7.9%).

SINO/PAKISTAN RELATIONS

1. The involvement of China adds an extra dimension of danger to confrontation between India and Pakistan. It can be traced back to the 1960s, and in particular to the period when Pakistan felt the need for new friends following her failure to obtain support from the West and from her CENTO partners during the 1965 Indo/Pakistan conflict.
2. China had to offer a record of hostility to India and a recent defeat of the Indian army. Sino/Indian relations remained bad throughout the decade, and China became increasingly isolated internationally as a result of the Cultural Revolution and of rapidly deteriorating relations with the Soviet Union. A closer relationship between China and Pakistan must have seemed advantageous to both parties, and can only have been encouraged by developments in Indo/Soviet relations. In recent years a considerable amount of Chinese aid, in the form of loans, military supplies and technical assistance, has gone to Pakistan.
3. The Pakistan Government must therefore have hoped for Chinese support over the current situation in East Pakistan. But the Chinese were faced with the choice between the ruling military régime in Pakistan and the Maoist-influenced guerillas in East Pakistan. In the event they have continued to support the Pakistan Government. But they have done so at a level which may have been calculated to keep their options open.
4. The Pakistan delegation which visited Peking on 5-8 November under Ali Bhutto does not appear to have gained the firm backing which they wanted. There has been no Sino/Pakistan Treaty to balance the Indo/Soviet Treaty. And public statements of Chinese support for Pakistan fall short of the degree of Soviet support for India implicit in the Treaty. No doubt arms supplies from China to Pakistan will continue, and the Chinese will be concerned to make sure that the Pakistan case does not go by default in any international discussion on the situation. But in the last analysis the Chinese seem anxious to avoid war between India and Pakistan and are likely to have urged the latter to seek a peaceful political solution.
5. The Chinese attitude must have disappointed both President Yahya Khan and Mr. Bhutto. The latter, in particular, claims close personal relations with China, and may have wished for domestic political reasons to bring back a Chinese commitment of unqualified support against India.
6. While the position on the ground remains unstable it is impossible to be sure that the Chinese will maintain their present fairly cautious approach. But they may calculate that there are good reasons for doing so. A military conflict with India would be dangerous because of the risk of Soviet involvement, and damaging to the more constructive image which Chinese diplomacy has been at pains to promote. Neither the political nor the military position of the Pakistan government in East Pakistan seems sufficiently strong to

/encourage

encourage a gamble on the part of China. And the Chinese, while maintaining good relations with Rawalpindi, must wish to keep their lines open to the leaders of an independent Bangla Desh.

7. The general Chinese attitude to great power activities does not augur well for a Five-Power initiative to resolve the Indo/Pakistan crisis. The Security Council would have little room for manoeuvre if both China and Russia felt obliged to use their veto on behalf of their friends. A continuance of the present level of tension is perhaps not unwelcome to the Chinese, who may calculate that they could get the best of both worlds if, say, Mr. Bhutto came to power in West Pakistan, or the guerillas seized control in the East. But the threat of a major war might lead them to join in international efforts to find a solution.

THE NEW ROMANIAN MAN

1. In July, on his return from a visit to China, which clearly displeased the Russians, President Ceausescu presented to the Executive Committee of the Party a seventeen point programme designed to strengthen political and cultural orthodoxy within Romania; to purge Romanian life and culture of bourgeois and decadent Western influences; to direct intellectuals and the young into activities more consistent with political orthodoxy and loyal nationalism; and to instigate a complete re-examination of the methods of political education.
2. Although there has been deterioration in the quality and adventurousness of the mass media since the Programme was launched, fears of a cultural freeze have not yet proved justified. But the July proposals have been accompanied by severe criticism of certain Ministers and officials. Notable casualties at the time were the Chief of the Party's propaganda section and the President of the State Committee for Culture and Art. The Committee as such was dissolved. These changes at the top have been followed this autumn by a considerable number of changes and cross-postings further down the system. The Party's Academy for the teaching of ideology has been considerably reorganised, and will now play a greater rôle in the ideological training not only of Party activists but of technocrats who aspire to high positions in Government. But the pragmatic Minister of Education, who was a particular target for criticism, has so far survived.
3. It will be some time before the effects of these reforms become clear. The rôle of Dumitru Popescu, the Party Secretary responsible for the information media, culture and certain aspects of ideological education, is likely to be crucial. He has now been given even greater overall authority by being appointed President of the new Councils for Culture and Socialist Education and for Radio and Television. Elements in the Writers' and Artists' Unions who favour a fairly relaxed approach to ideological questions may have less effect on Popescu than the strong group of hardliners who wish to purge the country of Western influence.
4. The most recent evidence comes from a meeting summoned by the Party Central Committee on 3-5 November, and clearly designed to represent "all walks of life." Ceausescu presented a twenty-thousand word exposition of the Party's programme for "the improvement of ideological activity, the raising of the general level of knowledge and the socialist education of the masses on the principles of socialist and communist ethics and fairness". His speech, which was supported by some fifty other speakers, set out to provide a more formal and philosophical justification of the July measures. It defined more clearly as the target of the reforms the education of the new Romanian man.
5. First reports suggest that the meeting did not run entirely smoothly. Ceausescu apparently displayed particular anger towards those in authority

/who

who are said to have exploited the privileges inherent in their responsibilities to develop a life-style which runs counter to the ideals of Marxism/Leninism. One Minister has already been dismissed as a result, and apparently more revelations are to come.

6. Despite these frictions, the reforms are likely to be swallowed without too much difficulty. Internally, Romania has always been one of the most orthodox régimes in East Europe. And the reforms reflect the prejudices of Romania's orthodox and nationalist leaders, who may feel understandably dismayed at some of the ideas which have entered Romania as a result of the increase in tourism and the pressing need to improve their economic relations with the West. The leadership may also in private argue the need for some such action in order to avoid giving the Soviet Union a pretext for interference. Finally, a general tightening of Party control may be regarded as essential to the successful implementation of the new Five Year Plan. The targets are ambitious, and are unlikely to be reached without some sacrifice on the part of the consumer.

ALBANIAN PARTY CONGRESS

1. The Sixth Congress of the Albanian Workers' Party took place from 1-7 November, five years to the day since the Fifth Congress. The only ruling Party to be represented was that of North Viet-Nam. The Chinese continued the custom they have followed since 1969 of not sending delegations to foreign Party Congresses, but sent messages of support from the CPC Central Committee. They may also have calculated that the presence in Tirana in late October of a Chinese Government delegation led by a Minister would to some extent offset the absence of a Party delegation from the Congress.
2. The Party elections revealed no surprises. The pre-eminent position of Enver Hoxha was reaffirmed, and the ties between State and Party further strengthened. The results of the last Five Year Plan and the draft directives for 1971-75 were approved. The startlingly high growth rates proposed are more a measure of the backward and rudimentary nature of Albania's industrial base than portents of an economic breakthrough. On past performance they are unlikely to be attained.
3. Hoxha's speech attacked both the United States and the Soviet Union. He compared American policy in Viet-Nam to Soviet policy in Czechoslovakia; attacked the Berlin Agreement and the Soviet/German Treaty; and condemned both NATO and the Warsaw Pact as aggressive blocs. Hoxha strongly attacked the Brezhnev doctrine and rejected the offer of improved relations made by Brezhnev at the 24th Congress, declaring that a normalisation could only come when the Soviet Union had repaid its ideological and economic debts to the countries it had exploited.
4. He referred in traditionally warm terms to the Chinese, but betrayed some anxiety over Peking's current foreign policy. Recent developments in Sino/American relations cannot have been welcome to the Albanians, who may also be less than happy over their diminished status in the UN now that Peking is represented at first hand. Hoxha's speech contained oblique reminders to Peking of the importance of keeping true to Marxism/Leninism.
5. Hoxha also emphasised inter-Balkan relations, which may reflect a fear of increased isolation now that the Chinese need Albania less. Despite the absence of delegations from the other East European countries, Hoxha welcomed developments in relations with Romania and Yugoslavia, and the progress towards better relations with Turkey, Italy and Greece. The recent improvement in relations with Yugoslavia (which has included an exchange of Ambassadors) did not, however, prevent him from strongly criticising Yugoslavia's internal policies for producing a "rotten and thoroughly bourgeois society".
6. It is also worth noting that Hoxha did not refer to the CES. The

CONFIDENTIAL

Albanian attitude has so far been distinctly negative. The present silence may be a prudent reservation of position on participation now that the Conference itself seems inevitable.

CONFIDENTIAL

CHRONOLOGY

November 1971

- 1- 7 6th Congress of Albanian Workers' Party
- 2- 5 President Tito in Canada.
- 2-15 Maltese Prime Minister, Mintoff, in Romania (2-6), Poland (6-9) and Yugoslavia (9-15).
- 3- 5 Romanian Party Plenum on Ideology.
- 3- 7 Romanian Foreign Minister Manescu in Turkey.
- 5- 8 Ali Bhutto, Leader of Pakistan People's Party, in Peking.
- 7- 8 Tito in UK.
- 10 Polish Party Leader in Moscow.
- 10- Castro in Chile
- 10-21 Casaroli, Vatican Secretary of State, in Poland.
- 11-12 GDR Party Leader, Honecker, in Czechoslovakia.
- 13-17 Prince Bernhard of Netherlands in Romania.
- 14 Romania becomes full member of GATT.
- 15 Prime Minister of Singapore, Lee Kuan Yew, in Romania.
- 15 SALT re-opens in Vienna.
- 15-20 Manescu in France.
- 16-19 Lee Kuan Yew in Bulgaria.
- 16-22 President Said of Somalia in the Soviet Union.
- 17 Chinese Minister for Foreign Economic Relations, Fang Yi, leads economic delegation to Albania.
- 18 Chinese nuclear test.
- 18-19 Fourth FRG/Czechoslovak talks (in Rothenburg).
- 20- US Secretary of Commerce, Stans, in Moscow.
- 20-23 Hungarian Foreign Minister Péter in Romania.
- 20-27 North Vietnamese Prime Minister Pham Van Dong in China.
- 22-23 Bulgarian Foreign Minister Bashev in Italy.
- 22-23 CPSU Central Committee Meeting.
- 22-26 Iranian Premier Heveyda in Yugoslavia.
- 23-24 Tito in Romania.

November 1971

- 23-27 Bulgarian Prime Minister Todorov in Hungary.
- 24-25 Supreme Soviet Meeting.
- 25 Denmark and Norway recognise N. Vietnam
- 25-30 FRG Foreign Minister Scheel in Moscow.
- 26 China and Romania sign trade agreement for 1972
- 26-27 Elections in Czechoslovakia.

MNPR/L2/L3/G2/A1/A4

MR. SIMCHA DINITZ
PRIME MINISTER'S OFFICE
HAKIRYA
JERUSALEM

'Special USIS Transmission'

U. S. INFORMATION SERVICE, AMERICAN EMBASSY

71, Hayarkon St., Tel-Aviv, Tel. 56171 Ext. 209

EXCERPTS FROM PRESIDENT NIXON'S WRITTEN MESSAGE TO CONGRESS (3200)

WASHINGTON, JAN. 20--FOLLOWING ARE EXCERPTS FROM PRESIDENT NIXON'S 15,000-WORD WRITTEN MESSAGE TO CONGRESS ON THE STATE OF THE UNION:

(BEGIN EXCERPTS)

-- WE HAVE COME A LONG WAY, FOR EXAMPLE, ON THE ROAD TO ENDING THE VIETNAM WAR AND TO IMPROVING RELATIONS WITH OUR ADVERSARIES. BUT THESE INITIATIVES WILL DEPEND FOR THEIR LASTING MEANING ON OUR PERSISTENCE IN SEEING THEM THROUGH.

THE MAGNIFICENT COOPERATION OF THE AMERICAN PEOPLE HAS ENABLED US TO MAKE SUBSTANTIAL PROGRESS IN CURBING INFLATION AND IN REINVIGORATING OUR ECONOMY. BUT THE NEW PROSPERITY WE SEEK CAN BE COMPLETED ONLY IF THE PUBLIC CONTINUES IN ITS COMMITMENT TO ECONOMIC RESPONSIBILITY AND DISCIPLINE.

-- ENCOURAGING NEW STARTS HAVE ALSO BEEN MADE OVER THE LAST 3 YEARS IN TREATING OUR DOMESTIC ILLS. BUT CONTINUED PROGRESS NOW REQUIRES THE CONGRESS TO ACT ON ITS LARGE AND GROWING BACKLOG OF PENDING LEGISLATION.

AMERICA'S AGENDA FOR ACTION IS ALREADY WELL ESTABLISHED AS WE ENTER 1972. IT WILL GROW IN THE WEEKS AHEAD AS WE PRESENT STILL MORE INITIATIVES. BUT WE DARE NOT LET THE EMERGENCE OF NEW BUSINESS OBSCURE THE URGENCY OF OLD BUSINESS. OUR NEW AGENDA WILL BE LITTLE MORE THAN AN EMPTY GESTURE IF WE ABANDON -- OR EVEN DE-EMPHASIZE -- THAT PART OF THE OLD AGENDA WHICH IS YET UNFINISHED.

GETTING OURSELVES TOGETHER

ONE MEASURE OF THE NATION'S PROGRESS IN THESE FIRST YEARS OF THE SEVENTIES IS THE IMPROVEMENT IN OUR NATIONAL MORALE. WHILE THE 1960'S WERE A TIME OF GREAT ACCOMPLISHMENT, THEY WERE ALSO A TIME OF GROWING CONFUSION. OUR RECOVERY FROM THAT CONDITION IS

NOT COMPLETE, BUT WE HAVE MADE A STRONG BEGINNING.

II

THEN WE WERE ASHAKEN AND UNCERTAIN PEOPLE, BUT NOW WE ARE RECOVERING OUR CONFIDENCE. THEN WE WERE DIVIDED AND SUSPICIOUS, BUT NOW WE ARE RENEWING OUR SENSE OF COMMON PURPOSE. THEN WE WERE SURROUNDED BY SHOUTING AND POSTURING, BUT WE HAVE BEEN LEARNING ONCE AGAIN TO LOWER OUR VOICES. AND WE HAVE ALSO BEEN LEARNING TO LISTEN.

A HISTORY OF THE 1960'S WAS RECENTLY PUBLISHED UNDER THE TITLE, COMING APART. BUT TODAY WE MAY SAY WITH CONFIDENCE THAT WE ARE COMING APART NO LONGER. THE "CENTER" OF AMERICAN LIFE HAS HELD, AND ONCE AGAIN WE ARE GETTING OURSELVES TOGETHER.

NOT COMPLETE, BUT WE HAVE MADE A STRONG BEGINNING.

THEN WE WERE ASHAKEN AND UNCERTAIN PEOPLE, BUT NOW WE ARE RECOVERING OUR CONFIDENCE. THEN WE WERE DIVIDED AND SUSPICIOUS, BUT NOW WE ARE RENEWING OUR SENSE OF COMMON PURPOSE. THEN WE WERE SURROUNDED BY SHOUTING AND POSTURING, BUT WE HAVE BEEN LEARNING ONCE AGAIN TO LOWER OUR VOICES. AND WE HAVE ALSO BEEN LEARNING TO LISTEN.

A HISTORY OF THE 1960'S WAS RECENTLY PUBLISHED UNDER THE TITLE, COMING APART. BUT TODAY WE MAY SAY WITH CONFIDENCE THAT WE ARE COMING APART NO LONGER. THE "CENTER" OF AMERICAN LIFE HAS HELD, AND ONCE AGAIN WE ARE GETTING OURSELVES TOGETHER.

THE SPIRIT OF REASON AND REALISM

UNDER THE PRESSURES OF AN ELECTION YEAR, IT WOULD BE EASY TO LOOK UPON THE LEGISLATIVE PROGRAM MERELY AS A POLITICAL DEVICE AND NOT AS A SERIOUS AGENDA. WE MUST RESIST THIS TEMPTATION. THE YEAR AHEAD OF US HOLD PRECIOUS TIME IN WHICH TO ACCOMPLISH GOOD FOR THIS NATION AND WE MUST NOT, WE DARE NOT, WASTE IT. OUR PROGRESS DEPENDS ON A CONTINUING SPIRIT OF PARTNERSHIP BETWEEN THE PRESIDENT AND THE CONGRESS, BETWEEN THE HOUSE AND THE SENATE, BETWEEN REPUBLICANS AND DEMOCRATS. THAT SPIRIT DOES NOT REQUIRE US ALWAYS TO AGREE WITH ONE ANOTHER BUT IT DOES REQUIRE US TO APPROACH OUR TASKS, TOGETHER, IN A SPIRIT OF REASON AND REALISM.

CLEAR WORDS ARE THE GREAT SERVANT OF REASON. INTEMPERATE WORDS *III*
ARE THE GREAT ENEMY OF REASON. THE CUTE SLOGAN, THE GLIB HEADLINE,
THE CLEVER RETORT, THE APPEAL TO PASSION -- THESE ARE NOT THE WAY
TO TRUTH OR TO GOOD PUBLIC POLICY.

TO BE DEDICATED TO CLEAR THINKING, TO PLACE THE INTERESTS OF
ALL ABOVE THE INTERESTS OF THE FEW, TO HOLD TO ULTIMATE VALUES
AND TO CURB MOMENTARY PASSIONS, TO THINK MORE ABOUT THE NEXT
GENERATION AND LESS ABOUT THE NEXT ELECTION -- THESE ARE NOW OUR
SPECIAL CHALLENGES.

ENDING THE WAR

THE CONDITION OF A NATION'S SPIRIT CANNOT BE MEASURED WITH
PRECISION, BUT SOME OF THE FACTORS WHICH INFLUENCE THAT SPIRIT
CAN. I BELIEVE THE MOST DRAMATIC SINGLE MEASUREMENT OF THE DISTANCE
WE HAVE TRAVELED IN THE LAST 36 MONTHS IS FOUND IN THE STATISTICS
CONCERNING OUR INVOLVEMENT IN THE WAR IN VIETNAM.

ON JANUARY 20, 1969 OUR AUTHORIZED TROOP CEILING IN VIETNAM
WAS 549,500. AND THERE WAS NO WITHDRAWAL PLAN TO BRING THESE MEN
HOME. ON SEVEN OCCASIONS SINCE THAT TIME, I HAVE ANNOUNCED
WITHDRAWAL DECISIONS -- INVOLVING A TOTAL OF 480,500 TROOPS. AS
A RESULT, OUR TROOP
CEILING WILL BE ONLY 69,000 BY MAY 1. THIS
MEANS THAT IN 3 YEARS WE WILL HAVE CUT OUR TROOP STRENGTH IN
VIETNAM BY 87 PERCENT. AS WE PROCEED TOWARD OUR GOAL OF A SOUTH
VIETNAM FULLY ABLE TO DEFEND ITSELF, WE WILL REDUCE THAT LEVEL STILL
FURTHER.

IN THIS SAME PERIOD, EXPENDITURES CONNECTED WITH THE WAR HAVE
BEEN CUT DRASTICALLY. THERE HAS BEEN A DROP OF WELL OVER 50
PERCENT IN AMERICAN AIR ACTIVITY IN ALL OF SOUTHEAST ASIA. OUR
GROUND COMBAT ROLE HAS BEEN ENDED. MOST IMPORTANTLY, THERE HAS
BEEN A REDUCTION OF 95 PERCENT IN COMBAT DEATHS.

OUR AIM IS TO CUT THE DEATH AND CASUALTY TOLL BY 100 PERCENT,
TO OBTAIN THE RELEASE OF THOSE WHO ARE PRISONERS OF WAR, AND TO
END THE FIGHTING ALTOGETHER.

IT IS MY HOPE THAT WE CAN END THIS TRAGIC CONFLICT
THROUGH NEGOTIATION. IF WE CANNOT, THEN WE WILL END IT THROUGH

VIETNAMIZATION, BUT END IT WE SHALL -- IN A WAY WHICH FULFILLS
OUR COMMITMENT TO THE PEOPLE OF SOUTH VIETNAM AND WHICH GIVES
THEM THE CHANCE FOR WHICH THEY HAVE ALREADY SACRIFICED SO MUCH
-- THE CHANCE TO CHOOSE THEIR OWN FUTURE. IV

THE LESSONS OF CHAGE

THE AMERICAN PEOPLE HAVE LEARNED MANY LESSONS IN THE WAKE
OF VIETNAM -- SOME HELPFUL AND SOME DANGEROUS. ONE IMPORTANT
LESSON IS THAT WE CAN BEST SERVE OUR OWN INTERESTS IN THE WORLD
BY SETTING REALISTIC LIMITS ON WHAT WE TRY TO ACCOMPLISH
UNILATERALLY. FOR THE PEACE OF THE WORLD WILL BE MORE SECURE, AND
ITS PROGRESS MORE RAPID, AS MORE NATIONS COME TO SHARE MORE
FULLY IN THE RESPONSIBILITIES FOR PEACE AND FOR PROGRESS.

AT THE SAME TIME, TO CONCLUDE THAT THE UNITED STATES SHOULD
NOW WITHDRAW FROM ALL OR MOST OF IS INTERNATIONAL RESPONSI-
BILITIES WOULD BE TO MAKE A DANGEROUS ERROR. THERE HAS BEEN A
TENDENCY AMONG SOME TO SWING FROM ONE EXTREME TO THE OTHER IN
THE WAKE OF VIETNAM, FROM WANTING TO DO TOO MUCH IN THE WORLD TO
WANTING TO DO TOO LITTLE. WE MUST RESIST THIS TEMPTATION TO
OVER-REACT. WE MUST STOP THE SWINGING PENDULUM BEFORE IT MOVES
TO AN OPPOSITE POSITION, AND FORGE INSTEAD AN ATTITUDE TOWARD
THE WORLD WHICH IS BALANCED AND SENSIBLE AND REALISTIC.

AMERICA HAS AN IMPORTANT ROLE TO PLAY IN INTERNATIONAL AFFAIRS,
A GREAT INFLUENCE TO EXERT FOR GOOD. AS WE HAVE THROUGHOUT THIS
CENTURY, WE MUST CONTINUE OUR PROFOUND CONCERN FOR ADVANCING PEACE
AND FREEDOM, BY THE MOST EFFECTIVE MEANS POSSIBLE, EVEN AS WE
SHIFT SOMEWHAT OUR VIEW OF WHAT MEANS ARE MOST EFFECTIVE.

THIS IS OUR POLICY:

-- WE WILL MAINTAIN A NUCLEAR DETERRENT ADEQUATE TO MEET
ANY THREAT TO THE SECURITY OF THE UNITED STATES OR OF OUR ALLIES.

-- WE WILL HELP OTHER NATIONS DEVELOP THE CAPABILITY OF
DEFENDING THEMSELVES.

-- WE WILL FAITHFULLY HONOR ALL OF OUR TREATY COMMITMENTS.

-- WE WILL ACT TO DEFEND OUR INTERESTS WHENEVER AND WHEREVER

THEY ARE THREATENED ANY PLACE IN THE WORLD.

-- BUT WHERE OUR INTERESTS OR OUR TREATY COMMITMENTS ARE NOT INVOLVED OUR ROLE WILL BE LIMITED.

-- WE WILL NOT INTERVENE MILITARILY.

-- BUT WE WILL USE OUR INFLUENCE TO PREVENT WAR.

-- IF WAR COMES WE WILL USE OUR INFLUENCE TO TRY TO STOP IT.

-- ONCE WAR IS OVER WE WILL DO OUR SHARE IN HELPING TO BIND UP THE WOUNDS OF THOSE WHO HAVE PARTICIPATED IN IT.

OPENING NEW LINES OF COMMUNICATION

EVEN AS WE SEEK TO DEAL MORE REALISTICALLY WITH OUR PARTNERS, SO WE MUST ALSO DEAL MORE REALISTICALLY WITH THOSE WHO HAVE BEEN OUR ADVERSARIES. IN THE LAST YEAR WE HAVE MADE A NUMBER OF NOTABLE ADVANCES TOWARD THIS GOAL.

IN OUR DEALINGS WITH THE SOVIET UNION, FOR EXAMPLE, WE HAVE BEEN ABLE, TOGETHER WITH OUR ALLIES, TO REACH AN HISTORIC AGREEMENT CONCERNING BERLIN. WE HAVE ADVANCED THE PROSPECTS FOR LIMITING STRATEGIC ARMAMENTS. WE HAVE MOVED TOWARD GREATER COOPERATION IN SPACE RESEARCH AND TOWARD IMPROVING OUR ECONOMIC RELATIONSHIPS. THERE HAVE BEEN DISAPPOINTMENTS SUCH AS SOUTH ASIA AND UNCERTAINTIES SUCH AS THE MIDDLE EAST. BUT THERE HAS ALSO BEEN PROGRESS WE CAN BUILD ON.

IT IS TO BUILD ON THE PROGRESS OF THE PAST AND TO LAY THE FOUNDATIONS FOR GREATER PROGRESS IN THE FUTURE THAT I WILL SOON BE VISITING THE CAPITALS OF BOTH THE PEOPLES REPUBLIC OF CHINA AND THE SOVIET UNION. THESE VISITS WILL HELP TO FULFILL THE PROMISE I MADE IN MY INAUGURAL ADDRESS WHEN I SAID "THAT DURING THIS ADMINISTRATION OUR LINES OF COMMUNICATION WILL BE OPEN," SO THAT WE CAN HELP CREATE "AN OPEN WORLD -- OPEN TO IDEAS, OPEN TO THE EXCHANGE OF GOODS AND PEOPLE, A WORLD IN WHICH NO PEOPLE, GREAT OR SMALL, WILL LIVE IN ANGRY ISOLATION." IT IS IN THIS SPIRIT THAT I WILL UNDERTAKE THESE JOURNEYS.:

WE MUST ALSO BE REALISTIC, HOWEVER, ABOUT THE SCOPE OF OUR DIFFERENCES WITH THESE GOVERNMENTS. MY VISITS WILL MEAN NOT THAT OUR DIFFERENCES HAVE DISAPPEARED OR WILL DISAPPEAR IN THE NEAR

FUTURE. BUT PEACE DEPENDS ON THE ABILITY OF GREAT POWERS TO LIVE TOGETHER ON THE SAME PLANET DESPITE THEIR DIFFERENCES. THE IMPORTANT THING IS THAT WE TALK ABOUT THESE DIFFERENCES RATHER THAN ~~GO~~ ^{FIGHT} ABOUT THEM. VI

IT WOULD BE A SERIOUS MISTAKE TO SAY THAT NOTHING CAN COME OF EXPANDED COMMUNICATIONS WITH PEKING AND MOSCOW. BUT IT WOULD ALSO BE A MISTAKE TO EXPECT TOO MUCH TOO QUICKLY.

IT WOULD ALSO BE WRONG TO FOCUS SO MUCH ATTENTION ON THESE NEW OPPORTUNITIES THAT WE NEGLECT OUR OLD FRIENDS. THAT IS WHY I HAVE MET IN THE LAST FEW WEEKS WITH THE LEADERS OF TWO OF OUR HEMISPHERE NEIGHBORS, CANADA AND BRAZIL, WITH THE LEADERS OF THREE GREAT EUROPEAN NATIONS, AND WITH THE PRIME MINISTER OF JAPAN. I BELIEVE THESE MEETINGS WERE EXTREMELY SUCCESSFUL IN CEMENTING OUR UNDERSTANDINGS WITH THESE GOVERNMENTS AS WE MOVE FORWARD TOGETHER IN A FAST CHANGING PERIOD.

OUR CONSULTATIONS WITH OUR ALLIES MAY NOT RECEIVE ^{MUCH} AS ~~MUCH~~ ATTENTION AS OUR TALKS WITH POTENTIAL ADVERSARIES. BUT THIS MAKES THEM NO LESS IMPORTANT. THE CORNERSTONE OF OUR FOREIGN POLICY REMAINS -- AND WILL REMAIN -- OUR CLOSE BONDS WITH OUR FRIENDS AROUND THE WORLD.

A STRONG DEFENSE: ONE GUARDIAN OF PEACE

THERE ARE TWO ADDITIONAL ELEMENTS WHICH ARE CRITICAL TO OUR EFFORTS TO STRENGTHEN THE STRUCTURE OF PEACE.

THE FIRST OF THESE IS THE MILITARY STRENGTH OF THE UNITED STATES.

IN THE LAST 3 YEARS WE HAVE BEEN MOVING FROM A WARTIME TO A PEACETIME FOOTING, FROM A PERIOD OF CONTINUED CONFRONTATION AND ARMS COMPETITION TO A PERIOD OF NEGOTIATION AND POTENTIAL ARMS LIMITATION, FROM A PERIOD WHEN AMERICA OFTEN ACTED AS POLICEMAN FOR THE WORLD TO A PERIOD WHEN OTHER NATIONS ARE ASSUMING GREATER RESPONSIBILITY FOR THEIR OWN DEFENSE. I WAS RECENTLY ENCOURAGED, FOR EXAMPLE, BY THE DECISION OF OUR EUROPEAN ALLIES TO INCREASE THEIR SHARE OF THE NATO DEFENSE BUDGET BY SOME 1 BILLION DOLLARS.

AS A PART OF THIS PROCESS, WE HAVE ENDED THE PRODUCTION OF CHEMICAL AND BIOLOGICAL WEAPONRY AND HAVE CONVERTED TWO OF OUR LARGEST FACILITIES FOR SUCH PRODUCTION TO HUMANITARIAN RESEARCH. WE HAVE BEEN ABLE TO REDUCE AND IN SOME PERIODS EVEN TO ELIMINATE

DRAFT CALLS. IN 1971, DRAFT CALLS -- WHICH WERE AS HIGH AS 382,000 AT THE PEAK OF THE VIETNAM WAR -- FELL BELOW 100,000, THE LOWEST LEVEL SINCE 1962. IN THE COMING YEAR THEY WILL BE SIGNIFICANTLY LOWER. I AM CONFIDENT THAT BY THE MIDDLE OF NEXT YEAR WE CAN ACHIEVE OUR GOAL OF REDUCING DRAFT CALLS TO ZERO.

VII

AS A RESULT OF ALL THESE DEVELOPMENTS, OUR DEFENSE SPENDING HAS FALLEN TO 7 PERCENT OF OUR GROSS NATIONAL PRODUCT IN THE CURRENT FISCAL YEAR, COMPARED WITH 8.3 PERCENT IN 1964 AND 9.5 PERCENT IN 1968. THAT FIGURE WILL BE DOWN TO 6.4 PERCENT IN FISCAL YEAR 1973. WITHOUT SACRIFICING ANY OF OUR SECURITY INTERESTS, WE HAVE BEEN ABLE TO BRING DEFENSE SPENDING BELOW THE LEVEL OF HUMAN RESOURCE SPENDING FOR THE FIRST TIME IN 20 YEARS. THIS CONDITION IS MAINTAINED IN MY NEW BUDGET -- WHICH ALSO, FOR THE FIRST TIME, ALLOCATES MORE MONEY TO THE DEPARTMENT OF HEALTH, EDUCATION, AND WELFARE THAN TO THE DEPARTMENT OF DEFENSE.

BUT JUST AS WE AVOID EXTREME REACTIONS IN OUR POLITICAL ATTITUDES TOWARD THE WORLD, SO WE MUST AVOID OVER-REACTING AS WE PLAN FOR OUR DEFENSE. WE HAVE REVERSED SPENDING PRIORITIES, BUT WE HAVE NEVER COMPROMISED OUR NATIONAL SECURITY. AND WE NEVER WILL. FOR ANY STEP WHICH WEAKENS AMERICA'S DEFENSES WILL ALSO WEAKEN THE PROSPECTS FOR PEACE.

OUR PLANS FOR THE NEXT YEAR CALL FOR AN INCREASE IN DEFENSE SPENDING. THAT INCREASE IS MADE NECESSARY IN PART BY RISING RESEARCH AND DEVELOPMENT COSTS, IN PART BY MILITARY PAY INCREASES -- WHICH, IN TURN, WILL HELP US ELIMINATE THE DRAFT -- AND IN PART BY THE NEED TO PROCEED WITH NEW WEAPON SYSTEMS TO MAINTAIN OUR SECURITY AT AN ADEQUATE LEVEL. EVEN AS WE SEEK WITH THE GREATEST URGENCY STABLE CONTROLS ON ARMAMENTS, WE CANNOT IGNORE THE FACT THAT OTHERS ARE GOING FORWARD WITH MAJOR INCREASES IN THEIR OWN ARMS PROGRAMS.

IN THE YEAR AHEAD WE WILL BE WORKING TO IMPROVE AND PROTECT, TO DIVERSIFY AND DISPERSE OUR STRATEGIC FORCES IN WAYS WHICH MAKE THEM EVEN LESS VULNERABLE TO ATTACK AND MORE EFFECTIVE IN

DETECTING WAR. I WILL REQUEST A SUBSTANTIAL BUDGET INCREASE TO PRESERVE THE SUFFICIENCY OF OUR STRATEGIC NUCLEAR DETERRENT, INCLUDING AN ALLOCATION OF OVER 900 MILLION DOLLARS TO IMPROVE OUR SEA-BASED DETERRENT FORCE. I RECENTLY DIRECTED THE DEPARTMENT OF DEFENSE TO DEVELOP A PROGRAM TO BUILD ADDITIONAL MISSILE LAUNCHING SUBMARINES, CARRYING A NEW AND FAR MORE EFFECTIVE MISSILE. WE WILL ALSO PROCEED WITH PROGRAMS TO REOUTFIT OUR POLARIS SUBMARINES WITH THE POSEIDON MISSILE SYSTEM, TO REPLACE OLDER LAND-BASED MISSILES WITH MINUTEMAN III, AND TO DEPLOY THE SAFEGUARD ANTIBALLISTIC MISSILE SYSTEM.

AT THE SAME TIME, WE MUST MOVE TO MAINTAIN OUR STRENGTH AT SEA. THE NAVY'S BUDGET WAS INCREASED BY 2 BILLION DOLLARS IN THE CURRENT FISCAL YEAR, AND I WILL ASK FOR A SIMILAR INCREASE NEXT YEAR, WITH PARTICULAR EMPHASIS ON OUR SHIPBUILDING PROGRAMS.

OUR MILITARY RESEARCH AND DEVELOPMENT PROGRAM MUST ALSO BE STEPPED UP. OUR BUDGET IN THIS AREA WAS INCREASED BY 594 MILLION DOLLARS IN THE CURRENT FISCAL YEAR AND I WILL RECOMMEND A FURTHER INCREASE FOR NEXT YEAR OF 833 MILLION DOLLARS. I WILL ALSO PROPOSE A SUBSTANTIAL PROGRAM TO DEVELOP AND PROCURE MORE EFFECTIVE WEAPONS SYSTEMS FOR OUR LAND AND TACTICAL AIR FORCES, AND TO IMPROVE THE NATIONAL GUARD AND RESERVES, PROVIDING MORE MODERN WEAPONS AND BETTER TRAINING.

IN ADDITION, WE WILL EXPAND OUR STRONG PROGRAM TO ATTRACT VOLUNTEER CAREER SOLDIERS SO THAT WE CAN PHASE OUT THE DRAFT. WITH THE COOPERATION OF THE CONGRESS, WE HAVE BEEN ABLE TO DOUBLE THE BASIC PAY OF FIRST TIME ENLISTEES. FURTHER SUBSTANTIAL MILITARY PAY INCREASES ARE PLANNED. I WILL ALSO SUBMIT TO THE CONGRESS AN OVERALL REFORM OF OUR MILITARY RETIREMENT AND SURVIVOR BENEFIT PROGRAMS, RAISING THE LEVEL OF PROTECTION FOR MILITARY FAMILIES. IN ADDITION, WE WILL EXPAND EFFORTS TO IMPROVE RACE RELATIONS, TO EQUALIZE PROMOTIONAL OPPORTUNITIES, TO CONTROL DRUG ABUSE, AND GENERALLY TO IMPROVE THE QUALITY OF LIFE IN THE ARMED FORCES.

AS WE TAKE ALL OF THESE STEPS, LET US REMEMBER THAT STRONG

IX

MILITARY DEFENSES ARE NOT THE ENEMY OF PEACE; THEY ARE THE GUARDIANS OF PEACE. OUR ABILITY TO BUILD A STABLE AND TRANQUIL WORLD -- TO ACHIEVE AN ARMS CONTROL AGREEMENT, FOR EXAMPLE -- DEPENDS ON OUR ABILITY TO NEGOTIATE FROM A POSITION OF STRENGTH. WE SEEK ADEQUATE POWER NOT AS AN END IN ITSELF BUT AS A MEANS FOR ACHIEVING OUR PURPOSE. AND OUR PURPOSE IS PEACE.

IN MY INAUGURAL ADDRESS 3 YEARS AGO I CALLED FOR COOPERATION TO REDUCE THE BURDEN OF ARMS -- AND I AM ENCOURAGED BY THE PROGRESS WE HAVE BEEN MAKING TOWARD THAT GOAL. BUT I ALSO ADDED THIS COMMENT: "...TO ALL THOSE WHO WOULD BE TEMPTED BY WEAKNESS, LET US LEAVE NO DOUBT THAT WE WILL BE AS STRONG AS WE NEED TO BE FOR AS LONG AS WE NEED TO BE." TODAY I REPEAT THAT REMINDER.

A REALISTIC PROGRAM OF FOREIGN ASSISTANCE

ANOTHER IMPORTANT EXPRESSION OF AMERICA'S INTEREST AND INFLUENCE IN THE WORLD IS OUR FOREIGN ASSISTANCE EFFORT. THIS EFFORT HAS SPECIAL SIGNIFICANCE AT A TIME WHEN WE ARE REDUCING OUR DIRECT MILITARY PRESENCE ABROAD AND ENCOURAGING OTHER COUNTRIES TO ASSUME GREATER RESPONSIBILITIES. THEIR GROWING ABILITY TO UNDERTAKE THESE RESPONSIBILITIES OFTEN DEPENDS ON AMERICA'S FOREIGN ASSISTANCE.

WE HAVE TAKEN SIGNIFICANT STEPS TO REFORM OUR FOREIGN ASSISTANCE PROGRAMS IN RECENT YEARS, TO ELIMINATE WASTE AND TO GIVE THEM GREATER IMPACT. NOW THREE FURTHER IMPERATIVES REST WITH THE CONGRESS:

-- TO FUND IN FULL THE LEVELS OF ASSISTANCE WHICH I HAVE EARLIER RECOMMENDED FOR THE CURRENT FISCAL YEAR, BEFORE THE PRESENT INTERIM FUNDING ARRANGEMENT EXPIRES IN LATE FEBRUARY;

-- TO ACT UPON THE FUNDAMENTAL AID REFORM PROPOSALS SUBMITTED BY THIS ADMINISTRATION IN 1971;

-- AND TO MODIFY THOSE STATUTES WHICH GOVERN OUR RESPONSE TO EXPROPRIATION OF AMERICAN PROPERTY BY FOREIGN GOVERNMENTS, AS I RECOMMENDED IN MY RECENT STATEMENT ON THE SECURITY OF OVERSEAS INVESTMENTS.

THESE ACTIONS, TAKEN TOGETHER, WILL CONSTITUTE NOT AN

EXCEPTION TO THE EMERGING PATTERN FOR A MORE REALISTIC AMERICAN
ROLE IN THE WORLD, BUT RATHER A FULLY CONSISTENT AND CRUCIALLY
IMPORTANT ELEMENT IN THAT PATTERN. X

AS WE WORK TO HELP OUR PARTNERS IN THE WORLD COMMUNITY DEVELOP
THEIR ECONOMIC POTENTIAL AND STRENGTHEN THEIR MILITARY FORCES,
WE SHOULD ALSO COOPERATE FULLY WITH THEM IN MEETING INTERNATIONAL
CHALLENGES SUCH AS THE MENACE OF NARCOTICS, THE THREAT OF
POLLUTION, THE GROWTH OF POPULATION, THE PROPER USE OF THE SEAS
AND SEABEDS, AND THE PLIGHT OF THOSE WHO HAVE BEEN VICTIMIZED
BY WARS AND NATURAL DISASTERS. ALL OF THESE ARE GLOBAL PROBLEMS
AND THEY MUST BE CONFRONTED ON A GLOBAL BASIS. THE EFFORTS
OF THE UNITED NATIONS TO RESPOND CREATIVELY TO THESE CHALLENGES
HAVE BEEN MOST PROMISING, AS HAS THE WORK OF NATO IN THE ENVIRON-
MENTAL FIELD. NOW WE MUST BUILD ON THESE BEGINNINGS.

AMERICA'S INFLUENCE FOR GOOD

THE UNITED STATES IS NOT THE WORLD'S POLICEMAN NOR THE KEEPER
OF ITS MORAL CONSCIENCE. BUT -- WHETHER WE LIKE IT OR NOT --
WE STILL REPRESENT A FORCE FOR STABILITY IN WHAT HAS TOO OFTEN
BEEN AN UNSTABLE WORLD, A FORCE FOR JUSTICE IN A WORLD WHICH IS
TOO OFTEN UNJUST, A FORCE FOR PROGRESS IN A WORLD WHICH DESPERATELY
NEEDS TO PROGRESS, A FORCE FOR PEACE IN A WORLD THAT IS WEARY
OF WAR.

WE CAN HAVE A GREAT INFLUENCE FOR GOOD IN OUR WORLD -- AND
FOR THAT REASON WE BEAR A GREAT RESPONSIBILITY. WHETHER WE
FULFILL THAT RESPONSIBILITY -- WHETHER WE FULLY USE OUR INFLUENCE
FOR GOOD -- THESE ARE QUESTIONS WE WILL BE ANSWERING AS WE RESHAPE
OUR ATTITUDES AND POLICIES TOWARD OTHER COUNTRIES, AS WE DETERMINE
OUR DEFENSIVE CAPABILITIES, AND AS WE MAKE FUNDAMENTAL DECISIONS
ABOUT FOREIGN ASSISTANCE. I WILL SOON DISCUSS THESE AND OTHER
CONCERNS IN GREATER DETAIL IN MY ANNUAL REPORT TO THE CONGRESS
ON FOREIGN POLICY.

OUR INFLUENCE FOR GOOD IN THE WORLD DEPENDS, OF COURSE, NOT
ONLY ON DECISIONS WHICH TOUCH DIRECTLY ON INTERNATIONAL AFFAIRS
BUT ALSO ON OUR INTERNAL STRENGTH -- ON OUR SENSE OF PRIDE AND

PURPOSE, ON THE VITALITY OF OUR ECONOMY, ON THE SUCCESS OF OUR EFFORTS TO BUILD A BETTER LIFE FOR ALL OUR PEOPLE.

XI

A NEW ERA IN INTERNATIONAL ECONOMICS

JUST AS WE HAVE ENTERED A NEW PERIOD OF NEGOTIATION IN WORLD POLITICS, SO WE HAVE ALSO MOVED INTO A NEW PERIOD OF NEGOTIATION ON THE INTERNATIONAL ECONOMIC FRONT. WE EXPECT THESE NEGOTIATIONS TO HELP US BUILD BOTH A NEW INTERNATIONAL SYSTEM FOR THE EXCHANGE OF MONEY AND A NEW SYSTEM OF INTERNATIONAL TRADE. THESE ACCOMPLISHMENTS, IN TURN, CAN OPEN A NEW ERA OF FAIR COMPETITION AND CONSTRUCTIVE INTERDEPENDENCE IN THE GLOBAL ECONOMY.

WE HAVE ALREADY MADE IMPORTANT STRIDES IN THIS DIRECTION. THE REALIGNMENT OF EXCHANGE RATES WHICH WAS ANNOUNCED LAST MONTH REPRESENTS AN IMPORTANT FORWARD STEP -- BUT NOW WE ALSO NEED BASIC LONG-RANGE MONETARY REFORM. WE HAVE MADE AN IMPORTANT BEGINNING TOWARD ALTERING THE CONDITIONS FOR INTERNATIONAL TRADE AND INVESTMENT -- AND WE EXPECT FURTHER SUBSTANTIAL PROGRESS. I WOULD EMPHASIZE THAT PROGRESS FOR SOME NATIONS IN THESE FIELDS NEED NOT COME AT THE EXPENSE OF OTHERS. ALL NATIONS WILL BENEFIT FROM THE RIGHT KIND OF MONETARY AND TRADE REFORM.

CERTAINLY THE UNITED STATES HAS A HIGH STAKE IN SUCH IMPROVEMENTS. OUR INTERNATIONAL ECONOMIC POSITION HAS BEEN SLOWLY DETERIORATING NOW FOR SOME TIME -- A CONDITION WHICH COULD HAVE DANGEROUS IMPLICATIONS FOR BOTH OUR INFLUENCE ABROAD AND OUR PROSPERITY AT HOME. IT HAS BEEN ESTIMATED, FOR EXAMPLE, THAT FULL EMPLOYMENT PROSPERITY WILL DEPEND ON THE CREATION OF SOME 20 MILLION ADDITIONAL JOBS IN THIS DECADE. AND EXPANDING OUR FOREIGN MARKETS IS A MOST EFFECTIVE WAY TO EXPAND DOMESTIC EMPLOYMENT.

ONE OF THE MAJOR REASONS FOR THE WEAKENING OF OUR INTERNATIONAL ECONOMIC POSITION IS THAT THE GROUND RULES FOR THE EXCHANGE OF GOODS AND MONEY HAVE FORCED US TO COMPETE WITH

ONE HAND TIED BEHIND OUR BACK. ONE OF OUR MOST IMPORTANT ACCOMPLISHMENTS IN 1971 WAS OUR PROGRESS IN CHANGING THIS SITUATION.

XII

COMPETING MORE EFFECTIVELY

MONETARY AND TRADE REFORMS ARE ONLY ONE PART OF THIS STORY. THE ABILITY OF THE UNITED STATES TO HOLD ITS OWN IN WORLD COMPETITION DEPENDS NOT ONLY ON THE FAIRNESS OF THE RULES, BUT ALSO ON THE COMPETITIVENESS OF OUR ECONOMY. WE HAVE MADE GREAT PROGRESS IN THE LAST FEW MONTHS IN IMPROVING THE TERMS OF COMPETITION. NOW WE MUST ALSO DO ALL WE CAN TO STRENGTHEN THE ABILITY OF OUR OWN ECONOMY TO COMPETE.

WE STAND TODAY AT A TURNING POINT IN THE HISTORY OF OUR COUNTRY -- AND IN THE HISTORY OF OUR PLANET. ON THE ONE HAND, WE HAVE THE OPPORUNITY TO HELP BRING A NEW ECONOMIC ORDER TO THE WORLD, AN OPEN ORDER IN WHICH NATIONS EAGERLY FACE OUTWARD TO BUILD THAT NETWORK OF INTERDEPENDENCE WHICH IS THE BEST FOUNDATION FOR PROSPERITY AND FOR PEACE. BUT WE WILL ALSO BE TEMPTED IN THE MONTHS AHEAD TO TAKE THE OPPOSITE COURSE -- TO WITHDRAW FROM THE WORLD ECONOMICALLY AS SOME WOULD HAVE US WITHDRAW POLITICALLY, TO BUILD AN ECONOMIC "FORTRESS AMERICA" WITHIN WHICH OUR GROWING WEAKNESS COULD BE CONCEALED. LIKE A CHILD WHO WILL NOT GO OUT TO PLAY WITH OTHER CHILDREN, WE WOULD PROBABLY BE SAVED A FEW MINOR BUMPS AND BRUISES IN THE SHORT RUN IF WE WERE TO ADOPT THIS COURSE. BUT IN THE LONG RUN THE WORLD WOULD SURELY PASS US BY.

I REJECT THIS APPROACH. I REMAIN COMMITTED TO THAT OPEN WORLD I DISCUSSED IN MY INAUGURAL ADDRESS. THAT IS WHY I HAVE WORKED FOR A MORE INVITING CLIMATE FOR AMERICA'S ECONOMIC ACTIVITY ABROAD. THAT IS WHY I HAVE PLACED SO MUCH EMPHASIS ON INCREASING THE PRODUCTIVITY OF OUR ECONOMY AT HOME. AND THAT IS ALSO WHY I BELIEVE SO FIRMLY THAT WE MUST STIMULATE MORE LONG-RANGE INVESTMENT IN OUR ECONOMY, FIND MORE EFFECTIVE WAYS TO DEVELOP AND USE NEW TECHNOLOGY, AND DO A BETTER JOB

OF TRAINING AND USING SKILLED MANPOWER.

AN ACUTE AWARENESS OF THE INTERNATIONAL ECONOMIC CHALLENGE
LED TO THE CREATION JUST ONE YEAR AGO OF THE CABINET-LEVEL
COUNCIL ON INTERNATIONAL ECONOMIC POLICY. THIS NEW INSTITUTION
HAS HELPED US TO UNDERSTAND THIS CHALLENGE BETTER AND TO RESPOND
TO IT MORE EFFECTIVELY.

AS OUR UNDERSTANDING DEEPENS, WE WILL DISCOVER ADDITIONAL
WAYS OF IMPROVING OUR ABILITY TO COMPETE. FOR EXAMPLE, WE
CAN ENHANCE OUR COMPETITIVE POSITION BY MOVING TO IMPLEMENT THE
METRIC SYSTEM OF MEASUREMENT, A PROPOSAL WHICH THE SECRETARY
OF COMMERCE PRESENTED IN DETAIL TO THE CONGRESS LAST YEAR. AND
WE SHOULD ALSO BE DOING FAR MORE TO GAIN OUR FAIR SHARE OF THE
INTERNATIONAL TOURISM MARKET, NOW ESTIMATED AT \$17 BILLION
ANNUALLY, ONE OF THE LARGEST FACTORS IN WORLD TRADE. A SUB-
STANTIAL PART OF OUR BALANCE OF PAYMENTS DEFICIT RESULTS FROM
THE FACT THAT AMERICAN TOURISTS ABROAD SPEND \$2.5 BILLION MORE
THAN FOREIGN TOURISTS SPEND IN THE UNITED STATES. WE CAN HELP
CORRECT THIS SITUATION BY ATTRACTING MORE FOREIGN TOURISTS TO
OUR SHORES -- ESPECIALLY AS WE ENTER OUR BICENTENNIAL ERA. I
AM THEREFORE REQUESTING THAT THE BUDGET FOR THE UNITED STATES
TRAVEL SERVICE BE NEARLY DOUBLED IN THE COMING YEAR. (END EXCERPTS)

ITEM

XIII

'Special USIS Transmission'

U. S. INFORMATION SERVICE, AMERICAN EMBASSY

71, Hayarkon St., Tel-Aviv, Tel. 56171 Ext. 209

TEXT: NIXON'S STATE OF UNION ADDRESS

WASHINGTON, JAN. 20 -- FOLLOWING IS THE TEXT OF PRESIDENT NIXON'S STATE OF THE UNION ADDRESS AS PREPARED FOR DELIVERY BEFORE A JOINT SESSION OF CONGRESS TODAY:

MR. SPEAKER, MR. PRESIDENT, MY COLLEAGUES IN THE CONGRESS, OUR DISTINGUISHED GUESTS AND MY FELLOW AMERICANS:

TWENTY-FIVE YEARS AGO I SAT HERE AS A FRESHMAN CONGRESSMAN -- ALONG WITH SPEAKER ALBERT -- AND LISTENED FOR THE FIRST TIME TO THE PRESIDENT ADDRESS US ON THE STATE OF THE UNION.

I SHALL NEVER FORGET THAT MOMENT. THE SENATE, THE DIPLOMATIC CORPS, THE SUPREME COURT, THE CABINET ENTERED THE CHAMBER, AND THEN THE PRESIDENT OF THE UNITED STATES. AS ALL OF YOU ARE AWARE, I HAD SOME DIFFERENCES WITH PRESIDENT TRUMAN, AS HE DID WITH ME. BUT I REMEMBER THAT ON THE DAY HE ADDRESSED THAT JOINT SESSION OF THE NEWLY-ELECTED REPUBLICAN CONGRESS, HE SPOKE ^{NOT} AS A PARTISAN BUT AS PRESIDENT OF ALL THE PEOPLE -- CALLING UPON THE CONGRESS TO PUT ASIDE PARTISAN CONSIDERATIONS IN THE NATIONAL INTEREST.

THE GREEK-TURKISH AID PROGRAM, THE MARSHALL PLAN, THE GREAT FOREIGN POLICY INITIATIVES WHICH HAVE BEEN RESPONSIBLE FOR AVOIDING A WORLD WAR FOR THE PAST 25 YEARS WERE APPROVED BY THAT BOTH CONGRESS, BY A BIPARTISAN MAJORITY OF WHICH I WAS PROUD TO BE A PART.

1972 IS BEFORE US. IT HOLDS PRECIOUS TIME IN WHICH TO ACCOMPLISH GOOD FOR THIS NATION. WE MUST NOT WASTE IT. I KNOW THE POLITICAL PRESSURES IN THIS SESSION OF THE CONGRESS WILL BE GREAT. THERE ARE MORE CANDIDATES FOR THE PRESIDENCY IN THIS CHAMBER TODAY THAN THERE PROBABLY HAVE BEEN AT ANY ONE TIME IN THE WHOLE HISTORY OF THE REPUBLIC. THERE IS AN HONEST DIVISION OF OPINION, NOT ONLY BETWEEN THE PARTIES BUT WITHIN THE PARTIES, ON SOME ISSUES

OF FOREIGN POLICY AND DOMESTIC POLICY AS WELL.

-2-

HOWEVER, THERE ARE GREAT NATIONAL PROBLEMS THAT ARE SO VITAL THEY TRANSCEND PARTISANSHIP. LET US HAVE OUR DEBATES. LET US HAVE OUR HONEST DIFFERENCES. BUT LET US JOIN IN KEEPING THE NATIONAL INTEREST FIRST. LET US JOIN IN MAKING SURE THAT LEGISLATION ^{THE} ~~WHICH~~ NEEDS DOES NOT BECOME HOSTAGE TO THE POLITICAL INTEREST OF ANY PARTY OR ANY PERSON.

THERE IS AMPLE PRECEDENT, IN THIS ELECTION YEAR, FOR ME TO PRESENT YOU WITH A HUGE LIST OF NEW PROPOSALS, KNOWING FULL WELL THAT THERE COULD BE NO POSSIBILITY THAT THEY COULD BE ENACTED EVEN IF YOU WORKED NIGHT AND DAY.

I SHALL NOT DO THAT.

I HAVE PRESENTED TO THE LEADERS OF THE CONGRESS TODAY A MESSAGE OF 15,000 WORDS DISCUSSING IN SOME DETAIL WHERE THE NATION SADS AND SETTING FORTH SPECIFIC LEGISLATIVE ITEMS ON WHICH I ASK THE CONGRESS TO ACT. MUCH OF THIS IS LEGISLATION WHICH I PROPOSED IN 1969, IN 1970, AND TO THE FIRST SESSION OF THIS 92ND CONGRESS LAST YEAR, AND ON WHICH I FEEL IT IS ^{ESSENTIAL THAT} ~~ESSENTIAL~~ ACTION BE COMPLETED THIS YEAR.

I AM NOT PRESENTING PROPOSALS WHICH HAVE ATTRACTIVE LABELS BUT NO HOPE OF PASSAGE. I AM PRESENTING ONLY VITAL PROGRAMS WHICH ARE WITHIN THE CAPACITY OF THE CONGRESS TO ^{ENACT} ~~ENACT~~, WITHIN THE CAPACITY OF THE BUDGET TO FINANCE, AND WHICH I BELIEVE SHOULD BE ABOVE PARTISANSHIP -- PROGRAMS WHICH DEAL WITH URGENT PRIORITIES FOR THE NATION, WHICH SHOULD AND MUST BE THE SUBJECT OF BIPARTISAN ACTION BY THIS CONGRESS IN THE INTERESTS OF THE COUNTRY IN 1972.

WHEN I TOOK THE OATH OF OFFICE ON THE STEPS OF THIS BUILDING JUST THREE YEARS AGO TODAY, THE NATION ^{WAS ENDING} ~~WAS ENDING~~ ONE OF THE MOST TORTURED DECADES IN ITS HISTORY.

THE 1960S WERE A TIME OF GREAT PROGRESS IN MANY AREAS. THEY WERE ALSO A TIME OF GREAT AGONY -- ^{AGONIES} ~~THE~~ AGONIES OF WAR, OF INFLATION, OF RAPIDLY RISING CRIME, OF DETERIORATING CITIES -- OF HOPES RAISED AND DISAPPOINTED, AND OF ANGER AND FRUSTRATION THAT LED FINALLY TO VIOLENCE, AND TO THE WORST CIVIL DISCORD IN A CENTURY.

TO RECALL THESE TROUBLES IS NOT TO POINT FINGERS OF BLAME. - 2 -
THE NATION WAS SO TORN IN THOSE FINAL YEARS OF THE 60S THAT MANY
IN BOTH PARTIES QUESTIONED WHETHER AMERICA COULD BE GOVERNED
AT ALL.

THE NATION HAS MADE SIGNIFICANT PROGRESS IN ^{THESE} ~~THESE~~ FIRST YEARS
OF THE 70S.

OUR CITIES ARE NO LONGER ENGULFED BY CIVIL DISORDERS.

OUR COLLEGES AND UNIVERSITIES HAVE AGAIN BECOME PLACES OF
LEARNING INSTEAD OF BATTLEFIELDS.

A BEGINNING HAS BEEN MADE ON PRESERVING AND PROTECTING OUR
ENVIRONMENT.

THE RATE OF INCREASE IN CRIME HAS BEEN SLOWED -- AND HERE IN THE
DISTRICT OF COLUMBIA, THE ONE CITY WHERE THE FEDERAL GOVERNMENT
HAS DIRECT JURISDICTION, SERIOUS CRIME IN 1971 WAS ACTUALLY
REDUCED BY 13 PERCENT FROM THE YEAR BEFORE.

MOST IMPORTANT -- BECAUSE OF THE BEGINNINGS THAT HAVE BEEN
MADE, WE CAN SAY TODAY THAT THE YEAR 1972
CAN BE THE YEAR IN WHICH AMERICA MAY MAKE THE GREATEST PROGRESS
IN 25 YEARS TOWARD ACHIEVING OUR GOAL OF BEING
AT PEACE WITH ALL THE NATIONS IN THE WORLD.

AS OUR INVOLVEMENT IN THE WAR IN VIETNAM COMES TO AN END,
WE MUST NOW GO ON TO BUILD A GENERATION OF PEACE.

TO ACHIEVE THAT GOAL, WE MUST FACE REALISTICALLY THE NEED
TO MAINTAIN OUR DEFENSES.

IN THE PAST THREE YEARS, WE HAVE REDUCED THE BURDEN OF ARMS.
FOR THE FIRST TIME IN 20 YEARS, SPENDING ON DEFENSE HAS BEEN
BROUGHT BELOW SPENDING ON HUMAN RESOURCES.

AS WE LOOK TO THE FUTURE, WE FIND ENCOURAGING PROGRESS IN OUR
NEGOTIATIONS WITH THE SOVIET UNION ON LIMITATION OF STRATEGIC
ARMS. LOOKING FURTHER INTO THE FUTURE, WE HOPE THERE CAN EVENTUALLY
BE AGREEMENT ON THE MUTUAL REDUCTION OF ARMS. BUT UNTIL THERE IS
SUCH A MUTUAL AGREEMENT, WE MUST MAINTAIN THE STRENGTH NECESSARY
TO DETER WAR.

BECAUSE OF RISING RESEARCH AND DEVELOPMENT COSTS, BECAUSE OF

INCREASES IN MILITARY AND CIVILIAN PAY, AND BECAUSE OF THE NEED -4 -
TO PROCEED WITH NEW WEAPONS SYSTEMS, MY BUDGET FOR THE COMING
FISCAL YEAR WILL PROVIDE FOR AN INCREASE IN DEFENSE SPENDING.

STRONG MILITARY DEFENSES ARE NOT THE ENEMY OF PEACE. THEY ARE
THE GUARDIAN OF PEACE.

THERE COULD BE NO MORE MISGUIDED SET OF PRIORITIES THAN ONE
WHICH WOULD TEMPT OTHERS BY WEAKENING AMERICA, AND THEREBY
ENDANGER THE PEACE OF THE WORLD.

IN OUR FOREIGN POLICIES, WE HAVE ENTERED A NEW ERA. THE
WORLD HAS CHANGED GREATLY IN THE ELEVEN YEARS SINCE PRESIDENT
JOHN F. KENNEDY SAID, IN HIS INAUGURAL ADDRESS, "WE SHALL PAY ANY
PRICE, BEAR ANY BURDEN, MEET ANY HARDSHIP, SUPPORT ANY FRIEND,
OPPOSE ANY FOE, TO ASSURE THE SURVIVAL AND THE SUCCESS OF LIBERTY."

OUR POLICY HAS BEEN CAREFULLY AND DELIBERATELY ADJUSTED TO
MEET THE NEW REALITIES OF THE NEW WORLD WE NOW LIVE IN. WE
MAKE ONLY THOSE COMMITMENTS WE ARE ABLE AND PREPARED TO MEET.

OUR COMMITMENT TO FREEDOM REMAINS STRONG AND UNSHAKABLE. BUT
OTHERS MUST BEAR THEIR SHARE OF THE BURDEN OF DEFENDING FREEDOM
AROUND THE WORLD.

THIS IS OUR POLICY:

-- WE WILL MAINTAIN A NUCLEAR DETERRENT ADEQUATE TO MEET ANY
THREAT TO THE SECURITY OF THE UNITED STATES OR OF OUR ALLIES.

-- WE WILL HELP OTHER NATIONS DEVELOP THE CAPABILITY OF DEFENDING
THEMSELVES.

-- WE WILL FAITHFULLY HONOR ALL OF OUR TREATY COMMITMENTS.

-- WE WILL ACT TO DEFEND OUR INTERESTS WHENEVER AND WHEREVER
THEY ARE THREATENED ANY PLACE IN THE WORLD.

-- BUT WHERE OUR INTERESTS OR OUR TREATY COMMITMENTS ARE NOT
INVOLVED OUR ROLE WILL BE LIMITED.

-- WE WILL NOT INTERVENE MILITARILY.

-- BUT WE WILL USE OUR INFLUENCE TO PREVENT WAR.

-- IF WAR COMES WE WILL USE OUR INFLUENCE TO TRY TO STOP IT.

-- ONCE WAR IS OVER WE WILL DO OUR SHARE IN HELPING TO BIND
UP THE WOUNDS OF THOSE WHO HAVE PARTICIPATED IN IT.

I SHALL SOON BE VISITING THE PEOPLES REPUBLIC OF CHINA AND THE SOVIET UNION. I SHALL GO THERE WITH NO ILLUSIONS. WE HAVE GREAT DIFFERENCES WITH BOTH POWERS. WE WILL CONTINUE TO HAVE GREAT DIFFERENCES. BUT PEACE DEPENDS ON THE ABILITY OF GREAT POWERS TO LIVE TOGETHER ON THE SAME PLANET DESPITE THEIR DIFFERENCES. WE WOULD NOT BE TRUE TO OUR OBLIGATION TO GENERATIONS YET UNBORN IF WE FAILED TO SEIZE THIS MOMENT TO DO EVERYTHING IN OUR POWER TO INSURE THAT WE WILL BE ABLE TO TALK ABOUT THESE DIFFERENCES RATHER THAN FIGHT ABOUT THEM.

AS WE LOOK BACK OVER THIS CENTURY, WE CAN BE PROUD OF OUR NATION'S RECORD IN FOREIGN AFFAIRS.

AMERICA HAS GIVEN MORE GENEROUSLY OF ITSELF TOWARD MAINTAINING FREEDOM, PRESERVING PEACE AND ALLEVIATING HUMAN SUFFERING AROUND THE GLOBE THAN ANY NATION HAS EVER DONE.

WE HAVE FOUGHT FOUR WARS IN THIS CENTURY -- BUT OUR POWER HAS NEVER BEEN USED TO BREAK THE PEACE, ONLY TO KEEP IT; NEVER TO DESTROY FREEDOM, ONLY TO DEFEND IT. WE NOW HAVE WITHIN OUR REACH THE GOAL OF ENSURING THAT THE NEXT GENERATION CAN BE THE FIRST GENERATION IN THIS CENTURY TO BE SPARED THE SCOURGES OF WAR.

HERE AT HOME, WE ARE MAKING PROGRESS TOWARD OUR GOAL OF A NEW PROSPERITY WITHOUT WAR.

INDUSTRIAL PRODUCTION, CONSUMER SPENDING, RETAIL SALES AND PERSONAL INCOME ALL HAVE BEEN RISING. TOTAL EMPLOYMENT AND REAL INCOME ARE THE HIGHEST IN HISTORY. NEW HOME-BUILDING STARTS THIS PAST YEAR REACHED THE HIGHEST LEVEL EVER. BUSINESS AND CONSUMER CONFIDENCE HAVE BOTH BEEN RISING. INTEREST RATES ARE DOWN, AND THE RATE OF INFLATION IS DOWN. WE CAN LOOK WITH CONFIDENCE TO 1972 AS THE YEAR WHEN THE BACK OF INFLATION WILL FINALLY BE BROKEN.

GOOD AS THIS RECORD IS, IT IS NOT GOOD ENOUGH -- NOT WHEN WE STILL HAVE AN UNEMPLOYMENT RATE OF SIX PERCENT.

IT IS NOT ENOUGH TO POINT OUT THAT THIS WAS THE RATE OF THE EARLY, PEACETIME YEARS OF THE 1960S, OR THAT, IF THE MORE THAN

2 MILLION MEN RELEASED FROM THE ARMED FORCES AND DEFENSE-RELATED INDUSTRIES WERE STILL ON THEIR WARTIME JOBS, UNEMPLOYMENT WOULD BE FAR LOWER. -6-

OUR GOAL IS FULL EMPLOYMENT IN PEACETIME -- AND WE INTEND TO MEET THAT GOAL.

THE CONGRESS HAS HELPED TO MEET IT BY PASSING OUR JOB-CREATING TAX PROGRAM LAST MONTH.

THE HISTORIC MONETARY AGREEMENTS WE HAVE REACHED WITH THE MAJOR EUROPEAN NATIONS, CANADA AND JAPAN WILL HELP MEET IT, BY PROVIDING NEW MARKETS FOR AMERICAN PRODUCTS -- AND THUS NEW JOBS FOR AMERICAN WORKERS.

OUR BUDGET WILL HELP MEET IT, BY BEING EXPANSIONARY WITHOUT BEING INFLATIONARY -- A JOB-PRODUCING BUDGET THAT WILL HELP TAKE UP THE GAP AS THE ECONOMY EXPANDS TO FULL EMPLOYMENT.

OUR PROGRAM TO RAISE FARM INCOME WILL HELP MEET IT, BY HELPING TO REVITALIZE RURAL AMERICA -- AND BY GIVING TO AMERICA'S FARMERS THEIR FAIR SHARE OF AMERICA'S INCREASING PRODUCTIVITY.

WE WILL ALSO HELP MEET OUR GOAL OF FULL EMPLOYMENT IN PEACETIME WITH A SET OF MAJOR INITIATIVES TO STIMULATE MORE IMAGINATIVE USE OF AMERICA'S GREAT CAPACITY FOR TECHNOLOGICAL ADVANCE, AND TO DIRECT IT TOWARD IMPROVING THE QUALITY OF LIFE FOR EVERY AMERICAN.

IN REACHING THE MOON, WE SAW WHAT MIRACLES AMERICAN TECHNOLOGY IS CAPABLE OF ACHIEVING. NOW THE TIME HAS COME TO MOVE MORE DELIBERATELY TOWARD MAKING FULL USE OF THAT TECHNOLOGY HERE ON EARTH, IN HARNESSING THE WONDERS OF SCIENCE TO THE SERVICE OF MAN.

I SHALL SOON SEND TO THE CONGRESS A SPECIAL MESSAGE PROPOSING A NEW PROGRAM OF FEDERAL PARTNERSHIP IN TECHNOLOGICAL RESEARCH AND DEVELOPMENT -- WITH FEDERAL INCENTIVES TO INCREASE PRIVATE RESEARCH, AND FEDERALLY-SUPPORTED RESEARCH ON PROJECTS DESIGNED TO IMPROVE OUR EVERYDAY LIVES IN WAYS THAT WILL RANGE FROM IMPROVING MASS TRANSIT TO DEVELOPING NEW SYSTEMS OF EMERGENCY HEALTH CARE THAT COULD SAVE THOUSANDS OF LIVES ANNUALLY.

HISTORICALLY, OUR SUPERIOR TECHNOLOGY AND HIGH PRODUCTIVITY

HAVE MADE IT POSSIBLE FOR AMERICA'S WORKERS TO BE THE MOST HIGHLY - 7 -
PAID IN THE WORLD, AND FOR OUR GOODS STILL TO COMPETE IN
WORLD MARKETS.

NOW THAT OTHER NATIONS ARE MOVING RAPIDLY FORWARD IN
TECHNOLOGY, THE ANSWER TO THE NEW COMPETITION IS NOT TO BUILD
A WALL AROUND AMERICA, BUT RATHER TO REMAIN COMPETITIVE BY
IMPROVING OUR OWN TECHNOLOGY STILL FURTHER, AND BY INCREASING
PRODUCTIVITY IN AMERICAN INDUSTRY.

OUR NEW MONETARY AND TRADE AGREEMENTS WILL MAKE IT POSSIBLE
FOR AMERICAN GOODS TO COMPETE FAIRLY IN THE WORLD'S MARKETS --
BUT THEY STILL MUST COMPETE. THE NEW TECHNOLOGY PROGRAM WILL NOT
ONLY PUT TO USE THE SKILLS OF MANY HIGHLY-TRAINED AMERICANS --
SKILLS THAT MIGHT OTHERWISE BE WASTED. IT WILL ALSO HELP
MEET THE GROWING TECHNOLOGICAL CHALLENGE FROM ABROAD, AND THUS HELP
NEW TO CREATE NEW INDUSTRIES AS WELL AS CREATING MORE JOBS FOR
AMERICA'S WORKERS IN PRODUCING FOR THE WORLD'S MARKETS.

THIS SECOND SESSION OF THE 92ND CONGRESS ALREADY HAS BEFORE
IT MORE THAN 90 MAJOR ADMINISTRATION PROPOSALS WHICH STILL AWAIT
ACTION.

I HAVE DISCUSSED THESE IN THE WRITTEN MESSAGE THAT I DELIVERED
TODAY.

THEY INCLUDE OUR PROGRAMS TO IMPROVE LIFE FOR THE AGING; TO
COMBAT CRIME AND DRUG ABUSE; TO IMPROVE HEALTH SERVICES AND TO
ENSURE THAT NO ONE WILL BE DENIED NEEDED HEALTH CARE BECAUSE OF
INABILITY TO PAY; TO PROTECT WORKERS' PENSION RIGHTS; TO PROMOTE
EQUAL OPPORTUNITY FOR MEMBERS OF MINORITIES AND OTHERS WHO HAVE
BEEN LEFT BEHIND; TO EXPAND CONSUMER PROTECTION; TO IMPROVE THE
ENVIRONMENT; TO REVITALIZE RURAL AMERICA; TO HELP THE CITIES;
TO LAUNCH NEW INITIATIVES IN EDUCATION; TO IMPROVE TRANSPORTATION,
AND TO PUT AN END TO COSTLY LABOR TIE-UPS IN TRANSPORTATION.

THEY ALSO INCLUDE BASIC REFORMS WHICH ARE ESSENTIAL IF OUR
STRUCTURE OF GOVERNMENT IS TO BE ADEQUATE TO THE NEEDS OF THE
DECADES AHEAD.

THEY INCLUDE REFORM OF OUR WASTEFUL AND OUTMODED WELFARE

SYSTEM -- AND SUBSTITUTION OF A NEW SYSTEM THAT PROVIDES WORK - 8 -
REQUIREMENTS AND WORK INCENTIVES FOR THOSE WHO CAN HELP
THEMSELVES, INCOME SUPPORT FOR THOSE WHO CANNOT HELP THEMSELVES,
AND FAIRNEES FOR THE WORKING POOR.

THEY INCLUDE A 17.6 BILLION DOLLAR PROGRAM OF FEDERAL REVENUE
SHARING WITH THE STATES AND LOCALITIES -- AS AN INVESTMENT IN
THEIR RENEWAL, AND AN INVESTMENT OF FAITH IN THE PEOPLE.

THEY ALSO INCLUDE A SWEEPING REORGANIZATION OF THE EXECUTIVE
BRANCH OF THE FEDERAL GOVERNMENT, SO THAT IT WILL BE MORE
EFFICIENT, MORE RESPONSIVE, AND ABLE TO MEET THE CHALLENGES OF
THE DECADES AHEAD.

ONE YEAR AGO, I LAID BEFORE THE OPENING SESSION OF THIS
CONGRESS SIX GREAT GOALS.

ONE OF THESE WAS WELFARE REFORM. THAT PROPOSAL HAS BEEN
BEFORE THE CONGRESS NOW FOR NEARLY TWO AND A HALF YEARS.

MY PROPOSALS ON REVENUE SHARING, GOVERNMENT REORGANIZATION,
HEALTH CARE AND THE ENVIRONMENT HAVE NOW BEEN BEFORE THE CONGRESS
FOR NEARLY A YEAR. MANY OF MY OTHER MAJOR PROPOSALS HAVE BEEN
HERE AS LONG OR LONGER.

1971 WAS A YEAR OF CONSIDERATION OF THESE MEASURES. NOW LET US
JOIN IN MAKING 1972 A YEAR OF ACTION ON THEM -- ACTION BY THE
CONGRESS, FOR THE NATION AND FOR THE PEOPLE OF AMERICA.

IN ADDITION, THERE IS ONE PRESSING NEED WHICH I HAVE NOT
PREVIOUSLY COVERED, BUT WHICH MUST BE PLACED ON THE NATIONAL
AGENDA.

WE LONG HAVE LOOKED TO THE LOCAL PROPERTY TAX AS THE MAIN SOURCE
OF FINANCING FOR PUBLIC PRIMARY AND SECONDARY EDUCATION.

AS A RESULT, SOARING SCHOOL COSTS AND SOARING PROPERTY TAX
RATES NOW THREATEN BOTH OUR COMMUNITIES AND OUR SCHOOLS. THEY
THREATEN COMMUNITIES BECAUSE PROPERTY TAXES -- WHICH MORE THAN
DOUBLED IN THE 10 YEARS FROM 1960 TO 1970 -- HAVE BECOME ONE
OF THE MOST OPPRESSIVE AND DISCRIMINATORY OF ALL TAXES, HITTING
MOST CRUELLY AT THE ELDERLY AND THE RETIRED; AND THEY THREATEN
SCHOOLS, AS HARD-PRESSED VOTERS UNDERSTANDABLY REJECT NEW

BOND ISSUES AT THE POLLS.

THE PROBLEM HAS BEEN GIVEN EVEN GREATER URGENCY BY THREE RECENT COURT DECISIONS, WHICH HAVE HELD THE CONVENTIONAL METHOD OF FINANCING SCHOOLS THROUGH LOCAL PROPERTY TAXES DISCRIMINATORY AND UNCONSTITUTIONAL.

NEARLY TWO YEARS AGO, I NAMED A SPECIAL PRESIDENTIAL COMMISSION TO STUDY THE PROBLEMS OF SCHOOL FINANCE, AND I ALSO DIRECTED THE FEDERAL DEPARTMENTS TO LOOK INTO THE SAME ^{PROBLEM} ~~PROB.~~ . WE ARE DEVELOPING COMPREHENSIVE PROPOSALS TO MEET THESE PROBLEMS.

THIS ISSUE INVOLVES TWO COMPLEX AND INTER-RELATED SETS OF PROBLEMS: SUPPORT OF THE SCHOOLS, AND THE BASIC RELATIONSHIPS OF FEDERAL, STATE AND LOCAL GOVERNMENTS IN ANY TAX REFORMS.

UNDER THE LEADERSHIP OF THE SECRETARY OF THE TREASURY, WE ARE CAREFULLY REVIEWING THE TAX ASPECTS; AND I HAVE THIS WEEK ENLISTED THE ADVISORY COMMISSION ON INTERGOVERNMENTAL RELATIONS IN ADDRESSING THE INTERGOVERNMENTAL RELATIONS ASPECTS.

I HAVE ASKED THIS BIPARTISAN COMMISSION TO REVIEW OUR PROPOSALS FOR FEDERAL ACTION TO COPE WITH THE GATHERING CRISIS OF SCHOOL FINANCE AND PROPERTY TAXES. LATER IN THE YEAR, WHEN BOTH COMMISSIONS HAVE COMPLETED THEIR STUDIES, I SHALL MAKE MY FINAL RECOMMENDATIONS FOR RELIEVING THE BURDEN OF PROPERTY TAXES AND PROVIDING BOTH FAIR AND ADEQUATE FINANCING FOR OUR CHILDREN'S EDUCATION.

ALL OF MY RECOMMENDATIONS, HOWEVER, WILL BE ROOTED IN ONE FUNDAMENTAL PRINCIPLE WITH WHICH THERE CAN BE NO COMPROMISE: LOCAL SCHOOL BOARDS MUST HAVE CONTROL OVER LOCAL SCHOOLS.

AS WE LOOK AHEAD OVER THE COMING DECADES, VAST NEW GROWTH AND CHANGE ARE NOT ONLY CERTAINTIES. THEY WILL BE THE DOMINANT REALITY OF OUR LIFE IN AMERICA.

SURVEYING THE CERTAINTY OF RAPID CHANGE, WE CAN BE LIKE A FALLEN RIDER CAUGHT IN THE STIRRUPS -- OR WE CAN SIT HIGH IN THE SADDLE, THE MASTERS OF CHANGE, DIRECTING IT ON A COURSE THAT WE CHOOSE.

THE SECRET OF MASTERING CHANGE IN TODAY'S WORLD IS TO REACH BACK

TO OLD AND PROVEN PRINCIPLES, AND TO ADAPT THEM, WITH IMAGINATION AND INTELLIGENCE, TO THE NEW REALITIES OF A NEW AGE.

THIS IS WHAT WE HAVE DONE IN THE PROPOSALS THAT I HAVE LAID BEFORE THE CONGRESS. THEY ARE ROOTED IN BASIC PRINCIPLES THAT ARE AS ENDURING AS HUMAN NATURE AND AS ROBUST AS THE AMERICAN EXPERIENCE; AND THEY ARE RESPONSIVE TO NEW CONDITIONS. THUS THEY REPRESENT A SPIRIT OF CHANGE THAT IS REALLY RENEWAL.

AS WE LOOK BACK AT THESE OLD PRINCIPLES, WE FIND THEM AS TIMELY AS THEY ARE TIMELESS.

WE BELIEVE IN INDEPENDENCE, AND SELF-RELIANCE, AND IN THE CREATIVE VALUE OF THE COMPETITIVE SPIRIT.

WE BELIEVE IN FULL AND EQUAL OPPORTUNITY FOR ALL AMERICANS, AND IN THE PROTECTION OF INDIVIDUAL RIGHTS AND LIBERTIES.

WE BELIEVE IN THE FAMILY AS THE KEYSTONE OF THE COMMUNITY, AND IN THE COMMUNITY AS THE KEYSTONE OF THE NATION.

WE BELIEVE IN COMPASSION TOWARD THOSE IN NEED.

WE BELIEVE IN A SYSTEM OF LAW, JUSTICE AND ORDER AS THE BASIS OF A GENUINELY FREE SOCIETY.

WE BELIEVE THAT A PERSON SHOULD GET WHAT HE WORKS FOR -- AND THOSE WHO CAN SHOULD WORK FOR WHAT THEY GET.

WE BELIEVE IN THE CAPACITY OF PEOPLE TO MAKE THEIR OWN DECISIONS, IN THEIR OWN LIVES AND IN THEIR OWN COMMUNITIES -- AND WE BELIEVE IN THEIR RIGHT TO MAKE THOSE DECISIONS.

IN APPLYING THESE PRINCIPLES, WE HAVE DONE SO WITH A FULL UNDERSTANDING THAT OUR QUEST IN THE 70S IS NOT MERELY FOR MORE, BUT FOR BETTER -- FOR A BETTER QUALITY OF LIFE FOR ALL AMERICANS.

THUS, FOR EXAMPLE, WE ARE GIVING A NEW MEASURE OF ATTENTION TO CLEANING UP OUR AIR AND WATER, AND TO MAKING OUR SURROUNDINGS MORE ATTRACTIVE. THUS WE ARE PROVIDING BROADER SUPPORT FOR THE ARTS, AND HELPING STIMULATE A DEEPER APPRECIATION OF WHAT THEY CAN CONTRIBUTE TO THE NATION'S ACTIVITIES AND TO OUR INDIVIDUAL LIVES.

NOTHING MATTERS MORE TO THE QUALITY OF OUR LIVES THAN THE WAY WE TREAT ONE ANOTHER -- THAN OUR CAPACITY TO LIVE RESPECTFULLY TOGETHER AS A UNIFIED SOCIETY, WITH A FULL AND GENEROUS REGARD

AS WE RECOVER FROM THE TURMOIL AND VIOLENCE OF RECENT YEARS, AS WE LEARN ONCE AGAIN TO SPEAK WITH ONE ANOTHER INSTEAD OF SHOUTING AT ONE ANOTHER, WE ARE REGAINING THAT CAPACITY.

AS IS CUSTOMARY HERE, ON THIS OCCASION, I HAVE BEEN TALKING ABOUT PROGRAMS. THESE PROGRAMS ARE IMPORTANT. BUT EVEN MORE IMPORTANT THAN PROGRAMS IS WHAT WE ARE AS A NATION -- WHAT WE MEAN AS A NATION, TO OURSELVES AND TO THE WORLD.

IN NEW YORK HARBOR STANDS ONE OF THE MOST FAMOUS STATUES IN THE WORLD -- THE STATUE OF LIBERTY, THE GIFT IN 1886 OF THE PEOPLE OF FRANCE TO THE PEOPLE OF THE UNITED STATES. THIS STATUE IS MORE THAN A LANDMARK; IT IS A SYMBOL -- A SYMBOL OF WHAT AMERICA HAS MEANT TO THE WORLD.

IT REMINDS US THAT WHAT AMERICA HAS MEANT IS NOT ITS WEALTH, NOT ITS POWER, BUT ITS SPIRIT AND PURPOSE -- A LAND THAT ENSHRINES LIBERTY AND OPPORTUNITY, AND THAT HAS HELD OUT A HAND OF WELCOME TO MILLIONS IN SEARCH OF A BETTER AND FULLER AND ABOVE ALL, A FREER LIFE.

THE WORLD'S HOPES POURED INTO AMERICA, ALONG WITH ITS PEOPLE -- AND THOSE HOPES, THOSE DREAMS, THAT HAVE BEEN BROUGHT FROM EVERY CORNER OF THE WORLD, HAVE BECOME A PART OF THE HOPE THAT WE HOLD OUT TO THE WORLD.

FOUR YEARS FROM NOW, AMERICA WILL CELEBRATE THE 200TH ANNIVERSARY OF ITS FOUNDING AS A NATION.

THERE ARE SOME WHO SAY THAT THE OLD SPIRIT OF '76 IS DEAD -- THAT WE NO LONGER HAVE THE STRENGTH OF CHARACTER, THE IDEALISM, THE FAITH IN OUR FOUNDING PURPOSES, THAT THAT SPIRIT REPRESENTS.

THOSE WHO SAY THIS DO NOT KNOW AMERICA.

WE HAVE BEEN UNDERGOING SELF-DOUBTS AND SELF-CRITICISM. BUT THESE ARE THE OTHERSIDE OF OUR GROWING SENSITIVITY TO THE PERSISTENCE OF WANT IN THE MIDST OF PLENTY, AND OF OUR IMPATIENCE WITH THE SLOWNESS WITH WHICH AGE-OLD ILLS ARE BEING OVERCOME.

IF WE WERE INDIFFERENT TO THE SHORTCOMINGS OF OUR SOCIETY, OR COMPLACENT ABOUT OUR INSTITUTIONS, OR BLIND TO THE LINGERING

INEQUITIES -- THEN WE WOULD HAVE LOST OUR WAY.

-12-

THE FACT THAT WE HAVE THESE CONCERNS IS EVIDENCE THAT OUR
VALUES ARE STILL STRONG: AND INDEED, THEY REMIND US THAT WHAT IS
BEST ABOUT AMERICA IS ITS COMPASSION. THEY REMIND US THAT IN THE
FINAL ANALYSIS, AMERICA IS GREAT NOT BECAUSE IT IS STRONG, NOT
BECAUSE IT IS RICH, BUT BECAUSE IT IS GOOD.

LET US REJECT THE NARROW VISIONS OF THOSE WHO WOULD TELL US
THAT WE ARE EVIL BECAUSE WE ARE NOT YET PERFECT, THAT WE ARE
CORRUPT BECAUSE WE ARE NOT YET PURE, THAT ALL THE SWEAT AND TOIL
AND SACRIFICE THAT HAVE GONE INTO THE BUILDING OF AMERICA WERE
FOR NAUGHT BECAUSE THE BUILDING IS NOT YET DONE.

LET US SEE THAT THE PATH WE ARE TRAVELING IS WIDE, WITH A ROOM
IN IT FOR ALL OF US, AND THAT ITS DIRECTION IS TOWARD A BETTER
NATION IN A MORE PEACEFUL WORLD.

NEVER HAS IT MATTERED MORE THAT WE GO FORWARD TOGETHER.

THE LEADERSHIP OF AMERICA IS HERE TODAY, IN THIS CHAMBER --
THE SUPREME COURT, THE CABINET, THE SENATE, THE HOUSE OF
REPRESENTATIVES.

TOGETHER, WE HOLD THE FUTURE OF THE NATION, AND THE CONSCIENCE
OF THE NATION, IN OUR HANDS.

BECAUSE THIS YEAR IS AN ELECTION YEAR, IT WILL BE A TIME OF
GREAT PRESSURE.

IF WE YIELD TO THAT PRESSURE, AND FAIL TO DEAL SERIOUSLY WITH
THE HISTORIC CHALLENGES THAT WE FACE, THEN WE WILL HAVE FAILED
AMERICA. WE WILL HAVE FAILED THE TRUST OF MILLIONS OF AMERICANS,
AND SHAKEN THE CONFIDENCE THEY HAVE A RIGHT TO PLACE IN THEIR
GOVERNMENT.

NEVER HAS A CONGRESS HAD A GREATER OPPORTUNITY TO LEAVE A
LEGACY OF PROFOUND AND CONSTRUCTIVE REFORM FOR THE NATION THAN
THIS CONGRESS.

IF WE SUCCEED IN THESE TASKS, THERE WILL BE CREDIT ENOUGH FOR
ALL -- NOT ONLY FOR DOING WHAT IS RIGHT, BUT FOR DOING IT IN THE
RIGHT WAY, BY RISING ABOVE PARTISAN INTEREST TO SERVE THE
NATIONAL INTEREST.

IF WE FAIL, THEN MORE THAN ANY OF US, AMERICA WILL BE THE LOSER. - 13

THAT IS WHY MY CALL UPON THE CONGRESS TODAY IS FOR A HIGH STATESMANSHIP -- SO THAT IN THE YEARS TO COME, AMERICANS WILL LOOK BACK AND SAY THAT BECAUSE IT WITHSTOOD THE INTENSE PRESSURES OF A POLITICAL YEAR, AND ACHIEVED SUCH GREAT GOOD FOR THE AMERICAN PEOPLE, AND FOR THE FUTURE OF THIS NATION -- THIS WAS TRULY A GREAT CONGRESS. (END TEXT)